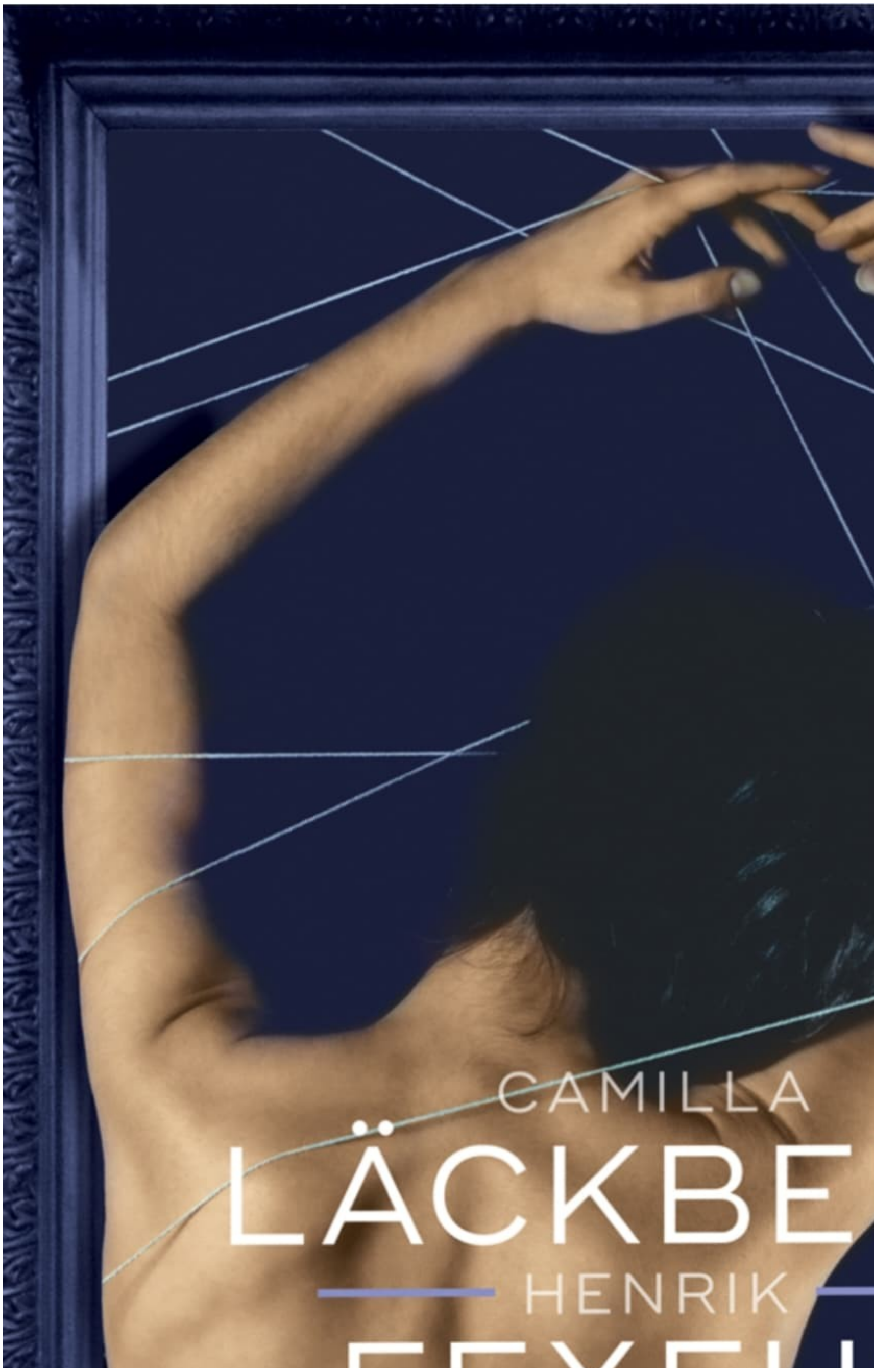
CAMILLA
LÄCKBE
HENRIK

CAMILA LÄCKBERG & HENRIK FEXEUS

Al doilea volum din seria *Vincent şi Mina*
Cult

Traducere din limba suedeză şi note de
Carmen Vioreanu
COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu
SELECŢIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu
EDITURA TREI
2023

Autori: Camilla Läckberg şi Henrik Fexeus
Titlul original: Kult
Copyright © 2022

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Copyright © Editura Trei, 2023 pentru prezenta ediţie
O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90;
Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.ed itu ratrei. Ro
ISBN (print): 978-606-40-l 742-0
ISBN (EPUB): 978-606-40-1949-3

Editori:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactare: Alexandra Fusoi
Design copertă: Roald Triebels
Imagine copertă: ©Arcangel / Eleonora Fadda
Director producţie: Cristian Claudiu Coban
Dtp:
Gabriela Anghel
Corectură: Duşa Udrea-Boborel Cristina Teodorescu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

PRIMA SĂPTĂMÂNĂ

Fredrik verifică poate pentru a suta oară că

nu se vede nimic prin punga de plastic. Nu vrea să dezvăluie surpriza prea curând. Soarele de vară îi coace faţa, probabil că afară sunt 29 de grade. în ciuda căldurii, decide să meargă pe jos de la biroul său din zona Skanstull până la grădiniţa lui Ossian, în apropiere de Zinkensdamm. E miercuri, dar a reuşit totuşi să plece de la birou puţin mai devreme decât de obicei. Pe asemenea călduri, nimeni nu se oboseşte să respecte un orar de lucru exact. Majoritatea colegilor săi stau deja la umbră pe la vreo terasă, cu o bere rece în faţă.

Plimbarea durează doar vreo 20 de minute, dar tot ar fi trebuit să-şi ia la el o sticlă de apă, având în vedere cât de cald este. îşi scoate sacoul şi îşi suflecă mânecile cămăşii, care i se lipeşte de spate din cauza transpiraţiei. Dar nu contează. Azi, totul e aşa cum ar trebui să fie.

Verifică din nou sacoşa. Cutia cu kitul Lego Technic este atât de mare, încât aproape că înţeapă toartele. Un McLaren Senna GTR. Fascinaţia lui Ossian pentru maşini e încă un mister, ţinând cont de dezinteresul activ pe care atât el, cât şi Josefin îl au faţă de maşini. Dar interesul pentru Lego e împărtăşit de tată şi fiu.

Vârsta indicată pe cutie este 10+, însă Ossian are doar cinci ani. Dar Fredrik ştie că Ossian se va descurca fără probleme. E inteligent. Uneori mai inteligent decât tatăl său, îşi zice Fredrik şi râde tare, cu soarele în faţă. Da, acest tată cu mintea brici tocmai a cumpărat o surpriză care înseamnă ore întregi de stat în casă, în una dintre cele mai frumoase zile de vară. Da, da. Asta e. Sigur şi mâine va fi vreme frumoasă.

în plus, Ossian a stat deja afară toată ziua. Ceea ce îi prinde foarte bine. Când nu e concentrat asupra Lego-ului său, se caţără pe pereţi acasă. Josefin se întreabă uneori dacă fiul lor ar putea fi diagnosticat.

Nu că ar intenţiona să-l ducă la doctor. în orice caz, nu deocamdată. Nivelul de activitate al lui

Ossian este până una-alta oarecum pozitiv, în comparaţie cu copiii ăia de la grădiniţă, lipiţi de mobil, care, la cinci ani, deja se aruncă pe iPhone-urile părinţilor când vin să-i ia acasă. Tragic.

Fredrik ajunge la grădiniţa Backen şi se uită la ceas. în ciuda căldurii, a mers foarte repede şi-a ajuns mai devreme. Probabil că sunt încă în parcul Skinnarvik.

Ey, sexy lady..., fredonează el în timp ce urcă dealul din spatele grădiniţei.

Gangnam Style e melodia preferată a lui Ossian în acest moment. Ce mai alegere, îşi zice Fredrik, zâmbind în sinea lui. Au exersat împreună chiar şi coregrafia.

Pe deal există un parc mare, cu loc de joacă şi câţiva copaci. în ochii lui Ossian e o întreagă pădure, iar lui îi place să fie în pădure.

Oppan Gangnam Style! cântă Fredrik, iar copiii, care sunt atât de mici, încât abia îi ajung până la genunchi, se uită în sus, nedumeriţi, după care îşi văd de joaca lor.

Copiii poartă veste galbene cu tot felul de sigle de grădiniţe. Parcul este popular şi răsună de ţipete şi râsete. Probabil vor lăsa Lego Technic pe altă dată. Ziua asta parcă e făcută pentru de-a v-aţi ascunselea printre copaci. Nu se grăbesc să ajungă acasă, Josefin a promis să se ocupe ea de cina de azi. Se uită în jur şi-l vede pe Tom, unul dintre pedagogii de la grădiniţa Backen.

— Bună! i se adresează el zâmbind lui Tom, care este ocupat să şteargă mucii groşi de la nasul unui copil.

— *Oppe, oppe, oppe, oppe,* răspunde vesel Tom, pe o melodie cunoscută. Ghici cine a ales muzica pentru
mişcarea de azi!

— Eu v-am avertizat. O să aveţi 30 de copii dansând *Gangnam* până la sfârşitul săptămânii. Dar ştii cumva unde e geniul dansator? Nu-l văd nicăieri.

Tom termină de şters şi se gândeşte preţ de o secundă.

— Vezi la leagăne. îi place să stea acolo.

Clar că-i place. Când Ossian nu e foarte activ, îi place să se dea în leagăn. Sau mai degrabă îi place să stea pe leagăn. E sanctuarul lui, unde poate cugeta la chestii importante, fără a fi deranjat.

Fredrik se îndreaptă spre leagăne. Toate sunt ocupate, dar Ossian nu stă pe niciunul dintre ele. Felicia, una dintre colegele lui mai mari de la grădiniţă, tocmai pleacă de acolo. Fredrik o prinde din urmă.

— Bună, Felicia, l-ai văzut pe Ossian?

— Nu, doar mai devreme.

Fredrik se încruntă. îl cuprinde o uşoară senzaţie că ceva nu e în regulă. Ştie că e un sentiment iraţional, doar o manifestare a unui radar parental supraprotector, care porneşte de îndată ce un lucru *ar putea* fi în neregulă şi care nu se sinchiseşte câtuşi de puţin dacă există sau nu dovezi. Cu siguranţă un bun instinct de supravieţuire în savană, dar acum complet nejustificat. E raţional, şi ştie asta. Dar ce folos? Senzaţia încă i se strecoară inconfortabil pe la ceafă, ca o rafală de vânt puţin prea rece. Cutia mare de Lego, care până acum era atât de interesantă, acum mai degrabă îl incomodează când coboară grăbit treptele înapoi la Tom.

— N-a fost nici la leagăne, spune el.

— Foarte ciudat.

Tom se uită la o listă cu nume de copii bifate.

— Ar trebui să fie..., da, ia stai puţin. Jenya s-a dus înăuntru cu grupul de copii mici. O fi intrat şi Ossian cu ei ca să meargă la toaletă şi pe urmă o fi rămas în clădire. îmi cer scuze, Jenya trebuia să spună că l-a luat cu ea. Dar stii cum e.

t

Cum să nu ştie? Senzaţia că ceva nu e în regulă dispare. Oftează uşurat. Atât Tom, cât şi Jenya sunt pedagogi foarte buni, dar copiii au şi

ei o voinţă proprie şi o capacitate nesecată de a nu fi acolo unde crezi că sunt. Simte puţină compasiune pentru Tom când îl vede cât de ruşinat e. Pentru că, în acelaşi timp, pe copiii mici nu-i tratezi neglijent. Probabil că sunt părinţi care ar fi făcut ditamai scena chiar pentru mai puţin de atât.

— Bineînţeles. Weekend plăcut, Tom, ne vedem luni! *Oppa oppa!*

Fredrik coboară dealul în pas uşor alergător şi se întoarce la grădiniţă. Uşa e deschisă. Intră în holul unde se află cârligele cu numele copiilor şi cutiile cu haine în plus. Cârligul lui Ossian este gol. Asta nu trebuie să însemne neapărat ceva. Dacă Ossian s-a dus la baie, geaca lui ar putea foarte bine să fie aruncată pe jos la toaletă. Sau sus, la locul de joacă din parc, ţinând cont de cât de cald e. Fredrik nici măcar n-ar fi trebuit să-şi îmbrace fiul cu geacă într-o zi ca asta. Ce stângaci din partea lui! Lui Ossian probabil că i-a fost foarte cald.

Nu se sinchiseşte să-şi scoată pantofii când intră în încăpere.

— Ossian? strigă el, bătând la prima dintre cele două usi de la toaletă. Ossian, esti acolo?

Jenya vine spre el pe coridor. în spatele ei, copiii de doi ani aruncă cu vopsele unul în celălalt în timp ce urlă de râs şi de groază în egală măsură.

— Bună, Fredrik, îl salută ea. Aţi uitat ceva? Ossian e sus, în parc, cu Tom.

Sentimentul că e ceva în neregulă revine atât de repede, încât aproape că-l doboară. Acum nu mai e o mică rafală de vânt în ceafă. Acum e un pumn în burtă.

— Nu e în parc. Tocmai am venit de-acolo. Tom a zis că probabil e cu tine.

— Nu, nu e aici. Aţi verificat la leagăne?

— Da. Nici acolo nu e. La naiba!

Face cale întoarsă şi iese din nou în grabă. S-a mai întâmplat să fugă câte un copil de la grădiniţă. De exemplu, Felicia. A reuşit o dată să ajungă acasă înainte ca profesorii să-şi dea seama că a dispărut. Probabil că părinţilor ei tot nu le-a trecut groaza trăită atunci. Oare te obişnuieşti vreodată cu acest sentiment? El îl urăşte.

Urcă iar dealul în grabă. Cutia aia nenorocită de Lego îi loveşte picioarele. Se împiedică de copii peste tot. Caută cu disperare printre ei, în timp ce încearcă să se liniştească. Situatia nu devine mai bună dacă e panicat. Dar niciunul dintre copiii de acolo nu e Ossian.

Niciunul dintre ei nu e fiul lui.

Tom face ochii mari când îl vede că s-a întors. Pare să înţeleagă imediat.

— Trebuie să fie aici, zice Fredrik, dând drumul sacoşei ca să se poată mişca mai repede prin parc.

Tom îi întreabă pe cei mai apropiaţi copii dacă l-a văzut careva pe Ossian. Căsuţele de joacă. Poate s-a ascuns în căsuţele de joacă. Fredrik aleargă spre ele, dar vede deja de la distanţă că nu e nimeni înăuntru. Unde altundeva ar putea... Nu poate fi printre copaci, nu-i aşa? Nu singur. Dacă ar fi aşa, cineva ar trebui să ştie, nu?

Felicia.

Ea a zis că l-a văzut pe Ossian mai devreme.

Aleargă înapoi la Tom şi la ceilalţi copii. îl doare gâtul de atâta efort, iar pe frunte şi pe spate i se scurge sudoarea. Felicia e acolo, construieşte turnuri de nisip cu o găleată. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit. Ca şi cum lumea nu s-ar sfârsi deloc.

— Felicia, spune el, încercând din răsputeri să nu sune la fel de sălbatic cum se simte în interior. Spuneai că l-ai văzut pe Ossian mai devreme. Când a fost asta?

— Când vorbea cu tanti aia proastă, răspunde fata fără să-şi ridice privirea din construcţia de nisip.

— Tanti aia..., repetă el, iar gâtul i se transformă instantaneu în şmirghel. Era o tanti bătrână?

Felicia scutură din cap cu fermitate, în timp ce aplatizează turnul de nisip cu o lopată.

— Nu bătrână. Ca mama mea. A fost ziua ei de naştere. Are 35 de ani.

Fredrik înghite cu greutate. Cineva a fost aici. Cineva a fost aici şi-a vorbit cu copilul lui. Cineva care nu e educator sau părinte. Cineva necunoscut. Se aşază pe vine lângă Felicia, rezistând impulsului de a o scutura.

— Ştii cine era? întreabă el, străduindu-se să nu ţipe. Şi de ce „proastă”?

Felicia îşi ridică privirea cu lacrimi în ochi din turnul de nisip. Fredrik face un pas înapoi ca să nu-şi piardă echilibrul. O vede în ochii ei; ştie deja prea bine ce s-a întâmplat. Ceea ce nu trebuie să se întâmple niciodată. *Nu se poate* întâmpla niciodată.

— Pe mine nu m-au interesat masinutele ei de jucărie, spune Felicia. Lui Ossian i-au plăcut, mie, nu. Dar am vrut şi eu să mângâi căţeii. îi avea în maşină, asa a zis. Desi nu m-a lăsat să vin şi eu. Doar Ossian a avut voie să-i vadă. Apoi au plecat.

O gaură neagră se deschide în pieptul lui Fredrik, iar el cade neputincios în ea.

Mina stătea în hol, la intrare, şi cerceta încăperea. Nu erau mulţi oameni la sală în după-amiaza asta. Foarte bine. La ora asta venea mai ales publicul mai în vârstă. Liceenii, femeile care făceau crossfit şi bărbaţii musculoşi fuseseră deja acolo. La ora 3:00, într-o după-amiază de zi lucrătoare, seniorii dominau sala de sport, pentru cel puţin o oră.

Era mai bine, pentru că erau mult mai atenţi să şteargă de transpiraţie aparatele înainte şi după ce le foloseau. Oricum, Mina n-avea de gând să-şi asume niciun risc. în buzunarul jachetei de antrenament avea, ca întotdeauna, mănuşi subţiri de unică folosinţă, două sprayuri mici cu dezinfectant, cârpe din microfibră şi o pungă resigilabilă în care să le pună după ce le folosea.

Astăzi, pe agenda de antrenament se aflau picioarele şi trunchiul. îşi puse mănuşile şi se duse la unul dintre aparatele disponibile pentru picioare şi începu să pulverizeze cu grijă pe toate părţile. Văzuse că unii oameni ştergeau doar mânerele. Sau, mai rău, doar perna scaunului. Numai că murdăria şi microbii altor persoane puteau ajunge peste tot. Nu-i înţelegea pe cei care dezinfectau ca să se afle-n treabă.

împături cârpa, o puse în punga resigilabilă şi scoase una nouă. Să intri în sala de sport e ca şi cum ai intra într-un potenţial focar de infecţie. De aceea îi era imposibil să se antreneze la sala din Palatul Poliţiei; ştia prea bine ce jegoşi umblau pe acolo. Măcar aici era scutită de mizerie.

în mod ideal, s-ar fi antrenat cu mască de protecţie, având în vedere ce circula probabil în aerul din interior. Auzise că halterofilii trag deseori pârţuri şi îi era greu să respire când se gândea la bacteriile fecale care se răspândeau prin sistemul de ventilaţie. Dar o mască facială ar atrage şi mai mult atenţia, ceea ce nu era necesar. Pe de altă parte, poate ar trebui să-şi cumpere o mască de antrenament, din aceea pentru exersarea musculaturii respiratorii, cum văzuse la unii.

— Ai de gând să te antrenezi sau faci curat? Dacă ai terminat, aş vrea să iau eu aparatul.

Mina tresări şi-şi ridică privirea de pe spătarul pe care-l curăţa. Un bărbat la vreo 70 de ani, cu ochelari

mici rotunzi şi păr alb, stătea în faţa ei cu o expresie întrebătoare pe faţă. Purta un tricou roşu, nu o jachetă de antrenament din material respirabil, ci un simplu tricou de bumbac. Cu o pată mare şi întunecată de umezeală pe piept. O trecură toţi fiorii.

— Ştii cât de neigienic e tricoul ăla de bumbac? îl întrebă ea. Se face fleaşcă de transpiraţie şi se lipeşte de aparate. N-ar trebui să ţi se permită să te antrenezi îmbrăcat asa.

Bărbatul îi aruncă o privire ucigaşă. Apoi clătină din cap şi plecă. Evident că nu era demnă să-şi piardă timpul cu ea. Nu că ei i-ar fi păsat câtuşi de puţin. Mai şterse puţin cu cârpa, după care o băgă împreună cu mănuşile în punga resigilabilă, se aşează la aparatul pentru picioare şi ajustă greutatea. Bărbatul în tricou roşu era la helcometru, cu spatele la ea. Bineînţeles, avea o pată de transpiraţie la fel de mare şi pe spate. Mina strâmbă din nas. Dacă trebuia să aleagă între a fi plăcută şi a fi sănătoasă, era evident pentru ce opta. Oamenii puteau să-şi bage undeva şi bacteriile, şi aprecierea.

Mina era obişnuită ca toti ceilalţi s-o considere un extraterestru. Nu avea nevoie de ei în viata ei. Ideea de a simţi că e integrată într-un grup era probabil un mit la fel de mare ca „suflete-pereche”, „iubire adevărată” şi alte concepte nerealiste promovate de Hollywood, cu rezultatul că oamenii obişnuiţi deveneau anxiosi. Existau chiar şi cercetări care demonstrau acest lucru. Citise că oamenii şi-au evaluat atât relaţia, cât şi partenerul ca fiind mai proaste după ce vizionaseră o comedie romantică. Pentru că nicio relaţie reală nu ar putea să se ridice la înălţimea ideii inventate de „iubire eternă”.

Ea, una, nu simţise că aparţine niciunui grup din timpurile moderne. Nici din trecut, de altfel, cu excepţia scurtei perioade pe care o petrecuse cu fiica ei. Dar bărbatul cu care trăise cândva nu-i trezea niciun sentiment pozitiv. Nu, nicio „legătură”, cu nimeni.

în afară de...

De el.

Mentalistul.

Dar asta fusese cu mult timp în urmă.

Văzuse pe Facebook reclame la noul spectacol al lui Vincent. Fusese cât pe ce să cumpere un bilet. Dar se abţinuse. Nu stia cum ar reacţiona dacă l-ar vedea pe scenă. Dacă n-o recunoştea în public?

Dar dacă o recunoştea?

Se încruntă. Distanta era mai bună. Pentru orice eventualitate. La urma urmei, nici măcar n-o mai contactase de atunci. Sigur, înţelegea de ce. înainte de toate, el avea familie. N-avea nimic să-i reproşeze soţiei lui în caz că îi bănuise de tot felul de chestii pe ea şi pe Vincent acum doi ani. Ştia de la Vincent că Maria era incredibil de geloasă pe el. Iar evenimentele de pe insulă nu îmbunătăţiseră deloc lucrurile. Mina şi Vincent fuseseră la un pas de moarte. Era ceva normal dacă soţia lui Vincent ar fi urât-o pe Mina după aceea. Nu că ar fi fost vina ei. Era totuşi poliţistă.

în plus, ea şi Vincent avuseseră în comun lucruri imposibil de explicat altora. Incidentul din Lido îi legase şi mai mult decât înainte.

în acelaşi timp, tocmai această legătură făcuse dificilă păstrarea legăturii. Deveniseră atât de apropiaţi! Mai aproape decât putea ea să suporte. Deci poate că era mai bine aşa. Când era singură, se afla în fortăreaţa ei. Era în siguranţă. Probabil că şi el simţea la fel.

Totuşi...

— Nu uitaţi, zise Vincent, că nimic din ceea ce urmează să vedeţi nu e real. E o demonstraţie a modului în care poţi dovedi abilităţi supranaturale fără să ai de fapt niciuna. Şi credeţi-mă, chiar nu am asa ceva.

îşi ridică o sprânceană pentru a semnala un „sau?” fără cuvinte. Aproximativ jumătate din public râse ca răspuns. Dar era un râs încordat, un râs nesigur. Exact asa cum îşi dorea el.

Sala Crusell din Linköping era plină, chiar dacă era mijlocul săptămânii. Cam 1 200 de persoane veniseră din oraş şi din localităţile învecinate pentru a-l vedea pe The Master Mentalist într-o seară de miercuri. De fapt, era un public un pic prea mare pentru gustul său, dar implicarea lui în investigarea crimei de acum aproape doi ani atrăsese multă atenţie din partea presei. Dacă n-ar fi fost figură publică înainte, ar fi devenit fără îndoială după aceea. Nu el însuşi, desigur. Nimeni nu stia cine e Vincent. Dar The Master Mentalist era o persoană pe care presa o iubea. Şi publicul în egală măsură. Vânzările de bilete se dublaseră după ce se aflase că era să moară într-un rezervor cu apă.

Oricum, Umberto reuşise să ţină departe de mass- media detaliile mai private ale implicării lui Vincent în cazul acela. Iar acesta era singurul motiv pentru care mai avea o carieră. Probabil că publicul l-ar fi privit altfel dacă ar fi ştiut că el a fost cauza indirectă a uciderii a trei persoane. Bineînţeles, Vincent era nevinovat. Cel puţin în ceea ce priveşte crimele. însă nevinovăţia era întotdeauna un termen relativ pentru presă. Aşa că el şi agentul său făcuseră tot ce le stătuse în putere să păstreze secrete motivele lui Jane şi cine era ea cu adevărat, ajutaţi de faptul că Jane şi Kenneth dispăruseră de pe faţa pământului.

Ziarul *Expressen* încercase pentru scurt timp să dezgroape povestea despre mama lui, dar

Umberto aflase şi se năpustise asupra lor ca un uliu. Amenințase că, în caz de publicare, ziarul nu va mai primi niciodată comunicate de presă sau interviuri cu artiştii pe care îi reprezenta el. Chiar erau dispuşi să-şi sacrifice jumătate din informaţiile despre viaţa mondenă pentru o singură ştire picantă? Se dovedise că răspunsul era negativ. Vincent presupunea că temperamentul italian al lui Umberto ajutase, probabil, şi el.

însă detaliul că ucigaşul îşi scrisese numele prin datele crimelor ajunsese la presă. Era o poveste prea bună pentru a nu fi dezvoltată mai departe.

După aceea, oamenii începuseră să-i trimită lui Vincent propriile ghicitori, rebusuri şi probleme complicate de logică, fără să-şi dea seama de câtă insensibilitate dădeau de fapt dovadă. Dar dacă oamenii ar fi fost uşor de înţeles, el n-ar mai fi ajuns mentalist.

— Ce urmează să fac poate părea ceva de la începutul secolului trecut, continuă el. însă aceleaşi metode sunt folosite în continuare pentru a iniţia religii. Ca şi secte, de altfel.

Scena era decorată ca un salon de sfârsit de secol

XIX, iar Vincent era îmbrăcat în haine de epocă. Două fotolii de piele tapiţate erau aşezate oarecum faţă în faţă. Pe unul dintre ele stătea un bărbat, vizibil

emoţionat.

Vincent întrebase mai devreme dacă e cineva în public cu pregătire medicală sau care măcar să ştie să ia pulsul, iar bărbatul fusese unul dintre cei care ridicaseră mâna. Fusese perfect calm când Vincent îi ceruse să urce pe scenă. De fapt, râsese. Dar după ce Vincent îl pusese să semneze o hârtie în care îi explica faptul că nu avea nicio responsabilitate medicală sau legală pentru ceea ce urma să se întâmple şi că

Vincent îşi asumă întreaga responsabilitate pentru acţiunile sale, bărbatul devenise mult mai nervos. Nu doar el, ci şi restul publicului. Lui Vincent îi plăcea chestia asta la nebunie. Acordul semnat era o modalitate uşoară de a crea dramatism. Dar de fiecare dată când cerea o semnătură, Vincent îşi amintea că numărul s-ar putea termina tragic.

— Deci, Adrian, spuse el şi se aşează pe fotoliul liber din faţa bărbatului. Vom încerca să luăm legătura cu lumea de dincolo. Cu morţii. Ai rude decedate pe care doreşti să le contactezi? Am un sentiment că ţi-e dor de cineva, dar nu de bunica ta... pentru că simt că e încă în viaţă... ci poate de... bunicul tău? Ţi-e dor de el?

Bărbatul râse un pic nervos şi se aşează mai bine în fotoliu.

— Da, Elsa e în viaţă, răspunse el. Dar Arvid a murit acum zece ani. Bunicul, adică.

Era un truc simplu, orice mediu simplu putea să-l execute. Fusese doar o simplă deducţie. Bărbatul părea să aibă puţin sub 30 de ani. Ceea ce însemna că părinţii lui ar trebui să aibă între 50 şi 60 de ani. Iar bunicii, la rândul lor, între 80 şi 90 de ani. Deoarece femeile au o durată de viaţă mai lungă decât bărbaţii, era mai probabil, din punct de vedere statistic, ca bunica lui să fie în viată, şi nu bunicul. în orice alt context, lui Vincent i-ar fi fost ruşine de păcăleală, mai ales când vedea cât de emoţionat e bărbatul din faţa lui. Dar acest număr era despre cum să-i păcăleşti pe alţii, să le câştigi încrederea şi, în cele din urmă, banii. Orice mijloc era acceptabil.

— Hai să încercăm să-l găsim pe bunicul Arvid, propuse Vincent.

După care se uită spre mulţime.

— Repet, nimic din ce se va întâmpla aici nu e pe bune.

Se întoarse spre Adrian cu o faţă serioasă.

— Acum voi lua legătura cu lumea de dincolo. Dar, pentru a face asta, trebuie mai întâi... să trec eu însumi dincolo.

Scoase o curea şi-o ridică pentru ca toţi s-o vadă. Apoi şi-o înfăşură în jurul gâtului şi trase capătul prin cataramă pentru a crea un ştreang. îi întinse braţul stâng bărbatului, care părea din ce în ce mai palid.

— la-mi pulsul, îi ceru el. Şi bate din picior în ritmul pulsului, ca să-l audă toată lumea.

Bărbatul îl apucă de încheietura mâinii şi căută câteva clipe bune cu degetele arătător şi mijlociu, până când fu mulţumit. Apoi începu să bată în podea, în ritmul circulaţiei sângelui lui Vincent. Mentalistul îl privea în ochi.

— Ne vedem când mă întorc, zise el. Să sperăm. Urmează-mi pulsul cu piciorul tot timpul.

Apoi strânse cureaua în jurul gâtului şi făcu o grimasă. Partea asta n-a trebuit s-o simuleze, chiar durea. Continuă să ţină cureaua întinsă, timp în care Adrian îi urmărea ritmic pulsul. După câteva secunde, bătăile din picior ale lui Adrian începură să încetinească ritmul.

Vincent închise ochii, cu capul atârnând, dar nu dădu drumul la curea. Adrian bătu câţiva ultimi paşi nesiguri, apoi se opri. Un val de şoc şi nervozitate străbătu mulţimea. Adrian îl ţinea încă de încheietura

mâinii, dar nu mai bătea deloc din picior. Semnificaţia era foarte clară: nu mai avea puls. Tocmai se strangulase.

Vincent aşteptă până când auzi mulţimea foindu- se pe scaune. Era semnul că sunt speriaţi cu adevărat. Apoi îşi ridică încet capul şi dădu drumul la curea. După care se întoarse spre Adrian, cu o privire înceţoşată.

; *f*

— Adrian, mormăi el.

Bărbatul tresări.

— Există un spirit în această cameră şi se numeşte Arvid, continuă Vincent cu o voce îngroşată şi slăbită. Hai să ne asigurăm că e într-adevăr bunicul tău. întreabă-l ceva ce numai voi doi stiti. Poate ceva de

f *t*

când erai copil. Arvid spune... Arvid spune că te-a învăţat să mergi pe bicicletă? Ceva legat de asta, poate?

Adrian aprobă dând din cap, evident confuz.

— întreabă-l unde m-am lovit.

Vincent tăcu preţ de câteva secunde, de parcă ar fi ascultat o voce pe care numai el o putea auzi.

— Te-ai zgâriat la genunchi. Şi-aţi stabilit să nu-i spuneţi nimic mamei tale. Şi-acum ai cicatricea.

Adrian îşi luă mâna de pe braţul lui Vincent, părând vizibil şocat. Adevărul era că majoritatea oamenilor aveau o amintire a unui genunchi zgâriat în copilărie. Restul celor spuse de Vincent erau aruncate la noroc. Dar amintirile erau lucruri vulnerabile. Dacă nu se întâmplase exact aşa cum spusese el, se întâmpla acum, în capul lui Adrian.

— Arvid are un mesaj pentru tine. Spune... spune că trebuie să perseverezi şi să crezi în tine. Că se va întâmpla, doar că durează puţin mai mult decât te aşteptai. Dar că nu trebuie să-ţi pierzi nădejdea, înţelegi ce înseamnă asta?

Adrian aprobă din cap fără să spună un cuvânt.

— Vorbeşte despre firma mea. Asta a fost ultimul lucru despre care-am vorbit înainte să moară. încă n- am reuşit s-o pun pe picioare.

— Spune că-i pare rău pentru ce s-a întâmplat. La ce se referă?

— N-am vorbit prea mult în ultimii ani, rosti Adrian cu voce stinsă. Am fost certati.

— Da, regretă acum. Mai spune că te-a iubit atunci şi încă te iubeşte.

Pe obrajii lui Adrian începură să curgă lacrimi. Vincent avea un scop important cu această parte a spectacolului, dar în acelaşi timp ura să vadă cât de puternic îi afecta pe oameni. El nu făcuse decât să livreze „afirmaţii Barnum”, care păreau specifice, dar care erau extrem de deschise spre interpretare şi se potriveau majorităţii oamenilor. Trucul clasic folosit de orice medium era să-l lase pe client să-şi dea singur seama de semnificaţia a ceea ce spuneau „spiritele”, pentru că astfel mediumul nu se putea înşela niciodată. Atunci când ceva nu se potrivea, nu puteai da vina decât pe clientul care nu se gândise bine.

— Contactul începe să slăbească, anunţă el chinuit. Vrei să spui ceva, acum, cât se mai poate?

— Doar... mulţumesc, şopti Adrian. Mulţumesc.

Vincent îşi întinse braţul, cu capul atârnându-i din
nou, vizibil inconştient. Era o linişte totală în sala de
spectacol. Adrian îl apucă ezitând de încheietura mâinii şi căută cu degetele. După o vreme, începu să bată încet din picior, la început fără ritm. Apoi din ce în ce mai regulat, din ce în ce mai tare, până când pulsul lui Vincent reveni la normal.

Vincent deschise ochii şi îl apucă pe Adrian de mână, cu un zâmbet precaut. Numărul acesta nu fusese niciodată unul care să smulgă mari aplauze. Spectatorii erau prea stupefiaţi pentru asta. Erau prea nesiguri de ceea ce văzuseră de fapt. Dar ştia că era ceva despre care aveau să vorbească luni întregi după aceea.

— Nu uitaţi, se adresă el publicului cu aceleaşi cuvinte cu care începuse, dar acum mult mai

blânde.

Spectatorii erau vulnerabili acum, iar el trebuia să respecte acest lucru.

— Nu pot lua legătura cu spiritele. De fapt, nu cred că poate cineva, fiindcă nu cred că există spirite. Cu toate astea, pot face să pară aşa, la fel ca orice medium care poate fi la fel de convingător. Aceleaşi tehnici psihologice şi verbale care-au fost folosite acum 150 de ani sunt încă folosite pentru a da impresia că, în schimbul unui onorariu gras pe oră, o persoană poate lua legătura cu cei dragi decedaţi. Ca întotdeauna: când ceva pare prea frumos ca să fie adevărat, de obicei chiar asa este. Vă mulţumesc că ati fost aici în

t) i

această seară.

Coborî de pe scenă înainte ca publicul să înceapă să aplaude. De data asta voia să-i lase să reflecteze la ceea ce tocmai văzuseră.

îl durea gâtul. Blestemata aia de curea duruse. Trebuia să fie mai atent. Iar astăzi îşi oprise pulsul mult prea mult timp. Contactul cu spiritul poate că fusese fals, dar oprirea pulsului fusese reală. Chiar dacă nu o făcuse cu cureaua şi îşi oprise pulsul doar din braţ, nu din tot corpul. Faptul că existau tehnici de oprire a pulsului în anumite părţi ale corpului era unul dintre cel mai bine păstrate secrete ale mentalismului, iar Vincent nu dezvăluise nimănui cum o făcea. Dar nu contase că fusese doar în brat. După 30 de secunde putea fi chiar periculos. De obicei, îi dădeau drumul la braţ imediat ce se oprea pulsul, însă Adrian îl ţinuse în continuare. Aşa că nu avusese de ales. O să se bucure mult când se va încheia acest turneu. Nu e bine să blochezi atât de mult circulaţia sângelui în corp.

Coborî în camera verde şi văzu sticlele de apă Loka pe masă. Trei. îşi încleştă fălcile. Imaginea celor trei sticle era ca auzul unei note disonante. Deschise repede frigiderul şi mai

puse pe masă una, ca să fie patru. Abia atunci i se relaxară fălcile. Apoi umplu un pahar cu apă de la robinet, se aşeză pe canapea şi respiră uşurat.

Spectatorii aplaudau în continuare în sală, dar el îi lăsă aşa. Ar fi fost prea uşor să se întoarcă, să zâmbească larg şi să le ofere o experienţă de neuitat. Prefera să-i lase cu gândurile lor.

Odihnă un minut, apoi se va schimba. încerca să nu se mai întindă pe podea după fiecare spectacol. Uneori funcţiona. De cele mai multe ori, nu. işi scoase

mobilul. Sains Bergander, prietenul lui care construia iluzii şi care ajutase în ancheta Tuvei şi a crimelor, fusese în public, iar Vincent era curios să afle ce părere are despre noul spectacol. Sains chiar îi dăduse un mesaj. Conform orei, fusese trimis în momentul în care Vincent ieşise de pe scenă. Dar mesajul lui putea să aştepte. Poate că îi trimiseseră şi alţii SMS-uri.

Mai exact, şi altcineva.

Vincent deschise restul listei de mesaje. Desigur, mai erau câteva necitite care aşteptau. Dar nu ce căuta el. Mesajul de la cea care îi schimbase viaţa atunci când devenise parte din ea. Cea căreia îndrăznise să-i împărtăşească cele mai intime sentimente. Şi care apoi dispăruse din existenţa lui, la fel de repede cum apăruse.

Ultima oară o văzuse în octombrie. Apoi veniseră iarna, primăvara, vara, toamna şi acum încă o vară. Nu mai vorbise cu ea de peste un an şi jumătate. în curând se vor face doi. Nu că el ar fi încercat să o caute, oricât de mult şi-ar fi dorit. Dar el şi Maria

începuseră terapia de cuplu şi voia să evite să declanşeze inutil gelozia soţiei sale.

Apoi renunţaseră la terapie, pentru că nu-i

ajutase atât de mult pe cât speraseră. Dar trecuse mult timp. Nu voia să se bage în viaţa ei, după luni de tăcere. Ea îşi preţuia intimitatea, iar el trebuia să respecte asta. Chiar dacă îi era dor să facă parte din viaţa ei privată.

Bineînţeles, nici ea n-avea vreun motiv să-l contacteze. Spusese clar că preferă să se descurce singură. Habar n-avea cum era viaţa ei în prezent, poate că era căsătorită. Poate că avea o familie. Sau trăia în străinătate.

Dar nu se putea abţine să nu se gândească la ea. Prima oară când o întâlnise fusese după un spectacol. De atunci încă o căuta de fiecare dată când cobora de
pe scenă. Dar lista de mesaje de pe telefonul său vorbea de la sine.

Mina nu dăduse niciun semn nici în această seară.

Ea îşi scoase ochelarii şi-i zâmbi. Apoi se aşează picior peste picior şi se aplecă mai în faţă pe scaun. Stăteau aşezaţi unul în fata celuilalt, fără masă între

t t t *

ei. La început, lui Ruben i se păruse profund inconfortabil. Expunerea. Dar se obişnuise cu ea. Atât de mult, încât nici măcar nu se mai obosea să încerce să i se uite în decolteu când o vedea aplecându-se către el. Şi în momentele acelea Amanda nu era nici pe departe neatrăgătoare.

— Vrei să spui că am terminat? întrebă Ruben, uitându-se la ceas.

Era acolo doar de o jumătate de oră. Dar Amanda părea deja pregătită să pună capăt întâlnirii.

— De terminat nu terminăm niciodată, răspunse ea. Dar nu văd prea multe motive pentru care să mai vii, dacă nu apare ceva nou. Deşi nu eu pot decide asta.
Tu cum simţi?

/

Ruben se uită la Amanda, psiholoaga cu care

se vedea joia, din două în două săptămâni, de mai bine de un an. Cum simte el? Şi asta era o întrebare dată dracu'. Dar acum nu-l mai enerva la fel de mult ca la început.

— Cum şi ce simt eu putem să lăsăm pe seama lui Freud. Dacă am învătat un lucru, e că sentimentele

mele nu trebuie să fie ceea ce cred eu că sunt. Ce mă face *să acţionez* nu sunt sentimentele, ci gândurile

mele raţionale. La fel cum m-am abtinut de la sex

timp de şase luni. Indiferent cât de mult îşi doreşte partea emoţională să şi-o tragă.

Amanda ridică dintr-o sprânceană, într-o întrebare neexprimată.

— Nu, n-am fost deloc la vânătoare, adăugă el. Aşa cum am convenit. La asta mă refer. N-am de gând să mă opresc complet, sunt un bărbat în floarea vârstei, până la urmă. Dar nu mai este la fel de important acum, când îmi dau seama ce nevoie a compensat comportamentul ăsta.

— Şi care a fost acea nevoie?

Ruben suspină. Şi uite că ajunseseră iar la ele. La sentimentele alea blestemate.

— îmi dădea un sentiment de putere să ştiu că le pot avea. Femei, adică. Dar chestia asta compensa şi o nevoie mai profundă de a...

Oftă din nou.

— De apropiere, spuse el cu stângăcie. Eşti mulţumită acum?

De apropiere. N-ar fi crezut niciodată că va rosti vorbele astea cu voce tare. Suna atât de gay! Dar învăţase că până şi o astfel de reflecţie era un mecanism de apărare. La naiba. Colegul său, Gunnar, şi ceilalţi băieţi din pichet ar fi râs cu gura până la urechi dacă ar fi ştiut că se duce la psiholog. Gunnar era clădit din cherestea de

Norrland[1], după cum spunea chiar el. Soluţia lui la orice problemă era să se ducă în pădure cu un bidon de poşircă. Băieţii i-ar fi vopsit casca în roz dacă ar fi ştiut ce-i spunea Amandei. Se uită din nou la ceasul de pe perete. Puţin după 8:30. Ar fi trebuit să fie în Palatul Poliţiei la ora asta. înainte să înceapă cineva să intre la bănuieli, observând că în unele dimineţi vine mai târziu la lucru. Scuza obişnuită, că a scăpat greu de gagica pe care o adusese acasă în seara precedentă nu mergea folosită la infinit.

Gagica pe care o adusese acasă în seara precedentă, mda. Nici măcar nu-şi mai amintea cum e să faci asa ceva. Sigur că încercase automat să o seducă pe Amanda de la prima lor întâlnire. îi iesise asa şi-asa.

— Mai am un singur lucru de făcut, adăugă el. Vreau s-o văd pe Ellinor.

— Ruben, îl avertiză Amanda. Aminteste-ţi ce am discutat, că trebuie să mergi mai departe. Ellinor a plutit deasupra ta ca o fantomă în toţi aceşti ani. Comportamentul tău a fost o reacţie la asta. Trebuie să renunţi. N-o să termini până nu scapi de fantomă.

— Stiu. Şi tocmai de-aia vreau s-o văd. Ca să am un final. Promit, mă duc acolo doar să-i spun „Bună”. Să tai cu fierăstrăul piedestalul pe care am pus-o. Ca vechiului Ruben să nu-i mai rămână nici picătură de combustibil.

— Sună... neobişnuit de lucid din partea ta, remarcă Amanda, privindu-l cu ochii întredeschişi. Eşti sigur?

— Cel mai rău lucru care se poate întâmpla este să fii plătită pentru câteva şedinţe de terapie în plus, după aceea, răspunse el râzând.

---

1 Provincie în nordul Suediei.

Adevărul e că Ruben era absolut sigur. Era un Ruben mai bun acum decât fusese cu un an în urmă. Gunnar putea să-şi ţină fleanca.

Se ridicară şi dădu mâna cu Amanda. Rezistă pentru a cincizecea oară tentaţiei de a o invita în oraş, să bea ceva. Gândul era OK, atât timp cât nu trecea la fapte. Până la urmă, el tot Ruben era. în plus, avea şi alte lucruri de făcut. Aflase deja unde locuieşte Ellinor. Doar un „Bună" rapid. Să vadă ce mai face. Şi o scuză, acolo. Pe urmă, gata.

Vincent inspiră adânc înainte de a intra în bucătărie să pregătească micul-dejun. Soţia sa, Maria, era deja acolo cam de o oră. Bănuia ce miros copleşitor şi persistent o să-l lovească. Şi nu se înşelă. Diferite varietăţi de lumânări parfumate, amestecuri de plante în pungi de pânză, săpunuri şi parfumuri de cameră formau un zid de mirosuri care îl învălui ca o pătură umedă.

— Iubito, cât timp mai ţinem toate chestiile astea în casă? întrebă el, căutând o cană în dulap.

Nimeri una pe care scria: *Nu eu sunt imatur/ă, tu esti un căcătel.* O umplu cu cafea de la filtru şi se aşeză

/ / Ir / /

la masa din bucătărie.

— Nu-ţi aminteşti nimic din ce a spus terapeutul? întrebă Maria, care stătea pe podea. Despre cât de important este să mă susţii în activitatea mea antreprenorială?

Stătea cu spatele la el şi nici măcar nu se întorsese, împachetând cu grijă mici îngeraşi de ceramică într-o cutie mare.

— Ba da, îmi amintesc. Şi stii că te susţin în tot ceea

7 t t t

ce vrei să întreprinzi. Acest magazin online pe care l- ai deschis e... e o idee interesantă. Doar că poate ar fi mai bine să-ţi depozitezi stocul într-un... da, un depozit?

Maria oftă adânc. în continuare, fără a arăta nimic altceva în afară de spate.

— După cum a subliniat Kevin, e scump să închiriezi un depozit. Şi, având în vedere că noul tău spectacol încă n-a adunat din încasări cât a costat producţia lui, ei bine, cred că va trebui să fiu adultul din familie şi

să-mi asum responsabilitatea pentru cheltuielile noastre.

Vincent se holbă la ea. Era cel mai sănătos argument pe care-l auzise de la soţia lui de ani buni. Poate că acele cursuri „porneşte-ţi propria afacere” pe care le făcuse nu fuseseră de pomană până la urmă. Deşi, cu toată sinceritatea, se săturase să-l audă pe Kevin, profesorul cursului, menţionat la fiecare două propoziţii. Vincent ştia că Maria căuta în permanenţă, îi stătea în fire să găsească pe cineva pe care să-l urmeze. Dar faptul că cel mai recent guru al ei era un consultant de „porneşte-ţi propria afacere” era totuşi ceva neaşteptat.

— Responsabilitate? întrebă Rebecka intrând în bucătărie. Chestiile astea costă o grămadă de bani, cine cumpără asemenea căcaturi?

Expresia acră părea acum lipită permanent de faţa Rebeckăi. Ridică dezgustată o plăcuţă mare de lemn

alb şi citi cu voce tare:

;

— *Trăieşte, râzi, iubeşte. Deci aşa ceva nu se poate. Mori, plângi, urăşte, mai degrabă.*

— Te rog să fii politicoasă, o atenţionă

Vincent. însă în adâncul sufletului, era de

acord cu fiica sa.

— Kevin spune că am un instinct fantastic pentru ceea ce este viabil din punct de vedere comercial, ripostă Maria acră, holbându-se cu furie la fiica ei vitregă.

Rebecka o ignoră. Se duse la frigider şi-l deschise.

— Ce dracu'? Aston!

Ţipă spre sufragerie şi primi un răcnet înapoi.

— CEE?!

— Ţi-ai pus tot laptele la cereale? Şi-ai pus o cutie goală în frigider?

— NU E GOALĂ DELOC, A MAI RĂMAS PUŢIN!

Vocea lui Aston răsuna între pereţi. Rebecka se uită ostentativ la Vincent în timp ce întorcea încet cutia cu susul în jos. Trei picături căzură lent pe podea.

— Ce faci? întrebă Maria ridicându-se. Şterge chestia aia.

Scăpă din greşeală îngerul pe care-l ţinea în poală, iar figurina se sparse în mii de bucăţi. Evident, materialul era subţire ca o frunză.

— O, nu! Uite ce-ai făcut, Rebecka!

— Eu? se repezi adolescenta. Ce dracu', nu eu am
făcut chestia aia! Esti neîndemânatică, asa cum esti tu
de obicei, şi încerci să dai vina pe mine. Atât de al dracu' de tipic! Totul este întotdeauna din vina mea. Iar tu, tată, nu scoţi niciodată o vorbă în apărarea mea, o lasi să mă trateze cum vrea ea. Ce dracu'! Aici
nu se poate sta. Mă duc la Denis.

Vincent deschise gura să răspundă, dar era prea târziu. Rebecka se îndrepta deja spre uşa de la intrare.

— Să fii acasă cel târziu la 8! strigă Maria după ea. E abia joi!

— Sunt în vacanţa de vară! ţipă Rebecka, smulgându- şi din cui jacheta subţire de vară şi trântind usa cu
zgomot.

— Aşa deci. Păi, ce să-ţi spun, mulţumesc de ajutor, zise Maria, holbându-se la el furioasă, cu braţele încrucişate. Acum ai grijă să-l duci pe Aston la cubul şcolar. Ai întârziat deja.

Vincent nu deschise gura. Cel mai bine era să nu spună nimic. încă nu ştia cum să facă faţă acestor furtuni emoţionale, pentru că orice spunea risca să iasă prost. Aşa că noua sa strategie era să fie cât mai tăcut cu putinţă.

Săpă în memorie pentru a-şi aminti ceva spus de terapeutul de cuplu, ceva care putea fi de ajutor. Lui Vincent nu-i fusese uşor să primească sfaturi şi ajutor de la cineva a cărui profesie o cunoştea mai bine. Dar încercase să fie umil şi modest.

La început i se sugerase să facă şi terapie individuală, pentru a trece peste ceea ce se întâmplase cu mama sa când era copil. Un eveniment pe care încercase să-l reprime timp de 40 de ani. Dar refuzase. Nu îndrăznea să lase pe nimeni să scormonească acolo. în el trăia o umbră şi păzea acel loc mult prea bine; nu exista nimeni în care să aibă suficientă încredere pentru a-l lăsa să intre acolo.

Vincent sperase că terapia va fi un soi de cură miraculoasă, prin care el şi Maria vor putea găsi drumul înapoi unul către celălalt. Credea că va începe să-i înţeleagă modul de gândire, aşa cum o făcuse cândva. Şi că ea va înceta să mai fie geloasă de fiecare
dată când se afla el în alt or as. Era incredibil de
obositor pentru amândoi, deoarece slujba lui implica multe călătorii. Şi chiar încercaseră. Mai ales Maria.

Terapeutul sugerase ceva evident, şi anume că rădăcina geloziei se afla în lipsa de stimă de sine a Măriei. Şi poate şi în circumstanţele în care el şi Maria
deveniseră un cuplu, când el o părăsise pe soţia sa de atunci, Ulrika, pentru sora ei mai mică, Maria.

Dar Vincent ştia că nu era atât de simplu. Mai era ceva în Maria, pe care nici ea şi nici terapeutul nu-1

exploataseră, ceva care reacţiona atacând ori de câte ori el îşi îndrepta atenţia spre cineva sau orice altceva în afară de casă şi familie. Stia că nu era chiar vina Măriei pentru reacţiile ei, o făcea din instinct. Acelaşi instinct care acum o determina să se uite la el ca la un OZN. Şi, ca de atâtea ori înainte, îşi dorea să ştie ce vrea de la el.

Fusese atât de simplu la început! Când dragostea îi făcuse să lase totul în urmă, să ignore totul şi pe toată lumea, tot ce nu avea de-a face cu dragostea lor. încă îşi mai amintea acel sentiment. Era în continuare acolo, undeva, în el. îşi aducea aminte cum îşi terminau unul altuia propoziţiile, cum reuşeau să comunice doar cu o privire. Dar pe urmă parcă începuseră să vorbească treptat altă limbă, necunoscută pentru celălalt. Parcă se înţelegeau din ce în ce mai puţin unul pe celălalt, când ar fi trebuit să fie invers. Iar el nu voia să fie asa. Doar că nu stia ce să facă pentru a ajunge din nou la ea. Ce să facă pentru a ajunge din nou la *ei.*

Era limpede că Maria aştepta să spună şi el ceva. Spera să-i vină în minte măcar o mică scânteie de geniu de la una dintre şedinţele de terapie. Terapeutul îi sugerase să-i arate mereu atenţie binevoitoare Măriei, ori de câte ori era supărată, chiar dacă i se părea că soţia lui n-are dreptate. Aşa, crea un sentiment de siguranţă, siguranţă care, la rândul său, îi putea da Măriei premise mai bune de a-şi exprima sentimentele într-un mod mai constructiv, înainte ca acestea să apuce să se transforme în furie. De obicei, nu mergea bine. Dar nu-l costa nimic să încerce.

— Iubito, observ că eşti supărată, zise el, făcându-şi în mod deliberat vocea moale şi calmă. Dar furia

îţi
; /
face rău fizic. Sigur observi şi tu că ai muşchii şi articulaţiile încordate. Circulaţia sângelui e încetinită, iar echilibrul natural e perturbat atât în sistemul
nervos, cât şi la nivel cardiovascular şi hormonal. în
7 ; ;
plus, tensiunea arterială creşte, împreună cu ritmul
cardiac şi nivelul de testosteron, iar excesul de bilă
/ 7
ajunge în părţi ale corpului unde n-ar trebui să fie.

Maria îl privi cu sprâncenele ridicate. Sfatul terapeutului părea să funcţioneze.

— în plus, când eşti furioasă, activitatea creierului tău se schimbă, continuă el. Mai ales în lobul temporal şi în lobul frontal. Aşa că iată. Nu e bine să te enervezi aşa. Ai putea să comunici cu Rebecka într- un mod mai constructiv?

Tăcu şi schiţă un zâmbet precaut. Maria se holba la el. Apoi strâmbă din gură ca şi cum ar fi muşcat dintr- o lămâie, îi întoarse spatele şi plecă.

O usturau pleoapele de la lacrimi. Lacrimi de fericire fiindcă se întorsese. Julia nu crezuse niciodată că ar fi posibil să tânjească atât de mult să se afle între zidurile, ce-i drept chiar urâte, ale Palatului Poliţiei din Kungsholmen. Care, parcă în cinstea zilei de azi, erau fierbinţi ca într-o saună. Se pare că sistemul de ventilaţie cedase exact când Stockholmul cunoştea
t ;
cea mai călduroasă vară din istoria recentă. Julia îşi făcu vânt cu o foaie de hârtie şi deschise usa sălii de
; t
conferinţe. Pentru colegii ei, probabil că ziua de azi era doar o zi de joi ca oricare alta. Dar

pentru ea..., pentru ea era un paradis.

Cel puţin până va trebui să le spună de ce i-a chemat acolo.

— Julia! exclamă un bărbat cu barbă, căruia i se lumină tot chipul când o văzu intrând.

îşi dădu seama, fără să-i facă vreo plăcere, că era Peder.

— Nu e barbă de hipster, e barbă de tată, preciză el cu satisfacţie, când îi văzu privirea.

— E barbă de hipster, orice-ai spune, mormăi Ruben, intrând imediat după ea. Norocul nostru e că s-a făcut prea cald ca să mai porţi şi pălăriuţa aia cu care ai umblat toată primăvara.

Aparent, totul era ca de obicei. Dar, dacă nu se înşela complet, Mina şi Christer părură şi ei relativ fericiţi când o văzură.

— La mulţi ani cu întârziere! mormăi Christer.

Bosse, golden retrieverul, zăcea gâfâind pe podea lângă el, exact în acelaşi loc în care îl văzuse ultima dată, cu sase luni în urmă. Dar de data asta câinelui îi

era prea cald pentru a veni s-o salute cum se cuvine, în schimb, primi o privire fericită şi un scurt lătrat.

— Da, la mulţi ani! spuse Mina în timp ce inspecta cu privirea sacoul Juliei, cu o expresie surprinsă.

Julia se uită cu coada ochiului la punctul de pe umărul stâng, pe care părea să-l fixeze privirea Minei, apoi înjură cu voce tare.

— Ce dracu', nu mai poate omul să poarte o singură ţoală fără pete de vomă!

îşi smulse sacoul de pe ea şi tocmai se pregătea să-l pună pe spătarul scaunului, când se opri, cu ochii la
Mina. Se duse apoi şi-l agăţă în cuierul de lângă uşă.

— Deocamdată, iese doar terci, îi explică Peder cu un zâmbet înţelegător. Se curăţă uşor. Stai să vezi când o să-i dai banană şi stroganoff

la borcan. Singura chestie care te ajută e să înmoi mai întâi petele cu Vanish – pulberea e cea mai bună, în recipientele alea roz. Pe urmă trebuie să le speli la 90 de grade, de preferinţă cu înălbitor, aşa că la început e cel mai bine să porţi haine albe...

— O să ţin minte, îl opri Julia, ridicând o mână pentru a sugera că e suficient. Şi apropo, bună dimineaţa şi tie!

Era ocupată până peste cap cu treburile sisifice asociate cu un bebeluş de sase luni. N-avea niciun chef să suporte în avans chinul din fazele următoare.

— Aşadar, mă bucur că m-am întors. E minunat să vă văd pe toţi aici, împreună. Bineînţeles, cât timp am lipsit v-am urmărit îndeaproape munca şi am fost mândră de voi. Mina, un mare elogiu pentru leadershipul tău din această perioadă. Mă bucur să fiu din nou aici, sunt pregătită şi entuziasmată. Poate nu foarte odihnită, dar nu poţi să le ai pe toate.

Râse cu jumătate de gură. O parte din ea voia să povestească despre certurile istovitoare care o determinaseră să păşească astăzi pe poarta Palatului Politiei. Cum certurile o făcuseră să-şi dea seama că relaţia cu egalitate de şanse în care crezuse că trăieşte era doar o iluzie, o iluzie care supravieţuise atât de mult timp doar pentru că nu fusese pusă la încercare de un copil. Argumentele care-i fuseseră aruncate în faţă erau exact argumentele la care ea oftase când le auzise de la prietene. Că era mai potrivită din punct de vedere biologic pentru a avea grijă de un copil. Că era absolut exclus ca Torkel să lipsească de la serviciu – aparent, totul s-ar fi prăbuşit în cazul ăsta. Compania ar da faliment, PIB-ul Suediei ar scădea, euro s-ar prăbuşi,

catastrofa s-ar întinde în întreaga lume şi ar provoca sfârşitul imediat al omenirii.

Dar ce o revolta cel mai mult era faptul că avuseseră o înţelegere: ea urma să se ocupe de bebeluş în primele şase luni, iar el, în următoarele şase. Amândoi făcuseră cerere de concediu şi li se aprobase.

Ce nu-şi dăduse ea seama era că totul fusese o prefăcătorie din partea lui Torkel, care nu crezuse niciodată că ea chiar vorbea serios că vor împărţi creşterea copilului. încă îi mai vedea faţa şocată atunci când îi amintise săptămâna trecută că se va întoarce la serviciu joia aceasta.

Aparent, Torkel crezuse că ea, citat „îşi va da seama singură că vrea să stea acasă cu Harry, că nu *vrea* să se întoarcă la muncă".

Nu-şi vorbiseră mai multe zile.

Când se aranjase ca să plece, cu doar cam o oră în urmă, avusese impresia că are un străin în faţa ei. Cu privire panicată şi furioasă şi cu părul zburlit, vociferând despre „ataşament", „moştenirea biologică" şi că „trebuie să vorbească cu şeful". într- un final, Julia i-l predase pur şi simplu pe Harry şi ieşise în grabă pe uşă. Nu îndrăznise încă să se uite la telefon.

— Bine-ai revenit! zise Ruben, zâmbindu-i ca un lup.

Julia încercă să ignore faptul că părea să aibă probleme să-şi mute ochii de pe pieptul ei. Nu mai alăpta de o săptămână, dar sânii nu păreau să fi înţeles mesajul. Cupele ei B erau un alt lucru pe care tânjea să-l revadă. Ea şi cupele E nu se înţeleseseră niciodată.

— Acum, dacă eşti epuizată, am cel mai bun lucru pentru a te înveseli înainte de a începe, o anunţă Peder vesel, scotându-şi telefonul.

— Nu iar, gemură Mina, Christer şi Ruben la unison.

Peder nu păru să-i observe. îi băgă Juliei

telefonul
în mână şi porni un filmuleţ.

— Sunt tripletele, strigă el. Cântă pe melodia lui Anis Don Demina, de la preselecţia pentru Eurovision! Vezi ce scumpe sunt!!!

Julia văzu trei fetiţe cu scutece care se legănau cu entuziasm în faţa unui televizor mare. Presupunea că sunt superdrăguţe. Doar că îi era greu să aprecieze asta tocmai în această zi specială, când ultimul lucru pe care dorea să-l ţină în mână erau alţi copii.

— Stai asa, să dau sunetul mai tare. Uite, şi cântă.

/ 77 /

Protestele celorlalţi din încăpere se auzeau din ce în ce mai tare.

— Mulţumesc, cred că înţeleg, spuse ea, dându-i telefonul înapoi. Foarte drăguţ. în fine. Propun să începem numaidecât. Ieri după-amiază a sosit un raport despre un copil răpit, un anume Ossian
Walthersson. în vârstă de cinci ani. S-a făcut totuşi o

/

greşeală şi raportul n-a fost marcat ca fiind prioritar. A fost descoperit abia în această dimineaţă.

— Doamne! interveni Peder. Nu asa se face.

/

— Nu, dar acum s-a întâmplat. Oricum, conducerea ne-a încredinţat cazul şi vrea să-i acordăm prioritate maximă.

Mina dădu din cap şi luă o înghiţitură mare din sticla de apă. Când o puse înapoi pe masă, păru că se străduieşte s-o aşeze cât mai departe de barba lui Peder. Observă şi Bosse, care se ridică şi se îndreptă spre Mina cu o privire recunoscătoare şi cu limba scoasă.

— Christer! îi atrase atentia Mina. Dacă tot îl tii aici, asigură-te că are apă. Dacă se apropie la un centimetru de sticla mea de apă, îmi cumperi alta.

— Nu te ambala aşa, suspină Christer. Limbile

câinilor sunt de fapt foarte curate. Dar sigur, de ce nu? Pot să-i pun un castron cu apă, ţinând cont că vom sta destul de mult în sala asta. Nici pentru Bosse nu e plăcut, să ştii.

îi făcu semn cu mâna câinelui să vină la el, la care Bosse îi aruncă Minei o privire incredibil de mustrătoare, după care se aşează din nou la picioarele stăpânului. Julia se întreba dacă ar trebui să-i explice lui Christer că limbile câinilor nu erau deloc curate, că aveau un set de bacterii complet diferit de cel al oamenilor şi că unele dintre ele erau de-a dreptul periculoase. Dar privirea plină de dragoste pe care Christer i-o arunca lui Bosse o făcu să renunţe la ; comentariu.

— Uitasem că aici e ca la grădiniţă, comentă ea. Să ne concentrăm şi să ne apucăm de treabă cât mai repede. Echipa noastră o să primească întăriri. E vorba despre o persoană cu experienţă într-un caz similar. Vine din partea negociatorilor..., grupul de negociere... e puţin cam nasol că nu se decid odată asupra numelui. Dar ştiţi la ce echipă mă refer.

Făcu o pauză, observând expresiile surprinse de pe fetele celor din sală.

— Ei bine, de ce departamentul lor n-are niciun nume, de fapt? întrebă Peder.

— Psihologie pură, zise Julia. Dacă n-au nume, nu există ca grup. Şi răufăcătorii nu ştiu cine sunt ei.

— Uau! exclamă Peder, ridicând din sprâncene.

— Dar colegul ăsta de care vă spuneam nu mai e în echipa lor, ci un plus binevenit în micul nostru team. Şi are deja câteva idei despre cazul Ossian. Trebuie să ajungă din clipă în clipă.

— Chiar mai avem nevoie de oameni? se încruntă Mina.

— Vrei să spui că nu deja eşti sătulă până peste cap de noi? chicoti Christer, împungând

cu cotul în gol, în direcţia Minei.

Evident, îşi cunoştea suficient de bine colega pentru a evita contactul direct. Dar Julia anticipase reacţia Minei. Schimbarea nu era ceva care să o atragă pe Mina Dabiri. Mai ales dacă asta implica noi relaţii interumane. însă ar fi fost benefică tocmai pentru ea. De doi ani, de când se încheiase misiunea cu Vincent, Julia n-o mai văzuse vorbind cu nimeni altcineva sau despre altcineva în afară de colegii ei. Şi bănuia că Mina nu înflorise brusc din punct de vedere social în lunile cât fusese ea în concediu de maternitate. Lărgirea cercului de colegi nu avea cum să-i dăuneze.

— Sigur e ceva inventat de şefi, din motive politice, comentă Christer.

îl scărpină pe Bosse pe ceafă şi primi o privire afectuoasă drept recompensă.

— Egalitatea de şanse şi diversitatea sunt foarte la modă acum. Dar noi avem deja două muieri. Deci cred că ori e poponar, ori marfă de import!

— Christer! răbufni Peder, aruncându-i o privire severă colegului său mai în vârstă. Exact afirmaţii de genul ăsta te-au transferat aici. Toate cursurile scumpe plătite de poliţie ca să te scoată din epoca de piatră chiar n-au avut niciun efect?

Christer suspină şi-l scărpină pe Bosse după o ureche.

— Eh, glumeam şi eu, replică el jenat. Oamenii se atacă prea repede în ziua de azi. în plus, nu făceam o judecată de valoare, lucru pe care l-ai fi sesizat dacă ai fi fost pe aceeaşi lungime de undă cu mine.

— Deşi unele cuvinte pe care le foloseşti au în ele o evidentă...

Un ciocănit discret îl întrerupse şi-i făcu pe toţi să se întoarcă spre uşă.

— Sincronizare perfectă, remarcă Julia, arătând cu toată mâna spre uşă. Permiteţi-mi să

vi-l prezint pe cel mai nou membru al grupului nostru, Adam Balondemu Blom.

— impresionantă pronunţie, zise bărbatul zâmbind
şi intră în cameră. Dar Adam Blom e suficient.

/

Tanti e foarte proastă. Zice că are căţei, dar n-are. Deşi maşina ei e ca de curse, seamănă cu jucăriile pe care le are, dar e o maşină mare, adevărată.

Ieri, când a venit la grădiniţă, m-a întrebat dacă vreau
să văd cum e în maşina de curse şi eu am zis că vreau.

/ /

Dar pe urmă a pomit-o şi m-a luat cu ea. Mi-a zis că ne întoarcem, că ne plimbăm doar un minut, ca să văd cât de repede merge maşina de curse. Dar nu ne-am întors. Nu ne-am mai întors.

Atunci mi s-a făcut frică. Foarte frică.

Simţeam că am în stomac vârtejuri de apă, ca atunci când scurgem cada. Parcă mă scurgeam repede.

I-am spus şi asta, dar nu a răspuns.

Apoi am mers mult, mult. Acum suntem la ea. Vreau să mă duc acasă la mama şi la tata. Nu vreau să stau aici. Tanti spune „mai durează puţin”. Tot timpul: „mai durează puţin”. Şi apoi îmi spune să nu mai plâng.

Sunt şi alţi oameni aici. Oameni mari. Nu cunosc pe nimeni. Mi-e frică de ei. Vin şi pleacă. îmi spun că pot să mă joc Roblox pe un iPad cât vreau, dar eu nu vreau. E
ciudat aici şi nu miroase ca acasă.

/

Când se întunecă, mă uit la tavan toată noaptea. E întuneric-întuneric. Nicio lumină.

îl strig pe tata. Apoi pe mama. Niciunul din ei nu vine.

— Ossian, o să stai aici foarte puţin, spune tanti dimineaţă. O zi, cam aşa. Pe urmă te pop duce acasă.

îmi dau mâncare, dar e scârboasă şi oricum nu vreau să mănânc. întreb de ce trebuie să pu aici. Dar ea nu răspunde. Nimeni nu răspunde. Ei îmi spun doar să nu mai plâng. Că totul va p bine.

Vocea lor e amabilă. Dar ochii lor nu sunt amabili.

Mina studia curioasă noua achiziţie a grupului, dar încerca să fie discretă. Nu toată lumea era la fel de subtilă. Ruben, de pildă, se holba pe faţă, fără inhibiţii şi fără să se ferească să afişeze o atitudine oarecum

ostilă. Pe Mina n-o surprindea reacţia lui. Adam Blom era un exemplar superb din punct de vedere fizic, cu bicepşi bine dezvoltaţi şi un *six pack* care ieşea în evidenţă prin tricoul alb, mulat. Observă amuzată cum Ruben, fără să-şi dea seama, îşi îndrepta spatele şi îşi sugea burta.

Ea, una, nu se simţea atrasă de un corp musculos, bine sculptat. Prefera un corp masculin subţire şi elegant, cu o ţinută mândră şi un fizic mai degrabă musculos decât umflat cu pompa. De preferinţă îmbrăcat într-un costum elegant şi cu... Mina tresări

iritată. Gândurile ei o luau uneori în direcţii ciudate.

;

Se sili să se adune şi s-o asculte în schimb pe Julia, care stătea în faţa tablei albe. Avea o expresie serioasă, care anunţa că urmează să anunţe ceva important.

— După cum spuneam, ne ocupăm de ancheta privind dispariţia lui Ossian Walthersson.

— Cinci ani, zise Peder cu un glas chinuit.

Mina îl înţelegea. Un copil dispărut era coşmarul oricărui părinte şi nu îţi puteai ţine în frâu emoţiile, nici măcar dacă erai poliţist uns cu toate alifiile. în plus, Peder avea şi el copii mici. Şi, chiar dacă trecuse ceva timp de când şi ea fusese mama unui copil mic, îi era foarte uşor să se transpună în situaţia asta.

— Da, exact. Bănuim că Ossian a fost răpit ieri de la grădiniţa sa din Sodermalm. Bineînţeles, trebuie să vorbim cât mai curând posibil cu toţi cei implicaţi. Dar există şi unele asemănări între răpirea lui Ossian şi un caz anterior. Conducerea ne-a rugat să analizăm acest aspect.

Julia se întoarse spre noul membru al echipei.

— Adam. Tu ai putea să explici mai bine ultima parte.

Adam îşi drese glasul, iar Julia îl îndemnă din priviri să vină în faţă, în locul ei. El se ridică şi se aşează încrezător în fata tablei. Mina invidia uşurinţa

t ? t /

cu care părea că stă în faţa unui grup de oameni total necunoscuţi şi, în plus, probabil sceptici. Ea se simţea întotdeauna uşor stingherită, chiar şi în contexte în care ar fi trebuit să se simtă confortabil.

— Mai întâi aş vrea să povestesc puţin despre cine sunt eu şi de unde vin.

Christer îi aruncă lui Peder o privire plină de subînţeles. Dacă avea cumva de gând să-l întrebe pe Adam dacă e din Kenya sau Gambia, Mina o să-l scoată personal în şuturi afară din cameră. Cu câine cu tot.

— Fac parte din echipa de negociatori, zise Adam. Ne-am implicat de la început în cazul Lilly Meyer, de- acum un an. Aveam motive să credem că dispariţia a fost legată de o dispută extrem de aprinsă între părinţii lui Lilly pentru custodia ei. S-a presupus că un membru al familiei a răpit-o şi de aceea am fost adus aici, pentru cazul că ar fi fost nevoie să negociem cu răpitorii ei.

— Ea a fost găsită moartă după aceea, nu? întrebă Peder cu o voce sufocată.

Mina îşi amintea foarte bine cazul, chiar dacă

f f

trecuse un an de la tragicul eveniment. Căzuse ca o bombă. Fetiţa fusese găsită sub o prelată, pe un chei din Hammarby Sjostad, la doar câţiva

metri de un cunoscut chioşc de îngheţată. Presa îi mâncase pe pâine la micul-dejun pe anchetatorii responsabili, care nu aveau nici măcar un suspect, deşi copila fusese identificată imediat. Părinţii dăduseră declaraţii în presă. Cazul era încă în lucru la poliţia din Stockholm. Şi, mai presus de toate, nerezolvat.

Bosse părea să intuiască starea de spirit a lui Peder. Câinele se strecură pe sub masă până la locul lui Peder şi îşi puse botul în poala lui. Mina văzu dezgustată că botul lăsă o urmă de umezeală.

— Corect. Lilly a dispărut şi-a fost găsită ucisă la începutul verii. A fost descoperită în zona Lugnets terrass, deci cheiul mare de picnic din Hammarby Sjostad, chiar vizavi de portul Norra Hammarby.

— Da, dar nu s-a ajuns la concluzia că avea legătură cu lupta pentru custodie? interveni Ruben pe un ton uşor ostil. Aşa cum tot tu ai spus? Deci ce treabă are cu cazul nostru? Şi de ce să avem nevoie de cineva din echipa de negociatori?

Mina văzu că Ruben îşi sugea în continuare burta. Trebuie să fie foarte inconfortabil.

— Da şi nu. Autorul n-a fost încă identificat şi nu avem decât descrierea unui cuplu în vârstă care se afla în apropiere. A fost făcută de o educatoare stresată care nu s-a uitat prea atent. Şi da, suspiciunile cu privire la cineva din familie au persistat şi nu sunt în niciun caz excluse din anchetă. Dar nu cred că are legătură cu familia. Mai ales că acum avem un mod de acţiune aproape identic în ceea ce priveşte răpirea lui Ossian.

— Cum adică, identic? se încruntă Mina.

— Răpit de la grădiniţă de un străin pe care nu l-a văzut nimeni, răspunse Adam. Chestia asta

se întâmplă mult mai rar decât ne fac să credem aşa- zisele documentare *true crime* de la televizor. Când cineva e răpit în viaţa reală, se dovedeşte de obicei că în spatele acestei răpiri se află rudele. Uneori, planul e să-l ducă pe minor înapoi în ţara de origine. Alteori e vorba despre un părinte care încearcă să ia copilul în urma unei dispute privind custodia. Dar chestia asta, să mai aibă şi autori necunoscuţi, atât nouă, celor din poliţie, cât şi personalului grădiniţei? De fapt, aproape niciodată n-o să vezi asa ceva. Numai că acum s-a întâmplat de două ori. Prin urmare, conducerea consideră că experienţa pe care o am din cazul Lilly vă poate fi de folos. Nu avem mult timp la dispoziţie. Pot să împărtăşesc rapid şi eficient tot ce am, atât rapoarte scrise, cât şi ce se află doar printre rânduri.

— Sunt întru totul de acord cu conducerea că Adam e un plus valoros pentru această anchetă, interveni Julia, fixându-l cu privirea pe Ruben. Deci putem merge mai departe acum? Ruben?

Ruben murmură ceva neclar, după care dădu din cap în semn că da.

— Lilly a fost găsită după trei zile, nu-i aşa? întrebă Christer, ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu mâneca.

Căldura din sala de şedinţe era apăsătoare. Mina încerca să îşi reprime sentimentele de disconfort.

— Deci, dacă Ossian a dispărut ieri şi e vorba despre acelaşi mod de operare, probabil că n-avem prea mult timp la dispoziţie ca să-l găsim, continuă Christer.

— Dar staţi puţin, zise Peder. Credem că aceeaşi persoană a acţionat din nou?

— Deocamdată n-avem astfel de teorii, răspunse Julia şi îşi drese glasul. Dar după cum

spuneam, modul în care a acţionat e similar. De aceea pornim de la premisa că n-avem prea mult timp la dispoziţie. De fapt, mi s-a cerut să ţin o conferinţă de presă chiar în seara asta. Până atunci, vreau ca Adam şi Ruben să stea de vorbă cu angajaţii de la grădiniţa lui Ossian. Mina şi Peder se duc la părinţii lui Ossian.

— De ce nu se ocupă Adam şi Christer de grădiniţă? întrebă Ruben, uitându-se la ceas. Eu trebuie să ajung undeva.

— Christer trebuie să stea să verifice registrul infractorilor sexuali cunoscuţi, răspunse Julia. Vreau o listă cu toti cei care au fost eliberaţi în ultimul an. Pentru orice eventualitate. Şi Ruben, ultima dată când am verificat erai încă poliţist. în acest moment, asta e prioritatea ta.

— Se pare că întâlnirile tale de pe Tinder vor trebui să mai aştepte, comentă Mina.

— Registrul să fie, oftă Christer. Din nou.

— Ce naiba, n-am Tinder, pufni Ruben. Nu-mi trebuie. Spre deosebire de tine, Mina. Fata bătrână care preferă să intre la mănăstire.

Mina ridică telefonul şi-l tinu în fata lui Ruben. Apoi căută ostentativ în serviciul de aplicaţii şi descărcă Tinder, pentru ca Ruben s-o vadă.

— Te simţi mai bine acum? Grija ta pentru bunăstarea mea s-a potolit suficient de mult cât să te- apuci să-ţi vezi de treaba ta?

Avea de gând să şteargă aplicaţia imediat după şedinţă.

— Linişte în clasă! le atrase atenţia Julia pe un ton ridicat. Să trecem la treabă. Chestia asta e serioasă.

Adam stătea lângă ea, părând că nu prea ştie încotro să se îndrepte.

— După cum vezi, zise Julia cu un oftat, întorcându- se spre el, s-ar putea să nu fim cel mai... disciplinat grup în care ai lucrat vreodată. Dar suntem profesionişti. De cele mai multe ori.

— Asta e bine, zise Adam, devenind serios. Pentru că a trecut deja o zi, exact cum spuneai şi tu. Ne grăbim foarte tare.

Christer nu putea să lucreze în biroul lui, pentru că era prea cald, aşa că îşi luă laptopul şi se duse în spaţiul deschis de lucru. Ridică telefonul şi se holbă la cele 64 de pătrate albe şi negre de pe ecran. Partida se terminase de fapt de mult timp, doar că îi era greu să accepte.

întotdeauna avusese impresia că e relativ bun la şah. Nu că ar fi jucat prea multe partide la viaţa lui. Dar considera că *ar trebui* să fie bun. într-un fel, asta mergea mână în mână cu celelalte atribute ale vieţii sale. Cu whisky-ul . Cu singurătatea. Cu jazzul. Ei bine, nu mai era atât de singur acum, de când intrase Bosse în viaţa lui, desigur, dar câinele se potrivea în peisaj, chiar şi el.

Cu toate astea, percepţia lui asupra propriilor performanţe la şah se schimbase în ziua în care găsise un program de şah gratuit. De atunci începuse să joace aproape zilnic, atât pe telefon, cât şi pe computer. Trecuseră aproape şase luni de când se apucase şi era în continuare la nivel de începător. Şi deocamdată nu câştigase nicio partidă. Suspină, marcă în aplicaţie înfrângerea şi puse din nou telefonul jos. N-avea rost să continue să amâne ceea ce trebuia să facă de fapt.

Mina veni şi se aşeză lângă el cu un laptop.

— Te pot ajuta câteva momente. începem? întrebă ea. Nu ne putem permite să pierdem timpul.

— Da, hai să ne-apucăm, oftă el. Registrul infractorilor sexuali. Ura!

Se uită apatic în ceaşca de cafea. Rece. Şi părea să fi stat în cafetieră un pic cam mult.

Oftă sonor, ceea ce-l făcu pe Bosse să-şi încline capul îngrijorat.

— Băiete! Culcat! Tati o să lucreze un pic la calculator. Ai apă. Şi coşul tău.

Scărpină câinele după urechi. Mulţumit de atenţia acordată, Bosse se întinse în coş după ce mai întâi se învârti în cerc de trei ori vesel.

— Bun, zise Christer şi deschise programul. Hai să vedem ce scursuri ale societăţii găsim aici.

Nu-l trăgea niciodată inima să facă genul ăsta de muncă. Să stea ore în şir, să răsfoiască pagină după pagină, să caute acul în carul cu fân. O sarcină plicticoasă şi ingrată. Pe care ei i-o alocau tocmai lui, în mod repetat. Da, OK, de data asta îi dădea Mina o mână de ajutor. Era drăguţ din partea ei. Dar deseori trebuia s-o facă singur.

Nu-l mai invitau deloc cu ei la urmăriri prin oraş. Nu că ar fi vrut. Dar tot ar fi fost frumos să-l mai întrebe din când în când dacă vrea să vină şi el. Doar

aşa, ca un gest de politeţe între colegi. Ca o mică recunoaştere a experienţei sale şi a tuturor anilor petrecuţi pe stradă, în maşina cu staţie. Sigur, era frumos să fie scutit de asa ceva, dar totuşi.

— Pot să verific dacă a fost cineva dat în urmărire în cazul lui Lilly, propuse Mina. în caz că avem de-a face cu un recidivist. Poţi să-i verifici pe cei lăsaţi în
libertate în momentul de fată?

— Sună bine, răspunse el, şi începu să dea *scroll.* Coloană după coloană. Vomă după vomă. Dacă
opinia publică ar şti câţi indivizi infecţi umblă pe străzi, oamenii n-ar mai iesi niciodată din casă. lar
Partidul Sveriges Framtid[2] îi păcălise pe oameni

să creadă că singurul pericol de care trebuiau să se ferească erau Ahmed sau Mohammed. Şi el ce vedea

aici? Rânduri întregi cu „Sven Westin”, „Karl-Erik Johansson” şi „Peter Lundberg”. Toţi, albi ca zăpada. Şi le mai şi plăceau copiii. Toţi aveau genul ăla de înfăţişare care-i făcea pe oameni să spună în retrospectivă: „Dar era foarte cumsecade. Cine s-ar fi gândit...” sau „Probabil e o neînţelegere, a fost întotdeauna foarte drăguţ cu copiii mei”.

Bosse scâncea în somn şi îşi mişca labele ca şi cum

ar fi fugit, iar Christer se întrebă ce o fi vânând. Oricum, probabil că nu pedofili. Chiar dacă asta ar fi trebuit să vâneze. La naiba. Spera că Julia se înşală, că bărbaţii şi femeile ale căror nume se derulau pe ecranul lui n-aveau nicio legătură cu dispariţia lui Ossian. Lumea n-avea nevoie să devină mai rea decât era deja.

Christer se uită în jur la celelalte birouri. Spaţiul deschis de lucru era mai pustiu ca de obicei. Concediu. Mulţi colegi beau bere cu găleata în Sandhamn pe o barcă cu vele, făceau poze la stâncile de pe insula Gotland sau meştereau câte ceva la casa de vară.

Mina se ridică.

— Am nevoie de cafea. Oricât de cald ar fi aici. Îţi

aduc şi ţie? Mai pot să te ajut doar puţin, pe urmă mă duc cu Peder să vorbim cu părinţii lui Ossian.

El încuviinţă sumbru. Timpul trecea şi trebuiau să-i găsească pe răpitorii lui Ossian. Aproape că-l auzea.

Avea multe ore de căutări în fată. Printre cei mai

bolnavi ticăloşi din evidenţele poliţiei. Asta necesita în mod absolut mai multă cafeină.

- „Viitorul Suediei”.

— Chiar suntem noi cei mai potriviţi pentru asta? întrebă Peder şi înghiţi în sec.

Mina îşi dădu seama că voise mai degrabă să spună „eu”, şi nu „noi”. Ca în „eu, care am copii”.

— Dacă nu crezi că te descurci, poţi să rămâi, îi răspunse ea cu blândeţe. Mă duc singură. Nu mă deranjează.

Peder clătină din cap.

— Nu, nu, face parte din meserie. Ştiu foarte bine. Hai să terminăm odată cu asta.

Se îndreptară spre una dintre maşinile din garajul poliţiei şi ea îl lăsă să se aşeze pe scaunul şoferului. îi prindea bine să se concentreze pe condus, ca să nu se mai gândească la ce îi aşteaptă. Aduse vorba şi despre copiii lui, pentru orice eventualitate. O manevră care funcţiona întotdeauna. Se uită pe fereastră şi îşi lăsă gândurile să rătăcească, în timp ce Peder pălăvrăgea neîncetat lângă ea.

— ...şi pe urmă, azi-dimineaţă, Meja a spus brusc *terci de ovăz,* zise el, aparent în mijlocul unei poveşti. Deci tu înţelegi cât de inteligent poate să fie copilul ăsta? Are trei ani şi majoritatea copiilor de trei ani ar spune doar *teici,* dar ea spune „terci de ovăz”. Chiar cred că va trebui s-o înscriem la o şcoală pentru copii supradotaţi. I-am auzit pe unii spunând că să ai copii supradotaţi poate fi o provocare la fel de mare cum e şi în cazul copiilor cu diferite probleme, dar ne descurcăm sigur când vom ajunge şi acolo. Şi Anette zice la fel. Şi pe urmă o avem pe Majken, care credem că va avea un viitor în sport: dacă ai vedea-o cum se caţără pe spalierele alea de la grădiniţă! Cum îşi ţine echilibrul, ce forţă are! Da, acolo clar avem o atletă de elită. Deja ne-am pregătit mental pentru câte drumuri cu maşina o să trebuiască să facem s-o ducem şi s-o luăm de la antrenamente şi chestii de genul ăsta. Şi Molly. Se pricepe bine la animale, zilele

trecute a adus acasă o pasăre care avea o aripă rănită. Am băgat-o într-o cutie de pantofi şi-am învelit-o în multă vată, iar Molly a vegheat-o ca o adevărată cloşcă. Da, din păcate a murit, dar când se ocupă de animale îţi dă o senzaţie, aşa, de zici că vorbeşte cu ele. Deci pe bune acum, avem un viitor veterinar, îţi zic sigur, poate la Kolmârden sau la Parken Zoo, sau ceva de genul ăsta, şi cred că...

Mina privi din nou pe fereastră, lăsând entuziasmul lui Peder să-i intre pe o ureche şi să-i iasă pe cealaltă. Trecură pe lângă Stureplan, plină de oameni cu ochelari de soare scumpi, haine elegante şi bronz perfect. Terasa de la Sturehof era arhiplină, iar paharele de vin roze străluceau în soare. îi invidia pentru clipele fără griji, petrecute la soare, şi pentru că aveau tot timpul din lume. Pe când ea stătea aici, cu inima îndurerată, şi se ducea să stea de vorbă cu doi

părinţi disperaţi care nu ştiau unde se află copilul lor de numai cinci ani. Şi poate că timpul se scurgea. La fel cum fusese şi în cazul lui Lilly.

Educatorul Tom părea mai nefericit decât şi-ar fi închipuit Ruben că ar putea fi un om matur. în cancelaria mică a grădiniţei Backen mai erau şi Jenya, colega lui Tom, şi directoarea Mathilda. Cu Ruben şi Adam, camera era deja plină până la refuz. Toate ferestrele erau larg deschise. Nu că ar fi ajutat, după cum remarcă Ruben. Sudoarea de pe fruntea lui Tom părea gata să i se prelingă pe nas şi pe obraji.

Ruben încerca să se adune. Când Julia începuse şedinţa de dimineaţă, el deja o vizitase pe Ellinor cu gândul. Se gândise ce-i va spune. Crezuse că o să fie o şedinţă scurtă, pentru a-i ura Juliei bun-venit şi că pe urmă o să se urce în maşină şi o să pornească spre Ellinor. în schimb, pe masa lor aterizase cazul lui Ossian şi trebuia să se concentreze la el chiar acum. Nu la gândul că urma să întâlnească o persoană care-l

bântuia de peste zece ani. Va avea tot timpul din lume să se gândească la Ellinor după ce va fi terminat cu chestia asta. Ossian trebuia găsit imediat. Ossian avea nevoie ca el, Ruben, să-şi facă treaba.

O alungă pe Ellinor din minte şi se uită la ceilalţi din cancelaria grădiniţei. Dar, înainte de a apuca să spună ceva, începu să vorbească Adam.

— Aşadar, zise noul său coleg, evenimentele de ieri. Cum se face că nimeni n-a observat că a dispărut Ossian?

Oh, Doamne! Asta apropo de vorbitul la obiect. Adam era expert în negociere? Chiar şi Ruben ştia că un interogatoriu nu se începe cu o acuzaţie. Oamenii ăştia arătau deja de parcă ar fi crezut că vor ajunge la închisoare. El şi Adam nu vor obţine nimic util de la

/ t

ei dacă se vor simţi presaţi. Tom se holba la desenele de pe un perete, unde copiii păreau că-şi schiţaseră educatorii mai mult sau mai puţin reuşit.

— încercăm doar să stabilim unde se afla toată lumea când a fost răpit Ossian, adăugă Ruben cât de amabil putea.

Tom arăta acum de parcă ar fi vrut să se scufunde prin podea. Scoase un şerveţel dintr-o cutie de pe

masă şi îşi sterse ochii.

; ; ;

— Avem o grămadă de copii cu noi când urcăm în parcul Skinnarvik, răspunse el. Nu-i vedem pe toţi tot timpul. Iar copiii mai mari n-au nevoie de aceeaşi supraveghere cum au cei mici. Dar ei ştiu că n-au voie să părăsească parcul fără să ne anunţe, iar noi îi verificăm în mod regulat. Faptul că nu-l mai văzusem pe Ossian de câteva minute nu era nimic ciudat.

Tom se opri şi se uită din nou la desene. Unul dintre ele înfăţişa o figură masculină surprinzător de detaliată, pictată în interiorul

unei inimi mari. Pe cămaşa bărbatului era un T verde. în coltul desenului

era scris, cu litere împrăştiate, dar cu grijă, *opp opp* şi semnătura artistului. Ossian. Lui Ruben i se puse brusc un nod în gât şi fu nevoit să-şi dreagă glasul.

— Lumea lor..., adăugă Tom cu o voce groasă, lumea *noastră* este de obicei un loc sigur.

— înţelegem, răspunse Adam. Dar rămâne în picioare faptul că atât siguranţa, cât şi atenţia voastră au fost deficitare.

Ce dracu' îl apucase? Ruben începea să înţeleagă de ce fusese nevoit Adam să părăsească echipa de negociere. Acum, lacrimile curgeau chiar şi pe obrajii lui Tom.

— Ceea ce e perfect omenesc, continuă Adam. Constatarea pe care am făcut-o nu e o evaluare. Dar trebuie să înţelegeţi că aceasta este atitudinea cu care vă veţi confrunta. Nu în ultimul rând, din partea altor părinţi. Cu cât ştim mai multe despre ce s-a întâmplat cu adevărat, cu atât mai mult vă putem ajuta să transformaţi atitudinea celorlalţi în empatie.

Adam îşi întoarse privirea de la Tom şi o privi în ochi pe directoare.

— Ceea ce cred că ar fi de dorit, având în vedere cât de puţini copii au venit la grădiniţă astăzi, comentă el.

OK. Deci poate că Adam nu era chiar atât de rău până la urmă. Dar asta nu era o negociere. Era o conversaţie şi era clar că n-avea multă experienţă la capitolul ăsta. Ruben nu se putu abţine să se simtă mulţumit. Adam putea să stea acolo, cu muşchii lui şi cu cei 190 de centimetri înălţime ai săi. în cele din urmă, tot el, Ruben, era cel care trebuia să controleze totul.

— Ce ne întrebăm noi, interveni el, e dacă aţi văzut sau ştiţi ceva care ne-ar putea ajuta în căutare. Cum ar fi, de exemplu, ştiţi cine e femeia care l-a luat?

Jenya clătină din cap. Nu părea nici pe departe la fel de transpirată ca Tom, chiar dacă purta hijab. Ruben rezistă impulsului de a întreba dacă nu-i era cald ca naiba cu ţesătura aia pe cap. Bănuia că auzise deja întrebarea asta de nenumărate ori.

— Am vorbit cu toţi copiii, răspunse Jenya. Ei îi ştiu surprinzător de bine pe părinţii, pe fraţii şi surorile mai mari ale fiecărui coleg. Dar nimeni n-a mai văzut- o niciodată până atunci.

Adam se ridică şi se duse la fereastra care dădea
;
spre dealul de unde dispăruse Ossian. Părea că se gândeşte la ceva. Apoi veni şi se aşează la loc.

— Atunci ne-am întors de unde-am plecat. De ce n-a văzut-o niciunul dintre voi? Având în vedere că au văzut-o copiii? Nu vi se pare puţin ciudat?

— încerci să insinuezi că oamenii mei sunt implicaţi? ripostă Mathilda, făcând ochii mari. Că intenţionat nu spun nimic? Pot confirma că atât Tom, cât şi Jenya sunt doi dintre cei mai buni educatori cu care am lucrat vreodată. Au tot sprijinul meu. Şi nu stiu dacă are rost să continuăm această discuţie fără un reprezentant legal, dacă ai de gând să vii aici şi să ne acuzi.

Ruben dădu din mâini, într-un gest de respingere. Bine lucrat. Avocaţi. Asta mai lipsea! Dacă Adam va continua să îngroape ancheta aşa, trebuia să aibă grijă ca pe viitor să-şi ia la el şi o lopată. De fapt, n-avea nimic împotrivă, abia aştepta să-l vadă pe Adam cum îşi dă singur foc la valiză. Dar nu şi când rezultatul acţiunilor noului său coleg se putea răsfrânge şi asupra lui.

— Credem că pur şi simplu n-a vrut să fie văzută, interveni Ruben cu blândeţe. Aşa că a aşteptat momentul potrivit. Nimic n-a fost la întâmplare. Nimeni nu vă acuză de nimic.

Asta păru s-o calmeze oarecum pe Mathilda.

— O ultimă întrebare, zise Adam. Ceva ce nu prea pot să pun cap la cap. Chestia asta cu el plecând de bunăvoie cu ea. Ossian obişnuieşte să se bage în vorbă cu străinii?

— Nu, dar îi plac maşinile de curse, răspunse Tom cu vocea stinsă. Lamborghini, Koenigsegg, Porsche. Ştie
toate mărcile şi modelele. Nu contează dacă sunt reale
sau construite din carton. Atât timp cât par rapide. Şi sunt de preferinţă roşii.

— Şi femeia asta avea masinute, din câte am înţeles,
constată Adam, dând din cap.

— Cel puţin asa i-a spus Feliciei. Masinute şi cătei.
Nu există niciun motiv să fi inventat aşa ceva. Apoi, desigur, se pune întrebarea dacă existau în realitate. Felicia n-a văzut cătei.

— Deci nimeni n-a mai văzut-o pe această femeie până acum, conchise Ruben, uitându-se prin notiţe. Ceea ce nu înseamnă neapărat că nu-l cunoaşte pe Ossian. S-a comportat diferit în ultima vreme? Aţi observat ceva diferit la părinţii lui?

Tom clătină din cap.

— Totul a fost ca de obicei. O săptămână de vară ca oricare alta. Până..., până ieri.

— Bun, asta a fost, încheie Adam ridicându-se. Mulţumesc pentru ajutor. Cred că asta-i tot.

Mathilda se ridică şi ea pentru a-i însoţi până la ieşire. Ruben era de fapt puţin impresionat de ea. în mod normal, oamenii erau mult prea docili pentru a îndrăzni să aibă vreo iniţiativă atunci când venea poliţia în vizită. Dar nu şi Mathilda. Când fusese necesar, se comportase ca o leoaică şi-şi protejase turma. Şi arăta destul de bine. întrebarea era dacă o
la fel de dominantă şi în aşternuturi. Cândva, i-ar

plăcut să afle. Dar acum trebuia să se mulţumească să se întrebe. A naibii psiholoagă Amanda!

— Vom face, desigur, şi o anchetă internă amănunţită, preciză Mathilda, întinzându-i mâna. Dar deocamdată aveţi singurul lucru pe care-l ştim. Aş aprecia dacă ne-aţi ţine la curent cu căutările. Ne înţelegem responsabilitatea în acest sens, să nu credeţi altceva.

Ruben şi Adam dădură mâna cu toti trei. Mâna lui Tom era flască, iar educatorul arăta de parcă ar fi murit de-a binelea. Probabil că avea să treacă ceva timp până să se întoarcă la muncă.

— Isteţ din partea ta, comentă Adam încet, în timp ce plecau de acolo. Să bagi *good cop, bad cop.* Am aflat repede tot ce ştiau. Iar rapiditatea e importantă în acest moment.

Ruben îl privi încruntat. Oare toţi negociatorii se credeau actori într-un film? Din câte stia Ruben, echipa de negociere se pricepea să formeze relaţii interumane şi să-i convingă pe răufăcători să le facă confidenţe. Adam se comportase exact invers. în acelaşi timp, Ruben nu putea să-l contrazică: aflaseră tot ce puteau afla.

— Dar data viitoare, adăugă Adam, vreau eu să fiu *the good cop.*

Mda, ce să-ţi spun. Ruben trebuia să-şi amintească să ia lopata aia la el.

Vincent era la ShowLife Productions, pe Strandvägen, şi se uita pe fereastră. Soarele de după- amiază era sus pe cer, iar apa licărea frumos. Dar nu observă jocul razelor de soare de pe suprafaţa apei. Era complet absorbit de încercarea de a se imagina lansat de o catapultă sau târându-se printr-un spaţiu plin de insecte. îmbrăcat în haine de antrenament mulate. Se cutremură. Imaginile din capul lui erau oricum, numai atrăgătoare nu.

— Hai, nu mai fi asa colturos, zise Umberto din

spatele lui. Chestia asta o să fie bună pentru brandul tău. Trebuie să arătăm o latură mai... umană a ta. Dacă e posibil.

Vincent plecă de la fereastră şi se aşeză pe un scaun. De data aceasta, fursecurile de casă străluceau prin absenţa lor pe masa agentului. Asta putea însemna că el şi Umberto aveau din nou o relaţie mai

apropiată, mai informală. Putea şi să însemne că Umberto se săturase de el. Dar cele patru rulouri de marţipan de fabrică de pe masă îi semnalau că totuşi nu era exclus complet.

— Dar *Prizonierii de la Fort*? zise Vincent sceptic, luând un rulou de marţipan imediat ce îşi dădu seama că Umberto era pe cale să facă acelaşi lucru.

Rămaseră două rulouri pe farfurie. Trebuia totuşi

menţinută un soi de ordine.

— Trebuie să existe altă emisiune TV care să fie mai... pentru mine, zise el. Dacă tot e nevoie să apar la televizor.

Umberto suspină şi se aplecă mai mult, cu vârful degetelor sprijinite de bărbie.

— Vincent, *amico mio,* ascultă aici! Treaba mea e să mă asigur că se cumpără cât mai multe bilete la spectacolele şi conferinţele tale. Pentru că ce se întâmplă dacă oamenii nu cumpără bilete?

— Atunci, tu n-ai niciun venit, răspunse Vincent.

— Exact. Dar mai presus de toate, *tu* n-ai niciun venit. Totul e foarte simplu, e economie elementară. Ca tu să poţi continua să trăieşti din ceea ce faci, trebuie să vindem mai multe bilete, deoarece costurile noastre cresc. Şi stiu, o vreme, vânzările au mers ca

unse, datorită celor întâmplate cu Jane. Dar

interesul ăsta n-o să tină la nesfârşit. Ceea ce înseamnă că trebuie să îi se reamintească de existenta ta mai multor oameni şi mai ales trebuie să le pese de tine. Ceea ce înseamnă că din când în când trebuie să fii catapultat dintr-un tun la televizor.

Vincent încerca să nu pară câtuşi de puţin stresat de toate astea. Adică de *Prizonierii de la Fort.* P D F . Litere cu poziţiile 16, 4 şi 6 din alfabet. 1646. Când Benjamin era mic, Vincent îi cumpărase un set Lego cu piese amestecate. Dacă erai serios când vorbeai de modelele Lego – aşa cum fusese deseori Vincent, mai întâi cu Benjamin şi acum, mai nou, cu Aston —, menţionai întotdeauna numărul de referinţă al modelului, deoarece puteau exista mai multe kituri care reprezentau acelaşi lucru. Şi era aproape sigur că acea cutie cu piese amestecate a lui Benjamin avea numărul de articol 1646. Ceea ce era, desigur, doar o legătură pur întâmplătoare între *Prizonierii de la Fort* şi Lego. Pe de altă parte, literele L E G O ocupau poziţiile 12, 5, 7 şi 15 în alfabet. Iar #125715 era codul hexazecimal al culorii verde-închis. Aproximativ aceeaşi nuanţă de verde ca apa care înconjura Fort Boyard, unde se filma emisiunea *Prizonierii de la Fort.* Cel puţin atunci când era reflux. Totul este interconectat. Dacă îţi doreşti cu adevărat.

— Vincent, îi atrase atentia Umberto sever. La ce te gândeşti?

După tonul vocii, părea că rostise de câteva ori numele lui Vincent fără ca acesta să audă.

— Lego, răspunse el.

Umberto clătină din cap.

— Trebuie să faci chestia asta, insistă el.

Vincent încuviinţă încet, nesigur de cum se ajunsese aici, să fie nevoit să cântărească o

asemenea propunere. însă Umberto probabil că avea dreptate. Trebuia pur şi simplu să înceapă să se antreneze din greu. *Prizonierii de la Fort* îl va solicita fizic în mod garantat cu mult mai mult decât putea el să presteze în acest moment. Pe de altă parte, antrenamentul era o modalitate bună de a fi ocupat pe timpul verii, astfel încât să nu-i rătăcească mintea în direcţii nepotrivite. Cum ar fi la ce-o mai fi făcând Mina.

Umberto luă unul dintre cele două rulouri de mar- ţipan rămase. Vincent oftă. Nu-l voise nici măcar pe primul, darămite încă unul. Dar nu avea de ales. Un singur rulou de marţipan pe farfurie arăta aproape obscen, pur şi simplu nu era posibil. îl luă pe ultimul şi observă un zâmbet în colţul gurii agentului său. Al naibii Umberto! O făcuse intenţionat.

— OK, să zicem că acceptăm. Ne ducem la *Fort* în cazul ăsta, când sunt filmările?

— Peste o lună şi-un pic.

Lui Vincent îi rămaseră în gât câteva firimituri din ruloul de marţipan cu gust de arac. Peste o lună şi-un pic. Trebuia să-şi găsească un antrenor personal încă din după-amiaza asta.

Ei îi spun să nu-i fie frică. E ciudat că îi spun aşa ceva. De ce să nu-i fie frică? N-are voie să îşi vadă mama şi tatăl. Şi nu vor să spună unde sunt părinţii lui. Poate că mama şi tata au păţit ceva.

Ebba de la grădiniţă are o mamă care a murit. Bunica şi bunicul Ebbei au venit s-o ia, iar educatorii au spus că Ebba trebuie să plece acasă. Mama ei a murit de ceva care se cheamă calcer.

Dacă şi mama, şi tata au calcer!

Şi au murit.

Şi de aceea el a fost luat de la grădiniţă. Dar atunci de ce nu l-au luat bunica şi bunicul lui? Se ghemuieşte pe saltea. Miroase ciudat. Totul miroase ciudat.

De fapt, nu-şi mai suge degetul mare de mult

timp. E băiat mare. Un băiat mare nu-şi suge degetul mare. în plus, dacă îţi sugi degetul mare prea mult timp, dinţii ţi se pot strâmba, aşa a zis bunica. Dar are nevoie de degetul mare acum.

îşi simte corpul obosit şi greu. N-a închis un ochi toată noaptea. S-a gândit doar la mama, la tata şi la calcer. Aude voci în depărtare. Dar nu pare să fie mama sau tata.

închide ochii.

Dacă doarme puţin, poate vor fi aici când se va trezi.

Apartamentul de pe strada Bellman era mic, dar confortabil. Totul dădea de gol faptul că acolo locuia un copil. Printre pantofii de la uşă se afla o pungă de plastic cu un model Lego nedesfăcut din ambalaj. O maşinuţă de curse. Jucăriile erau împrăştiate ici şi colo pe hol. Era în mod clar o familie activă. Pe frigider erau prinse desene, alături de fotografii de vacanţă. Resturi de mic-dejun pe masa din sufragerie, cereale uscate într-un bol de plastic.

— Scuzaţi dezordinea, noi...

Josefin, mama lui Ossian, nu termină fraza. Privirea ei era absentă şi Mina bănui că era sub efectul unor sedative puternice. însă Fredrik, tatăl lui Ossian, avea o privire limpede şi fermă. Un uşor tremur al mâinii în timp ce arăta spre un grup de canapele IKEA albe era singurul lucru care dezvăluia ce trebuie să fi fost în sufletul lui.

— Hai, iubito. Vino.

O atinse cu grijă pe Josefin de braţ şi o trase uşor spre canapea. Ea îl urmă şi mai degrabă căzu decât se aşeză. Mângâie suprafaţa canapelei. Pe tapiţeria albă se vedea clar o pată mare.

— Nu ştiu ce-a fost în capul nostru să cumpărăm canapea albă tocmai când ne-a venit un copil pe lume. Dar am crezut..., am crezut că e ca în revistele pentru mămici şi ca la televizor.

Un bebeluş drăguţ, care gângureşte şi doarme tot timpul. Am crezut... că ne vom descurca fără probleme. Fredrik şi cu mine am practicat mult echitaţia în adolescenţă şi ne-am gândit că, dacă ne-am descurcat cu un cal capricios, un copil n-o să fie nicio problemă. Dar apoi... a venit...

— Josefin, nu trebuie să...

Fredrik o atinse pe braţ, dar ea se scutură, suspinând.

— A venit şi ţipa, ţipa, şi ţipa, şi ţipa. în permanenţă. Zi şi noapte. Era atât de furios... Şi nu înţelegeam de ce e atât de furios tot timpul. Parcă ura lumea, ne ura pe noi. Şi aş fi vrut..., îmi doream..., îmi doream uneori să nu-l fi născut niciodată, să fie totul ca înainte să vină el, să ne avem doar unul pe celălalt. Ştiu că aşa ceva nu se spune, că n-ai voie să regreţi niciodată că ai făcut copii. Dar ne era atât de bine, Fredrik, îţi aminteşti cât de bine ne era?

Se întoarse către soţul ei, care dădu din cap afirmativ.

— Josefin, acum eşti în stare de şoc, te simţi vinovată şi încerci să găseşti o explicaţie, zise el. Nu face asta! Dar da, îmi amintesc.

încercă din nou să-i pună mâna pe braţ şi de data asta ea îi permise.

— îmi amintesc cât de greu a fost la început, zise el. Aici ai dreptate. Dar am reuşit să trecem peste asta. Nu-i aşa? Am reuşit să trecem peste asta. împreună. Şi nu mai e furios. E vesel, un băieţel vesel. *Oppa Gangnam Style,* nu? Sigur, se mai enervează uneori, dar în general e vesel. Şi atât de concentrat atunci când construieşte Lego! Nu-i aşa, iubito?

Josefin încuviinţă în tăcere, evitându-i privirea.

— Da. E vesel. Dar gândeşte-te la toate momentele de la început, când mi-am dorit să nu fi existat. Imaginează-ţi câtă karma s-o fi adunat. Poate m-a auzit cineva şi a crezut că

vorbesc serios, iar acum, acum ne-a ajuns din urmă.

Chipul lui Fredrik se schimonosi. îi dădu drumul la braţ şi îşi coborî privirea în covorul cu modele albe.

— Nu e asa, doar stii şi tu. Şi se va întoarce. Stiu sigur. Se va întoarce. E doar... plecat... puţin.

Se uită la ceas. Apoi îşi ridică privirea şi se uită la Mina.

— Nu-i aşa? Nu se întorc aproape întotdeauna? Au trecut doar o zi şi o noapte. Exact 24 de ore. Ar trebui să se întoarcă acasă în curând, nu-i asa?

Mina înghiţi în sec. Ştia mai bine ca oricine că oamenii dispăreau. Şi nu se mai întorceau niciodată. Dar ea dispămse de bunăvoie. Alta era situaţia în cazul lui Ossian.

— Majoritatea oamenilor se întorc după doar câteva ore, răspunse ea. Ossian a dispărut de o zi, ceea ce este un pic mai mult decât în mod obişnuit, dar până acum nu există niciun motiv să credem altceva decât că va fi găsit în curând. Aceasta este prioritatea noastră absolută în momentul de fată.

Evită să menţioneze că aproape întotdeauna copiii care se întorceau după câteva ore se rătăciseră pur şi simplu sau fuseseră acasă la un prieten, fără să anunţe. De obicei, nu erau răpiţi de femei cu maşini pline de jucării.

Dar simţea în fiecare celulă a corpului ei stresul de a nu-l fi găsit încă pe Ossian.

— Povestiţi-ne despre dimineaţa în care a dispărut, li se adresă Peder ambilor părinţi. A fost ceva care a ieşit în evidentă? N-ati văzut nimic când l-ati lăsat la grădiniţă? Nicio persoană în apropiere, pe care să n-o mai fi văzut-o până atunci?

— Eu l-am dus, răspunse Josefin, continuând să mângâie pata de pe canapea. Ştiţi că

reclama aia nu e adevărată? Cu detergenţii care pot îndepărta orice? Am testat toate produsele de pe piaţă, le-am tratat în prealabil... am spălat cu detergent pentru rufe albe, la 90 de grade. Cu toate astea, nu iese. Cred că pata asta specială e de ciocolată. I-am dat voie să mănânce un ou Kinder pe canapea, dar el a vrut să ajungă la jucărie, aşa că a pus jumătăţile de ou de ciocolată lângă el. îţi aminteşti, Fredrik? Cred că era un roboţel din cinci piese mici, nu s-a dat bătut până când...

Vocea dispăru în gol.

— Iubito, o opri Fredrik, iar Mina văzu cât de greu se străduia să se stăpânească. Iubito. Concentrează-te! Poliţiştii vor să ştie dacă ai văzut ceva ieri când ai

plecat. Ceva? Orice? Care să-i ajute să-l găsească pe cel care l-a luat pe Ossian?

— Nimic. N-am văzut nimic. Totul a fost ca de obicei. Părinţi. Copii. Eu sunt genul acela de părinte care nu învaţă niciodată numele celorlalţi părinţi. Care nici măcar nu ştie cine e părintele cui.

— Josefin...

Fredrik îi mângâie braţul. Ea se scutură. Ca un câine ud.

— Sunt şi genul acela de părinte care nu-şi aminteşte niciodată când sunt şedinţele cu părinţii, sau zilele în aer liber, sau zilele tematice, sau... ca ieri-dimineaţă. Trebuia să-şi ia la el pacheţelul cu mâncare. Dar am uitat de el. Ca de obicei. îi plăceau clătitele reci.
Făcute rulou. Dacă mi-aş fi amintit pur şi simplu, oare lucrurile ar fi fost altfel? Ar fi...

Josefin tăcu.

— îmi pare rău că nu putem fi de mai mult ajutor, se scuză Fredrik.

— Există un lucru pe care-l puteţi face pentru noi, interveni Mina. Cu permisiunea voastră, am dori să facem căutarea lui Ossian publică, în cadrul unei conferinţe de presă care va avea loc

peste câteva ore. Populaţia poate fi de mare ajutor uneori.

Fredrik se uită la soţia lui, care se holba din nou în gol la canapea. Ea dădu din cap afirmativ în tăcere.

— Facem orice, răspunse el.

Se ridică şi se duse la frigiderul din bucătărie. Dădu jos câteva dintre fotografiile care erau prinse cu magneţi în culori vii.

— Iată câteva poze cu Ossian. Presupun că le vreţi. Mina observă că ţinea pozele cu spatele către soţia sa, ca să nu le vadă. Josefin îşi înăbuşi un oftat. Un oftat care conţinea mai multă tristete decât ar trebui să existe într-un singur om.

— Mulţumesc, zise Peder. Nu uitaţi, totul va apărea în mass-media. E pentru o cauză nobilă. Dar poate ar fi bine să evitaţi ziarele şi televizorul pentru câteva zile.

— O ultimă întrebare, adăugă Mina. Nu există nimeni în jurul vostru despre care să aveţi fie şi cea mai mică bănuială că v-ar putea vrea răul, vouă sau lui Ossian? Sau cine ar avea vreun motiv să vrea să-l ia?

Fredrik se gândi, după care clătină vehement din cap.

— Dacă ne-ar fi trecut prin minte ceva, şi cel mai mic lucru, orice am crede că v-ar putea interesa, v-am fi spus. Dar noi suntem..., suntem foarte normali. Eu lucrez ca director de creaţie la o agenţie de publicitate, iar Josefin e redactor la o editură. Noi... am avut o copilărie obişnuită, familii obişnuite, prieteni obişnuiţi... Noi... avem o viată obişnuită... Sau, mă rog, aveam.

Mina văzu că aparenta lui stăpânire de sine era gata să cedeze. Schimbă o privire cu Peder şi se

ridicară.

— înţelegem. Peder are trei fetiţe de trei ani, iar eu, eu am...

Se opri la timp şi trase aer în piept. Fusese cât pe ce. Simţi privirea mirată a lui Peder, dar evită s-o întâlnească.

— Vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a-l găsi pe Ossian, încheie ea.

Josefin rămase aşezată pe canapea, dar îşi ridică privirea şi se uită la Mina.

— Să nu-ţi iei canapea albă, o sfătui ea.

Mina încuviinţă. Când ieşiră pe uşă, evită deliberat să se uite la pantofii de copil de pe hol.

Julia simţea o apăsare pe piept doar apropiindu-se de uşa apartamentului. Ciudată chestie asta legată de reflexele condiţionate. Respiră adânc înainte de a apăsa pe clanţă. Din interiorul apartamentului îl auzi pe Harry ţipând.

— Alo? ’

îşi luase o voce voioasă şi lejeră. Niciun răspuns. Strigă din nou, dar nici acum nu primi niciun răspuns. Cu excepţia ţipetelor puternice ale unui bebeluş extrem de nemulţumit.

/ t

în dmm spre dormitor, trecu pe lângă bucătărie. Arăta de parcă explodase o bombă acolo. Borcane goale de mâncare pentru copii, farfurii murdare, coji de banane, resturi de prosoape de hârtie şi un număr nesfârşit de ceşti de cafea pe jumătate pline. Interesant totuşi. Când ea stătea acasă cu Harry şi Torkel se întorcea de la serviciu, îi amnca mereu câte o înţepătură dacă găsea casa aşa. Nu pierdea nicio ocazie s-o întrebe ce făcuse de fapt toată ziua cât stătuse acasă.

Cu grijă, împinse uşa dormitorului.

Harry era întins în pătuţ, cu faţa înroşită de furie, îşi folosea toate resursele vocale din dotare. Şi nu erau deloc puţine. Torkel dormea pe patul matrimonial de alături. Sforăia vârtos, întins peste pilotă, cu hainele pe el.

Julia se uită la ceas şi înjură. De fapt, n-ar fi

avut timp să vină până acasă, dar trebuia să se schimbe urgent pentm conferinţa de presă. Hainele de pe ea erau îmbibate de transpiraţie. Şi voia să aibă timp să pupe obrajii grăsuni ai lui Harry. în plus, explozia de SMS-uri de la Torkel reuşise să-i intre pe sub piele şi s- o facă să se simtă vinovată. Chiar dacă stia că nu e cazul.

îl ridică pe Harry. Copilul tăcu imediat ce ajunse în braţele ei, iar ea intui motivul ţipetelor. Mirosea intens a caca. îl duse la masa de schimbat din baie. Cât timp îl curăţă, el gânguri, cu mânuţele întinse după figurinele care atârnau de un suport mobil deasupra mesei. Vorbăreţii[1]. Figurinele colorate păreau a fi drogul preferat al bebeluşilor, având în vedere cât de extrem de populare erau.

— Haide, scumpule. Poţi să stai aici până când mami se schimbă de haine, dar apoi trebuie să-l trezim pe tati, pentru că mami trebuie să se întoarcă la muncă. Pe undeva există un alt băieţel, înţelegi tu, scumpule, care probabil e şi speriat, şi trist. Şi aşteaptă nerăbdător ca mami să-l găsească.

Harry gânguri şi răspunse încercând s-o tragă de păr. Pumnişorii lui mici şi dolofani de copil aveau deseori o abilitate de neegalat de-a apuca fire de păr chiar de lângă ureche, acolo unde doare cel mai tare, de care trăgea apoi cu o forţă surprinzătoare.

— Au, au, au, n-o răni pe mami, zise ea strâmbându- se şi desfăcând cu multă blândeţe pumnii lui Harry.

Julia îl puse în balansoar, să stea acolo până se schimbă ea. Mai întâi un duş ultrarapid – deodorant fără să se spele mai întâi – şi apoi o cămaşă nouă şi pantaloni noi şi curaţi. Acum era pregătită să continue cât timp era nevoie.

Când termină, îl ridică pe Harry şi îşi lipi faţa de gâtul cu perniţe de grăsime, inspirând mirosul pielii lui de bebeluş. El râdea în hohote şi flutura din braţe. Simţi cum ceva se topeşte

înăuntrul ei şi cum totul devine cald.

Până acum reusise să tină cele două lucruri

> /

despărţite. Dispariţia unui copil. Şi statutul ei de părinte. Reuşise să-i ţină pe Ossian şi Harry despărţiţi. Acum se amestecau unul cu altul în imagini rapide. Ossian.

Harry.

Ossian.

Harry.

Unul mai mare, unul mic. Copilul cuiva. Copilul lor. Copilul ei. Un copil dispărut. Un copil aici, în

braţele ei.

/

Pentru binele lui Harry, trebuia să se întoarcă numaidecât la muncă. Ziua nu se terminase încă. îl tinu şi mai strâns lipit de ea şi-i simţi mânută moale

t t r ? t t

pe gât. Julia respiră adânc. Apoi intră în dormitor. îl aşează pe Harry lângă Torkel şi-l zgâlţâi uşor. Torkel tresări şi se uită ameţit în jur.

— Ce? Ce e? Ce?

— Eu sunt. Am venit acasă doar să mă schimb de haine. Trebuie să plec. L-am schimbat pe Harry, dar cred că începe să i se facă foame.

Torkel se ridică în grabă şi se uită la ea cu o privire feroce.

— Pleci? Iar? Şi eu? Am stat cu el toată ziua. Credeam că stai acasă măcar în seara asta. Nici măcar nu te-ai deranjat să-mi răspunzi la mesaje. Ştii, Julia, chestia asta n-o să meargă. M-au sunat de la serviciu şi am o mie de e-mailuri şi...

Julia ieşi întins din dormitor, în timp ce cuvintele lui Torkel continuau să-i răpăie ca nişte boabe de grindină în spate. Cu ochii minţii îl vedea pe Ossian.

Şi alături de el, pe Harry.

îşi luă geanta şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Cuvintele lui Torkel ricoşau în spatele ei.

2 Figurine inspirate dintr-un program pedagogic numit *Babblarna,* creat de un grup de pedagogi, ilustratori şi compozitori, pentru a-i ajuta pe copiii cu nevoi speciale să exerseze diferite sunete. Treptat, programul a început să fie folosit la scară largă, iar figurinele au primit şi nume. Există şi o versiune animată a acestui program, sub forma unui serial de desene animate produs de Televiziunea Suedeză.

Laptopul de pe genunchii lui Vincent avea bateria aproape plină. Avusese grijă să-l încarce; nu voia să rişte să piardă ceva pentru că se termină brusc acumulatorul. Un ceas de pe ecran arăta câte minute şi secunde mai erau până la ora 17:00 şi până la începerea transmisiunii în direct de pe site-ul web al poliţiei. în comunicatul de presă fusese menţionat doar numele Juliei, deoarece ea urma să ţină conferinţa de presă. Vincent nici măcar nu ştia dacă Mina mai făcea parte din acel grup de poliţişti. Dar nu avea decât să spere.

Cu puţin noroc, o s-o vadă.

Dacă are noroc.

Umbra din el se mişcă. Era acolo încă din copilărie, de când se întâmplase tot ce se întâmplase cu mama.

Atunci se mutase înăuntrul lui. Dar învăţase destul de

/

repede s-o ţină la distanţă, numărând de exemplu lucruri sau văzând cum se leagă ceva de altceva într- un tipar. Uneori, desigur, era greu de spus care tipare erau reale şi care erau inventate de el, dar nu conta

t 7

întotdeauna. Ca acum, când observase că soţia sa

7 /

pusese pe pervazul ferestrei o capcană pentru viespi dintr-o sticlă de plastic, în timp ce el aştepta conferinţa de presă. Iar *bi i marinad-* era o anagramă pentru „Mina Dabiri”. Important e că îşi menţinea activă gândirea logică şi analitică. Aşa, emoţiile întunecate nu mai aveau atât de mult spaţiu.

în cele din urmă, ajunsese să se priceapă aşa

de bine să ignore umbra, încât aproape că nu mai credea că e acolo. Familia fusese de mare ajutor. Când trebuia să-şi amintească să pregătească prânzul lui Aston sau să se îngrijoreze dacă prietenii Rebeckăi erau falşi, pur şi simplu nu mai era loc pentru nicio întunecime sufletească. Iar în momentul în care o întâlnise pe Mina, întunericul din el dispăruse complet. Cu ea, se
simţea normal.

/

Dar pe urmă se terminase.

El şi Mina încetaseră să se mai vadă.

Iar umbra se întorsese, mai puternică decât înainte. Acţiunile surorii sale o treziseră la viată şi, de

/ t t 7

data asta, familia nu fusese suficientă pentru a o face să dispară. Nu era îngrijorat că umbra ar putea prelua controlul complet; întunericul făcea parte din el de mult prea mult timp ca să-şi facă asemenea griji. Umbra era în continuare mai mult ca un pasager clandestin. Sau un prieten rău. Unul care începea să devină din ce în ce mai vocal.

Totuşi, gândul că Mina ar putea să apară la conferinţă îndepărtase pentru moment întunericul. Ceasul de pe ecran dispăru şi în locul lui apăru o încăpere. în mijlocul ecranului se afla un pupitru, dar încă nu venise nimeni acolo. Se auzea un murmur de voci şi zgomotul de oameni care se foiau agitaţi. Probabil că erau jurnalştii adunaţi, care se aflau în spatele camerei de luat vederi. Cinci gâturi de microfon se întindeau în sus de la pupitru, aşteptând sosirea vorbitorului. Vincent oftă. Se pare că nici măcar la poliţie nu era prea multă disciplină. Luă un pix şi-l sprijini de ecranul computerului, astfel încât să pară că sunt şase microfoane.

Era mult mai bine.

După încă un minut, Julia apăru în cadru şi se opri la pupitru.

Se declanşară mai multe bliţuri de aparate foto, iar bâzâitul de fundal încetă.

— Vă mulţumesc că aţi venit, începu ea. Voi trece direct la subiect. Ieri după-amiază, între orele 15:30 şi 16:00, Ossian Walthersson, în vârstă de cinci ani, a dispărut de la grădiniţa Backen din Zinkensdamm, din Sodermalm, Stockholm.

Nu se vedea nimeni altcineva din echipa de poliţişti. Vincent sperase atât de mult s-o vadă pe Mina, încât îl durea pieptul că nu era acolo. Dar poate că va veni într-o clipă. Trebuia să se calmeze.

Ossian.

începe cu O.

Omega în alfabetul grecesc. De asemenea, ultima dintre cele 24 de litere greceşti, ceea ce-i dădea o semnificaţie simbolică. Potrivit creştinismului antic,

omega însemna sfârşitul tuturor lucrurilor. Ziua Judecăţii de Apoi. Şi ce mod mai bun de-a o începe decât răpirea unui copil? Vincent observă că respiraţia nu i se calmase deloc.

— Există indicii că Ossian a fost răpit, continuă Julia. în afară de Ossian, căutăm, prin urmare, şi o femeie de vârstă mijlocie, care s-ar fi aflat în acel moment la faţa locului cu o maşină. Din păcate, nu există nicio descriere, doar faptul că a plecat cu o maşină sport. Posibil să fi avut şi căţei cu ea. Cu toate acestea, nu

stim ce rasă sunt.

Făcu o pauză şi scoase o fotografie cu Ossian. Părea să fi fost făcută la parcul de distracţii Grona Lund. Ossian avea bucle blonde, lungi, şi zâmbea fericit la cameră, cu jumătate din faţă îngropată în vată de zahăr. Vincent îşi ridică ochii din ecran şi se uită spre uşa lui Aston, în spatele căreia se juca fiul său cel mic. Fusese nevoie de o jumătate de oră de certuri ca să-l convingă să facă ceva de unul singur.

Aston o preferase întotdeauna pe mama sa, desigur, dar astăzi conflictul fusese deosebit de acut. Indiferent cât de
mult se certau, Vincent îşi iubea fiul cu ardoare. Nu-şi

putea imagina cum ar fi dacă ar dispărea brusc. Numai gândul îi făcea rău. Nu-şi putea imagina prin ce treceau părinţii lui Ossian în acest moment.

— Aţi primit cu toţii această fotografie prin e-mail, li se adresă Julia jurnaliştilor adunaţi. Orice informaţie privind posibila localizare a lui Ossian, în primul rând, dar şi a femeii, va fi primită cu cea mai mare prioritate. Nu cred că e nevoie să subliniez că e foarte urgent.

Pe ecran începură să clipească din nou bliţurile aparatelor de fotografiat.

— Ce spun părinţii? întrebă cineva din afara ecranului.

— Părinţii lui Ossian apelează la ajutorul vostru, răspunse Julia. Dar în momentul de faţă sunt într-o stare prea fragilă pentru a da ochii cu presa şi fac apel la înţelegerea voastră în acest sens. Cu toate astea, au trimis un mesaj.

Imaginea lui Ossian îi acoperea acum ecranul, împreună cu un text.

El e Ossian. îi place să danseze şi să cânte. Ossian e tot universul nostru. Ajutaţi-ne să readucem cântecul în lumea noastră.

Şi apoi un număr de telefon şi adresele unor conturi de pe reţelele de socializare.

— Facem apel pentru orice pont, continuă Julia. Poliţia poate fi contactată pe Facebook şi Instagram. Şi, bineînţeles, prin telefon şi e-mail. De asemenea, v- am fi recunoscători dacă v-ati lăsa datele de contact

t

lângă articol, atunci când scrieţi despre acest caz. Uneori e mai uşor să suni la *Expressen* decât la poliţie.

— Aveţi vreo teorie până acum? întrebă

cineva.

Julia privi îndelung în direcţia din care venise întrebarea. Avea o expresie încordată pe toată faţa. Vincent îşi dădea seama că poate ar trebui să-i preda un curs intensiv de control al limbajului trupului. Nu era o idee rea de fapt să ofere pregătire poliţiei. Atunci poate că ar veni şi Mina. Nu că ea ar fi avut nevoie de vreun curs; limbajul ei corporal fusese întotdeauna exemplar de clar. îi veni în minte o amintire cu Mina miscându-se şi simţi cum tresare ceva în el. Se strădui s-o alunge. Nu prea voia, dar ar fi fost o prostie să rateze ceva din conferinţa de presă. Julia părea puţin mai relaxată, nu mai avea umerii atât de încordaţi.

— Sincer, nu, fu răspunsul ei la întrebarea care i se adresase mai devreme.

Din tonul Juliei reieşea că întâlnirea cu ziariştii se încheiase. De data asta, jurnaliştii vor trebui să facă singuri cea mai mare parte a muncii. Era clar că Mina nu avea să vină. Poate că era mai bine aşa, pentru că nu ştia cum ar fi reacţionat dacă ar fi apărut brusc acolo.

Uşa de la intrare se deschise şi intră Maria. îşi puse jacheta în cuier cu un oftat şi apoi se aruncă pe canapea, lângă Vincent.

— Ei bine, nu mă înţelege greşit, sunt incredibil de recunoscătoare că vrea să mă ia cu el, spuse ea, întinzându-se. Dar acum sunt total terminată.

După cursul de iniţiere a Măriei, Kevin se oferise să continue s-o ajute în particular. Lui Vincent, cu toată sinceritatea, îi era greu să vadă ce ajutor putea să-i mai dea. Sau ce ajutor putea ea să primească. Era, până la urmă, doar un magazin online care vindea îngeraşi din ceramică şi săpunuri. Nu era un concurent pentru Amazon. Se uită discret la ceas. Era plecată de trei ore.

— Chiar e nevoie de toate orele astea de

consultanţă? întrebă el. Te întâlneşti cu el practic în fiecare seară. Aston întreabă de tine tot timpul.

Vincent regretă numaidecât. De fapt, ar fi vrut să fie solidar şi generos. Maria avea nevoie să se ocupe de ceva care să fie doar al ei. Ceva în care să strălucească şi să se dezvolte în condiţiile ei. Şi acum găsise acel ceva. El, unul, primea multă atenţie în munca sa. Avea un public, o colectivitate, o mulţime fără chip care îl aclama şi-l lăuda. Maria nu primea nimic din toate astea. Dacă ar fi să-şi ia propria atitudine la puricat, probabil că nici el nu i-ar acorda atenţia pe care o merita. Se gândi să spună ceva, dar se abţinu. Fără un manual, era neajutorat.

- în traducere, „albină în marinată”.

Mina băgă cheia în broască şi deschise uşa. Rezistenta mică în butonul de la încuietoare îi aminti,

din senin şi fără niciun motiv, de un alt apartament. Pentru o clipă, văzu cu ochii minţii holul din acel apartament. Şi nu era vorba despre cel din Ârsta. încercă să alunge gândul. în toţi aceşti ani, încercase activ să evite să se întoarcă la amintirile astea. Iar încuietoarea de la apartamentul ei fusese întotdeauna lentă. Atunci de ce o făcea să se gândească tocmai astăzi la alte vremuri, la o altă viată? încercă să se

scuture de acea senzaţie, dar, odată instalată, nu se
lăsa uşor.

Celălalt apartament, cel din Vasastan, fusese mai mic decât ăsta. Dar fusese un loc al lor. Al ei şi al

soţului ei.

’ Şi al lui Nathalie.

Nathalie era mică şi dormeau toti trei în acelaşi

pat. Amintirea bruscă durea atât de tare, încât simţi că se sufocă. Pilota albastră preferată. Nathalie era de neconsolat de fiecare dată când pilota trebuia spălată şi era nevoită să doarmă cu alta. în cele din urmă, cumpăraseră trei pilote identice.

Nu te mai gândi la asta, nu lăsa gândul să intre.

Adică să nu se mai gândească la ce pierduse din neglijenţă. La tot ceea ce distrusese şi nimicise dependenţa ei. în acelaşi timp, în anii petrecuţi la AA, se străduise din greu să se ierte. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că analgezicele care i se administraseră în timpul operaţiei de după naştere se vor transforma într-o avalanşă, o avalanşă care avea s-o îngroape complet timp de atâţia ani. Pastile mici şi albe care păreau atât de inocente în palmă, dar care-i luaseră tot ce conta pentru ea.

Petrecuse mult prea mult timp întrebându-se de ce devenise dependentă, ce genă defectă din ea făcuse ca acest lucru să se întâmple atât de repede. Dar, dacă se gândea la maică-sa, nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Au ales droguri diferite, dar au căzut la fel de uşor. Au aruncat pe apa sâmbetei la fel de multe.

Mina se descălţă pe covorul din hol şi observă că pe podea căzuse o pietricică. Cum era posibil, la cât de atentă fusese să-şi râcâie tălpile pantofilor la intrarea în bloc? Luă piatra între degetul mare şi arătător şi o aruncă rapid afară. Apoi încuie uşa, se duse la baie şi se spălă imediat pe mâini. Trebuise să ţină în mână atât o cheie murdară, cât şi o piatră. Prin urmare, era nevoie de două spălări. Apoi se dezbrăcă, îşi aruncă lenjeria intimă în coşul de gunoi şi făcu un duş rece ca gheaţa. Fusese o zi lungă, în mod normal ar fi trebuit să facă un duş fierbinte pentru a îndepărta toată murdăria de pe corp. Dar din cauza căldurii din apartament ar fi transpirat imediat ce-ar fi ieşit de la

dus. Asa, încerca să întârzie momentul răcorindu-se
cât mai mult posibil.

Tot timpul încerca să îngroape amintirile. Dar era dificil. Cum ar fi restaurantul grecesc aflat la două etaje sub apartamentul din Vasastan. Nu mai fusese acolo de 15 ani, dar încă putea să îşi amintească fără efort mirosul de măsline, usturoi şi carne la grătar.

După duş, deschise un pachet nou cu zece perechi de chiloţi şi un pachet cu maiouri noi şi se îmbrăcă. Apoi se duse în sufragerie în chiloţi şi maiou şi se aşeză pe canapea.

în unele zile era bine să tină trecutul la distantă,

dar nu în toate. De aceea nu voia să lase pe nimeni să intre. Nici în casa ei şi nici în sufletul ei. Era deja foarte aglomerat acolo.

Partea cea mai rea era că ea alesese. Ea fusese cea care abandonase. Crezuse că e altruistă, că alegerea ei o să le facă doar bine celorlalţi. Cum putuse fi atât de naivă? Atât de egoistă?

îşi duse mâna la ochi pentru a-şi opri lacrimile. Pe degete era murdărie şi nu voia să fie nevoită să-şi îmbăieze obrajii cu gel dezinfectant. O usturase foarte tare ultima oară.

Era atât de tânără pe atunci! Şi nu voia să fie ca mama ei. Apoi îşi urâse ani buni fostul soţ, pentru că o forţase să aleagă. Dar nu era adevărat. El nu făcuse decât să se asigure că ea îşi ţine promisiunea.

Şi o ţinuse. Aproape.

Cu excepţia scurtei întâlniri pe care o avusese cu Nathalie în Kungstrădgârden cu doi ani în urmă, când nu dezvăluise cine era, se ţinuse departe. Nu luase legătura cu ea. Doar o privise de la distanţă. Dar îşi petrecuse nenumărate seri urmărind micul punct din aplicaţia conectată la transmiţătorul de urmărire

din rucsacul lui Nathalie.

Mina se îndreptă spre birou şi se uită la poza fiicei sale. Trase sertarul şi citi mesajul pe care Vincent îl scrisese în acea vară.

N-o să întreb. Dar când o să vrei să vorbeşti, o să ascult

P.S. Scuze pentru cub.

închise la loc sertarul biroului. „Când o să vrei să vorbeşti.” Asta nu se va întâmpla niciodată.

Se întoarse la uşa de la intrare şi se asigură că e bine încuiată. N-avea voie să intre nimeni.

Vincent se simţea dislocat. Avusese deja un spectacol nou în seara asta. De obicei, vara, în teatrele din tară, doar farsele în aer liber funcţionau, numai că spectacolul său era atât de solicitat, încât turneul fusese prelungit pe parcursul lunilor de vară. Umberto era extrem de fericit de creşterea vânzărilor de bilete, numai că Vincent începuse să regrete decizia. Dar mai erau doar două săptămâni de spectacole, pe urmă se va putea odihni o vreme. Poate să-şi ducă familia în vacantă. Dacă ar reuşi să-i ţină uniţi acasă suficient de mult timp ca să poată pleca împreună.

Când ajunse în bucătărie, văzu că Benjamin mâncase deja jumătate din micul-dejun. întotdeauna mânca acelaşi lucru: două felii de pâine Skogaholm prăjită, unse cu unt care trebuia să se topească pe pâine înainte ca feliile să fie lipite, cu o felie de şuncă între ele. Nou de ceva timp era totuşi faptul că Benjamin bea acum şi cafea. După ce Vincent investise într-un aparat cu capsule, consumul de cafea de acasă crescuse ametitor.

în timp ce scoase două capsule şi o puse pe una dintre ele în aparat, aruncă o privire la vechea cafetieră, care obişnuia să fiarbă mocnit la ora asta a dimineţii. Era încă pe tejgheaua din bucătărie, dar acoperită de un strat subţire de praf.

Vincent simţea că parcă se pierduse ceva. Porni aparatul, îi murmură un „bună dimineaţa” fiului său cel mare şi apoi se îndreptă spre camera lui Aston.

— Micul-dejun! strigă el deschizând uşa şi băgând capul înăuntru.

Copilul de nouă ani gemu şi îşi trase pătura peste cap.

— Nu vreau la clubul şcolar.

— Păi, nu, cine vrea? Dar azi e vineri, mâine e weekend şi o să poţi să dormi cât vrei. Hai să mănânci!

Aston scoase un picior de sub pătură, ca şi cum ar fi testat lumea exterioară.

Apoi îl trase la loc.

— Trei minute, îl avertiză Vincent.

Se întoarse în bucătărie şi încărcă aparatul de cafea cu a doua capsulă. Dimineţile necesitau întotdeauna o doză dublă. în plus, doar nebunii foloseau un număr impar de capsule.

Maria puse castroanele pe masă.

— Puteai să pregăteşti micul-dejun pentru toată lumea, mormăi ea la Benjamin.

— îmi pare rău, n-am avut timp, trebuie să fiu pe fază când se deschide.

— Dar bursa nu se deschide până la 9:00, nu-i aşa? întrebă Vincent, aruncându-i lui Benjamin o privire plină de subînţeles. Zi-o pe faţă, eşti lipsit de empatie fată de familia ta.

Maria îşi puse ceaşca de ceai pe masă cu o lovitură puternică.

— Nu-mi place că faci *day trading,* îi spuse ea lui Benjamin. Mi se pare profund imoral să faci bani din speculaţii. Când ai devenit atât de capitalist?

Vincent se abţinu să sublinieze că Maria însăsi

renunţase la studiile de sociologie şi asistenţă socială pentru a se forma ca liber-profesionistă şi a-şi deschide un magazin. Dispreţul soţiei sale

faţă de hobbyul lui Benjamin se datora pesemne mai ales faptului că fiul ei deja câştiga destul de mulţi bani. Probabil mai mult decât ar fi câştigat Maria timp de mai mulţi ani din îngerii, lumânările parfumate şi tablourile ei cu vorbe de duh.

— Aston, haide! strigă ea. Avem cereale noi!

— Nu! ţipă Aston din camera lui.

După care se auzi:

— Bine atunci! Avem dulceaţă?

Aston renunţase la bucăţile de măr în iaurt cu câteva luni în urmă. Cam în aceeaşi perioadă încetase să mai mănânce aproape orice fel de mâncare care nu era pe bază de pâine sau făină de grâu. în prezent, ţinea o dietă bazată pe hamburgeri, pizza şi hotdogi. în loc de fructe în iaurt, mânca acum Cheerios. De obicei, în castron era un munte de cereale, atât de mare, încât jumătate din ele cădeau pe podea.

Aston iesi căscând din camera lui. Se aşeză la masă şi începu să-şi toarne foarte meticulos în castron o piramidă imensă de cerculeţe de cereale. Maria privea ostentativ pe fereastră.

— Auziţi, ştiţi *Prizonierii de la Fort...,* începu Vincent încet.

— A văzut-o cineva pe Rebecka? îl întrerupse Maria de la fereastră. S-a trezit?

Aparent, soţia lui nici nu observase că începuse să spună ceva. Şi probabil că era foarte bine aşa. Vincent în colanţi nu era poate subiectul de conversaţie de care aveau nevoie la micul-dejun.

— N-a dormit acasă, răspunse Benjamin, sorbindu-şi cafeaua. Nu i-a dat tatei mesaj despre asta?

Vincent, care tocmai se îndrepta spre cutia de cereale a lui Aston, se opri uimit.

— N-am primit niciun mesaj.

— Ba da, sigur ai primit, insistă Benjamin.

Dar ai telefonul la încărcat, asa că bănuiesc că n-ai verificat.

— E cu Dennis ăla? întrebă Vincent, apucând cerealele înainte ca pachetul să fie golit complet.

— Tată! strigă Aston.

— îl cheamă Denis, suspină Benjamin. E din Franţa. Fii şi tu puţin atent.

— *Oui, monsieur,* răspunse Vincent cu un accent franţuzesc exagerat, punând pachetul la îndemâna lui Aston.

încă nu trecuse peste faptul că fiica lui de 17 ani începuse să facă ce vrea. încercase să-i atragă atenţia că, atât timp cât locuia sub acoperişul lor, se aplicau regulile lor, că era chiar reglementată prin lege chestia asta, dar bănuia că ea nu-l mai respecta cu adevărat ca autoritate a familiei. Şi poate că aşa şi trebuia să fie. în mod ciudat, Maria nu era nici pe departe la fel de îngrijorată ca el în privinţa Rebeckăi. Dimpotrivă, soţia sa părea să aprecieze faptul că petrecea mai puţin timp acasă.

— Denis, *l'homme mystérieux,* continuă el, schimono- sindu-şi buza superioară şi dând din umeri, în încercarea de a imita un gest franţuzesc, aşa cum văzuse în vreun film de desene animate plin de prejudecăţi. Când îl vom vedea, *eh*? E adevărat? *C'est réel*?

— Tocmai de-asta nu-l aduce aici, replică Benjamin cu un oftat şi plecă de la masă.

— Atât timp cât se protejează..., spuse Maria, clătin- du-şi ceaşca de ceai la chiuvetă.

Vincent tuşi puternic. Aparent, pudoarea Măriei dispăruse momentan. îşi spuse în sinea lui să ţină minte să nu-şi întrebe niciodată soţia ce făcea ea când avea 17 ani.

— Are nevoie de un plasture? întrebă Aston, cu gura plină de Cheerios.

O parte din fulgi îi scăpară din gură şi aterizară într-o grămăjoară pe podea.

— Ea, nu, dar Denis ăla are nevoie, răspunse Maria. Tatăl tău îţi poate explica.

Vincent îşi sprijini faţa în mâini. Dacă era prea dimineaţă pentru *Prizonierii de la Fort,* în mod garantat era la fel de dimineaţă şi pentru o discuţie despre flori şi albine.

— Oricum, eu nu vreau să merg la şcoală, anunţă Aston, schimbând subiectul, spre bucuria lui Vincent.

— Nu te duci la scoală, te duci la clubul şcolar, îl corectă el. Şi au mai rămas doar câteva zile. Pe urmă vine vacanţa de vară pe bune.

— Doamne, ce cald e deja, se plânse Maria, deschizând fereastra. Şi încă nu e nici măcar ora 9:00. Mă duc să cumpăr o cremă de protecţie solară pentru Aston.

în timp ce Maria intră în baie, Vincent luă laveta pentru a strânge fulgii murdari de pe jos. Se aplecă şi, în acelaşi timp, îşi şterse cu braţul primele picături de sudoare ale zilei de pe frunte. Văzu cu ochii minţii o cameră aerisită şi răcoroasă. Cu pereţi gri-deschis, unde totul era în perfectă ordine şi unde nu existau nici iaurturi pe jos, nici posibile neînţelegeri plutind în aer.

Apartamentul Minei.

Nu fusese acolo decât de două ori. Şi niciuna din ele nu fusese fără probleme. Prima oară, Mina era neconsolată după o întâlnire cu Nathalie. A doua oară, îl acuzase practic de crimă. Dar nu conta, lui îi era dor de apartamentul ei ordonat. Fosta lui colegă habar nu avea în ce lux trăia.

O mai văzuse pe femeie şi înainte. Nu-şi amintea unde, dar îi era cu siguranţă cunoscută. Nathalie se uită peste umăr. îşi petrecuse noaptea la o prietenă, alături de alte prietene. Numai ea lua metroul spre oraş în această dimineaţă; celelalte fete aşteptau deja în partea

cealaltă a peronului.

— Bună!

Nathalie tresări. Femeia i se adresase. Se întrebă dacă ar fi cazul să răspundă sau nu. Stătea în dubiu dacă ar trebui să urmeze îndemnurile primite în copilărie, de a nu vorbi cu străinii, sau îndemnurile de a fi politicoasă cu adulţii. Iar femeia nu părea deloc periculoasă. Dimpotrivă. Pentru cineva atât de bătrân, era frumoasă. Avea părul lung şi blond, pieptănat şi strâns la ceafă într-un coc îngrijit. Nu era machiată, dar genele ei lungi încadrau o pereche de ochi albaştri strălucitori şi o piele fără prea multe riduri. Lui Nathalie îi era greu să ghicească ce vârstă avea. în general, îi era greu să-şi dea seama câţi ani aveau persoanele în vârstă. Dar poate... 60?

— Bună! răspunse Nathalie timidă, când trenul trase la peron.

Femeia urcă după ea. Nathalie se aşeză pe un loc liber. Trenul era destul de gol, în ciuda faptului că era vineri dimineaţa, dar vara navetiştii se remarcau

t^{1} t

întotdeauna prin absenţă.

Străina se aşeză în faţa ei, iar Nathalie se uită pe fereastră. Era o situaţie dubioasă. Trenul părăsi peronul şi prinse viteză, iar casele de afară treceau tot mai repede. îşi şterse câteva perle de umezeală de pe frunte, în timp ce se uita cu precauţie la femeia de vizavi. Nathalie era udă de sudoare de la scurta repriză de mers pe jos până la staţia de metrou. Căldura era ca un zid, iar răcoarea din tren era o pauză binevenită în căldura apăsătoare a verii. însă femeia aceea arăta bine, fără pete de transpiraţie pe bluza şi fusta albe.

Femeia o privi în ochi. Nathalie aruncă din nou o privire timidă pe fereastră. Nu ar trebui să te holbezi la străini. Dar avea ceva cunoscut. Creierul lui Nathalie lucra la turaţie maximă, căutând prin toate cotloanele minţii ceva care s-

o ajute să identifice chipul atât de familiar. Încet-încet, ceva începu să se agite la periferia creierului, ceva care voia să iasă, să se ridice, care se înghesuia din ce în ce mai tare ca să ajungă la suprafaţă. Simţea amintirea foarte aproape, dar imediat ce încerca s-o prindă, dispărea.

Poate că explicaţia era simplă. Poate că era o persoană pe care o văzuse la televizor şi, prin urmare, simţea acea familiaritate ciudată pe care o ai uneori fată de celebrităţi, chiar dacă nu le-ai întâlnit

niciodată. Oamenii îl salutau cu bucurie pe tatăl lui Nathalie în fiecare zi în oraş, pentru ca, doar câteva clipe mai târziu, să-şi dea seama jenaţi că nu era o cunoştinţă, ci o persoană pe care tocmai o văzuseră la ştiri.

Se auzi un clinchet în difuzoare şi vocea feminină

vioaie din difuzoare anunţă următoarea statie.

— Gullmarsplan.

Femeia se ridică. Nathalie încercă să nu se uite la ea, dar ceva o forţă să-şi întoarcă privirea de la fereastră şi s-o îndrepte spre silueta luminoasă din apropiere. Femeia îi întinse o mână.

— Nathalie, nu trebuie să-ţi fie frică de mine, i se

adresă femeia cu blândeţe. Sunt bunica ta. Chiar nu

mă recunoşti?

Toate piesele puzzle-ului se aşezară dintr-odată la locul lor. Nathalie nu-şi întâlnise niciodată bunica, cel

puţin din câte îşi amintea ea. Nici măcar nu ştia că are o bunică. Dar stia ce văzuse: recunoscuse ceva din ea

însăşi în chipul acela blând. Sentimentul fu copleşitor, era ca şi cum ar fi întâlnit o parte din

ea însăşi, o parte pe care nu ştia că o are. Şi odată cu sentimentul veni şi convingerea că sentimentul se bazează pe un adevăr.

Chiar era bunica ei din partea mamei.

Nathalie se uită la mâna întinsă. La încheietură avea o brăţară de cauciuc albastră. Un semn roşu în

;

t

jurul articulaţiei purta mărturia faptului că brăţara strângea destul de tare. Era greu să te simţi ameninţat de o femeie în vârstă cu un elastic la încheietura mâinii.

— Vino cu mine, draga mea, îi spuse bunica ei, fluturând mâna într-un gest îmbietor. Vreau să-ţi arăt ceva. Aştept de mult.

Când mă trezesc, mă aşez cu spatele la perete. Ca să văd, în caz că vine cineva să-mi facă rău. Nu mi se par drăguţi. Chiar dacă mi-au dat îngheţată la cină şi mi-au spus că pot să mă uit la filmul Lego oricât de mult vreau.

Nu am încredere în tanti cea rea. Nu cred că o să mă lase să mă întorc acasă. Urăsc filmul Lego.

Sunt aici de mult timp. O sută de zile. Chiar dacă ştiu că au trecut doar două.

Aproape că nu mai pot plânge. Am întrebat de mai
multe ori dacă mama şi tata au murit de calcer. Dar ei nu

/

răspund. Vreau doar să mă duc acasă.

Le-am spus ieri. De multe, multe ori le-am zis să mă ducă acasă. Până la urmă, m-a durut atât de tare stomacul, că n-am mai putut s-o spun.

Ar trebui să fiu la grădiniţă. N-am fost ieri. Sau alaltăieri. Trebuia să construim rachete pentru proiectul spaţial. Al meu urma să fie un Ferrari. Şi trebuia să le arăt cum se dansează Gangnam Style. Dar n-am cum să fac
toate astea. Şi e numai vina acestei tanti.

/

După un timp, tanti se întoarce şi spune că mai este îngheţată, dar eu nu răspund.

Mă gândesc că ea nu există.
Camera nu există.
Adulţii proşti nu există.
Nimic nu există.
Eu nu exist.

— Bună dimineaţa tuturor! îi salută Julia.

Mina răspunse cu jumătate de glas. Julia stătea la tabla albă din faţa sălii şi Mina observă că părea foarte obosită.

— Am primit o mulţime de ponturi după conferinţa de presă de ieri. Un copil dispărut îi convinge pe oameni să se implice. Liniile noastre pentru informaţii au început să sune fără oprire. în acelaşi timp, nu trebuie să uităm că în această după-amiază se împlinesc două zile de la dispariţia lui Ossian. Aşa că haideţi să facem în asa fel încât să fie o zi
t t
importantă. Cu fiecare oră care trece, şansele de a-l găsi scad.

Bosse scoase un lătrat scurt. Câinele plecase pentru moment de lângă stăpânul său şi era întins la picioarele lui Peder. Părea să fie cald, dar Peder nu făcu nicio încercare să-l dea mai încolo. Mina bănuia că nu îndrăznea, de teamă să nu-l ia Christer la ochi. Nimeni nu-l muta pe scumpul lui Christer fără a fi pedepsit. Dar sunetul ascuţit o ajuta pe Mina să-şi concentreze gândurile.

— Ponturile sunt ca întotdeauna, continuă Julia. Un amalgam nemaiîntâlnit de ţăcăniţi, de persoane avide de răzbunare, de pure speculaţii şi iluzii. Ossian a fost văzut de la Kiruna până la Ystad şi am primit chiar câteva informaţii din Danemarca şi Norvegia, că ar fi fost văzut şi acolo. Când o să cernem grâul de neghină, o să fie ca şi cum am căuta acul în carul cu fân, asta ca să combin două proverbe. Dar nu e nimic cu care să nu ne fi confruntat înainte. Christer a început deja să cerceteze cine sunt infractorii sexuali în acest moment şi o avem aici pe Sara, de la departamentul de analiză, pentru a ne

ajuta.

Sara dădu scurt din cap spre grup. Fusese de nepreţuit atunci când avuseseră nevoie de o analiză a traficului de telefonie mobilă în cazul surorii lui Vincent şi fusese un plus binevenit la sortarea tuturor datelor.

Mina observă că Ruben părea s-o evite pe Sara. Interesant. El, care de obicei le privea pe femei foarte atent, aproape la limita hărţuirii. îşi aduse aminte că relaţia dintre cei doi fusese încordată ultima dată când venise Sara să-i ajute. Mina nu se putu abţine să se întrebe dacă nu cumva se întâmplase ceva. Ceea ce, bineînţeles, se întâmplase, având în vedere că era vorba despre Ruben. Dar în rest, chiar considera că se mai domolise puţin în ultimul an. Sigur, încă vorbea mult, dar parcă se schimbase ceva în atitudinea lui.

— Peder, tu esti un maestru în liste, asa că m-am

gândit să vă pun pe tine şi pe Sara să lucraţi sistematic, să treceţi în revistă toate ponturile primite şi să le clasificaţi. Un teanc de „nu”, un teanc de „poate” şi unul cu ponturi promiţătoare. Dar fiţi generoşi cu defalcarea. Nu vrem să se dovedească mai târziu că un pont real a ajuns din greşeală în teancul „nu”. Nu ne putem permite să fim neglijenţi.

Mina o plăcea pe Sara. Era o analistă inteligentă, iar Peder părea şi el fericit – probabil că aprecia să lucreze cu cineva care era la fel de mare devorator de cifre ca şi el. Păru să încerce să-şi mişte picioarele, însă Bosse scânci în somn şi se lipi şi mai tare de el.

— Ruben, tu stai cu Christer şi vezi dacă e ceva care

crezi că merită o atenţie sporită.

— Absolut, răspunse Ruben, dând din cap.

— Bun, continuă Julia. Atunci să ne întoarcem la muncă. Nu uitaţi că Ossian nu se încadrează

în tiparul copiilor dispăruţi pentru o perioadă lungă. Copiii răpiţi sunt aproape întotdeauna luaţi de unul dintre părinţi sau de o rudă săritoare. Autorul e de obicei cunoscut. De data asta, n-avem nimic care să indice un posibil autor. Singurul lucru pe care putem merge sunt asemănările cu uciderea lui Lilly Meyer, unde au trecut trei zile de la răpire până la descoperirea cadavrului. Să ne rugăm să nu fie cazuri atât de asemănătoare. Dar nu ne putem permite să ne asumăm riscuri. Ossian e dispărut de două zile. Deci trebuie să-l găsim. Astăzi. Nu există altă opţiune.

Ruben îşi trecu mâna peste faţă şi oftă.

— Nu înţeleg de ce trebuie să lucrăm câte doi.

— Pentru că merge de două ori mai rapid, răspunse Christer. Sau, mă rog, ar merge dacă te-ai loga şi tu odată.

Ruben n-avea nici cea mai mică dorinţă să stea şi

t *t*

să verifice registrul infractorilor sexuali. N-avea destulă răbdare pentru aşa ceva.

Planul lui era să meargă la Ellinor încă de ieri. Dar nu se întâmplase încă. înţelegea, bineînţeles, că Ellinor putea să aştepte, iar Ossian, nu. Dar se pusese în mişcare ceva în el şi îi era greu să încetinească. Trebuia să fie în mişcare.

t

— Mă duc la Peder şi Sara aia, zise el, ridicându-se. Să văd dacă au ceva de care ne putem lega. O să iau nişte cafea proaspătă la întoarcere.

Christer păru că ar vrea să protesteze, dar probabil că promisiunea cafelei îl făcu să dea din cap afirmativ.

— Julia nu pare foarte încântată de tine, mormăi el. Asigură-te că iei cele mai mari pahare.

Ruben se îndreptă spre biroul lui Peder şi băgă capul înăuntru. Peder stătea cu căştile pe

urechi, luând notiţe din înregistrările de la linia de informaţii, în timp ce Sara răsfoia ceea ce părea a fi un teanc de e-mailuri tipărite.

— Bine că eşti aici, şi nu la departamentul de analiză, îi zise Ruben Sarei, zâmbind.

O întâlnise de cel mult câteva ori şi de fiecare dată avusese impresia că nu-l place. Nu ştia ce făcuse ca să merite asta, dar era hotărât să schimbe situatia. Sara arăta bine, cu forme foarte rotunjite, deşi era de vârsta lui şi, prin urmare, cu câţiva ani mai în vârstă decât femeile pe care obişnuia el să le agaţe. Dar „obişnuia” era la imperfect, la timpul trecut, aşa i-ar fi amintit Amanda.

— Nu ştiu dacă aş fi supravieţuit unui drum pe jos până acolo pe căldura asta, continuă el.

Sara îl măsură din cap până-n picioare.

— Ţi-ar prinde bine puţină mişcare, remarcă ea cu răceală.

Dar aşa şi era, la naiba. Probabil că zăpuşeala asta îi ameţise pe toţi.

— Aveţi ceva interesant? întrebă el. încetând să mai încerce să fie drăguţ.

Sara îi înmânână nişte hârtii.

— Chestiei ăsteia vrem să-i dăm prioritate chiar acum, zise ea. Sper să găsim mai multe, dar mă tem că majoritatea ponturilor sunt destul de improbabile. Asta nu înseamnă că nu pot fi adevărate, desigur. însă mai întâi le vom lua pe cele mai probabile.

El răsfoi hârtiile. Nu erau mai mult de cinci. Răpitorul lui Ossian reuşise de minune să rămână invizibil. Dintr-odată se opri la unul dintre ponturi. Cineva din Ostermalm care auzise un copil prin perete. Pontul în sine semăna cu celelalte, dar adresa avea ceva aparte. Danderydsgatan. De ce îi suna cunoscut?

Luă telefonul şi-i trimise un mesaj lui Christer: Caută Danderydsgatan în registrul infractorilor sexuali şi aduc toată carafa cu cafea.

— Dar ştii că am biroul chiar aici! strigă Christer de pe coridor. Poţi să comunici cu mine normal.

Sara râse, iar Peder îşi ridică privirea.

— Ruben? întrebă el derutat şi îşi scoase căştile. Voiai ceva?

— Prea târziu, răspunse Ruben peste umăr în timp ce ieşea din cameră. Noroc că ai ajutor. Ah, şi mulţumesc, Sara!

Tocmai cotise pe coridor, în drum spre bucătărie şi aparatul de cafea, când Julia ieşi din birou şi trecu pe lângă el, îndreptându-se în direcţia opusă. Telefonul vibră. Era un SMS de la Christer. *Niciun rezultat. Avem whisky pentru cafea?* Un tip receptiv, Christer ăsta.

Julia era cu telefonul lipit de ureche şi nu părea să-l fi văzut. După postură, nu era în cele mai bune toane. Dar n-avea ce face. Cafeaua lui Christer trebuia să aştepte.

— Julia, stai puţin, strigă el, alergând după ea. Hei, am o chestie care...

— Trebuiau să fie scutece Up&Go, ştii doar, şuieră ea în telefon. Dacă vrei să te joci cu ţesăturile, va trebui să le speli singur.

închise şi apoi se uită la Ruben.

— Da? zise ea, făcându-şi vânt cu mâna.

Era copleşitor de cald pe coridor.

— Păi, eu... Apropo, ce mai faci? Te-am văzut doar pe la spate, dar eşti bine?

Julia strâmbă din nas la el.

— Pe la spate? Dacă a fost o aluzie sexuală, mă fac că n-am înţeles.

— Nu, am vrut doar să spun... nu contează. Tocmai am citit unul dintre ponturile primite, din Ostermalm. Cel cu Danderydsgatan. Cineva care-a auzit un copil trist prin perete şi crede că vecinul din apartamentul de alături nu e genul care să aibă copii.

— Da, din păcate, primim multe astfel de ponturi, oftă Julia. în oraşul ăsta avem o mulţime de părinţi de copii mici cu vecini nervoşi.

— Poate. Dar e ceva legat de pontul ăla care a făcut să sune un clopoţel. Christer n-a găsit nimic în registrul infractorilor sexuali prinşi până acum. Şi totuşi... nu pot să-mi scot din cap adresa.

Julia se încruntă la el cu o îngrijorare vădită. Ruben nu putu să nu observe că părea să fi început să i se scurgă ceva pe sub pulover. Şi apoi, din nou, făcu un efort să nu se uite la sânii ei.

— Asta nu-ţi stă în fire, Ruben. Să te bazezi pe o
astfel de intuitie.

— Ştiu. Dar, Julia... Cred că... cred că e corect. Nu pot explica. încă. Dar, Julia... Cred... Nu, ştiu că e real.

Julia îl privi lung.

— OK, îi spuse. îţi dau o oră să-mi dovedeşti. Nu pot să te scutesc mai mult decât atât. Avem prea multe alte ponturi pe care trebuie să le parcurgem.

O oră. Ruben ştia că are dreptate. Singura întrebare era cum îi va convinge pe ceilalţi fără ceva mai concret pe care să se bazeze. Dar ştia că mai auzise vorbindu-se de Danderydsgatan. Cu mult timp în
urmă, câţiva ani. Amintirea era ca o fantomă în
subconştientul său, aproape invizibilă, dar cu siguranţă era acolo. Avea o oră la dispoziţie. O oră pentru a-şi da seama ce anume îl putea

salva pe Ossian.

— Nu trebuia să vii cu mine. Ce porcărie!

Miriam Blom protestase zgomotos în maşină, tot drumul din Åkersberga, dar Adam o ignorase. îi plăcea sunetul vocii ei, chiar şi atunci când era supărată. Ea îi vorbise mereu în suedeză, încă de când era copil, dar accentul swahili rămăsese, dând suedezei o muzicalitate mai frumoasă decât cea originală.

— Ai lucruri mai bune de făcut. Ai destule la serviciu. N-ai timp să-ţi iei liber.

Adam găsi un loc în parcarea din faţa Institutului Oncologic al Spitalului Karolinska. Zăbovi cu răspunsul până când intră atent în spaţiul puţin prea îngust.

— Stai pe loc, ies să-ţi deschid, să te ajut.

înconjură rapid maşina, pentru că ştia că altminteri ar fi încercat să iasă singură.

— Doamne sfinte, ce mă mai ocolosesti!

— Se zice „cocoloşeşti”.

— N-o corecta pe bătrâna ta mamă, spuse ea, lovindu-l jucăuş peste cap.

El se feri din obişnuinţă. Când era mic, uneori era
scoasă lingura de lemn dacă nu se purta frumos. Sau una dintre sandalele lui Miriam. Atunci, de obicei, nu
reuşea să se ferească.

— Ar trebui să găseşti pe altcineva să ocoloşeşti. Când ai şi tu de gând să-ţi găseşti o fată?

Adam suspină. Era un subiect bine cunoscut şi, în acest moment, uzat.

— Nu e un moment bun acum. Cu toate câte sunt la
serviciu şi...

— E în regulă dacă e albă, să ştii. Atât timp cât e deşteaptă. Şi are şolduri late, ca să-mi facă o mulţime de nepoţi.

Se agăţa grea de braţul lui.

— Deci despre asta e vorba, răspunse el râzând. Nu-ţi pasă deloc de viaţa mea amoroasă. Vrei doar să fii bunică.

— Bineînţeles. Vreau pe cineva căruia să-i dau prea multe bomboane.

Mama lui fusese întotdeauna mare. De când îşi amintea Adam. Când era mic, îi plăcea să se ghemuiască în braţele ei mari şi să se lase cuprins de căldura ei. Miriam fusese întotdeauna siguranţa lui. Ancora lui. Rădăcinile lui, cea care-l făcuse să creadă că pământul e un loc bun, în ciuda a tot ceea ce vedea la locul de muncă.

— Există deja o femeie în viaţa mea, şi ştii foarte bine. Ai dreptate că e foarte mult de lucru la Palatul
Politiei chiar în acest moment, dar o oră-două se descurcă şi fără mine. însă eu nu m-as descurca niciodată fără tine, dacă s-ar întâmpla ceva. Promit să mă întorc direct la muncă după ce te duc acasă.

— Ei, pot să iau un taxi, protestă Miriam.

— N-ai tu bani de taxi. îţi iubeşti slujba, dar ştiu ce salariu ai la biroul de asistenţă socială. Te aştept şi te duc eu acasă.

— N-am mai văzut aşa copil căpos, mormăi Miriam, ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu o batistă.

— Mă întreb de unde oi fi moştenit chestia asta,
comentă Adam, deschizându-i uşa spitalului. Ştii că nepoţii tăi vor fi la fel.

încerca să nu se uite la plăcuţa atârnată în tavan. Cabinetul de oncologie. Un cuvânt la care nu se gândise niciodată înainte, dar pe care acum îl ura din suflet şi cu fiecare parte a corpului.

— Avem o programare la doctorul Stjărngren, zise el la gemuleţul de la recepţie.

— Puteţi să luaţi loc şi veţi fi chemaţi, îi răspunse din spatele geamului o femeie mai în vârstă, arătând spre o sală de aşteptare aflată chiar în spatele lor.

Astfel de medii îi dădeau întotdeauna o uşoară

stare de rău. O aşează pe Miriam pe un scaun şi se duse să aducă câte un pahar cu apă. Din fericire, sala de aşteptare era răcoroasă şi simţi cum sudoarea începe să i se usuce la subraţ. Adam privi chipul mamei sale din profil, în timp ce aceasta sorbea cu lăcomie din paharul cu apă. După ce îl puse deoparte, o luă de mână. Miriam îl privi surprinsă şi îşi smulse mâna. Apoi o ridică şi-l lovi din nou pe cap.

— *Simama!*

— Dar ce, nu pot să-i arăt mamei puţină afecţiune? întrebă el râzând.

Miriam pufni.

— Nu faci decât să mă nelinişteşti şi mai mult. *Simama!*

Adam o luă din nou de mână. De data aceasta, ea nu mai protestă.

Mina stătea lângă Christer – la calculatorul lui –, iar pe ecranul din faţa lor defilau chipurile din registru. Cât de multe animale de pradă, cât de mulţi indivizi dispuşi să distrugă viaţa unui copil doar pentru a trăi ei înşişi un moment de putere! Sau satisfacţie sexuală. Mina stia că nu trebuie să se

gândească la infractorii sexuali ca la nişte oameni raţionali, că majoritatea erau consideraţi bolnavi mintal şi, prin urmare, nu aveau niciun control asupra acţiunilor lor. în calitate de ofiţer de poliţie, trebuia să se raporteze la ei pornind de la aceste premise. Dar considera că se poate face o excepţie în legea care interzice pedeapsa cu moartea pentru anumite tipuri de infracţiuni.

Ruben stătea lângă ea cu braţele încrucişate,

în timp ce Christer căuta din nou în registru, resemnat, la cererea lui Ruben. Susţinea că găsise ceva. Petele de transpiraţie de la subsuorile lui Ruben erau incomod de vizibile, în ciuda braţelor încrucişate. Mina se cutremură în sinea ei, iar Christer îi înmână un mic ventilator cu baterii. Găsise un magazin care vindea ventilatoare cu 10 coroane bucata şi, judecând după mărimea grămezii din faţa lui, cumpărase cel puţin 50 de bucăţi.

Apoi Christer ridică întrebător din sprâncene către Mina, care scutură din cap. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să îşi împrăştie pe faţă particulele de sudoare ale lui Ruben şi Christer, care până acum se răspândiseră cu siguranţă într-un strat uniform prin încăpere. Oricât de cald era.

Christer ajunse la finalul registrului.

— Niciunul dintre cei stabiliţi în Stockholm nici măcar nu se mişcă în apropiere de Danderydsgatan, oftă el. Am verificat deja. Am mai verificat şi în registrul poliţiei numele tuturor celor care locuiesc pe Danderydsgatan la numărul 12, de unde a venit pontul. Nimic. N-ar fi mai bine să începem să ne concentrăm pe celelalte ponturi?

— Nu, răspunse Ruben ferm, clătinând din cap. Vă spun eu că aici e. E posibil ca răpitorul să fi primit o identitate protejată şi, prin urmare, să nu se regăsească în registru?

— Acum te agăţi de un fir de păr. Singurul motiv pentru care i-am da unui pedofil o identitate falsă ar fi dacă ar exista un pericol pentru viaţa sa. Dar nu pot găsi astfel de cazuri în zilele noastre, mai ales în cazul unei femei. Şi stim că Ossian a fost luat de o femeie.

— Dar asta nu înseamnă că e în continuare la o femeie, replică Ruben.

Mina îşi scoase telefonul şi-l sterse cu un şerveţel

umed. Apoi deschise Google Maps şi căută Danderydsgatan. Când apăru imaginea din satelit, o întoarse până când îşi făcu o idee bună despre cum arăta.

— l-aţi verificat pe toţi chiriaşii de pe Danderydsgatan de la numerele 10 şi 14? întrebă ea.

— Nu, de ce? întrebă Christer, ridicându-şi privirea de pe ecran.

— Pentru că numărul 12 se află în mijlocul unui corp de clădire. în funcţie de locul în care se află apartamentul de unde a venit pontul, vecinul lor ar putea la fel de bine să locuiască la numărul 12, dar şi la 10 sau 14.

Ridică mobilul şi le arătă harta. Christer scoase un oftat şi căută numerele străzilor în registrul obişnuit de adrese.

— Danderydsgatan 14, spuse el. Acolo locuiesc Mats Palm, Ingrid Borjesson şi Gerhard Frisk. Restul sunt firme. Vreun nume care vă sună cunoscut?

Ruben clătină din cap.

— Şi apoi avem Danderydsgatan 10. Nici acolo nu sunt multe apartamente. Andreas Wilander, Lenore Silver, Matti...

— Stop! exclamă Ruben. Ea. Lenore. La naiba, ai o poză cu ea?

Christer făcu câteva căutări rapide pe Google.

— Dubios, remarcă el. Practic, nu are cont pe nicio reţea de socializare. Are o pagină de Facebook, dar n-a mai fost actualizată de cinci ani. Ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să îşi schimbe poza de profil.

— Cinci ani, repetă Ruben, aplecându-se spre ecran. Sună rezonabil.

Se uită la pagina de Facebook găsită de Christer şi arătă cu degetul la cea mai recentă fotografie a lui Lenore.

— Ce dracu', ea e. Culoare nouă la păr, coafură nouă, sâni... ăăă, mai mici. Dar ea e.

Mina habar n-avea despre ce vorbeşte Ruben.

— Ştiţi că nu uit niciodată o faţă, le explică el. Asta e una dintre multele mele superputeri. E puţin mai rău cu adresele, dar asa ceva nu se uită niciodată. Nu şi dacă esti Ruben, oricum.

— Şi pentru noi, cei care nu suntem Ruben, ai vrea să luminezi masele ignorante despre strălucirea ta? întrebă Christer îngăduitor.

— Cu extrem de multă plăcere. Vă amintiţi scandalul cu traficul de persoane de acum cinci ani? Zece persoane au fost condamnate pentru privare de libertate şi trafic de persoane. Operaseră în centrul Stockholmului, sub ochii vecinilor care nu bănuiau nimic.

Mina îşi amintea foarte bine cazul. Instanta criticase dur vârsta copiilor vânduţi şi clasificase cazul drept exploatare umană în formă agravantă. Cei implicaţi primiseră între patru şi zece ani de închisoare. Mina ar fi vrut să-i vadă condamnaţi mult mai aspru.

— Persoana identificată ca fiind liderul întregii operaţiuni a fost un anume Kaspar Silver, continuă Ruben. Dar sora lui a depus mărturie în favoarea lui la proces. A susţinut că e complet nevinovat şi că altcineva s-ar fi aflat în spatele întregii afaceri. Cu toate astea, n-a avut niciun nume de oferit atunci când a fost presată în sensul ăsta.

— Şi oricum n-a contat, spuse Christer, dând din cap. Kaspar a primit cea mai mare pedeapsă dintre toti.

— Pe soră parcă a înghiţit-o pământul după tam- tamul mediatic, continuă Ruben, arătând din nou spre ecran. Se pare că şi-a schimbat stilul şi a încetat să mai folosească social media după o vreme. Dar nu şi-a schimbat suficient de mult înfăţişarea ca să n-o

recunosc. V-o prezint pe Lenore, sora lui Kaspar Silver. Sora care a susţinut că altcineva a fost în spatele răpirii copiilor. Altcineva... cum ar fi chiar ea, spre exemplu. Cred că Lenore şi-a văzut de treabă mai departe.

Ventilatorul din mâna lui Christer scoase brusc o mică bubuitură şi încetă să mai funcţioneze. îl aruncă în grămada cu cele deja stricate.

— O anunţ imediat pe Julia, zise Mina. Ruben, tu sună pichetul. Trebuie să ajungem în Danderydsgatan 10 cât mai repede posibil.

Vincent se uita la peştii care înotau prin acvariu, în timp ce împăturea hârtia galbenă şi încerca să-şi amintească instrucţiunile. Spectacolul din seara asta avea loc, în mod excepţional, în Stockholm, aşa că mai avea câteva ore la dispoziţie până să plece de acasă.

Când copiii erau mai mici, îşi doriseră un animal de companie „adevărat”, ceea ce în lumea lor însemna un animal pe care să-l poată mângâia. Juraseră pe toate lucrurile dragi şi sfinte că vor avea grijă singuri de animal, dar ştia că promisiunile lor vor ţine cam o săptămână.

Aşa că le luase nişte peşti. Găsise o specie numită umbride americane, un nume pe care Aston încă îl găsea amuzant şi care, din anumite motive, mâncau cu plăcere din mâna ta atunci când îi hrăneai. Sigur, nu era ca atunci când mângâiai un câine adevărat, desigur. Dar n-aveau decât să se mulţumească cu ce primiseră.

Spre surprinderea tuturor şi a lui însuşi, Vincent fusese cel care prinsese drag cu adevărat de aceşti peşti. în unele zile părea că sunt singurii lui prieteni. Zile în care umbrele preluau controlul. începuse să
aibă tot mai multe zile de-astea. Zile în care se simţea

/

ca şi cum ar fi purtat ceea ce astronomii numesc penumbră. Acel loc de pe o planetă care era veşnic în întuneric, unde nu ajungea niciodată lumina. Mama tuturor umbrelor.

Cine era mama umbrei sale, asta ştia deja.

Puse jos hârtia împăturită şi începu să o scrie pe următoarea. Azi era ziua de naştere a mamei sale. Dar

nu spusese nimic familiei. Cu cât îi puneau mai puţine întrebări despre trecutul lui, cu atât mai bine. Făcu ultimele pliuri pe hârtie şi apoi puse cele două bucăţi împreună pentru a forma animalul. Modelul era prea complicat pentru a fi pliat dintr-o singură bucată de hârtie. Acum nu mai lipseau decât punctele. Apoi versiunea origami a leopardului era gata. Făcuse unul anul trecut, ca un cadou de ziua mamei sale, şi probabil că intenţiona să continue să facă în fiecare an câte unul. Ca un mic omagiu pentru felul în care arătase la ultima aniversare pe care o sărbătoriseră împreună. Problema era că leopardul îl făcea să se gândească şi la Jane. Un gând cu care nu voia să se confrunte în acest moment.

Mai bine să se concentreze asupra umbridelor americane. Familia *Umbridae* în latină. Din aceste

litere, el reuşi să formeze cuvintele Dubai, radium şi

Burma. Dar, oricât de mult ar fi încercat, nu reuşi o anagramă completă a literelor, nici să găsească o legătură semnificativă.

Dădu din cap. în unele zile, tiparele pur şi simplu nu veneau. în unele zile era ca şi cum ar fi fost doar el

şi peştii împotriva lumii. Când casa era întâmplător pustie – aşa cum era acum –, îşi imagina uneori că întreaga lui familie era doar o invenţie. Că erau produsul halucinaţiilor lui. Abia când Rebecka venea acasă cu nasul în telefon

sau când Aston smulgea uşa de la intrare şi fugea în baie cu pantofii în picioare se putea relaxa pe deplin.

Dar când erau acasă, trebuia să se străduiască mai mult să se ridice la nivelul imaginii lor despre cum ar trebui să fie un tată şi un sot bun. Bănuia că lasă mult de dorit.

Turnă nişte mâncare pentru peşti în palmă, însă cu Mina...

Cu Mina, fusese el însusi.

Atunci nu încercase să fie absolut nimeni.

Se gândise la asta de multe ori înainte, chiar dacă ştia că nu era constructiv. Căci Mina era „înainte”. Trebuia să accepte acest lucru. Mina era atunci, nu acum. Nici măcar nu fusese la conferinţa de presă de ieri. Probabil că îşi văzuse mai departe de viaţa ei.

însă rămânea acest adevăr: că se simţise bine cu Mina. Bine *şi atât.*

în timp ce peştii îi gâdilau mâna, se întreba ce-o fi însemnând asta.

— De ce nu te-am cunoscut până acum? Tata n-a vrut? Sau tu?

Nathalie se uită curioasă la femeia care îi era bunică. O bunică pe care nu ştia că o are. Da, sigur că înţelesese că trebuie să fi avut o bunică. Asa cum avusese şi o mamă. Dar, cumva, probabil că presupusese că bunica ei era moartă, la fel ca şi mama ei. Taică-su nu vorbise niciodată despre această parte a familiei ei. Nici măcar atunci când îl întrebase. Asa că presupunerea cea mai rezonabilă fusese că nu mai avea familie din partea mamei. Poate că ea însăşi alesese să gândească astfel. Fusese

destul de greu să-i fie dor de o mamă pe care abia dacă şi-o amintea. Nu
era loc să-i mai fie dor şi de alţii. Dar acum era acolo.

Bunica ei. Ines. Ceea ce o făcu pe Nathalie să pună la
îndoială tot ce credea că ştie.

— La vremea potrivită, îţi voi răspunde la toate întrebările, îi răspunse bătrâna.

— Ce e cu locul ăsta? întrebă Nathalie curioasă. Merseseră cu metroul de la Gullmarsplan la Slussen şi de acolo cu autobuzul până pe insula Vărmdo. Oraşul era acum mult în spatele lor. în jur, pe drumeagul pe care mergeau acum, vedeai numai verdeaţă, pajişti cu oi care păşteau şi case împrăştiate.

— Asta e casa mea, spuse bunica ei.

Nathalie îşi îndreptă cureaua genţii, care îi atârna în diagonală pe piept. Telefonul îi vibra în buzunar. Din nou. Probabil taică-su. Suna constant de mai bine de o oră. La urma urmei, spusese că va veni direct acasă şi avea dreptate să fie îngrijorat. îşi încleştă maxilarele, supărată că nu-i spusese atâta vreme că are
o bunică. O controlase absolut toată viata ei. Pentru a
o proteja, susţinea el. în practică, o izolase. Iar dacă se ducea undeva, ştia că bodyguarzii nu erau niciodată departe. Nu întotdeauna îi vedea. Dar îi simţea. Şi apoi mai avea tupeul s-o întrebe de ce îi e atât de greu să-şi facă prieteni. Idiotul!

Când se hotărâse să meargă cu bunica ei, catadicsise să-i trimită un SMS lui taică-su.

Sunt cu bunica, asa scrisese. Stii tu, BUNICA. Nu vin
acasă la cină.

Apoi adăugase un emoji cu degetul mijlociu îndreptat direct în sus. Stomacul i se strângea

puţin când se gândea la ce făcuse. Nu mai fusese niciodată atât de sfidătoare cu taică-su. O parte din ea înţelegea de ce era excesiv de protector. Erau doar ei doi. După accidentul maică-sii, nu era de mirare că se dăduse peste cap să se asigure că nu i se întâmplă nimic fiicei sale.

Doar că acum stia şi ea că nu rămăseseră doar ei

; ;

doi. în tot timpul în care tânjise după o familie mai mare, după cineva care să-i ofere amintiri despre o mamă care era aproape o umbră în mintea ei, existase şi ea. Bunica ei. Şi taică-su nu-i spusese. Putea să se ducă naibii!

— Urcăm colina asta şi-am ajuns.

Bunica arătă spre un deluşor cu o plăcuţă în vârf: *Epicura.*

— Ce-i asta? Pare a fi un centru de conferinţe. Aici stai?

Nathalie se încruntă. Dar se lumină imediat când ajunseră puţin mai sus pe deal şi văzu clădirea care se

înălţa în fata lor.

/ /

— Uau...

— Da, e frumos, nu-i aşa? zise bunica ei, cu mândrie. Şi da, locuiesc aici, dar nu avem conferinţe. Ţinem

t ´ ´ t t

cursuri.

— Ce este cu locul ăsta?

Nathalie simţi cum îi curge pe spate sudoarea, lăsându-i o pată mare şi umedă pe tricou.

— Pot să-ţi fac un tur ghidat şi să-ţi povestesc. E mai

uşor de arătat.

;

în vârful dealului, Nathalie se opri să-şi tragă sufletul. îşi dădu seama că gâfâia mai rău decât bunica ei, care părea puternică şi în formă pentru o femeie atât de bătrână.

Casa din fata ei strălucea în lumina soarelui. Era de un alb orbitor, în stil modern, cu câte o anexă în fiecare parte.

— Uau! zise ea din nou. Mi-aş fi dorit să-mi petrec vacanta de vară aici, în loc să stau cu tata în oras.

Bunica ei zâmbi. Apoi trase de elasticul albastru de la încheietura mâinii. Când se lovi de încheietura mâinii cu un zgomot puternic, închise ochii pentru o fracţiune de secundă.

— Nu te doare? întrebă Nathalie, nedumerită.

— Cam asta e şi ideea. O să-ţi explic mai târziu. Dar priveşte în jurul tău. Simţi energia? Aici există doar energie pozitivă. Aici poţi respira. O simţi?

Bunică-sa închise ochii şi inspiră aer cu tot abdomenul. Nathalie se simţi puţin prostuţă, dar, fără să ştie de ce, vru să-i facă pe plac femeii mai în vârstă, aşa că se conformă. Când închise ochii, totul în jurul ei se opri. Tot ce se auzea era sunetul propriei respiraţii şi al sângelui care îi pulsa prin vene. Aerul din plămânii ei era curat şi limpede. Vântul foşnea printre copaci.

Şi îşi dădu seama de ceva. Nu era niciun om cu căşti în urechi ascuns pe după trunchiurile copacilor. Nu era nimeni s-o ia şi s-o ducă acasă. Nu se ştie de ce, gărzile nu le urmăriseră. Singura explicaţie era că taică-su le ceruse s-o lase în pace. Cu alte cuvinte, pesemne că avea cunoştinţă de existenţa bunicii. Desigur, îi venea greu să creadă că tatăl ei avea atâta încredere în bunica ei, având în vedere că nu o pomenise niciodată. Dar nu putea exista alt motiv. Nu că i-ar fi păsat

în mod deosebit de motiv, sincer vorbind. Important era că dispăruseră. Era, pentru prima dată, liberă.

Nathalie simţi o mână în mâna ei.

— Vino. O să-ţi arăt casa mea.

Simţi cum dinspre mâna bunică-sii porneşte o căldură care-i cuprinde tot corpul. Telefonul din geantă începu să vibreze din nou. îl lăsă aşa.

Duba poliţiei era parcată pe Engelbrektsgatan, paralelă cu cea unde se afla apartamentul lui Lenore Silver. Nu voiau să-i trezească suspiciuni. Mai ales că nu aveau nimic mai mult decât simple dovezi circumstanţiale. Şi convingerea totală a lui Ruben, bineînţeles. Adam sperase ca Ruben să nu fie şi el în dubă. Ultima oară când lucraseră împreună, la grădiniţa lui Ossian, vizita nu decursese chiar fără probleme. în acelaşi timp, aveau nevoie de toate ajutoarele pe care le puteau obţine. Poliţia era deja împrăştiată în tot oraşul, urmărind în paralel cât mai multe ponturi despre Ossian.

— Lenore Silver, carevasăzică, chicoti Gunnar.

Ruben îi prezentase succint pe băieţii din echipă
lui Adam şi-i şoptise că e o chestiune de secunde până când Gunnar va spune că e făcut din cherestea de Norrland.

— La naiba, Lenore, o ţin minte, adăugă Gunnar. Mai ales pepenii. Da, mulţumesc, ce să zic.

îşi puse mâinile în cupă pe piept, ca să nu-i scape nimănui ce voia să spună. Ceilalţi din dubă clătinară din cap spre colegul lor, dar zâmbetele lor ironice arătau că nu-i deranja imaginea evocată. Adam oftă. Se pare că era un dat să existe mereu cineva ca Gunnar.

— Dar tu spui că sunt mai mici acum, Ruben?

Gunnar continuă:

— Ce păcat! Unii oameni nu înţeleg ce au. Dar poate că oricum vrea nişte cherestea de

Norrland.

Făcu cu ochiul cu subînţeles.

— Oricum n-ai fi avut nicio sansă cu butoiul ăsta, replică Ruben, bătându-l pe Gunnar pe burtă. Dar uniforma ajută. Crede-mă, ştiu.

Ruben lăsă ultima frază în suspensie până când toată lumea din dubă înţelese exact ce voia să spună. Adam nu credea nicio clipă că Ruben ar fi fost vreodată măcar în preajma lui Lenore, dar Gunnar râse tare şi-l lovi pe Ruben pe spate.

— Trebuia să înţeleg asta, răspunse el râzând. Ţie îţi place tot ce mişcă.

Adam avu contact vizual cu Ruben pentru o secundă. Ceea ce văzu îl surprinse. Privirea lui Ruben părea aproape chinuită. Dar nu era momentul pentru astfel de discuţii, aveau treabă şi timpul trecea.

— Gata, fiti seriosi, le ceru Adam. Trebuie să ne concentrăm pe motivul pentru care suntem aici. Nu ştim cu siguranţă că Lenore îl are pe Ossian sau dacă ar putea fi şi altcineva la locul faptei. Trebuie să fim siguri înainte de-a acţiona. Şi nu ne putem permite să ne asumăm vreun risc, de aceea avem efective complete, în caz că Ossian e acolo. Dar nici nu vrem s-o speriem. Va fi un exerciţiu dificil de echilibrare. Julia a fost şefa operaţiunilor până acum, dar nu poate fi azi aici, pentru că urmăreşte alte piste. Aşa că am preluat eu comanda.

Dinspre Gunnar se auzi un mârâit de nemulţumire, însă Adam îl ignoră. Nici măcar nu îndrăznea să se întrebe dacă nemulţumirea era cauzată de culoarea pielii lui sau de faptul că nu râsese la comentariul despre sânii lui Lenore. Sau de faptul că avuseseră o femeie comandant de operaţiune.

— Mulţumită Juliei, avem deja spioni în haine civile peste drum, continuă el. Potrivit

administratorului clădirii, singura cale de intrare şi ieşire este uşa din fată. Desi există şi o usă care dă în curtea interioară,
dar curtea e încadrată de clădiri şi nu dă în stradă. Cu
toate astea, e supravegheată, pentru mai multă siguranţă.

— Deci care e planul, întrebă Gunnar, luăm cu asalt?

— Nu. Mă duc eu să vorbesc cu ea.

— Ce, să vorbeşti cu ea? se miră Ruben. Ai de gând să *negociezi* pentru Ossian? Ştiu că ai spus că vrei să fii *the good cop* data viitoare, dar ştii, poate că nu e momentul oportun.

Adam îl fixă cu privirea. Nu avea nevoie de o înfruntare a testosteronului, nici acum şi nici mai târziu.

— Eu nu negociez cu persoane ca Lenore, răspunse el scurt. Dar sunt suficient de bun ca s-o păcălesc să creadă că sunt altcineva şi să lase garda jos. Asta îmi dă sansa să evaluez situatia din interior. Dacă intrăm în apartamentul greşit, nu vrem să le dezvăluim adevăraţilor vinovaţi că suntem pe urmele lor, în cazul în care se află alături. Doar stii că eu cu asta mă ocup, nu? Că asta fac zilnic ca negociator şi pentru asta sunt antrenat? Dar poate vrei să încerci tu, dacă ai impresia că te-ai descurca mai bine.

Ceva scăpără în ochii lui Ruben şi muşchii feţei i se relaxară. Adam îl provocase în mod deliberat. Bănuia că era un limbaj pe care îl înţelegea. Şi de fapt părea să-l respecte.

— E treaba ta, spuse Ruben.

Adam dădu din cap. îşi trase pe el un tricou cu sigla *TryggBo Fastigheter* brodată pe piept, luă un dosar negru şi un pix, apoi ieşi în stradă. Trecu cu paşi repezi de colţul blocului. Administratorul îl aştepta în faţa uşii lui Lenore.

După ce ofiţerii în civil aflaţi pe poziţii peste drum semnalară că totul e în regulă, veniră în pas alergător şi restul membrilor echipei forţelor speciale, echipaţi complet. Cu cât mai puţin timp erau văzuţi în aer liber, cu atât mai bine. După ce intrară pe uşa clădirii, se împrăştiară în linişte pe treptele de jos, în timp ce Adam urcă la etajul al doilea şi găsi imediat uşa lui Lenore.

închise ochii.

Simţea un val de adrenalină în corp. O mică doză de adrenalină era suficientă. Dar, dacă ar fi fost prea multă, nu şi-ar mai fi putut face treaba. Inspiră adânc pe nas şi lăsă aerul să iasă pe gură, prefăcându-se că verifică ceva în servietă, în caz că era urmărit prin vizorul de la usă.

încă o răsuflare.

Inspiră pe nas, expiră pe gură.

Apoi sună la uşă.

Lenore deschise după şapte secunde. Relativ repede, dar nu atât de repede încât să nu fi avut timp să ascundă ceva. Sau pe cineva. O recunoscu imediat din poza de pe pagina de Facebook. Era desculţă, îmbrăcată în pantaloni scurţi şi un maiou. Nu erau haine pentru o evadare rapidă. Nu era pregătită pentru venirea lui.

Adam schiţă un zâmbet care ştia că poate topi aisberguri.

— Bună ziua, i se adresă el cu amabilitate. Sunt de la administraţia imobilului. După cum probabil ştii, verificăm scurgerea de apă de la etajul patru.

Nu se grăbi să încerce să se uite prin apartament, atât cât putea să vadă din el. Dacă părea prea interesat, ar fi putut să se dea de gol. în schimb, o privi în ochi şi continuă să zâmbească, aşteptând-o să muşte momeala. Spusese „după cum probabil ştii”, ca s-o facă să se întrebe automat la ce s-o fi referind.

— Nu ştiu nimic, răspunse Lenore încruntându-

se.

Ochii îi jucau în toate părţile în timp ce se gândea.

Asta era deschiderea pe care o aştepta Adam. Rămase cu privirea la nivelul ochilor ei, dar o mută cu un centimetru în lateral, ca să vadă în spatele ei. Lenore se afla într-un hol lung. Dincolo de hol, era o bucătărie. Văzu doar intrarea, dar remarcă prăjitorul de pâine Smeg şi răcitorul de vinuri montat pe perete. Nimic care să iasă în evidentă. Nimic care nu ar trebui să fie acolo sau care să pară ciudat.

îşi coborî privirea, făcându-se că se uită prin hârtii, însă de fapt cercetă podeaua holului, căutând pantofi de copil. Trei perechi de pantofi cu toc înalt Jimmy Choo erau aliniate una lângă alta. Dar nimic care să se potrivească unui copil. îşi ridică din nou privirea. Văzu câteva paltoane şi jachete pe umeraşul de lângă Lenore. Oglinda trebuia spălată. Dar asta era tot.

Nu durase mai mult de trei secunde.

Şi până acum nu exista niciun semn că ar fi fost vreun copil în apartament. Trebuia să intre.

— Hmm, ar fi trebuit să primeşti un e-mail, spuse el. Dar nu contează. La etajul patru a avut loc o scurgere majoră de apă acum două zile şi evaluăm pagubele la restul apartamentelor. De asemenea, vei putea depune o cerere de despăgubire la compania ta de asigurări pe baza raportului nostru. Pot să intru şi să arunc o privire în baie?

îşi înclină corpul în faţă cu câteva grade. Un pas real ar fi fost mult prea îndrăzneţ.

— Nu... nu prea se poate acum, răspunse Lenore aruncând o privire rapidă peste umăr. Tocmai... tocmai voiam să plec.

La naiba! începuse să se îndoiască de el. Sau poate că încerca să ascundă ceva. Pentru că-i venea greu să creadă că avea de gând să plece în oraş desculţă. Singura întrebare era ce ascundea. Oricum, n-avea de gând să afle

acum. Trebuia să se retragă complet, să-i lase cât mai mult spaţiu, pentru a alunga suspiciunea care prinsese viaţă în ochii ei.

— Nicio problemă, continuă el zâmbind din nou şi puse pixul în buzunar. Verific blocul astăzi şi mâine. Sunt sigur că o să mă mai vezi alergând pe aici, doar anunţă-mă când ai timp. Dar nu ezita să arunci o privire în baie, când ai timp. La revedere.

O salută cu un gest şi făcu un pas înapoi înainte să apuce ea să răspundă. Ultimul lucru pe care-l văzu când trase uşa fu oglinda murdară din hol. Acoperită de pete mici şi alungite de grăsime. Apoi uşa se închise.

Pete mici şi alungite.

Cinci la număr, una lângă alta.

Cam la un metru înălţime.

;

Ca de la.

Ca de la degetele unui copil.

Era prea puţin, nu se putea baza doar pe atât.

Dar dacă.

Dacă.

Coborî scările sărind câte două trepte o dată şi dădu semnalul de îndată ce ajunse la parter.

Pe telefon se vedeau clipind cinci mesaje noi de la Torkel. Julia începuse să se gândească serios să-i blocheze numărul. Dar nu era o opţiune. Nu puteai să-ţi blochezi soţul. Tatăl copilului.

Sau poate că da?

Chestia era că o deranja la lucru. De fiecare dată când creştea cifra din cercul roşu care-i arăta numărul

de SMS-uri, se dezechilibra. Trebuia să se gândească la ce o fi vrând de data asta şi dacă o fi de fapt important. Ceea ce nu era niciodată. întrebările enervante ale lui Torkel o făceau să-şi piardă timpul şi concentrarea de care nu se putea lipsi. Mai ales că ziua de lucru era departe de a se fi terminat. Poate că soluţia era să-şi ia

un alt telefon, cu un număr nou, pe care să-l aibă doar Torkel. Un telefon pe care-l putea pune apoi pe fundul genţii.

în timp ce răsfoia setările pentru a vedea cum să blocheze un număr, doar din curiozitate şi nimic altceva, sună telefonul. Era Adam.

Răspunse şi ascultă cu atenţie. Puse o întrebare. Apoi închise şi ieşi degrabă în spaţiul deschis de lucru, unde Mina, Peder şi Christer stăteau unul lângă altul, urmărind ultimele ponturi. Era prea cald ca să stea în birourile lor. Dar nici aerul din spaţiul deschis nu era cu mult mai bun. Bine că le pusese Christer la dispoziţie câte un mic ventilator cu baterii. Mina ţinea şi ea unul în mână, dar se strâmba foarte tare şi-l îndrepta oriunde, numai spre faţa ei nu.

— Cum e? întrebă Julia.

— Nu prea bine, răspunse Mina, scoţând un şerveţel umed cu care şterse mouse-ul. Până acum, ponturile au dus doar la părinţi de copii foarte mici, care stau în case cu pereţi subţiri. Asta atunci când chiar au dus la ceva. Tu şi echipa de intervenţie ce-aţi mai făcut?

Mina aruncă şerveţelul umed într-un coş de gunoi, unde ateriză pe un mic munte de şerveţele identice.

— Tocmai a sunat Adam. Au găsit un copil în vârstă de cinci ani în Danderydsgatan 10. La Lenore Silver. Şi toate indiciile arată că e privat de libertate. Cred că intuiţia lui Ruben ar trebui să primească un fel de medalie.

Mina, Peder şi Christer se holbau la ea încremeniţi.

— Slavă Domnului că s-a terminat! zise Peder, părând că e pe cale să plângă de uşurare. L-am prins, în sfârşit pot dormi din nou noaptea.

însă Julia clătină din cap.

— Tocmai asta e. Nu pe Ossian l-au găsit. E o fetiţă.

— Ai venit devreme acasă azi? E abia ora 4:00, îl întâmpină Anette. Poate că acest bărbat chipeş speră la puţină distracţie vineri seara cu jumătatea lui?

— Aş vrea eu, îi răspunse Peder soţiei sale, dar sunt doar în trecere. Mă întorc la lucru.

O cuprinse strâns în braţe, îi adulmecă mireasma care era un amestec de parfumul ei preferat Chloe şi... ceva proaspăt copt? Tresări când văzu că în bucătărie erau urme care atestau că acolo se preparaseră brioşe.

— Cum aţi reuşit să coaceţi deja? întrebă el. Abia ce- aţi ajuns acasă, nu?

— Nu le-am putut împiedica, răspunse Anette. Au o educatoare nouă la grădiniţă, una foarte pricepută la deserturi, aşa că a trebuit să cumpărăm nişte bombonele-decor în drum spre casă.

— Eşti o superfemeie, zise Peder dând din cap. Dar voi avea o discuţie cu educatoarea aia despre mărimile nerezonabile. Unde sunt fetele?

— Parcate la Winx.

— Episoade noi?

— Nu, aceleaşi ca de obicei, dar nu le spune tripletelor. Se tem foarte tare să nu aibă Bloom din nou probleme.

— A dat foc la ceva?

Anette îl privi cu ochii întredeschişi.

— Nu ştiu dacă e sexy sau îngrijorător faptul că ştii atât de multe despre zânele din desene animate.

— încerc o combinaţie, zâmbi Peder şi se îndreptă spre sufragerie. îngrijorător de sexy!

Făcu tot posibilul să menţină tonul glumeţ, dar îşi dădea seama şi singur că nu părea foarte convingător.

Păşi cu grijă peste câmpul minat de jucării aruncate pe jos. îl copleşea conştiinţa vinovată. Zilele ca aceasta, când practic trăia la serviciu, erau grele pentru Anette, care trebuia să se descurce singură. Trebuia să se ocupe de trei

copii de doi ani şi jumătate şi de slujba ei de profesor de gimnaziu în acelaşi timp. îşi promise că va face în asa fel încât să reuşească şi ea să doarmă în weekend.

— Tata!

Trei voci mici strigară în cor, în timp ce fetiţele se ridicară valvârtej de pe podea. Era meritul lui că reuşise să le facă să se smulgă de la tribulaţiile magice ale Zânei Bloom.

Trei perechi de braţe îi îmbrăţişară strâns gâtul şi înghiţi în sec pentru a alunga plânsul. Trupurile lor calde îi amintiră de ce trebuia să fie departe de ele. Oare Ossian fusese la fel de cald când îşi îmbrăţişa părinţii? Probabil că da.

— Plec imediat, le spuse el, ţinându-le strâns în braţe. Am vrut doar să vin acasă şi să-mi îmbrăţişez micile prinţese.

— Tată! Noi nu suntem prinţese. Noi suntem zâne! Ca în Winx!

— îmi cer iertare, tata a uitat. Bineînţeles. Dar acum o să... mănânc zâne!

Scoase un răget şi le muşcă uşor, în timp ce tripletele ţipau încântate. Apoi se întâmplă ceva şi mai dramatic cu personajele animate din televizor, la care fetele se aruncară din nou pe podea şi îşi fixară ochii pe ecran.

Rămase acolo privindu-le o vreme, după care intră în bucătărie pentru a-i ţine companie lui Anette. Avea de gând să facă un duş, să-şi schimbe hainele şi apoi să se întoarcă la muncă, dar avea nevoie de un moment de respiro. Chiar dacă era scurt. în ciuda haosului care domnea de obicei în casa lor, acolo, alături de Anette şi de copii, îşi putea extrage mereu o nouă energie. Energia de care avea nevoie pentru a face faţă ororilor pe care le implica uneori munca lui.

— Ce mai faceţi?

Anette îl privi pe sub breton şi se apucă să strângă după coptul brioşelor. Nu părea o

sarcină uşoară. Peder ezită. Apoi îi povesti despre fetiţa pe care o găsiseră în acea după-amiază. Bineînţeles, nu intra în codul de etică al poliţiei să împărtăşească lucruri care se întâmplau la locul de muncă, dar dacă nu le putea împărtăşi cu Anette, n-ar fi putut face faţă. Ea era supapa lui. Uneori se întreba dacă nu cumva era nedrept s-o tragă în întunericul lui. Dar ea nu se plângea. Iar el avea atâta nevoie de ea!

— Dar tot nu stiti unde e băieţelul? întrebă ea, umplând toate castroanele lipicioase din chiuvetă cu apă şi detergent. Apropo, vrei una?

Arătă spre o grămadă de brioşe, decorate cu entuziasm în toate culorile curcubeului.

— Nu, mulţumesc, o să mănânc ceva la serviciu, spuse el, luând o cârpă ca s-o ajute să cureţe.

— Lasă, mă ocup eu.

Anette îi luă laveta de spălat vase din mână, iar el nu protestă. în schimb, îşi încrucişă braţele şi se sprijini de chiuvetă.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, nu, nu l-am găsit. Iar timpul trece. Dacă nu cumva a trecut deja.

— Faceţi tot ce puteţi. Nimeni nu poate cere mai mult de-atât.

Anette sterse cu fermitate aluatul şi resturile de glazură şi bombonele de pe blatul din bucătărie.

— Oare chiar facem totul? se întrebă el oftând. Nu ştiu. Niciunul dintre noi nu pare să aibă idee ce să facă sau unde să caute. Singurul indiciu pe care-l aveam s-a dovedit a fi altceva. Doar bâjbâim, iar până mâine la ora asta s-ar putea să ne dăm seama că am bâjbâit în toate locurile greşite.

— Faceţi tot ce puteţi, repetă Anette. Şi aşa cum ai spus, aţi găsit de fapt o fetiţă.

Clăti laveta, o agăţă de robinet, îşi şterse mâinile ude pe un prosop şi-l cuprinse în braţe

pe Peder.

— Să nu vii acasă prea târziu, scumpule, îl rugă ea, lipindu-şi faţa strâns de gâtul lui. Oferta de distracţie de vineri seara expiră la miezul nopţii.

Apoi începu să strănute. îşi desprinse capul de el şi-l privi sever în ochi.

— Şi când toate astea se vor termina, adăugă ea, o să purtăm o discuţie despre barba aia.

— Ce loc cool! zise Nathalie, privind în jur cu uimire. Aici locuieşti?

Intraseră în clădirea principală şi oriunde se uita era sticlă, sticlă şi iar sticlă.

— Da. Aici locuiesc.

— Cool. Dar păsările nu intră în geam?

Bunica ei îşi strânse buzele.

— Ba da, se mai întâmplă. Dar nu foarte des.

Nathalie dădu din cap în semn că înţelege. Se simţea ameţită de tot ce se întâmplase în doar câteva ore. O cunoscuse pe bunica ei. Se afla în acest loc, în mijlocul pustietăţii. Se eliberase de cătuşe, cel puţin pentru o vreme.

— Vrei să-ţi arăt împrejurimile? o întrebă femeia. Nathalie aprobă din cap cu nerăbdare. Era atât de linişte aici, atâta pace! Deşi văzuse mai mulţi oameni şi ştia că nu e pustiu, nu se auzea niciun sunet. Ca şi cum toată lumea ar fi învăţat să se mişte fără zgomot. Nimeni nu-i adresase încă niciun cuvânt. Doar dăduseră din cap spre ea şi îi zâmbiseră larg. Ca şi cum ar fi fost cei mai fericiţi oameni din lume.

— Ce faceţi aici? întrebă ea.

Bunica ei porni înainte. Rucsacul începea să se simtă greu şi Nathalie îl sprijini de un perete, după care o urmă. Nu părea un loc în care cineva ar fura ceva.

— Lucrăm pentru dezvoltarea leadershipului. în cea mai mare parte. Nova, CEO-ul şi patroana

noastră, e printre cei mai buni din domeniu şi este *coach* pentru unii dintre cei mai eficienţi directori din tară. Şi

pentru nu ştiu câte comitete executive. Tot aici ţinem şi cursuri de dezvoltare personală, de reducere a stresului, de consiliere în situaţii de doliu, da, chiar şi lepădare de fanatism sectar. Nova e una dintre puţinele persoane din Suedia care au cunoştinţe în acest domeniu. Are contracte chiar şi cu organizaţii internaţionale.

Nathalie făcu ochii mari.

— Uau... Stres şi secte, asta sună... cool!

Era cam tot ce-i putea trece prin minte. Dar apoi se simţi jenată pentru comentariul tipic adolescentin. Nu voia ca bunica ei să creadă că e bătută în cap. însă adevărul era că nu-şi găsea cuvintele pentru a descrie ceea ce vede.

Clădirea nu semăna cu nimic din ce văzuse până atunci. Atât de albă, atât de curată, atât de... translucidă. Felul în care fusese construită contrasta cu împrejurimile verzi, cu copaci, pajişti şi flori.

— Clădirea a fost construită în anii 1960, continuă bunică-sa, de parcă îi ghicea gândurile. De bunicul Novei. Avea mai multe hoteluri în Suedia, iar spaţiul de aici era gândit ca un centru de conferinţe. Când a murit, Nova a moştenit hotelul şi de atunci şi-a pus propria amprentă pe el şi pe activitatea de aici.

Nathalie se opri în faţa portretului unui bărbat cu o barbă lungă şi ochi prietenoşi.

— El este?

— Da, el e Baltzar Wennhagen.

Bunica ei stătea lângă ea şi se uita la portret.

— Nova era lumina ochilor lui. Tatăl ei a fost singurul copil, aşa că ea a fost singurul nepot. Apropo, Baltzar e cel care a învăţat-o despre epicurism, filosofia pe care şi-a bazat Nova întreaga practică.

— Epicu... ce?

Nathalie căută în memorie prin manualele de la şcoală şi toate orele petrecute în diferite săli de clasă, dar cuvântul nu-i suna cunoscut. Nu-şi amintea să-l fi auzit până atunci.

— Vino, hai să mergem în grădină să bem o cafea şi îţi spun.

Bunica o luă de mână şi Nathalie avu un impuls de a se smulge. Nu era obişnuită să fie atinsă. Ştia că tatăl ei o iubea, dar el nu era genul care să îmbrăţişeze. Sau să te ţină de mână, de altfel. Nu asa crescuse ea. Nu-şi putea aminti cum fusese mama ei; avea doar cinci ani când murise.

Dar acum o va întreba pe bunica ei. Cum era maică-sa. Nathalie îşi lăsă mâna în mâna ei şi o urmă pe un coridor luminos la capătul căruia era ieşirea într-o grădină mare. Nu erau singure acolo. Dar ceilalţi erau aproape greu de observat. Diferenţa faţă de viaţa din oraş era imensă. în jurul ei, oamenii vorbeau încet între ei, atât de încet, încât nu acopereau niciunul dintre sunetele naturii. Auzea vântul printre copaci, păsările ciripind şi albinele bâzâind în jurul unui tufiş de trandafiri de lângă zidul alb.

— Avem biscuiţi abia scoşi din cuptor, spuse bunica ei. la câţi vrei. Bei cafea? Sau vrei mai bine nişte suc?

Nathalie dădu din cap spre o masă unde erau aranjate cafea, suc şi biscuiţi.

— Suc, te rog. Şi nişte biscuiţi, mulţumesc.

Bunica luă o cafea pentru ea şi un pahar de suc pentru Nathalie, după care se aşează la o masă, privind- o cum alege biscuiţi. Când se aşează şi ea, bunica o lăsă să ia câteva îmbucături înainte de a începe să-şi spună povestea.

— Baltzar, bunicul Novei, a studiat filosofia greacă în tinerete şi, asa cum am menţionat mai devreme, a

devenit dependent de epicurism. E o filosofie străveche care subliniază însemnătatea liniştii sufletului.

— Liniştea sufletului, repetă Nathalie, degustând sintagma.

Avea gust de adult. Şi îi plăcea că bunica ei îi vorbea asa. Ca unui adult. Chiar dacă subiectul era destul de plictisitor.

— Epicurismul susţine că se ajunge la *ataraxie,* la pacea minţii şi a trupului, prin eliminarea fricii de moarte. Un alt obiectiv important e *aponia,* adică absenta definitivă a durerii.

Nathalie luă o înghiţitură de suc. Era un suc de căpşuni delicios şi dulce, cu gust de sirop de casă.

— Există patru pietre de temelie ale epicurismului, continuă bunica ei. Te poţi gândi la ele ca la nişte reguli pe care omul trebuie să le urmeze pentru a atinge ceea ce noi considerăm a fi scopul vieţii. Şi anume acela de a obţine pacea sufletească şi fericirea. Cel mai bun mod de a realiza acest lucru, potrivit epicurismului, e să evităm lucrurile care provoacă anxietate, cum ar fi politica. Dar şi pentru a trăi în linişte printre prieteni. Aşa cum facem şi noi aici. De asemenea, ar trebui să căutăm lucruri care să ne facă plăcere, dar nu satisfacţii pe termen scurt, ci lucruri care duc la o fericire durabilă. Cea de-a patra piatră de temelie a epicurismului este deopotrivă cea mai simplă şi cea mai dificilă. Spune că absenţa durerii este cel mai mare bine.

— Absenta durerii...

Nathalie gustă cuvintele.

— Dar elasticul de la mâna ta? Doare, nu-i asa?

Bunica dădu din cap aprobând. Apoi trase de elastic şi-l lăsă să cadă la loc, cu acelaşi sunet

de izbitură ca data trecută. Tresări când îi lovi încheietura mâinii, dar Nathalie văzu şi un mic zâmbet pe buzele ei.

— Ai perfectă dreptate, răspunse bunica ei. Mă doare. Dar numai pentru o secundă. Uneori trebuie să ne expunem la ceva pentru a scăpa de acel ceva. Durerea are şi eao funcţie importantă în viată. Şiar fi prezumţiosdinpartea mea săcred că amatins deja binele suprem.

Nathalie dădu din cap. Nu înţelegea nici jumătate din ceea ce tocmai spusese bunica ei. Dar tot nu voia ca momentul să se termine. Bunica era atât de frumoasă şi vocea ei atât de caldă! Grădina le cuprindea în îmbrăţişarea ei de miresme şi sunete. Iar zahărul din biscuiţi îl simţea atât de moale pe limbă! Toată lumea îi zâmbea cu ochi buni şi deschisi.

Şi nimeni, absolut *nimeni,* n-o supraveghea. Oricum, probabil că era doar o chestiune de timp până când tatăl ei va veni s-o ia, aşa că avea de gând să se bucure de fiecare secundă până atunci.

— Bunico, spuse ea cu nerăbdare. Pot să... rămân aici? Doar până mâine?

Bunica o privi cu ochii ei albaştri plini de dragoste. Soarele din spatele ei îi făcea părul strălucitor ca o glorie. încuviinţă.

— Să văd ce pot face. Dar în acest caz va trebui să te descurci singură pentru o vreme în seara asta. Pentru că eu şi Nova vom apărea la televizor.

Mina observă că Peder nu mai era la fel de agil ca înainte. Peder cel obosit, care stătea acum la masa de conferinţe cu capul în mâini, amintea mai degrabă de cum era când abia se născuseră tripletele. Trase spre el un Nocco şi-l deschise cu un scârtâit. Era un

comportament pe care Mina îl recunoştea.

Ruben şi Adam păreau şi ei obosiţi, stând acolo, sprijiniţi de perete. Adrenalina de la raidul de după- amiază, de la Lenore Silver, începuse în mod evident să dispară. Acel caz nu mai era pe masa lor. Investigaţia privind copilul găsit fusese preluată de altă unitate, în timp ce echipa Juliei se concentra în continuare asupra căutării lui Ossian.

Pe masă era un teanc de sendvisuri învelite în hârtie. Era un substitut slab pentru cină, dar, pe de altă parte, nimeni nu părea deosebit de înfometat.

Cearcănele de sub ochii Juliei erau aproape negre, dar Mina bănuia că nu era doar din cauza serviciului, având în vedere expresia încrâncenată cu care şefa ei ignora mesajele care soseau neîncetat şi care îi luminau ecranul telefonului. Julia oprise sunetul, dar nu şi notificările. Mina observase că toate mesajele erau de la cineva pe care Julia îl numea „Ticălosul enervant”.

Singurul care nu părea obosit era Christer, care arăta ca un nor de tunet şi mesteca aproape frenetic un sendviş. Bosse stătea întins la picioarele lui şi se uita îngrijorat la stăpânul său.

— Aşadar, pentru a rezuma, începu Julia. în primul rând, vreau să stiti că v-ati descurcat foarte bine în ultimele zile. Aţi jonglat cu toate mingile posibile şi chiar aţi făcut o intervenţie care a dus la găsirea unei fetiţe răpite.

— Ştim cine este? întrebă Adam, îndreptându-se puţin.

— încă nu, răspunse Peder căscând. Se analizează toate sesizările primite în ultimele două luni, atât în Stockholm, cât şi în restul tării. A fost sesizat şi Interpolul, pentru cazul în care a fost răpită în

străinătate. O vor găsi, e doar o chestiune de timp. Lenore nu are nicio sansă.

— A naibii jigodie, murmură Christer, ştergându-se la gură. Să se dea la copii... Sunt foarte furios.

Bosse scoase un lătrat scurt, ca şi cum ar fi vrut să

arate că era de acord cu stăpânul său.

— Ai avut nişte ochi foarte ageri, Ruben, spuse Julia. Ruben părea pe punctul de a lansa unul dintre

zâmbetele sale interzise minorilor, dar apoi păru că s-a răzgândit. Fusese clar o zi epuizantă şi pentru el.

— Din păcate, nu ne-am apropiat deloc de localizarea lui Ossian, continuă Julia. Parcă i-a înghiţit pământul pe răpitorii lui.

— Dar e inacceptabil, spuse Peder, lăsând pe masă doza goală de băutură energizantă.

Vorbea mult mai repede decât înainte.

— Mâine e sâmbătă, continuă el. Se vor împlini trei zile. Dacă e într-adevăr ca în cazul lui Lilly...

Nu trebuia să încheie fraza. Mina stia exact la ce se

referă; la fel şi ceilalţi. Dacă ar fi fost ca în cazul lui

Lilly, Ossian va fi găsit mort a doua zi dacă nu făceau ceva. Singura întrebare era ce. Mina luă o sticlă de dezinfectant şi se spălă pe mâini. Nu că ar fi avut nevoie, tocmai se spălase. Dar trebuia să facă ceva. Orice.

— Aşa cum am mai spus, reveni Julia, nu există nimic care să sugereze o legătură între cazuri. E aproape sigur că avem de-a face cu doi făptaşi diferiţi. Totuşi, teoretic există, desigur, posibilitatea să fie cineva care copiază cazul lui Lilly din vara trecută. Nu putem exclude nimic. Deci sunt de acord cu tine, Peder. E inacceptabil. Pur şi simplu nu ştiu ce altceva să fac.

Mina se întreba, asa cum o făcuse de multe ori în

ultimul an, dacă prezenţa lui Vincent ar fi schimbat situaţia. Dacă i-ar fi putut ajuta. Dar probabil că nu. Nu aveau nimic pe care să se bazeze un profil psihologic, nicio legătură cu iluzionismul, niciun tipar complex ascuns care să trebuiască descoperit. Exista un singur copil răpit. Pe care nu-l salvaseră încă.

— Va trebui să ne bazăm pe faptul că publicul va vedea ceva, conchise Julia. De obicei, sunt buni la asta. Aţi făcut cu toţii ceea ce aţi putut astăzi. Mai sunt şi alţii în institutie care vor continua să lucreze la

ponturile care vin în cursul serii şi al nopţii. Chiar dacă nu mai sunt la fel de numeroase, bineînţeles că

vom urmări totul. Sara îi va asista şi va ţine legătura cu mine. Voi mergeţi acasă şi încercaţi să dormiţi puţin.

— Cum naiba să facem asa ceva? mormăi Christer.

Eu şi Bosse rămânem aici.

— Şi eu, zise Peder. O pot ajuta pe Sara.

Julia îşi desfăcu braţele într-un gest de resemnare. Autoritatea pe care o emana în mod normal dispăruse. în schimb, Minei i se păru că seamănă cu un balon care pierde încet aer. Un alt mesaj apăru pe ecranul telefonului mobil al Juliei.

— Ei nu, asta chiar că..., spuse ea, aruncând o privire spre telefon. Da, da. Faceţi cum doriţi. Nu vă oblig la nimic. Cine ştie, s-ar putea chiar să mai rămân şi eu puţin. Peder, roag-o pe Sara să te ajute şi verifică-i pe toti cei care-au avut contact cu Lenore Silver. Poate avem noroc. S-ar putea să fie implicată oricum, fiind femeie de afaceri. Adam, tu cunoşti cel mai bine cazul

Lilly, cercetează toate detaliile răpirii, ca să vezi

dacă mai găseşti ceva care să-ţi amintească de cazul lui Ossian. Orice concluzie care poate fi trasă o vreau pe biroul meu imediat. Mina şi Ruben, puteţi parcurge din nou interviurile cu părinţii şi personalul de la grădiniţa lui Ossian. Orice ar putea fi un indiciu. Christer, verifică de trei ori dacă vreunul dintre infractorii noştri sexuali cunoscuţi şi-a schimbat brusc comportamentul în ultimele zile. Ştiu că ai făcut deja asta. Fă-o din nou. Dar mâine-dimineată vă vreau vioi şi alerţi. Peder poate împărţi băuturi energizante tuturor dacă e necesar. Fiindcă n-avem nicio idee ce se va întâmpla mâine.

Televizorul de pe perete o arăta pe prezentatoarea Tilde de Paula Eby punându-i întrebări unei persoane care, evident, era celebră pentru ceva. Vincent n-avea nicio idee cine era. în ciuda faptului că el însuşi era o figură publică, avea aproape jenant de puţine cunoştinţe despre alte personalităţi. Acest lucru provocase câteva situaţii jenante de-a lungul anilor, când, la diverse evenimente, fusese prezentat unor persoane pe care se presupunea că le cunoaşte, dar care de fapt îi erau complet necunoscute.

După o ocazie deosebit de penibilă, când o confundase pe Kajsa Bergqvist cu o scenografă cu care lucrase cândva, Vincent îi promisese soţiei sale că va începe să citească ziare de scandal pentru a afla cine este cine. Nu mersese bine. Nu că n-ar fi fost interesat de alţi oameni, doar că îi era greu să se simtă entuziasmat de celebritate în general.

Văzuse un trailer pentru această emisiune şi observase că va participa şi o colegă de-ale sale, care ţinea şi ea conferinţe. Ratase ora obişnuită de difuzare, deoarece se afla pe scenă în acel moment, dar deschisese înregistrarea pe TV4

Play aproape imediat ce ajunsese acasă. Spera măcar s-o recunoască pe colegă – oricum era mai mult decât moderat de cunoscută. Era una dintre acele persoane al căror prenume era suficient pentru ca mulţi oameni din
Suedia să ştie cine este.

Tilde de Paula Eby zâmbi în faţa camerelor de televiziune.

— Următorul meu invitat de pe canapea probabil că nu are nevoie de nicio prezentare, spuse ea, punând în cuvinte gândurile lui Vincent. Cel puţin nu dacă ai cont pe reţelele de socializare. Sau dacă ai deschis o
revistă în ultimii ani. Bine ai venit, Nova! Bun-venit şi

[1];

ţie, Ines Johansson!

Două femei stăteau pe canapeaua din studio. Una dintre ele, Nova, avea părul şaten-închis şi o înfăţişare pe care presa o descria ca fiind exotică. Ceea ce însemna de fapt că, pe lângă faptul că era frumoasă, arăta şi de parcă ar fi putut veni de pe orice continent. Avea în jur de 40 de ani, în timp ce femeia de lângă ea, al cărei nume era Ines, părea cu cel puţin 20 de ani mai în vârstă.

Femeia mai în vârstă era elegantă, cu părul blond- deschis strâns într-un coc îngrijit şi pielea aproape transparentă. Vincent o mai întâlnise pe Nova de-a lungul anilor în circuitul de conferinţe şi era întotdeauna interesant să audă ce avea de spus. Dar Ines era cea care-l făcu să tresară. Pe lângă faptul că era diafană ca o creatură de basm, semăna cu Mina. Aceleaşi trăsături, aceiaşi ochi. Doar într-o versiune
mai în vârstă. Şi cu părul blond.

Sau poate că doar îşi imagina.

Când privi mai atent, asemănarea dispăru în clipa în care ea îşi aranjă coafura blondă. Vincent dădu din cap şi se simţi ruşinat. Noroc că Maria era absorbită de telefon, lângă el pe

canapea, şi nu trebui să-l vadă roşind. Se pare că sperase s-o vadă pe Mina la conferinţa de presă de ieri mai mult decât voia să recunoască. Atât de mult, încât creierul său i-o arăta acum pe Mina de îndată ce avea ocazia, chiar dacă sub înfăţişarea unei femei mult mai în vârstă. Cu părul de altă culoare. Un creier normal ar fi făcut probabil contrariul după aproape doi ani şi ar fi avut grijă să slăbească asocierile cu poliţista. Nu să le întărească. Oftă. Douăzeci de luni era un pic prea mult timp pentru a o avea în continuare în prim planul minţii sale.

— Vom începe cu tine, Nova, continuă Tilde, întorcându-se spre femeia cu părul negru. Eşti un fenomen pe Instagram şi pe alte reţele de socializare, unde publici clipuri video bine produse care îndeamnă la reflecţie şi sfaturi despre cum să ne trăim bine viata. Esti frecvent solicitată să tii conferinţe, iar

chipul tău e acum o apariţie constantă în reviste şi pe canapelele multor emisiuni. în hârtiile mele scrie că postezi în fiecare săptămână, de cinci ani. Asta înseamnă... o mulţime de clipuri. Dar e adevărat că ai şi peste un milion de followeri. Chiar şi în străinătate oamenii par să te asculte, şi nu doar aici, în Occident. Trei la sută dintre adepţii tăi sunt tocmai din Brazilia.

— Un milion? zise Nova, zâmbind stânjenită. Atât de mulţi? Da, dacă spui tu.

Vincent nu o cunoştea personal pe Nova, dar era

întotdeauna cumsecade şi bună în tot ce făcea; îi

plăcuseră cursurile ei ori de câte ori le ascultase. Merita un loc pe canapeaua de vineri de la TV4. Singurul lucru neplăcut la Nova era că îi plăcea să

îmbrăţişeze oameni, în loc să dea mâna. Chiar şi

oameni pe care nu-i cunoştea.

— Dar nu eşti aici pentru a vorbi despre contul tău de Instagram, continuă Tilde, ţinând o carte

în faţa camerei. Suntem aici pentru a vorbi despre cartea pe care ai scris-o, intitulată *Epic.* Din câte am înţeles, cartea aceasta reprezintă pentru tine următorul pas într-o călătorie, o călătorie pe care ai început-o în tinerete, când ai avut un accident de maşină.

Maria îşi ridică privirea din telefonul mobil şi dădu din cap spre televizor.

— Nu ţi se pare foarte ieftin?

Vincent deschise gura pentru a începe să răspundă, dar o închise repede la loc. Faptul că Maria, cu îngerii ei, cu cărţile şi cursurile ei de autoajutorare, numea filosofia de viaţă a Novei „ieftină” îl lăsă cu gura căscată.

Maria ridică din umeri şi se cufundă din nou în telefon. Acum părea să citească un articol despre marketingul de gherilă. Trimis de Kevin, evident. Vincent nu era sigur că asta era cea mai bună tactică pentru figurinele de ceramică ale Măriei, însă n-avea de gând să intervină. Nu-şi dorea nimic mai mult decât s-o vadă pe soţia lui reuşind în afacerea ei. Doar că nu era pe deplin convins că alesese direcţia corectă. Văzu un mesaj luminând ecranul telefonului ei şi observă că numele expeditorului fusese actualizat în „Guru-Kevin”. Pe chipul Măriei trecu un surâs. Vincent îşi îndreptă din nou atenţia spre emisiune. Avu o senzaţie neplăcută în stomac, dar se sili să nu-şi lase gândurile să se ducă în acel loc unde rodea, concentrându-se în schimb asupra televizorului.

— Şi încă te confrunţi cu dureri cronice în picioare de la accidentul de maşină, din câte am înţeles,

continuă Tilde de Paula Eby pe ecran. Un accident de maşină care nu numai că te-a marcat fizic pe viaţă, dar te-a lăsat şi orfană.

Vincent îşi aminti titlurile din ziare, chiar dacă se

întâmplase cu mult timp în urmă. Dacă îşi aducea bine aminte, tatăl Novei, John, avusese o fermă mare care într-o zi luase foc. Toate animalele arseseră înăuntru. Fugind de incendiu, tatăl Novei ieşise cu maşina de pe şosea şi murise. Doar Nova supravieţuise. însă operaţia ulterioară nu decursese bine. Nova fusese condamnată să ia analgezice puternice pentru tot restul vieţii. Povestea fusese reluată în mass-media de multe ori de-a lungul anilor.

— Ştii, Tilde, cred că toţi avem dureri cronice, spuse Nova pe un ton serios. Dacă nu în corp, atunci ai în suflet. Dar, aşa cum spunea tatăl meu: „Totul este suferinţă, durerea purifică". Poate părea paradoxal, dar uneori încercările ne fac bine. Scăpăm de ele, după aceea. Şi aici intervine *Epic.* Nu e doar o carte, ci şi o filosofie şi un stil de viaţă de pe urma cărora ar beneficia mai mulţi oameni dacă le-ar adopta astăzi. Cea mai mare parte din ceea ce scriu pe reţelele de socializare vine de acolo, iar acum, cu această carte, le ofer tuturor posibilitatea de a face din epicurism o parte din viaţa lor.

— Apropo de durere, cum de nu eşti supărată pe doctorii care nu te-au operat cum trebuie după accident?

— *Hamiltonian paths,* răspunse Nova, zâmbind din nou.

De data asta însă, în ochii ei se citea tristetea.

— E un concept matematic, preciză ea când Tilde se arătă nedumerită. Se referă la un mod de a te deplasa între punctele unei forme geometrice în aşa fel încât să vizitezi fiecare punct o singură dată. încerc să-mi trăiesc viata în acelaşi mod. De fiecare dată când prelucrăm un moment dureros, vizităm un punct în care am fost deja. Complet inutil. Dacă e să alegem între a retrăi trecutul şi a crea noi experienţe, e mai sănătos să alegem cea de-a

doua variantă.

Tilde dădu din cap aprobator, dar se încruntă uşor, ca şi cum cele spuse de Nova nu i se păreau atât de evidente cum le făcuse ea să pară. Dar nu urmă nicio altă întrebare pe tema asta. Vincent bănui că timpul alocat interviului se apropia de sfârşit. Şi până acum doar Novei i se dăduse cuvântul.

— Acum a sosit momentul să discutăm şi cu tine,

Ines, spuse Tilde, întorcându-se spre femeia blondă. Dacă înţeleg bine, tu şi Nova aţi înfiinţat împreună o organizaţie?

— Exact, răspunse Ines cu o voce profundă şi bogată. Am fost mai întâi ucenica Novei, dar acum lucrăm împreună. Oferim traininguri special concepute de leadership şi management al epicurismului. Formăm oameni din întreaga lume. Iar conţinutul cursurilor poate fi aplicat la toate aspectele vieţii, nu doar în afaceri.

— Ieftin, comentă Maria cu nasul în telefonul mobil. Ce ieftin!

Vincent era doar parţial de acord. Epicurismul era o filosofie consacrată, care pentru el avea mult sens. Dar uneori nu era vorba despre filosofía în sine, ci despre modul în care era receptată şi interpretată. Fusese invitat să ţină prelegeri la destule cursuri de autodezvoltare pentru a şti că atmosfera optimistă se putea apropia deseori de o fervoare aproape religioasă, împreună cu o convingere absolută că participanţii îşi vor schimba viata în bine. Stia, de asemenea, că acest

sentiment dispărea de obicei la 15 minute după încheierea cursului.

Cu toate astea, considera epicurismul mult mai

sănătos decât multe dintre metodele şi filosofiile

autohtone moderne pe care diferiţi guru le vindeau scump căutătorilor înfometaţi. De fapt,

considera epicurismul aproape la fel de solid ca stoicismul. Probabil că oamenii şi-ar putea cheltui banii pe lucruri mult mai rele decât cartea sau cursul Novei. Ea era bună. Şi, după părerea lui, serioasă, ceea ce nu era un dat în domeniul ei.

— Şi pentru asta le mulţumim Novei şi lui Ines, încheie Tilde emisiunea. Nova, aşa cum spuneam, a scris cartea *Epic,* despre care am auzit că este deja precomandată în mii de exemplare. Felicitări în avans!

Maria ridică privirea şi se uită încurajatoare spre Vincent.

— Ai văzut? E posibil să vinzi mai multe cărţi decât crezi. Dacă mi-ai asculta sfatul şi ai scrie şi tu un pic mai accesibil, ai putea şi tu să reuşeşti. Un roman poliţist, poate?

Vincent oftă. Anchetele poliţieneşti inventate se aflau la coada listei cu lucruri care îl interesau. îi erau suficiente cele reale.

Scoate timpi buni azi. Viteza medie e de şase minute şi jumătate pe kilometru. Mai bine decât ieri. Dar în această sâmbătă dimineaţă, căldura s-a mai domolit puţin, ba chiar bate o briză plăcută în timp ce aleargă pe malul apei.

Cu toate astea, timpii ei sunt chiar mai slabi decât în urmă cu un an. Divorţul nu-şi pusese amprenta doar asupra psihicului, ci şi asupra fizicului. încă un lucru din lista lungă de lucruri pe care i le luase el.

Cât de proastă fusese! Ar fi putut să fie mai deşteaptă.

Este inteligentă cu acte, are o educaţie avansată, o poziţie înaltă la una dintre cele mai mari bănci din Suedia şi, de obicei, ştie majoritatea răspunsurilor când stă şi se uită la emisiunea *Postkodmiljonären* de la televizor. Cu toate astea, nu-şi dăduse seama ce se întâmpla în relaţia ei. Chiar dacă toate semnele ar fi putut fi bifate într-un manual despre cum să-ţi dai seama dacă soţul tău te însală. Porsche

roşu, *check.*

Regăsirea interesului pentru exerciţii fizice, *check.* Părul vopsit, *check.* Lucrat până târziu la serviciu, *check.* Stil nou de îmbrăcăminte, *check.*

Check, check, check.

Observase, desigur, toate astea. Nu era atât de proastă. Dar se gândise la ele ca la o criză a vârstei mijlocii şi le legase de sărbătorirea celei de-a 50-a aniversări a lui.

într-un fel, avusese dreptate. Ceea ce nu ştia era că el se îndrăgostise de o prinţesă care venise la petrecerea de 50 de ani, invitată de ambasadorul suedez în Nigeria. Totul trebuia să fie fermecător. Ca întotdeauna când era vorba de Rolf.

Ceea ce o chinuie cel mai mult acum, în retrospectivă, este faptul că a fost dispusă să închidă ochii la infidelitatea lui. Chiar şi după ce informaţiile despre prinţesa nigeriană ajunseseră la ea. Dar el nu făcuse decât s-o privească, părând că nu înţelege nimic, atunci când ea se oferise mărinimoasă să uite, să ierte şi să meargă mai departe.

— Chestia asta e pe bune, îi zisese el. Pe bune!

Ca şi cum cei 20 de ani petrecuţi împreună ar fi fost doar o prefăcătorie. Un fel de sală de aşteptare pentru dragostea adevărată.

Aleargă pe lângă bărcile ancorate pe insuliţa Skeppsholmen. în mod normal, trebuia să-şi facă loc cu coatele printre toţi cei pentru care joggingul în jurul insulei luxuriante era o parte din rutina de dimineaţă. Dar pe măsură ce vacanţa a început cu adevărat, aceştia au dispărut, fiind înlocuiţi de câte un părinte-turist cu ochii goi care şi-a scos copiii afară mult prea devreme dimineaţa. Căldura contribuise şi ea la alungarea alergătorilor.

Ajunge în partea sudică a insulei, trece pe lângă micul pod spre insuliţa Kastellholmen şi urmează curba insulei înapoi spre nord.

Abia când ajunge la af Chapman, frumoasa corabie cu trei catarge care serveşte drept pensiune şi punct de reper turistic, îşi permite să se oprească. Planul ei fusese să alerge fără oprire tot drumul, dar simte deja nevoia să bea puţină apă. Din rucsacul mic şi uşor pe care-l poartă mereu cu ea când aleargă, scoate sticla de apă. Are degetele înţepenite, iar capacul e bine pus. Trage cât poate de dop, dar tot nu se deschide. Un bărbat care trece pe acolo o priveşte întrebător, dar ea îi evită privirea. La naiba, doar n-o să ceară ajutorul unui bărbat. Se gândeşte pentru o clipă să ignore sticla, e doar una dintre acele mici adversităţi pe care le adună uneori viata. Mai devreme sau mai târziu, ceva extrem de mic şi banal o va împinge peste limită. Ca fursecul cu mentă din *înţelesul vieţii* al lui Monty Python.

Dar e prea însetată ca să treacă peste. în cele din urmă, desface capacul şi bea cu înghiţituri mari, recunoscătoare, în timp ce se uită la corabia mare şi
albă din fata ei. A citit undeva că a fost construită la
/
finele secolului al XIX-lea, pentru a fi folosită în Australia. Numai că a ajuns aici, la Stockholm. Auzi, hostel, pufneşte ea. Probabil că Rolf nici măcar nu ştie ce e un hostel. Măcar ea a fost cu trenul la Berlin. Când avea 19 ani.

Soarele aruncă umbre sub pasarela dintre pista ei şi corabie, dar nu arată aşa cum ar trebui. îşi pune mâna pe frunte, ca să se apere de soare, şi mijeşte ochii. Ar putea fi o iluzie optică. Probabil că aşa şi e. Dar pare că e ceva înţepenit în dreptul danei, chiar în locul unde pasarela ajunge la sol. Se apropie şi se aşază astfel încât să blocheze soarele cu corpul pentru a vedea mai bine.

E un pantof de copil.

Aparent, vreun părinte-turist n-a observat când plodul nemulţumit, sigur legat fedeleş într-

un cărucior, a dat din picioare şi i-a sărit un pantof. Mereu o trecuseră fiorii la gândul că s-ar putea întâmpla aşa ceva şi ce se mai *certa* cu Rolf pe tema asta când erau copiii mici.

Se apleacă să ridice pantoful. Dacă îl pune pe alee, părinţii au mai multe şanse să-l găsească. Pantoful e înţepenit. Trage mai tare, până când pantoful se desprinde şi acum îl ţine în mână.

Abia atunci vede picioruşul de sub pasarelă.

Vincent urmă aleea pietruită care şerpuia prin crângul memorial spre mormânt. Se dusese acolo dis-de-dimineată, când restul familiei încă dormea. N-avea niciun rost să-i zorească să se scoale cu noaptea în cap într-o zi de weekend. în plus, copiii erau în vacanta de vară.

Ceruse ca Jane şi Kenneth să fie declaraţi morţi la un an de la evenimentele de pe insula Lido. Nu din răzbunare, ci pentru a-i oferi surorii sale un fel de final demn. Ea îşi trăise toată viata ascunsă, măcar să o vadă când era moartă. Trupul lui Jane nu fusese găsit niciodată. Dar el ştia că nu mai era în viaţă. Chiar dacă nu putea să explice cum. Doar... aşa simţea.

Cum nu fuseseră găsiţi, nu erau decedaţi oficial, iar legea prevedea că decesul nu poate fi declarat decât la cel puţin un an de la dispariţie. Aşa că Vincent depusese cererea în ziua în care se împlinise un an de când îşi văzuse sora pentru ultima oară. Cu toate astea, era necesar să existe un „grad ridicat de probabilitate” ca persoana respectivă să fie moartă, ceea ce se aplica în cazul lor. Şi dacă nu ar fi avut

convingerea că Jane şi Kenneth sunt morţi, era complet absurd să crezi că ar fi reuşit să scape cu viaţă de pe insulă şi ar fi rămas ascunşi atâta vreme. Nu, garantat ar fi căzut în apă şi s-ar fi înecat. Şi chiar dacă ar fi reuşit într-adevăr să scape, nici Kenneth şi, nici Jane nu erau atât de sănătoşi încât să fi putut supravieţui singuri pentru o perioadă. Dar Fiscul avusese iniţial un alt punct de vedere. îi comunicaseră că va trebui să mai aştepte patru ani până când va intra în vigoare declararea decesului.

Deşi Jane încercase să-i ucidă atât pe el, cât şi pe Mina, vestea îl dezamăgise. Sora lui merita să aibă un punct stabil. Dacă nu cât fusese în viaţă, măcar acum, moartă. Apoi, din anumite motive, Fiscul se răzgândise. Jane şi Kenneth au fost declaraţi morţi, iar Vincent a trebuit să se ocupe de toate aspectele practice.

Ajunse la pietrele funerare şi începu să se plimbe printre şirurile de morminte. Mama era înmormântată în Kvibille, în provincia Halland. Când a murit, parohia încercase să-l găsească pe Erik, tatăl lui Vincent, dar fără succes. în cele din urmă, înmormântarea a fost organizată de municipalitatea de care aparţinea când murise. Dar nu voise s-o pună pe Jane în acelaşi mormânt cu mama ei. îşi dorea sora aproape. Nu ea ceruse acea viaţă care o transformase şi o umpluse de ură. Şi, în ciuda tuturor celor întâmplate, era tot sora lui. Aşa că alesese noul cimitir al bisericii din Tyreso.

Se opri în dreptul unei pietre plate înfipte în pământ. *Jane Boman şi Kenneth Bengtsson* era inscripţionat pe ea. Anul naşterii. Anul decesului. Nimic mai mult. Orice alte cuvinte pe care le-ar fi pus pe piatră ar fi fost o minciună. Se aplecă şi mângâie suprafaţa caldă, lustruită. Jane avea patru litere. Asta era bine. însă Kenneth avea şapte. Nu e de mirare că Vincent nu-l plăcuse niciodată.

Un mic păianjen se târa pe cele opt picioare

în J-ul gravat din numele lui Jane. Vincent îşi imaginã lumea din perspectiva pãianjenului. în momentul de faţă, acea lume consta doar într-o râpă uşor curbată, un adăpost temporar împotriva soarelui arzător. Dar râpa era şi un obstacol, o groapă din care trebuia să iasă. Odată urcat, lumea se transforma într-o câmpie alunecoasă de piatră lustruită. Dacă pãianjenul avea curajul să traverseze câmpia, neprotejat de intemperii şi de prădători, puţin mai târziu lumea devenea un labirint de noi râpe, pe măsură ce cobora în A.

Dar pãianjenul habar n-avea că forma celor două canioane însemna ceva, că erau conectate într-un tipar mult mai amplu. Sau că tiparul era un cuvânt şi reprezenta o persoană care fusese cândva în viaţă şi, prin urmare, reprezenta toate cele prin care trecuse ea, pe toţi cei pe care-i întâlnise şi-i influenţase. Pentru pãianjen, un astfel de context nu exista. Pentru pãianjen, existau doar schimbări temporare în mediul înconjurător, la care trebuia să se adapteze pentru a supravieţui. Şi apoi uita de ele când venea următoarea provocare.

începură să-l doară genunchii şi se ridică în picioare. Uneori se întreba dacă viaţa lui nu cumva era ca a pãianjenului. Dacă nu cumva ceea ce trăia era de fapt o parte din ceva mult mai mare, ceva atât de mare, încât ar înnebuni dacă ar vedea despre ce e vorba.

Nu era ciudat că oamenii deveneau credincioşi sau chiar profund religioşi. Dar nu putea să se convingă să
creadă într-o fiinţă omniscientă care ar fi creat totul şi
/ >
în al cărei plan măreţ se înscriau acţiunile umane. Nu de aşa ceva era nevoie pentru a explica realitatea. Briciul lui Occam, cum ar fi spus Benjamin.

Pãianjenul ajunsese la capătul literelor şi se îndrepta spre iarbă. O altă schimbare completă

a realităţii pentru animal. Vincent ştia ce trebuie să simtă.

Adam se holba la picioarele scurte şi goale care ieşeau de sub pasarelă. în locul unde corpul dispărea în umbră se zărea o pereche de pantaloni scurţi cu *Teenage Mutant Ninja Turtles.*

— Picioarele astea sunt cel mult mărimea 30, remarcă Mina, aflată lângă el. Fără să văd mai mult, mă tem că l-am găsit pe Ossian. Este exact ce n-am vrut să se întâmple.

Lui Adam i se puse un nod în gât şi se uită în altă parte. Participase la luări de ostatici cu final nefericit. Văzuse de aproape cum oameni nevinovaţi fuseseră răniţi sau ucişi, iar el nu putuse împiedica asta. Uneori fusese multă violenţă. în comparaţie cu toate astea, picioarele de sub pasarelă erau nimica toată.

Numai că aparţineau unui copil.

El – ei – eşuaseră. Nu făcuseră ce trebuiau să facă,

> '

nu suficient de rapid şi nu suficient de inteligent. După toată munca grea din ultimele zile, încă nu-i găsiseră pe răpitorii lui Ossian. Iar Ossian plătise cu viata. Era un esec catastrofal şi de neiertat.

Tehnicienii criminalişti erau ocupaţi să ia cât mai multe probe de la locul în care se afla cadavrul. Toate probele vor fi securizate, iar medicul legist va sosi pentru a lua temperatura corpului şi lichidul vitros din ochi, după care, într-un final, cadavrul avea să fie pus într-un sac mortuar şi dus la Institutul de Medicină Legală.

Băieţii care se ocupau de transportul pentru 1ML erau, de obicei, personaje ciudate cărora le plăcea să se bage în seamă cu tehnicienii criminalişti. Auzise multe poveşti despre cazuri în care, în timpul transportului, găsiseră probe pe care criminaliştii le rataseră.

Adam îşi forţă gândurile să se întoarcă la băieţelul din faţa lui. Mecanismul de apărare al

creierului făcuse gândurile să devieze spre altceva, să se îndepărteze de copilul mort de pe jos. Respiră adânc şi se concentră, procesând cât mai mult posibil din ceea ce se afla în jurul lui.

Cadavrul nu era chiar ascuns, dar nici pe deplin vizibil. Fusese nevoie de o alergătoare vigilentă pentru a-l găsi. Femeia încercase întâi să tragă cadavrul afară, dar apoi se răzgândise când văzuse petele de pe trupul neînsufleţit şi sunase la poliţie. Luaseră deja probe de la ea, deoarece ADN-ul ei urma să fie probabil găsit pe cadavru.

Adam îşi puse mâna la gură. Pur şi simplu nu ştia cum să procedeze. Era negociator, se pricepea să stea de vorbă cu oameni înarmaţi, poate chiar să se
confrunte cu o situatie cu ostatici şi s-o rezolve fără să
/ ;
fie cineva rănit. Dar întotdeauna era vorba doar despre discuţii. Acum era ceva complet diferit.

Din fericire, nu avea copii. Altfel, probabil că n-ar fi putut să se ţină pe picioare în locul ăsta. Dar sora lui avea. Un copil de cinci ani. Ca Ossian. Ar fi putut fi colegi de grădiniţă.

Tehnicienii blocaseră o bună parte din insuliţa Skeppsholmen. Nu aveau nevoie de spectatori, de cineva căruia să i se năzare să posteze vreo fotografie pe reţelele de socializare. începuseră să ridice cu grijă pasarela, ca să poată ajunge cum trebuie la cadavru.

Adam recunoscu imediat chipul lui Ossian din fotografiile de la părinţii lui. Băieţelul părea că doarme. Dar ceva nu era în regulă cu nuanţa pielii. Cenuşie. Cu pete. Iar maxilarul inferior îi căzuse înăuntru. La naiba!

— Mai e ceva aici, anunţă unul dintre tehnicieni, arătând un obiect aflat lângă cadavru, care până acum fusese ascuns de pasarelă.

Era un rucsac pentru copii, cu un imprimeu cu *My Little Pony* pe el. Era la fel de murdar ca Ossian.

Rucsacul aproape că era cea mai rea parte. Adam reuşise să se convingă că trupul băiatului era o păpuşă sau un element de recuzită dintr-un serial poliţist de la televizor, dar micul rucsac făcea totul mult mai real. Acolo îşi ţinea Ossian sticla de apă. Pacheţelul cu mâncare când mergea în excursie cu grădiniţa. Nepoţelul lui obişnuia să-şi ia la el sendvisuri cu Nutella.

Buzunarele laterale erau probabil pline cu pietricele pentru colecţia pe care păreau să o aibă toţi copiii de cinci ani. Pe fundul rucsacului bănui că se ascunde un animăluţ de pluş uitat. Nepotul lui avea o girafă ponosită. Lacrimile începură să curgă brusc şi necontrolat pe obrajii lui Adam. Nu mai putea să se uite la rucsac şi la corpul micuţ şi privi spre apă, ştergându-şi obrajii cu dosul palmei. Priveliştea de pe Skeppsholmen părea nepotrivit de frumoasă, ţinând cont de grotescul care se afla la câţiva metri de el. Bărci mici se legănau pe valurile care sclipeau în lumina soarelui de dimineaţă. Vizavi, de cealaltă parte a apei, se afla oraşul vechi, cu acoperişurile sale de cupru vopsite în verde.

— Locul ăsta, cu corabia şi cheiul, îmi aminteşte de ceva, spuse Mina. Presupun că tu ţii minte mai bine ca oricine altcineva cum a fost găsită Lilly, nu?

Adam nici nu observase că Mina e lângă el.

— Pe un ponton, răspunse el, dând din cap. Ştiu. E neplăcut de asemănător cu ce i s-a întâmplat ei. *Prea* asemănător. Şi, la fel ca atunci, am avut trei zile. Trei zile pe care le-am irosit.

Mina dădu din cap şi se uită şi ea la apă.

Ruben se aşează lângă ei.

— Vii? îl întrebă Ruben. Trebuie să vorbim cu personalul de la bord. Şi să-i scuturăm bine pe turiştii care-au stat aici azi-noapte. Poate a văzut vreunul ceva, în caz că nu erau prea beţi sau drogaţi.

Adam dădu din cap cu recunoştinţă. în sfârşit, avea o sarcină. Putea să facă un lucru la care chiar era bun. El ar putea face diferenţa. Orice era mai bine decât să stea acolo neputincios şi să privească.

— îl vom găsi pe cel care-a făcut asta, îi asigură Mina, înainte să plece cu Ruben. De dragul lui Lilly şi al lui Ossian. Şi, mai presus de toate, ca să nu se mai întâmple niciodată.

Adam se opri şi făcu ochii mari la Mina.

— Crezi că s-ar putea întâmpla din nou?

— De fapt, nu cred nimic, răspunse ea, ştergându-şi
fruntea cu un şerveţel umed.

Briza uşoară resimţită dimineaţă dispăruse, iar
căldura revenise în forţă. Simţi un uşor miros de
lămâie şi se gândi să spună că şerveţelele umede usucă şi mai mult pielea, dar alese să n-o facă.

— Ştiu doar că pe oameni îi înnebuneşte căldura asta, adăugă ea. Ştiai că e un studiu american care arată că e suficientă o temperatură de peste 29 de
grade ca să fie comise cu şase la sută mai multe infracţiuni violente?

Adam se uită cu coada ochiului la
smartwatch. Arăta că sunt 32 de grade afară.

— Şi vara abia a început, zise el.

— Ştiţi cu toţii ce s-a întâmplat, începu Julia.

Nimeni nu răspunse. Nu se auzeau decât zgomotul
de la aparatul de aer condiţionat, care se lupta cu propria moarte, şi bombănitul liniştit al lui Bosse, aşezat într-un colţ, lângă un castron nou

pentru apă. Chiar şi Torkel părea să aibă suficient bun-simţ s-o lase în pace. Nu primise nici măcar un SMS toată dimineaţa.

— Ossian a fost găsit acum două ore şi jumătate, continuă ea. Sigur, trebuie să ne asigurăm că e identificat corect, chiar dacă nu există niciun dubiu. Adam şi Ruben sunt încă la Skeppsholmen, unde-i interoghează pe toţi cei de la pensiunea af Chapman şi din casele din apropiere, în caz că a văzut cineva ceva. Sunt aproape 100 de persoane cazate pe vas, aşa că sperăm să avem noroc, dar trebuie să ne grăbim, pentru că oamenii nu stau neapărat acolo mai mult de o noapte. Mina şi Peder i-au vizitat joi pe părinţii lui Ossian, deci în mod normal s-ar cuveni să se întoarcă şi să-i anunţe. Dar nu cred că...

Făcu o pauză şi trase cu ochiul la Peder, care clipea frenetic pentru a-şi reţine lacrimile. Nu voia să-l supună unei alte întâlniri dacă putea s-o evite. Poate că era neprofesionist. Dar atunci asta era.

— Christer, te ocupi tu? întrebă ea. Oricum, Mina trebuie să meargă la Milda.

Christer oftă adânc şi îşi încrucişă braţele.

— Ca de obicei, comentă el. Când vine vorba de moarte, mie îmi e repartizată. Nu ştiu dacă voi credeţi că sunt aliat cu doamna cu coasa sau ceva de genul ăsta. Dar sigur. Cineva trebuie să facă şi munca grea. Şi înţeleg ce vrei să spui. Cred că e mai bine să verifice Peder ce supraveghere există pe Skeppsholmen şi în jurul insulei. Camere video şi din astea.

Julia remarcă privirea rapidă a lui Christer către Peder. Cel mai bătrân coleg al lor poate că era morocănos, însă avea o inimă bună atunci când trebuia.

— Exact asta aveam de gând să propun, răspunse ea. O să-ţi aduc nişte boabe uscate

bune pentru Bosse, drept mulţumire.

— Şi un castron de mâncare pentru el aici, în sală?

— Şi un bol de mâncare în sală.

Aparatul de aer condiţionat porni foarte tare, după care amuţi de-a binelea. Julia simţi numaidecât o picătură de sudoare curgându-i între sâni. îşi dorea să ajungă acasă. Şi nu doar pentru a face un duş răcoros, avea nevoie mai ales să-l simtă pe Harry aproape de ea. Să-l ia în braţe şi să-i simtă mirosul. Să ştie că e în viaţă, că e bine. Torkel ar putea ieşi să se vadă cu nişte prieteni sau ceva de genul ăsta.

Peder îşi drese glasul.

— Doar o chestie, interveni el. Cred că nu mai presupunem că asemănările cu cazul lui Lilly sunt o coincidentă. în cazul ăsta trebuie să aflăm dacă tragedia care i s-a întâmplat lui Ossian a fost opera cuiva care a copiat cazul Lilly, poate după ce-a citit despre el în presă. Sau dacă ambele crime au în realitate aceiaşi autori. Niciun copil din oraşul ăsta nu va fi în siguranţă până când nu vom avea răspunsuri la întrebările astea.

Julia dădu din cap.

— Mina, du-te la Milda cât de repede poţi şi vezi dacă are ceva de spus despre autopsia lui Lilly. O rog să scoată procesul-verbal, să ţi-l dea.

Peder deschisese o uşă despre care ea ştia de câteva zile că era cea pe care vor intra, doar că nu voise să admită posibilitatea că era vorba despre aceeaşi persoană, care lovise din nou. Cineva pe care nu reuşiseră să-l prindă data trecută. Şi, în acest caz, era vina lor că Ossian era mort.

Milda Hjort se întreba uneori dacă nu cumva există un cântar uriaş care reglează echilibrul vieţii. Care verifică atent ca porţia de fericire să nu fie prea mare. Care se asigură că ghinionul e mai mare decât norocul, astfel încât să nu

existe niciodată un exces de un fel sau altul. în cazul ei, acest echilibru părea să funcţioneze de asa manieră, încât atunci când o situatie dificilă din viata ei era rezolvată, o alta îi lua locul.

Fiul ei, Conrad, ieşise în sfârşit din perioada lui tulbure. învăţa la un liceu popular, avea o prietenă şi, cel puţin din câte vedea ea, părea să fi lăsat totul în urmă. După care balanţa se înclinase, iar fratele ei, Adi, luase din nou legătura cu ea.

— Poti să cosi tu la loc? Eu am terminat.

Dădu din cap spre cadavrul întins pe metalul strălucitor din fata ei. Douăzeci şi cinci de ani. Sinucidere. Pe cadavru văzuse urmele altor încercări eşuate, dar de data asta funcţionase. Spânzurată. Găsită de mama ei în subsolul casei familiei. O privelişte pe care o mamă nu şi-o va putea şterge niciodată de pe retină. Va rămâne pentru totdeauna în memorie, alături de primii paşi, primul dinte căzut, prima zi de şcoală. Tot ceea ce fusese viaţă se va amesteca acum pentru totdeauna cu amintirea morţii.

Iar Milda stătea aici, într-o după-amiază însorită de sâmbătă, care nu părea să ducă pe umeri absolut niciun necaz din lume, şi era ultima persoană care vedea corpul acelei femei.

îşi scoase mănuşile de plastic şi le aruncă la gunoi. Asistentul ei, Loke, avea sarcina de a coase cu grijă corpul acolo unde ea îl deschisese printr-o incizie în formă de I pe trunchi. De obicei, dorea să facă ea însăşi această parte, deşi era treaba unui asistent. Dar acum avea prea multe pe cap şi nu se putea concentra cu adevărat. în plus, cusăturile lui erau mai fine. Precizia era unul dintre punctele forte ale lui Loke în calitate de asistent. „Aproape bolnăvicios de pedant” era probabil o expresie mai potrivită.

Milda execută ritualul de igienizare şi apoi, în hainele ei obişnuite, se duse la birou. O izbi căldura când deschise uşa. La început, făcu câţiva paşi înapoi. Apoi respiră adânc şi păşi înăuntru. Se lipi de scaun imediat ce se aşeză. Se uită cu tristeţe la ghivecele cu plante veştejite de pe pervazul ferestrei. Se simţea exact cum arătau ele.

Faptul că o sunase Adi n-ar fi trebuit să îi provoace un şoc. Motivul pentru care era furioasă, pe ea mai mult decât pe el, era că apelul îi provocase un şoc. Cu Adi era ca în fabula cu scorpionul care se aşezase pe spatele broaştei ca să treacă râul. Scorpionul înţepase broasca atunci când se aflau în mijlocul râului, ceea ce însemna că amândoi aveau să se înece. Când broasca l-a întrebat de ce a făcut asta, scorpionul i-a răspuns că asa era în firea lui.

Exact aşa era şi cu Adi. încă din copilărie, fratele ei fusese mereu preocupat doar de propriile nevoi. într- un fel, parcă nu putea accepta că şi ceilalţi oameni au nevoi. Sau drepturi. Totul era al lui. Nicio încercare a părinţilor de a-l învăţa despre bine şi rău sau despre al meu şi al tău nu prinsese câtuşi de puţin. Aşa că fusese fără îndoială surprinsă când, după divorţul ei, Adi o lăsase să stea împreună cu copiii în casa părintească, pe care o moşteniseră împreună. Şi că, în plus, amânase obţinerea părţii sale din casă.

Se convinsese că era un semn şi că el se maturizase, crescuse, se dezvoltase. De-a lungul anilor, lăsase aşa situaţia şi îşi spusese că probabil aşa va rămâne. Statu- quo. Veşnica ei predilecţie pentru statu-quo. Dar o sunase ieri. Reţinut, rece. Rareori exista vreo emoţie în vocea lui Adi, cu excepţia cazului în care era supărat sau jignit.

Voia partea lui de casă. Imediat. Mai încercase o dată, cu aproape doi ani în urmă. Apoi primise o scrisoare de la „avocatul” lui Adi. Ultimatumul de atunci fusese fie să se mute, fie să-i plătească partea lui, fie să compenseze renunţând la jumătatea ei din casa bunicului Mykola la moartea acestuia. Bănuia că voia s-o streseze în aşa hal, încât să nu mai gândească raţional.

Numai că ea se dusese cu scrisoarea la colegii ei de la poliţie. I se părea foarte ciudat să semneze un contract privind moştenirea bunicului ei înainte ca acesta să moară. Iar intuitia ei fusese corectă. Adi nu avea dreptul să se ocupe în avans de moştenirea bunicului Mykola. Poliţia era gata să catalogheze intenţia drept şantaj dacă Adi nu renunţa la idee. Mai mult, când descoperiseră că avocatul lui Adi nici măcar nu îşi dăduse licenţa şi că, prin urmare, se intitula avocat în mod ilegal, fratele ei dispăruse cu coada între picioare.

însă Adi avea dreptate. Casa în care locuia Milda le aparţinea amândurora. Avea drepturi depline să-i ceară să-şi cumpere partea ei dacă avea de gând să locuiască în continuare acolo. Şi tocmai asta făcuse

t

Adi. Milda încercase să-i explice că n-are bani să cumpere partea lui şi ştia că el n-are nevoie de bani. Adi câştigase bine toată viaţa lui. Dacă ar mai putea aştepta câţiva ani, doar până se vor muta copiii de acasă, ea ar aprecia foarte mult. Şi urâse cum îi sunase vocea atunci când îl implorase. Ura efectul pe care-l avea mereu asupra ei, felul în care o făcea să se micşoreze, să se facă invizibilă, să se umilească în fata

t *r* *f* *t*

lui. Dar chiar înainte să-i răspundă, ea ştiuse ce va spune. Şi fusese foarte furioasă pe ea însăşi că îşi permisese să uite că ea era broasca. Iar el, scorpionul.

O bătaie în usă o făcu să tresară.

/

— Intră! strigă ea, dar auzi cum i se frânse vocea şi îşi drese glasul.

— Deranjez?

Mina băgă capul pe uşă cu o privire întrebătoare.

— Aş vrea să vorbim despre Lilly Meyer. Şi să ne uităm peste raportul autopsiei.

Milda dădu din cap.

— Nu deranjezi deloc. Bun-venit în sauna mea!

Mina se uită îngrijorată la plantele din ghivecele de la fereastra Mildei. Erau aproape leşinate de căldura apăsătoare din micul birou, iar Milda aproape că dădea impresia că îi era mai cald decât lor. Mina citise undeva că transpiraţia nu era doar un mod al corpului de a menţine temperatura scăzută, ci şi de a spăla murdăria şi reziduurile. Numai gândul o făcea să se înfioare. Se luptă cu instinctul de a-şi smulge hainele de pe ea chiar acolo. Ce bun ar fi un duş răcoritor! Dar nu avea cum să rezolve chestia asta aici, în biroul Mildei.

— Le-am udat, dar absorb apa şi pământul rămâne tot uscat, comentă Milda cu melancolie, arătând spre plantele leşinate.

Mina se uită cu atenţie la ea. Ceva nu era în regulă. Trase cu coada ochiului la scaunul din fata biroului şi

t)

se gândi să se aşeze. Dar plasticul părea cald şi lipicios, iar bacteriile prosperau cu siguranţă pe suprafaţa lucioasă.

— Poftim, am scos deja ce îţi trebuie, îi spuse Milda, deschizând un sertar. Julia a sunat acum câteva clipe. Mi-a povestit că sunteţi toţi de serviciu pentru tot restul weekendului.

Scoase un dosar şi i-l înmână Minei, dar nu înainte

t f

de a lua un şerveţel umed şi de a-l şterge.

Mina îi zâmbi recunoscătoare şi deschise dosarul. Toate informaţiile de la autopsia lui Lilly fuseseră tipărite şi sortate cu grijă.

— Esti o stâncă, i se adresă Mina, şi chiar vorbea serios. Tu nu-ţi iei niciodată liber?

Milda era întotdeauna calmul întruchipat. Un medic legist încrezător, cu capul pe umeri, bine informat şi stăpânit. Da, stăpânit era probabil cuvântul care o descria cel mai bine în mod obişnuit. Dar astăzi nu părea stăpânită.

Mina se întreba dacă n-ar trebui să spună ceva, dar nu stia ce. Nu aveau o relaţie care să se extindă în domeniul personal, aşa că nu era sigură ce cuvinte să folosească. Dintr-odată înţelese cum trebuie să se simtă Vincent. în majoritatea contextelor şi cu majoritatea oamenilor.

— Citeşte pe îndelete, o îndemnă Milda. Sunt aici pentru a răspunde la orice întrebare. Dar chiar crezi că are legătură cu băieţelul pe care l-aţi găsit?

— Chiar nu ştiu, răspunse Mina, apăsând dosarul la piept. Dar Adam Blom pare să creadă că da.

Maioul i se lipise inconfortabil de sâni. Trebuia neapărat să găsească repede un duş. Şi haine de schimb. Se aşternu tăcerea câteva momente. Fata Mildei era tulbure, confuză, părea că reprimă ceva. Ceva care era gata să explodeze. Mina deschise gura. Apoi o închise din nou şi se îndreptă spre uşă, aruncând un scurt „mulţumesc” în urma ei.

Parcă pe Hornsgatan, chiar lângă Mariatorget. N- avea niciun motiv să semnalizeze unde se duce, parcând maşina poliţiei chiar în faţă. în plus, scurta plimbare până pe Bellmansgatan îi dăduse ocazia să-şi adune gândurile.

Christer nu putea s-o învinovăţească pe Julia că-l trimisese pe el. Uneori, un poliţist trebuia să fie capabil să îşi ţină emoţiile în frâu. Dar un poliţist bun trebuia şi să fie capabil să le dea drumul, atunci când deveneau prea puternice. Aşa că iar căzuse în cârca lui să facă treaba asta. Măcar nu i se dăduse misiunea să fie cel care dă vestea. Poliţiştii în uniformă, însoţiţi de un preot, fuseseră deja acolo.

Găsi adresa corectă şi sună la interfon. Usa apartamentului era deschisă când ajunse la etajul corect. O femeie care trebuie să fi fost mama lui Ossian stătea în usă cu braţele încrucişate. Postura se voia a fi sfidătoare, dar umerii o trădau.

— Nu văd la ce bun toate astea, zise ea. Cel pe care l- aţi găsit nu poate fi Ossian; n-avea ce să caute în Skeppsholmen.

— Exact de asta vrem să ne asigurăm, spuse Christer cu blândeţe. Apropo, cu mine ai vorbit la telefon mai devreme. Mă numesc Christer, dacă mai tii minte.

Chipul mamei lui Ossian nu avea pic de culoare, în afară de cearcănele negre de sub ochi. Probabil că nu mai dormise de miercuri, de când îi dispăruse copilul. Şi acum era în faza de negare, prima dintre cele cinci etape ale durerii. în timp, aceasta va aluneca în următoarea etapă, cea a furiei. Atunci părinţii lui Ossian o să-i certe, pe el şi restul echipei de poliţişti, că nu şi-au făcut treaba, poate că-l vor ameninţa cu un proces sau vor ieşi în presă. Bineînţeles, nu toţi oamenii gestionau problema la fel. însă, indiferent de forma pe care ar lua-o furia lui Fredrik şi a lui Josefin, ar avea dreptate. Christer ar fi de acord cu ei. Poliţia nu-şi făcuse treaba. *El* nu-şi făcuse treaba. E adevărat, condiţiile pentru a-l găsi pe Ossian la timp

fuseseră practic imposibile, dar chiar şi aşa. Făcuseră tot ce putuseră, dar nu fusese suficient. Nici pe departe.

Până una-alta, Josefin încerca să accepte informaţia că nu mai are un fiu. Unii aparţinători nu treceau
niciodată de stadiul ăsta.

Tatăl lui Ossian apăru în spatele soţiei sale.

— N-ar fi mai bine dacă am veni cu tine? întrebă el. Ca să ne putem uita la el şi să ne asigurăm că nu e Ossian?

Christer îi înţelegea dorinţa. Atât timp cât Fredrik şi Josefin nu-l vedeau cu ochii lor, era normal să mai creadă că nu era vorba despre el. Că poate cineva a făcut o greşeală. Iar ideea asta probabil că ar putea să înnebunească o persoană. Dar oricât de inuman ar fi fost, se văzu nevoit să le ceară să mai aştepte.

— Îl veţi vedea la momentul potrivit. însă acum echipa de criminalişti trebuie să-şi facă treaba.

N-avea niciun rost să intre în detalii despre ce însemna asta. Ossian urma să fie autopsiat; copilul lor urma să fie deschis. Voia să ţină aceste gânduri cât mai departe de Josefin şi Fredrik. Dar ei păreau să înţeleagă. Josefin deveni şi mai palidă, dacă era posibil aşa ceva, şi îşi îngropă faţa în mâini. I se înmuiară picioarele acolo, în hol. Fredrik o luă în braţe, dar şi el părea că abia se poate ţine pe picioare.

— Dacă Ossian are un paşaport electronic, putem să- 1 identificăm cu ajutorul amprentelor digitale, propuse Christer. Altminteri, şi o periuţă de dinţi este bună pentru testele ADN.

— Mă duc să-i aduc periuţa de dinţi, răspunse Fredrik, părând aproape uşurat că i s-a dat o sarcină.

Dispăru în apartament.

— Şi hainele, şi rucsacul lui ne trebuie pentru anchetă, adăugă Christer. Sper că înţelegeţi.

— Rucsacul lui? întrebă Josefin, cu un aer

confuz. De ce vă trebuie?

Arătă spre un rucsac galben de mărimea unui copil, printre pantofii din hol. Era un model mic, marca Fjăllrăven.

— Trebuia să aibă la el pacheţel miercurea trecută, când..., când...

Vocea lui Josefin se stinse.

— Mi-am amintit şi eu o dată să-i pregătesc pacheţelul şi i l-am pus în rucsac. Dar am uitat rucsacul.

Christer se forţă să nu se uite mai mult decât era necesar la micul rucsac. Simţi un nod un stomac când se uită la rucsacul acela.

— Nu mai are altul? întrebă el. Unul cu *My Little Pony* pe el?

Privirea lui Josefin era în continuare la rucsacul galben, marca Fjăllrăven. Părea că nu-l aude pe Christer.

— Ce întrebare ciudată, remarcă Fredrik, care se întorsese cu o mică periuţă de dinţi într-o pungă de plastic. Dar nu. Noi n-avem asemenea rucsac.

Christer se încruntă. Ossian fusese găsit cu un rucsac în spate. Dar, dacă nu era al lui, al cui era? Ceva nu se potrivea.

în biroul Mildei de la medicină legală fusese extrem de cald. Dar nici în secţia de poliţie nu era mai răcoare; nimeni nu părea să fi venit încă să repare ventilaţia stricată. Probabil că unii oameni îşi luaseră liber în weekend. Singura soluţie era să fugă afară şi să încerce să găsească un loc la umbră, unde să fie ceva răcoare.

Cu dosarul sub braţ, Mina ieşi pe uşa de la intrarea principală şi o luă pe lângă colţul clădirii. Fu întâmpinată de o mare de mucuri de ţigară aruncate pe jos. Era, evident, locul de adunare al celor din poliţie care fumau pe

ascuns. Probabil că mulţi dintre ei aveau un soţ sau o soţie care putea jura că partenerul de viaţă este nefumător. Pe Mina o fascina cât de puţine ştiau oamenii unii despre alţii, deşi trăiau împreună. Uneori se întreba dacă e posibil să cunoască o altă persoană sau dacă fiecare om era ca o mică bulă care nu-şi dezvăluia niciodată pe deplin adevărata identitate. Presupunea că Vincent ar fi avut multe de spus în această privinţă.

Simţea o repulsie să se aşeze, dar ar fi fost insuportabil să stea în picioare şi să răsfoiască dosarul. Aşa că îşi scoase echipamentul din geantă: şerveţele umede, spray antibacterian şi gel dezinfectant. Şterse cu grijă băncuţa, aşezată strategic chiar lângă un coş de gunoi care dădea pe dinafară. încercă să evite să se uite spre el. Câteva viespi roiau în jurul coşului de gunoi, dar de viespi nu se temea. La urma urmei, era un pericol pe care-l putea vedea. Pericolele pe care nu le putea vedea erau cele care o speriau.

După ce termină, se aşează cu grijă şi puse dosarul lângă ea pe bancă. La umbră era din fericire răcoare, iar o briză uşoară i se strecură pe sub lenjeria subţire şi îi uscă sudoarea. Respiră adânc de câteva ori. Fără căldura opresivă, parcă plămânii şi căile respiratorii i se deschideau din nou.

Cu plămânii plini de oxigen, deschise dosarul. Raportul autopsiei era deasupra. Ştia că va fi o sarcină dificilă; nici măcar cei mai de încredere poliţişti nu pot rămâne impasibili în faţa unor copii morţi. Iar Lilly avea cinci ani. Pentru prima dată, clişeul cărţilor poliţiste se potrivea. Un bărbat cu un câine găsise cadavrul sub o prelată.

Mina se forţă să ridice fotografiile detaliate şi să le aşeze una lângă alta pe bancă. Fetiţa avea părul lung, închis la culoare şi creţ, întins ca un evantai pe metalul lucios al mesei de autopsie.

Părea liniştită. De parcă ar fi dormit.

Cauza morţii fusese asfixierea, asta auzise deja. Dar
cazul nu fusese al lor, asa că nu cunoştea detaliile.

Curioasă, luă raportul de autopsie şi începu să citească încet. Nu voia să rişte să piardă vreo informaţie esenţială. în anchetele de crimă, de obicei, un detaliu putea fi decisiv.

O viespe ateriză în mijlocul hârtiei, iar ea o îndepărtă cu un gest de supărare. Viespea se întoarse, fără să-i pese de aparenta ei superioritate în dimensiuni, şi se aşează din nou. Curajul viespii o fascină. Majoritatea animalelor au un respect natural pentru speciile mai mari decât ele. Dar nu şi viespile. Au un fel de orgoliu şi par să creadă că înţepătura lor le face învingătoare superioare, indiferent de mărimea celui pe care-l înfruntă. îi aminteau Minei de unii bărbaţi pe care-i întâlnise de-a lungul vieţii.

Flutură încă o dată din mână. De data asta viespea pricepu aluzia şi zbură spre un ambalaj de îngheţată din coşul de gunoi.

Ca de obicei, raportul Mildei era bine structurat şi uşor de înţeles, dar informaţiile din el erau mai greu de înţeles. Cauza morţii era înşelător de simplă. Asfixiere. Hipoxie. Creierul este lipsit de oxigen până când nu mai funcţionează, iar funcţiile organismului încetează. Mina continuă să citească. Nu era nimic blocat în căile respiratorii care să fi putut cauza
sufocarea. Doar mici bucăţi de fibre. La fel, nu avea

nici apă în plămâni, aşa că înecul putuse fi eliminat dintre opţiuni. Cu toate astea, Milda scrisese că existau urme pe plămâni, ca şi cum coastele ar fi fost apăsate puternic. Mina se încruntă. Ce ar putea cauza o astfel de presiune asupra corpului?

Ştia că trupurile aflate în ape adânci pot prezenta leziuni similare, dar, din nou, fetiţa nu avea apă în plămâni.

Ar fi putut fi vorba despre lovituri? Totuşi, Milda excluse varianta asta în raport, constată Mina şi citi mai departe. Loviturile ar fi provocat sângerări sub piele, iar în cazul ăsta nu existase aşa ceva.

Căzătură? Văzuse mai multe cadavre ale unor oameni care căzuseră de la înălţime, atât accidental, cât şi deliberat. Dar de obicei existau şi răni mai puţin locale decât cele de la nivelul pieptului, ceea ce era indicat, pe bună dreptate, şi în procesul-verbal. Milda indicase drept cea mai probabil cauză presiunea. Cu precizarea că presiunea nu putea fi rapidă şi puternică, deoarece chiar şi aşa ar fi lăsat sângerări sub piele. în schimb, considera că trebuie să fi existat o presiune constantă asupra corpului pentru o perioadă lungă. Mina se scărpină pe cap, cufundată în gânduri. Nu ştia care ar fi putut fi cauza.

Moarte prin presiune?

Ora la care survenise decesul era, de asemenea, extrem de relevantă, mai ales acum, în lumina evenimentelor cu Ossian. După cum subliniase Christer, în cazul lui Lilly trecuseră exact 72 de ore din momentul în care dispăruse şi până la găsirea cadavrului ei. Din evaluarea Mildei rezulta că fusese tinută în viată în toate cele trei zile şi că nu fusese

t t f

supusă la violenţă. Dimpotrivă, conţinutul stomacului arătase că răpitorii o hrăniseră bine. întotdeauna era ceva. Lilly fusese ucisă chiar înainte de a fi găsită.

Mina se întoarse la procesul-verbal. Făcu legătura între tot ce primise de la Milda şi ceea ce reieşise din expertiza medico-legală. Criminaliştii găsiseră nişte fibre la subsuoara dreaptă. Conform analizei, erau de acelaşi tip ca şi rămăşiţele din gât. Fibre de lână.

Viespea se întoarse, dacă era aceeaşi. Se aşează din nou pe hârtiile pe care le citea Mina. Acum, răbdarea ei ajunsese la capăt. Luă un şerveţel umed din geantă, ţinti cu grijă şi prinse viespea. Şi-o imaginä înţepând orbeşte în interiorul şerveţelului, o înţepătură furioasă care, în cele din urmă, era inutilă. Din nou îi veniră în minte bărbaţii din viata ei. Desfăcu şerveţelul şi se

t t > t t

uită la viespe. Nu exista nicio îndoială cu privire la cauza morţii. Leziuni prin strivire. împături din nou şerveţelul şi-l aruncă la gunoi.

După ce termină de citit raportul autopsiei, scoase ce mai rămăsese în dosar. Fotografii cu hainele şi obiectele lui Lilly, care fuseseră găsite odată cu ea. Potrivit părinţilor, nu lipsea nimic, purta aceleaşi haine când dispăruse. Câteva comori personale din buzunarele ei. O piatră albă şi netedă, un semn de carte sclipitor, un creion cu o figurină-trol cu ochi mari şi o gumă de şters mov, în formă de pisică. Mina zâmbi, chiar dacă încă mai putea vedea cu coada ochiului imaginea fetei de pe masa de autopsie. Era ceva legat de bucuria nemărginită a copiilor de cinci ani în faţa oricărui lucru deosebit sau drăguţ. Sclipici, cai, căţeluşi, roz, pene, flamingo, pisoi şi paiete. Lucruri pe care, în calitate de adulţi, ţi-ai pierdut capacitatea de a le aprecia pe deplin. Cu excepţia cazului în care era preselecţia pentru Eurovision sau vreo paradă *pride.*

Puse cu grijă toate foile şi fotografiile la loc, în ordinea în care le găsise, închise dosarul, se ridică şi respiră adânc pentru a se îndrepta din nou spre căldură. Se uită la ceas. Ziua era pe sfârşite. Acum ştia mai multe, numai că avea şi mai multe semne de întrebare şi nu aflase nimic care să-i ajute să-l găsească pe ucigaşul lui Ossian sau al lui Lilly. Până una-alta, bâjbâia orbeşte într-o fundătură. Şi un ucigaş era încă în libertate.

Vincent stătea la el în birou. Maria trebuise să se ducă din nou la Kevin ca să-şi ajusteze strategia de
vânzări. Dăduse de ea la usă când se întorsese de la
/
cimitir. Aparent, Kevin avea o idee bună care nu putea aştepta. Rebecka era la film cu Aston, lucru care ar fi fost de neconceput cu doar o lună în urmă. Dar Aston începuse brusc să o idolatrizeze pe sora lui mai mare, iar Rebecka nu părea deranjată să-şi petreacă timpul cu fratele ei cu şapte ani mai mic. Chiar dacă avea un iubit. Probabil că îi ameţise căldura. Dar un
t
cinematograf cu aer condiţionat în mijlocul zilei părea o alegere inteligentă.

Benjamin era în camera lui, făcând exact ce face un tânăr de 21 de ani închis în camera lui. Căutând un apartament pe Hemnet, spera Vincent.

Prin urmare, avea o după-amiază de sâmbătă doar pentru el.

Cândva ar fi apreciat să stea singur cu gândurile sale. Dar nu mai era cazul. Nu de când Jane scosese la suprafaţă totul despre mama. După acea experienţă, avea nevoie să se distragă pentru a-şi ţine gândurile la distanţă. îi era teamă de locul unde ar fi ajuns dacă li s-ar fi permis să zboare libere pe cont propriu.

Scoase un cub Rubik din biblioteca din spatele biroului şi îl învârti între degete. Era cubul pe care i-l dăduse Mina. încercase să-l rezolve înainte, dar piesele erau prea slab înţepenite pentm a îndrăzni să le întoarcă. Se întrebă din nou ce făcuse ea cu cubul; aproape că părea că îl spărsese şi îl asamblase la loc. îi trezea amintiri pentru care nu era pregătit. Sufrageria Minei, unde văzuse cubul pe birou. Mina, de neconsolat, pe canapea. Simţi un junghi în piept şi îşi dădu seama că gândurile sale se îndreptau chiar spre locul pe care

încerca să îl evite. Deschise sertarul biroului pentru a ascunde cubul. Privirea îi căzu pe plicul cu un autocolant cu Moş Crăciun din interiorul sertarului. După o secundă de ezitare, îl ridică.

Era o felicitare de Crăciun pe care o primise la vreo două luni şi ceva după ce se încheiase colaborarea sa cu poliţia. Unul dintre multele mistere şi puzzle-uri trimise de tot felul de oameni după ce implicarea sa în acest caz devenise cunoscută.

Adevărul era că de fapt se amuzase rezolvând câteva dintre ele, odată ce îşi dăduse seama că nu erau noi ameninţări cu crima. Unele dintre ele erau destul de rudimentare, altele, mult mai complicate. Cu toate astea, unele erau total de neînţeles. Ca şi felicitarea de Crăciun din mâna lui. în plic, pe lângă o felicitare standard, din cele care pot fi cumpărate la Coop, care nu era semnată, se aflau bucăţi de hârtie colorată, tăiate în forme de Tetris.

Vărsă piesele pe birou şi fu cuprins de acelaşi sentiment pe care îl avusese prima dată când le văzuse. Simţise imediat că acest puzzle era diferit. Nu îşi putea explica în mod raţional, dar vederea pieselor îl umplea de o nelinişte vagă, nedefinită, iar sentimentul era la fel de puternic şi acum, ca atunci.

Pe ele era scris un text, cu câteva litere pe fiecare bucată, şi era evident că trebuiau puse împreună pentru ca mesajul să fie lizibil. Dar expeditorul îl condusese într-o capcană a gândurilor atunci când încercase prima dată să rezolve puzzle-ul. Zâmbi în sinea lui. Nu se întâmpla prea des să reuşească cineva să-l înşele, iar el aprecia efortul. Datorită faptului că formele îi aminteau de jocul pe calculator Tetris, încercă să le aşeze una lângă alta, fără spaţii

între ele. Exact ca în joc. Dar mesajul rămânea ilizibil, indiferent de modul în care punea piesele cap la cap.

în cele din urmă, îşi dăduse seama că asocierea cu

^{f}t

jocul pe calculator era o pistă falsă. Iar pe felicitare nu scria de fapt că sunt piese de Tetris. Doar că formele şi culorile familiare îl făcuseră automat să gândească astfel. Iar acum îşi dădea seama că expeditorul o făcuse intenţionat. Un indiciu că expeditorul citise despre numerele de magie ale lui Vincent din trecut. La urma urmei, tehnica de a distrage atenţia publicului, făcându-l să se concentreze asupra unui lucru greşit, era o piatră de temelie a oricărui truc de magie. *Misdirection,* aşa cum se numea în limbajul magiei.

în acelaşi timp, asta însemna că puzzle-ul venea de la cineva care îl studiase în amănunt. Ceea ce nu era un gând întru totul plăcut. După ce îşi dăduse seama de greşeală, pusese mesajul cap la cap în câteva secunde, doar concentrându-se asupra textului. Şi nu exista decât o rezolvare.

Luă piesele de pe masă şi le îmbină, aşa cum făcuse de multe ori până atunci. Textul care apăru era încă de neînţeles. După ce fusese asamblat, scria *Salutare, Gigi seci* Prima dată când îl văzuse, se simţise insultat: el nu era sec şi nici măcar nu-l chema Gigi. Apoi se gândise că salutul era probabil un cod. întrebarea era ce fel de cod.

încercase să caute diferenţe în mesajul scris de mână, dar acesta fusese atent trasat, astfel încât toate literele să arate la fel. Ceea ce excludea cifrul baconian, care de obicei implica două înfăţişări
diferite ale uneia şi aceleiaşi litere. Testă cifrul ROT13

$//$

şi cele mai comune cifruri de substituţie, în care

$//^{7}$

fiecare literă corespunde alteia din alfabet, dar aceste metode rareori produceau cuvinte aşa complete cum erau cele din mesajul primit. Acelaşi lucru era valabil pentru toate celelalte variante, în care literele erau înlocuite cu altele.

Se duse în sufragerie şi puse albumul *Pollen* cu AES
Dana. Ca de obicei, mirosi mai întâi discul de vinii şi
[7])
abia apoi îl puse pe platan.

Toată familia îşi dădea ochii peste cap la insistenţa lui de a folosi produse media fizice. Dar cărţile cartonate şi discurile de vinii miroseau. Aveau un miros care promitea aventură şi descoperiri neaşteptate. Serviciile de streaming erau convenabile,
dar nu miroseau absolut a nimic. Exact ca şi în cazul
/
aparatului de cafea cu capsule, el înţelegea valoarea lor practică. Dar considera că se pierde ceva din experienţa în sine.

Când primele note ieşiră din difuzor, dădu volumul mai tare pentru a putea auzi muzica în birou. Să zică lumea ce vrea despre francezi, dar la muzică electronică chiar se pricep. Poate că până la urmă Rebecka nu făcuse o alegere deloc greşită cu Denis.

Se întoarse şi se uită la mesajul criptat de pe birou. Trebuia să existe un strat mai adânc pe care nu-l descoperise încă. Singura soluţie care stătea în picioare era că e o anagramă şi ca să obţină mesajul corect trebuiau ignorate majusculele şi semnele de punctuaţie, iar literele, inversate. Dar cu 18 litere existau milioane de moduri de a le combina. Fără niciun indiciu, nu avea rost să încerce măcar.

Oftă şi puse bucăţile înapoi în plic. Desigur, exista posibilitatea ca puzzle-ul să nu aibă niciun sens. Ca el să-l fi supraestimat la greu pe creatorul lui. La urma urmei, i se mai trimiseseră

prostii. Dar două chestii contraziceau posibilitatea asta. Prima era că acel sentiment instinctiv iniţial de nelinişte pe care îl avea refuza să cedeze.

A doua era că în anul următor, cu doar sase luni în

7 t

urmă, primise o altă felicitare de Crăciun. Cu piese noi.

Mina avusese coşmaruri toată noaptea, fără să-şi amintească despre ce era vorba. Dar când se trezise, era atât de transpirată, încât rutina de igienă de

dimineaţă durase de două ori mai mult decât de

/

obicei. Iar din cauza asta, acum va ajunge mai târziu la Palatul Poliţiei. Julia urma să înceapă şedinţa de informare în câteva momente. Munca din această zi de duminică va depinde de ceea ce au obţinut ceilalţi ieri. Mina spera ca unul dintre ei să fi găsit o pistă mai bună decât reusise ea.

Când ieşi pe poartă, se opri brusc. O maşină mare, neagră şi strălucitoare era parcată chiar afară şi îşi dădu seama imediat cine e. Inima începu să-i bată repede în piept, ca o pasăre colibri. Ce treabă avea cu ea? Chiar acum? Era aproape ca şi cum l-ar fi invocat, când se gândise la apartamentul din Vasastan acum câteva zile. Alergă la maşină şi trase de una dintre uşile din spate.

— Ce s-a întâmplat?

— Ia loc, răspunse el scurt.

Cu două cuvinte scurte, îi readusese o revărsare de amintiri. Niciodată nu fusese generos cu cuvintele şi ceea ce spunea suna mereu autoritar, de parcă dădea ordine. Ceea ce, având în vedere poziţia sa, era foarte potrivit. Nici măcar la început, când locuiau împreună şi el tocmai începuse să urce în carieră, nu avusese un ton diferit. Era ca şi cum punctul său de plecare fusese întotdeauna acela

de a decide asupra altora.

Intră şi se aşează după ce inspectă mai întâi scaunul. Strălucitor de curat. Bineînţeles că da. Cu siguranţă că avea oameni al căror singur job era să menţină maşina în condiţii optime.

— Ce s-a întâmplat? repetă ea, trăgând cu ochiul la şofer.

t

I se părea ciudat ca un străin să stea cu ei în maşină în timp ce vorbeau, însă ochelarii de soare opaci ai şoferului nu dezvăluiră nimic cât îl privi prin oglinda retrovizoare. Se holba drept înainte. Făcea parte din slujba lui, desigur, să fie şi orb, şi surd la momentul potrivit.

îşi întoarse privirea spre bărbatul aflat lângă ea, pe bancheta din spate. îngrijorarea încă îi făcea inima să zvâcnească. De ce stătea ea acolo, în maşina lui nu

' t

foarte discretă?

Nu o voia în viata lui. în viata lui şi a lui Nathalie.

t t t

Iar ea înţelesese. Şi acceptase. Era condiţia pe care o pusese el. Dacă îi părăsea, toate legăturile vor fi tăiate, asta fusese înţelegerea. Şi trecuseră atâţia ani de- atunci. El nu se apropiase de ea, ea nu se apropiase de el. Simplu. Necomplicat. Până când fusese prinsă acum două veri. Nu mai auzise nimic după aceea şi avusese grijă să păstreze distanţa. Gata cu statul la pândă pe peronul metroului din Blâsut. Gata cu momentele la cafea în Kungstrădgârden. Şi acum? Acum, el apăruse brusc aici.

în plus, chiar în faţa apartamentului ei.

Se concentră asupra unui punct de pe spătarul din faţa ei, o mică, mică neregularitate pe suprafaţa de piele, altminteri perfectă.

Respiră.

Respiră.

Apoi se întoarse din nou cu faţa la el, iar el o privi în ochi. Ferm. Dar văzu o licărire de

îngrijorare în ochii lui albaştri şi limpezi. Atât de asemănători cu o altă pereche de ochi. Simţi un junghi în piept.

— A luat legătura, spuse el. Trebuia să o ţii departe.

Nu era nevoie să întrebe la cine se referă.

— N-am mai vorbit cu mama de mult timp, răspunse ea.

— Nathalie e la ea. De vineri. Oamenii care lucrează pentru mine au văzut când a abordat-o, bineînţeles, dar i-am rugat să nu intervină.

Mina se gândi la întâmplarea din urmă cu două veri, când nu se putuse abţine să bea o cafea nepermisă cu Nathalie, iar gărzile o luaseră valvârtej pe fiica ei de acolo, aproape înainte să fi apucat ea măcar să se aşeze.

— Altă dată n-ai avut nicio problemă să intervii imediat, remarcă ea.

— Stiu. Dar din cauza asta eu şi Nathalie avem o relaţie mai degrabă... tensionată. N-am vrut s-o înrăutăţesc în mod inutil. Nu e ca şi cum n-as sti unde e ferma aia şi, în plus, e mai în vârstă acum decât era... atunci. Oricum. Nathalie a trimis primul mesaj şi a spus că s-a întâlnit cu bunica ei. Apoi, seara, am primit un alt mesaj în care îmi spunea că va rămâne peste noapte. Asta a fost vineri. De atunci, nu mi-a mai răspuns la apeluri sau la mesaje. Azi e duminică. Adolescentă încăpăţânată, ce să zic, dar trebuie să existe nişte limite.

Mina îşi muscă limba. îşi făcuse un obicei din a o urmări pe Nathalie pe telefon. Micul emiţător GPS pe care îl ascunsese în rucsacul fiicei sale trebuie să fi ajuns într-un compartiment pe care Nathalie nu-l folosea, pentru că mişcările zilnice ale acestuia atestau că încă nu-l descoperise. Dar cazul lui Ossian îi ocupase tot timpul în

ultimele zile; nu mai verificase de miercuri dimineaţă unde se află Nathalie. Şi atunci era acasă la tatăl ei. Minei îi era ruşine. Dacă ar fi fost mai atentă la propria fiică, ar fi ştiut deja ce auzea acum.

— Şi de ce nu te duci s-o iei de-acolo? întrebă ea.

Doar stii cu cine este.

Mina văzu nesiguranţa de pe chipul lui. O mai văzuse şi înainte. întotdeauna fuseseră momente scurte, atât de scurte, încât, în retrospectivă, era mereu nesigură că era cu adevărat acolo. Dar acum persista.

— Nu ştiu, răspunse el. Avem un acord care spune că nu avem niciun contact. Dar este şi bunica ei. Şi au trecut atâtia ani... Nu stiu ce să fac.

Cuvintele rămaseră suspendate în tăcerea dintre ei. Mina trase cu ochiul în oglinda retrovizoare la şoferul care se holba în continuare fix în fată, fără să mişte un muşchi în spatele ochelarilor de soare.

înţelegea dilema. Tatăl lui Nathalie se temea de cum ar fi arătat în presă dacă s-ar fi aflat că şi-a ţinut fiica separată de rudele ei cele mai apropiate.

— Presupun că vrei să fac eu ceva?

El încuviinţă. Părea să caute cuvintele potrivite. După părerea Minei, asta era una dintre principalele lui caracteristici: faptul că nu vorbea niciodată pripit sau nechibzuit. Era unul dintre lucrurile care-l aduseseră în poziţia pe care o ocupa astăzi.

Oamenii care treceau pe lângă maşină se uitau curioşi la ea. Ieşea în evidentă în fata blocului

obişnuit de apartamente, iar geamurile fumurii nu făceau probabil decât să sporească curiozitatea cu privire la cine se ascundea înăuntru.

— Vreau să vorbeşti cu mama ta. Fără ca Nathalie să

t

ştie. Mama ta nu m-ar asculta pe mine, dar s-ar putea să te asculte pe tine. Trebuie să ne ocupăm de asta cu discreţie.

/

Mina se forţă să respire adânc pentru a se linişti. în interior, era un amalgam de emoţii. Amintiri, clipe, momente pe care se străduise atât de mult să le reprime. Toate lucrurile fără de care se învăţase să trăiască.

— Sunt în mijlocul unei anchete urgente.

— Copilul dispărut, răspunse el, dând din cap. Am văzut conferinţa de presă. Sursele mele mi-au spus că l-aţi găsit pe băieţel mort ieri-dimineaţă.

— Bine, atunci vei înţelege că am alte lucruri de făcut acum. Nu-mi fac griji pentru Nathalie.

Se priviră din nou.

— Nu, dar poate că ar trebui să fii îngrijorată de ce ar putea auzi, ripostă el.

O cuprinse neliniştea. Avea dreptate, bineînţeles. Ei doi făcuseră o înţelegere. Care de fapt nu era mai solidă decât un castel de cărţi de joc. Cu fiecare secundă pe care Nathalie o petrecea cu bunica ei, acel castel de cărţi de joc era în pericol să se prăbuşească. Şi, dacă se prăbuşea, ar fi îngropat-o nu numai pe Mina, ci şi pe fiica ei.

— Pot să încerc, promise ea cu voce joasă.

El întinse mâna spre scaunul din faţă, iar şoferul îi dădu un caiet şi un pix. Cu un scris familiar, aruncă rapid câteva rânduri pe caiet, rupse hârtia şi i-o dădu. Expresia nesigură dispăruse. Acum era temperat, stăpânit, calm.

Mina deschise gura să spună ceva. Erau

multe lucruri nespuse. Ar fi vrut să-l întrebe multe. Dar închise gura şi trase de mâner ca să deschidă uşa. Ea însăşi dăduse cu piciorul la dreptul de a pune întrebări.

Maşina neagră dispăru după colţ, iar ea rămase acolo, în stradă, privind în urma ei. Apoi se uită la biletul pe care îl avea în mână. Scoase telefonul şi tastă numărul mâzgălit. Dacă nu o făcea imediat, nu ar fi îndrăznit niciodată. îi răspunse un robot telefonic. După ce trase adânc aer în piept, înregistră un mesaj. Apoi se întoarse la uşa blocului, introduse mecanic codul şi urcă pe scări până la apartament. Abia când închise bine uşa în urma ei îşi permise să ţipe din toţi rărunchii.

Soarele de duminică dimineaţă strălucea pe acoperişurile din zona caselor din Vallentuna. Când stătuse el acolo, casele erau maro, dar la un moment fuseseră toate vopsite în culori diferite. Ruben plănuise să vină cu câteva zile în urmă, dar căutarea lui Ossian avusese prioritate. Ieri vorbise cu toată lumea de la af Chapman, precum şi cu personalul de la Muzeul Naţional şi de la Academia Regală de Arte, care se aflau în apropiere. Nimeni nu văzuse nimic. Bineînţeles. Adam se oferise să se ocupe de restul insuliţei în cursul zilei de duminică. Dacă ucigaşul venise cu barca, exista posibilitatea ca una dintre celelalte bărci de pe insulă să fi observat ceva. Ruben spusese că are ceva de făcut mai întâi, dar că va veni mai târziu. Acum îşi dorea brusc să fi mers direct la Skeppsholmen. Dar nu. Trebuia să facă asta.

Cazul cu Ossian îl dezechilibrase; avea nevoie să simtă că aparţine de ceva. Sau cel puţin că a făcut-o. Camaraderia cu Gunnar şi cu ceilalţi băieţi nu era acelaşi lucru, acolo era deopotrivă şi comunitate. Competiţie cine are cea mai bună poveste de spus. Cine a văzut cei mai mari sâni în weekend. Cine fusese cel mai dur cu băieţii răi. Laude, încurajări. Ar fi avut

încredere oarbă în ei dacă era cazul, dar acum avea nevoie de altceva.

Ellinor fusese uşor de găsit. Se dovedise că locuia tot în casa pe care o avuseseră împreună. Stătea în maşină în parcare şi se uita la clădirile de afară. Cea galbenă era a lui Ellinor. Ruben coborî din maşină şi o luă pe aleea care ducea spre ea. Copiii se jucau în micul parc înconjurat de case.

Copii.

Acest gând nu-i trecuse prin cap. Dacă era căsătorită şi avea copii? Era duminică, probabil că era acasă toată familia. Dacă va deschide usa soţul ei, o

să-i spună doar că a greşit adresa.

în timp ce se apropia de casa galbenă, văzu într- adevăr o bicicletă de copil culcată pe gazonul din faţă. Parcă o invocase cu puterea gândului. Şi nici nu era o variantă din aceea „învaţă-să-mergi-pe-bicicletă”. Era mai mare. Ellinor avea familie de ceva vreme. Vizita i se părea o idee tot mai proastă, dar putea foarte bine s-o facă acum. Altfel va continua să se întrebe pentru totdeauna.

Urcă scara mică şi apăsă pe sonerie. Când auzi pe cineva apropiindu-se de uşă, se dădu câţiva paşi înapoi.

Ellinor deschise uşa.

— Da?

Primul lucru care îi atrase atenţia era că părea mult mai frumoasă decât atunci când îl părăsise. Sigur, ea şi pe vremea aceea era o frumuseţe, dar acum era totuşi cu zece ani mai în vârstă. Cu zece ani mai înţeleaptă, cu zece ani mai versată, cu zece ani mai plină de viaţă. Pentru că era mamă. Că trăia o viată a ei. Toate astea se vedeau pe ea fără doar şi poate. Ceea ce îi tăia respiraţia. Avu nevoie de câteva secunde să-şi dea seama cine e la uşa ei. După care se încruntă.

— Ruben Hook. Ce cauţi aici?

Nu era chiar un ton de genul „ce mă bucur să te văd după atâţia ani”. Mai degrabă opusul: „Şterge-o până nu-l chem pe soţul meu”.

— Bună, salută el cât de încet putu. Iartă-mă că apar aşa, dar mă gândeam... Putem vorbi?

Cineva se mişcă în spatele ei, iar el încercă să vadă cine e, dar Ellinor se poziţionă astfel încât să blocheze usa.

— Astrid, nu e nimic, zise ea. Vin imediat.

Văzu pe chipul lui Ellinor exact cât de rău o rănise odată şi cât de puţin voia ea să dezgroape asta.

— Astrid? încercă el.

— N-ai ce căuta aici. Pleacă până nu chem poliţia.

El îndrăzni să schiţeze un zâmbet.

— Dar, Ellie, eu sunt poliţia.

— Ştii ce vreau să spun. Şi nu-mi spune aşa. Nu te mai întoarce aici, te rog.

O siluetă mică se strecură pe lângă Ellinor şi apăru brusc în usă.

— Bună ziua! Pe mine mă cheamă Astrid. Pe tine cum te cheamă?

— Pleacă imediat, Astrid! îi ceru Ellinor cu asprime. La revedere!

Ellinor o împinse pe fată înapoi şi-i trânti uşa în nas lui Ruben. După care încuie uşa pe dinăuntru. El făcu câţiva paşi înapoi şi rămase pe peluză, neştiind ce să facă. Nu putea să rămână pe loc. Vecinii s-ar fi întrebat ce face acolo. Nu că i-ar fi păsat de ei. Dar poate că lui Ellinor îi păsa.

Porni spre maşină. Doamne fereşte! Psiholoaga Amanda avusese dreptate. Asta fusese una dintre cele mai proaste idei ale lui. Ellinor, cea de care fusese îndrăgostit şi cu care trăise, Ellinor, cea pe care o înselase, nu mai exista. Nu mai rămăseseră decât

/ 7

amintiri neplăcute despre el. Ea mersese mai departe. Avea o familie. Nu era vina ei că nu

făcuse şi el acelaşi lucru.

Se urcă în maşină şi stătu acolo câteva clipe, după care porni. Era ciudat să o vadă pe Ellinor cu un copil. Fiica lui Ellinor avea ochii mamei sale, dar gura altcuiva. Ellinor avusese întotdeauna buze moi, cărnoase, care vara, când transpira, aveau gust de sare. îşi forţă gândurile să se îndepărteze de buzele lui Ellinor. Nu-şi putea permite să se înece din nou în amintiri.

Pe fată o chema Astrid. La fel ca pe bunica lui. Ellinor o iubise pe bunica lui şi viceversa. Bunica îl întreba deseori despre logodnica superbă pe care o avusese. Nu reuşise niciodată să-i dea un răspuns. Dar mâine se va întâlni cu ea, la obişnuita lor cafea de

luni. Era rutina lor de când ea se mutase la căminul de bătrâni, care, din fericire, se afla la doar cinci minute de serviciu. Mâine îi va spune că Ellinor pare s-o ducă bine şi că are o fată care poartă numele ei. Se va bucura să audă asta.

Respiră adânc şi apăsă acceleraţia. Bine că o făcuse. Acum se terminase. Amanda va fi mândră de el.

— Am găsit mai multe chestii ciudate în raportul autopsiei lui Lilly, spuse Mina la telefon.

O ustura în continuare gâtul de atâta ţipat.

— Dar nimic care să facă lumină în cazul lui Ossian. Cred că va trebui să aşteptăm autopsia lui.

O auzi pe Julia oftând greu la celălalt capăt al telefonului.

— Interogatoriile făcute de Adam şi Ruben n-au dat încă niciun indiciu, îi povesti şefa ei. Iar Peder n-a găsit nicio cameră de supraveghere de-a lungul pasajului.

— Dar la podul care duce în Skeppsholmen? Sau pe af Chapman? Acolo ar fi trebuit să găsească, nu?

— Există camere de luat vederi la Muzeul

National,

chiar înainte de pod, dar nu bat atât de departe. Iar dacă făptaşul a venit cu barca, nici măcar nu era obligatoriu s-o ia pe la pod. Ai crede că af Chapman ar trebui să aibă o cameră de luat vederi la pasarelă, dar nu au supraveghere decât în interiorul vasului. Deci n-avem nimic. Sperasem să ai tu mai multe.

— încă nu. Ţi-am zis, procesul-verbal conţine lucruri interesante, dar nimic să ne ajute cu Ossian. Cu toate astea, cred că Adam are dreptate că probabil ar trebui să se studieze cazul lui Lilly din nou.

Julia oftă iar.

— Acum o să devin şi mai nepopulară pentru soţia lui Peder decât sunt deja, pentru că iar o să-l sun. Cu puţin noroc, vom reuşi să dăm de mama lui Lilly chiar azi. Ştiu că tatăl ei e plecat din oraş. Dar probabil că tu oricum nu poţi face mai multe azi. Anunţă-mă dacă găseşti ceva. Altfel, ne vedem mâine.

— Desigur.

Mina închise. întâlnirea neaşteptată cu tatăl lui Nathalie o zdruncinase suficient de tare ca să nu se mai ducă la şedinţa de informare a Juliei. Simţea că va ceda, iar dacă se întâmpla asta, nu voia să se întâmple în Palatul Poliţiei. îi spusese Juliei că o doare gâtul şi că nu vrea să-i infecteze pe ceilalţi. Având în vedere că tocmai ţipase până răguşise, nu era în întregime o minciună.

Se plimbă neliniştită prin apartament. Julia îi dăduse nişte sarcini pe care le putea face de acasă, dar erau deja terminate şi nu-i alinau sentimentul că se află foarte departe de centrul acţiunii. Dintr-odată simţi că pereţii foarte familiari nu mai erau atât de siguri. Avea nevoie să-şi distragă atenţia. Atât Nathalie, cât şi Ossian se învârteau în capul ei fără întrerupere, împiedicând-o să gândească constructiv.

Nu-l găsiseră pe Ossian la timp. Trebuia doar

să accepte ideea. Şi ea nu avea nicio pistă. Dar, oricât de mult s-ar fi frământat, nu ar fi ajuns şi la alte indicii în afara celor pe care le avea deja. Ştia asta. în acelaşi timp, avea noroc că Julia nu-i ceruse să vină la sediu. Era încă prea zdruncinată după întâlnirea cu tatăl lui Nathalie.

De parcă nu era de ajuns că ceea ce i se întâmplase lui Ossian îi mergea pe *repeat* în cap, acum şi fiica ei era cu bunică-sa. Mama Minei. Ines tot nu-i răspundea la telefon, deşi numărul pe care tatăl lui Nathalie i-l dăduse pe bilet era cu siguranţă corect. Bineînţeles, ar fi fost simplu să verifice dispozitivul de urmărire GPS pentru a vedea unde se află şi să meargă acolo în calitate de poliţistă. Dar chestia asta nu prea ar fi îmbunătăţit situatia. N-avea de ales şi trebuia să

; ; *t*

aştepte. Şi să se îngrijoreze de ceea ce i-ar putea spune Ines lui Nathalie. Gândul o paraliza de-a dreptul de frică. Existau secrete care nu trebuiau dezvăluite. Secrete care *nu puteau* fi dezvăluite. Atât de multe lucruri fuseseră construite pe ele, încât fără această fundaţie totul s-ar prăbuşi. Şi i-ar afecta pe toţi. Nimeni nu va iesi nevătămat din haosul rezultat. Dar nu putea face nimic în acest moment. Nathalie era cu Ines şi ea nu putea decât să aştepte.

Nu era bună la aşteptat. Şi terminase deja sarcinile pe care i le dăduse Julia, iar acum aştepta cu

nerăbdare noi instrucţiuni şi sarcini de serviciu.

/ ;

Aşa că avea nevoie de distragerea atenţiei. Luă telefonul şi butonă prin aplicaţii. Răspunsese la toate e-mailurile şi la cele câteva SMS-uri primite azi. Mai exista poate altceva, un articol important sau..., se opri la un semn de flacără albă pe un fundal roşu. Tinder. Al naibii Ruben! De ce îi băgase în cap chestia asta? Ei bine, de fapt nu el o făcuse, dacă era sinceră, îşi descărcase aplicaţia doar ca să-i închidă gura.

Dar acum Ruben nu era lângă ea, nu o forţa s-o deschidă, în acelaşi timp, poate că era distragerea perfectă, care nu solicita creierul câtuşi de puţin. Şi cine spunea că *n-are voie* să navigheze pe Tinder? Aparent, asta făceau toti oamenii moderni. Oamenii normali. Şi nu era de fapt o „fată bătrână”, aşa cum o făcuse Ruben. Bărbaţii de pe aplicaţie nici măcar nu ştiau că se uită. Asta simplifica puţin lucrurile. Nu prea mult. Dar suficient.

Spera ea.

Se pregăti pentru ce avea să vadă acolo deschizând mai întâi calculatorul şi citind câteva articole pe net. Aparent, bărbaţilor li se recomanda să posteze poze cu animalele de companie, cu prietenii – sau, şi mai bine, cu familia – şi poze în care fac ceva activ. Pentru că asta le stârnea interesul femeilor, potrivit autoarei articolului. Şi da, Mina putea să înţeleagă implicaţiile psihologice ale faptului că arătai că eşti atent, empatic, că ai o viaţă socială şi interese proprii.

Problema, desigur, era că sute de mii de oameni citiseră şi ei aceleaşi articole. Ceea ce probabil că îndepărtase orice formă de autenticitate din pozele care tocmai asta ar fi trebuit să înfăţişeze.

Respiră adânc, dădu cu spray pe ecranul telefonului, deschise aplicaţia şi se înregistră ca utilizator.

Primul bărbat care îi apăru în flux ţinea mândru, mult *prea* mândru, în opinia Minei, un peşte mare pe care aparent îl prinsese. Nu se aşteptase la asta. Nu prea ştia cum să filtreze această informaţie. Peştele trebuia să fie un animal de companie, o activitate sau o dovadă de forţă fizică? Sau un membru al familiei?

Probabil că trebuia să simbolizeze bărbăţia.

;

Capacitatea de a-şi vâna şi ucide hrana. Bărbatul din fotografie purta ochelari de soare, aşa că peştele era singurul indiciu pe care îl avea Mina despre personalitatea lui.

Şi faptul că îl ţinea cu mâinile goale.

Se cutremură.

Ce femeie sănătoasă la cap ar lăsa mâinile alea, care ţineau cu mândrie o plătică mare şi lipicioasă, să o atingă după aia? Pe Mina o apucă serios greaţa doar la gândul ăsta şi trebui să pulverizeze iar cu spray pe ecran şi să-l cureţe. îşi mirosi degetele. Aproape că simţea duhoarea de peşte.

Nu avea chef să vadă mai multe, aşa că glisă repede spre stânga.

O privire fugitivă la următorul şi apoi din nou aceeaşi mişcare.

; ;

După ce repetă asta de vreo zece ori, înţelese foarte clar că toţi bărbaţii din lume păreau să fi citit aceleaşi articole ca şi ea. Pierduse numărătoarea pozelor cu bărbatul-cu-bunicul, bărbatul-cu-animalul-ciudat-de-companie, bărbatul-la-sală şi chiar bărbatul-cu-perna pe care le văzuse. Ca să nu mai vorbim despre faptul că un număr disproporţionat de bărbaţi de pe Tinder credeau că cel mai atrăgător lucru pe care îl puteau arăta era să ţină în mână tocmai asta: un peşte mare. Serios acum, care era chestia cu bărbaţii şi peştii? încă o captură din asta grandioasă şi risca să fie nevoită să- şi spele ochii cu sodă caustică.

Ruben putea să râdă de ea cât voia. Dar gata cu Tinder!

Brusc, se opri din glisat. O pereche de ochi căprui o priveau de pe ecran. Un bărbat cu părul negru şi creţ, strâns la spate într-un coc lejer. Nu chiar un coc bărbătesc, dar aproape. Un ciot zdravăn de barbă pe obraji şi pe bărbie. Arăta bine, dar nu atât de bine încât să o deranjeze. De asemenea, părea puţin obosit. Un pic... pe

bune. Imaginea nu era una de studio, ci un selfie făcut din mers. Nu că ar fi fost o poză neglijentă, era totuşi bună. Dar fără pretenţii. în următoarea poză, stătea la un birou cu capul înclinat în mâini. Nu se uita la cameră, ci la cineva din afara cadrului. Cămaşă albă. Mâneci suflecate. Poate că

t

fotografia era făcută la serviciu. Atât, nimic mai mult. Fără poze la sală. Fără peşte. Respiră uşurată şi citi descrierea.

„Mă numesc Amir şi sunt jurist”, scria el. „Nu am multe hobby-uri sau interese, din cauza serviciului. Dar m-am gândit să încep să schimb asta. Poate o putem face împreună?”

Un jurist. Fără interese. Dar părea amabil. Şi, spre deosebire de ceilalţi, nu părea atât de... scremut, singurul cuvânt care-i veni în minte. Lasă, că vede el Ruben! Avea de gând să-l contacteze pe Amir. Nu să se întâlnească, evident, trebuiau să existe nişte limite. Acum, Ossian era preocuparea ei. Numai că mişcarea asta ar fi o palmă dureroasă rău pe obrazul lui Ruben. N-o să mai poată spune niciodată nimic despre fobie socială şi fată bătrână. Puse degetul arătător pe ecran şi ezită preţ de o secundă. Apoi glisă rapid spre dreapta, ca să nu apuce să se răzgândească.

— I-am promis lui Anette că stau eu cu tripletele după-amiază, zise Peder. Ea se duce să bea un cocktail cu nişte prietene, ca de duminică.

El şi Julia îşi croiau drum printre hoardele de turişti care nu păreau să fi învăţat cum se merge cel mai bine pe un trotuar aglomerat.

— Poţi să-i spui soţiei tale să aştepte până îl găsim pe ucigaşul lui Ossian, replică Julia cu asprime.

Regretă instantaneu. Fusese inutil de dură. Era încă supărată pe Torkel.

— Hei, scuze. Nu trebuia să zic asta.

Peder doar dădu din cap, în semn că

înţelege.

— Din fericire, mama lui Lilly locuieşte aproape de Palatul Poliţiei, continuă Julia. N-ar trebui să dureze foarte mult. După aia te poţi duce direct acasă şi apucă şi Anette să bea ceva. Sunt ultima persoană din lume care să vrea să priveze o mamă de puţin timp numai pentru ea, crede-mă.

Ridică telefonul şi se uită la SMS-uri. Erau două noi

;

de la Torkel. Trecu mai departe fără să citească.

— Mama lui Lilly locuieşte la... pe Garvargatan, la numărul 7, citi ea. De cealaltă parte a pieţei Kungsholm. Ajungem imediat acolo. Va trebui să ne încercăm norocul şi să sperăm că e acasă.

Peder se opri brusc în faţa unui bărbat îmbrăcat în pantaloni scurţi kaki, sandale şi un tricou care proclama cu mândrie: *I love Hjo.* Bărbatul stătea complet nemişcat în mijlocul trotuarului, părând confuz, iar ei fură nevoiţi să-l ocolească.

— Ticăloşii ăştia de turişti, mormăi Peder în barbă.

; ; *f '*

Conceptul de „ţine-o pe dreapta” nu există în Hjo, nu?

— Dar, Peder, întrebă Julia, zâmbind ironic, nu te lauzi tu de obicei că tripletele te-au făcut să ai o răbdare de înger? Sau e rezervată pentru copii?

— Ba da. Cred că sunt doar gelos pe toţi cei care nu par să aibă nicio grijă pe lumea asta.

Un al treilea mesaj de acasă apăru pe telefonul Juliei înainte să apuce să-l bage în buzunar.

— Dacă întârzii, pot oricând s-o mituiesc pe Anette cu un Aperol Spritz în timp ce se schimbă, adăugă el.

Un câştig şi pentru mine. E super de sexy când bea în lenjerie intimă.

— Prea multe informaţii, Peder, comentă Julia,

grăbindu-se să continue.

O parte din ea aproape că voia să-l pocnească. Era atât de nedrept! Nu şi-l putea imagina pe Torkel nici măcar pregătindu-i un pahar de limonadă, în cazul în care ar fi fost nevoit să-l lase singur cu Harry într-o seară. Şi atunci cel mai probabil ar fi în cazul în care ea ar fi trebuit să meargă la lucru. Cocktailurile erau un aspect care nu mai exista în viaţa ei, nici duminica, nici în altă zi. Dispăruseră, la fel ca orice urmă, cât de mică, de sentiment că e măcar puţin sexy în faţa lui Torkel.

— Acum ne concentrăm asupra părinţilor lui Lilly,
reluă ea. Din câte am înţeles, mama e încă în
; 7
concediu medical. E de înţeles că dispariţia lui Lilly a afectat-o puternic. Dar din ceea ce am putut citi despre disputa pentru custodie, e posibil ca nici înainte să nu fi fost o persoană chiar uşor de abordat. Asa că trebuie să fim atenti.

t t

Garvargatan se dovedi a fi umbrită. încetiniră şi se bucurară de temperatura răcoroasă pentru o scurtă perioadă, înainte de a ajunge la uşa cu numărul 7. Acolo sunară şi apoi luară liftul până la apartamentul lui Jenny şi Anders Holmgren. Un bărbat cam la 35 de ani deschise uşa, împingând cu un picior un chihuahua care lătra furios la picioarele lui.

— Bună, sunt Julia Hammarsten. Eu am sunat, adăugă ea, întinzând mâna.

Mâna lui Anders era moale de sudoare când o strânse pe a ei.

— Intraţi, intraţi. N-o băgaţi în seamă pe Mollberg, doar gura e de ea. Se crede ciobănesc german. Jenny e aici. Să ne aşezăm în sufragerie.

Merse în faţa lor, cu Mollberg lătrând pe urmele lui. încăperea în care intrară era o cameră de zi şi o bucătărie open space şi arăta

foarte confortabil. Toate ferestrele erau deschise şi, dacă îţi întindeai gâtul, puteai vedea Riddarfjärden.

— Luaţi loc, vă rog. Beţi un ice tea?

Peder încuviinţă cu recunoştinţă, la fel şi Julia, iar Anders se duse la bucătărie. Mama lui Lilly era aşezată pe canapea. Se holba în gol. Era morbid de slabă şi avea un aer nervos. Bătea cu un picior rapid şi ritmic în podea.

— Bănuiesc că aţi venit în legătură cu băieţelul dispărut? întrebă ea, aprinzându-şi o ţigară.

— Parcă ne înţeleseserăm că nu fumezi aici.

Anders se întoarse, în timp ce scotea cuburi de gheaţă din congelator, cu un rid mare între sprâncene. Jenny nu răspunse. Doar respiră adânc şi suflă încet câteva inele de fum direct în aer.

— Aşa e, răspunse Peder la întrebarea lui Jenny despre băiat. Ossian Walthersson este numele lui.

Jenny mai trase câteva fumuri adânci. Anders zăngănea pahare la tejgheaua din bucătărie.

— Nu ne-am mai văzut de la înmormântare. Ştiai asta? Eu şi Mauro, adică tatăl lui Lilly. Dar bineînţeles că stiti. Nici nu ne-am mai văzut, nici nu ne-am mai auzit. Şi de ce am face-o? A obtinut ceea ce şi-a dorit. A vrut să-mi ia fiica de lângă mine.

Aruncă furioasă ţigara pe o farfurie de pe masă.

— Iubito, am mai vorbit despre asta, ştii că Mauro chiar a vrut să o luaţi fiecare o dată la două săptămâni, interveni Anders, dar imediat păru că regretă că deschisese gura.

— O dată la două săptămâni! ţipă Jenny. Să pierd jumătate din viaţa fiicei mele! Când el a fost cel care a dat-o la o parte! El a ales să-şi

abandoneze familia, s-o abandoneze pe Lilly, pentru o blondă!

— Cecilia e brunetă, precizează Anders calm.

— Jur că Mauro e cel care a ucis-o pe Lilly, continuă Jenny. El şi nenorocita lui de familie de psihopaţi ar fi făcut orice să mă împiedice s-o cresc eu, s-o împiedice pe ea să aibă o mamă. în schimb, a vrut să facă pe mama javra aia de piţipoancă! Pentru copilul meu!

Julia văzuse verdictul tribunalului. Fusese cât pe ce ca Jenny să piardă dreptul de a o lua pe Lilly la fiecare două săptămâni. Jenny nu fusese considerată suficient de stabilă din punct de vedere mental pentru a avea grijă de copilul ei. Comentariul o surprinsese pe Julia. în disputele privind custodia, instanţele judecătoreşti erau aproape întotdeauna de partea mamei, indiferent de situaţie. Disputele pentru custodie erau poate singura situaţie socială în care era nasol să fii bărbat. Dar femeia agresivă de pe canapea o făcea să înţeleagă de fapt rezervele instanţei.

— Există mari asemănări între dispariţia fiicei voastre şi dispariţia lui Ossian, de miercurea trecută, începu ea cu calm şi fără menajamente. De aceea vrem să vorbim din nou cu tine. Ne pare rău dacă înfigem cutitul şi mai adânc în rană.

Acceptă recunoscătoare paharul pe care i-l întinse Anders. în lichidul auriu înotau bucăţi mari de

gheaţă. Mirosea a dulce şi proaspăt. Luă o înghiţitură mare. Anders se pricepea clar. Peder deja îşi dăduse paharul pe gât.

— Poliţia a investigat cu atenţie toate acuzaţiile potrivit cărora cineva din familie s-ar fi aflat în spatele răpirii lui Lilly, interveni Peder şi îşi drese glasul. Chiar şi acuzaţiile aduse de tine în instanţă împotriva lui Mauro. Dar nu au găsit nimic care să le susţină...

— Dovezi, pufni Jenny. Astea sunt singurele chestii pe care au insistat!

Anders reumplu paharul lui Peder cu ceai cu gheaţă şi se aşează lângă soţia sa. Căţelul sări şi el pe canapea şi îşi puse capul pe genunchii lui. Părea să fi acceptat pentru moment prezenţa Juliei şi a lui Peder. Măcar era linişte.

— Doar ştii şi tu, îi spuse Jenny soţului ei. Era roşie între picioare de fiecare dată când venea de la Mauro! Am dus-o de mai multe ori la medic ca să-i arăt. Dar doctorii din ziua de azi, ei bine... sunt speriaţi să nu greşească. Tot susţineau că i-am cumpărat chiloţi prea mici, că îi lasă urme. Ce dracu'!

Părul lung şi negru îi cădea pe faţă, iar Julia se gândi că trebuie să fi fost frumoasă înainte ca
înverşunarea să-i transforme fata într-o mască furioasă.

— Jenny, i se adresă Anders cu blândeţe. Ştii că nu e adevărat. Mauro e ultima persoană care i-ar face rău lui Lilly în vreun fel. A iubit-o la fel de mult ca şi tine.

Jenny se uită pe fereastră şi îşi aprinse încă o ţigară.

— Azi nu-i o zi bună, le spuse Anders, fără să-şi ia ochii de la soţia sa.

— Nu-ţi mai aminteşti nimic din ziua în care a dispărut? întrebă Peder.

Jenny clătină din cap cu vehemenţă.

— Mi-am dat seama imediat că a luat-o Mauro. Că o ascunde undeva.

— Dar personalul de la grădiniţă ne-a spus că nu pe tatăl ei l-au văzut luând-o pe Lilly, interveni Julia cu o oarecare fermitate. Ci că era un cuplu mai în vârstă.

— Mauro e într-o grămadă de feluri, ripostă Jenny. Dar prost nu e. Bineînţeles că n-ar fi luat-o niciodată chiar el. Ar fi trimis pe altcineva.

Probabil pe cineva din familia lui. Părinţii lui sunt morţi, dar pe altcineva bătrân. Sunt nebuni, toţi. Psihopaţi.

Vocea ei se ridică în falset. Câinele tresări şi îşi

ridică privirea.

— Ştii că nu e constructiv, insistă Anders. Eşti sigură că ţi-ai luat medicamentele azi?

— Constructiv, repetă Jenny, imitându-i vocea pe un ton plângăcios. Copilul meu a murit şi a avut o perioadă infernală înainte de asta. Am făcut tot ce-am putut ca s-o salvez de el, de monstrul ăla nenorocit... de monstru. Şi totuşi... şi totuşi a murit...

Jenny tremura de furie. îşi aprinse altă ţigară de la mucul celei vechi şi trase din ea de parcă încerca să aspire filtrul din ţigară.

— Dar acum avem un nou caz, cu un alt copil, zise Julia încet şi cât se poate de clar. în circumstanţe similare cu cele ale lui Lilly, aşa cum spuneam. Şi de aceea...

— Se crede al naibii de deştept, o întrerupse Jenny.

Se ciocăni la tâmplă şi începu să se legene înainte

şi înapoi.

— Sunt sigură că încă e îngrijorat că o să-l ridicaţi pentru ce i-a făcut lui Lilly. Şi ce face el? Păi, el distrage atenţia de la el, de la Lilly. încearcă să vă facă

să credeţi că nu el a făcut-o, ci un din ăla...

Pocni din degete în aer.

— Un din ăla..., un criminal în serie.

— Deci voi asa bănuiţi? întrebă Anders cu blândeţe

în timp ce îi mângâia blana lui Mollberg.

Peder îi aruncă o privire întrebătoare Juliei, care clătină discret din cap, înainte de a răspunde.

— Mă tem că nu putem spune prea multe în acest moment, răspunse el. Cercetăm toate posibilităţile. Aşa cum spuneam, de aceea şi suntem aici.

Jenny îşi dădu ochii peste cap. Arătă spre Peder, cu ţigara în mână. Scrumul nescuturat căzu şi arse covorul deschis la culoare. Julia văzu ochii lui Anders urmărind traseul scrumului şi tresărind când acesta

t

ateriză. Dar nu spuse nimic. Doar mângâie mai intens blana lui Mollberg.

— V-aţi lăsat păcăliţi de prostiile pe care le-a spus data trecută şi o veti face din nou. Stiu asta. E un

t *f* *r*

diavol, Mauro, dar e deştept. Ce dracu', nu mă mai ţin puterile să vorbesc cu voi.

Jenny se ridică în grabă şi ieşi pe balcon, unde se aşează cu spatele la ei şi lăsă cuvintele să curgă mai departe.

— Vorbiţi cu Mauro şi o să vedeţi. Asta e tot ce am

; *t* *t*

de spus. Cu el şi cu familia lui nenorocită. Nişte psihopaţi nenorociţi.

Julia şi Peder se ridicară, iar Anders îi urmă în hol fără să spună nimic. în timp ce uşa se închidea în urma lor, o auziră pe Mollberg lătrând din nou.

— Bună!

Nathalie tresări. O femeie frumoasă, brunetă se apropie de ea cu un zâmbet larg. îşi dădu seama imediat cine este.

— Pot să mă asez?

/

Nova se aşează vizavi, fără să aştepte răspuns. Nathalie ridică din umeri. Bunica ei o lăsase singură la prânz, după ce venise cineva la ea şi îi şoptise ceva la ureche. Prânzul fusese o supă servită cu cea mai delicioasă pâine proaspăt coaptă pe care o mâncase Nathalie vreodată. Nu fusese nimic în neregulă cu

mâncarea, deşi n-ar fi refuzat un cheeseburger cu cartofi prăjiţi. Porţiile de la Epicura erau prea mici pentru ea.

Oamenii voiau mereu câte ceva de la bunica ei. într-un fel, se simţea mândră. Bunica Ines era, fără îndoială, o persoană importantă. Apărea chiar şi la televizor. Dar asta o făcea pe Nathalie să se simtă uneori şi un pic pierdută şi abandonată. Şi încă nu primise niciun răspuns la toate lucrurile neclare. „Răbdare", era tot ce-i spunea când Nathalie întreba ceva.

Bunica ei nu se mai întorsese, şi acum se apropia seara. Nu că pe Nathalie o deranja faptul că era singură la Epicura. Şi-ar fi dorit doar să găsească nişte

mâncare. Căutase chiar şi fursecurile care

fuseseră

/

acolo când ajunseseră alaltăieri, dar acestea se remarcară prin absenţa lor.

— Cum te simţi la noi? întrebă Nova, dând din cap spre o femeie care venise să-i aducă o cană cu ceai.

Dar fără biscuiţi.

>

— Ţi se pare OK sau crezi că totul e ciudat?

— Ambele, răspunse Nathalie, dezarmată de

francheţea ei.

— înţeleg. La urma urmei, încercăm să rupem tiparele şi să trăim într-un mod care a fost uitat în societatea noastră modernă. Sunt sigură că poate părea ciudat. Dar de fapt ce facem noi aici e ceva natural.

— Bunica a spus că toate astea vin de la bunicul tău.

— Da, asa e. Bunicul era un om foarte citit şi

7 t t

inteligent, care nu se sfia să pună întrebări dificile. A căutat sensul vieţii, am putea spune, fără să sune prea banal.

— Tot locul ăsta e, sincer, destul de banal.

Nova râse. Era un râs cald.

— Ştii ceva? Ai perfectă dreptate. Cred că locul ăsta e superieftin. Dar o mulţime de oameni au găsit un sens aici. Al vieţii. Al lor însisi. Al societăţii.

— Părinţii tăi au fost ca bunicul tău?

— Tata, cel puţin – el era un căutător, la fel ca tatăl său. Uneori, drumurile li se intersectau. Alteori, nu. Dar tatăl meu era un scriitor bun. De fapt, el este autorul multora dintre citatele pe care le vezi pe pereţii de aici. A studiat mult timp epicurismul alături de bunicul. Atunci trebuia să-şi găsească singur răspunsurile. A fost cu câţiva ani înainte să...

Tăcu şi o umbră îi traversă chipul.

— înainte să ce?

Nova începu să clipească.

— înainte să moară, răspunse ea. Eşti prea tânără ca să cunoşti povestea asta, desigur. Şi cred că va trebui să o lăsăm pentru o altă zi.

— Şi mama mea a murit când eram mică, spuse

Nathalie cu tristete.

— Câţi ani aveai?

Nathalie ezită.

— Ce e ciudat e că nu prea ştiu. Când întreb, tata îmi zice doar că eram mică. Dar nu puteam fi foarte mică. Pentru că îmi amintesc de ea. Sau de cineva. îmi amintesc un miros, o senzaţie, văd o siluetă în uşă, aud un râs, îmi amintesc... Sau poate că-mi amintesc doar visele cu ea...

Nathalie îşi drese glasul.

— Aşa că ajung în situaţia aia în care caut răspunsuri. Ar fi frumos să le am. Dar nimeni nu vrea să-mi spună nimic, nici tata şi nici bunica mea, acum. Adică, e foarte frumos aici, dar tata va veni în curând şi mă va lua cu maşina lui mare şi neagră, fie că-mi place, fie că nu. Şi aş vrea cel puţin să salut animalele înainte să se întâmple.

îşi auzi tonul sfidător şi regretă imediat. Ultimul

lucru pe care şi-l dorea era să sune ca o mucoasă.

Toată lumea era drăguţă cu ea aici. Putea să plece acasă oricând dorea, ea era cea care alesese să rămână.

Nova se ridică de la masă. Din fericire, nu părea să se fi supărat.

— O să vorbesc cu bunica ta. Ştiu că a plănuit ceva special pentru tine. Nici măcar eu nu ştiu ce e. Dar, bineînţeles, vei avea timp să vezi animalele. Crezi că ai putea să-l suni pe tatăl tău şi să-i spui că mai stai puţin? Am o întâlnire în oraş chiar acum, dar mi-ar plăcea să... să te mai văd.

Nathalie încuviinţă.

>

Nova zâmbi şi iesi din cameră. Nathalie se uită la

t t

telefon. Ştia deja că n-are de gând să-l sune pe taică- su. Bineînţeles. Cel mai bine era să-i trimită un SMS. Numai că ultimul pe care-l trimisese nu fusese tocmai drăguţ, aşa că nu prea ştia cum să formuleze fără să înrăutăţească lucrurile. Suspină şi puse telefonul deoparte. O să trimită un SMS. Doar că nu chiar acum. încă o zi putea să rămână aici fără probleme.

A DOUA SAPTAMANA

Mina privea fix la ecranul computerului, încercând să se concentreze, dar gândurile îi tot fugeau. îi fusese greu să adoarmă cu o seară înainte, din pricina întâlnirii cu tatăl lui Nathalie, care o urmărise toată ziua. Şi fusese şi mai greu să se trezească dimineaţă.

în liftul din Palatul Poliţiei, cineva lipise un afiş pe care scria:

It's Monday! Time to SHAKEIT UP!

Biletul pe care i-l dăduse tatăl lui Nathalie era acum mototolit într-o minge mică în coşul de

hârtii al Minei. îşi privi mâinile, care tremurau uşor. Atât de mult timp, atât de multă energie cheltuită încercând să lase trecutul în urmă. Atâtea amintiri pe care le ascunsese departe, foarte departe în creierul ei şi la care reuşise să se convingă că nu va trebui să se mai întoarcă niciodată. Dar viata continuase cumva să aducă trecutul în prezent. Fusese de ajuns să-l vadă pe tatăl lui Nathalie ieri-dimineaţă pentru ca ultimii zece ani, *peste* zece ani, se corectă ea, să se şteargă. în amintire, ea se întorsese brusc la tot ce se întâmplase atunci. La tot ce credea că va fi îngropat pentru tot
restul vieţii ei. La urma urmei, aceasta fusese
înţelegerea pe care o făcuseră. Şi ea plătise un preţ enorm.

îşi sunase mama de mai multe ori în timpul zilei, dar de fiecare dată fusese întâmpinată de robotul telefonic. îi fusese greu să se gândească la altceva decât la ce i-ar fi putut dezvălui mama ei lui Nathalie. Şi la ce nu i-ar fi putut spune.

îşi luă telefonul şi activă dispozitivul de urmărire GPS pentru a-şi vedea fiica măcar de la distanţă, dar aplicaţia nu reuşea să determine unde se afla emiţătorul. Se întâmpla tot mai des în ultima vreme. Probabil că rămăsese fără baterie. La urma urmei, se afla în rucsac de mult timp.

Telefonul îi sună în mână. Un mesaj de la recepţie, care spunea că are un vizitator. Poate că maică-sa făcuse cum îi ceruse ea şi venise totuşi?

Se opri când văzu numele necunoscut al vizitatorului. Nu era mama ei. Nu se putu abţine să se simtă puţin uşurată. Nu ştia dacă era cu adevărat pregătită pentru acea întâlnire.

Luă un şerveţel antiseptic şi sterse telefonul.

Apoi se îndreptă spre lifturi şi coborî la recepţie.

în hol o aştepta o femeie îmbrăcată elegant. Mina avu timp doar să se gândească la faptul că n-o mai întâlnise niciodată pe femeie, înainte ca aceasta să-şi întindă braţele şi să o tragă rapid într-o îmbrăţişare.

— Mina! exclamă ea. Mă bucur să te cunosc în sfârsit!

Toate sinapsele din creierul Minei explodară simultan. O mie de gânduri despre unde fusese femeia, dacă se spălase, ce atinsese, pe cine atinsese... Simţea un milion de germeni răspândindu-se pe corpul ei, iar pe femeia înfăşurată în jurul ei, ca pe un animal-gazdă care îşi transfera acum toţi paraziţii către ea, unde se puteau înmulţi şi răspândi tot ce purta cu ea. Vru să se elibereze, dar se trezi paralizată, incapabilă să se mişte, incapabilă să vorbească.

în cele din urmă, femeia făcu un pas înapoi. Mina rezistă unui impuls puternic de a-şi smulge toate hainele şi de a fugi goală şi ţipând pe coridor, până la cel mai apropiat duş.

— Nu cred că ne-am..., începu ea.

— Mama ta mi-a povestit atât de multe despre tine! o întrerupse femeia, cu un zâmbet strălucitor care părea bine repetat, de parcă ar fi fost obişnuită să fie fotografiată.

în plină panică, Mina nu se putu abţine să nu observe cât de frumoasă era femeia. Părul lung, şaten- închis, des şi lung îi curgea pe spate peste o cămaşă de mătase albă şi răcoroasă. Picioare lungi şi subţiri, într- o fustă de mătase albă asortată, care i se mula pe corp. Ochii mari şi albaştri dădeau un contrast de efect cu tenul măsliniu. Machiaj aproape inexistent, dar perfect. Atrăgea atenţia. Şi, aparent, era genul care îmbrăţişa lumea.

Mina mai realiză şi altceva. Zâmbetul acela o indusese în eroare. Se înşelase în prima ei presupunere. Ştia foarte bine cine e femeia.

— Mama mea, spuneai? întrebă Mina, uitându-se discret în jur, în caz că ar fi putut auzi cineva. Cel mai bine urcăm la mine.

O lăsă pe femeie să treacă de barieră şi o conduse la lift.

— îmi pare rău, am crezut că ţi-a spus că vin, răspunse femeia în timp ce urcau la etajul din dreapta. Numele meu este Nova. Lucrez cu mama ta. Sau poate mai degrabă ea lucrează cu mine. Oricum, noi două nu ne-am mai întâlnit până acum.

— Nu, altfel mi-as fi amintit. Dar stiu cine esti. Ai
‘; ; ;
ţinut o prelegere la fostul meu departament acum câţiva ani. Ai vorbit despre asociaţia ta şi despre... Epson, aşa îl cheamă? Filosoful?

— Epicur.

— Hm. Vino, să mergem în sala de şedinţe.

O luă cu paşi repezi pe coridor, dorind să o scape repede pe Nova de ochii colegilor curioşi.

— înţeleg că te întrebi de ce sunt eu aici. Şi nu mama ta.

Mina auzea tocurile Novei păcănind în spatele ei.

— Da. Având în vedere că pe ea am sunat-o, răspunse Mina scurt, deschizând uşa de sticlă a sălii de conferinţe.

Nova se aşează şi întinse mâna spre pachetul de şerveţele umede care zăcea pe masă.

— îmi permiţi? E incredibil de cald afară.

Mina încuviinţă. Să ţină minte să arunce pachetul, fiindcă Nova pusese mâna pe el. Nu că ar fi contat, era deja infestată complet cu orice adusese Nova cu ea. îi ura, îi ura profund pe oamenii care îmbrăţişau.

Nova scoase un şerveţel din pachet şi se sterse cu el
t t , t t
pe gât pentru a se răcori. Apoi se şterse pe mâini, după care îl încreţi într-o minge mică şi îl aruncă în cel mai apropiat coş de gunoi.

— Deci despre ce e vorba? întrebă Mina fermă. Unde
e mama? Şi unde e Nathalie?

Nu era o conversaţie pentru care avea timp şi, totodată, faptul că stătea şi tânjea după un duş dezinfectant – sau după o sablare completă – făcea ca întreaga situaţie să fie aproape insuportabilă.

— Mi-a spus totul, începu Nova, afişând din nou zâmbetul acela. Despre tine. Despre voi. Despre Nathalie. Poţi vorbi fără griji cu mine. Mama ta... se află în mijlocul curbei de dezvoltare în această privinţă. Tocmai i s-a „născut” o nepoată. încă nu e pregătită să vorbească cu tine.

Mina simţi cum furia, vechea furie, clocotea în ea. Era atât de puternică şi de corozivă, încât îi dădură lacrimile.

— Nu mă interesează curba ei de dezvoltare sau muncă, sau cum îi spuneţi voi. Pe mine mă interesează Nathalie. La fel şi pe tatăl ei. Ştii cine e el, presupun?

Nova dădu afirmativ din cap.

— Da, stiu cine e tatăl lui Nathalie. Poti să-i transmiţi că nu trebuie să-şi facă griji. Dar acesta este un proces de vindecare, iar procesele de acest fel sunt vulnerabile. Ar fi mult mai rău pentru Nathalie acum dacă el sau tu ati interveni şi ati întrerupe totul. Asa cum spuneam, abia au început.

— Mă ameninţi acum? Serios? Stii că vorbeşti cu un
poliţist, nu?

Nova oftă şi clătină din cap. Apoi zâmbi din nou cu blândeţe.

— Orice ai crede, mama ta e în propria călătorie acum, răspunse ea încet. A trecut mult timp de când şi-a schimbat viata, dar multe din trecut sunt încă nerezolvate. Totul este suferinţă, durerea purifică, aşa cum obişnuia să

spună tatăl meu. Nathalie e o parte din acea călătorie. Exact ca tine.

— Nathalie e minoră. Ţi se pare justificat din punct de vedere etic ca mama mea s-o contacteze fără acordul unui părinte? Sunt la câteva secunde distanţă de a te denunţa pentru răpire.

Se forţă să respire adânc de câteva ori. Nu-şi putea permite să fie revoltată. Asta ar fi deschis uşi pe care
nu voia să le deschidă. Calm. Controlul. Astfel, o usă
’;
importantă rămânea încuiată.

— Răpire, repetă Nova. Aha. înţeleg că te-a afectat foarte mult cazul copilului dispărut. E de înţeles dacă vezi lumea prin acest filtru pentru o perioadă. Şi poate că ai dreptate că ar fi trebuit să ia legătura cu unul dintre părinţi. Dar mama ta face propriile alegeri. Eu nu am nicio putere în această privinţă. Apoi eu pot considera ce cred de cuviinţă despre alegerile ei. Dar deocamdată asta e situaţia, iar ea e, până la urmă, bunica lui Nathalie. Nu există nicio constrângere aici. Abia acum încep să se cunoască. Nathalie e liberă să vină şi să plece când doreşte, dar a spus că vrea să mai stea câteva zile. Sunt aici pentru a te îndemna să permiţi asta. Amândouă au nevoie. Eşti singura care-l poate convinge pe tatăl lui Nathalie să-i dea această şansă. Eu n-am nimic de spus în această privinţă. Doar tu poţi lua decizia. Am venit aici pentru că am vrut să pot să te privesc în ochi când îţi spun că e ceva ce trebuie să lăsaţi amândoi să se întâmple. Crezi că e posibil?

Mina o văzu pe Nova ezitând. Era furioasă pe mama ei şi dezamăgită că era prea laşă să vină ea însăşi aici. Şi îşi dorea să o displacă intens pe femeia frumoasă în haine răcoroase, care nu părea deloc afectată de căldură. Mina bănuia că manevra cu şerveţelele umede o făcuse mai

mult pentru ea. Nova stătea acolo, de neatins, enervând-o pe Mina.

în acelaşi timp, trebuia măcar să abordeze uşor gândul că mama şi fiica ei poate că se îndreptau spre ceva bun. Chiar dacă o durea un pic prea tare faptul că ea nu fusese inclusă încă în acest proces. Poate că, în timp, asta se va schimba. La urma urmei, avea un dispozitiv de urmărire GPS.

Oftă.

— Lasă-mă să lămuresc ceva. Nu cred nimic din ce fac oamenii ca tine. Dezvoltare personală. Autoajutorare. Vindecare, tămăduire, voodoo sau cum îi mai spuneţi voi. Totul e doar vrăjeală pentru oameni care nu reuşesc să-şi ia propriile vieţi în mâini. Pentru mine, ce faceţi voi pare la fel de rău ca o sectă.

Observă cu satisfacţie cum zâmbetul femeii

t

dispare.

— Nici n-ai idee cât de mult te înşeli, replică Nova. O parte din activitatea noastră la Epicura constă în „deprogramarea" persoanelor care au reuşit să părăsească sectele. Interesul meu a fost stârnit atunci când una dintre participantele la cursul meu mi-a povestit despre perioada petrecută în Knutby.

Dezertase devreme. înainte să se dezlănţuie iadul

;

acolo. Mi-am dat seama că am putea îndeplini o funcţie. Că filosofia noastră e potrivită pentru a-i readuce pe foştii membri ai sectelor la o existenţă cât mai normală cu putinţă.

— Sau să-i faceţi să schimbe pur şi simplu secta.

— Vorbesc serios. E uşor să-i priveşti cu dispreţ pe cei

care se alătură unor culte. Să crezi că sunt slabi. Uşor

;

de condus. E o simplificare exagerată. Deseori e vorba despre conexiune. Dacă eşti copil şi creşti

cu un părinte care îţi face rău cu vorba şi cu fapta, se creează o viziune distorsionată asupra relaţiilor. Te aştepţi să fii oprimat. Fapt pe care cultele se pricep să îl exploateze. Dar poate fi şi invers. Un ataşament ocrotit te poate face să-i vezi pe toţi oamenii ca fiind drăguţi şi, prin urmare, să devii lipsit de apărare împotriva persoanelor cu alte motive. Aici nu e vorba doar despre secte, voi sigur vedeţi aceste fenomene în fiecare zi în munca voastră.

— Dar în Suedia nu prea există secte, nu-i aşa? replică Mina. Cu excepţia celei din Knutby, dar aceea nu e...

— în Suedia există între trei şi patru sute de asociaţii care pot fi clasificate drept secte, o întrerupse Nova. Treizeci-patruzeci dintre ele pot fi considerate ca fiind distructive. Politia ar trebui să fie mai atentă la acest

t

lucru.

Mina nu ştia ce să răspundă. întinse mâna după pachetul de şerveţele, apoi şi-o retrase când îşi aminti că îl atinsese Nova. în loc de asta, scoase din buzunar o sticlă de gel dezinfectant.

Nova zâmbi. Din nou.

— în ceea ce priveşte autoajutorarea, chiar tu mergi la AA. Mama ta mi-a spus că ai făcut programul celor 12 paşi. Vrei să spui că n-a ajutat? Că te-ai fi descurcat mai bine pe cont propriu?

Mina se încruntă. *Touché.* Nova avea dreptate. E adevărat, Mina aproape că era să-şi piardă subit viaţa, dar nu putea să dea vina pe AA pentru că Jane şi Kenneth o găsiseră acolo întâmplător. Alcoolicii

Anonimi fusese salvarea ei, paiul de care se agăţase mulţi ani. Rutina de a merge acolo şi de a întâlni alte persoane cu aceleaşi probleme, de a nu trebui să se simtă ciudată sau defectă, ci de a fi înţeleasă. Da, AA ajutase. N-ar fi scos-o la cap singură.

Nova încuviinţă scurt.

— Voi face tot ce pot. Şi îmi cer scuze pentru îmbrăţişare. Nu mi-am dat seama cât de nepotrivit a fost, având în vedere..., ei bine, preferinţele personale.

Nova aruncă o privire la şerveţelele umede şi la sticla de gel dezinfectant de pe masă. Mina oftă. De ce nu putea fi un pic mai normală? Să aibă aceeaşi toleranţă pentru murdărie pe care o aveau, evident, oamenii normali? Pe de altă parte, probabil că erau în permanenţă bolnavi, absolut fiecare dintre ei.

— Sunt sigură că ai mult de lucru, nu e nevoie să mă conduci, adăugă Nova, ridicându-se. O să vorbesc cu mama ta. Tu poţi să vorbeşti cu tatăl lui Nathalie?

Nu era o conversaţie pe care Mina o aştepta cu nerăbdare.

— Trebuie să cobor cu tine să te scot din clădire. Nu poţi ieşi singură.

Desi era adevărat, îi mai oferea câteva minute de răgaz înainte de a fi nevoită să-l sune pe tatăl lui Nathalie. Coborâră cu liftul, iar Mina o trecu pe Nova fulgerător de rapid prin bariera de securitate.

— încă o chestie, adăugă Mina, în timp ce Nova tocmai trecea de barieră. Data viitoare, vreau s-o văd pe mama. Nu pe tine.

Când se întoarse în sala de conferinţe, îşi trase mâneca bluzei peste mână, luă pachetul de şerveţele şi-l aruncă la gunoi. Apoi luă telefonul. Dar nu pe tatăl lui Nathalie avea de gând să-l contacteze. Era un număr de telefon la care aştepta de aproape doi ani să aibă un motiv să sune.

— Bună, Vincent. Eu sunt.

Vincent încremeni. Numărase secundele, orele, zilele şi, în cele din urmă, lunile care trecuseră de când auzise ultima oară acea voce.

Iar acum, când îl sunase, brusc nu mai era deloc pregătit. Avu un impuls să-şi îndrepte hainele şi să-şi aranjeze părul. Să-şi verifice respiraţia. Chiar dacă ea nu putea să-l vadă sau să fie în apropierea lui.

Clipi puternic şi simţi furnicături în toţi porii.

— Bună, Mina, răspunse el încet şi intră în birou.

Cel mai bine era să nu-l vadă şi să nu-l audă Maria.

Pentru că ştia că s-ar înroşi ca un copil, aşa cum făcea înainte.

— Ce mai faci? întrebă ea.

îşi dădea seama, după tonul uşor apăsat, că expresia politicoasă era doar o necesitate. Mina chiar dorea să vorbească despre altceva.

— Ei bine, mulţumesc, maşina e în regulă şi încă mă culc cu soţia mea o dată la două luni.

t

— Vincent!

— îmi dau seama după vocea ta că e ceva important. Zi.

— Bine, spuse Mina, părând mult mai relaxată. Poţi să treci azi după prânz pe la sediul poliţiei? Vreau să discutăm ceva în particular.

Vincent se aşează greu pe scaunul de la birou, cu gâtul brusc uscat. în particular. După prânz. Asta însemna peste doar o oră. Sigur, nu avea nimic de făcut pentru restul zilei. Zilele de luni erau rareori deosebit de pline de evenimente. Dar... astăzi? Acum?

Ochii Minei.

Nu era pregătit. Inima îi bătea de parcă ar fi dat o audiţie pentru postul de baterist într-o trupă rock. îşi dorise mult şi, în acelaşi timp, încercase să nu-şi dorească. Să nu-şi facă speranţe. Şi acum, dintr- odată... astăzi?

Ochii Minei.

Acum?

— Sigur, răspunse el, încercând din răsputeri să pară indiferent. Va trebui să mă uit în agendă, dar cred că sunt liber.

Ruben cumpără obişnuita pungă de prânz cu sendvis şi suc de la cafeneaua din coltul Palatului Poliţiei, aşa cum făcea în fiecare luni. îşi petrecuse dimineaţa băgând în computer toate notiţele pe care le luase de mână în cursul conversaţiilor din weekend.

Dacă ar fi fost o altă zi, probabil că ar fi mâncat la birou. Dar nu era o zi oarecare, ci luni. Iar lunea era specială. Aşa că mâncă sendvişul pe fugă, în drum spre bunică-sa. Era mica lor tradiţie săptămânală. Doar pe el îl mai avea. Şi fusese mereu alături de el, încă de când era mic. Asa că acum era rândul lui. Documentele despre Lilly Meyer mai puteau aştepta 45 de minute. Ruben luă ultima înghiţitură de suc în timp ce intra pe uşă. Bunica Astrid îl aştepta în camera ei, ca de obicei.

— Bună, bunico!

— Bună, inimioara mea!

Ca întotdeauna, se lumină când îl văzu. îşi ridică

faţa ca s-o poată săruta el pe obrazul zbârcit. Mirosea exact la fel ca întotdeauna. Bumbac proaspăt spălat, lavandă şi o uşoară mireasmă de migdale, despre care el ştia că provenea de la prăjiturile cu migdale pe care le ţinea ascunse în sertarul noptierei.

— Am adus bunătăti, anunţă el, ţinând în mână a

doua pungă pe care o cumpărase.

Preferatele bunicii. Gogoşi cu cremă de vanilie.

— Mă îndopi, să vezi ce mă îngraş, oftă ea şi îşi mângâie burta slabă.

Ruben zâmbi la glumă. Bunica era numai piele şi os şi amândoi ştiau că nu va mai pune niciodată grăsime pe ea. Dar atât timp cât încă mai avea poftă de prăjiturile ei secrete cu migdale, Ruben nu era prea îngrijorat.

Se aşează pe pat lângă ea. Singurul alt loc în

care se putea aşeza era un fotoliu uzat din colţ, dar el voia să fie aproape. Să-i simtă mirosul, să-şi amintească toate momentele petrecute în căsuţa din Ălvsjo, în bucătăria în care mirosea mereu a clătite calde şi a dulceaţă de căpşuni făcută în casă. Atâtea veri şi vacanţe petrecute la bunica din partea tatălui! Doar ei doi. După ce mama lui îşi găsise un nou soţ cu care voia să-şi petreacă vacanţele, singură, fără un copil atârnat de fusta ei. întotdeauna fusese loc pentru el acasă la bunica.

— Vrei să-ţi rup jumătate?

Arătă întrebător cu degetul spre o gogoaşă, dar bunica dădu din cap în semn că nu.

— Viaţa e prea scurtă ca să mănânci jumătate de gogoaşă, răspunse ea zâmbind.

Avea încă dinţi frumoşi şi puternici. Un lucru de care fusese întotdeauna mândră. Nicio carie, cum obişnuia ea să spună, arătând spre şirul perfect de
dinţi.
/
îşi puse o mână noduroasă, cu pete, pe piciorul lui.

— Acum spune-mi, Ruben. Cum mai e viaţa ta?

Aceeaşi întrebare pe care o punea în fiecare săptămână când venea la ea. Nu-l întreba niciodată despre slujba lui, ceea ce-l scutea de a-i spune cât de îngrozitoare poate fi lumea. în schimb, întreba despre orice altceva. Şi în fiecare săptămână povestea despre ce viaţă interesantă şi plină de evenimente avea el. Amândoi ştiau că minte, dar ea îl lăsa să mintă.

t 1

însă azi nu voia să mintă. Aşa că îi povesti despre vizita lui la Ellinor. Bunica îl mângâie pe picior.

— Da, tu îmi ştii părerea. Că ai fost prost că ai lăsat-o pe fata aia să-ţi scape. Nu era doar o frumuseţe pentru ochi, era şi o fineţe de fată pe dinăuntru. Dar tu erai tânăr şi prost. Se întâmplă foarte des cu voi, băieţii.

— Da, cred că am moştenit asta de la tata, răspunse el şi, ca întotdeauna când era vorba despre tatăl său, vocea căpătă un ton uşor amar.

Tatăl lui îi părăsise pe el şi pe maică-sa când Ruben era mic. Plecase la o conferinţă şi nu se mai întorsese

t r

acasă. Era încă în viaţă, Ruben ştia asta de pe Facebook. Dar niciunul dintre ei nu luase vreodată legătura cu celălalt.

Bunica Astrid nu răspunse la acest comentariu. Trecuse mult timp de când nu mai încercase să-şi scuze fiul. El făcuse o alegere. Şi în locul lui, ea primise un nepot pe care să-l iubească.

— Părea că o duce bine, Ellinor? întrebă bunica curioasă. S-a măritat? Dacă nu, poate că încă nu e prea târziu...?

Ruben zâmbi şi luă o muşcătură mare din gogoaşa cu vanilie. Crema i se întinse pe dinţi. La fel ca atunci când era mic şi mânca gogoşi cu vanilie în foişorul bunicii, jumătate din plăcere era să lingă cu limba crema de pe dinţi.

— Nu stiu dacă e căsătorită. Probabil că da. Oricum,

t *1*

are copil, o fată. A ieşit să mă salute. Şi ştii, bunico, pe fiica ei o cheamă Astrid. Ellinor şi cu tine v-ati înţeles întotdeauna atât de bine, cred că de la tine i-a venit ideea numelui.

— Oh, nu, ce frumos ar fi! zise bunica încântată. E mică?

— Nu, are vreo zece ani, cred. O fată foarte drăguţă. Are exact ochii lui Ellinor.

Privirea lui Astrid licări. Miji ochii la Ruben.

— N-ai o fotografie? Pe Facebook-ul ăla?

— Vai, dar ce curioasă eşti, râse Ruben, dar scoase telefonul şi începu să caute.

N-avu nicio problemă s-o găsească. Ellinor era acolo, tot cu numele de fată. Iar pagina ei era plină de poze cu fetiţa. Ruben dădu click pe

una în care purta o coroniţă cu flori de vară, cu ochii strălucitori şi
zâmbetul larg.

— Uite-o aici. Nu seamănă cu Ellinor? Dar nu numai cu ea, după cum vezi. Nu ştiu cine e tatăl, dar cred că unele trăsături vin de la el.

Ruben se încruntă în timp ce privea fotografia, cu capul aproape de cel al bunicii sale. Să fie posibil să-l cunoască totuşi pe tată? Fata îi era cumva atât de cunoscută. O parte din crema de la gogoaşa cu vanilie era încă lipită de dinţi. O frecă cu degetul arătător, după care linse zahărul rămas pe deget.

Bunica se uită la poză şi râse. Apoi se ridică încet şi clătină din cap.

— Ruben, pentru un bărbat aşa inteligent ca tine, eşti uluitor de bătut în cap.

Se îndreptă cu greu spre un şifonier maro cu un şervet din dantelă albă pe el, una dintre puţinele piese de mobilier pe care reuşise să le aducă la căminul de bătrâni. Pe şervet erau aranjate o grămadă de poze, majoritatea fotografii înrămate, cu Ruben la diferite vârste. Alese una dintre ele, o luă şi se întoarse
şchiopătând până la pat. Luă fotografia şi o ridică lângă poza fetei.

Ruben făcu ochii mari. Acum ştia de ce îi părea atât de cunoscută.

Mina era singură în sala de şedinţe. De când îl întâlnise ultima oară pe Vincent, peretele din faţa ei fusese umplut, curăţat şi umplut din nou cu poze, documente şi cuvinte mâzgălite cu un scris greu de citit despre alte victime. Alte destine. Pozele cu recuzită meşterită în casă, pentru diferite numere de iluzionism, erau de mult uitate. Acel caz i se părea extrem de îndepărtat, ca şi cum ar fi fost într-o altă viată.

într-un final, ancheta şi Vincent însusi deveniseră

1 t t
greu de delimitat. Totul se dovedise a fi profund personal pentru el, chiar dacă nu-şi dăduse seama de la început. Numai că acum totul era diferit.

Fuseseră ucişi doi copii.

Era un întuneric în care era înfricoşător să intri.

;

Nu că ar fi fost prima dată când vedea copii sfârşind-o rău, dimpotrivă. Era un lucru mult prea comun în munca de poliţie. Copii abuzaţi. Copii exploataţi. Copii care trăiau într-o mizerie care era o ruşine pentru o societate dezvoltată.

Dar crimă?! Crimele asupra copiilor nu erau ceva obişnuit. De aceea puţinele cazuri care fuseseră rezolvate erau în general bine cunoscute de publicul larg. Helen, ucisă de Ulf Olsson. Engla, ucisă de Anders Eklund. Şi Bobby, ucis de tatăl vitreg cu ajutorul mamei. Aceste cazuri şi multe altele rămăseseră pentru totdeauna întipărite în sufletele suedezilor.

Eterna întrebare era *cum.* Cum putea un om să fie capabil de o asemenea răutate?

Mina nu era sigură că vrea să afle răspunsul. Cei care făceau asa ceva erau monştri, nimic mai mult. Nu era nevoie să-i înţeleagă. Trebuia doar să-i găsească. Dar acum anchetau două fapte comise în acelaşi mod. Asta sugera un posibil tipar pe care ar fi preferat să nu- 1 vadă.

Mina se întreba cum va reacţiona Vincent când va auzi despre acest caz. Nu că avea de gând să-i ceară ajutorul, îl sunase din alte motive. Dar bineînţeles că el o va întreba la ce lucrează şi ea îi va spune. Iar el avea familie. Era tată. Nu credea că era posibil, ca părinte, să se protejeze de imaginile cu Lilly şi Ossian din faţa ei. Orice ar fi spus, ştia că Vincent nu era atât de raţional şi de stăpân pe emoţiile sale pe cât pretindea că este. în scurtul timp în care se cunoscuseră, văzuse licăriri de altceva, ceva care sugera mai degrabă contrariul. întrezărise

un abis de emoţii. Şi poate chiar un întuneric.

îi era greu să pună degetul, era ca şi cum vedea cu coada ochiului ceva mişcându-se. Dacă îţi îndreptai privirea acolo, dispărea. La fel era şi cu Vincent. Nu l- ar putea prinde.

Nu că ar fi vrut să-l prindă. Nu voia să prindă pe nimeni. Nu luase în calcul faptul că Tinder va proclama *It's a match* când va glisa la dreapta pe Amir. Faptul că ea de fapt îl şi contactase era pură TCC-, nimic mai mult. Dar Vincent îi scăpa printre degete de fiecare dată când credea că îi zăreşte clar conturul. Iar acum, când nu-l mai văzuse de aproape doi ani, era mai sters ca niciodată.

O parte din ea protestase zgomotos faţă de ceea ce tot ea pusese în mişcare. Ar fi mai bine să continue să- 1 ţină pe Vincent departe de viaţa ei. Dar o altă parte, o parte mai profundă, nu dorea nimic mai mult decât să-l aibă în preajmă.

Şi acum era în drum spre ea.

Telefonul de pe masă vibră. O notificare îi reaminti că vizitatorul ei va sosi în câteva minute. Mina se ridică şi se duse să îl întâmpine pe mentálist.

- Terapie cognitiv-comportamentală.

De îndată ce se urcă în taxi, începu să transpire. Şi
atunci observă că aerul condiţionat din taxi era setat
}
la maximum 15 grade. Unui pinguin i-ar fi priit acolo, în maşină. Dar Vincent ştia că transpiraţia lui nu era cauzată de căldura din exterior, ci de nervozitatea interioară. Gândul la Mina îi clocise un întreg roi de fluturi în stomac.

Nu era bine. Avea nevoie de altceva la care să se gândească. Altfel va fi o epavă când va ajunge la destinaţie. Taxiul viră pe Tyresovägen cu o viteză puţin prea mare şi, pentru o clipă, Vincent o văzu cu ochii minţii pe Mina venind să-l viziteze la spital. Accident de maşină.

Nu vorbise cineva despre un accident de maşină recent? Taxiul trecu pe lângă un autobuz SL-. Pe o parte era o reclamă la pastile pentru dureri de cap, cu textul plin de miez: *Doare*?

Durere.

Fusese ceva şi despre durere. Cine... Exact. *Totul este suferinţă, durerea purifică.* Nova citase cuvintele astea, când o văzuse la televizor vinerea trecută. Nova, care avusese un accident de maşină în urma căruia îşi pierduse tatăl. Tatăl ei, care avusese şi el de-a face cu epicurismul.

Ar fi putut fi o distragere potrivită. Luă telefonul şi căută site-ul Epicura. Era o pagină web elegantă şi modernă, cu o siglă profesionistă.

Dădu *scroll* pe lângă o serie de clipuri, toate părând s-o prezinte pe Nova în timp ce explica diverse lucruri, după care ajunse la un fel de program filosofic care explica epicurismul.

îndreptarul epicurian pentru o nouă lume
este acelaşi ca în vremurile de demult:
doar o nelinişte
/ t
trecând aidoma unei comete devine stea.
Rapid şi pe nesimţite. Viaţa liniştită este
viaţa care purifică. Evită precaut tot ce
provoacă durerea. Nu îfi dori nimic. O
viaţă fără dorinţe este o viaţă eliberată de
orice suferinţă, care, în schimb, îţi permite
să savurezi împlinirea, când atingi Totul

John Wennhagen

John Wennhagen. Tatăl Novei. Oricum, Vincent îşi amintea corect numele. Presupunea că utilizarea acelei explicaţii nu foarte moderne a programului pe pagina web de altfel atât de elegantă era o modalitate prin care Nova îşi onora tatăl. Citi textul poetic de două ori fără să înţeleagă prea multe.

— Am ajuns, domnule, îl anunţă taximetristul cu o politeţe exagerată, aruncându-i o privire pe furiş în oglinda retrovizoare.

Vincent îşi dădu seama că maşina oprise de ceva vreme. Plăti fără să observe la cât se oprise aparatul de taxat, atât de emoţionat era, şi iesi. Soarele strălucea direct pe faţada Palatului Poliţiei, ceea ce făcea imposibil să vadă înăuntru prin ferestrele mari. Dar ştia că ea e pe acolo pe undeva. îl aştepta. *Simţea* că e acolo. Bineînţeles, nu simţea. Cocktailul hormonal de serotonină, dopamină, cortizol şi adrenalină pe care-l declanşase în el apelul telefonic al Minei încă îi afecta în cel mai profund mod percepţia asupra realităţii. Ar fi fost o prostie să confunde sentimentele interioare cu realitatea. Nici măcar el nu înţelegea, cu toate cunoştinţele sale, de ce îl afecta ea aşa. O parte din el spera că poate şi el o afecta în acelaşi mod.

De obicei, avea explicaţii ştiinţifice pentru raţionamentele sale, dar când le punea cap la cap în acest caz, sentimentul era totuşi mai mare decât suma părţilor sale. Era ceva dincolo de explicabil când venea vorba de Mina şi de ceea ce simţea pentru ea. Şi acum ea era acolo. în curând o va revedea.

îşi drese glasul ca să-şi cureţe gâtul, brusc foarte uscat. Verifică sacoul şi îndepărtă un fir de păr de-ale Măriei de pe mânecă. Regreta deja că se îmbrăcase la costum. Apoi urcă scările şi deschise uşa. Mina aştepta chiar la intrare.

— Bună! îl salută ea când îl văzu intrând. A trecut ceva timp.

— Bună! răspunse el, brusc incapabil să continue.

Aproape că uitase. Părul negru, mai lung

decât
data trecută, deşi încă nu-i crescuse cât să şi-l poarte în coadă de cal, ca odinioară. Ochii negri şi buzele cărnoase, roşii de la natură. Bluza albă de vară, fără mâneci, despre care ştia că va fi schimbată cu un pulover de îndată ce vremea o va permite. Şi mica linie de îngrijorare dintre sprâncene. Dar mai presus de toate. Privirea ei. Vincent se simţea uşor ametit.

Nu mai era o creatură fictivă pe un piedestal, ci din
nou o fiinţă umană în carne şi oase. Dar asta nu făcea
decât să înrăutăţească lucrurile.

Crezuse că viata lui continuase să se deruleze minunat şi fără ea. Că pusese amintirile într-o cutiuţă mentală şi mersese mai departe. Cât de mult se
înselase! Abia acum îşi dădea seama. Ochii care în
această clipă îl priveau întrebători îl însoţiseră dintotdeauna. în fiecare zi, în spatele fiecărui gând, ea fusese acolo. Şi acum stătea în fata lui, în carne şi
oase.

— Ce... ce-ai mai făcut? reuşi într-un final să bâiguie. Arătă spre mănuşile subţiri din plastic, albe, pe care le purta.

— Sunt noi. E mai rău?

Genial. Idiot. Pentru că *ăsta* ar fi fost primul lucru despre care ar fi vrut ea să vorbească. Dar Mina doar râse.

— Nu, nu, numai că am umblat cu nişte fotografii. N-am vrut să las amprente pe ele. Sper că e OK că te- am chemat aici. Şi apropo, frumos costum, dar nu ţi-e foarte cald?

Vincent se înroşi şi îşi dădu jos sacoul. Mina avea mai multă dreptate decât credea.

— Cred că Maria se bucură că am venit.

Deschide un magazin online şi e foarte ocupată cu asta acasă în acest moment.

Tăcu. Se priviră. Dacă ar putea şti la ce se gândeşte ea... Pe de o parte, avea sentimentul că e exact ca odinioară, pe de altă parte, deloc. în 20 de luni, oamenii apucau să se căsătorească, să aibă copii şi să divorţeze. El nu mai era acelaşi ca atunci. Şi garantat nici Mina.

Şi totuşi...

Mina trase cu ochiul într-o parte. Apoi în cealaltă direcţie. Ca şi cum ar fi căutat ceva. Un gând, poate, sau ceva de spus.

— Bun... Urcăm? îl întrebă.

Mina îşi folosi cartela pentru a-l lăsa să treacă de bine cunoscutele bariere şi urcară cu liftul până în sala de şedinţe. I se păru că vede ceva sclipind în ochii ei când intrară în lift, ca şi cum ar fi fost pe cale să menţioneze o altă dată când merseseră împreună cu liftul, dar ea nu spuse nimic.

— M-am antrenat, dacă asta te întrebi, zise el.

Apoi îşi dădu seama cum ar putea fi interpretat ceea ce tocmai spusese.

— Deci... adică... liftul... Nu că aş merge la sală, ar fi ceva ciudat de spus, chiar dacă ar fi de fapt... Nu coborâm aici?

Uşile liftului se deschiseră, salvându-l înainte de a-

şi săpa groapa şi mai adânc. Tuşi puternic şi ieşi în grabă înainte ca Mina să-i poată vedea faţa probabil roşie ca racul.

În sala de şedinţe, Mina aşezase pe masă fotografii
şi documente în două rânduri ordonate, iar el se
concentră asupra lor. Rândurile erau etichetate cu nume. Lilly şi Ossian.

— Am văzut conferinţa de presă despre el, îi spuse Vincent, arătând spre poza lui Ossian.

— Da, răspunse ea, dând din cap. Ştii ceva despre copiii dispăruţi?

— Doar că sute de copii dispar în Suedia în fiecare an, dar nu mai mult de-atât.

— Aşa e. Presa preferă să scoată în evidenţă câţi copii imigranţi dispar, dintre cei veniţi în Suedia neînsoţiţi, dar adevărul e că există şi mai mulţi copii dispăruţi, din familii de refugiaţi. E un mister. Nu mai sunt găsiţi niciodată.

— Trafic de carne vie?

— Deseori. E groaznic. Dar în rest majoritatea copiilor care sunt raportaţi dispăruţi se întorc, cel mai adesea după câteva ore.

Arătă cu degetul spre masă.

— Deci Ossian s-a întors?

Mina dădu din cap şi se încruntă. Nu era sigur ce înseamnă asta, dar se gândi brusc la Aston şi i se puse un nod în gât.

— Ossian a fost găsit sâmbătă dimineaţa, răspunse ea calmă. Era mort de câteva ore. Acelaşi lucru s-a întâmplat vara trecută cu Lilly. Doi copii într-un an. Din punct de vedere pur statistic este extrem de anormal. Aşa că acum investigăm dacă există vreo legătură.

Vincent privi cu ochii întredeschişi fotografiile de pe birou. Lilly. Ossian. Chiar ar fi putut fi Aston, acum câţiva ani. Simţi că se sufocă, de parcă nu mai era aer în cameră. Se întinse după un dosar de pe birou, dar Mina puse mâna pe el.

— Crede-mă, zise ea. Nu vrei să vezi pozele alea.

încă mai căuta cuvintele cu care să o abordeze, dar
nu prea găsea calea potrivită. Voia să fie prudent, nu îndrăznea să presupună că totul va fi la fel ca înainte. Dar o investigaţie măcar le-ar da ceva neutru despre care să vorbească.

— Şi în ce fel aveţi nevoie de ajutorul meu aici? E clar că ajut. Deja aştept cu nerăbdare nopţile în care să nu închid un ochi, uşor îngrozit. De fapt, mi-au lipsit puţin.

El zâmbi vag, însă Mina păru doar nedumerită. Şi apoi un pic nefericită.

— Nu, iartă-mă. Nu e... nu avem nevoie de tine... adică nu pentru anchetă. Nu ai ce să faci acolo. De fapt, cu siguranţă nici măcar nu ai voie să vezi toate astea. Mă duc doar să-mi iau lucrurile.

Luă de pe masă un telefon şi o legătură de chei. Fotografiile şi dosarele le lăsă acolo, la fel şi un laptop deschis – semn că plănuia să se întoarcă foarte repede. Când ieşiră, el îi ţinu uşa, făcând tot posibilul să nu-şi arate dezamăgirea. Presupusese automat că materialul pe care i-l arătase era motivul pentru care se afla acolo. Că va fi implicat din nou în lumea ei. Dar se pare că vizita se încheiase înainte ca măcar să fi început.

— Voiam să vorbesc cu tine despre altceva, ceva... privat, explică Mina, iar lui Vincent începu să-i bată inima în piept din nou.

Ea se opri, îl privi în ochi, după care coborî din nou privirea. Orice ar fi fost, era evident că nu era uşor de spus.

— E vorba despre fiica mea, zise ea apoi. O cheamă Nathalie. Cred că ai văzut poza ei pe biroul meu,

odată. Putem să facem o fotografie?

plimbare?

Vă mulțumesc pentru compania de transport în comun din Stockholm, Stockholms Lokaltrafik.

— Ţi-a plăcut prelegerea?

Nathalie râcâia podeaua cu piciorul. Nu voia să pară nepoliticoasă, dar nu avusese energia necesară pentru a asculta prea mult din ceea ce vorbise Nova în sala de conferinţe. Fusese drăguţ din partea ei s-o invite, chiar dacă era vorba de fapt despre o conferinţă pentru o companie care plătea. Dar Nathalie acceptase mai ales pentru a avea ceva de făcut în timp ce-şi aştepta bunica. îşi aranjă una dintre curelele rucsacului pentru a evita să răspundă.

— E în regulă, nu trebuie să spui nimic, râse Nova. înţeleg că subiectul a fost plictisitor de moarte pentru un adolescent. Mai ales că n-ai trecut încă prin prea

multe dintre lucrurile dureroase din viată, cele care

fac să existe nevoia de noi.

— Ce, crezi că sunt un copil răsfăţat căruia i s-a dat totul pe tavă? glumi Nathalie.

Regretă instantaneu.

— Sorry, mormăi ea, în timp ce încerca să ţină pasul cu Nova, care începuse să se îndrepte rapid spre o casă mare aflată foarte aproape, în spatele clădirii principale.

Nathalie o văzuse până atunci doar de la distanţă. Şi văzuse caii păscând pe păşunea de afară. Tatăl ei n-o lăsase niciodată să călărească, chiar dacă îl implorase şi-l rugase când era mică. I se părea costisitor, cronofag, primejdios şi elitist. Ultimul epitet era aproape o glumă, având în vedere cine era el. în schimb, avuse o hamsteriţă pitică. O botezase Lisa şi fusese foarte îndurerată când o găsise moartă sub o grămadă de fân după numai trei săptămâni.

— Iartă-mă şi pe mine, am fost nedreaptă, răspunse Nova încet, întorcând capul în direcţia lui Nathalie în timp ce îşi continua drumul spre grajd.

— Ce vrei să spui?

Nathalie se împiedică de o rădăcină care ieşea

din pământ.

— înţeleg că ai trăit durerea. Şi tristeţea. Ştiu că ţi-ai pierdut mama. Te înţeleg perfect, şi eu am trecut prin asa ceva.

Nathalie dădu din cap afirmativ. Nu era obişnuită să vorbească despre mama ei. Nimeni nu voise vreodată să vorbească cu ea despre mama ei. Mai ales tatăl ei.

— Uite-o pe Ines! exclamă Nova veselă.

Bunica lui Nathalie se apropie de ele cu braţele întinse şi cu un zâmbet larg. Dacă Nathalie fusese supărată pe ea pentru că fusese plecată mult timp, acele sentimente dispăruseră acum. Nu putu decât să se lase îmbrăţişată şi să-i zâmbească larg.

— Bună, Nathalie! o salută bunica ei. îmi pare rău că am fost atât de ocupată. Sper că asta va fi un mic plasture pe rană.

Nova puse o mână pe umărul lui Ines şi apoi se întoarse spre clădirea principală, în timp ce Ines o conduse pe Nathalie mai departe. Se opri brusc, iar Nathalie se lumină când văzu de ce. Şase cai păşteau mulţumiţi pe pajişte, la mică distanţă în faţă. Simţi cum îi bate inima mai repede. întotdeauna îi plăcuseră caii. Erau frumoşi, sălbatici, curajoşi, liberi. Tot ce nu era ea.

— Vino.

Bunica o luă de mână şi-o trase până când începură să alerge uşor. Caii îşi ridicară capetele, adulmecară şi clătinară din urechi. Apoi se întoarseră toti în direcţia lui Ines şi a lui Nathalie şi veniră la pas

/ ; ; ; ir

spre îngrăditură. Scoaseră capetele cu nerăbdare, se înghesuiră şi se împinseră până când Ines îi salută pe toţi mângâindu-le boturile lucioase.

— Vrei să intri şi tu? întrebă ea, dând din cap spre o poartă din îngrăditură.

Lui Nathalie îi bătea inima în piept cu putere. Nu era obişnuită cu caii atât de aproape, îi venerase doar de la distantă. O mică tresărire de teamă în fata dimensiunilor lor o făcu să ezite.

Apoi dădu din cap cu nerăbdare. Avea încredere în bunica ei.

— Bineînţeles că intru cu tine.

Se strecurară pe poartă şi fură imediat înconjurate de boturi nerăbdătoare.

— Uşurel, uşurel, râse Ines, scoţând din buzunarele sacoului morcovi şi bucăţi de mere.

— Poftim, spuse ea, dându-i câteva lui Nathalie. Mita e cel mai bun mod de a-i face să te iubească.

Nathalie începu să le dea de mâncare cailor, împărţind între ei cât de echitabil putea. Unul dintre ei era mai mic decât ceilalţi, dar compensa prin obrăznicie, împingându-se în faţă şi înhăţând mai multe bucăţi, chiar înainte să le înfulece tovarăşii săi mai mari. Nathalie zâmbi, deşi era puţin speriată. De aproape, chiar aveau dinţi uriaşi.

— El e Mascot. E micul nostru bandit.

Nathalie îl scărpină pe bot, iar căluţul se lipi afectuos de ea. Dintr-odată, toate emoţiile veniră de-a valma. Toate lacrimile pe care nu i se permisese niciodată să le arate se revărsară ca un râu şi rupseră toate barajele. Iar caii păreau să înţeleagă ce se întâmplă. Stăteau în jurul ei, apăsându-şi corpurile calde şi nasurile moi de ea, dându-i din apropierea şi siguranţa lor, lăsând-o să simtă toate lucrurile pe care nu-şi permisese niciodată să le simtă.

Plângea de dor, de furie, de tristeţe şi de frustrare. Plângea din cauza întrebărilor neexprimate şi a uşilor pe care nu i se permisese niciodată să le deschidă, întrebări despre mama ei. Despre bunica ei. Despre cine era ea cu adevărat.

Apoi simţi şi braţele lui Ines în jurul ei. Era o senzaţie ciudată să stea acolo, cuprinsă strâns în

braţe de o femeie străină, în mijlocul unei herghelii. Dar de fapt nu, nu ciudat, se corectă ea când Mascot îşi lipi botul uscat de obrazul ei. De fapt, chiar invers. Era o senzaţie de parcă ajunsese acasă.

După ceea ce ar fi putut fi o eternitate, Ines slăbi strânsoarea.

— Trebuie să ne întoarcem deja? întrebă Nathalie.

Ar mai fi vrut să rămână cu caii.

— Nu, nu ne întoarcem, răspunse Ines. Noi două mergem mai departe.

Se întâmplase ceva ciudat cu vocea ei. Tonul blând cu care Nathalie se obişnuise dispăruse.

— Mergem într-un loc pe care doar cei din cercul restrâns au voie să-l viziteze, adăugă bunica ei.

Trase de elasticul albastru şi îl lăsă să se lovească de semnul roşu de pe încheietura mâinii, în timp ce o privea pe Nathalie în ochi.

— Asigură-te că ai toate lucrurile la tine. Nu ştiu dacă te vei mai întoarce aici.

în ciuda căldurii de vară, în ciuda iubirii pe care o simţea din partea cailor, Nathalie simţi brusc că îi este frig.

Se plimbau prin parcul Râlambshov. Ultima dată când fuseseră acolo împreună, ningea, iar Vincent îi povestise ce era *Bullet Catch.* Acum, soarele strălucea de parcă ar fi vrut să ardă pământul. Oamenii întinseseră pături pentru picnic din loc în loc, la umbra puţin mai răcoroasă de sub copaci.

Merseră de-a lungul apei până la chei. în ultima vreme nu mai fusese nicio barcă acolo, dar acum carenele se înghesuiau la chei ca nişte frunze albe pe un trunchi de copac. Mina se întreba dacă Vincent o fi având barcă. Probabil era una cu motor, în cazul în care avea. îi era foarte greu să şi-l închipuie virând scota spre casă şi strângând pânzele. îşi dădea seama că încă n-o întrebase nimic despre Nathalie. Era

evident că aştepta să vorbească ea. Erau atât de multe lucruri de care ar fi vrut să-l întrebe, lucruri care nu aveau nicio legătură cu Nathalie. Cum ar fi de ce nu o contactase. Ce mai făcuse între timp. Vru să-i povestească despre *ea.* Dar nu ştia de unde să înceapă, în schimb, respiră adânc şi începu să vorbească despre Nathalie înainte de a-şi pierde curajul să facă şi asta.

— Tatăl lui Nathalie a luat legătura cu mine ieri-dimineaţă. Ea stă cu el „cu normă întreagă". Nici eu şi nici mama mea nu avem vreun contact cu ei. Dar sâmbătă mama mea a luat legătura cu Nathalie, iar de atunci e la bunica ei.

— Şi îmi spui asta pentru că...?

— Presupun că ştii cine e Nova?

Vincent ridică din sprâncene şi dădu din cap.

— Mai mult decât bine. De fapt, a fost la...

— Am întâlnit-o azi-dimineaţă, îl întrerupse ea. Mama mea locuieşte în afara oraşului, la un centru de

? f T

conferinţe deţinut de Nova. Se pare că lucrează împreună. Nathalie e acolo acum. Tatăl ei a luat-o razna când a dispărut şi mi-a revenit mie sarcina să încerc să-l calmez. în acelaşi timp, nu ştiu dacă n-ar trebui să-mi fac griji.

Vincent izbucni în râs, iar Mina se încruntă. Nu era chiar reacţia la care se aştepta. în acelaşi timp, râsul fusese bun. Considerabil mai bun decât opusul.

— Nova a fost la televizor vinerea trecută, îi povesti el. Şi în taxi, în drum spre tine, am citit despre

Epicura. Iar acum şi tu vorbeşti despre ea. Care sunt şansele să se întâmple asta?

— Maşter Mentálist ar trebui să găsească singur răspunsul la întrebarea asta. Sau probabil cauza e că Nova pare să fie cam peste tot, mai nou. Indiferent dacă e binevenită sau nu.

— Deci e bunica lui Nathalie, continuă Vincent. Adică n-am avut halucinaţii vinerea trecută. *Mi s-a*

t

părut că semănaţi, dar am crezut că e doar în imaginaţia mea. Numele mamei tale e Ines, nu-i aşa? A fost şi ea la televizor.

Mina simţi un val de căldură în piept. Oricare ar fi fost motivul pentru care nu dăduse niciun semn de viaţă, cel puţin nu o uitase. Chiar fusese în gândurile lui cu doar câteva zile în urmă.

— Deci tu... te gândeşti la mine când te uiţi la televizor? întrebă ea.

Vincent tusi.

— Păi, eu... ăăă, bâigui el. Asta sună foarte... Adică, când o spui aşa... Chiar n-am vrut să...

Şi iată-1! El era. Vincent de care îşi amintea.

; *f*

întotdeauna temător să n-o dea în bară, să nu calce pe cineva pe coadă. Dar care totuşi pe ea o vedea tot timpul.

— Calmează-te un pic, îl linişti ea. Am glumit.

Vincent păru prea uimit pentru a răspunde.

— Apăreai mai des la televizorul meu înainte să se strice camera de supraveghere pe care am montat-o în apartamentul tău, replică el.

— La naiba, Vincent. Foarte *creepy.*

Mentalistul părea extrem de mulţumit.

— în fine, continuă ea. Mama mea. Adică, mă apucă mâncărimile când aud de asemenea organizaţii. Organizarea de cursuri de dezvoltare personală la o fermă la ţară – mie asta îmi sună a sectă, l-am spus chestia asta şi Novei.

— Şi ea ce-a zis?

;

— Că nu sunt o sectă, evident. Dar mă interesează mai mult ce ai tu de spus. Pentru că presupun că ştii destul despre ea, în calitate de coleg, dacă nu de altceva. La urma urmei, şi ea tine conferinţe, la fel ca

ft t t 7

tine. Ar trebui să-mi fac griji pentru Nathalie?

Vincent păru că se gândeşte puţin înainte de a răspunde. Pasarela coti brusc şi îi conduse mai sus, spre amfiteatrul mare din parc.

— Am dat de Nova întâmplător de câteva ori, la

diverse evenimente şi conferinţe, exact cum spui tu. Prisma prin care priveşte lucrurile mi se pare interesantă şi aparte. Nu mulţi oameni ţin prelegeri filosofice în zilele noastre. Dar acum, sincer vorbind, suntem doar cunoştinţe. Iar despre Epicura ştiu şi mai puţine.

— OK, dar ştii cum funcţionează psihicul uman. Mai bine decât oricine altcineva pe care-l cunosc. Chestiile astea sunt bune pentru Nathalie?

— Din câte ştiu eu, Epicura se ocupă mai ales de pregătirea liderilor. în afară de faptul că par să-şi fi proclamat conducătorul ca guru, nu se încadrează în modelul clasic de sectă. Pentru început, ei chiar lucrează la deprogramarea oamenilor veniţi din secte. Iar unele tipuri de autoajutorare sunt doar autoajutorare, şi nimic altceva. Sper că Nathalie are ocazia să se întâlnească şi cu alţi oameni pe acolo, nu? Poate pleca acasă oricând doreşte? Şi nu a început să-şi doneze lucrurile sau să-şi raporteze toate opiniile la ceea ce crede Nova? Pare stresată şi epuizată din punct de vedere mental? Obosită şi labilă?

— De unde să ştiu eu? Ţi-a scăpat partea în care îţi spuneam că locuieşte cu tatăl ei „cu normă întreagă”? Habar n-am, n-am ţinut legătura. Dar vorbim despre un adolescent. Să zicem că obosită şi labilă e cel mai probabil punctul de plecare.

Ajunseră la amfiteatru, iar Vincent se aşează pe una dintre băncile de beton. îşi deschise geanta şi scoase două sticle de apă. îi dădu una Minei, care o luă şi se holbă la ea. încerca să nu se gândească la toate mâinile care manevraseră sticla înainte ca aceasta să ajungă în geanta lui Vincent. Să bea direct din ea era probabil echivalentul cu a linge palmele a 20 de bărbaţi necunoscuţi.

Vincent scotoci prin geantă şi scoase un pachet de paie, iar Mina răsuflă uşurată. Deci îşi amintise.

Mina deschise cu recunoştinţă sticla, băgă un pai înăuntru şi bău din apa răcoritoare. Ar fi preferat să şi- o toarne pe faţă pentru a combate măcar temporar căldura.

— Ca toate mişcările de ajutorare prin sine, Epicura e cu siguranţă un pic cam intensă, zise Vincent după ce luă o înghiţitură mare de apă. Dar dacă Nathalie este o căutătoare, atunci n-a nimerit la cea mai rea mişcare

de acest fel. Ori va descoperi o pasiune pentm epicurism, ori o va plictisi. Nu văd nimic dăunător în ideile lor. în schimb, e un pic prea tânără, din punct de vedere mental, pentru o astfel de mişcare, dacă e să mă întrebi pe mine. Probabil că mama ta îi vrea doar
binele. Dar n-ar fi o idee rea să vorbeşti cu ea. Du-te

acolo. Vezi cu ochii tăi.

— Nu pot, răspunse ea, uitându-se în jos în sticla de apă. înainte de weekendul ăsta, Nathalie nici măcar
nu stia că are o bunică. încă nu ştie că are o mamă.

Se simţi imediat slabă; ar fi vrut să-şi pună capul pe umărul lui Vincent, avea nevoie de sprijinul lui pur fizic, dar încă nu ajunseseră acolo. Nu încă. Poate că ar putea ajunge. Dar nu încă. în plus, nu ştia ce părere are el despre ceea ce tocmai îi spusese.

Vincent se ridică în picioare şi se uită în jur.

— Apropo, un lucru care e bine de ştiut despre Nova. E genul care îmbrăţişează. Asta doar aşa, ca să ştii, o avertiză el.

— Mda, mulţumesc. Informaţia asta mi-ar fi fost de
folos acum câteva ore.

Uneori se întreba dacă nu cumva trebuia să imprime un tricou cu *Stop! Corpul meu!* şi să-l poarte. Chiar era atât de greu să înţelegi că nu e

OK să-i cuprinzi pe oameni în braţe aşa, una-două? Sau să stai prea aproape?

— Cred că încă miros a parfum de la ea, adăugă Mina.

Vincent se aplecă mai în faţă, ca şi cum ar fi vrut să o adulmece, dar păru să se răzgândească şi făcu un pas înapoi.

— Chiar îmi place parcul ăsta, declară el brusc. Ştiai că e unul dintre primele parcuri funcţionaliste din Stockholm? N-au încercat să facă un parc cât mai frumos posibil. A fost proiectat din start ţinând cont de modul în care oamenii îl vor folosi efectiv. în cele din urmă, toţi proiectanţii de parcuri au făcut la fel, evident, până în punctul în care în cercurile de arhitecţi a început să fie vehiculat termenul de „stilul Stockholm”. Erik Glemme şi Holger Blom au creat parcul ăsta prin anii 1930. Teatru de beton în aer liber. Trasee pietonale amenajate exact acolo unde ar fi apărut oricum în mod natural. Şi suprafaţa lui, complet plată. Uită-te acolo.

— Şi ce legătură are asta cu Epicura? întrebă ea, dar se uită în direcţia indicată de el.

Puţin mai departe, nişte tineri la bustul gol jucau un meci de fotbal improvizat.

— Chestia aia n-ar mai fi fost posibilă dacă ar fi existat o grămadă de copaci, tufişuri sau dealuri în drum, remarcă Vincent multumit.

f *t*

Conversaţia despre Epicura era aparent dată uitării pentru moment. Mentalistul îi pătrunsese în minte, aşa cum o făcuse de multe ori înainte. Nu se putu
abţine să zâmbească. Pe acest Vincent şi-l amintea ea.

/ /

Bărbatul care nu ştia că pot exista prea multe informaţii. îl privea fără nici cea mai mică intenţie de a-l întrerupe.

— Cine a spus că parcurile nu pot fi practice? continuă Vincent. în plus, sunt nişte statui destul de nebuneşti aici.

— Ai trecut în zece secunde de la Nova via arhitectura parcului la statui, zise ea. Ca să ştii şi tu. Trebuie să fie un record şi pentru tine. Cum adică, statui?

— Vino.

Vincent porni în direcţia fotbaliştilor, iar ea nu avu de ales şi-l urmă.

Pe gazon se afla într-adevăr o statuie mare de bronz. Avea probabil o înălţime de peste trei metri. Şi totuşi, nu se gândise la asta până atunci. îşi puse mâna la ochi pentru a vedea totul. Arăta ca o foarfecă ascuţită, băgată în pământ, cu un topor în loc de mâner. Sau, presupuse ea, ca o creatură cu două picioare stilizate, cu un topor în loc de cap.

— Mai sunt şi altele, dar asta e preferata mea, spuse Vincent. Se numeşte „Monumentul unui bărbat cu topor”. Artistul, Eric Grate, se pare a fost foarte original. A mai realizat o sculptură şi pentru spitalul Karolinska, atât de controversată, încât la început au refuzat s-o amplaseze acolo, dar mai târziu a fost totuşi pusă la intrarea principală. E în continuare un mister. Nimeni nu ştie cu adevărat ce-a vrut să spună cu ea, dar există teorii că ar face aluzie la un stil de viaţă păgân. Vezi falusul din mijloc? Unii cred că statuia este o rugăciune către zeiţa fertilităţii.

Vincent se uită în sus la capul de topor şi păru că se pierde în reflexiile în bronz ale soarelui. Mina vedea pe chipul lui că încă nu terminase. Dar toată chestia asta era confuză chiar şi pentru Vincent, iar ea bănuia că era un mod de a încerca să vorbească despre altceva. Despre ceva pentru care încă nu avea cuvintele potrivite. Aşteptă. Dar nu veni nimic.

— Zeiţa fertilităţii, zici?

Vincent dădu din cap fără să-şi ia ochii de la statuie.

— Cred că Maria are o aventură.

Nu ştia exact ce se aştepta să audă, dar oricum nu asta.

— Cu Kevin. Un bărbat care o ajută să-şi pună pe picioare afacerea.

Un râs scurt, aproape ca un lătrat, ieşi pe gura Minei, înainte să-l poată opri.

— Iartă-mă. Kevin? Sună a instructor de tenis.

Vincent nu zâmbi.

— Vrei să-l verific? Nu ştiu ce pot face, dar...

— Nu, nici vorbă, răspunse Vincent, privind-o cu ochii larg deschişi. Nu vreau să ştiu nimic. Am terminat cu statuia?

Mina dădu din cap afirmativ şi începură din nou să se plimbe prin parc.

— De ce nu vrei să stii? întrebă ea, bând din sticla cu

pai.

Vincent ridică din umeri. în ciuda arşiţei, îi plăcea să se plimbe cu el. Putea să pretindă că erau acolo din motive mai frumoase decât faptul că ultimii zece ani ai ei de muncă minuţioasă erau pe cale să se prăbuşească şi că Vincent îşi pierdea soţia.

— Dacă are o aventură, va rezulta unul din două lucruri. Ori e o trambulină care o va scoate din relaţia

noastră şi ea mă părăseşte pentru el. Când se va întâmpla, voi afla despre aventură. Bineînţeles că mă voi simţi înşelat şi trădat, dar măcarnu o

voiface la

fel de *mult timp* pe cât aş fi făcut-o dacă aş fi ştiut dinainte. N-am niciun motiv să anticipez ceva, dacă oricum se va întâmpla. Sau poate că situaţia e de aşa natură încât are nevoie de aventura asta chiar acum, aventură care, în cele din urmă, o va face să se întoarcă la relaţia noastră. în cazul ăsta, e mai bine să

nu ştiu absolut nimic. Aventura poate că ne va consolida relaţia; poate că aşa vede ea situaţia. Dar,

dacă as afla că e o aventură, n-as lăsa totul cum e. Şi

atunci există riscul să distrug relaţia, când de fapt ar fi putut fi bine din nou.

Merseră în tăcere. Mina nu putea decide dacă ceea ce spusese Vincent fusese cel mai sănătos la cap lucru pe care îl auzise de multă vreme sau dacă el era mult mai handicapat emoţional decât îşi imaginase ea. Una era să fie ea nepriceputăcând era vorba să-i lase pe alţii să intre în viaţa ei. Dar Vincent părea că nici măcar nu era atins de ceea ce făcea soţia lui. Chiar era posibil să fie atât de raţional pe cât pretindea? Şi-atunci cu iubirea ce se întâmpla?

t

— îmi cer scuze dacă intru cu bocancii în ceva ce nu mă priveşte. Dar nu vrei măcar să ştii dacă ea e genul acela de persoană, adică una care poate avea o aventură?

Erau aproape de podul Lilla Văster. Parcul de skateboard de sub pod era plin de skateboarderi. Roţile zdrăngăneau zgomotos pe beton şi se amestecau cu muzica hip-hop care se revărsa din mai multe difuzoare diferite. Făcură o grimasă unul la celălalt, se întoarseră şi o luară înapoi spre colţul prin care intraseră în parc.

— Ştii, începu Vincent, cred că majoritatea oamenilor sunt capabili de aproape orice. E doar o chestiune de timp. Nu suntem statici. Majoritatea celulelor tale se schimbă în mod regulat. Acum doar trei săptămâni, tu aveai un cu totul alt strat exterior de piele faţă de cel pe care-l ai azi. Ca să formeze celule noi, creierul tău are nevoie de doar trei luni. Din punct de vedere pur fizic, azi tu nu mai eşti aceeaşi persoană ca acum cinci ani sau ca peste câteva luni. Acelaşi lucru e valabil şi pentru opinii, valori şi gânduri. Mina de astăzi e capabilă de lucruri pe care Mina de acum cinci ani nu le-ar fi putut face.

Cum ar fi săritul într-un container de nurci, se gândi ea. Nu că ar fi intenţionat să repete vreodată acea bravadă. Dar înţelegea ce vrea să spună el.

— Cel mai probabil, cel puţin una dintre toate

versiunile de Maria cu care voi fi căsătorit va fi şi una care poate avea o aventură. Dar nu câştig nimic în
cazul în care aflu dacă asa e ea acum. Pentru că
/
următoarea versiune a Măriei s-ar putea să nu fie aşa. Sau poate că *nu* e capabilă de asta acum, dar următoarea Maria poate alege să trăiască cu altcineva. Ai înţeles? Acum nu pot să ştiu ceva decât despre Maria din prezent. Ceea ce e destul de neinteresant, din moment ce voi trăi tot restul vieţii mele cu diferite ediţii ale viitoarei Maria.
t
— Ce... special, comentă Mina. Deci eşti sigur că toată discuţia asta despre faptul că nu-ţi pasă nu e doar pentru că te-ai simţi un pic mai bine dacă ar avea o aventură cu Kevin, având în vedere ce ai făcut cu fosta ta soţie, Ulrika, la Gondolă, acum două veri?

Vincent păli.

— Sper din tot sufletul ca posibila aventură a Măriei să fie mai puţin odioasă ca a mea. Dar sigur că da. Aici am un minus.

Ajunseră la capătul parcului şi porniră înapoi spre Palatul Poliţiei. Apa din sticlă se terminase şi Mina o aruncă într-un coş de gunoi. Poate că ar trebui să-i spună lui Vincent despre Amir, acum, că el fusese atât de sincer în legătură cu Maria. în acelaşi timp, era nervoasă doar la gândul de a-i spune, deşi nu era treaba lui să aibă o opinie despre asta. Dar voia să ştie şi el.

— Apropo de faptul că Mina cea de azi nu mai e aceeaşi Mina de dinainte, începu ea, dregându-şi glasul. N-o să-ţi vină să crezi. Dar o să merg la o întâlnire.

îl simţi cum se încordează lângă ea. Doar pentru un moment.

— Cine e norocosul?

— îl cheamă Amir. E jurist. Nu ştiu mai mult de-atât. Am stat de vorbă şi apoi... ei bine, nu prea ştiu cum s- a întâmplat. Dar ne vom vedea.

Era mai cald pe stradă decât în parc. Căldura

ricoşa din pereţi şi aerul tremura pe asfalt.

— Ai auzit de *fovea centralis,* punctul focal al ochiului? întrebă Vincent. Preia informaţii dintr-o zonă destul de limitată. Deci pentru a vedea, de exemplu, casele de peste drum, punctul focal trebuie să se deplaseze continuu. Ca şi cum ar privi toate piesele unui puzzle, piesă cu piesă. Apoi creierul pune cap la cap puzzle-ul. Dar ochiul tău nu va avea timp să vadă toate piesele, aşa încât creierul „pictează" singur. O mare parte din ceea ce vezi din acele case e de fapt doar creierul tău care presupune că aşa arată.

Încă o dată, creierul lui Vincent o luase într-o direcţie complet imprevizibilă. într-un fel o înţelegea pe Maria, probabil că era mult mai uşor să vorbeşti cu Kevin ăla. Dar şi mult mai plictisitor.

— Iar ai schimbat subiectul? Foarte inteligent, Vincent. N-am discutat chestia aia legată de antrenamentul tău social?

— Nu, bineînţeles că mă refer la întâlnirea ta. Vezi tu, când ne uităm la fata cuiva, funcţionează în acelaşi mod: punctul focal se deplasează într-un triunghi între ochii şi vârful nasului celeilalte persoane, cuprinzând astfel întreaga faţă. Dar când începem să fim atraşi de cineva, începem să fim interesaţi şi de... nu ştiu cum să spun asta, dar... părţi umflate şi umede ale corpului. Ştii tu...

Mina se uită cu coada ochiului la mentalistul care, dintr-odată, părea foarte interesat de o murdărie invizibilă de pe unghiile lui.

— Vincent, roşeşti?

— Mă rog, continuă el dregându-şi glasul. Buzele sunt tocmai o astfel de parte a corpului. Mai ales dacă sunt asa roşii ca ale tale. Sau, oricum, dacă... Amir ziceai, nu? Dacă Amir e atras de tine, îţi poţi da seama după modul în care privirea lui începe să se mute de la ochii tăi în jos spre gură, în loc de nas. Gura devine deci o tintă

erotică...

— Uau, Vincent, prea multe informaţii! exclamă ea îndepărtându-se cu un pas de el şi mimând groaza. în plus, nu e o întâlnire. Nu-i adevărat. Ne vedem la Muzeul Mediteranei. Ziua.

Se apropiară de Palatul Poliţiei. înăuntru îi aşteptau pozele cu Lilly şi Ossian. Dar nu va ajunge
nicăieri cu ele. Şi-ar fi dorit ca ea şi Vincent să fi rămas
/ /
în parc şi să mai fi vorbit despre statui.

Vincent comandă un taxi de pe o aplicaţie de pe telefon, iar maşina veni în faţa intrării principale. Ea îl privi în tăcere cum deschide uşa din spate. Nu mai ţinuseră legătura de aproape doi ani, nici măcar un mesaj. Acum era ca şi cum toate acele luni nu ar fi existat, ca şi cum ea şi Vincent ar fi fost mereu
împreună. Era bucuroasă că se întorsese. Era foarte, foarte fericită. în acelaşi timp, el era deja pe cale să plece. îi răspunsese la întrebări şi ea trebuia să se întoarcă la muncă. Dar nu voia să se termine. Nu încă. încercă disperată să se gândească la un motiv pentru a-l păstra, dar nu găsi niciunul.

— Pot să mă mai documentez despre Epicura, dacă vrei, spuse el. N-are ce să strice. Şi probabil că ar trebui să vorbeşti cumva cu Nathalie, nu sunt sigur că pregătirea lor în domeniul leadershipului e adaptată şi pentru tineri. Dar auzi, Mina?

Se întoarse spre ea şi ridică dintr-o sprânceană.

— *Fovea centralis.* Atât am avut de spus.

— Nu te grăbeai să ajungi acasă? întrebă ea, încrucisându-şi braţele.

Vincent râse, sări în maşină şi închise usa, iar
taxiul plecă. Mina îl urmări până când dispăru după colţ. O parte din ea dispăruse odată cu el. Ar fi trebuit să-i ceară să rămână. Fără niciun

motiv anume.

Rămâi.

Dar nu o făcuse. Vincent avea dreptate în privinţa lui Nathalie, desigur. Dacă fiica ei nu se întorcea de la
fermă înainte de weekend, Mina se va duce s-o ia şi va
risca mânia tatălui fetei. Dacă avea vreo problemă, atunci n-avea decât să se ducă singur. La urma urmei, Nathalie era în vacanta de vară, iar Mina avea
suficientă încredere în mama ei ca să le mai lase singure câteva zile. Avea altele pe cap.

— *Fovea centralis,* îşi spuse ea, înfiorându-se.

întâlnirile amoroase, aşadar. Ce invenţie
nenorocită.

Atmosfera din sala de şedinţe nu era mai bună la
sfârşitul zilei decât fusese în weekend. în plus, camera era, dacă aşa ceva era posibil, şi mai încinsă de la căldură.

Gândurile Minei încă se învârteau în jurul întâlnirii cu Vincent. Sentimentul pe care i-l dăduse era deopotrivă de familiaritate şi de oarecare nelinişte. Presupusese că e exact cum îl ştia, dar el însuşi sublimase că toti oamenii se reînnoiesc în mod constant. Poate că noul Vincent nu era cineva care să o înţeleagă la fel de bine ca atunci? Poate că era cineva pe care ea însăşi avea dificultăţi să-l înţeleagă? Desi nu asta simţea. Simţea că e exact ca înainte.

Aproape. Spera să fie valabil şi pentru el.

— Alo, le atrase atenţia Julia, fluturând din mâini. Stiu că sunteti obosiţi. Evenimentele din weekend ne- au stors şi de ultimele picături de vlagă. Iar eu mi-am petrecut toată ziua de azi ţinând presa la distanţă. Deocamdată sunt ocupaţi cu povestea de succes despre fata pe care am găsit-o vinerea trecută. Dar sunt ca nişte

câini de vânătoare care au prins gustul de sânge. Iar regula de aur a jurnalismului spune că tot ceea ce e ridicat în slăvi trebuie şi criticat. Nu fac decât să construiască pentru a distruge mai târziu. E doar o chestiune de timp până când vor afla că Ossian a fost găsit mort – şi că nu avem nicio pistă. Dacă ar fi fost după presă în cazul Lilly, mai mulţi ofiţeri de poliţie ar fi fost daţi afară în ziua respectivă. Dar din fericire mass-media nu e la conducere.

Bosse mânca lacom dintr-un castron metalic nou şi strălucitor aflat în coltul camerei. Julia îşi ţinuse promisiunea. Mina făcea tot posibilul să nu se uite cum agita câinele mâncarea cu limba lui cărnoasă şi nici firele de păr care se desprindeau din blana lui şi pluteau prin aer. Curând, Christer probabil că îi va instala şi un cos de dormit în sala de şedinţe.

— Acestea fiind spuse, nu ne putem permite să facem greşeli. De data asta îl vom găsi pe cel responsabil sau pe cei responsabili. În aşteptarea rezultatelor de la autopsie, putem verifica încă o dată toate informaţiile despre moartea lui Lilly Meyer. Începem cu apropiaţii. Sunt sigur că s-au săturat de poliţie, dar n-avem de ales. Peder şi cu mine am vorbit deja cu mama lui Lilly. A fost o... experienţă. A susţinut aceeaşi poveste ca şi în timpul procesului, şi anume că Mauro, tatăl lui Lilly, e cel care a ucis-o. Mina şi Ruben, vorbiţi cu el. A fost plecat în weekend, dar se întoarce diseară. Asiguraţi-vă că mergeţi la el marţi dimineaţă la prima oră. Adică mâine.

— Şi eu? întrebă Christer.

/

— Registrul, desigur, răspunse Julia rapid. Nu, OK, trebuie să verificăm semnalmentele răpitorilor lui Lilly. Cuplul mai în vârstă pe care cineva susţine că l-a văzut lângă grădiniţă. Asta va fi sarcina ta. Dar după aceea va trebui să verifici registrul. Cineva trebuie s-o facă, stii şi tu.

7 f f

Christer, care la început păruse mai vesel,

acum era din nou abătut.

— Cred că sala asta are nevoie de nişte endorfine,

remarcă Peder. Ca să ne putem face treaba mai bine.

Din telefonul pe care-l ţinea în mână începu să se audă o melodie săltăreaţă.

— Aici sunt tripletele care cântă împreună cu Anis...

— Ştim! urlă Ruben, izbind cu palma de masă. Dar cred că preselecţiile pentru Eurovision au fost acum cinci luni. Cinci. Luni. De atunci suportăm filmul ăla. Când ai de gând să te dai bătut?

Peder se uită ruşinat la masă.

— Voiam doar să vă înveselesc, răspunse el încet.

— Şi e o abordare exemplară, interveni Julia. Orice lucru care ne poate uşura munca e binevenit. Cu excepţia, eventual, a lucrurilor care par mai susceptibile de a creşte nivelul de hormoni de stres aici. Ce-ar fi să mai aşteptăm puţin cu tripletele până când va fi cu adevărat nevoie de ele?

Peder aprobă dând din cap, un pic mai vesel.

— Unde rămăsesem? continuă Julia. A, da. Ne uităm atent la cazul Lilly Meyer şi, pe lângă asta, poate ar trebui şi să ne lărgim orizonturile în ceea ce priveşte posibilii făptaşi. Din moment ce descrierile răpitorilor diferă atât de mult, e tentant să credem că nu există nicio legătură între cazuri. Numai că există prea multe asemănări ca să cred. Adam a subliniat asta încă de la început, iar după descoperirile de sâmbătă sunt înclinată să-i dau dreptate. Ambii copii sunt de aceeaşi vârstă, au fost luaţi ziua în amiaza mare, fără

să reacţioneze cineva, au lipsit amândoi timp de trei zile şi trei nopţi şi apoi au fost găsiţi morţi, fără leziuni vizibile pe corp. Nu poate fi o întâmplare. însă presupunerea că în spatele celor

două răpiri se află cel puţin trei persoane ridică noi întrebări cu privire la cine sunt şi de ce. Nu-mi vine în minte niciun alt caz
similar. Aşa că trebuie să aflăm mai multe despre el. Adam?

Adam îşi drese glasul şi ochii tuturor se îndreptară spre el.

— După cum probabil ştiţi, Palatul Poliţiei nu are momentan niciun psiholog criminalist. De când Jan Bergsvik ne-a părăsit...

— A fost dat afară, îl întrerupse Ruben cu o tuse simulată.

— ...a ales să demisioneze, continuă Adam, cu un mic zâmbet în colţul gurii. Aşa că mi-am luat libertatea de a contacta un expert în comportament extrem. Pentru că, indiferent dacă avem de-a face cu autori diferiţi sau cu aceiaşi autori, nu pot clasifica acest comportament altfel decât ca fiind extrem. Cu puţin noroc, acest expert ne poate ajuta să înţelegem modul de gândire al celor cu care avem de-a face. Cum gândesc ei.

— De ce nu-l sunăm pe Vincent? interveni Mina cu nerăbdare. Dacă oricum vom aduce un consultant extern?

Adam nu putea să aducă pe altcineva aşa, pur şi simplu. Nu când Vincent le-ar fi de folos.

— Cine? întrebă Adam, cu un aer confuz.

— Vincent Walder, răspunse Julia. Ne-a ajutat acum ceva timp la un caz în care a fost implicată sora lui.

Adam fluieră printre dinţi.

— El, da. Da, îmi amintesc.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, Mina, continuă Julia, Adam a stabilit deja un contact. Ce-ar fi să vedem întâi ce poate produce, înainte de a merge mai departe cu Walder? Vincent e bun, dar totul devine foarte... special... când e implicat el.

Mina dădu din cap, dar nu era deloc de acord. Tocmai îl lăsase pe Vincent să plece şi de atunci regreta fiecare secundă. în plus, el îi salvase

viaţa. Probabil că nu putea spune acelaşi lucru despre cel pe care-l invitase Adam.

— Contactul meu este, de asemenea, expert în comportamentul de grup, mai ales, aşa cum spuneam, în forme extreme, explică Adam.

— Comportament de grup? întrebă Peder.

— Da, e o ipoteză nouă, răspunse Adam, aprobând din cap. Dar vreau s-o testez cu voi. Până acum am presupus că Ossian a fost ucis fie de aceeaşi persoană care a ucis-o pe Lilly, fie de cineva care a imitat această crimă. O *copy cat* Dar am o a treia sugestie, care ar explica mai bine de ce avem semnalmente atât de diferite ale răpitorilor, în timp ce avem execuţii aproape identice ale crimelor.

Adam făcu o pauză şi se uită la ei. Nu se auzea decât gâfâitul lui Bosse.

— S-ar putea să avem de-a face cu un grup organizat de oameni. Cred că răpitorii noştri se cunosc între ei.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt, Ideea era îngrozitoare. Şi totuşi, exact cum spusese Adam, era o explicaţie bună.

— După cum am tot repetat, zise Julia, nu putem exclude nimic. Şi asta e, fără îndoială, o linie de gândire interesantă.

— Am vrut doar să menţionez acest lucru, pentru că astfel putem s-o întrebăm şi pe experta mea despre asta, continuă Adam. De fapt, ea a apărut mult în mass-media în ultima vreme, aşa că majoritatea dintre voi probabil ştiţi cine este. Am fost destul de norocos să o găsesc când avea o „fereastră” în program, aşa că ni se va alătura începând de miercuri dimineaţă. Numele ei este Jessica Wennhagen, cunoscută mai bine sub numele de Nova.

Mina se holba la Adam. Aşa ceva nu era posibil.

Nathalie nu înţelegea unde se duceau. Bunica ei nu-i dăduse nicio explicaţie, doar o condusese spre o maşină parcată în spatele păşunii. Crezuse

că locul la care se referise e prin apropiere, dar trecuse deja cel puţin o jumătate de oră de când mergeau cu maşina. Bărbatul care conducea se numea Karl. Era înalt şi blond, cu un zâmbet orbitor şi emana acelaşi calm ca toţi ceilalţi pe care îi văzuse la Epicura. Ceea ce îi stârnea invidia.

Ar fi vrut şi ea să se simtă aşa împăcată. Să nu aibă un tată excesiv de protector, o bunică despre care nu ştiuse nimic şi prieteni care îşi băteau capul cu ce cred alţii despre ei.

Dar şi în viata acestui Karl trebuie că existau lucruri care îl îngrijorau şi îl enervau, nu? Dacă da, atunci nu se vedea. Şi de fapt, în ciuda foamei, începuse să se contamineze de atmosfera de la Epicura. Se simţise mai calmă şi mai fericită în ultimele zile decât o făcuse de mult timp.

— Şi ce e cu cercul ăla restrâns de care vorbeşti? o întrebă pe bunica sa care stătea pe scaunul din faţă.

înainte să-i poată răspunde bunica ei, îi răspunse femeia care stătea lângă ea pe bancheta din spate.

— Ceea ce predă Nova la Epicura este doar primul pas. Iar pentru cei care vin acolo pentru cursurile ei e destul de bine. Dar dacă vrei cu adevărat să înţelegi moştenirea lui John Wennhagen, ai nevoie de mai mult de-atât. Ines îţi face un mare dar din iubire, iniţiindu-te deja de pe acum. Altminteri, durează mulţi ani pentru a ajunge în cercul interior. Apropo, eu sunt Monica.

— John Wennhagen? întrebă Nathalie. Nu înţeleg, pe bunicul Novei nu-l chema Baltzar?

Ines se întoarse de pe scaunul din faţă şi se uită la Nathalie. Privirea ei era plină de secrete, dar şi de promisiuni.

— John a fost tatăl Novei, spuse ea. Singurul

care a înţeles cu adevărat. Noi pe el îl urmăm.

Mergeau pe un drum forestier îngust. Copacii zburau pe lângă ele, iar razele soarelui fluturau nesigure printre trunchiuri. în depărtare, Nathalie zări
o clădire mai mare. îşi dădu brusc seama că nimeni
/
nu stia unde se află. Nici ea. Nici măcar tatăl ei.

— Totul este suferinţă, durerea purifică, spuse bunica ei de pe scaunul din faţă, trăgând cu putere de elasticul de la încheietura mâinii.

— Totul este suferinţă, durerea purifică, murmurară în cor Karl şi Monica.

— Aţi... Aţi mai găsit ceva? Despre Lilly?

Directoarea grădiniţei Gărgăriţa căută cu îngrijorare privirea lui Christer.

— Pentru că de asta esti aici. nu-iasa? Stiu, a trecut
un an întreg, dar m-am gândit... N-am încetat să sperăm că vom primi un răspuns. Sau... e vorba despre băieţel?

Christer întârziecu răspunsul. Era unul dintre
aspectele dificile alemeseriei, faptul că nu putea să
dea răspunsurile de care aveau nevoie oamenii pe care-i întâlnea. Dispariţia lui Lilly era încă o rană deschisă la grădiniţă, pentru tot personalul şi pentru copiii care mergeau acolo. La fel şi pentru părinţi. Iar el înţelegea. Nimeni nu rămăsese neafectat. Şi cu toţii doreau răspunsuri după ceea ce se întâmplase. Răspunsuri pe care încă nu le putea da. Avea doar mai multe întrebări de pus.

— Nu pot comenta în timpul unei anchete în curs, răspunse el, alegând o cale de ieşire laşă. Dar poate ar trebui să vorbim mai mult în particular?

Era răspunsul standard. Rigid, impersonal şi cu o distanţă clară faţă de persoana cu care vorbea.

— Lucrurile merg bine aici. Copiii sunt ocupaţi, nu ne aude nimeni. Eu trebuie să coordonez totul, e nevoie de tot personalul când suntem afară.

Directoarea, pe nume Johanna, se tot uita în curtea plină de copii cu o privire iscoditoare.

— Aceiaşi oameni care au luat-o pe Lilly l-au luat şi pe băiat? întrebă ea.

— Nu pot...

Christer lăsă cuvintele să plutească. Bosse alerga ca un căţeluş zburdalnic printre copiii fericiţi. La început, Christer îl legase afară, dar când copiii se adunaseră la gard, unul dintre angajaţi l-a întrebat dacă e în regulă să lase câinele înăuntru, să-i salute pe copii. Fericirea lui Bosse nu cunoscuse graniţe. Iubea pe toată lumea, mai ales copiii.

— Aşa cum spuneam, aş vrea să vorbesc cu profesorii care lucrau în ziua în care a dispărut Lilly. Uneori, memoria e ciudată. în timp, poate foarte bine să se limpezească sau, de ce nu, să devină mai vagă. Nu..., nu vrem să lăsăm nimic la voia întâmplării.

— îi strig, dădu Johanna din cap, ridicându-se de pe banca pe care stăteau. Dar titlul lor corect e pedagog.

— Leopold! Aysha!

Un tânăr şi o femeie mai în vârstă se întoarseră şi

t *t*

se îndreptară spre ei. Postura lor încordată arăta că ştiu deja despre ce e vorba. Undeva, aproape, un copil care urla tare şi furios luă un pumn de nisip şi-l aruncă în faţa unui băiat de lângă el. Un pedagog sosi rapid şi rezolvă situaţia. Copiii începură să se joace din nou frumos, chiar înainte ca Leopold şi Aysha să ajungă la Johanna şi Christer.

Dacă ar fi fost la fel de uşor şi în lumea în care trăia

t *t*

el!

îi salută şi se aşezară pe o bancă alăturată.

Directoarea se scuză şi-i lăsă să discute în linişte.

— E vorba despre Lilly? întrebă femeia mai în vârstă.

— Acelaşi cuplu l-a luat şi pe băiat? adăugă tânărul, urmărindu-i în acelaşi timp cu priviri vigilente pe copiii din curte.

— Nu mă pot pronunţa în privinţa asta, răspunse Christer pentru a doua oară în scurt timp.

Bosse se apropie pentru un salut rapid şi Christer îl scărpină în spatele urechilor, după care câinele fugi gâfâind şi cu limba scoasă înapoi la noii săi prieteni.

— Câinele tău are un mare succes, remarcă Aysha, zâmbind cu ochi căprui şi calzi.

O fată se apropie de ea şi primi ajutor ca să-şi tragă pălăria de soare la loc pe cap.

— Cred că sunteti terminaţi de oboseală la sfârşitul

zilei, comentă Christer, uitându-se la marea de copii care păreau să alerge cu toţii în direcţii diferite, în plus cu un nivel de zgomot care îţi spărgea timpanele.

— Aşa e. E intens, dar distractiv, spuse Leopold, sprijinindu-se de spătarul băncii.

— Ce vă amintiţi din ziua în care a dispărut Lilly? Christer încheie discuţia de complezenţă şi trecu

direct la subiectul pentru care venise aici. N-avea timp de irosit.

— A fost o zi perfect obişnuită. Nimic ieşit din comun. N-am remarcat nimic. Şi eu, şi Aysha am văzut cuplul trecând pe lângă noi, dar nu ne-am gândit la nimic. Arătau normal.

— Era doar un cuplu normal, mai în vârstă, încuviinţă ea. Amândoi cu părul cărunt. El scund, ea într-un din ăla... un parpalac, dacă înţelegi la ce mă refer.

— Şi ochelari, completă Leopold.

Un băieţel în pantaloni scurţi

supradimensionaţi căzu lat chiar în faţa lui Christer şi începu să urle. Leopold se duse repede şi-l luă în braţe, îl scutură de pietriş şi-l trimise să se joace din nou după ce se mai linişti.

— Nimic care să fi ieşit în evidentă? insistă Christer.

Până una-alta nu aflase nimic în plus faţă de ceea ce citise deja în raport.

— Nu, arătau... ca orice bunici. Vedem o mulţime de astfel de oameni pe aici. Nu era nimic neobişnuit la ei. Absolut nimic. Şi nu am văzut răpirea în sine. Unii copii, când au văzut că n-o găsim pe Lilly, ne-au spus că au crezut că au luat-o unchiul şi mătuşa. Dar stii cum sunt copiii.

— De unde aţi ştiut că e vorba de acelaşi cuplu pe care-l văzuserăti înainte?

— Copiii au descris un pardesiu mov, explică Aysha. Şi exact aşa era îmbrăcată femeia pe care-am văzut-o şi noi. Aşa că am presupus că sunt aceleaşi persoane. Nu e o culoare foarte comună.

— Şi nu-i mai văzuserăţi până atunci? Nici cu Lilly, nici cu vreun alt copil? Sau în general, pe aici prin zonă?

Amândoi clătinară din cap.

— Bineînţeles că nu pot fi sută la sută sigur, răspunse Leopold, dar din câte-mi amintesc eu, nu.

— La fel şi eu, adăugă Aysha.

Christer medita. Fusese o încercare extravagantă. Atât Leopold, cât şi Aysha şi restul personalului fuseseră interogaţi pe îndelete când dispăruse Lilly. Chiar şi câţiva dintre copii.

— OK, nu vă mai reţin, încheie el şi se ridică.

îi trosniră articulaţiile şi simţi că pantalonii i se lipiseră de coapse de la arşiţa verii. îl fluieră pe Bosse, care la început se prefăcu că nu aude. Dar

după alte câteva fluierături, plus o mustrare tăioasă, câinele veni agale, cu o ceată de copii ţopăind în urma lui.

— Cuţu, nu pleca acasă, se rugă de el o fetiţă cu bucle blonde şi un tricou cu o prinţesă într-un vârtej de fulgi de zăpadă.

— Cuţu trebuie să meargă acasă, avem treabă, răspunse Christer, fixând lesa de la zgarda lui Bosse.

Câinele refuză la început să se mişte, şi patru copii se agăţară de el şi-l îmbrăţişară. Bosse implora cu ochi mari şi milogi.

— Nu! Acum trebuie să plecăm.

Christer trase din nou de lesă şi Bosse îşi mişcă fără tragere de inimă lăbuţele spre ieşire, dar tot cu copiii agăţaţi de blana aurie.

— Dati-i drumul lui cutu! Se duce acasă, încercă Christer.

Cu coada ochiului, văzu că Leopold şi Aysha îl priveau amuzaţi. Continuă să tragă de lesă, iar Bosse prinse în cele din urmă viteză şi copiii fură nevoiţi să-i dea drumul. Când ajunseră în faţa porţii, Bosse se întoarse cu nostalgie pentru o ultimă privire, înainte de a sări morocănos în maşină.

— Da? Mina la telefon.

Telefonul afisase doar un număr ascuns. Dar ea răspunsese oricum, sperând că nu era cine credea ea că e.

— Eu sunt, se auzi o voce de bărbat.

Mina oftă. Bineînţeles că el era. Cine altcineva ar fi sunat-o seara?

— Ai reuşit să dai de ea? întrebă tatăl lui Nathalie. Şi ce e vuietul ăla din fundal?

— E aparatul de aer condiţionat. Şi da, am sunat-o, dar n-am vorbit cu ea încă.

— Atunci e clar. E luni seara. Şi ea încă n-a venit

acasă. Trimit pe cineva s-o ia. E inacceptabil.

Mina se forţă să respire adânc de câteva ori înainte de a răspunde.

— Te rog, nu, spuse ea, încercând să pară mai sigură decât era.

Pentru o clipă, avu impresia că e şi el acolo, în apartamentulei. Ca şi cum intrase oaza de
curăţenie pe care şi-o crease ea. Apartamentul era scutul ei, securitatea ei, armura ei. Dar el putea să intre pur şi simplu oriunde dorea. Aşa fusese mereu.

Tăcea, aşteptând explicaţia ei.

Şi ea ce să spună? Că Nathalie însemnat
întotdeauna pentru ea mai mult decât întreaga lume? Că şi în cele mai relemomente, şi în cele mai
bolnave, gândul la Nathalie a fost cel care a făcut-o să meargă mai departe? Că înţelegerea lor de a părăsi familia de dragul lui Nathalie aproape că o omorâse? Niciun cuvânt n-ar fi ajutat, ştia bine. Era adultă şi responsabilă pentru acţiunile sale. Dar fusese bolnavă, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă măcar ar putea înţelege asta!

— Ştiu că nu pot să-ţi spun eu ce să faci, continuă ea, coborând vocea. Sau cum să rezolvi situatia asta. Ştiu că am pierdut acest drept. Dar de data asta tu ai venit la mine, tu eşti cel care mi-a cerut ajutorul. Aşa că dă- mi puţin timp. Cred că ar putea face mult rău dacă am da buzna chiar acum. Iar Nathalie are dreptul să pună întrebări. Are dreptul să vrea să ştie. Are nevoie de timp. Noi suntem cei care am ales să ascundem adevărul, nu ea a ales să trăiască în minciună. Aşa că, te rog, nu face ceva necugetat. Dă-mi întâi o şansă să rezolv. Şi dacă n-ai încredere în mine, ai putea măcar să ai încredere în Nathalie.

El răsufla greu în receptor. Aşa cum făcea întotdeauna când se gândea bine. Mina ştia că

tocmai îşi aliniase în minte două coloane: una cu argumente pentru şi una cu argumente împotrivă. Respiraţiile grele dezvăluiau cât de atent le cântărea şi pe unele, şi pe celelalte. O surprindea cât de bine îl cunoştea încă. Cât de familiare îi erau cele nepuse, cele aflate printre rânduri.

— O să-ţi fac pe plac, răspunse el în cele din urmă. O să aştept.

— Mulţumesc.

Mina se lăsă pe spate şi se afundă uşurată în pernele de pe canapea.

El tăcea, iar ea se gândea să mai spună ceva. Sentimentele de vinovăţie o îndemnau să spună ceva, orice, orice, orice care să-l facă să înţeleagă. Chiar dacă era prea puţin şi mult prea târziu. Momentul veni şi trecu, iar el închise.

Mina se încruntă la televizor, încercând să înţeleagă emisiunea la care se uitase înainte de a-i suna telefonul mobil. Nu că ar fi putut auzi ceva, din cauza zgomotului celor două aparate de aer condiţionat mari în care investise. Unul în sufragerie şi unul în dormitor. Suflau aer rece în camere şi evacuau aerul cald printr-un furtun gros pe care-l scosese printr-o crăpătură din fereastră. Rezultatul era că apartamentul ei era singurul loc în care nu transpira. îi plăcea la nebunie. Preţul însă era că abia îşi mai auzea gândurile.

Participanţii la emisiunea TV alergau în perechi, zâmbind nervos la cameră, fără a reuşi să-i stârnească nici cel mai mic interes. Oameni care fuseseră cuplaţi de experţi şi care apoi se întâlniseră pentru prima oară în fata altarului.

Doamne sfinte! Dorinţa asta obsesivă a societăţii

de a cupla oamenii. Ca şicum singurătatea arfi o boală care trebuie eradicată cu orice preţ, dar în cadre foarte limitate. în Biblie că s-a stabilit adevărul că traiul în doi era norma? A început cu Adam şi Eva şi când animalele au urcat două câte două la bordul arcei lui Noe? Iar astăzi, arca oamenilor se numea Tinder. Aplicaţii în care oamenii se agăţau cu disperare de speranţa că nu se vor îneca în singurătate. Ca şi cum singurătatea ar fi fost periculoasă.

Deja povestea lui Adam şi a Evei arăta, evident, deficienţele logicii din jurul conceptului de a fi doi. întotdeauna exista un şarpe în Paradis. Se întreba câte dintre cuplurile de la televizor rămăseseră împreună măcar până la difuzarea emisiunii. Bănuia că niciunul, judecând după starea de spirit glacială dintre cei mai mulţi dintre ei. Iubirea nu putea fi creată pornind de la logică. Nu exista niciun cod matematic al iubirii care să poată fi descifrat. Era unul dintre puţinele lucruri pe care le ştia despre iubire.

Se întreba ce ar avea Vincent de spus despre asta. Cu siguranţă o grămadă, ar explica prin tot felul de diagrame. Şi-ar fi dorit mult să-l fi ales pe el, nu pe Nova, să se alăture grupului pentru a ajuta la rezolvarea cazului. Mai ales având în vedere situatia

cu Nathalie. Ar putea fi un haos. Mina avea suficientă Nova în viata ei.

Ar fi trebuit să-l cheme pe Vincent.

Schimbă canalul, trecând la nişte celebrităţi care se

întreceau într-un soi de „cine ştie câştigă”. Era mai bine.

Vincent.

Şi el intrase acolo, în fortăreaţa ei. Dar fusese

altceva. Ea îi dăduse drumul înăuntru. Alegerea ei. Şi el înţelesese. O lăsase să fie asa cum trebuia să fie. Se

simţea... bine când era Vincent acolo. Şi se

simţise bine când se întâlniseră în parc. Poate un pic *prea* bine. Pentru că ştia ce-ar putea ieşi. Era mai bine aşa. Când era singură în fortăreaţa ei. Singură.

Singur însemna puternic.

Vincent se sprijini de copac cu o mână. în cealaltă avea un băţ pe care-l găsise pe jos şi cu care încerca să- şi cureţe noroiul de pe pantofi. Având în vedere că nu plouase de săptămâni bune, pădurea ar fi trebuit să fie uscată din cauza arşiţei verii. Inflamabilă, chiar. Dar bineînţeles că Vincent reuşise să găsească probabil singura groapă pe o rază de câţiva kilometri şi intrase direct în ea.

Din fericire, alesese o pereche de sneakerşi în locul pantofilor de piele pe care-i purta de obicei. Pantofii lui sigur n-ar fi supravieţuit. Dar poate că n-ar fi trebuit să se încalţe în sneakersi albi.

Planul era să facă o plimbare în pădure dimineaţa, ca să ia puţin aer şi să aibă spaţiu de gândire. Având în vedere că vila lui era situată practic în mijlocul pădurii, petrecea şocant de puţin timp în natură. Dar niciodată nu era prea târziu pentru a începe. în pădure poate că nu avea posibilitatea să observe alţi oameni, aşa cum putea s-o facă atunci când se plimba prin oraş, dar unele cercetări psihologice şi biomedicale arătaseră că experienţele în natură reduc nivelul hormonilor de stres şi scad tensiunea arterială. Mai nou, exista chiar şi terapie forestieră. Şi, dacă era ceva de care avea nevoie după ziua de ieri, era să se calmeze. Să recapete controlul.

De aceea stătea acolo, sprijinit de copac, dând o şansă pădurii. Şi *era* frumos. Confortabil. Pur şi simplu nu se putea concentra cum trebuie.

Pentru că se văzuse cu Mina.

în urmă cu doar o zi.

Mina cea cu părul negru, Mina cu privirea care spunea că înţelege mai mult decât lasă să se

vadă, Mina care se ţinea la marginea lumii şi care îşi iubea fiica.

Şi după toată aşteptarea asta, ea fusese cea care sunase, ea fusese cea care voise să stea de vorbă cu el. în retrospectivă, îi era ruşine că n-o contactase. Ce-o fi fost în capul lui de fapt? S-o fi gândit că ea s-a schimbat? Că nu vrea să vorbească cu el? Ar fi putut s- o sune cu mult timp în urmă. *Ar fi trebuit* să sune.

Deşi poate că a fost o prostie din partea lui să aducă în discuţie chestia cu Kevin. Mina nu trebuia să-şi facă griji în privinţa asta. Dar ea îi făcuse confidenţe şi îi povestise despre familia ei, iar el voise să-i întoarcă într-un fel favoarea.

Şi apoi se despărţiseră.

Niciun „la revedere” sau ceva de genul ăsta.

Reuşise să strecoare o promisiune şchioapă de a căuta mai multe despre Epicura, dar nu credea că va găsi ceva. Şi, dacă nu putea să contribuie cu ceva, n- avea niciun motiv s-o mai caute. La naiba!

îndepărtă ultimele fărâme de noroi de pe pantofi şi îşi îndreptă spatele. Ce era cu bucla asta de gânduri întunecate în care nimerise? O anumită măsură trebuia să fie. N-avea de gând să facă aceeaşi greşeală ca data trecută. Doar pentru că nu aveau rezervată o dată de întâlnire în calendar nu însemna că nu putea lua legătura cu ea. Ce naiba, doar erau prieteni. Iar prietenii se sunau. Deschise telefonul şi formă numărul Minei.

în timp ce aştepta să-i răspundă, o veveriţă veni în fugă şi se opri când îl zări. îl studie din cap până în picioare, întrebându-se probabil dacă era sau nu o ameninţare. Apoi îşi luă inima în dinţi, păru decisă să rişte şi o şterse în sus în copacul de lângă el, atât de nervoasă, încât tremura, în timp ce telefonul suna în continuare. înţelegea exact ce simte veveriţa.

Mina puse telefonul puţin înclinat, ca să nu vadă Ruben ecranul. Nu voia să ştie cine sună.

— N-ai de gând să răspunzi? întrebă Ruben din spatele volanului. O să ies de pe şosea dacă mai sună aşa. Măcar opreşte sunetul.

Viră într-o zonă de case de tip duplex din Upplands Väsby.

— Stai, i se adresă ea, punându-şi în urechi o pereche de căşti proaspăt şterse şi răspunzând la telefon. Da?

Mina încercă să pară cât se poate de neutră.

— Bună, Mina, sunt Vincent.

Tăcere. Era greu de auzit din cauza zgomotului de pe şosea, dar i se păru că distinge ciripit de păsări pe fundal.

— Am vrut doar să..., începu el şi tăcu din nou. E totul în regulă? Cu chestia despre care am vorbit?

îi venea să întrebe la ce se referă. Că se afla în mijlocul unei anchete care nu ducea nicăieri? Sau că Nathalie nu se întorsese încă de la bunica ei şi că

r

Mina era încă îngrozită de ceea ce ar fi putut să afle?

Nu, nu era totul în regulă, dar cu toate astea simţea că parcă e un pic mai bine. Desigur, nu-i putea spune asta. Nu cu însoţitorul din maşină.

Ruben trase în faţa unei case albe şi opri motorul. Apoi se uită la Mina ridicând întrebător din sprâncene. Ea dădu din cap şi arătă spre telefonul mobil.

— Nu prea pot vorbi acum, răspunse ea. Chiar acum intrăm la un aparţinător. Dar aş vrea să... discutăm mai mult mai târziu. Pot să te sun mai încolo?

Spera ca Vincent să înţeleagă de ce are vocea atât de formală. Că nu era vorba despre el. Vincent tăcu din nou câteva momente.

— De fapt, voiam doar să-ţi spun „bună”, continuă el şi după voce părea că zâmbeşte. Mi-a făcut... plăcere... să te reîntâlnesc ieri. Şi, în caz că o să cauţi pe Google, *fovea centralis* se scrie cu un singur „s” la sfârsit.

Ea tuşi, iar Vincent închise. Din fericire, Ruben coborâse deja din maşină.

Se duse la el şi în acelaşi timp îl văzu pe Mauro Meyer ieşind pe uşa casei.

— Bună ziua, îi salută el, strângându-le mâinile. Am înţeles că aţi vorbit deja cu mama lui Lilly, aşa că am o idee destul de bună despre ce o fi spus despre mine. Dar credeţi-mă, singura crimă de care sunt vinovat e că m-am îndrăgostit de altcineva.

împinse la o parte o tricicletă din hol, ca să le facă loc să intre. Casa prezenta semne clare că acolo locuia o familie cu copii mici. în hol era şi o vitrină cu trofee şi cupe.

— Am fost foarte activ în tinereţe, explică Mauro când văzu la ce se uită Mina. în orice, de la călărie la scrimă. Dar asta a fost înainte de a o cunoaşte pe Jenny. Ea mă credea în general pretenţios. Şi probabil că avea dreptate. Haideţi, să stăm în spate.

îi conduse direct prin casă, în spate, unde o terasă frumoasă dădea spre o grădină mică, dar bine îngrijită. Un băieţel se bălăcea într-o piscină gonflabilă lângă o femeie gravidă în ultimele luni, care stătea cu picioarele într-un lighean cu apă. Mauro o prezentă ca fiind Cecilia, soţia lui.

Mina şi Ruben se aşezară sub umbrarul confortabil şi fură serviţi cu cafea dintr-un termos. Desi Mina ar fi preferat ceva rece.

— îmi pare rău că n-am venit să vă întâmpin, strigă Cecilia. Picioarele mele sunt gata să explodeze dacă nu le răcoresc.

— Am mai văzut asta, zise Ruben zâmbind. O colegă a născut tripleţi acum aproape trei ani.

— Tripleţi, Doamne Dumnezeule! exclamă Mauro îngrozit şi se aşează lângă ei după ce aduse o cutie de lapte de ovăz şi o puse pe masă. Cum supravieţuieşti la asa ceva?

— Cred că a murit şi a devenit un zombi, răspunse Ruben. Dar nici cu doi nu poate fi aşa

uşor...

Mina se surprinse holbându-se la Ruben.

Nu numai că era drăguţ, dar vorbea şi despre copii. Şi nu părea câtuşi de puţin prefăcut. în plus, faptul că Cecilia era în costum de baie ar fi trebuit să-l scoată din minţi, chiar dacă era gravidă. însă părea să nici nu fi observat ţinuta ei. Mina spera doar să nu fi luat vreo boală sau ceva de genul ăsta. Era nevoie de toată lumea din grup în acest moment.

— Doi, zici tu, râse Mauro. Ce vezi aici e doar jumătate din ceată. Mai avem încă doi, Cecilia are deja un copil de şapte ani şi unul de cinci ani. Dar acum sunt la vecini, se joacă acolo.

— Să vorbim despre motivul pentru care ne aflăm aici? interveni Mina.

începuse să se plictisească de toate discuţiile despre copii, indiferent cât de bune erau legăturile sociale pe care Ruben le înnoda cu tatăl şi cu mama vitregă a lui Lilly.

— Da, am fost sincer surprinşi când aţi sunat. Ce vrei să stii?

Mauro dădu din mâini şi schimbă o privire rapidă cu soţia sa.

— Doi colegi de-ai noştri au vorbit ieri cu Jenny, fosta ta soţie. Ea tot susţine că ai fost implicat în moartea fiicei tale.

— Chiar ai trecut la subiect, remarcă Mauro, luând o gură de cafea. Dar e adevărat, continuă el. Jenny consideră că e misiunea vieţii ei să fiu eu pedepsit. Da, am cunoscut-o pe Cecilia când încă eram căsătorit cu Jenny. Recunosc. Am o firmă de construcţii, iar Cecilia a lucrat şi încă lucrează la mine la birou. Dar Jenny şi cu mine eram în relaţii proaste de multă vreme. Ea... are problemele ei. Care de fapt n-au nimic de-a face cu mine. însă întotdeauna cea mai simplă cale pentru ea a fost să mă scoată pe mine ţap ispăşitor. Aşa că, în cele din urmă, m-am îndrăgostit de Cecilia. Şi Jenny n-a putut să mă lase să scap cu una, cu două. Şi a folosit punctul

în care ştia că sunt cel mai vulnerabil. S-a folosit de copilul nostru.

— Ne-a făcut zile fripte încă de la început, adăugă Cecilia, mângâindu-şi burta. îi urăşte pe Mauro şi familia lui dincolo de orice raţiune.

— De ce familia ta, şi nu doar pe tine? întrebă Ruben, turnându-şi puţin lapte de ovăz în ceaşca de cafea.

Mina ştia că Ruben nu bea cafeaua cu lapte. Acum doar se fandosea.

— Suntem foarte apropiaţi, în familia mea. Şi nimeni n-a plăcut-o vreodată pe Jenny. întotdeauna au considerat că a fost o greşeală din partea mea. Pe de altă parte, pe Cecilia au iubit-o din prima clipă şi au fost poate un pic prea clari în privinţa asta. în zilele noastre există Facebook şi Instagram...

— Cele mai rele au fost acuzaţiile cu care a venit în instantă.

Vocea Ceciliei tremura, iar Mina înţelese că era încă o rană deschisă.

— Din fericire, n-au crezut-o. Şi n-au existat dovezi.

Dar toate afirmaţiile pe care le-a făcut! Şi cuvintele pe care a încercat să le pună în gura lui Lilly după aceea.

— Niciodată n-am vrut s-o iau pe Lilly de lângă ea, explică Mauro, dându-şi pe spate o buclă neagră care-i căzuse pe frunte. Am sugerat custodie comună. O săptămână eu, o săptămână ea. Dar pentru Jenny, întotdeauna a fost totul sau nimic. Şi o considera pe Lilly proprietatea ei.

— Ne distruge viaţa, adăugă Cecilia cu înverşunare, strângându-şi mâinile în poală.

— Nu doresc nimic mai mult decât să stiu cine a luat-o pe Lilly de lângă noi, spuse Mauro cu o voce încordată. Pentru că n-am fost eu.

— Nici noi nu credem asta, interveni Mina. Şi de aceea am venit să vorbim cu voi. Poate ati auzit că un băiat de aceeaşi vârstă cu Lilly a dispărut

săptămâna trecută, în circumstanţe similare? Investigăm acum pentru a vedea dacă există o legătură. Chiar nu aveţi nicio idee cine ar fi putut s-o ia?

— V-am spus tot ce ştiam data trecută, îi asigură Mauro şi îşi plecă privirea. Eu trebuia s-o iau de la grădiniţă. N-am găsit-o acolo. Trei zile mai târziu...

Părul negru îi căzu înapoi pe frunte.

— Şi nu există nicio legătură între familiile voastre? îi recunoaşteţi pe părinţii băiatului?

Mina arătă o fotografie de pe telefon cu părinţii lui Ossian şi menţionă şi numele lor. Mauro privi îndelung fotografia, dar apoi dădu din cap ezitând.

— Nu, nu-mi spune nimic fotografia. Din păcate însă, nu pot fi niciodată sigur, pentru că practic sunt orb, nu reţin feţe în general, dar nu, spontan aş zice că nu i-am mai văzut niciodată.

Mina încuviinţă şi îi arătă poza Ceciliei, care dădu şi ea din cap, şi băgă dezamăgită telefonul în buzunar.

Nu ajungeau nicăieri.

— Iubitule, poţi să mai aduci nişte cuburi de gheaţă? îl rugă Cecilia pe soţul ei, care se ridică imediat.

— Bineînţeles.

;

— Nicio idee despre cine ar putea fi cuplul mai în vârstă? întrebă Ruben.

Cecilia se încruntă ca şi cum nu înţelegea prea bine.

— Aha. Nu. Din câte stim noi, nici măcar nu fuseseră

văzuţi în apropierea lui Lilly, ci doar în apropierea grădiniţei. Probabil că doar treceau pe-acolo. E încă un mister cine a luat-o pe fiica lui Mauro. Aş putea să- mi uşurez situaţia şi să spun că probabil a fost Jenny, dar... nu. Chiar nu cred că a fost ea.

— Nu există rude mai în vârstă implicate

emoţional sau practic în disputa pentru custodie? Din partea lui Jenny? Sau din partea ta? încercă Ruben, însă Cecilia doar dădu din cap.

— Nu, nu, nu există aşa ceva. Părinţii lui Jenny sunt morţi, iar ai noştri, ei bine, sunt bătrâni şi plăpânzi. Evident, vă dăm datele lor de contact, dacă vreţi să verificaţi.

— As fi bucuros să iau aceste date de contact, răspunse Ruben, dar Mina intuia că femeia spune adevărul.

La naiba, pur şi simplu. Oriunde se întorceau era o fundătură. Mâine era miercuri, o săptămână întreagă de la dispariţia lui Ossian. Şi încă nu ştiau mai multe decât atunci. De fapt, părea că ştiu mai puţin. Cum de se ajunsese aici? Erau poliţişti buni. Era convinsă. Şi totuşi, băteau pasul pe loc.

Mauro cotrobăi prin congelator şi se întoarse cu o cutie de plastic cu cuburi de gheaţă. Se apropie de Cecilia şi bătu în spatele jgheabului până când toate cuburile de gheaţă căzură în lighean cu un „plop”.

— Ahhhh... ce frumos..., comentă ea, închizând ochii de plăcere.

El o sărută pe gură şi-i mângâie părul. Dragostea dintre ei era evidentă. Mina simţi un fior de invidie. Mauro nu va trebui niciodată să pozeze cu un peşte mare în mână pentru a atrage atenţia Ceciliei. Ceea ce aveau era real.

— Nu vă mai deranjăm, încheie ea, ridicându-se brusc.

Voia să-l sune pe Vincent. Avea nevoie să-i audă din nou vocea, fără să fie nevoită să-i închidă telefonul. Dacă voia, era binevenit să tină una dintre expunerile sale inutil de detaliate pe un subiect despre care nimeni nu dorea să ştie nimic.

Singură nu era deloc puternică, oricât de mult şi-ar fi dorit.

Când se întoarseră de la Upplands Väsby la

Palatul Poliţiei, Ruben se grăbi să îmbrace o cămaşă albă, proaspăt călcată, pe care o adusese de acasă. Nu se bărbierise în mod deliberat dimineaţa, deoarece stia

că obrajii nebărbieriţi îi dădeau un aspect uşor aspru care, combinat cu slujba de poliţist, îl făcea să pară, ei bine, periculos şi incitant. Chiar dacă nu se bărbierea în mod activ în acel moment, nu era niciodată greşit să faci o primă impresie bună. Iar înţelegerea cu psiholoaga Amanda fusese, doar că *el* nu avea voie să vâneze. Nu discutaseră ce era permis dacă femeia era cea care îl aborda. Dacă întâmplător îi dăduse femeii în cauză un mic ajutor în direcţia cea bună, nu avea ce face. Pe urmă era la latitudinea ei.

Gândurile lui se tot întorceau mereu la ceea ce înţelesese de la bunica lui. Că Astrid trebuie să fie fiica

lui. Cum naiba să gestioneze informaţia?

Deocamdată trebuia să amâne chestia asta, pentru că în curând aveau să aibă întâlnirea cu expertul lui Adam în comportamente de grup extreme. în curând va veni Nova. Probabil că era obişnuită cu atentia,

având în vedere felul în care arăta. Tenul ăla frumos, auriu, care ar fi putut la fel de bine să vină din Brazilia, din Asia sau din Statele Unite, şi zâmbetul încrezător, dar prietenos. Chiar şi cu gropiţe. Cel mai mărunt lucru pe care-l putea face era să se potrivească cu ea la stil.

Şi să spere că o să-şi aducă aminte de el.

Câteva sute de poliţişti fuseseră prezenţi la prelegerea pe care le-o ţinuse cu câţiva ani în urmă. Şansele să-şi amintească de el erau minime. Chiar

dacă o invitase în oraş de două ori după curs. Şi apoi încercase s-o seducă în sala cu copiatoare. Dar astfel de lucruri trebuie să i se întâmple zilnic unei femei ca Nova.

Chiar şi aşa, totul părea deja să se ducă de râpă, iar ea nici măcar nu ajunsese încă. în timp ce Adam coborâse să o ia de la recepţie, Peder aranja pe masă foitaje cu vanilie. Unei femei ca Nova nu-i oferi foitaje cu vanilie lipicioase, ci un pahar de Cava. Sau, eventual, bomboane raw-vegane.

— O să-ţi rămână cremă de vanilie prin barbă, mormăi el la Peder şi se aşează la masă.

Ruben îşi sincronizase parfumul de la Montblanc astfel încât să se îmbine perfect cu mirosul său natural până la începerea întâlnirii. Până atunci va mirosi a proaspăt parfumat, ceea ce era o greşeală clasică de începător. Dar dacă va dura mult prea mult până ajunge ea în încăpere, mirosul va fi prea slab. De ce dura atât de mult? Şi de ce se holba Mina la el?

— Vrei ceva? şuieră el, puţin mai nepoliticos decât intenţionase.

Mina dădu înapoi.

— Mi s-a părut doar că pari puţin agitat. S-a întâmplat ceva?

— Agitat? ripostă el, încercând să râdă. Eu? Ultima dată am fost agitat când a trebuit să legitimez o tipă pe care-am agăţat-o în oraş şi-am adus-o acasă.

— Ruben! sări Julia cu asprime în glas. Pentru a mia oară, avem de vorbit despre... Oh, aici eraţi!

Adam şi Nova intrară în încăpere, întrerupând conversaţia. O sincronizare strălucită. Parfumul lui Ruben era perfect. Şi nu mai trebuia să-i dea explicaţii Minei. îşi petrecuse aproape un an fiind nevoit să tot inventeze poveşti cu femei pentru Gunnar şi pentru băieţi, când se vedeau la cantină. Se obişnuise atât de mult să scoată pe gură minciuni, încât uneori îi veneau automat, chiar şi la momentul nepotrivit.

Ca acum. Probabil că era doar o chestiune de timp până când va fi descoperit. începea să rămână fără material.

Mina nu mai părea preocupată de el. Se făcuse neagră la faţă când intrase Nova. Invidie tipic feminină. Sigur, Mina arăta bine într-un mod auster, cel puţin atunci când nu trebuia să-i vezi mâinile cu piele cojită, dar ar fi fost aproape ridicol să-şi imagineze că poate concura cu eleganţa mondenă a Novei. Femeile... ce să mai spunem. Oftă în sinea lui, apoi îşi îndreptă spatele.

— Bună, mă numesc Julia Hammarsten şi conduc acest grup, se prezentă Julia, întinzându-i mâna Novei. Pe Adam îl ştii deja. Ceilalţi sunt Ruben, Mina, Christer şi Peder.

Ruben îi zâmbi Novei, clipind uşor şi dând vag din cap. Era o tehnică veche de care se folosea la interogatorii. îl făcea pe celălalt să se relaxeze şi să simtă în subconştient că se înţelegeau unul pe celălalt sau că împărtăşeau ceva privat. Nova îi răspunse dând politicos din cap, apoi îşi mută privirea spre Peder şi îi zâmbi cu căldură. La naiba. Aparent, şarmul său ruginise. în orice caz, nu păruse că-l recunoaşte. Şi când Nova se uită în altă parte, el observă recunoscător că avea doi nasturi deschisi la bluza albă.

f

Păcat doar că purta o fustă atât de largă; cu greu puteai să-i vezi contururile fundului. Pe de altă parte, o fustă lăsa mult loc imaginaţiei. Femeile cu fuste nu purtau mereu chiloţi. Amanda putea să spună ce vrea ea, nu-i era interzis să gândească.

Zâmbetul Novei se înăspri când o salută pe Mina, care nu-i întinse mâna, deşi stătea aproape. Pe de altă parte, Mina nu făcea aproape niciodată aşa ceva. Ar trebui să mai înveţe puţin bunele maniere. Sau să poarte mănuşi.

— Aşa cum a spus Adam, lucrăm la cazul unui copil răpit, pe nume Ossian, începu Julia după ce Nova îl salută şi pe Christer. Răpirile de acest tip

sunt extrem de rare. Totuşi, aceasta este practic identică cu una care a avut loc în urmă cu un an. Asa că bănuim că

t

există o legătură.

— Cât de rar înseamnă rar? întrebă Nova, asezându-

7 t

se la masă.

Nimeri vizavi de Ruben, iar el n-avea absolut nimic împotrivă. Numai că, din partea lui, putea să mai deschidă lejer încă un nasture. Peder îi întinse farfuria cu foitaje cu vanilie şi ea luă unul. Câteva bucăţele de foitaj îi rămaseră pe buze când muşcă, iar Ruben observă cum le linge cu vârful limbii.

Nova se opri brusc şi se uită fix la Ruben. Ochii i se măreau încet. Oh, nu! Se pare că până la urmă nu-l uitase.

— Cred că ne-am mai întâlnit, zise ea cu răceală. Ai primit ajutor să xeroxezi ceva în ultima vreme, în camera cu copiatoarele?

Ruben simţi cum i se încinge toată faţa.

— Nu, mai nou mă descurc singur.

Apoi îşi dădu seama cum sunase.

— Mă rog, nu asta am vrut să spun. Doar că... uh, noi... hai s-o lăsăm baltă.

Colegii lui îl priveau nedumeriţi, în timp ce ochii Novei licăreau de râs reţinut. Unu la zero pentru ea. Şi de ce nu? Probabil că Ruben merita.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, Nova, interveni Adam, sute de copii sunt daţi dispăruţi în fiecare an de părinţi îngrijoraţi care nu ştiu ce s-a întâmplat. Dar aproape toţi se întorc după o oră sau două. De cele mai multe ori, se duc acasă la un prieten şi pierd noţiunea timpului. Ceea ce s-a întâmplat în aceste cazuri, faptul că un copil a fost de fapt răpit şi ucis, e una dintre acele crime de care orice părinte se teme, dar care de fapt nu se întâmplă aproape niciodată. Aproape.

— Ucis? întrebă Nova, lăsând foitajul cu cremă pe masă, cu o privire îngrozită.

Julia dădu din cap, apoi arătă întrebător spre

cana cu cafea. Nova clătină din cap.

— Lilly Meyer a fost găsită vara trecută pe un ponton din Hammarby Sjostad, suspină Christer. Sub o prelată. Iar sâmbăta trecută l-am găsit pe Ossian mort sub o pasarelă. E ca dracu', pur şi simplu.

— Deci înţelegi că aşa ceva e aur curat pentru presă, îi atrase atenţia Ruben. Timp de câteva zile, ştirile TV devin mai mult o dramă HBO pentru suedezul de rând care urmăreşte de-acasă, de pe canapea. Şi toată lumea e uşurată că nu e vorba de copiii lor.

Nova îşi coborî privirea.

— Fata care a dispărut vara trecută a fost găsită moartă după trei zile, adăugă Julia. Şi exact acelaşi lucru i s-a întâmplat şi lui Ossian. A fost găsit lângă af Chapman, pe Skeppsholmen, la trei zile după ce fusese dat dispărut. Până acum am reuşit să păstrăm secretul faţă de mass-media, dar vor afla din clipă în clipă. Modul de acţiune aproape identic poate fi, desigur, o coincidenţă. Dar am putea avea de-a face cu aceeaşi persoană.

Nova se holba la ea.

— îmi pare rău, dar care e rolul meu aici? Nu prea văd cum aş putea ajuta, oricât de mult mi-aş dori. Nu ştiu nimic despre... criminali.

— Metoda de răpire e identică, explică Adam. Dar oamenii care au executat-o nu mai sunt aceiaşi. Avem

t

descrieri în ambele cazuri. Lilly a fost luată de un cuplu în vârstă. Ossian a fost răpit de o femeie de vreo 30 de ani. Deci ori răpitorul lui Ossian e cineva care a citit despre evenimentul de anul trecut şi pur şi simplu l-a copiat, ori...

— ...ori se cunosc, completă Nova. Ceea ce înseamnă că e un grup de oameni, deşi mic, care nu are nicio problemă să comită acte extreme. Acum înţeleg.

— Ei bine, tu eşti expertă în domeniul ăsta, interveni Julia. Şi trebuie să înţelegem cum

gândesc astfel de oameni.

— Diferenţa dintre ei şi noi este uneori mai mică / > decât am crede, începu Nova cu blândeţe, întorcându- se spre grup. Am acumulat multă experienţă cu grupurile extreme de-a lungul anilor. Cel mai frecvent sunt descrise ca fiind secte. Totul a început când am întâlnit în activitatea mea o femeie ai cărei părinţi încercau de mult timp s-o convingă să se despartă de un grup care avea trăsături clare de sectă. A venit la noi cu reticentă. Dar am reuşit s-o eliberăm. Chiar şi ; t i astăzi lucrează pentru mine. Şi am învăţat enorm de mult din acea experienţă. Vestea s-a răspândit şi am primit din ce în ce mai multe cereri. Acum, asta nu e cea mai mare parte a afacerii noastre, dar e o parte din ea. Să sperăm că experienţa şi cunoştinţele acumulate de-a lungul anilor pot contribui, într-un fel, la munca voastră.

Ruben se întreba dacă era la fel de blândă şi când f făcea sex, când bluza albă era descheiată complet. Spera că nu. Poate că ar trebui totuşi s-o întrebe dacă nu vrea să scoată ceva la imprimantă. Apoi văzu cu ochii mintii fata furioasă a Amandei şi se simţi t t t) ruşinat. Dar fusese doar un gând. Şi de fapt, *trecuseră* mai bine de sase luni de când nu mai avusese nicio t femeie. Ceea ce însemna cinci luni şi trei săptămâni mai mult decât era obişnuit. t

— Oricine se poate împotmoli într-o organizaţie sau sectă şi poate comite acte pe care nu şi le-ar fi imaginat niciodată, continuă Nova. Aceşti oameni caută doar un context.

— Ca Manşon cu „familia” lui? întrebă Christer gânditor.

— Da, sau ca Mireasa lui Hristos şi congregaţia

ei din Knutby. De fapt, am alături de mine la Epicura doi dintre foştii enoriaşi ai Âsei Waldau.

— Am auzit că Âsa duce o viată discretă şi uitată într-o comunitate mică, alături de bătrânul ei tată, bombăni Christer. Destul de departe de visurile narcisiste de putere şi aur. Aşa-i trebuie.

— Scuze, dar cum am ajuns să credem brusc că este vorba despre o sectă? întrebă Peder, scărpinându-se în barbă. Totuşi, nu e acelaşi lucru cu trei nebuni care se cunosc întâmplător, nu? Iar o sectă nu e religioasă? De când răpirile au motive religioase?

— Noi nu credem nimic, replică Julia, făcându-şi vânt cu un dosar de plastic. Momentan explorăm toate pistele posibile. Dar trebuie să fii de acord cu mine că extrem de rar vedem un grup de oameni săvârşind un asemenea act împreună, mai mult, la un an distantă unul de celălalt, nu? Eu nu cred că sunt nebuni. Acţiunile sunt prea bine planificate. Şi aici ne întoarcem la cunoştinţele Novei despre comportamentul extrem.

— Chestia cu sectele şi religia e o neînţelegere comună, spuse Nova.

Ruben constată că intrase în modul total de lucru. La urma urmei, probabil că trebuia să uite complet de sala cu copiatoarele.

— O sectă poate avea aproape orice obiect, continuă ea. Există cercetători care au arătat asemănările dintre sectele religioase, mişcările politice şi ideile totalitare în general. Ceea ce îi uneşte pe membri sunt anumite modele extreme de gândire. Sigur, există întotdeauna o formă de adoraţie într-o sectă. Dar poate fi la fel de bine îndreptată către un preşedinte de stat, ca şi către un zeu. Donald Trump sau fundamentalismul, putem fi convinşi de majoritatea lucrurilor. Şi

dacă răpitorii voştri se cunosc între ei, cred că împărtăşesc o convingere puternică. Altminteri n-ar fi capabili să comită crime atât de oribile. E corect termenul? Crimă?

Christer dădu din cap sumbru şi-l scărpină pe Bosse pe ceafă.

— Crimele împotriva lui Lilly Meyer şi Ossian Walthersson. Ambii, cinci ani.

Bosse scânci şi se uită nefericit la stăpânul său.

— Nu trebuie să fie o convingere religioasă, spuse Nova. E nevoie doar de un lider suficient de puternic pentru a-i trimite pe alţii să răpească copii.

Ruben pufni în sinea lui. *Cercetările au arătat* Nova suna aproape ca Vincent. Dar era în mod clar o variantă îmbunătăţită a mentalistului. Chiar dacă îşi

îndrepta cea mai mare parte a atenţiei în direcţia lui Peder. Poate că Ruben subestimase magia bărbii de hipster. însă Julia avea dreptate că aveau un caz neobişnuit şi că trebuiau să gândească în mod

neobişnuit. Dacă asta însemna că Nova va veni de

mai multe ori aici, el chiar n-ar avea nimic împotrivă.

— Un lider? întrebă Julia.

— Da, când un grup de oameni demonstrează un comportament extrem, făcând lucruri care sunt cu mult în afara normei sau a legii, aproape întotdeauna există un lider puternic în spate. Cineva suficient de manipulator, de influent sau intimidant pentru a-i convinge pe ceilalţi.

— Hai să zicem că avem de-a face cu un astfel de grup, propuse Julia. De dragul discuţiei. în cazul ăsta, ce spune modul în care au fost comise crimele despre acest grup? Cine sunt ei?

Nova stătu să se gândească.

— OK. Sectele, indiferent dacă sunt politice,

religioase sau de orice alt fel, adoră ritualurile. Ritualul e un mod de a-şi defini propria mişcare. Şi există cu siguranţă aspecte ritualice în ce mi-aţi povestit. Ca să nu mai vorbim de cele pur simbolice. Atât Lilly, cât şi Ossian au fost daţi dispăruţi timp de trei zile înainte de a fi găsiţi. Trei, după cum probabil stiti, este cel mai sacru dintre toate numerele.

} t '

Pitagora, în Grecia Antică, credea că este numărul perfect. Poate reprezenta naşterea, viaţa şi moartea, început, mijloc, sfârşit. Sfânta Treime în creştinism. în basme, totul se întâmplă de trei ori, conform modelului psihologic de introducere, iniţiere, schimbare. Singura problemă e că trei poate semnifica foarte multe lucruri. Greu de spus ce înseamnă chiar în cazul ăsta. Plasarea cadavrelor e şi ea interesantă.

j

Ruben oftă. Acum, Nova suna *mult* prea mult ca Vincent. De fapt, era ciudat că nu-i ceruseră ajutorul lui Vincent. Dar poate că mentaliştii nu ştiau foarte multe despre secte. Cumva, Ruben era bucuros că Vincent avea anumite lacune în baza lui de date.

— Cum adică? întrebă Julia.

— Atât Lilly, cât şi Ossian au fost găsiţi lângă apă. S- au înecat?

— Nu, răspunse Mina. Lilly a murit asfixiată. Cauza morţii lui Ossian nu a fost încă stabilită. Dar era uscat când l-am găsit.

Ruben observă că era primul lucru pe care-l spunea Mina de la începutul şedinţei.

— Atunci de ce erau la apă? întrebă Nova. Apa are o simbolistică incredibil de puternică, aproape divină.

— Deci trebuie să vânăm fanatici care venerează apa şi cărora le place cifra trei, replică Mina caustică. Asta sună mult mai credibil decât, să zicem, un cerc de pedofili sau de trafic de persoane care au dat greş. Ştiţi voi, chestii din astea care se întâmplă în lumea reală.

Nova ridică din umeri.

— Sunt de acord. O sectă nu e o explicaţie prea probabilă. Dar poate că n-ar trebui să ne agăţăm tocmai de acest cuvânt. Pentru că, oricum aţi alege să priviţi lucrurile, ambele crime au elemente clare de ritual şi simbolism. Ar fi mai ciudat dacă *nu* ar avea legătură între ele. Şi, având în vedere cât de diferit au fost descrişi răpitorii, nu cred că sunt singurii implicaţi. Un cuplu mai în vârstă şi o femeie mai tânără? Cineva i-a adus împreună şi i-a făcut să comită faptele astea.

— De ce nu poate fi unul dintre răpitori liderul? întrebă Mina. Nu văd de ce trebuie să fie mai mulţi.

Nova încuviinţă.

— Sigur că ai dreptate, e posibil să fie vorba doar despre aceştia trei. Dar un lider al unui grup extremist are întotdeauna un plan. Să se implice personal şi să răpească ar însemna un risc mult prea mare să fie prins; aşa ceva ar da peste cap planul. De aceea cred că sunt mai multe persoane.

Nova se întoarse spre Julia.

— Recunosc că nu ştiu nimic despre ce înseamnă să fii poliţist. Dar îndrăznesc să spun că nu există nimeni în Suedia care să aibă atât de multă experienţă cu mişcările extreme ca mine. După ce am ascultat faptele pe care mi le-aţi relatat, am înţeles că sunt acte ritualice comise de un grup de oameni, cu o ierarhie în care la vârf se află un conducător. Actele de acest gen necesită, aşa cum spuneam, o convingere puternică în ceva mai presus de sine. Apoi, desigur, pot exista explicaţii complet diferite pe care sunteţi mai bine pregătiţi decât mine să le găsiţi. Eu pot să vă spun doar ceea ce văd eu.

— Şi suntem recunoscători pentru asta, o asigură Julia. După cum poţi vedea, nu e genul de

teorie pe care o auzim de obicei. Dar trebuie să ascultăm totul.

— Ucigaşi cărora le place apa, mormăi Christer. Ce noroc că Stockholm e un oraş construit în întregime pe apă. Ar fi chiar aşa grav dacă am găsi ceva care să ne simplifice munca, în loc să o facă mai dificilă?

— N-am spus că apa e foarte importantă, replică Nova. Am vrut doar să subliniez cele mai evidente conexiuni, din punctul meu de vedere.

— Alte gânduri, Nova? întrebă Julia, aruncând o privire la ceas. Altfel, putem încheia şedinţa. Aş vrea să stabilim o nouă întâlnire şi să continuăm discuţia

/ *f*

cu tine în altă zi.

Nova păru că se gândeşte bine, apoi dădu din cap. Bretonul îi acoperi faţa pentru o secundă. Ruben îşi dădu seama cât de mult îşi dorea să-i atingă părul. Doamne Dumnezeule! Chestia asta cu celibatul era a naibii de prost concepută.

— Ba da, încă un lucru, spuse Nova chiar în momentul în care Julia se ridică. Dacă până la urmă aveţi de-a face cu o gândire sectară, ţineţi minte un lucru. Nu contează dacă îi prindeţi şi îi închideţi pe răpitori. Probabil că sunt doar membri neglijabili, din cei care pot fi găsiţi pe toate drumurile şi pot fi înlocuiţi. Singura modalitate de a-i opri e să-l găsiţi pe liderul despre care vorbeam, cel sau cea care a dat ordinul pentru... crime. La lider trebuie să ajungeţi.

— Adică vrei să spui că altfel grupul ăsta va continua până când va îndeplini planul de care ai pomenit, bombăni Peder. Ceea ce poate însemna că o să mai vedem copii morţi. Şi alte familii distruse.

Se lăsă tăcerea în încăpere. Nova îl privi pe Peder câteva momente bune. Ruben simţi un nod în gât. N- avea de gând să fie primul care să vorbească.

— Mi-e teamă că ai dreptate, încuviinţă Nova.

— Poate fi o coincidentă? întrebă Peder, uitându-se îngrijorat la uşa spartă.

— Orice e posibil, răspunse Adam. Dar să presupunem că nu e. Sunt ambii părinţi acasă?

îl salută dând din cap pe unul dintre tehnicienii care trecuseră pe lângă ei în drum spre apartamentul familiei Walthersson de pe Bellmansgatan.

Alarma venise imediat după întâlnirea de la Palatul Politiei cu Nova. Adam iesise să-şi ia ceva de mâncare

şi când se întorsese Peder plecase deja. Până la sosirea lui Adam, el văzuse apartamentul, dar Adam nu apucase încă să intre.

— Şi Josefin, şi Fredrik sunt aici. Au descoperit că li s- a spart apartamentul când au ajuns acasă, după ce s- au întors de la părinţii lui Josefin. Nu era de ajuns că şi-au pierdut fiul?

— As vrea să vorbesc cu ei.

Adam intră cu grijă, iar Peder îl urmă, având amândoi grijă pe unde calcă. Sigur, nu era locul unei crime, dar dacă spargerea avea vreo legătură cu moartea lui Ossian, trebuiau s-o trateze ca atare şi să cerceteze totul cu mare atenţie. Ultimul lucru pe care îl doreau era să afecteze ancheta tehnicienilor criminalisti.

— Sunt înăuntru, spuse Peder, făcându-i semn lui Adam să se îndrepte spre bucătărie. Bucătăria pare neatinsă, aşa că m-am gândit că e mai bine să rămână acolo.

Fredrik se ridică pe jumătate în picioare când îi văzu, dar apoi se aşează din nou.

— Cei... cei care l-au luat pe Ossian au fost aici? Ce vor de la noi acum?

Privirea lui era uşor panicată, dezvăluind în acelaşi timp şi o oboseală infinită.

Josefin privea cu ochi goi drept înainte. Ca şi cum nimic nu o mai putea atinge. Ca şi cum nimic n-o mai preocupa. Adam bănui că era puternic sedată.

— Nu ştim încă, răspunse el. Dar vom face o analiză criminalistică amănunţită în apartamentul tău şi vom securiza tot ce vom găsi.

— Nu înţeleg, spuse Fredrik. N-avem duşmani. Nu există nimic în viata sau în trecutul nostru care să facă pe cineva să vrea să ne facă rău. V-am spus şi data trecută. Ne-am gândit că a fost o coincidenţă că l-au luat pe Ossian, dar în cazul ăsta, ce... de ce... ce...

Fredrik se bâlbâia, fără să reuşească să termine

propoziţia. în schimb, îşi îngropă faţa în mâini. Adam trase un scaun şi se aşează vizavi de ei la masa din bucătărie. Peder se îndreptă spre chiuvetă şi începu să facă o cafea, fără să ceară voie. Adam dădu din cap aprobator spre el. Era cea mai bună armă a poliţiei: cafeaua neagră.

— Cât timp aţi fost plecaţi? întrebă el, împreunându- şi mâinile pe blatul alb al mesei.

Masa purta dungi de markere, galbene, roşii, verzi. Peste tot în bucătărie erau mici urme lăsate de Ossian. Desene pe frigider aranjate cu magneţi coloraţi. O farfurie de copil pe suportul de uscat vesela, cu o poză cu Fulger McQueen. Un pachet deschis de biscuiţi- alfabet pe chiuvetă. Adam înghiţi în sec şi se uită în altă parte.

— Am plecat aseară la părinţii lui Josefin, răspunse Fredrik. Am petrecut noaptea acolo. Am simţit că Josefin are nevoie să iasă din casă. Sau că amândoi avem nevoie de asta. Părinţii ei au o casă în Täby, aşa că am rămas în camera lor de oaspeţi. Am venit acasă acum o oră.

— Şi aţi văzut că uşa era spartă?

Adam ştia că punea întrebări evidente. Dar atunci când vorbea cu oameni îndureraţi, în stare de soc sau

supăraţi, experienţa îl învăţase că întrebările

simple aveau un efect calmant. Era ceva ce putea fi înţeles într-o lume care fusese răsturnată cu susul în jos.

Peder puse în faţa lor o ceaşcă de cafea fierbinte şi aburindă.

— Lapte?

— Mulţumesc, Josefin vrea lapte în cafeaua ei, răspunse Fredrik, mângâind braţul soţiei sale.

Femeia continua să privească în gol în faţă. Peder dădu din cap, se duse la frigider şi scoase o cutie de lapte deschisă, după ce verifică mai întâi data-limită de consum. O puse pe masă şi Fredrik turnă cu grijă un strop în cafeaua lui Josefin.

— Poftim, iubito.

Ea nu dădu niciun semn că are de gând să atingă cana.

— Păi, uşa era parţial deschisă, aşa că mi-am dat seama imediat că e ceva în neregulă, începu Frederick, întorcându-se spre Adam. Ştiam sigur că am închis-o şi-am încuiat-o. Apoi am văzut urmele de pe încuietoare. Şi, imediat ce-am intrat, am văzut bineînţeles tot haosul din apartament.

— Aţi apucat să verificaţi dacă lipseşte ceva? întrebă Peder şi se aşează lângă Adam, după care sorbi uşor din cafea.

— Câteva mărunţişuri. Verigheta şi bijuteriile lui Josefin. Cercei şi o brăţară de aur. Şi un ceas pe care tatăl meu, Allan, l-a primit de ziua lui. Lucruri sentimentale. Nimic de mare valoare.

— OK. Vă vom cere să scrieţi o listă cu tot ce vă aduceţi aminte, spuse Peder. Uneori nu observi decât după aceea ce lucruri au dispărut.

— Nu..., pe noi nu ne ţin puterile nici pentru asta, răspunse Fredrik, apucând-o pe Josefin de mână.

Mâna lui Josefin era flască. Nu mişca niciun muşchi. Ca şi cum ar fi fost în cu totul altă parte decât în realitatea în care copilul ei nu mai exista. Adam spera că îi era măcar puţin mai bine acolo unde se afla.

— Nu trebuie să existe neapărat o legătură, zise el. Credeţi-mă, vedem destule spargeri de apartamente şi aici nu e nimic care să ne atragă atenţia. Cam aşa arată de obicei.

Fredrik încuviinţă, fără să pară că îl crede, iar Adam nu-l învinovăţea. Care erau sansele să fie o coincidentă?

îi auzeau pe tehnicieni prin apartament. în mod normal ar fi trebuit să vină Lokus[z], investigatorii locali responsabili de cercetarea locului faptei după o infracţiune. Erau buni în munca lor, asigurând toate indiciile posibile pentru a investiga intrarea prin efracţie. De asemenea, ofereau şi sprijin victimelor. Publicul larg părea să creadă că poliţiei nu-i pasă de spargerile de locuinţe, dar se înşela total. Lokus făcea o treabă fantastică, iar rata scăzută de elucidare era mai degrabă cauzată de faptul că majoritatea spargerilor erau comise, mai nou, de bande profesioniste străine. Dar dacă această spargere avea legătură cu Ossian, era nevoie de departamentul de tehnică criminalistică. Şi cel mai mic indiciu putea fi decisiv. Adam se ridică în picioare.

— Dacă găsiţi ceva, chiar şi un detaliu, anunţaţi-mă, îi îndemnă el. Şi începeţi cu lista de lucruri care lipsesc. Suntem doar la un telefon distanţă.

Fredrik dădu din cap afirmativ.

Josefin privea în gol.

După câteva vorbe cu echipa, Adam ieşi din apartament şi respiră adânc. Peder veni după el şi-i puse o mână pe umăr.

— Nu devine niciodată mai uşor.

— Nu. Cred că nu.

Se întoarse spre Peder.

— Ştii? Cred că aş avea nevoie să văd videoclipül ăla acum. Ca o contrapondere.

— Videoclipül?

— Da, circulă zvonul despre un videoclip cu tripletele. Şi preselecţia pentru Eurovision.

— Cred că te pot ajuta, răspunse Peder zâmbind.

îşi scoase telefonul mobil din buzunarul gecii.

- Acronim pentru *lokala brottsplatsundersökare,* „anchetatori locali la locul crimei”.

Ospătarul de la cârciumioara de cartier îi puse lui
Ruben o altă bere în fată, iar acesta mormăi un
„mulţumesc”. Lua prânzul acolo aproape în fiecare zi liberă, de când se deschisese, cu cinci ani în urmă. Zilele libere în sensul de zile în care nu trebuia să mănânce la birou, pentru că mai era şi treabă de făcut la serviciu. Şi cu excepţia zilelor de luni, când se ducea la bunica lui. Câteodată, lua şi cina tot aici. Ce
rost avea să gătească acasă, când era doar el? Nu că ar fi fost nepriceput la gătit, dimpotrivă, era probabil mult mai iscusit decât majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoştea, cel puţin când venea vorba de grătare. Doar că simţea că e o pierdere de timp să gătească dacă nu avea cu cine să mănânce.

Uneori, în weekenduri, lua chiar şi micul-dejun acolo, la brunch-ul lor de sfârşit de săptămână. Mai ales dacă trebuia să aştepte până îi iese din apartament vreo femeie pe care o adusese acasă în seara precedentă. Prin urmare, nu mai luase micul- dejun în oraş din iarna trecută. Dar dacă era sincer cu Amanda şi cu el însusi, se simţea mai bine decât o
făcuse de mult timp.

Cârciuma de cartier ajunsese să fie o a doua casă pentru Ruben. Simţea că e un mediu sigur, cunoştea personalul după nume, iar ei îi învăţaseră obiceiurile. De exemplu, ştiau că întotdeauna bea o bere înainte de masă, încă una în timpul mesei şi că nu bea cafea după aceea. Dar astăzi ceruse a doua bere înainte să sosească mâncarea, ceea ce-l făcuse pe Mikael, care servea, să zăbovească.

— Esti OK?

;

— Da, doar că am multe pe cap, răspunse Ruben, sorbind din bere. O să fie bine.

— Nu te surmena prea tare, e doar miercuri, ştii, îl îndemnă Mikael, dând din cap şi lăsându-l în pace.

Cum ştia Mikael să-l abordeze! Fără vorbă lungă. Nici nu fusese o minciună, lumea lui era cam năucită în acest moment. Ossian era un lucru, era atât de-al naibii de rău ce se întâmplase! Sentimentul de eşec, da, de tristeţe, i se infiltrase în fiecare por. Ştia că toţi poliţiştii implicaţi simţeau la fel. Nimic nu-i afecta mai mult decât copiii morţi. Nimic. Şi asta îl umplu brusc de spaimă când realiză că el, Ruben Hook, avea o fiică. Ştia asta de trei zile, dar nu apucase să digere informaţia, ţinând cont de toate câte se întâmplaseră. Dar o *fiică,* la naiba. Cineva pe care-l putea pierde. Se forţă să alunge gândul şi încercă să se gândească la aspectele mai practice ale descoperirii. Cum ar fi numele ei.

Astrid.

Astrid Hook.

Nu Hook, se corectă el. Purta numele de familie al

mamei ei. Dar chiar şi asa. Deci care era următorul

; /

pas? Ellinor îi spusese clar să nu-l mai prindă la uşa ei.

Dar asta fusese, bineînţeles, înainte ca el să ştie că are

ˀ/ˀ/

o fiica.

— Poftim.

Friptură de vită şi cartofi prăjiţi. Ceea ce, în opinia lui Ruben, era punctul culminant al revoluţiei gastronomice. Şi nişte fasole verde, doar ca să dea bine. Ce altceva îţi mai puteai dori? Tăie din carnea fragedă, dar nu se putea concentra cu adevărat la mâncare. încerca, în schimb, să-şi imagineze cum o fi arătat Astrid la

diferite vârste. La toate vârstele pe care le ratase.

împinse farfuria la o parte. Nu putea să mănânce până nu rezolva ceva. Chicoti în sinea lui. La naiba, se purta de parcă era o epavă. Poate ar trebui să vorbească cu Amanda despre asta? Sigur ea l-ar putea ajuta. Faptul că i se părea o idee chiar bună îl surprinse. Gunnar s-ar strica de râs dacă l-ar vedea pe Ruben în momentul ăsta.

Nu, aşa nu putea să continue. Deja ştia ce va spune Amanda. Dar nu era de acord cu ea. Fie ce-o fi.

Scoase telefonul, făcu o captură de ecran cu poza lui Astrid de pe pagina de Facebook a lui Ellinor şi i-o trimise lui Ellinor.

Poate că e ceva despre care trebuie să vorbim, scrise el.

Apoi opri sunetul telefonului şi luă o înghiţitură mare de bere. Fluturii dansau cha-cha-cha în stomacul lui. Nu voia să ştie dacă Ellinor răspunsese sau *ce* răspunsese până nu sufoca insectele cu aripi cu o doză zdravănă de carne şi cartofi prăjiţi.

Avea un copil.

O fiică.

Cineva pe care îşi dorea mai mult decât orice să-l protejeze de tot răul din lume.

Julia îşi privi enervată ceasul de la mână, în timp ce apăsa prea tare butoanele de la telecomanda televizorului aflat în coltul sălii de şedinţe.

/ f t

— Ruben vine? întrebă ea.

— Se întoarce din pauza de prânz în cinci minute, se grăbeşte cât poate, răspunse Peder, făcând un uşor semn cu degetul mare în sus.

Potrivit lui Peder şi Adam, spargerea de la familia Walthersson fusese o intrare prin efracţie standard. Dar bineînţeles că tot era vorba despre obiecte de valoare furate şi un abuz emoţional. Unii oameni pur şi simplu nu aveau noroc.

Julia încuviinţă şi continuă să apese pe telecomandă, dar nu reuşea să dea peste canalul care afişa semnalul computerului conectat. Simţi cum o copleşeşte furia, momentan îndreptată asupra telecomenzii, pentru că adevărata ţintă era difuză şi de neatins. Unul dintre lucrurile care o supărau cel mai tare era faptul că, din nou, din poliţie se scurseseră informaţii ca dintr-o sită. încercaseră să ţină secretă informaţia despre moartea lui Ossian. Dar, ca de obicei, cineva sigur că văzuse o ocazie să-şi sporească fondurile de vacanţă şi anunţase presa. Apăsă şi mai tare telecomanda şi simţi că e cât pe ce să dea cu ea de perete.

— Dă-mi-o mie, te rog, interveni Adam, luându-i telecomanda.

Introduse instantaneu canalul corect, iar ecranul computerului Juliei fu afişat mărit pe televizor. Era pe pagina web a ziarului *Aftonbladet,* unde tocmai urma să fie difuzată o conferinţă de presă. Apăru o imagine statică a unui pupitru cu două microfoane, în timp ce în partea de jos rula o burtieră care anunţa că transmisiunea va începe la ora 13:00. Adică în trei minute.

— Despre ce e vorba? întrebă Mina, cu ochii aţintiţi asupra telecomenzii din mâna lui Adam.

De parcă s-ar fi putut smulge de acolo, s-o atace. Julia se întreba dacă Mina avea o evidenţă a numărului de persoane care ţinuseră telecomanda în mână de când fusese adus televizorul nou în sala de conferinţe, acum trei ani. Ştia că e un gând răutăcios.

Dar părea rezonabil, având în vedere că Mina tocmai se îndepărtase cu un pas de Adam şi telecomandă.

— Trei minute poţi să aştepţi, nu? Ştim la fel de puţin ca şi tine care-i scopul.

Auzi cât de iritată îi sunase vocea. Lipsa somnului, stresul de la serviciu, stresul de acasă, dorul de Harry, sentimentul că nu face destul,

totul era pe punctul de a da pe dinafară, iar apelul de la conducere n-ar fi putut veni într-un moment mai nepotrivit. Liderul partidului Viitorului Suediei, care în ultimul sondaj obţinuse peste 20 la sută dintre voturile suedezilor, convocase o conferinţă de presă referitoare la „crimele împotriva copiilor”. în mod normal, mass-media nu s- ar fi deranjat. Ted Hansson ar fi fost lăsat să îşi expună opiniile pe canalul YouTube al partidului, aşa cum se întâmpla de obicei. Dar nimic nu era normal în acest moment. Aşa că presa asculta, sperând că Ted ştie ceva.

Julia citise totuşi comunicatul de presă, de unde nu reieşea în amănunt ce avea de gând să spună, iar chestia asta nu prevestea niciodată ceva bun atunci când venea vorba de Ted Hansson. Leadershipul lui fusese marcat dintotdeauna doar de oportunism şi interes personal. Julia nu avea nicio îndoială că scopul său, prin apariţia televizată, era să stârnească ură şi nesiguranţă, asezonate cu o doză mare de neîncredere în poliţie. Asta prindea întotdeauna la public.

Este adevărat că, până în prezent, ancheta nu indicase nicio legătură cu imigraţia sau cu suedezii de origine străină. Dar asta nu-i oprise pe Ted Hansson şi pe adepţii lui. Dacă băcănia de la colţul străzii lui Ted creştea preţul la caşcaval, era vina kurzilor. Când Postnord nu reuşea să livreze coletele la timp, era din cauză că angajase lucrători suplimentari născuţi în Somalia. Prea mulţi suedezi apreciau acest tip de explicaţii simple. Julia îşi relaxă uşor maxilarele, pe care, fără să-şi dea seama, le încleştase cu putere în timp ce se gândea la Ted Hansson.

— Am ajuns! strigă Ruben, năvălind pe uşă cu pete mari de sudoare pe pieptul cămăşii. A început?

Se aşează pe scaunul de lângă Mina, care se mută un pic mai încolo. Tuturor le era cald în sala de şedinţe sufocantă, dar transpiraţia lui Ruben

curgea abundent. Mirosea slab a cartofi prăjiţi. Julia şi-ar fi dorit să fi cumpărat Christer mai multe ventilatoare de unică folosinţă. Poliţia putea foarte bine să plătească o cutie sau două.

— Mai e un minut, răspunse ea şi se aşează cu o faţă posomorâtă în faţa televizorului.

Instrucţiunile de sus fuseseră clare. Nu mai putea fi tolerată nicio critică la adresa activităţii poliţiei. Odată cu conferinţa de presă, copiii morţi deveniseră o problemă politică, nu doar una umană sau juridică. Iar când era implicată politica, ştia că munca lor pe mai departe va fi mai perturbată.

La televizor, două persoane se apropiară de microfoanele pupitrului. Murmurele reporterilor se stinseră. Păreau să fie reprezentate toate trusturile importante şi multe altele mai mici.

Liderul partidului Viitorul Suediei îşi drese glasul, întotdeauna o uimise pe Julia cum putea să încapă atâta ură într-o înfăţişare atât de fadă. Părul roşcat

/ *f* *f*

într-o frezăă nedefinită. Ochelari cu rame de otel, buze subţiri şi o guşă uşor flască. Ţinuta lui Ted Hansson era întotdeauna un costum negru pentru ocazii mai formale sau pantaloni *chino* bej şi cămaşă casual albastră sau albă. Pentru această conferinţă de presă, alegerea fusese *chino* şi o cămaşă bleu. Nicio pată de transpiraţie, observă ea.

Peder începu să respire greu. Probabil că o recunoscuse pe femeia care stătea lângă Ted, la o secundă după ce-şi dăduse şi Julia seama cine e. Mama lui Lilly Meyer. Faţa ei era un studiu al furiei. întregul corp al lui Jenny părea să vibreze, cu braţul lui Ted aşezat protector peste umerii ei.

Ted Hansson începu să vorbească şi îşi retrase braţul de pe umerii lui Jenny. îi plăcea să gesticuleze, de preferinţă cu pumnii strânşi pentru a-şi sublinia mesajul. Julia oftă. De ce nu puteau oamenii să vadă că era doar un clovn, sigur, unul periculos, dar totuşi clovn?

— Suedia a devenit o ţară fără de lege, începu el. Criminalitatea a crescut vertiginos, în timp ce prezenţa poliţiei a scăzut. Forţele noastre de poliţie sunt neputincioase în faţa criminalităţii pe care predecesorii noştri politici la putere au importat-o în mod atât de naiv în Suedia. în tara noastră. Dar astăzi nu este vorba despre politică, nu mă aflu în faţa voastră în calitate de lider al partidului cu cea mai rapidă creştere din Suedia. Mă aflu în faţa voastră în calitate de tată. Ne dispar copiii. în Suedia. Ne sunt ucişi copiii. în Suedia. Iar efectivele noastre de poliţie nu au nici voinţa, nici mijloacele pentru a-i găsi pe cei vinovaţi. în urmă cu un an, Lilly Meyer a fost luată de lângă noi. Cum pot eu, ca tată, să o privesc astăzi în ochi pe mama lui Lilly? Dacă nu pot spune că Suedia şi poliţia au folosit toate mijloacele de care dispun pentru a o ajuta să găsească răspunsuri despre ce s-a întâmplat cu fetiţa ei? Ea stă aici, lângă mine. Ce consideraţi că ar trebui să spun?

Ted se întoarse cu lacrimi în ochi spre Jenny Holmgren, iar în sală se văzură bliţurile aparatelor de fotografiat. Presa adora asta. Mâine, imaginea va fi pe prima pagină, peste tot. Fotografiatul părea că nu se mai termină niciodată. Păcat că Julia fusese la acelaşi liceu cu Ted. Era cunoscut încă de pe atunci pentru că reuşea să izbucnească în lacrimi ori de câte ori dorea. Nu-i păsa câtuşi de puţin de Jenny sau de fiica ei. Dar presa îi mânca din palmă.

— Şi părinţii lui Ossian Walthersson, continuă Ted, ştergându-şi lacrimile. Fredrik şi Josefin. Au dreptul la răspunsuri, precum şi la dreptate. Nu la incompetenţă şi perplexitate.

Ted ridică tonul şi începu să ameninţe cu pumnii. Acum urma.

— Nu mai avem o Suedie în care copiii noştri să fie în siguranţă. Nu mai avem o Suedie în care să ne putem lăsa copiii nesupravegheaţi, chiar şi pentru o clipă. Pericolul pândeşte acum chiar

după colţ. Şi noi suntem cei care l-am adus aici. De afară. Suedia obişnuia să fie o ţară luminoasă, frumoasă şi sigură. Dar acum e întuneric pe străzi.

Făcu o pauză şi aşteptă. Apoi se dădu un pas într-o parte şi o lăsă pe Jenny Holmgren să vină la microfon. Mama lui Lilly îşi împreună mâinile pe lângă corp şi respiră adânc de câteva ori. Julia avea sentimente amestecate la vederea feţei ei încordate. Pe de o parte, înţelegea furia şi disperarea pe care trebuiau să le simtă părinţii victimelor. în acelaşi timp, era dezgustată de modul în care durerea lui Jenny era folosită în alte scopuri. Singurul rezultat va fi că va complica munca poliţiei şi va întoarce opinia publică împotriva lor, tocmai când ar trebui să fie principalul lor aliat.

— A dracu' javră, bombăni Christer, dând din cap abătut. Nu ea, ticălosul ăla slinos.

— E ales de popor, comentă Adam sec, fără să-şi ia ochii de pe ecran. Oamenii care l-au votat merită să-l aibă la putere pentru o vreme. Să ştie şi ei ce au votat.

Mama lui Lilly luă cuvântul.

— Un an. Un an fără fiica mea. Fără ca nimeni să poată afla cine a ucis-o. Şi acum a mai murit un copil. Iar poliţia nu face nimic!

— Nimic, repetă Ruben, încleştându-şi maxilarul.

Exact. Nu facem nimic. Stăm aici şi frecăm menta.

/

— Şşştt, îl potoli Julia, continuând să asculte.

Conferinţa de presă decurse pe aceeaşi tonalitate

încă un sfert de oră. I se puse un nod în stomac. Ted Hansson luă din nou cuvântul după Jenny, exprimându-şi în continuare îngrijorarea cu privire la „o Suedie aflată în război cu forţele întunecate din exterior”. Apoi urmară întrebări din partea jurnaliştilor prezenţi. Julia considera că erau mult prea puţin critici. Lacrimile lui Ted îşi

făcuseră treaba. Şi fusese o abordare bună. Să te iei de poliţie şi să scrii despre incompetenţa forţelor de ordine vinde întotdeauna, se ştie de când lumea.

— Aha, deci asta a fost, conchise Adam în spatele ei, închizând televizorul. Nimic nou sub soare.

Julia rămase tăcută o vreme. Din tot grupul, Adam era probabil cel mai afectat de fanfaronada celor de la Viitorul Suediei. Julia se întreba ce efect are asupra unei persoane faptul că i se spune în mod constant că nu e binevenită. îşi dădu seama că nu-şi poate imagina.

Julia îşi roti scaunul astfel încât să fie cu faţa spre echipă.

— Ştim cu toţii că asta a fost o porcărie. Şi orice am citi, orice rahat am auzi în viitor, îl vom ignora şi ne vom face treaba. De fapt, ar fi bine să nu citim deloc ziarele o vreme. Lăsaţi conducerea să se ocupe de asta. Noi ne vom concentra pe ceea ce trebuie să facem.

— Pare un plan bun, încuviinţă Mina.

Julia o aprobă dând din cap.

— Da. Şi nu uitati, suntem cei mai buni în ceea ce facem. Nu lăsaţi pe nimeni să vă facă să credeţi altceva.

Nimeni nu-i răspunse, dar Adam o bătu uşor pe umăr şi ieşi din încăpere împreună cu ceilalţi. Julia rămase pe scaun. în buzunarul ei, telefonul mobil vibra de atâtea mesaje. Aşa făcuse pe tot parcursul conferinţei de presă. îl ignorase atunci şi intenţiona să-l mai ignore o vreme. Dacă Torkel nu se dusese dracului înainte, putea să se ducă acum.

Pulveriza puţin gel dezinfectant pe un prosop de hârtie şi şterse dosarele pe care tocmai le pusese pe biroul Juliei.

— Ce vrei să fac acum?

— Du-te acasă, Mina, răspunse Julia, luând unul

dintre dosare.

— Dar nu pot. Suntem în mijlocul unei anchete. Iar dimineaţa cu Nova a fost complet irosită. Apă şi cifra trei. Oare nu era ea cel mai de seamă expert suedez în domeniu? Ţi-am spus că ar fi trebuit să-l sunăm pe Vincent. Chiar dacă Nova e un fel de expert în secte, ce ştie ea despre conexiuni? Tocmai ăsta e punctul forte al lui Vincent. Nova face doar speculaţii şi presupuneri brute.

Julia închise dosarul pe care tocmai îl deschisese şi se uită la ea.

— Mie mi s-a părut interesant. Iar ideea că răpitorii noştri se cunosc între ei nu e foarte rea. N-am de gând să exclud complet ideea de grup organizat.

Mina n-avea putere să răspundă. întotdeauna considerase că oamenii ca Nova erau în mare parte lipsiţi de transparenţă, iar întâlnirea nu făcuse decât să-i confirme acest lucru. Nu conta cât de mulţi oameni o fi ajutat Nova.

— Dar arăţi la fel de obosită cum mă simt şi eu, continuă Julia. Dacă nu cumva mai obosită. Din cauza clădirii ăsteia nenorocite. Şi a căldurii. Tu stii că ne străduim cât putem. Dacă te-aş încărca mai mult, probabil că ai începe să faci greşeli. Şi asta e mai rău decât să nu faci absolut nimic. Mi-aş dori doar să pot face schimb cu tine. Apropo, nu ziceai că ai o treabă în după-amiaza asta?

La prânz, Mina pomenise în treacăt că poate are planuri mai târziu, în cursul zilei. Nu spusese ce anume. Dar era tipic pentru Julia să îşi amintească aşa ceva.

încă de alaltăieri, când vorbise cu Vincent, i se păruse puţin probabil să se ducă. Acum părea cu

totul imposibil. Ruben putea să spună ce vrea el. Julia avea nevoie de ea acolo, la fata locului. Garantat mai era câte ceva de făcut. Ceva care ar putea-o ţine acolo.

Ar trebui să-l sune pe Vincent; spusese că o să-l sune, dar încă nu avusese timp. Numai că nu voia să sune din Palatul Politiei.

— Pot să-i mai verific o dată pe toţi autorii anteriori, cei pe care i-a verificat Christer, propuse ea.

— Mina, o opri Julia, fixând-o cu privirea. Nu poţi rămâne aici. Du-te acasă. Uită-te la un film. Mănâncă o îngheţată. Bea o sticlă de vin. Fă ce ziceai că ai de făcut. Sau doar dormi. Nu e treaba mea. Dar nu vreau să te văd timp de cel puţin şapte ore. Nu puteţi munci nonstop, aşa n-o să-mi fiţi de niciun folos. Ia-ţi câteva ore acum şi întoarce-te fresh şi cu mintea limpede.

Mina oftă. Totul ar fi fost mult mai uşor dacă nu ar fi glisat la dreapta pe Tinder. Şi dacă Amir n-ar fi răspuns aproape imediat. Acum nu mai avea de ales. Mai rămăsese o oră până la întâlnire. Ce căcat!

Nathalie scotocea în rucsac, ştiind că era inutil. De obicei, avea la ea una sau două perechi de schimburi curate, în caz că rămânea peste noapte la vreo prietenă şi îi era lene să-şi facă bagajul. Dar hainele curate se terminaseră de mult. Karl îi dăduse un schimb de haine, acelaşi tip de tricou alb şi pantaloni de în pe care îi purtau el, Ines şi Monica. Erau răcoroase şi confortabile pe căldură, dar ar fi fost frumos să aibă şi ceva al ei. Ca să nu mai vorbim de lenjeria intimă. Scoase un tricou cu Ramones din rucsac şi-l mirosi. Sconcs.

îi ghiorăia iar stomacul. Era drăguţ din partea lor să ofere mâncare fără să ceară nimic în schimb, dar porţiile erau mult prea mici. Stomacul ei începuse deja să protesteze sâmbătă, iar acum era aproape lihnită. Foamea făcea dificilă gândirea.

Ines şi ceilalţi erau incredibil de grijulii, iar Nathalie era foarte recunoscătoare că reusise s-o cunoască pe bunica ei. Dar era timpul să plece acasă. Nu mai luase legătura cu taică-su de când îi trimisese un SMS, apoi i se descărcase bateria telefonului şi, bineînţeles, nu găsise niciun încărcător în tot locul ăsta. Dar el avea felul lui de a afla lucmrile, ea stia asta. Probabil că era doar o chestiune de minute până când va veni s-o ia o maşină neagră cu geamuri fumurii. Ar putea oricând să se întoarcă aici.

— Pleci undeva?

îşi ridică privirea din rucsac. Era Karl, sprijinit de usă.

— Da, trebuie să mă duc acasă. înainte să-şi iasă tata din minţi. Ai văzut-opebunica mea pe undeva?

Vreau să-miiau rămas-bunde la eaînainte săplec.

— Ines e plecată cuotreabă,răspunse Karl.Se întoarce abia peste o oră sau două.

Se îndreptă şi intră în dormitorul pe care-l împărţea cu ceilalţi. Karl chiar era înalt. Şi destul de chipeş, realiză Nathalie. Era ciudat, dar din moment ce purtau acelaşi tip de haine, aproape că părea că fac parte din aceeaşi familie.

— Ai putea să mă ajuţi cu ceva, până una-alta, îi propuse el. Tocmai renovăm aici şi am nevoie de o pereche de mâini în plus.

— Dar... eu habar n-am..., începu ea.

Era pe cale să explice că nu mai lucrase

tâmplărie din şcoala generală şi chiar şi atunci rezultatele fuseseră foarte îndoielnice, dar Karl o întrerupse râzând. Sunetul era tare şi puternic şi probabil că ar fi încălzit-o mult mai mult dacă nu i-ar fi fost atât de foame.

— Deşi chiar trebuie să plec acasă.

— Presupun că ai văzut măcar în poze cum se ţine un ciocan? întrebă Karl ca şi cum n-ar fi auzit-o. E bine. Tatăl tău mai poate aştepta un pic.

Bineînţeles că avea dreptate. Măcar atât putea să facă şi ea, să le întoarcă ospitalitatea. La urma urmei, erau aproape ca o familie. îşi puse o mână pe burtă, ca să nu audă Karl cum îi ghiorăie maţele, şi-l urmă afară.

în jurul ei era o activitate tumultuoasă. Mina ştia că putea să plece puţin de la birou; ritmul era febril şi lucrau în schimburi pentru a ţine pasul. Era aşa cum trebuia să fie, ştia că Julia avea dreptate. Şi nu o deranja să fie scutită de norii de transpiraţie ambulanţi în care se transformaseră colegii ei. Dar tot îi era greu să se rupă de acolo. Cu toate astea, trebuia
să iasă din Palatul Politiei în cinci minute, altfel
întârzia la întâlnirea cu Am ir.

Numai că nu putea să plece încă.

Se holba la documentele despre Lilly şi Ossian de pe birou, de parcă ar fi putut să le oblige să vorbească. Mina scosese la imprimantă tot ce găsise. Gândea mai bine când putea să „ţină” cuvintele în mână, să răsfoiască înainte şi înapoi hârtiile, să sublinieze, să decupeze. Era una dintre puţinele ocazii în care îşi permitea să se murdărească puţin. John Cleese avusese dreptate când spusese că nu îţi găseşti creativitatea pe ecran. Iar Mina trebuia să găsească măcar ceva. Pentru că nimic nu avea sens.

Oricât răsucea chestiunea pe toate părţile, nu putea scăpa de certitudinea că între Lilly şi Ossian exista o legătură. Chiar dacă nu era pregătită să meargă atât de departe ca Nova cu

teoria conexiunii dintre ei. Trebuia să găsească altceva care să-i lege, o legătură pe care o trecuseră cu vederea.

Parcurse din nou materialul.

Rucsacul *My Little Pony* al lui Ossian se afla, de asemenea, pe biroul ei. Julia scosese o baghetă magică şi reuşise să convingă NFC-ul, Centrul Naţional de Medicină Legală din Linkoping, să fie de acord să mai aştepte cu rucsacul până după weekend. Rucsacul părea un model obişnuit, relativ nou şi complet gol. Nimic deosebit.

Dar Christer îi spusese că nu era în niciun caz al lui Ossian. Fredrik şi Josefin susţinuseră că Ossian nu avea un asemenea rucsac. Christer verificase, trimiţându-le şi o fotografie, dar nu-l mai văzuseră niciodată. Era exclus ca băiatul să-l fi împrumutat de la grădiniţă – Ruben sunase şi întrebase, dar nici ei nu-l mai văzuseră. Şi aici se terminau toate indiciile despre rucsac. Criminaliştii nu găsiseră nici ADN şi nici amprente. Şi totuşi, Mina era convinsă că rucsacul fusese pus intenţionat lângă cadavru.

Dar de ce?

Se uită în sus, în tavan, ca şi cum ar fi putut găsi acolo o soluţie. Ceva începu să se agite uşor în mintea ei. încă prea slab pentru a fi un gând. Dar rucsacul îi amintea de ceva. Nu fusese ceva ciudat şi în cazul lui Lilly? Un fleac care zdruncinase ancheta cu un an în urmă, dar care rămăsese suspendat în aer. Fusese uitat când ieşise la iveală disputa pentru custodie.

Mina întinse fotografiile din dosarul lui Lilly şi se uită la ele probabil pentru a suta oară. Citi procesul- verbal. Când o găsiseră, Lilly avea buzunarele pline de jucării, de accesorii pentru păr, alături de un abţibild din acelea vechi, care erau folosite odată ca semne de carte. Părinţii identificaseră toate obiectele ca fiind ale lui Lilly.

Cu excepţia abţibildului.

Presupuseseră că îl primise de la vreun prieten de la grădiniţă. Dar ce fel de copii au în zilele

noastre abtibilduri-semn de carte? Mina se îndoia serios că un copil de cinci ani ştia măcar ce e aşa ceva. De fapt, ea însăsi nu mai văzuse un abtibild-semn de carte de

t *f*

când se ducea la dentist în copilărie. Pe atunci erau aşezate într-o cutie de plastic portocalie şi, nu se ştie de ce, în general aveau pe ele poza unui înger. Dar nu imaginea era importantă; provocarea era să-l găseşti pe cel care avea cel mai mult sclipici pe el. Problema era că sclipiciul se lipea de degete. Tresări la această amintire. Ea îşi ducea abţibildul acasă într-o pungă de plastic, iar mama ei îl lipea într-un album special. Mina nu le atingea niciodată. De fapt, nici măcar nu deschidea albumul cu abtibilduri, de teamă să nu se

>7

păteze de sclipici. însă trebuia să le colecţionezi pe cele cu cel mai mult sclipici, aşa era.

Scoase fotografia cu obiectele din buzunarele lui Lilly. Trusa de creioane. Radiera. Piatra. Abţibildul. Erau aliniate ordonat în fata unor biletele cu numere pe ele. Nu prea îţi dădeai seama ce reprezenta abţibildul lui Lilly, dar cel puţin nu avea sclipici.

însă... era ceva ciudat legat de abţibildul ăla.

Detaliile erau greu de văzut în fotografie, dar arăta mult prea... neted.

O bucată de hârtie care a stat în buzunarul unui copil ar trebui să fie încreţită şi puţin murdară. Nu curată şi nemototolită.

Parcă l-ar fi pus cineva acolo mai târziu.

La fel ca în cazul rucsacului lui Ossian.

Mina se conectă la DurTvâ- pe calculator, căută documentele despre Lilly şi dădu click pe o copie digitală a pozei pe care o avea pe birou. Făcu zoom pe semnul de carte cât de mult putu.

Apoi începu să respire greu. Se uită la rucsacul lui Ossian. înapoi la semnul de carte de pe ecran. Din nou rucsacul. Nu. Nu era posibil. Gândul era prea absurd. Probabil că era doar în creierul ei,

disperat să găsească un tipar. Era ceva foarte, foarte vag. Abia dacă putea fi numită legătură. Şi, în plus, era de neînţeles.

Dar dacă totuşi nu era aşa? Dacă tiparul nu era prea vag?

începea să înţeleagă ce simte Vincent.

Mina ieşi în fugă pe coridor, cu fotografia în mână, spre biroul lui Christer.

[s] Bază de date digitală a poliţiei suedeze, unde sunt stocate documentele anchetelor preliminare.

Pătratele albe şi negre de pe ecran păreau să-şi bată joc de Christer. De data asta era pe cale să câştige. Atât de aproape! Până când adversarul său preprogramat făcu o mutare surprinzătoare şi îi dădu şah-mat în doar câteva secunde.

— Christer, ai..., începu Mina năvălind în birou, dar se întrerupse.

Christer oftă adânc. Se pare că manierele şi respectul dispăruseră. Pe vremea lui, învăţai să baţi la uşă şi apoi întrebai politicos dacă poţi intra.

— Ce faci? întrebă ea, uitându-se curioasă la computerul lui.

— Mă umilesc, răspunse Christer şi închise pagina cu programul de şah. Voiai ceva?

— Da. Ei bine, am găsit ceva ciudat cu Lilly Meyer. Sau nu. Nu stiu. Dar uite!

îi întinse o fotografie, iar el o luă şi se încruntă. La început crezuse că în poză era doar gunoi. Dar apoi îşi dădu seama că probabil se uită la lucrurile lui Lilly.

— Abţibildul ăla, semnul de carte, ultimul de pe rând, îi arătă Mina cu degetul pe poză. Nu era al lui Lilly. Părinţii au crezut că l-a luat de la cineva de la grădiniţă. Vreau să ştiu dacă e adevărat. Eşti cel mai bun dintre noi toţi la astfel de conversaţii. Ai putea să suni la grădiniţă şi la părinţii tuturor copiilor care erau în grupă cu Lilly acum un an, ca să vezi dacă vreunul dintre ei colecţionează semne de carte?

Christer puse fotografia jos cu un oftat şi îşi trecu mâna peste faţă. Astăzi nu va mai juca şah. Nici în următoarele câteva zile, probabil.

— Tu îţi dai seama câte apeluri înseamnă asta, nu? Câţi copii merg la o grădiniţă, 30? Sau 50?

Încercă să-şi amintească o scenă în care unul dintre detectivii săi favoriţi trebuia să petreacă zile în şir discutând despre jucării cu părinţi de copii mici. Dar nu reusise. Pentru că ei nu făceau asa ceva. Pe de altă parte, putea paria că erau cu toţii maeştri de şah. Evident că mai avea ceva până ajungea la nivelul lui Harry Bosch, cu tot jazzul lui şi cu Bosse.

— Cred că semnul de carte ar putea fi important, insistă Mina. Nu pot să-ţi explic încă, trebuie să ai încredere în mine. Am scris numărul de telefon al grădiniţei pe spatele fotografiei.

Christer mai oftă o dată, întoarse poza şi văzu numărul de telefon.

— îţi dai seama că e posibil să-l fi găsit pe jos?

— De undeva trebuie să începem.

Mina tocmai dădea să iasă din birou, dar se opri în pragul uşii şi se întoarse.

— Mulţumesc, Christer.

— Tu ce-ai de gând să faci?

Aşteptă o secundă înainte de a răspunde.

— Mă duc să-l sun pe Vincent.

Mina părea surprinsă, ca şi cum nici ea nu ştia că va spune asta. Apoi schiţă un zâmbet ciudat şi repetă cuvintele încă o dată, încet şi cu emfază.

— Ei bine, îl voi suna pe Vincent; e timpul să-l aducem aici, nu crezi?

Christer nu ştia ce să spună.

— E ceva la care vreau să se uite mâine, continuă ea.
Dar acum trebuie să ies în oras şi... da.

Zâmbetul dispăru de pe buzele Minei. Christer dădu din cap fără să înţeleagă prea bine şi îi făcu semn cu mâna să iasă. Vincent, auzi. Orice ar fi

crezut Mina că a găsit, ar fi fost de şapte ori mai rău dacă s-ar implica din nou mentalistul ăla, asta era sigur.

Singura întrebare era ce e mai umilitor, să fii bătut măr de un program de calculator sau să alergi după abţibilduri şi semne de carte la o grădiniţă. Oftă. Politia nu mai era ceea ce fusese odată.

Vincent încerca să nu se gândească prea mult la convorbirea telefonică abia încheiată cu Mina. încerca să nu se emoţioneze ca un copil. îl voia înapoi, chiar mâine, vineri, pentru a discuta ceva legat de anchetă. Dacă era după el, s-ar fi urcat în maşină chiar acum. Dar asta ar fi putut părea ciudat. în plus, avea spectacol mai târziu, în cursul serii, aşa că încerca să-şi distragă atenţia cu alte lucruri.

Cum ar fi cele două plicuri cu autocolante cu Moş Crăciun pe ele, aşezate pe biroul din faţa lui.

I se părea că elfii se uită urât la el. Deja sortase bucăţile de hârtie de tip Tetris din plicuri în două teancuri. Mesajele de pe ele le ştia pe de rost. Absorbea literele în timp ce le rostea, ca şi cum le-ar fi putut păcăli să dezvăluie ce înseamnă. De data asta va sparge codul. Ar fi o poveste bună pe care să i-o spună Minei mâine.

Sau poate că nu. Ceva legat de enigme îl făcea să vrea să le mai ţină pentru el o vreme. Ca şi cum ar fi fost un secret privat.

încercase mai devreme să combine piesele într-un singur puzzle mare, dar fusese imposibil. Fiecare bucată conţinea jumătate sau o treime dintr-un
cuvânt şi nu exista nicio modalitate de a crea alte
;
cuvinte cu ele, în afară de cele pe care le găsise deja. Singurul mod de a produce un text inteligibil era să plaseze fiecare puzzle separat. Luă piesele şi le aşează în aceleaşi forme neregulate în care le aşezase de zeci de ori înainte.

Salutare, Gigi sec!

Maria e diluată.

Nu-i scăpase din vedere că şi al doilea mesaj conţinea 21 de litere, la fel ca primul. Mai mult, erau exact aceleaşi litere. Singura întrebare era ce anume din toate astea însemna ceva. Erau anagramele în sine? Sau numărul de caractere? Sau trebuia să se axeze doar pe majuscule? Era doar o coincidenţă faptul că soţia sa fusese menţionată într-una dintre ele sau era de fapt important?

Din bucătărie se auzeau râsete puternice, la limita chicotelii. Se pare că Maria vorbea cu Kevin la telefon, îi spusese mai devreme, în cursul zilei, că erau pe cale să se angajeze în următoarea etapă. Vincent spera că se referea la afaceri, şi nu la relaţia lor. Dar nu

1 t t

îndrăznise să întrebe.

Se ridică de pe scaun şi se aşează într-o parte a biroului pentru a vedea piesele puzzle-ului dintr-o altă perspectivă. Cele mai bune dintre provocările pe care le primise şi reuşise să le rezolve erau aliniate pe raftul cu cărţi. îşi dorea foarte mult să pună şi aceste puzzle-
uri acolo. Dar senzaţia de nelinişte din stomac îi

/ ;

spunea că aici era altceva. în spatele designului modest, aproape amatoricesc, al pieselor de Tetris se ascundea ceva... mai mult.

Fără să-şi dea seama de ce, ştia că era important să înţeleagă ce anume.

Se uită cu ochii întredeschişi la piese, ca să vadă dacă se va întâmpla ceva, dar zadarnic. Gigi şi Maria erau două nume. Dar probabil că nu însemnau nimic. La început crezuse că totul e un cod. Dar dacă nu era atât de complicat?

Poate se agitase degeaba atâtea luni? Poate că textul era neinteresant până la urmă. Dacă rolul lui era doar să-l facă să pună piesele într-o anumită configuraţie, una pe care n-ar fi găsit-o de unul singur? Dacă forma era importantă, dar nu cea pe care fusese păcălit s-o creeze prima dată când le alipise ca la Tetris?

Mută cu grijă cele două puzzle-uri pe o bucată de hârtie, fără a deranja ordinea pieselor. Apoi luă un marker şi trasă cu mare atentie contururile exterioare ale formelor neregulate. Se simţi brusc entuziasmat. Era pe o urmă, o simţea în tot corpul.

Maria râdea şi mai tare în bucătărie. Nu o mai auzise râzând aşa de când erau proaspăt îndrăgostiţi. Era evident că firma ei mergea bine. Simţi iar o nelinişte în stomac, dar ca întotdeauna o respinse.

Urmând contururile, completă şi formele spaţiilor reale dintre piese, asigurându-se în acelaşi timp că nicio piesă nu se mişcă. Apoi mătură piesele de puzzle de pe hârtie şi se uită la rezultat.

Un număr de pătrate asimetrice.

Nimic.

Tot nu însemna nimic. Dar sentimentul că era ceva ce numai el putea să vadă rămase, alături de neliniştea din stomac. Şi acea nelinişte devenea din ce în ce mai puternică. Acum nu mai avea nimic de-a face cu Maria şi Kevin.

Mina respiră adânc. în timp ce se plimba prin centru, încerca să nu se gândească la ce ar fi putut să descopere. Să nu se gândească la faptul că-l va revedea pe Vincent mâine-dimineaţă şi, mai ales, să nu se gândească la mirosul lui. Se străduia din răsputeri să nu se gândească la Ossian şi Lilly sau la ce s-ar fi întâmplat dacă pe mama ei o lua gura pe dinainte în faţa lui Nathalie, să nu se gândească la faptul că întreaga ei lume se putea prăbuşi în orice moment. Cât de multe va spune mama ei? Va menţiona pastilele? Sau va face să sune totul ca şi cum Mina a plecat pur şi simplu? Orice ar fi spus Ines, probabil că

fiica Minei o va urî după aceea. Simţi brusc crampe la stomac şi trebui să se oprească în mijlocul trotuarului.

Nu. ’

Nu te gândi la asta acum.

Mai bine se concentra să aibă o după-amiază plăcută. Nimic altceva. Foarte plăcută. Şi să nu judece înainte de vreme.

Nu-i iesi foarte bine.

;

încercă să-şi ridice buzele într-un zâmbet rigid, se răzgândi şi trecu de colţul clădirii. Amir o aştepta în
fata intrării la Muzeul Mediteranei. Arăta exact ca în
/
pozele postate pe Tinder, şi ăsta era mare lucru. Mina presupunea că între imagine şi realitate pot exista deseori câţiva ani diferenţă. Şi nu doar ani, ci şi
/ f t ' r
kilograme şi păr. Deşi nu era ceva care să o intereseze neapărat, numai că nu-i plăcea să fie surprinsă.

Buclele negre ale lui Amir erau legate într-un coc lejer la ceafă, exact ca în poze. Se simţi tentată să-i sugereze o plasă de păr, în cazul în care avea de gând să-l ţină atât de neîngrijit. Cămaşa albă era călcată, dar nu şi presată. Se uită la cămaşă, însă nu văzu niciun fir de păr. Umerii i se mai relaxară câţiva milimetri.

— Bună! îmi pare rău că am întârziat. Vin direct de la serviciu.

— Şi eu. Şi m-ai făcut să dau o impresie mai bună, acum, că nu mai trebuie să mă scuz că am întârziat puţin.

Se uită la intrarea în muzeu şi la panoul publicitar cu expoziţiile. Nu prea îi păsa ce se afla în standurile
dinăuntru. Alesese un muzeu doar pentm că întotdeauna aveau aer condiţionat bun. Nu era o
/
opţiune să se plimbe prin oraş şi să transpire

alături de un străin.

— Deci muzeu? întrebă Amir. Voiam să cumpăr bilete, dar am auzit că aici intrarea e liberă.

Mina se încruntă. Nu-i plăcea că avusese de gând să plătească pentru ea.

— Nu te uita aşa, râse el. Ai întârziat, am vrut doar să câştig timp.

Ea îi răspunse cu un surâs. Era adevărat, ea întârziase şi el venise de fapt acolo pentru ea. Aruncă o privire la ceas. Ar putea fi înapoi la Palatul Poliţiei în 20 de minute, dacă era nevoie.

Intrară şi continuară spre expoziţia principală.

— Te interesează aşa ceva? întrebă Amir şi citi de pe un afiş „Ciprul de-a lungul timpului”.

— Pe tine nu?

— Nu, nici pe departe. Dar m-ar putea interesa. Aşa cum îţi scriam, trebuie să învăţ să muncesc mai puţin şi să mă dedic mai mult altor lucruri. Doar că nu / ştiam că primul lucru va fi sculptura în teracotă.

Principala atracţie a expoziţiei era un stand mare de sticlă care conţinea mai multe sculpturi în miniatură decât putea Mina să numere. Probabil că era momentul perfect pentru a pune una dintre întrebările-tip despre care citise în articolele despre Tinder. *Cu ce sculptură te identifici cel mai mult şi de ce?* Dacă Amir i-ar spune aşa ceva sau ar întreba-o ce fel detopping de pizza e ea, va pleca de acolo instantaneu.

Privi cu coada ochiului la Amir, care se aplecase spre vitrină. Părea sincer interesat de sculpturile de după geam. OK, doar să nu fie genul pasionat de *floorball.* Avea deja mult prea mulţi colegi din poliţie pasionaţi de sportul ăsta. Dar nu. Un tip ca Amir probabil că avea mai multă minte. Sigur juca padel.

— Dar, în afară de serviciu, mai faci şi altceva? întrebă ea.

Amir râse şi îşi îndreptă spatele.

— Da, bineînţeles. Totuşi, sunt jurist. Aşacă o să te
las să ghiceşti ce mai fac. Indiciul e că toate prejudecăţile tale sunt corecte.

— Să nu-mi spui că... joci golf?

Amir gemu şi se lăsă pe spate, cu mâinile la piept ca şi cum ar fi fost împuşcat, reuşind în acelaşi timp să pară atât stânjenit, cât şi ruşinat. Mina nu se putu
abţine să nu schiţeze iar un mic zâmbet.

; ;

— M-ai prins din prima încercare. Adevărul e că am concurat la golf în liceu. Bineînţeles, pe atunci nu ştiam că voi fi jurist. Şi colegii mei joacă, dar asta mai mult fiindcă toţi ceilalţi jurişti o fac. în ceea ce mă priveşte, mă întreb dacă nu cumva pentru mine a fost invers. Că golful m-a făcut să devin jurist.

— Da, nu există prea multe alte locuri de muncă legate de golf, remarcă Mina. Deci cred că n-ai avut de ales. Bietul de tine.

El îi răspunse cu un zâmbet şi continuă să parcurgă expoziţia. Dar Minei îi era greu să se concentreze asupra ei în timp ce îl asculta pe Amir. Cu siguranţă, doar din cauză că restul expoziţiei nu era la fel de impresionant ca standul mare. Asta părea să fie. Nimic altceva.

— Dar tu? întrebă el. Eşti poliţistă şi munceşti mult, la fel ca mine. Dar altceva?

— Nu prea mai există şi altceva.

— Vai! comentă el, oprindu-se cu o privire serioasă. Va trebui să schimbăm asta.

Pentru o secundă, nu ştiu ce să răspundă.

— Şi povesteşte-mi despre golf, îi propuse în cele din urmă, ca să fie scutită să se întrebe dacă nu cumva tocmai flirtase cu ea.

— Ce vrei să ştii? întrebă el, părând şi surprins, şi puţin amuzat.

Probabil că îi era mult mai uşor la celelalte
t
întâlniri.

— Să fie destul de matematic. Calcularea

înălţimii loviturii în raport cu distanţa până la gaură şi tot felul de chestii de genul. Cum faci? Există o formulă de bază sau e individuală, în funcţie de condiţia fizică a fiecăruia?

Ar fi normal să existe o întreagă ştiinţă în spatele jocului de golf, având în vedere cât de mulţi păreau să fie obsedaţi de el. Dacă ar fi fost acolo Vincent, n-ar mirat-o dacă ar fi început să deseneze vectori pe perete, pentru a explica. Nu că ar fi crezut că Vincent ar avea vreo experienţă în golf. Dar probabil că oricum ştia inutil de multe despre ecuaţiile relevante.

Amir părea complet confuz.

— Păi, aş putea spune că ştiu la metru cât de departe merg crosele. Indiferent dacă e calm, vânt din spate, vânt din fată, diferenţă de altitudine şi asa mai departe. Dar nu e ceva ce calculez în mod conştient şi nici măcar nu stiu cum as face dacă as vrea să calculez. Eu doar... mă joc. Corpul învaţă cum, ca să spunem aşa. Nu e ceva la care să mă gândesc.

Se uită la Amir. Era deopotrivă grijuliu şi amabil, nu într-un mod calculat, ci părea să aibă această calitate naturală. A fost prezent atunci când au discutat şi nu s-a grăbit. Părea să ducă o viaţă interesantă, dar nu *prea* interesantă. Era un om amuzant. Şi arăta bine. Era unul dintre acei bărbaţi neobişnuiţi cu care o femeie şi-ar dori să facă un copil şi apoi şi-ar dori să fie tatăl acelui copil. Şi nu era câtuşi de puţin interesat de calcule inutile.

Nu ar funcţiona niciodată între ei doi.

— Deci ai venit! Nu credeam că o să apari.

Mina îşi înăbuşi un căscat în spatele mâinii şi

se aşează la masă, tocmai în fundul restaurantului Ritorno
de pe Odengatan, fără să se uite în ochii lui Ines. Era ora 7 dimineaţa, miercuri, şi erau printre primii clienţi ai cafenelei.

Mina sugerase să se întâlnească devreme, ca să nu fie nevoită să plece în grabă de acolo, în cazul în care mama ei ar fi avut de gând să-i spună ceva interesant. Ines nu se opusese, deşi trebuie să fi avut destul de mult de mers până aici.

Mina nu ştia cum să se raporteze la Ines. Relaţia lor existase într-o altă perioadă, când ea trăise o altă
viată.
;

Deşi Ines nu-şi părăsise fizic familia, o abandonase. Abuzul de alcool al lui Ines o făcuse pe Mina să petreacă mai mult timp la bunica Ellen decât acasă la
ea. Când avea 15 ani şi Ellen murise, Mina fusese
obligată să stea câţiva ani cu Ines în vilă. Sau, mai degrabă, cu fantoma lui Ines, pentru că mama ei nu era aproape niciodată acasă. Şi când era, era beată.

Mina fugise de acasă cât de repede putuse şi jurase să nu mai vorbească niciodată cu mama ei. Totuşi,
când se născuse Nathalie, Ines o căutase şi voise să
facă pace. Se lăsase de băut, după spusele ei, şi voia să fie bunică. Dar apoi venise rândul Minei să fie prinsă în dependenţă, de pastile.

Când o lăsase pe Nathalie cu tatăl ei, îi interzisese lui Ines să aibă vreun contact cu nepoata ei. Fiica Minei nu trebuia să schimbe o dependentă cu alta.

De atunci, mama Minei luase legătura cu ea cel mult o dată pe an. De obicei, de Crăciun. Dar trecuseră destul de multe Crăciunuri de la ultimul

contact. Mina nu mai era aceeaşi persoană, şi sigur
nici Ines nu mai era. Or fi fost ele mamă şi fiică, dar
erau şi străine una pentru cealaltă. Cel puţin în ceea ce o privea pe Mina.

De fapt, ştia mai multe despre Amir, cu care petrecuse doar două ore ieri, decât despre propria mamă. Amir, care fusese suficient de receptiv ca să nu aducă în discuţie o nouă întâlnire, dar care nu se
putuse abţine să nu arate ca un căţeluş rănit atunci când îl lăsase în faţa muzeului. Fusese foarte aproape de a spune „nu tu eşti de vină, ci eu”, dar avea şi ea o limită când venea vorba despre clişee.

— Bună dimineaţa şi ţie, zise Ines, întrerupându-i gândurile. Asta era cafeneaua ta favorită când erai mică, îţi aminteşti? Mereu îţi luai...

Ines pocni din degete, în timp ce-şi îndepărtă privirea scrutătoare de la tejghea.

Mina simţi cum devine tot mai iritată. Se înselase.

Ines nu era o străină. Era mult prea familiară şi îi aducea prea multe amintiri. Amintiri pe care Mina petrecuse mult timp reprimându-şi-le.

— Urechi-de-elefant[2], preciză ea sec, revenind în prezent. Şi aici veneam de fapt cu bunica. Nu cu tine.

— Urechi-de-elefant, repetă Ines, bătând din palme. Exact. Şi îţi aminteşti greşit, de fapt şi cu mine veneai aici.

Mina alese să nu răspundă. Ştia foarte bine că memoria selectivă face parte din personalitatea unui dependent. Era imprimat în ADN-ul ei să înfrumuseţeze, să îmbunătăţească şi să editeze după cum era nevoie. Să facă totul să pară mai bun decât era în realitate, pentru a putea merge mai departe.

— Vrei ceva?

Mina se ridică pentru a se îndrepta spre tejghea.

— O ceaşcă de ceai, mulţumesc, răspunse Ines, iar
Mina încuviinţă. Orice e bine.

Ceai. Asta era ceva nou. în amintirea Minei, prezenţa mamei sale era intim asociată cu căldări întregi de cafea. Neagră. întotdeauna însoţite de încă o ţigară.

Comandă un Earl Grey pentru Ines şi un espresso dublu pentru ea. într-un pahar de carton. Trase cu coada ochiului la chiflele şi foita jele din spatele geamului. Cafeneaua încă avea urechi-de-elefant, dar nu ştia de cât timp erau acolo sau câţi oameni le atinseseră. Aşa că se abţinu. Deschise un ambalaj de unică folosinţă cu un şerveţel umed şi şterse marginea paharului de carton înainte de a se întoarce. Nu era nevoie să vadă şi Ines.

— Nu am prea mult timp, o anunţă ea în timp ce se aşeza. Suntem în mijlocul unei anchete.

Se surprinse încercând să-şi ascundă mâinile roşii, cojite, şi simţi iar furia ieşind la suprafaţă. De ce ar trebui să-i fie ruşine? în continuare? Nu, îşi puse ostentativ mâinile în faţa ei, pe masă. Luptând împotriva impulsului de a dori mai întâi să şteargă blatul mesei cu un şerveţel proaspăt şi umed.

— Ziceai că vrei să vorbim despre Nathalie, spuse
Ines cu blândeţe.

Nu păru să observe mâinile Minei.

— Da, tatăl ei este puţin spus îngrijorat. în curând n- o să-l mai pot împiedica să vină la tine acasă şi să o ia cu forţa de acolo. Şi, ca să fiu sinceră, începe să mi se pară o idee bună. Nu poţi să apari aşa, din senin. Şi apoi s-o ţii pe Nathalie acolo în... pădure. E cu tine de aproape o săptămână. Nu-mi dă o senzaţie deloc bună toată

treaba asta.

Ines râse cu poftă. în jurul ochilor i se conturară mici riduri de la râs şi Mina observă cu reticentă cât de frumoasă era mama ei. Şi cât de sănătoasă arăta.

Absolut deloc ca data trecută. Nici măcar nu-şi amintea când se văzuseră ultima oară.

— Hai să-ţi explic ceva. întotdeauna ai avut un fler pentru dramatism. Nu o ţin pe Nathalie nicăieri. Pentru numele lui Dumnezeu, nu e într-o închisoare. Şi e în vacanţa de vară. Ce poate fi mai bine decât s-o lăsăm să stea în natură?

Mina făcu un gest iritat din mână.

— Da, da, ştii prea bine la ce mă refer.

— Da, ştiu la ce te referi, n-am vrut să te tachinez.

Ines deveni serioasă. Sorbi uşor din ceaiul aburind.

— înţeleg că eşti îngrijorată. Dar mai dă-ne câteva zile, mie şi lui Nathalie. încă facem cunoştinţă. Şi îţi promit că secretul este în siguranţă. Nathalie pune întrebări. Dar îi voi da răspunsurile pe care le pot da, fără să dezvălui nimic.

— Serios?

— Sigur. Ştiu că Nathalie ar aprecia dacă l-ai mai putea reţine pe tatăl ei o vreme. Şi eu la fel. Se simte bine acolo, să ştii. Ne prieşte amândurora.

— OK, acceptă Mina cu reticenţă.

Nu reusise nici măcar să soarbă din cafea. Se ridică brusc în picioare.

— Trebuie să plec la muncă acum. Dar voi face tot posibilul să vă mai acord câteva zile. Pentru binele lui Nathalie. Dar nu mă trăda. Nu mai ai loc pentru aşa ceva. Toată copilăria mea cu tine a fost doar o mare trădare şi dezamăgire. De

fiecare dată când ai ales alcoolul în locul familiei tale a fost o trădare. Nu ai voie să mă trădezi din nou.

— Ştiu, răspunse Ines pe acel ton blând care începea să o enerveze pe Mina.

Mina încuviinţă, se întoarse cu spatele şi ieşi din cafenea. Paharul de carton rămase pe masă.

[2] O altă denumire pentru melcii cu scorţişoară.

— Credeam că ai terminat-o cu poliţista aia.

Maria se holbă furioasă la el pe deasupra unei cutii de carton deschise, aflate pe masa din bucătărie. Primise printurile de probă ale unui flyer promoţional, care urma să fie trimis cu viitoarele comenzi. *Abonează-te la newsletter şi primeşti 15 la sută din următoarea achiziţie!* Vincent nu trebuia să întrebe a cui fusese ideea. Rebecka şi Aston intrară în casă, cântând din toţi plămânii.

— *All we hear is...,* începu Rebecka.

— *Radio ga gal* completă Aston, după care spuseră amândoi din adâncul plămânilor:

— *Radio goo goo, radio ga ga gal*

în cursul primăverii, Rebecka descoperise ediţia completă a albumelor Queen. Vincent fusese pe puţin spus uluit. Ce adolescent de 17 ani ştia măcar despre o trupă veche precum Queen, cu atât mai puţin să-i şi pese de ea, într-o eră a unor artişti coreeni ca BTS? Nu că s-ar fi plâns. îi plăcea la nebunie când era surprins tot timpul de copii. Chiar dacă uneori era puţin înfiorător. Şi, ţinând cont de cât de încântat părea să fie Aston de sora lui mai mare în acest moment, nu era de mirare că avea şi el aceleaşi gusturi muzicale. *Radio Ga Ga* devenise cântecul lor preferat. Acceptarea Rebeckăi şi chiar încurajarea activă a fratelui ei mai mic îl mişcau pe Vincent. Presupunea totuşi că legătura puternică pe care fraţii o creaseră între ei va dura

o lună. în cel mai bun caz. După care certurile se vor întoarce. Dar acum erau foarte drăguţi împreună.

Rebecka şi Aston tăcură însă când dădură cu ochii
;
de Maria şi Vincent.
t

— Ups, ce frig e aici! exclamă Rebecka. Aston, hai înapoi afară. Putem să luăm îngheţată, în definitiv e vacanţa de vară. Sau poate ar trebui să luăm nişte lapte. Cred că iar l-ai băut pe tot azi-dimineaţă.

— Staţi puţin, interveni Vincent. Rebecka, în ce săptămână mergeţi tu şi Benjamin la mama ta? Ştiu că a vrut să schimbe săptămânile de câteva ori în cursul verii, dar n-am auzit nimic.

— Nu ţi-a trimis niciun mesaj?

Relaţia dintre Vincent şi Ulrika fusese austeră încă
f ;
dinainte de întâmplarea de la Gondolă din urmă cu
doi ani. După aceea nu mai comunicaseră decât prin SMS-uri, şi atunci cât mai rar posibil. Pe măsură ce copiii creşteau, existau şi mai puţine lucruri pentru care trebuiau să vorbească, lucru pe care Vincent bănuia că Ulrika îl aprecia la fel de mult ca şi el. Numai că uneori asta ducea la confuzii în rândul copiilor, privitoare la locul în care trebuiau să fie. La momentul divorţului, se înţeleseseră să ţină copiii pe rând, câte o săptămână, dar asta durase doar câţiva ani. De ceva vreme, copiii făceau cam ce voiau ei, fapt care îl amuza în mod plăcut, în ciuda enormei sale nevoi de control. Desigur, putea să aibă legătură şi cu faptul că nici măcar nu-şi amintea când fuseseră copiii ultima dată la Ulrika. îi plăcea să-i aibă acasă la el, mai ales în perioadele în care călătorea mult. Atunci chiar ateriza direct în realitate când se întorcea acasă la familie.

— Mă gândeam să mai rămân aici câteva săptămâni, zise Rebecka după ce el dădu din cap

afirmativ, în semn de răspuns la întrebarea ei de dinainte. La urma urmei, e vacanţa de vară. De Benjamin nu ştiu. N-ar trebui să se mute în curând de acasă? As fi fericită să iau eu camera lui. După ce o sterilizezi cu un aruncător de flăcări. Hai, Aston.

— Tu n-ai decât să bei lapte, protestă Aston. Eu o să- mi iau cea mai mare îngheţată.

Maria se uită fix la usă când Rebecka o închise în urma lor, după care îşi îndreptă privirea spre Vincent.

— Poliţista despre care vorbeam. Nu-ţi aminteşti ce-a zis terapeutul? Să nu facem chestii care ne fac rău. Şi totuşi, tu iar te-ai apucat de chestia asta.

— Dar ce e asta... OK.

Vincent îşi muscă limba. îşi amintea foarte bine cuvintele terapeutului. îşi amintea, de asemenea, şi că se refereau la gelozia Măriei şi la modul în care gelozia le afecta relaţia. Şi de fapt existase o perioadă după terapie în care gelozia Măriei se mai potolise. Vincent îndrăznise chiar să spere că începuse să dispară.

Dar lucrurile se schimbaseră de îndată ce îl contactase din nou Mina.

— N-am mai vorbit cu Mina de când s-a întâmplat tot ce s-a întâmplat cu Jane. Am fost la fel de surprins ca şi tine când m-a sunat lunea trecută. Dar voia să discute cu un coleg de-ai mei. A crezut că ne cunoaştem, de aceea a sunat. Mina îşi face griji pentru fiica ei, asta e tot.

Maria pufni şi închise cutia de carton.

— Deci faptul că boxerii tăi miros brusc a parfum de femeie nu are nicio legătură cu asta, nu? zise ea brusc. Sau faptul că vă întâlniţi din nou azi?

— în primul rând, chestia aia cu boxerii mei nu-i

adevărată. Şi, în al doilea rând, am spălat rufele săptămâna asta. Deci e imposibil să simţi vreun miros de la lenjeria mea intimă, chiar dacă ar fi fost ceva.
Dar e adevărat că mă duc la Palatul Politiei în scurt
/
timp. Se pare că, până la urmă, vor să-i ajut la anchetă.

Maria nu avea de gând să dea înapoi; văzu asta în ochii ei chiar înainte de a deschide gura.

— Da, mă întrebam eu de ce te grăbeşti să speli rufele. Probabil ca să scoţi petele şi parfumul. înainte să văd eu ceva. Ai luat-o pe birou?

Şi cu aceste cuvinte, se spulberă un an de terapie. Ştia că nu trebuie să riposteze, dar simţea revărsarea de adrenalină în corp şi nu se putu abţine. Cuvintele îi ieşiră pe gură fără să le poată opri.

— Nu facem nimic ce nu faci şi tu cu Kevin. Apropo,
ţi-a trimis trei SMS-uri în ultimele 15 minute.
/

Se întoarse şi ieşi înainte să apuce Maria să-i răspundă. îi era mult prea teamă de ceea ce ar putea spune.

Aerul condiţionat de la intrarea în Palatul Politiei
; ;
era de obicei mai bun decât în restul clădirii, dar nici măcar acesta nu mai putea face faţă arşiţei verii. Ferestrele erau mult prea mari. Să stai la intrare era ca şi cum te-ai afla sub o lupă, cu soarele de cealaltă parte. Mina îşi imagina că sticla se va topi încet de
căldură. 1 se terminaseră şerveţelele umede. Scoase din
/ ;
buzunar o batistă de hârtie obişnuită, îşi sterse
f 'rt
fruntea, apoi o aruncă scârbită în cel mai apropiat coş de gunoi. Mai avea un minut. Cel mult.

O secundă după ce-i trecu prin cap gândul, de cealaltă parte a ferestrei apăru un moţ blond.

Vincent păşi în hol şi semnă la recepţie.

— îmi pare rău că am întârziat, se scuză el când ajunse la bariere. M-am certat cu Maria şi... în fine. Nu vrei să ştii.

f

— Dacă spui tu, replică ea şi-l lăsă să intre.

Era mult prea cald pentru a urca pe scări, aşa că îl conduse spre lift. Data trecută decursese fără incidente.

— Cum a mers cu... Ce vorbeam? întrebă el precaut.

— Bunica lui Nathalie a devenit brusc cea mai bună prietenă a ei. Tatălui ei nu-i place că e plecată atât de mult de acasă, dar asta e problema lui. El e cel care are o imagine de apărat. Cel mai mult mi-e teamă că toată chestia asta o va întrista pe Nathalie, până la urmă.

Era mai mult decât îi spusese vreodată despre tatăl lui Nathalie. Vincent păru că vrea să întrebe ceva, dar se abţinu. Măcar învăţase să aibă puţin tact.

— De data asta sunt aici în mod oficial sau...? întrebă el.

Poate că era doar în imaginaţia ei, dar aproape că i se păruse că e puţin rănit.

— în primul rând, vreau să spun că n-a fost ideea mea. Deşi eu am considerat tot timpul că pe tine ar trebui să te aducem.

— Ce n-a fost ideea ta?

— Ceilalţi au... eh, au decis s-o aducă pe Nova ca un fel de consultant. De parcă n-aş fi deja sătulă de ea.

Vincent ridică din sprâncene.

— Dar am avut îndoieli încă de la început cu privire la amploarea contribuţiei ei. Şi nu m-a convins prea tare nici când a fost aici. Totuşi, e posibil să aibă dreptate în privinţa unui lucru: există anumite tipare la cele două crime. Se pare că avem de-a face cu un ucigaş care lucrează după anumite reguli invizibile. Chiar dacă Nova vrea să le numească ritualuri. Dar nu avem nevoie de un gura în autoajutorare care să ne

vorbească despre comportamentul de grup. Avem nevoie de cineva care să înţeleagă psihicul uman şi să poată interpreta acţiunile criminalului. Avem nevoie de un Vincent.

— înţeleg. Altminteri, Nova e foarte competentă, în orice caz în domeniul ei. Şi frumoasă, în plus. O bună faţă mediatică pentru investigaţie, dacă se va ajunge atât de departe.

Trebui să se controleze ca să nu se oprească în loc de uimire. Vincent o considera pe Nova frumoasă? Ar fi vrut să păstreze asta pentru el. Nu că ar fi contat pentru ea, desigur. Nu, deloc.

— De fapt, Nova e chiar aici acum, îl anunţă ea, intrând în lift. Din nou. Are o întâlnire cu Julia.

— Ar fi frumos să avem timp s-o salutăm, răspunse el, lăsând-o pe Mina să apese pe butonul cu etajul corect.

— Să vedem de ce avem timp.

Brusc, nu mai avea chef să vorbească. Urcară cu liftul în tăcere.

— Auzi, începu el exact înainte să se deschidă uşile liftului. Mă... bucur să te văd din nou.

Mina se întoarse spre el şi îi întâlni privirea. Avea senzaţia că priveşte direct în el. Dar nu-l văzu pe The Maşter Mentalist. în schimb, văzu tot ceea ce era el, tot ceea ce nu arăta nimănui altcuiva, tot ceea ce îndrăznise să o lase să vadă doar pe ea şi numai pe ea, data trecută. Era în sfârşit *acolo.* Aproape că îşi pierdu echilibrul.

— Şi eu mă bucur să te văd, Vincent, răspunse ea încet.

Uşile liftului se deschiseră şi ieşiră pe hol. Mina arătă spre biroul ei.

— îmi amintesc unde e biroul tău.

— Bineînţeles că îţi aminteşti. Dar, te rog, fără un expozeu despre semnificaţia numerică a numărului de metri pătraţi ai biroului. Avem altele de discutat.

— Aş face eu aşa ceva? întrebă el, prefăcându-se jignit.

Mina deschise uşa. Pe podea erau instalate

două ventilatoare, care zumzăiau la viteză maximă, fără a reuşi însă să împrăştie nicio urmă de răcoare. Nu făceau decât să învârtă de colo-colo praful din încăpere. Probabil că inhalase deja cea mai mare parte. Dar n-avea ce face. Dacă deschidea fereastra, intrau mizeria şi fumul de pe stradă, ceea ce era mult mai rău. De data asta, Vincent purta o cămaşă cu mânecă scurtă în loc de costum, dar Mina înţelese că

1 t

şi el era la fel de transpirat.

— Ai întrebat dacă eşti aici în mod oficial, zise ea, arătând spre birou. Adevărul e că vom vedea. Şi tocmai de aceea te afli aici. Ca să vedem.

Sunase mult prea autoritar, mult mai dur decât intenţionase.

;

— Ajută-mă, Vincent, reluă ea pe un ton mai blând. Ajută-mă să văd. Sau spune-mi dacă inventez. Am nevoie de tine.

Pe o jumătate a biroului se aflau rucsacul lui Ossian, alături de fotografiile pe care le primiseră de la Josefin şi Fredrik, şi o copie tipărită a anchetei în curs. Pe cealaltă jumătate a biroului erau poze mărite ale obiectelor pe care le avusese în buzunar Lilly, împreună cu raportul şi fotografiile de la dosar. Mina avusese grijă să aşeze totul astfel încât nicio parte să nu atragă atenţia mai mult decât cealaltă. Probabil că existau o sută de informaţii diferite pe masă şi o mie de moduri de a le combina. Ar fi devastator dacă deja l-ar conduce întâmplător pe Vincent pe un anumit făgaş de gândire. Se afla acolo pentru că ea voia să vadă ce găsea el pe cont propriu.

— Aici e ce am din cele două cazuri pe care le-am

menţionat înainte. Ce vezi?

;

Vincent se apropie de birou şi îşi mângâie bărbia. Poate că era doar imaginaţia ei, dar i se păru că-l aude oftând de fericire.

— Presupun că mă întrebi dacă există o

legătură. îmi permiţi?

— Ceea ce vezi e, desigur, informaţie extrem de confidenţială. Dar e în regulă să atingi orice de pe masă.

Vincent studie mai întâi portretele lui Ossian şi Lilly. Mina presupunea că încearcă să caute asemănări. Răsfoi rapoartele şi apoi se uită din nou la fotografii. De data asta părea să le cerceteze hainele.

— Răpiri similare, dar cu autori diferiţi..., mormăi el. Probabilitatea face chestia asta nerezonabilă. Dar nu imposibilă. Hmm.

Arătă spre obiecte.

— Asta e ce... ce purtau Ossian şi Lilly când au fost găsiţi?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Semnul ăsta de carte, spuse el, arătând spre poză. E nou-nouţ. După starea celorlalte lucruri pe care le avea în buzunar, probabil că nu e al lui Lilly, iar rucsacul ăsta clar nu era al lui Ossian, conform interviului cu părinţii, nu? Deci şi rucsacul a fost introdus după aceea.

Găsise chestiile astea imediat. Vincent ridică rucsacul; apoi se uită la semnul de carte.

Mina îşi ţinea respiraţia.

în jurul logoului *My Little Pony,* pe rucsac erau desenaţi şapte ponei. Toţi în culori vesele, râzând. Cel din faţă avea chiar şi aripi.

Şi semnul de carte al lui Lilly avea un desen, dar într-un stil mai realist. Reprezenta o plajă, cu un pursânge arab aflat chiar la limita apei, unde valurile i se izbeau dramatic de picioarele din spate.

— Cai. Pe ambele sunt cai.

Mina răsuflă uşurată. Ar fi putut spune multe, ar fi putut trage o mulţime de concluzii, dar făcuse aceeaşi observaţie ca şi ea. însă informaţiile despre Lilly erau la dispoziţia poliţiei de un an. Se uită la ceasul de pe perete. Lui Vincent îi luase aproximativ 90 de secunde.

— La asta m-am gândit şi eu. Dar există vreun

tipar?

— imposibil de spus, răspunse Vincent, deschizând rucsacul. Cel mai probabil e doar o coincidenţă. în afară de faptul că obiectele au ajuns acolo după aceea. Nova ce zice?

— Despre cai? Nimic. Doar eu am observat asta. Şi tu. Nova are o teorie absurdă, că apa e importantă din punct de vedere simbolic pentru ucigaş. Şi cifra trei. Crede că ambele crime au fost comise de un grup cu un lider ascuns.

— Deci ar fi organizat? se miră Vincent, ridicând din sprâncene. Şi sunteţi de acord?

Era de partea ei. îi venea să-l sărute. Nu la propriu, bineînţeles. Se gândise doar aşa, la figurat. Sau nu ca o imagine, dar... sau ba da. De fapt, ca o imagine. Se încruntă. Ce era în neregulă cu ea? Trebuia să se adune înainte să observe Vincent ceva.

— Crimă organizată împotriva unor copii... pare ceva desprins dintr-un roman ieftin. Deşi poate că sunt doar cinic. Mai bine să ne concentrăm pe ceea ce am descoperit noi doi. Trebuie să existe trei informaţii similare pentru a putea stabili cu certitudine un tipar. Lucrul ăsta e valabil atât pentru Nova... teoria apei sau ce mai zicea ea acolo, cât şi pentru caii noştri. Avem doar două piese. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu modul în care au fost răpiţi. Ar putea foarte bine să fie o coincidenţă. Cel de-al treilea punct e cel care stabilizează totul. Cam ca atunci când desenezi o linie între A şi C. Ca să fii sigur că o faci corect, ar trebui să ai şi un punct B între ele.

— Ce vrei să spui?

Lăsă rucsacul jos şi pipăi o clipă poza de pe semnul de carte. Apoi o puse şi pe aceasta la loc şi scoase o batistă din buzunar. îşi şterse cu ea sudoarea de pe faţă, după care o puse înapoi în buzunar.

— Nu-ţi face griji, spuse el când văzu ce faţă făcea Mina. O spăl în clor când ajung acasă. Dacă nu cumva vrei să te ocupi tu de asta, desigur...?

începu să scoată din nou batista din buzunar, timp în care îi arunca o privire plină de subînţeles.

— S-ar putea să fie cea mai scurtă participare a ta la o anchetă.

Vincent puse batista la loc şi, spre uşurarea ei, îl văzu luând şi un strop de gel dezinfectant din sticla de pe birou, pentru a se curăţa pe mâini.

— Lilly şi Ossian, reluă el. Tipar sau nu? E o întrebare oribilă, dar... doar despre ei doi e vorba? N-au mai murit alţi copii perioada asta?

— Şi doi sunt deja prea mulţi, răspunse ea, clătinând din cap. Am fi auzit dacă mai erau şi alţii. Copiii morţi, în special cazurile nerezolvate, îi pun pe toţi poliţiştii din întreaga ţară pe jar.

Se aşează la calculator şi se conectă la DurTvâ.

; /

— Desigur, pot să mai verific o dată dacă au mai apărut şi alte crime împotriva unor copii, dar, aşa cum spuneam, am fi aflat. Nu e...

Pierdu şirul gândurilor şi se holbă în ecran.

— La naiba!

Un caz vechi de şase luni o privea fix în ochi din cealaltă parte a ecranului. întoarse ecranul ca să vadă

şi Vincent.

/

— De fapt, iarna trecută a fost raportată moartea unui copil de patru ani. Acum îmi amintesc de caz, chiar dacă nu ne-am ocupat noi de el. însă circumstanţele au fost complet diferite. N-a fost o răpire. Copilul, William Carlsson, a fost găsit pe Beckholmen, ştii tu, insuliţa din dreptul Grona Lund, unde se află un vechi şantier naval. L-au găsit în docul uscat, părea că a căzut şi a murit în urma căderii. Dar existau antecedente de violentă în familie. Vecinii

/

făcuseră o sesizare despre tată, iar cadavrul purta urmele unor abuzuri anterioare repetate. Anchetatorii au fost convinşi că William nu căzuse în docul uscat, ci că era de fapt o încercare grosolană de a acoperi abuzurile suferite. S-a

cerut imediat arestarea tatălui, sub suspiciunea de crimă. A fost un caz destul de evident, fără piste suspecte. Nu are nimic de-a face cu Lilly şi Ossian. Dar e un copil mort.

Vincent făcu o grimasă şi se aplecă peste umărul ei, spre ecran. Mirosea slab a mirodenii. Era un miros de care nici nu ştia cât îi lipsise. Nu se putu abţine să nu se aplece din reflex câţiva milimetri înapoi, mai aproape de el.

— Cât de sigură este poliţia că tatăl copilului e ucigaşul?

— Foarte, răspunse ea, arătând un paragraf din raportul de pe ecran. Cazul a ajuns în instanţă în timp-record, tatăl se află acum în sala de judecată şi, după cum poţi vedea, a mărturisit cea mai mare parte a agresiunii. Singurul lucru pe care nu l-a recunoscut e că şi-a omorât fiul în bătaie. Dar există o notă despre consumul de droguri. Aşadar, întrebarea e dacă era treaz când s-a întâmplat. Totul e destul de oribil.

Citiră împreună despre William Carlsson, care fusese descoperit în ger, în toiul iernii, îmbrăcat doar cu un tricou gri şi izmene. Nu fusese găsit niciun rucsac, niciun obiect ciudat, cu sau fără cai. Doar vânători mari şi o tragedie imensă.

— Dar voi *nu* ştiţi. Tatăl n-a recunoscut. Şi în plus...

Arătă spre o fotografie a locului în care fusese găsit

William. Existau trei docuri uscate pe insuliţă, însă doar unul dintre ele era folosit. William fusese găsit între două dintre navele din doc. Singurul lucru din imagine care atesta fapta oribilă era banda cu însemnele poliţiei, care delimita zona dintre nave.

— Tot lângă apă, remarcă Mina. în cazul ăsta se întăreşte teoria Novei.

Vincent încuviinţă, dar tot nu părea mulţumit.

— Poate că da. E bine că docul nu era plin cu apă, altminteri probabil că nu l-aţi fi găsit. Dar cred că ar trebui să mergem acolo. Doar fiindcă

poliţia n-a găsit nimic la locul faptei nu înseamnă că nu era nimic de găsit.

— Vrei să spui că nu ne facem treaba? protestă ea, lovindu-l uşor peste braţ.

— Nici vorbă. Doar că echipa de tehnicieni criminalişti care a investigat locul faptei n-a avut niciun motiv să caute ceva ciudat. Sunt conştient de

/

faptul că şansele să mai fi rămas ceva, dacă a existat de la bun început, sunt minime. Poliţia a ajuns cu siguranţă la concluzia corectă, că William a fost omorât în bătaie de tatăl său. E un fir atât de slab, încât probabil că se rupe doar dacă suflăm peste el. Dar cred că trebuie să fim cât se poate de siguri că n- are nicio legătură cu Ossian şi Lilly. Pentru că, *dacă* e

cLScL...

/

Nu îşi termină fraza, ci scoase din nou batista din buzunar. După ce se uită rapid la ea, o băgă la loc.

Mina privi ecranul şi începu brusc să tremure de frig, în ciuda căldurii.

— Mai întâi trebuie să discutăm cu grupul şi cu Julia. O să văd dacă pot să-i sun imediat, toată lumea ar trebui să fie în clădire până acum.

— Să *vorbim*? întrebă el, privind-o surprins.

— Bun-venit înapoi, Vincent!

Grupul se mărise de ultima oară când fusese aici Vincent. Adam, noua achiziţie, era înalt, cu trăsături cizelate şi o privire inteligentă. Părea scos dintr-un serial american de televiziune.

— Bună, eu sunt Vincent, se prezentă el, întinzându- i mâna lui Adam.

Adam dădu mâna cu el, iar cafeaua pe care Vincent o ţinea cu mâna stângă dădu câţiva stropi pe dinafară.

— Eu sunt Adam. Am auzit despre tine.

Trei strângeri distincte, contact vizual şi o înclinare a părţii superioare a corpului cu zece grade în faţă. Fusese o strângere de mână demnă de o stea de aur. Fermă şi clară, dar nu

dominantă. O strângere de mână care spunea atât „eu deţin controlul situaţiei”, cât şi „vom lucra bine împreună”. Vincent aruncă o privire spre ceilalţi din cameră. Christer şi Peder îl salutară dând din cap. în cazul lui Peder, salutul fu însoţit de o barbă plină de bobiţe, în timp ce Ruben păru să-l salute făcându-i cu ochiul şi încrucişându-şi
braţele.

— Ruben, nu ţi-am mulţumit pentru ce mi-ai trimis. A însemnat foarte mult pentru mine. lartă-mă, poţi să-mi ţii cana de cafea până îmi pun geanta în cuier?

îi pasă repede cana lui Ruben, care o acceptă automat, cu o privire surprinsă. Vincent se aşteptase ca reflexele programate să reacţioneze înainte ca mintea lui Ruben să înceapă să se întrebe dacă voia cu
adevărat să tină cana lui Vincent. Acum, că o ţinea
deja în mână, era prea târziu s-o refuze.

De fapt, totul se rezumase la a-l face pe Ruben să-şi deschidă limbajul corpului, relaxându-şi braţele încrucişate, pentru a fi mai receptiv la ce aveau de spus Vincent şi Mina. Şi cel mai simplu mod de a face
asta era să-i ceară să tină ceva în mână.

Dar Vincent avea şi motive să-i mulţumească serios
lui Ruben. La scurt timp după ce avuseseră ultima oară de-a face unul cu celălalt, în octombrie, cu aproape doi ani în urmă, primise în căsuţa poştală un plic de la Ruben. înăuntru era articolul de ziar despre moartea mamei sale, cel pe care Ruben îl prezentase ca dovadă că Vincent era implicat în crimele pe care le investigau. Ceea ce era adevărat, însă nu la modul în care crezuseră ei.

în continuare habar n-am cine l-a trimis, scrisese Ruben pe un bileţel prins cu o agrafă pe

pagina de ziar. Dar mie nu-mi trebuie. Nu cred că e nevoie să-l mai vadă cineva. Arde-l sau fă ce vrei cu el.

Vincent fusese de fapt impresionat. Dar Ruben cel care trimisese articolul nu părea să fie prezent la întâlnirea de astăzi. Nu făcu decât să ridice din umeri la mulţumirile lui Vincent şi îi dădu înapoi cana de cafea. Cu alte cuvinte, totul era ca de obicei. Pe de altă parte, Vincent nu va fi probabil o parte foarte importantă a investigaţiei de data asta, căci, până la urmă, o angajaseră pe Nova. Aşa că ar putea trece cu vederea o parte din comportament. Dar probabil că poliţia avea noroc că pentru fiecare Ruben exista şi un Adam.

— Mă bucur să te văd din nou, Vincent, îl întâmpină Julia. înţeleg că tu şi Mina aţi avut un schimb de idei despre cazul de faţă. Bineînţeles, aş fi apreciat dacă ar fi trecut prin canalele corespunzătoare, ca să ştiu măcar că eşti din nou printre noi.

— Nici măcar nu ştiam dacă va duce undeva, se scuză Mina. Am vrut să fiu sigură mai întâi. Şi încă nu sunt. Dar vrem să analizăm cazul William Carlsson. Ne-am gândit să începem cu locul unde a fost găsit.

— Băieţelul omorât în bătaie de tatăl lui astă-iarnă?

întrebă Ruben, asezându-se mai bine în scaun. Ce treabă are cu cazul nostru de acum?

— Dacă îmi permiteţi, interveni Adam. Tatăl lui William, Jorgen Carlsson, a fost pe bună dreptate condamnat pentru crimă în cadrul unui proces neobişnuit de rapid. Dar dacă îmi amintesc bine, Jorgen Carlsson n-a recunoscut niciodată crima în sine, ceea ce e puţin ciudat, ţinând cont că a recunoscut toate celelalte agresiuni fără nici cea mai mică ezitare. Nu ştiu dacă a crezut că va scăpa mai ieftin aşa. De asemenea, şi s-ar putea să mă înşel în privinţa detaliilor, la începutul anchetei a existat un martor, o doamnă în vârstă

care locuia într-un apartament cu vedere spre locul de joacă din curte, care a susţinut că a văzut pe altcineva plecând cu
William. Cu toate astea, cum Jörgen n-a putut explica unde se afla, iar vederea doamnei lăsa mult de dorit, mărturia a fost respinsă.

— Acum, dacă ne gândim la Ossian şi la Lilly, pare o greşeală, comentă Julia. Poate că Jörgen Carlsson a spus adevărul. în cazul ăsta, e nevinovat.

Ruben îşi încrucişă din nou braţele. Arăta de parcă mâncase ceva stricat.

— Jörgen Carlsson e un porc de primă mână, care stă exact acolo unde îi e locul, pufni el.

— De acord, îl aprobă Peder. Şi eu îmi amintesc. Băiatul avea diferite grade de leziuni vindecate pe aproape toate oasele din corp. A încasat atâtea bătăi în copilărie, încât e de mirare că n-a murit mai
devreme. Iar mama lui, din câte am înţeles, lua şi ea la
fel de multă bătaie.

Bosse frecă şi linse mâna lui Peder, ca şi cum câinele ar fi înţeles cât de mult îl durea pe Peder să se gândească măcar la abuzul asupra copiilor.

— După părerea mea, nu există nicio îndoială că tatăl e cel care l-a ucis pe copil, interveni Ruben. Şi eu am fost trimis acolo la intervenţie rapidă de câteva ori, o dată în Ajunul Crăciunului. La naiba. Era o baie de sânge când am ajuns. Jörgen o trântise pe nevastă- sa, Lovis, cu faţa de aragaz, era plin de sânge peste tot în bucătărie. Iar în spatele bradului de Crăciun, cu cadouri, globuleţe şi sclipici, l-am găsit pe William. Cred că avea în jur de trei ani pe atunci. Nu, ce dracu'. Jörgen nu e nevinovat. E genul de individ pe care trebuie să-l închizi şi după aia să amnci cheia.

Se lăsă liniştea. Vincent îşi fixă privirea pe singuml decor din cameră, o hartă mare a oraşului Stockholm

aflată pe peretele din faţa lui, şi încerca să nu lase cuvintele lui Ruben să formeze imagini în capul lui. Dar era prea târziu. Privi oraşul vechi până când îi dădură lacrimile, încercând să se scuture de amintirea vânătăilor pe care le văzuse în fotografiile cu cadavrul lui William. Un corp care semăna mult cu al lui Aston, asa cum arăta el acum câţiva ani.

Christer îşi drese glasul.

— Sunt de acord cu Ruben, mormăi el. Jörgen Carlsson e un porc. Şi n-ar trebui să mai vadă niciodată lumina zilei. Din fericire, ceea ce a mărturisit e suficient pentru a-l ţine închis pentm încă o perioadă bună. Şi norocul e cuvântul de ordine. Pentru că Adam are dreptate. Nu e sigur că Jörgen şi-a ucis fiul.

— Adam şi Ruben, ar fi bine să vorbiţi imediat cu

Lovis, mama lui William, interveni Julia. încercaţi să stati de vorbă şi cu vecina care susţine că a văzut cum

a fost răpit William şi să vă daţi seama cât de prost vede. Ar fi bine să vă faceţi timp amândoi astăzi. Iar luni, mergeţi la Jörgen, la Hali. îi contactez eu să le spun că veniţi.

Ruben se întoarse spre Adam.

— De data asta, poţi să uiţi ideea cu *the good cop.* Nu cu nemernicul ăla.

Adam încuviinţă mohorât. Părea de aceeaşi părere. Julia se uită la Mina şi la Vincent.

— Nu ştiu ce credeţi că puteţi găsi. Dar mergeţi să verificaţi locul. Luati-i şi pe Peder şi barba lui cu voi.

Dacă se întâmplă să treceţi pe lângă un frizer pe drum, plăteşte poliţia. Dar Vincent, dacă tot eşti aici, avem o femeie arestată. Vreau mai întâi să vii s-o vezi. O cheamă Lenore Silver.

— De cât timp eşti în Suedia?

Adam oftă adânc în sinea lui. Se gândea să nu răspundă la întrebarea lui Ruben, dar îşi dădu

seama că discuţiile mărunte făceau parte din viaţa în maşina de poliţie. îşi dorea doar ca, uneori, întrebarea să fie alta.

— M-am născut aici.

— Aha. OK.

Tăcere. Adam se minuna în permanenţă că răspunsul ăsta putea stârni atâta uimire mută.

— Dar părinţii tăi? De unde sunt?

— Uganda.

— Aha, Uganda.

Tăcere din nou.

— La naiba, trebuie să recunosc, nu ştiu nimic despre Uganda.

— Păi, da, de ce ai şti? Nici eu nu ştiu prea multe despre Uganda.

Adam îşi dădu ochii peste cap în sinea lui. Ruben avea ceva care-l enerva, ceva dincolo de interogatoriul său stereotip. Văzuse tipul ăsta de poliţist de o mulţime de ori înainte. Mult accent pe muşchi, prea puţin pe creier.

— Şi când au fugit de-acolo ca să vină aici?

— N-au fugit. Mama mea a venit aici să ocupe o catedră. A descoperit că e însărcinată când ajunsese deja, dar n-a vrut niciodată să aibă de-a face cu tatăl meu.

— Oh, la naiba! exclamă Ruben, dând din cap. Dar n-ai fost curios cine e tatăl tău? N-ai luat legătura cu el?

— Nu, de ce aş fi făcut-o? Am încredere în judecata mamei. Dacă ea nu l-a considerat demn de a face parte din viaţa mea, presupun că decizia ei e justificată.

— Oh, replică Ruben, părând brusc tulburat. Deci genul ăla de tată.

Adam îl privi rapid, dar apoi îşi mută privirea înapoi la drum. în general, nu îl interesa absolut deloc să se bage în viaţa privată a colegilor. Şi cu atât mai puţin a lui Ruben.

în faţa lor se profilau blocurile din Rissne, unde locuia Lovis, iar Adam vira şi intră în parcare. Ruben era în continuare tăcut, cu o expresie

abătută pe chip. Adam verifică adresa în mobil. Prima usă de bloc

imediat după parcare. Se uită în jur şi arătă cu degetul.

— Acolo. Ala trebuie să fie locul de joacă unde susţin părinţii lui William că l-au văzut ultima dată.

— Tot nu cred nici măcar o secundă că nu tatăl lui l- a ucis, mormăi Ruben.

— N-am de gând să vin cu argumente. Avem o treabă de făcut.

Auzi şi singur cât de piţigăiată îi era vocea. Dar era cât se poate de sătul de poliţiştii care se mulţumeau cu soluţiile simple. Realitatea era rareori simplă. Era complicată.

Urcară pe scări cele trei etaje până la apartamentul lui Lovis. în fata uşii de-alături se afla un cărucior cu

un bebeluş care dormea în el. Copilul se agită şi scânci în somn când bătură la usa lui Lovis. Trecu o vreme

până răspunse cineva. Dar în cele din urmă auziră paşi grăbiţi de cealaltă parte a uşii. O tăcere lungă. Ezitări. Apoi o cheie răsucită în broască, iar uşa se deschise încet. Dar numai un pic.

— Da?

Vocea era răguşită şi, chiar şi prin crăpătura uşii, Adam simţi cum îl loveşte mirosul de alcool stătut.

— Poliţia. Vrem să vorbim despre William.

— Aha, deci acum vreţi să vorbim despre William? Femeia era pe cale să închidă, dar Adam îşi băgă

piciorul în crăpătura uşii.

— Lovis. De dragul lui William. Lasă-ne să intrăm. Tăcere din nou. Apoi uşa se deschise. Se repezi

înaintea lor în apartament. Era întuneric. Nu intra lumină pe nicăieri; toate ferestrele erau acoperite

cu pânză neagră. Mirosea urât, un amestec de gunoi, mâncare râncedă şi fum de ţigară. în spatele lui, Ruben tusi uşor.

— Puteti să vă aşezaţi acolo.

Lovis îi conduse în sufragerie şi le arătă o canapea uzată, plină de pete şi arsuri. Masa din faţă era plină de scrumiere şi de sticle goale de vin şi tărie. Singurele decoraţiuni de pe pereţi erau câteva fotografii înrămate ici şi colo. Lovis cu William. Jörgen şi Lovis împreună. Un copil, poate Lovis, călare pe un cal cu o
fată mândră.

Adam se aşează fără să ezite, dar văzu cu coada
ochiului că Ruben părea să cântărească varianta de a sta în picioare. îi aruncă o privire plină de subînţeles. Veniseră s-o intervieveze pe mama unui copil ucis şi nimeni nu-şi mai putea permite să se complacă în postura prinţesei deranjate de bobul de mazăre de sub saltele. Ruben înţelese aluzia şi se aşează pe canapea, dar nu fără o uşoară grimasă.

— E vorba despre Jörgen? S-a întâmplat ceva cu Jörgen? Ştiţi, n-ar trebui să stea acolo, nu el l-a ucis pe William.

Lovis îşi aprinse o ţigară cu mâinile tremurând, trase un fum adânc şi se uită la ei. Apoi arătă cu degetul agitată.

— Băieţelul ăla, băieţelul dispărut! De-aia sunteţi aici! Aceeaşi persoană care l-a ucis pe William este cea care l-a luat şi pe el! V-am zis eu! V-am zis că n-a fost Jörgen!

— Nu putem spune nimic în acest moment, răspunse Adam, gesticulând. în plus, cercetăm circumstanţele în care a murit fiul tău. Asa că am
vrea...

— Afară!

Lovis îi privi fix.

— Trebuie să întrebăm...

Adam îşi drese glasul. Fumul îi irita traheea şi

îi făcea ochii să lăcrimeze.

— Afară!

Lovis se ridică şi înşfăcă în viteză o sticlă goală de Smirnoff de pe masă. Sticla căzu cu zgomot pe podea şi se rostogoli până departe, după care se opri.

— Vreau să plecaţi. Afară!

Ruben se ridică, iar Adam îi urmă exemplul. Probabil că vor trebui să se întoarcă. Dar în momentul de fată, cel mai bine era ca Lovis să se calmeze.

Când uşa se trânti în urma lor, Adam îşi exprimă dezamăgirea.

Discuţia cu Lovis nu fusese de mare folos.

Mai aveau de făcut două vizite. Martora. Şi apoi Jorgen.

Mina ştia coridoarele pe dinafară, dar Vincent se uita curios în jur, în timp ce Julia mergea înaintea lor spre închisoarea Kronoberg, un spaţiu de arest preventiv care se afla practic în Palatul Poliţiei.

— Aşa cum spuneam, o cheamă Lenore Silver, explică Julia. O ţinem în arest pentru suspiciune de lipsire de libertate şi trafic de minori. Până acum a negat orice legătură cu cazul Ossian sau cu oricare dintre ceilalţi copii, dar nu strică s-o întrebăm din nou. Sau, mai degrabă, să te las pe tine să întrebi, Vincent.

Vincent se opri şi se încruntă.

— După cum spuneam şi data trecută...

— Ştim, îl întrerupse Julia. Nu eşti ofiţer de poliţie cu şcoală, nici anchetator sau altceva. Nu-ţi poţi asuma o asemenea responsabilitate. Crede-mă, e ceva care m-a pus în dificultate de mai multe ori când ai mai lucrat pentru noi. Dar totul s-a rezolvat în cele din urmă. Şi vreau doar să... vorbeşti cu ea. Te pricepi la asta.

Ajunseră la sălile de interogatoriu. Uşi anonime cu cifre negre. Ar fi putut fi orice coridor cu birouri guvernamentale. Dar femeia care aştepta în spatele uneia dintre uşi o făcea pe Mina să

tresară din toate încheieturile de fiecare dată când o vedea. Era tot ce nu era Mina. încrezătoare. Bine îmbrăcată. Arătoasă. Cu unghii lungi, bine îngrijite, în loc de degete cu coji roşii. Şi cel mai probabil era psihopată.

— Bine, o să încerc, dar nu promit nimic. Şi o voi face în stilul meu. Are cineva un pix?

Julia îi întinse un stilou cu cerneală.

Mentalistul îşi desenă cu grijă un punct mic pe unul din obraji, cam la un centimetru sub ochi.

— Ce faci? întrebă ea.

— în stilul meu.

Julia dădu din cap. Avea senzaţia că lucrurile o luau deja razna.

— Mina, preia tu conducerea. Trebuie să mă duc până sus să explic conducerii care e următorul pas. Lenore aşteaptă în sala de interogatoriu nr. 3.

Julia dispăru pe coridor. Mina simţea cum îi curge transpiraţia la subraţe. Fără nicio legătură cu persoana cu care se întâlneau. Doar că era al naibii de cald.

Respiră adânc şi deschise uşa încăperii în care se afla Lenore Silver, care, în ciuda căldurii şi a faptului că se afla în arest de ceva vreme, reuşea să arate bine, îmbrăcată elegant şi proaspăt machiată. Se aşeză pe unul dintre cele trei scaune din încăperea unde nu se afla nicio masă. Probabil că Julia aranjase să fie scoasă masa, pentru a-i uşura munca lui Vincent.

Zâmbetul lui Lenore dispăru când îl văzu pe mentalist.

— El ce caută aici? L-am văzut la televizor.

— Vincent o să-ţi pună câteva întrebări, răspunse Mina, aşezându-se pe un scaun în faţa lui Lenore.

Mina se simţea chiar puţin mai bine; nu mai era la fel de transpirată. Vincent se aşeză lângă ea.

— Nu răspund la nimic acum, spuse Lenore, încrucisându-şi braţele. Nu fără avocatul meu.

Sunt aici de vineri. E... miercuri azi, nu-i asa? Nu mă mai puteţi ţine mult.

— Ai dreptate, spuse Mina. Dar, Lenore... Fata pe care am găsit-o la tine acasă a fost identificată. Ştim că face parte dintr-o familie de refugiaţi care locuiesc în Midsommarkransen. Ştim că plănuiai s-o vinzi, aşa cum ai făcut şi acum cinci ani. Ai fost deja dată în gât de alţii care vor să scape uşor.

Ultima parte era o minciună, pentru că nu mai existau „alţii”. Politia stia doar cine e fata, nimic mai mult, iar de caz se ocupau acum alţi poliţişti. Dar bluful Minei părea să dea rezultate, având în vedere cât de tare îşi strângea Lenore braţele.

— Niciun avocat nu vrea să se încurce cu tine în acest moment, continuă Mina. Sigur că o să primeşti unul din oficiu. Dar mi-e greu să cred că vor dori să-ţi dea cel mai priceput apărător. Asta-i şansa ta să dovedeşti că eşti cooperantă. Crede-mă, ai mare nevoie.

Lenore se îndreptă pe scaun, cu mâinile pe genunchi.

— Şi ce vrea să ştie? se interesă ea.

— E mai degrabă un mic joc, răspunse Vincent, zâmbind. Eu spun un cuvânt, iar când îl auzi, tu spui primul lucru care îţi trece prin minte. Nu te gândi prea mult, important e să fie primul lucru care-ţi vine în minte. Nu contează cât de ciudat e. Ce zici, încercăm?

Lenore suspină şi încuviinţă.

— Bun, spuse Vincent. Atunci să începem. Cal.

— Şa, zise Lenore, privindu-l în ochi.

— Apă, continuă Vincent.

— însetat.

— Copil.

— Al altora.

Lenore îşi încrucisă din nou braţele, continuând

să-l fixeze cu privirea pe mentálist.

— Moarte.

— Viată.

— Ossian.

— Irlanda.

— Lilly.

— Nuntă.

Vincent ridică o sprânceană.

— Există un magazin cu rochii de mireasă în oraş, care se numeşte aşa, explică Lenore.

— Ai de gând să te măriţi? întrebă Mina.

— Asta-i treaba mea. Am terminat?

— Aproape, o asigură Vincent. William.

— Spetz.

— A ucide.

— Seriale TV.

— Mulţumesc, grozav, spuse Vincent, ridicându-se. Am terminat. Şi mulţumim că ai fost de acord să stai de vorbă cu noi.

Îi întinse mâna şi Lenore o luă automat. Vincent îşi puse brusc mâna stângă sub încheietura mâinii ei şi apoi îi dădu drumul cu mâna dreaptă. Rezultatul fu că braţul ei se sprijini pe mâna lui, drept în sus, în aer. El îşi legănă uşor mâna, iar braţul ei începu să se mişte înainte şi înapoi, în timp ce el arăta cu degetul spre punctul desenat sub ochiul lui.

Mina privea fascinată.

— Lenore, uită-te la punctul ăsta, îi ceru el pe un ton complet diferit de cel de dinainte.

Vocea lui Vincent era blândă, dar convingătoare. Mina se stăpâni cu greu să nu se uite şi ea la obrazul lui. Situatia era atât de ciudată, încât era fericită să urmeze instrucţiunile doar pentru că era ceva ce putea înţelege. Iar ea bănuia că tocmai ăsta era scopul.

Lui Leonore începu să i se înceţoşeze privirea. Nu părea să fie conştientă de braţul ei.

— Şi în timp ce priveşti, continuă Vincent, poţi

observa cum gândurile tale devin la fel de nefocalizate ca şi privirea ta, exact aşa, şi cu cât te concentrezi mai puţin, cu atât mai puţin trebuie să te gândeşti. în schimb, poţi să-ţi permiţi să pluteşti pur şi simplu în aceste gânduri, e ca o mare prietenoasă care te trage în jos... şi tu doar te laşi purtată de curent în jos, în acea adâncime plăcută... acum.

Se dezlipi de Leonore, iar braţul ei, eliberat, se lăsă drept în jos. De la smucitură, şi capul îi căzu în faţă, iar Mina o văzu cum închide ochii.

— Foarte bine, ţine-o tot aşa, adăugă Vincent, punându-şi mâna pe gâtul lui Lenore, astfel încât ea să aibă în continuare capul aplecat în faţă. Scufundă- te şi mai mult, acolo unde eşti în siguranţă. E confortabil. Esti acolo?

Lenore dădu încet din cap în semn că da. Mina nu credea cu adevărat în hipnoză, dar, indiferent ce-i făcuse Vincent, Lenore părea hipnotizată. Probabil că nici măcar nu era permis, dar Mina bănuia că la aşa ceva sperase Julia când fusese de acord să-l folosească pe Vincent.

— Acum am să repet întrebările. Şi de data asta vei răspunde cu ceea ce găseşti acolo jos, în adâncul tău. Bine?

Lenore încuviinţă din nou. în încăpere nu se auzea
decât scârtâitul scaunului, în momentul în care Vincent se aşează în fata lui Lenore.

— Cal, zise el.

— Pulă.

Vocea lui Lenore era clară, deloc cum îşi imagina Mina că sună o persoană hipnotizată. Dar era foarte evident că Lenore se afla în altă parte în acest moment. Mina nu credea că se preface.

— Apă.

— A se îneca.

— Ossian.

— Ocean.

Vincent trase cu coada ochiului la Mina. Ea

dădu din cap în semn că putea continua.

— Copii.

— Bani.

— Mort.

— Eu.

— Lilly.

— Crini albi.

— William.

— Voinţa.

— A ucide.

— Coşmaruri.

Vincent o apucă din nou pe Leonore de braţ şi-l ridică. Când îi dădu drumul, braţul nu căzu, ci rămase suspendat.

— Pe măsură ce simţi că braţul tău coboară încet, îţi poţi permite să te cufunzi şi mai adânc în gânduri.

Braţul începu să se deplaseze încet în jos. Femeia încrezătoare dispăruse, chipul lui Lenore amintind mai degrabă de cel al unui copil.

— Şi când mâna ta ajunge la genunchi, deschizi uşa către locul în care îţi tii visele.

Mâna ateriză pe genunchiul lui Lenore şi ea se încruntă.

— Vreau să te întreb ceva în legătură cu ultimul lucru pe care l-ai spus, continuă Vincent. Vrei să spui că uciderea îţi provoacă coşmaruri sau că ai coşmaruri în legătură cu uciderea cuiva?

— Ultimul, zise Lenore.

Acum, vocea ei era mult mai întunecată şi mai aspră. Ca şi cum ar fi venit din adâncul gâtului.

— Desi când o fac, nu mai sunt coşmaruri. întunericul se sfârseste.

— Ucizi ce e în întuneric?

— Da.

— Ce e în întuneric, Lenore?

— Ulf. Unchiul meu.

Vincent se opri şi se uită la Mina. Părea profund nefericit.

— Voi număra de la cinci la unu, îi spuse el lui Lenore. Când ajung la *cinci,* poţi să începi să înoţi spre suprafaţă, înapoi la noi. La *patru,* poţi începe să te simţi voioasă şi repusă pe picioare. La *trei,* poţi alege să-ţi aminteşti ce doreşti din ce am discutat, dar să uiti ceea ce nu doreşti să-ţi aminteşti. La *doi* respiri adânc, iar la *unu* deschizi din nou ochii.

Lenore deschise ochii şi privi în jur, confuză.

— Ce-a fost asta? Despre ce vorbeam adineauri?

— Absolut nimic, îi răspunse Vincent, ridicându-se din nou în picioare. Doar îţi mulţumeam că ţi-ai făcut timp pentru noi. Nu te mai deranjăm. încă un lucru: unde doarme Regele Leu?

Lenore părea şi mai confuză.

— Cum adică?

Vincent ieşi din încăpere, urmat de Mina.

Lenore se uită mirată după ei, în timp ce Mina închise usa.

— Regele Leu? întrebă Mina când ieşiră pe coridor.

— Dacă vrei să induci amnezie după hipnoză, e important să distragi creierul după aceea, astfel încât să nu înceapă să se gândească la ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— Deci ce-ai aflat?

— Dar ai auzit şi singură, răspunse el, uitându-se la ea surprins. Bineînţeles, am fost puţin nedumerit când a asociat mai întâi apa cu înecul, iar apoi pe Ossian cu oceanul. La început am crezut că e un indiciu. Dar cred că a fost o asociere pur lingvistică. Cuvintele sună la fel. Vorbisem deja despre apă, aşa că nu era de mirare că a rămas cu gândul la asta. Iar la Lilly şi William n-a făcut deloc o astfel de asociere. Nici când am menţionat caii. Nu cred că Leonore are vreo legătură cu copiii noştri morţi.

Mina încuviinţă. La concluzia asta ajunsese şi ea. Oricum, meritase încercarea.

— Dar Lenore vede copiii, în primul rând, ca pe o modalitate de a face bani, adăugă Vincent oprindu-se. Prin urmare, aş zice că are o tulburare de empatie puternică. Ar putea fi un defect fiziologic al creierului, de pildă o disfuncţie a amigdalei sau o deteriorare a sinapselor dintre lobii frontali şi hipocamp. Tind totuşi să cred că e mai mult o apărare psihologică. Crini albi? Lenore are o obsesie cu moartea. A fost abuzată de unchiul ei când era mică. Ulf ăla. A reprimat asta, desigur, dar el a creat o mare parte din femeia din încăperea aia. N-ar fi rău să trimiteţi un psiholog să stea de vorbă cu ea.

Mina se holba la Vincent. în afară de numele copiilor, îi ceruse lui Lenore cinci cuvinte. Nu mai mult. Şi cu toate astea, ştiau acum mai multe despre ea decât aflaseră în aproape o săptămână de interogatoriu.

— Doar o întrebare, replică ea. Pe urmă trebuie să-l luăm pe Peder şi să mergem la Beckholmen. Trebuie s- o pun acum, altfel nu am când. Unde doarme Regele Leu?

Vincent zâmbi în colţul gurii.

— în patul Simba, răspunse el.

Apoi ţipă când Mina îl plesni tare peste umăr.

Nathalie adună uneltele pe care le folosise şi porni încet cu ele spre magazie. Era teribil de obosită.

Ciocanul trebuia atârnat la locul lui, la fel şi fierăstrăul. Ordinea era importantă pentru Karl.

Câţiva alti membri ai cercului restrâns, toti în haine albe identice, li se alăturaseră şi lucrau din greu împreună la renovare. Hainele albe erau de fapt total nepractice. în fiecare zi, după muncă, erau pline de mizerie. Mai ales când trebuise să facă ea curăţenie în clădirea incendiată aflată puţin mai departe. întrebase ce-a fost în trecut acea clădire, dar primise doar tăcere drept răspuns.

Nathalie se întinse pentru a-şi destinde

muşchii. Munca fizică îi aducea un fel de satisfacţie care era

f

nouă pentru ea. Dar nu era obişnuită, nu avea puterea musculară sau energia pe care ceilalţi o aşteptau de la ea, asa că fusese un mare efort doar să închidă usa de la magazie.

Monica şi Karl o puneau pe ea şi pe ceilalţi la treabă dimineaţa şi aşa continuau pe urmă toată ziua. Ca rezultat, era atât de obosită, încât era în stare să adoarmă din picioare. Probabil că ar fi şi făcut-o dacă nu i-ar fi fost atât de foame. În acelaşi timp, era o atmosferă grozavă în grup şi chiar nu avea de gând să fie prima care se plânge. Dar era foarte clar o vacanţă de vară altfel.

îi urmă pe ceilalţi în clădirea care îi fusese casă în

ultima vreme. încă nu le aflase numele, desi nu erau

7 ;

foarte mulţi. Dar hainele albe şi zâmbetele constante

t *t*

îi făceau să fie uimitor de asemănători. îşi îndreptă paşii spre dormitor, clipind puternic. Va fi minunat când se va întinde pe patul de campanie care fusese al ei în ultima vreme. Şi probabil că ar trebui să-l caute pe taică-su. La urma urmei, nu mai ştia nimic de ea de când...

Se opri brusc.

Oare când fusese asta de fapt?

Zilele parcă se evaporaseră. încercă să numere pe degete cât timp trecuse de când se întâlnise cu Ines în metrou. O săptămână? Două? O durea capul când se gândea, trebuia să se odihnească puţin mai întâi. Dar apoi... Apoi va lua legătura cu el.

Trebuia doar să încarce mai întâi telefonul. De unde să ia un încărcător...

— Nathalie? Nathalie, unde te duci?

Fusese atât de aproape! Patul era la doar câţiva metri distantă. Dar îşi dădu seama din

vocea bunicii
t t
sale că e ceva special. Se întoarse, o văzu şi tresări. Ines, la fel ca Nathalie, era îmbrăcată în alb, dar tricoul şi pantalonii fuseseră înlocuiţi de o rochie lungă. Peste umeri avea o panglică verde.

— Ce se întâmplă? reuşi să întrebe Nathalie.

— E timpul să începi să înţelegi sensul cuvintelor lui John, îi răspunse Ines. Vino.

O luă de mână şi o conduse spre camera în care obişnuiau să mănânce. Nathalie era prea obosită ca să protesteze. Mesele la care stăteau de obicei erau împinse la perete, iar în mijlocul încăperii era o scândură lungă, sprijinită pe capre de tăiat lemne. Ceilalţi din grup stăteau umăr lângă umăr, cu mâinile pe scândură. Ines îi făcu semn lui Nathalie să se ducă lângă ei. Se aşeză în cel mai apropiat capăt scurt al scândurii, lângă Karl, în timp ce Ines ocupă un loc la capătul cel mai îndepărtat.

— Totul este suferinţă, durerea purifică, zise Ines.

— Totul este suferinţă, durerea purifică, răspunse grupul.

— Voi, toţi, purtaţi durere de diferite feluri, continuă Ines. Durerea care vă ajută să vedeţi lumea clar. Astăzi ni s-a alăturat cineva nou, nepoata mea, Nathalie. Durerea ei e mai degrabă sufletească decât fizică, dar nu mai puţin autentică. Astăzi o primim pe Nathalie în mijlocul nostru şi ne amintim că nu ne e frică de durere. Ne amintim că ea ne dăruieşte claritate.

t
Ines scoase o cravaşă şi se duse către persoana cea mai apropiată de ea, un bărbat cu părul argintiu, cam la 60 de ani. Bărbatul îşi încordă tot corpul.

— Totul este suferinţă, durerea purifică, spuse Ines.

— Totul este suferinţă, durerea purifică, răspunse bărbatul încet.

Cravaşa scoase un vuiet în aer şi apoi se izbi de

scândură, iar zgomotul răsună când Ines îl plesni pe bărbat peste degete. El tresări ca şi cum ar fi fost electrocutat, dar rămase în picioare, cu mâinile pe scândură. O dungă stacojie îi apăru imediat pe degete, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Nathalie încerca să înţeleagă. Erau pedepsiţi? Nu, nu părea aşa. Bunica ei nu părea supărată. Dimpotrivă, aerul din încăpere era plin de o reverenţă aproape religioasă. Bărbatul se încruntă concentrat. Apoi pe buze i se ivi un mic zâmbet. îi făcu semn cu capul lui Ines, care trecu la următoarea persoană.

— Totul este suferinţă, durerea purifică, spuse ea, ridicându-şi cravaşa.

Lui Nathalie îi era greu să gândească, era prea obosită şi înfometată, dar nu voia ca bunica ei s-o lovească. Părea că doare foarte tare. Nu voia s-o doară.

— Nu-ţi fie teamă, îi şopti Karl. Durerea trece. Dar puterea şi claritatea pe care ţi-o oferă... îţi promit că vei vedea lumea într-un mod cu totul nou după aceea.

Ines îşi croi drum de-a lungul şirului de oameni. Cei cinci pe care-i lovise cu cravaşa se îmbrăţişau, când râzând, când plângând. Nathalie ştia doar că, dacă ar fi dat drumul scândurii, probabil că ar fi căzut de oboseală. Ceilalţi păreau fericiţi. Şi voia să fie şi ea alături de ei.

Biciul şuieră prin aer lângă ea şi-l auzi pe Karl gâfâind, exact înainte să-i nimerească mâinile cu zgomot ca de împuşcătură. Apoi Ines se întoarse spre ea. Lui Karl îi atârna capul şi respira cu dificultate. O mică picătură de sânge îşi croi drum prin linia roşie de pe degetele lui.

— Bună, iubita mea, zise Ines, îndepărtând o şuviţă de păr de pe faţa lui Nathalie. Bun-venit la adevăr.

Când cravaşa îi lovi degetele, o parte din creierul ei explodă. Strigă tare. Avea senzaţia că

i-a dat cineva foc la mâini sau i le-ar fi băgat într-un cuib de viespi. Ines o apucă de braţe, ca să rămână cu mâinile pe scândură.

— Nu te împotrivi, şopti Ines. Examinează durerea, îmbrăţişeaz-o. Priveşte prin ea.

Nathalie încerca să facă ce-i spunea Ines, dar era prea mult, prea copleşitor. Voia să plece cât mai departe posibil de durere.

— Eşti în stare de şoc, îi şopti Ines la ureche. Dar priveşte durerea aşa cum este.

încercă din nou. Durea atât de tare, atât de tare! Dar ce însemna de fapt că doare? Erau doar semnale în creierul ei. încerca să găsească elementele durerii, asa cum văzuse că fac adulţii cu vinul. încerca să

t *t*

găsească diferite gusturi, miresme, senzaţii. Şi, dintr- odată, durerea deveni puţin mai uşor de suportat, încă durea îngrozitor, dar nu la fel de mult ca înainte. Trase aer cu putere printre dinţi. Şi undeva era şi o claritate, o acuitate creată de adrenalina din creierul ei. Vedea ce e important şi ce nu e important, înţelegea ce voise să spună bunica ei prin cuvintele lui John.

Apoi Ines îi luă mâinile şi le puse într-un lighean cu apă rece ca gheaţa, pe care îl aşezase cineva pe scândură. Apa calmantă fu prea mult şi Nathalie începu să plângă incontrolabil. Bunica avea dreptate. Durerea purifică. Iar Nathalie purta atâta durere, despre care nici măcar ea nu ştiuse! Bunica o luă în braţe şi Nathalie plânse la pieptul ei.

— Gata, gata, o consolă bunica. Vom avea mereu grijă de tine. îţi promit. Eşti una de-a noastră acum.

Peder se sprijini de peretele scorojit. Sperase că adâncimea de patru metri a docului uscat îi va oferi o oarecare protecţie împotriva căldurii, dar nu era aşa. în doc erau trei nave sprijinite pe schele metalice, despre care Peder bănuia că sunt în reparaţii.

— Da, chestia aia din iarnă a fost profund

tragică, spuse bărbatul care stătea în faţa lui. Cu băieţelul, vreau să spun.

Numele bărbatului era Bengt şi era de la Asociaţia docurilor din Beckholmen. Nu el îl găsise pe William, dar el fusese cel care anunţase poliţia.

— Aici sunt nave şi bărci tot timpul anului, continuă el, dar cele mai multe vin vara şi stau doar o

săptămână. Dacă ar fi fost în altă perioadă, cadavrul ar fi fost aruncat în mare când se deschideau docurile. Dar nava care a fost aici iarna trecută avea nevoie de borduri noi, aşa că a rămas o lună. Echipajul l-a găsit pe copil. Nasol ca dracu'. îţi dai seama cum a fost după aia, să rămână aici şi să continue reparaţiile într- un loc unde..., ei bine, acum, sigur, au întârziat destul de mult fiindcă voi, cei de la poliţie, a trebuit să vedeţi dacă cei care lucrau pe navă sunt suspecţi. Deci ne-a dat peste cap tot programul pentru restul anului, cum s-ar spune, dar...

— Borduri? îl întrerupse Peder.

Bengt se uită la el cu o privire rezervată în mod clar celor care nu ştiau nimic despre bărci şi nave.

— Ai văzut vreodată o navă de lemn? Stii, scândurile

alea pe care le au pe partea laterală a navei? Din care este făcut tot corpul navei? Borduri.

Peder dădu din cap afirmativ. Apoi se prefăcu că vede ceva mai departe şi fugi spre Mina, care se îndreptase spre colţul docului, unde razele soarelui nu ajungeau până jos.

Vincent se plimba înainte şi înapoi printre nave, cu mâinile la spate, studiind împrejurimile. Peder observă concentrarea de pe faţa mentalistului, în ciuda ochelarilor de soare. Vincent purta ochelari cu ramă de baga, care nu mai erau populari din anii 1950. într-un mod destul de ciudat, îl prindeau bine şi nu păreau

demodaţi.

Peder fusese surprins când îl văzuse pe Vincent la întâlnire; nimeni nu spusese nimic despre implicarea lui în acest caz. Se pare că fusese ideea Minei, iar Julia fusese de acord. Făcuse o treabă bună data trecută, nu puteau spune altceva. Atât timp cât era scutit de o nouă prelegere despre somn, nu era o idee rea să arunce şi Vincent o privire.

Nu că Peder ar fi priceput ce credea Vincent că va găsi. De fiecare dată când navele din doc erau schimbate, acesta era umplut cu apă, exact cum le explicase Bengt. Şi Bengt spunea că asta se întâmpla chiar şi o dată pe săptămână. Toate urmele posibile fuseseră de mult sterse.

f

— Cauţi ceva special? strigă el, scărpinându-se în barbă.

Lupta dintre el şi Anette, legată de păstrarea sau nu a bărbii, continua. Pe de o parte, după spusele ei, pe ea o mânca mai mult decât pe el. Făcuse o erupţie pe piele, aşa susţinea. Pe de altă parte, ea recunoscuse că era supersexy – în poze. Cel mai probabil, pe viitor va trebui să se arate exclusiv în fotografii acasă.

Vincent dădu din cap şi se apropie de el şi de Mina.

— Vreau doar să simt locul. Dacă e în sine un indiciu. Dar merge aşa şi-aşa, nu prea găsesc nimic.

Poate că totuşi teoria Novei, conform căreia crimele

/ 7

au legătură cu apa, e corectă. La urma urmei, ne aflăm într-un doc pentru bărci. Doar că afirmaţia asta mi se pare prea... generală. Prea vagă. E apă peste tot în oraşul ăsta. Deci, într-un fel, nici n-are rost să vorbim despre asta. Eh, poate că Ruben are dreptate că William n-are nimic de-a face cu celelalte cazuri. Tatăl lui l-a omorât şi l-a adus aici, ca să pară un accident. William nu e punctul B şi n-avem niciun tipar.

— Lui Ruben i-ar plăcea la nebunie să audă asta, comentă Mina.

— Şi atunci ne-am întors de unde am plecat, oftă Peder.

— Apropo, ştiaţi că există un studiu german care arată că femeile găsesc mai atrăgători bărbaţii cu barbă? întrebă Vincent.

— Ăăă, nu, dar asta ar putea explica..., începu Peder, dându-şi seama că se scărpina din nou în barbă.

— Apropo, Amir avea barbă? se interesă Vincent, aruncându-i Minei o privire plină de subînţeles.

Peder habar n-avea la ce se referă, dar Mina, evident, ştia, ţinând cont de privirea moralizatoare pe care i-o aruncă lui Vincent.

— Deşi, pe de altă parte, cele mai multe alte studii au constatat contrariul, continuă Vincent nestingherit. De exemplu, Barnaby Dixson din Noua Zeelandă a făcut multe studii despre barbă, la fel şi Nick Neave şi Kerry Shields din Anglia. Ei au ajuns la concluzia opusă, că nişte fire scurte de barbă au efectul scontat, dar, dacă ai mai mult de atât, nu mai eşti atrăgător. Partea cea mai amuzantă e explicaţia germanilor pentru rezultatul lor diferit. Ei au presupus că, din cauză că barba acoperă atât de mult faţa, femeile pot da frâu liber imaginaţiei, încercând să-şi închipuie cum arată de fapt bărbatul în cauză.

Peder se întreba dacă Anette nu cumva avea sânge german în ea. Asta ar explica multe în relaţia lor şi nu doar atitudinea faţă de barba lui. Vincent nu părea să observe că nu primeşte niciun răspuns, era pornit şi nimic nu-l mai putea opri.

— Dar în profesia ta de poliţist, e poate mai important să cunoşti observaţia lui Dixson despre bărbile care accentuează expresiile faciale furioase. Adică, dacă vrei să pari periculos la un moment dat.

Mina stătea la umbră şi zâmbea ironic.

— Probabil că la Ruben te gândeşti acum, spuse ea. Vincent se întoarse spre ea şi aprobă dând din cap,
după care continuă.
— Apoi, bineînţeles, există o teză de masterat interesantă de la Universitatea Twente din Ţările de
/
Jos, care afirmă că, la un interviu de angajare, o barbă lungă are acelaşi efect pozitiv ca şi obrazul bărbierit, în timp ce lungimile de barbă intermediare au un efect negativ. Deci pentru tine e bine, Peder, în caz că vrei să-ţi schimbi locul de muncă. Cu condiţia,
bineînţeles, să fiţi de acord cu faptul că o barbă conţine mai mulţi agenţi patogeni umani decât blana
unui câine foarte murdar, asa cum au constatat mai
mulţi radiologi din Elveţia acum câţiva ani...

Vincent se opri. Mina făcuse ochii mari, îngrozită, când pomenise de bacterii. Tipic pentru el, să facă o asemenea gafă. Peder ştia că nu va mai avea voie să stea lângă ea la nicio şedinţă în sala de conferinţe. O să trebuiască să pună cel puţin două scaune între ei până se va bărbieri. întrebarea era dacă Bosse, câinele lui Christer, mai era binevenit după acest comentariu. Nemernicul de Vincent! Să rezolve ce a stricat! Acum era la latitudinea lui să-i distragă rapid gândurile Minei, înainte ca aceasta să treacă efectiv pe la frizer în drum spre Palatul Poliţiei.

— Fără legătură, rupse el tăcerea, apropo, ţi-am arătat filmarea cu tripletele cântând la preselecţia pentru Eurovision? Ei bine, nu chiar cântând, dar...

Scoase telefonul mobil pe jumătate din buzunar, când văzu faţa îndurerată a Minei. Suspină şi-l împinse la loc. Era mai bine să discute despre barbă, dar nu şi despre filmuleţul cu cele trei raze de soare ale lui? Tipic pentru

oamenii care nu au copii! Pur şi simplu nu pot să priceapă.

— Ultima oară ne-ai arătat filmul luni, observă Mina. Chiar şi săptămâna trecută. Şi încă de câteva ori înainte. De fapt, ca să fiu sinceră, Ruben nu exagera, urmărim filmuleţul ăla cu regularitate încă din iarnă, de când a avut loc preselecţia pentru Eurovision, sau când a fost.

Şi ce dacă? Doar n-aveai cum să te saturi de triplete. Dar era receptiv. Noroc că avea o mulţime de alte filme de arătat, toate erau la fel de drăguţe. Cel puţin Mina încetase să mai arunce priviri chinuite spre barba lui.

Mentalistul se încruntă brusc, iesi din nou în docul uscat, spre locul unde fusese găsit William, şi le făcu semn lui Peder şi Minei să-l urmeze.

— Ce e? întrebă Mina.

— Tocmai mi-am dat seama că toate pozele pe care le aveţi cu locul în care a fost găsit William au fost făcute din acest unghi, răspunse Vincent. Vino aici şi imaginează-ţi că eşti o cameră de luat vederi. Spune- mi ce vezi în obiectiv.

— De ce... OK, bine. Văd... placa de beton pe care era întins William. Un perete de stâncă la câţiva metri distanţă, care se ridică la aproximativ patru metri. Anvelope de maşină de-a lungul lui, probabil pentru a împiedica navele să se lovească de piatra dură când intră în doc. Deasupra marginii zidului, o balustradă roşie. Şi o casă roşie.

— Coboară un pic, o îndemnă Vincent. Acolo unde peretele de stâncă întâlneşte balustrada.

— OK, am fost neglijentă. Ultimul metru de perete e de fapt beton turnat. Marginea de sus a docului. Se pare că oamenii au pictat pătrate pe beton şi au scris nume în ele... Altarskär. Sunbeam. Panama. Afrodite.

Se întoarse spre Vincent.

— Numele navelor care s-au aflat la docuri, bănuiesc.

El aprobă din cap.

— Ceea ce-ai descris acum e exact ce apare în fotografiile poliţiei. Acum să ne uităm în schimb la imaginea pe care n-am văzut-o. Ce se afla în spatele aparatului de fotografiat când a fost fotografiat William.

— Nu înţeleg.

— întoarce-te în partea cealaltă, Mina. Ce vezi?

Mina se conformă, iar Peder se uită şi el în aceeaşi direcţie. Se simţea la fel de nedumerit ca ea.

— Arată la fel, răspunse Mina. Pavaj de beton, perete de stâncă, beton, graffiti, balustradă. Deşi nu există o casă roşie sus. Nici la fel de multe nume de nave pe perete.

— Bun! Acum să spunem că William e aici, la picioarele noastre. Dacă ar fi să faci o fotografie cu el în prim-plan, câte nume de pe perete ar ieşi în pozã?

Mina protejă câmpul vizual creând un pătrat cu degetele mari şi arătătoare.

— Două. Jera şi H... ceva. H-ul a fost şters de apă, nu pot vedea ce scrie. Se termină oricum în O. Sau nu, apropo, Jera nu s-ar vedea deloc în pozã, pentru că ar trebui să stai în picioare ca să prinzi tot peretele. Aşa că probabil ar fi vizibil doar numele cu H.

Peder nu se putu abţine să râdă.

— E un nume al naibii de bun şi pentru o navă.

Mina şi Vincent îl priviră fără să înţeleagă. Faptul că Vincent nu înţelesese nu era surprinzător, dar era uimit că Mina nu făcuse conexiunea.

— Dar vezi ce scrie, nu-i asa? întrebă el. OK, şi asa, şters de apă, nu e greu să-ţi dai seama. E numele unui vehicul de poliţie notoriu. Folosit în Africa de Sud în anii 1970 atât de poliţie, cât şi de armată.

A fost construit special pentru a rezista la minele terestre. Spun construit, dar de fapt erau camioane militare britanice vechi, considerate prea vechi, care au fost doar puţin consolidate. Maşina era supergrea, aproape că nu vedeai nimic dacă erai la volan în ea, arăta mai degrabă ca o maşină blindată decât ca un autobuz de pichet. Dar clar şi-a făcut treaba, în mai multe războaie. Atâta vreme cât nu trăgeai în ea, desigur. Mine putea să suporte, era mai rău cu gloanţele. Sper că nava care poartă acest nume nu e la fel de puternic blindată. Pentru că atunci probabil că s-ar scufunda.

Mina şi Vincent se holbau în continuare la el.

/

— Ce? De parcă voi nu aveţi interese „speciale”? De fapt, uneori fac şi alte lucruri, nu doar stau cu tripletele, ca să ştiţi.

Ultima parte nu era chiar adevărată. Se uitase la documentarul de pe Discovery despre războaiele din Africa de Sud doar pentru că tripletele adormiseră grămadă pe burta lui, după un meci de wrestling în care fusese învins. Nu îndrăznise să se mişte de pe podea de teamă să nu le trezească. Televizorul era pornit, la zece centimetri de el. Documentarul durase o oră. Apoi venise acasă Anette şi-l salvase.

Vincent strigă la Bengt de la asociaţia de docuri şi indică numele pe jumătate lizibil al navei.

— Când a fost nava aia aici?

Bengt îşi duse mâinile la ochi, chiar dacă avea şapcă, părând că se gândeşte bine.

— Ştii, zise el apoi cu o ezitare în glas, nu-i ţin minte pe toţi cei care ne vizitează. Dar nu prea cred că am avut o navă cu numele ăsta aici. Trebuie să fie un graffiti făcut de nişte adolescenţi aventuroşi.

— Nu prea cred, replică Vincent, uitându-se la Peder. Ştii dacă armata sud-africană s-a inspirat din bătălia de la Troia când şi-a botezat vehiculul?

Da, tipic Vincent. N-ar fi trebuit să pară atât de

încrezător în presupusul său interes militar istoric. în documentar nu fusese vorba despre bătăliile din Grecia Antică.

— Troia? întrebă el pentru a câştiga timp. Unde au construit chestia aia de lemn în care au ascuns soldaţi?

— Exact. Pentru că numele vehiculului tău militar, numele pe care cineva l-a pictat chiar deasupra locului unde a fost găsit William, e un cuvânt grecesc. Hippo.

Vincent aşteptă câteva secunde, ca să-i dea timp şi Minei să vadă cuvântul şters scris pe beton.

— Hippo înseamnă cal, îi anunţă el.

Ruben traversă curtea. Locul de joacă unde fusese văzut ultima dată William era pustiu. Nimeni nu se mişca pe afară pe caniculă. Oamenii fie se refugiau spre vreun loc de înot, fie stăteau înăuntru, la răcoarea ventilatoarelor.

— Tu cred că suporţi mai bine căldura, nu? întrebă Ruben ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu marginea cămăşii de uniformă cu mânecă scurtă.

t

— De ce? se miră Adam, care mergea cu câţiva paşi înainte.

Traversară curtea mică, spre intrarea unde locuia vecina lui Lovis.

— Păi, da, dar, pentru că... Eh, lasă.

Ruben trebui să grăbească pasul ca să nu rămână în urmă. Ori Adam făcea pe prostul, ori era prost. Ce, întrebase ceva asa ciudat? La urma urmei, nu era de la

i *7*

sine înţeles că el şi alţi negri tolerau soarele şi căldura Africii, în timp ce nordicii palizi trebuiau să îndure ierni lungi şi reci? Nu considera că ar fi nimic rasist. Doar biologie pură.

O femeie la vreo 30 de ani se îndrepta spre ei cu un cărucior pentru copii. Umbrela de pe o parte a căruciorului proteja bebeluşul de soare, dar femeii părea că-i e foarte cald. Se opri chiar

în faţa lor, aşa că Adam trebui să se oprească brusc pentru a nu intra direct în cărucior.

— Trebuie doar să vă spun ceva, îi se adresă femeia.

— Bineînţeles, răspunse Ruben, făcând un pas în faţă. Despre ce e vorba?

— Maximillian începe grădiniţa peste un an, zise ea, arătând cu degetul spre cărucior. Abia aşteptam. Dar acum, nu.

Ameninţă cu degetul arătător în direcţia lui Ruben, ca şi cum ar fi încercat să-l împungă.

— Sunt răpiţi copii din grădiniţe şi voi nu faceţi absolut nimic, adăugă ea, apăsându-şi degetul pe insigna de poliţie cusută pe faţa cămăşii lui Ruben. Nu vă e ruşine? Dacă aş fi în locul tău, mi-aş găsi alt serviciu. Sau mai bine m-as arunca în fata unui tren.

t *t*

Ted Hansson are dreptate. Maximillian nu va creşte într-o lume în care imigranţii ne iau copiii chiar de sub nas, fără ca poliţia să facă ceva.

Se uită la Adam cu ochii îngustaţi.

— Desi e destul de evident de ce, continuă ea.

— Nu există nimic care să sugereze că „imigranţii” sunt implicaţi în aceste crime, replică Ruben cu un zâmbet care îi îngheţă pe buze.

— Asta e în imaginaţia ta, răbufni femeia şi porni din loc cu căruciorul. Când Ted va câştiga alegerile, nici tu şi nici negrul nu veţi mai avea slujbe, strigă ea peste umăr.

Ruben îi aruncă o privire lui Adam, care o urmări pe femeie până când aceasta dispăru după colţ, spre cealaltă parte a terenului de joacă.

— Parcă scara B, nu? întrebă Adam.

Se întoarse spre intrarea celei mai apropiate clădiri. Ruben aprobă dând din cap.

— Scara B, etajul şapte. Auzi...

— Las-o baltă, răspunse Adam. Nu e prima dată şi nu va fi nici ultima.

— Te-ai obişnuit?

— Tu te-ai obişnui?

Ruben clătină cap. Intrară pe uşa blocului şi simţiră cum căldura continua să-i lovească şi înăuntru. Un bilet mare, scris de mână, îi întâmpină pe casa scării. Liftul era stricat.

— Uh, la dracu'! exclamă Ruben, uitându-se în sus. Şapte etaje de urcat. Şapte etaje nenorocite.

— O ocazie să ne testăm suflul, comentă Adam, inutil de grăbit, şi începu să urce scările cu paşi repezi.

În acest moment, Ruben îl plăcea şi mai puţin, dacă era posibil aşa ceva. Şapte etaje mai târziu, simţi că e la un pas de un atac de cord minor. Niciun fir de păr de pe trupul lui nu era uscat şi răsuflarea i se auzea ca un burduf rupt. Dar spre marea lui satisfacţie, Adam era la fel de transpirat şi părea uşor stânjenit. O mică victorie. Dar totuşi o victorie.

Sunară la uşă şi, după câteva momente, auziră paşi grăbiţi în casă. O femeie sfrijită, numai piele şi os, de o vârstă nedeterminată, deschise uşa şi miji ochii la ei,
mult sub lanţul de securitate.

— Da? Nu vreau nimic, în caz că vindeti ceva. Şi nici
nu mă interesează Isus, harul şi mântuirea singurului fiu născut al lui Dumnezeu.

— Suntem de la poliţie, spuse Adam arătându-şi legitimaţia.

Ruben se întreba dacă nu cumva ar trebui să-şi scoată şi el legitimaţia, dar nu mai avea putere. Nici braţele şi nici picioarele nu-l mai ascultau, după atâtea scări urcate.

— Poliţia. Mă rog. Intraţi.

Femeia închise uşa şi desfăcu lanţul de siguranţă, după care o deschise din nou şi îi lăsă să intre în hol. Lui Ruben îi tresări inima în piept. Apartamentul mirosea exact ca al bunicii lui. Iar ceasul care ticăia undeva părea la fel cu cel pe

care îl auzise toată copilăria. Era un sunet care-i indicase întotdeauna că era în siguranţă.

— Vreţi o cafea?

Femeia, al cărei nume, conform documentelor lor, era Viola Berg, mergea încet în faţa lor spre bucătărie. Ticăitul devenea tot mai puternic pe măsură ce se apropiau şi se dovedi că venea de la un ceas frumos de
Mora aflat într-un colt.

— Sunteti din Dalarna? întrebă Ruben. Bunica mea e
din Ălvdalen.

— Ălvdalen? Atunci am fost vecine. Dar asta a fost
cu mulţi ani în urmă. M-am mutat la Stockholm când
aveam 19 ani. Nu că aş avea de gând să vă spun, frumoşilor, în ce an a fost asta.

Le făcu cu ochiul şi se întoarse spre un aparat de cafea care deja sfârâia.

— Să înţeleg că sunteţi aici în legătură cu băieţelul? întrebă ea în timp ce turna cafea în trei ceşti Blâ- Blom— de la Rorstrand.

După ce se repezi la uşa unui dulap din celălalt colţ al bucătăriei, pe masă apărură şi nişte fursecuri. Ruben ezită. Chiar ar trebui să se gândească la
sănătatea lui. Acum, că era tată şi toate cele. Nu voia
[7];
să facă un accident cardiovascular când va trebui să urce iar pe jos şapte etaje. Dar când îl văzu pe Adam luând cu generozitate din prăjituri, făcu şi el la fel. Dacă Adam putea să aibă abdomen cu pătrăţele şi totuşi să mănânce prăjituri, normal ar fi ca să-şi poată permite şi el aşa ceva.

— Băieţelul, da, aşa e, răspunse Adam. Suntem conştienţi că ne-aţi povestit deja de mai multe ori. Şi că a şi trecut ceva timp de când s-a

întâmplat. Dar am dori totuşi să vă rugăm să ne mai spuneţi o dată ce aţi văzut în ziua în care a dispărut William.

— Deci nu mai credeţi că a fost tatăl? întrebă Viola,

mijind ochii.

Îşi puse un cub de zahăr între dinţi şi bău cu poftă câteva înghiţituri de cafea prin cubul de zahăr. Aşa cum făcea mereu bunica lui Ruben. El înghiţi în sec.

— Nu putem comenta nimic legat de anchetă, îi explică Adam, întinzând mâna după încă un fursec.

Ruben luă şi el unul.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar stiu că Lovis a sustinut tot timpul că nu derbedeul ăla de bărbat al ei a făcut asta. însă ce stiu eu? Toti de-aici am văzut cum se purta cu ea şi cu copilul. Pereţii nu sunt atât de groşi, să stii. Dar eu stiu ce-am văzut, chiar dacă niciunul dintre voi, cei de la poliţie, n-a vrut să asculte.

— Deci în dimineaţa aceea..., începu Adam, ca s-o îmboldească să povestească.

— Da, sigur. Da, era dimineaţă devreme şi l-am văzut pe William singur lângă leagăne. Nu era nimic ciudat, mereu se trezea devreme în weekend şi ieşea pe terenul de joacă, singur cuc. Ca să scape de scandal, bănuiesc.

— Stiti mai exact ce oră era când l-ati văzut?

— Ştiu exact cât era ceasul şi v-am spus de fiecare dată. Stăteam la mine pe balcon şi încercam să răspund la întrebările de la *Melodikrysset*[11]. De obicei, începe la 10, uneori la 11, dar în dimineaţa aceea l-au dat mai devreme, doar ce apucasem să pornesc radioul. Era exact 9:30. Atunci l-am văzut apropiindu- se şi vorbind cu William.

— Deci un bărbat. Era singur?

— Da, doar el. Tânăr şi chipeş. Arăta bine. Nimic care
să iasă în evidentă. Sacou de culoare închisă. Păr
/
scurt. Blond. Era prea departe ca să-i văd faţa. Arăta ca... mă rog... ca oricine.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, interveni Ruben. Dar chiar puteţi vedea de aici până la locul de joacă?

— Ce porcărie! Mai nou, vederea mea nu mai e chiar ceva cu care să mă laud, râse Viola. De aceea am un binoclu. Cu el pot să văd până la apartamentele de pe cealaltă parte a parcului.

Ruben râse şi trase cu coada ochiului la Adam.

— Cât timp a vorbit bărbatul cu William? întrebă el.

îşi umezi degetul şi adună firimiturile de pe muşamaua în carouri.

;

— Nu prea mult. Un minut, poate două. Nu m-am gândit prea mult la asta. începuse emisiunea şi, da, nu mi s-a părut... periculos. Avea un zâmbet frumos, l- am văzut de aici.

— Şi pe urmă?

Adam sorbi din cafea în timp ce o privea pe Viola. Ceaşca fragilă părea nelalocul ei în mâna lui mare.

— Apoi l-a luat pe William de mână şi au plecat. Mă rog, am presupus că totul e în ordine. Că e vreo rudă sau un prieten de-ai lui Lovis. Cineva care se oferise s- o ajute. Doar Dumnezeu ştie că familia aia avea nevoie mai presus de toate de cineva care să-i ajute. Un bărbat puternic nu era o idee atât de rea. Mă rog, aşa speram eu. Că lui Lovis îi venise mintea la cap.

— Şi apoi nu i-aţi mai văzut? Pe William şi pe bărbat, adică.

— Nu. Nu i-am mai văzut. Şi am încercat să spun poliţiei chiar atunci, am încercat să le spun că nu era tatăl băiatului. Dar nimeni nu m-a băgat în seamă.

Viola clătină din cap. împinse îmbietor farfuria

cu fursecuri, însă Ruben se bătu pe burtă.

— Nu, mulţumesc, răspunse el. Am mâncat suficient.

— La fel şi eu, adăugă Adam ridicându-se. Vă mulţumim, nu vă mai reţinem.

— Ce frumos că aţi trecut pe aici! le spuse ea şi începu să strângă după ei. Pe mine nu prea mă vizitează nimeni. Aşa se întâmplă după o vârstă.

în timp ce închidea uşa în urma lor, Ruben încă mai auzea ticăitul ceasului de Mora. Se gândea la ultimul lucru pe care îl spusese Viola. Probabil că ar trebui s-o viziteze pe bunica lui încă o dată, în drum spre casă.

— O serie de porţelan cu flori albastre, fabricate prima oară în 1874.

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe canalul 4 în fiecare sâmbătă dimineaţă, între orele 10 şi 11.

A TREIA SAPTAMANA

Era o nouă săptămână. Joi şi vineri compilaseră informaţiile noi, care, sincer, nu erau prea multe. Mina încercase să profite de timpul liber şi să se odihnească în weekend. Stia că are nevoie, dar fusese cât pe ce să se urce pe pereţi până să se termine weekendul. Avea nevoie să fie în mişcare, avea nevoie să lucreze, pentru ca gândurile ei să nu o ia în alte direcţii. Asa că se bucura să îşi petreacă dimineaţa de luni la Medicină legală, chiar dacă Milda fusese nevoită să o roage să aştepte până termină ce avea de făcut.

Mina se aplecă mai în faţă, curioasă să vadă ce face Milda. Asistentul Loke îi întinse un instrument, iar ea se aplecă atentă asupra cadavrului de pe masa de autopsie. Era o femeie la vreo 35 de ani. Gingaşă, albă, cu semne clare de răni vindecate pe corp. Obiectul din mâna lui Loke era un bisturiu, cu care tăia încet şi constant o linie dreaptă şi adâncă de la gât până la osul pubian. Apoi luă o foarfecă pentru coaste, cu care deschise cutia toracică. Nimic din acest proces nu o deranja pe Mina. Şi ştia de ce Milda sugerase să se întâlnească aici, şi nu în biroul ei. Erau puţine locuri în care Mina se simţea la fel de confortabil ca în camera ei sterilă de autopsie.

— De ce-a murit? întrebă Mina. Ştii deja?

Milda dădu din cap, un răspuns care sugera atât „da”, cât şi „nu”. Cutia toracică era acum complet deschisă, iar organele erau expuse.

— Când a ajuns la spital, soţul ei a susţinut că a căzut pe scări, răspunse Milda. A murit câteva ore mai târziu şi multe lucruri sugerau că descrierea soţului ei cu privire la succesiunea evenimentelor nu se lega. De exemplu, avea vânătăi pronunţate pe gât. Aşa că acum vreau să scot tot gâtul.

Loke se dăduse un pas în spate, ca să-i facă loc Mildei să treacă la masă. Mina ştia că asta era de fapt treaba asistentului, dar presupunea că acum ajungeau la o parte de care Milda voia să se ocupe singură.

— Nu înţeleg, atunci de ce scormoneşti în coşul pieptului? Dacă vrei să te uiţi la gât?

Când o privea pe Milda în acţiune, parcă se uita la un artist la lucru. Un artist care cânta pe ritmuri de şlagăr când lucra singură, fără să fie prezent nimeni din afară.

— O să vezi, îi răspunse Milda, făcând ceva cu un cuţit. Acum desprind muşchii şi ligamentele care ţin organele.

Milda îşi mută mâinile spre capul femeii.

— Asta e partea cea mai grea.

Cu o grijă infinită, folosi încet cuţitul cu mişcări uşoare.

— Acum voi desprinde pielea de muşchii gâtului. Printre altele. Şi, bineînţeles, încerc să nu înţep pielea.

— Cum vezi ce faci? întrebă Mina fascinată.

— Păi nu văd. E vorba de experienţă şi intuiţie.

Milda îşi îndreptă spatele. Apoi lăsă cuţitul şi îşi
duse mâna dreaptă sub maxilarul femeii. Când trase cu grijă, limba şi esofagul coborâră în coşul pieptului, de unde apoi putură fi scoase pachet, laolaltă cu restul gâtului.

— *Et voilă!*

Milda îşi scoase mănuşile de plastic cu o pocnitură triumfătoare şi arătă spre pachetul de organe îngrijit care se afla acum lângă cadavru, pe suprafaţa lucioasă de otel.

— Voi conta până la cinci minute, îi spuse ea lui Loke. Ia-ţi o pauză scurtă, dacă vrei. Trebuie să discut ceva cu Mina.

Asistentul se strecură discret afară din încăpere. Milda zâmbi în timp ce se uita după el. Apoi dădu din cap.

— Ei bine, nu-l înţeleg. Pe Loke, vreau să zic. Ştii că e independent financiar? Chiar dacă e atât de tânăr. Cred că sunt bani moşteniţi sau ceva de genul ăsta. Poate să-şi petreacă zilele ocupându-se de jocuri video pentru tot restul vieţii, dacă vrea. Şi totuşi, e aici la prima oră dimineaţa şi pleacă seara târziu. Şi e incredibil de bun în ceea ce face. Asta numesc eu a avea o chemare. Nu sunt sigură că aş fi făcut la fel dacă aş fi fost în pielea lui.

— Deşi cred că ai visa autopsii dacă n-ai lucra, replică Mina, zâmbindu-i. Esti cea mai bună, stii asta.

— Mulţumesc, răspunse Milda, dând din cap spre organele de pe masă. Ce vezi?

Mina se uită cu atenţie.

— Contuzii?

— Bun ochi ai. Da, contuzii clare, şi nu doar la nivelul laringelui, ci şi la nivelul cartilajului hioidian şi al tiroidei. Ţinând cont şi de toate rănile anterioare, pot concluziona că soţul va avea probleme.

— Uf! Măcar chestia asta ne duce la William. Tatăl lui, după cum sigur ştii, e închis pentru crimă.

— Ei bine, ştiind ce ştiam atunci, pot să înţeleg, spuse Milda, turnând apă într-un pahar de carton. Putem să pornim doar de la informaţiile certe pe care le avem în momentul de fată.

— Nimeni nu acuză pe nimeni. Aşa cum spuneai, acum avem informaţii care pun moartea lui William într-o altă lumină. Asta e şi motivul pentru care Ruben şi Adam îl

Indrăgostiți, trăniți pe

interviene, dar sărbătată astăzi. Ai apucat să te uiţi din nou pe raportul autopsiei?

Milda înghiţi apa şi dădu din cap afirmativ.

— L-am luat zdravăn la puricat. Şi văd o grămadă de asemănări între moartea lui William şi moartea lui Lilly şi a lui Ossian.

— Cum ar fi?

— William are, bineînţeles, mult mai multe leziuni externe decât ceilalţi doi. Fiind victima unor abuzuri de durată, nici nu e surprinzător că are urme pe plămâni, ca de la coaste apăsate. Dar chestia asta devine interesantă în lumina faptului că atât Lilly, cât şi Ossian au aceleaşi semne pe plămâni. Din păcate, tot nu pot lega asta de un curs probabil al evenimentelor.

— Stai, ce vrei să spui? Ossian avea şi el semne pe plămâni? De ce n-ai zis până acum?

Milda se uită la ea surprinsă.

— Păi, am scris în raportul autopsiei.

Mina înjură în sinea ei. Era un detaliu extrem de important şi le scăpase. *Ei* îi scăpase. Pentru că nu citise raportul despre Ossian. Colegul responsabil să citească raportul respectiv ar trebui certat. Dar, dar... Informaţia era nepreţuită, chiar dacă venea târziu.

— Deci vrei să spui că cele trei morţi au în mod clar o legătură între ele?

Nu-i păsa dacă Milda îşi dădea seama cât de interesată e.

— Dacă ar fi fost vorba doar de semnele interne, nu aş fi îndrăznit să trag concluzia asta. După cum spuneam, probabil că William oricum le-ar fi avut. Dar...

Tăcu şi se uită la Mina.

— Fibrele. Erau fibre în gâtul lui William. La fel ca la Lilly şi Ossian. Acest lucru în sine nu e deloc neobişnuit, n-ai idee câte fragmente microscopice de diverse lucruri ajung în gâturile noastre într-o viaţă. Numai că toţi trei aveau exact acelaşi tip de fibre de lână. Asta,

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, cu vânătăi

ce ciudate de pe plămâni...

Nu era o conexiune garantată. Nu încă. întotdeauna era greu de ştiut care detalii contau cu adevărat şi care erau pure coincidenţe. Dar Mina tot o simţea în tot corpul. Milda găsise exact ce căutau ei: un tipar.

în sfârsit, aveau ceva.

t f

— Trebuie să ne uităm mai atent la ce fel de fibre sunt, decise ea, încercând în continuare să ascundă cât de încântată era.

— Mi-e teamă că asta îmi depăşeşte competenţa. Dar INEC— ar trebui să vă poată ajuta mai departe.

Undo my sad, undo what hurts so bad, fredona el în timp ce se spăla pe mâini.

Mina îşi dădu seama că era un cântec de-ale Sannei Nielsen.

— Aşa ajungi când lucrezi aici, se scuză el, în mod clar stânjenit de faptul că Mina îl observase.

Pauza se terminase.

— Un singur lucru înainte de a pleca. Mai e ceva ce poţi să-mi spui despre William? întrebă Mina.

— Doar că unii n-ar trebui să fie lăsaţi să umble liberi în societate, răspunse Milda sec. Jorgen Carlsson poate putrezi unde e acum.

îşi puse o pereche nouă de mănuşi de plastic dintr- o cutie de pe bancă.

— Mulţumesc, puteţi continua în linişte şi pace, spuse Mina, dând din cap spre asistentul Mildei înainte de a pleca.

Când usa se trânti în urma ei, simţi cum îi vibrează telefonul în buzunar. îl luă şi se uită la ecran. Tatăl lui Nathalie o căuta din nou. GPS-ul era în continuare imprevizibil, dar, având în vedere mesajul, presupuse că Nathalie încă nu se întorsese acasă. Probabil că mai erau doar câteva secunde până când taică-su va porni după ea cu elicopterul.

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

— Institutul Național de Expertize Criminalistice.

Ruben îşi scoase ceasul şi-l puse într-o cutie de plastic gri, lângă telefonul mobil. După ce scotoci câteva secunde în buzunarele pantalonilor, îşi scoase cheile şi le puse în cutie. Apoi îşi înăbuşi un căscat în dosul palmei. Primele ore ale zilelor de luni erau întotdeauna puţin mai lungi decât în alte zile. Pe de altă parte, aşteptase tot weekendul să termine cu vizita asta.

— Da, Magnus a zis că o să veniţi imediat după weekend, spuse agentul desemnat să-i însoţească pe coridoarele închisorii Hali.

— Magnus?

— Svensson. E inspector aici. Şefa voastră, Julia, a vorbit cu el vineri. Arme de serviciu? Dacă da, le puteţi lăsa în dulap.

Arătă spre un dulap cu o încuietoare mare de pe perete.

Ruben clătină din cap. N-aveau arme la ei.

Se gândiseră să meargă la Hali echipaţi complet, dar deciseseră că o vizită mai informală, în haine civile, ar fi avut mai multe şanse să-l facă pe Jorgen Carlsson să se deschidă. Asa cum îl stia Ruben, nu era foarte impresionat de formalitatea poliţiei. Ceea ce nu era surprinzător, având în vedere că fusese probabil condamnat fără să fie vinovat. Ceea ce nu însemna că e mai puţin ticălos, desigur, dar nu era niciodată bine când procesul juridic dădea greş.

Ruben şi Adam stăteau împreună cu agentul într-o încăpere mică folosită ca ecluză. în cameră se aflau dulapuri cu instrucţiuni clare cu privire la ceea ce trebuia lăsat acolo. Hali era o închisoare de maximă securitate, ceea ce însemna că nimic nu era la voia întâmplării.

— N-am fost anunţat despre niciun echipament tehnic suplimentar, spuse agentul de detenţie. Dacă aveţi ceva la voi, trebuie să-l aprob eu.

— Fără armă, fără echipament, răspunse Adam. Doar vorbim cu el.

Agentul aprobă dând din cap şi le făcu semn să se îndrepte spre detectorul de metale din celălalt capăt al încăperii. Ruben trecuse ultima dată prin aşa ceva când zburase spre Palma.

— Treceţi pe rând, îi instrui agentul. Carlsson aşteaptă în a doua sală de vizite de pe dreapta.

— Cea mai sumbră cursă charter a anului, mormăi Adam în timp ce trecea prin detector.

Ruben îl urmă şi ieşiră pe un coridor.

— De ce stă Jörgen tocmai aici? întrebă el când îl ajunse din urmă pe Adam. Ultima dată când am verificat, Hali era pentru deţinuţi predispuşi la evadare. Membri ai bandelor şi infractori organizaţi. Jörgen Carlsson e cel mai puţin organizată persoană pe care am întâlnit-o.

Adam ridică din umeri.

— Jörgen a încercat deja să evadeze din arest. Şi, având în vedere de ce a fost acuzat, nu cred că a existat cineva dispus să-i acorde o a doua şansă.

Ajunseră în dreptul sălii şi deschiseră uşa. Jörgen Carlsson îi aştepta la o masă. Avea părul pieptănat pe spate, de lungime medie, şi cea mai subţire mustaţă pe care o văzuse Ruben vreodată. Braţele erau şi ele subţiri, aproape deşirate, şi pline de tatuaje. Lui Ruben îi venea greu să creadă că o persoană care părea atât de firavă îşi putea teroriza familia cum o făcuse Jörgen. Dar violenţa nu stătea doar în muşchi.

— Despre ce e vorba? întrebă Jörgen, încrucişându-şi braţele.

— Eu sunt Adam, el e Ruben, răspunse Adam, aşezându-se. Suntem de la poliţie, după cum ştii. Vrem să vorbim cu tine despre momentul în care a dispărut fiul tău.

Jörgen se îndreptă şi îşi puse mâinile pe masă.

— A dispărut? întrebă el cu un zâmbet ironic. Mă rog, e o alegere interesantă de cuvinte,

vedere că voi susţineţi că eu l-am ucis. Nu că m-as
/ / /
plânge, e mai bună mâncarea de aici decât gunoiul gătit de Lovis. Era bună doar la pat. Dar chestia asta a venit la pachet şi cu copii.

Jörgen era mai ticălos decât şi-l amintea Ruben. Se vizualiză ridicându-se şi îngropând un pumn în mutra aia rânjită. Respiră adânc pentru a se controla. Mai mult ca sigur Jörgen o făcea intenţionat. Căuta butoane dureroase pe care să apese. *Dar chestia asta a venit la pachet şi cu copii.* Ruben n-avea de gând să arate că tocmai îi găsise punctul slab.

— Dovezile împotriva ta nu ţin, răspunse Adam. Aşa încât căutăm alte explicaţii. Dar avem nevoie de ajutorul tău.

Aparent era rândul lui Adam să caute puncte slabe. Şi îl găsise pe cel potrivit. Jörgen se aplecă mai în faţă. Ochii îi scânteiau.

— Bine, deci dacă vă ajut cu chestia asta, bănuiesc că mi se reduce sentinţa? Pot să ies din căcatul ăsta?

— Parcă tocmai ziceai că-ţi place, replică Ruben cu răceală.

Ura faptul că îl făceau pe nemernic să se simtă atât de bine. Dar nu aveau de ales.

— Ziceam că nu e nimic în neregulă cu mâncarea, dar aş vrea să mă duc să mă cac fără să mă ajute cineva să mă şterg, OK?

Adam dădu din cap şi se aplecă şi el mai în faţă. Vorbi pe un ton aproape conspirativ, ca şi cum ar fi împărtăşit un secret cu Jörgen.

— Dacă ne ajuţi, condamnarea pentru crimă va fi anulată. Nu pot să-ţi promit nimic, dar cel mai probabil nu vei primi doar libertatea, ci şi daune
morale substanţiale.
/

Ruben nu se putu abţine să nu zâmbească în sinea lui. Tonul scăzut al vocii îl făcea pe

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, să fiu sper

audiotonic, să nu se

radă tot românul

nemediabil atras de ceea ce se spunea. Şi nu era vorba că Adam mintea. Nu chiar. Dar şi în cazul în care

; *t*

Jörgen era absolvit de crimă, rămânea condamnarea pentru maltratarea lui William şi a lui Lovis, ceea ce însemna că o să aibă nevoie de companie la toaletă încă mulţi ani. Ruben spera doar că ce ştia Jörgen în materie de legislaţie provenea în principal din emisiuni TV.

— Aşa că ajută-ne să te declarăm nevinovat, încheie Adam îndreptându-se. Spune-ne cine l-a luat pe William de la locul de joacă, dacă nu ai fost tu.

Jörgen flutură din braţe şi se lăsă la loc pe spate pe scaun, deodată cu Adam.

— Habar n-am.

— Va trebui să prestezi mai bine de-atât, interveni Ruben. Dacă ne întrebi pe noi, e foarte posibil ca un prieten de-ai tăi să-l fi dus pe William la Beckholmen, unde l-aţi omorât în bătaie împreună. Te credeam mai inteligent de-atât.

Pe buza de sus a lui Jörgen apăru o picătură de transpiraţie. îşi trecu degetul arătător şi degetul mare peste mustaţa subţire. Aerul condiţionat nu era mai grozav decât cel din Palatul Poliţiei. Măcar exista un lucru drept în lumea asta.

— Nu l-am lovit niciodată pe copil decât acasă, OK? Nu sunt chiar aşa prost. Dar nu eram acolo când a dispărut şi nu ştiu cine l-a luat. Am spus deja la toate audierile.

Ruben prinse cu putere blatul mesei. Cum putea jegul ăla să stea şi să vorbească atât de calculat despre cum bătea pe cineva care probabil nu făcuse decât să

încerce să-şi iubească tatăl? Pe cineva atât de mic? Şi

/ ;

care pe deasupra se mai crede şi deştept că a ţinut bătaia între pereţii casei? Pumnul ăla îl

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic transmis pe
chemat la un moment dat.

— Aşa e, ai spus că... o ardeai prin centru, prin piaţă, continuă Adam, privindu-l cu coada ochiului pe Ruben. Din păcate, n-a putut confirma nimeni. Altfel, n-ai mai fi aici.

Jörgen îşi mută privirea într-o parte şi începu să-şi mângâie părul.

— OK, începu el cu voce joasă. OK. Aţi câştigat. N- aveam de gând să spun nimic de dragul ei, dar şase luni aici au fost aproape suficiente. Am fost acasă la Sussi. Am fost acasă la Sussi şi ne-am tras-o ca iepurii, OK? Dar n-am vrut s-o bag în chestia asta, fiindcă Sussi e prietena lui Lovis. Căcat, sunt mai mult de- atât. E cea mai bună prietenă a lui Lovis. Dar Sussi n- ar spune niciodată nimic la poliţie, pentru că ştie ce s- ar întâmpla atunci. în fine. Când m-am întors de la ea, he-he, chiar puţeam ca dracu' a futai. William nu era acasă.

Ruben oftă. Chiar şi din închisoare, Jörgen era convins că îi avea pe ceilalţi în puterea sa. Adam luă un carneţel şi ceru adresa lui Sussi, dar Ruben nu mai

asculta cu adevărat, ci se holba la mustata subţire şi

acum foarte transpirată a lui Jörgen. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să i-o smulgă. Adam mai spuse ceva şi se ridică în picioare, iar Ruben se ridică şi el.

— Cred că avem ce ne trebuie, îl auzi pe Adam în timp ce-şi flutura carneţelul.

Ruben ştia deja că Sussi nu le va oferi nimic de valoare. Jörgen spusese adevărul. Habar n- avea cine îi răpise fiul.

— O s-o căutăm cât mai repede.

Ruben se întoarse să plece. Cu cât ieşea mai repede din încăpere, cu atât mai bine.

— Vreau să ştiţi ceva, se auzi brusc Jörgen din spatele lor. L-am iubit pe William, OK? Puştiul ăla a fost totul pentru mine.

Ruben se opri cu mâna pe clanţă. Nu mai era posibil. Ceva explodă în el.

Vărul Carl-Johnny privi cu ochii minţii trupul fără viaţă al lui William.

Vânătăi în toate locurile pe care nu le ascundeau hainele.

Braţele musculoase şi tatuate ale lui Jörgen, ridicate tot timpul cu ameninţarea unor lovituri.

Puştiul ăla a fost totul pentru mine.

Faţa lui Lovis contorsionată de groază, poate protejându-l pe băiat, dar probabil că nu.

Şi apoi, brusc: Astrid. Astrid a lui.

Cu doar câţiva ani mai mare decât William.

Aş vrea să mă duc să mă cac fără să mă ajute cineva să mă şterg, OK?

William.

Bătut.

Astrid.

Ruben se întoarse, se îndreptă repede spre Jörgen şi-l apucă strâns de păr.

— Au! exclamă Jörgen. Ce dracu' fa...

Propoziţia fu întreruptă când Ruben îi izbi cu putere faţa în masă. Jörgen ţipa ca un porc încolţit, ceea ce lui Ruben i se păru mai mult decât potrivit. Se şterse de grăsimea de pe păr pe pantaloni şi se întoarse la Adam, care îl privea cu o expresie şocată.

Adam nu spuse nimic în timp ce mergeau pe coridor. Trecură de detectorul de metale şi îşi primiră lucrurile înapoi. Adam era tot tăcut. Ruben îşi luă cheile şi telefonul mobil.

— Apropo, i se adresă Ruben agentului. Presupun că sălile de vizită sunt supravegheate de camere de luat vederi. Dacă urmăriţi înregistrarea video, veţi observa că Jorgen Carlsson s-a împiedicat şi s-a lovit la frunte când am plecat. Dacă aveţi sunetul pornit, veţi auzi de ce s-a lovit singur. S-ar putea să aibă nevoie de o asistentă medicală. Dar nu e nicio grabă.

— Am primit un pont!

Mina tocmai se întorsese de la întâlnirea cu Milda şi era cât pe ce să-şi verse paharul cu cappuccino pe ea, când Ruben ieşi valvârtej pe

uşă. Poate, data trecută, Poliţia.

Totuşi, reuşi să salveze cafeaua, ceea era un noroc, ţinând cont de cât mult avea de mers pe jos până în singurul loc de unde avea încredere să cumpere cafea la pachet. Luă o înghiţitură.

Cafeaua era de fapt mai bună la localul de la colţ, unde Julia negociase o reducere pentru toată echipa ei. Dar la ce bun dacă Mina tremura de disconfort de fiecare dată când atingea cana în care se afla cafeaua şi abia dacă putea bea din ea. La Espresso House însă lucra Wille. Era bine informat cu privire la solicitările ei speciale şi întotdeauna deschidea un ambalaj nou de pahare când o servea. Dacă nu era el acolo, se întorcea din usă, cu treaba nerezolvată. Nu rişti cu

t^{T} t

cafeaua la pachet. Dar astăzi Wille fusese acolo, aşa că Mina ţinea în mână un cappuccino fierbinte, aburind. Un cappuccino pe care acum era cât pe ce să şi-l verse pe haine.

— Ce tot ţipi acolo? întrebă ea urmându-l. Nu trebuia să fii la Hali cu Adam?

O maşină de poliţie era parcată în faţa intrării şi văzu cheile în mâna lui Ruben.

— Abia ce ne-am întors, răspunse el îndreptându-se spre portiera şoferului. Adam scrie acum raportul. Dar nu asta e important. îţi zic în maşină. Hai, urcă!

Mina ezită înainte de a deschide uşa din partea pasagerului. Doar în maşina proprie îşi putea permite luxul de a avea husă de plastic pe scaune, aşa că situaţiile de genul acesta erau întotdeauna o provocare. Dar în acelaşi timp, era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a putea avea o viaţă funcţională. în fine, măcar oarecum funcţională. Dacă

$;^{T};$

ar fi cedat pe deplin în faţa fobiei, i-ar fi fost imposibil să aibă un loc de muncă. Şi îi plăcea munca ei.

Îi fugea timpul şi îi plăcea să fie plătită şi să poată plăti chiria şi să nu trăiască sub un pod. O apucă tremuratul. Dar gândul că ar putea fi mai rău îi uşură de fapt decizia de a urca în maşina care, din fericire, era destul de curată pentru o maşină de poliţie.

— Cum ziceam, am primit un pont, continuă Ruben în timp ce porni motorul. Un client a găsit haine de copil ascunse în toaleta de la restaurantul lui Mauro Meyer de pe Sveavägen.

— Haine de copil?

— Haine de copil de aceeaşi mărime cu cele ale lui Ossian.

— Pare cam exagerat, remarcă ea, luând cu grijă o înghiţitură din cafea. N-ar putea fi vorba despre vreun client care o fi trebuit să schimbe hainele copilului, după ce şi-a vărsat ceva pe el? A făcut pipi pe el şi, prin urmare, şi-a lăsat hainele acolo?

Ruben dădu din cap şi luă o curbă un pic prea strânsă. După o secundă de ezitare, Mina se prinse de mânerul de deasupra uşii. Se forţă să respire, inspirând încet şi adânc.

— Le-am trimis părinţilor lui Ossian o fotografie cu hainele. Le-au recunoscut, ale lui sunt. în plus, unele dintre ele sunt marcate cu nume.

Mina îşi încleştă fălcile. Avea probleme să potrivească informaţiile astea cu imaginea pe care o avea despre tatăl lui Lilly. Mauro pe care-l cunoscuse ea era un bărbat iubitor, care turna cuburi de gheaţă în baia de picioare a soţiei sale însărcinate şi îi masa tandru umerii. în acelaşi timp, văzuse destule în anii ei de poliţistă ca să ştie că nu poţi vedea niciodată în exteriorul unei persoane ceea ce se întâmplă în interior.

Un adevăr de care îşi amintea de fiecare dată când se privea în oglindă.

— Dar nu văd cum ar putea fi hainele lui Ossian, protestă ea încruntându-se. La urma

urmări, dus, stau și mă îmbrăcat când a fost găsit.

— Mă rog, tu n-ai copii, dar la vârsta asta de multe ori aduc haine în plus la grădiniţă. Josefin şi Fredrik nu-şi amintesc ce haine de schimb avea la el în ziua în

t

care a dispărut, dar cred că ar fi putut fi hainele care au fost găsite. în plus, ţi-am zis că sunt marcate cu nume. Ca să nu le încurce copiii.

Mina se holba la el. De când devenise Ruben expert în copii şi în rutina preşcolară? îşi muşcă buza ca să nu-i răspundă că avea mai multă experienţă cu copiii decât ar fi avut el vreodată.

Cotiră în faţa restaurantului şi parcară chiar în spatele unei alte maşini a poliţiei. Clienţii fuseseră evacuaţi, iar restaurantul, izolat, ca să poată lucra în linişte. Un steag italian pe faţadă semnala orientarea culinară a localului, iar dacă ar fi existat vreo îndoială, mirosul de roşii şi busuioc ar fi dezvăluit specificul acestuia de îndată ce-i treceai pragul. Mina înghiţi un nod. Cunoştea statisticile referitoare la numărul de

t

restaurante din Stockholm care erau închise anual de inspectorii alimentari. Erau mult prea multe ca să se simtă confortabil în restaurantele despre care nu era deja sigură că păstrează standardul de curăţenie necesar. Din fericire, nu veniseră să mănânce.

— Aici, înăuntru, îi întâmpină la intrare o poliţistă în uniformă.

Mina şi Ruben o urmară până la cele două uşi aflate în capătul localului, împodobite cu simboluri care semnalizau pe ce uşă să intre reprezentanţii fiecărui sex. Descoperirea fusese făcută în toaleta femeilor. Aruncară o privire precaută, fără să intre. Tehnicianul căuta amprente, iar Mina observă că de pe rezervor fusese îndepărtat capacul de porţelan.

— Aici a...? întrebă ea, arătând spre scaunul de toaletă.

— Din câte am înţeles, un client a găsit

hainele în ea, în rezervorul de apă de acolo, răspunse Ruben.

Mina înghiţi pentru a-şi reţine greaţa.

— De ce naiba ar ridica un client capacul de la rezervorul de apă din toaleta unui restaurant? încercau să ascundă droguri?

Numai gândul de a atinge sau, mai rău, de a începe să pipăie ceva din toaleta unui restaurant o făcea să-i vină să vomite. Ruben dădu din cap.

— Nu, de data asta nu. E o bunicuţă la vreo 70 de ani

care se afla în baie cu nepotul ei. A văzut că nu e bine pus capacul şi avea de gând să-l aşeze la loc. Apoi a observat ceva în apă. Se pare că citise în presă şi despre Mauro, şi despre uciderea lui Lilly, dar şi despre Ossian, aşa că a sunat imediat la poliţie.

— O adevărată Miss Marple, remarcă Mina, ridicând o sprânceană.

— Nu, am impresia că e suedeză.

— Miss Marple e un personaj din... Nu contează.

Presupunea că nici măcar numele autorului nu-i

era cunoscut lui Ruben.

— Mauro ce spune? întrebă ea dând din cap spre Ruben, semn că ar trebui să se întoarcă la partea aceea de restaurant.

— Angajaţii zic că el şi soţia lui s-au internat acum o oră la maternitate, la SoS—. Suntem pregătiţi să trimitem acolo o maşină să-l ia.

t

— Cred că ar trebui să aşteptăm puţin. E la maternitate cu soţia care naşte, nu prea cred că o să fugă de acolo.

Mina se apropie de o tânără îmbrăcată cu un tricou cu sigla restaurantului, care stătea la o masă şi urmărea cu mare interes ce se întâmplă.

— Bună! Numele meu e Mina Dabiri. Pot să iau

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

Ia?

Îl văzu cu coada ochiului pe Ruben îndreptându-se spre alţi doi membri ai personalului, care stăteau într- un colţ, lângă uşa de la bucătărie.

— Sigur, răspunse tânăra, ridicând din umeri. Ce... despre ce e vorba?

Era drăguţă, dar avea acel aspect uşor umflat care era la modă în rândul tinerei generaţii. Buzele păreau gata să explodeze şi sigur creau un uşor disconfort. Mina se întreba dacă putea măcar să le închidă sau dacă trebuia să poarte în permanenţă o expresie uşor surprinsă cu gura întredeschisă.

— îmi pare rău, dar pot să te întreb cum te cheamă?

— Paulina. Paulina Josefsson.

— Mulţumesc. Mă tem că nu-ţi pot da prea multe informaţii, mai degrabă eu o să fiu cea care pune întrebările. Sper că e OK.

— Sigur.

Paulina ridică din nou din umeri.

— Când a fost ultima oară aici şeful tău?

— Mauro? A fost aici azi-dimineaţă. El mereu ajunge primul. Şi e un şef grozav. Vreau să spun asta neapărat. Cel mai bun şef pe care l-am avut vreodată. E superamabil!

— Cred, răspunse Mina, dând din cap. Când a plecat?

Era cât pe ce să-şi pună coatele pe masă, dar observă în ultimul moment firimiturile şi resturile de unt. Evident, Paulina nu avusese timp să şteargă după aglomeraţia de la prânz.

— Acum o oră. L-a sunat soţia. începuse să aibă dureri, asa că s-a dus acasă. Sau la maternitate. Nu ştiu. Dar a plecat.

— E o întrebare banală, însă ai observat ceva

redoşnu, ai mai auzit de Mauro în ultima vreme? S-a comportat ca de obicei?

— Da..., a devenit un pic ciudat după ştirile despre băieţelul dispărut. Dar totuşi nu e asa ciudat. Ţinând

> r / / ;

cont de Lilly, adică. A trecut doar un an.

— Şi când s-a aflat că băiatul a fost găsit mort? Cum a reacţionat?

}

— Cred că în ziua aceea a spus că e bolnav. Ceea ce nu i se întâmplă niciodată. Dar e de înţeles, nu? îmi pare al naibii de rău pentru tot ce i s-a întâmplat lui Lilly. Iar fosta lui soţie e dusă rău cu capul. Mai vine pe aici din când în când, intră şi începe să ţipe şi să urle, clienţii se întreabă ce naiba se întâmplă. Nu e zdravănă la cap. Niciun dubiu.

Mina dădu din cap. Corespundea cu imaginea schiţată de Julia şi Peder. în acelaşi timp, ştia că doar pentru că cineva ţipă şi urlă nu înseamnă neapărat că se încadrează mereu în acea imagine.

— Cât de des faceţi curăţenie la toalete? întrebă ea,

t t 7

nu prea sigură că vrea să audă răspunsul.

— în fiecare zi. Mauro are o femeie de serviciu care vine zilnic. E foarte pretenţios când vine vorba de chestiile astea.

în fiecare zi. Dar nu trebuia neapărat să însemne ceva. Nici măcar cea mai zeloasă menajeră nu ar curăţa sub capacul rezervorului de apă. în schimb, ar putea avea însemnătate la analiza amprentelor digitale pe care le prelevau acum criminaliştii. Cu toate că amprentarea în locuri publice, pe unde se perindă mulţi oameni, era de obicei un coşmar.

Robert, se apropie de ele şi-i făcu semn din cap Paulinei să plece.

— Am vorbit cu Julia. îl săltăm.

— Pe cine săltaţi? sări Paulina, părând pentru prima dată îngrijorată. Nu pe Mauro, nu-i aşa?

— Aşa cum spuneam, mă tem că nu pot să-ţi spun prea multe acum, îi răspunse Mina ridicându-se. Dar mulţumesc pentru ajutor.

în fata restaurantului se adunase o mulţime curioasă. Natura umană nu se dezminţea niciodată. în zilele noastre, în calitate de poliţist, te întâlneşti mereu cu o mare de telefoane mobile care filmează. Dar recunoscu o faţă din grup. Ce naiba, *Expressen* era deja aici? Văzu că şi Ruben observase acelaşi lucru şi se grăbiră spre maşină. Ceva îi spunea că se aflau înaintea haosului. Că ăsta era calmul dinaintea furtunii.

Vincent bătu la uşa camerei lui Benjamin şi intră. Nu înceta să fie surprins de faptul că, mai nou, încăperea de 15 metri pătraţi era relativ ordonată. Fiul său stătea absorbit în fata calculatorului, studiind numere.

— N-as fi crezut niciodată că o să stai să citeşti cotatii

bursiere în loc de manuale Warhammer, zâmbi Vincent. Cum de ai timp între cursuri?

— Am câteva poziţii pe care trebuie să le închid, răspunse Benjamin fără să se desprindă de ecran. Poţi să aştepţi câteva minute?

Vincent aprobă dând din cap şi se uită în jur. Patul era încă nefăcut, aşa că nu era o opţiune să se aşeze acolo. în schimb, se sprijini de perete şi aşteptă ca Benjamin să-şi termine tranzacţiile bursiere. De fapt, nu era surprinzător faptul că fiul său era interesat de tranzacţionarea pe timp de zi. Pe de altă parte, Vincent încă se întreba cum de Benjamin avea timp pentru aşa ceva, pe lângă studiile sale de Drept. Dar era de fapt un adult, aşa că trebuia să ia propriile decizii. Vincent n-avea decât să-şi muşte limba şi să

spere că va fi bine.

— Voiai ceva anume? întrebă Benjamin, ridicându-se în picioare.

— Da. Ştii cazul ăla de la poliţie în care am fost implicat acum aproape doi ani? Acum o ajut pe

Mina... adică pe ei, cu un alt caz. Am fost acolo toată ziua şi trebuie să mă întorc repede.

Benjamin izbucni în râs.

— Ce, ai mai multe surori sau ceva de genul ăsta? Neamul tău e dus rău cu pluta.

Vincent clătină din cap în timp ce Benjamin se îndreptă spre pat şi aruncă pe el o cuvertură. îi aruncă fiului său o privire recunoscătoare şi se aşeză.

— Fără surori de data asta. Sau orice altă rudă, de altfel. îţi promit. Dar, ca şi data trecută, există indicii că e vorba de un cod sau cel puţin de un tipar. Chestia e că nu stiu dacă e într-adevăr asa sau dacă e doar o

dorinţă a mea. Stii cine e Nova?

Benjamin se aşează din nou pe scaun şi începu să se învârtă înainte şi înapoi.

— Cine nu ştie? Videoclipurile ei apar tot timpul în *feed*-ul de pe Instagram.

— în regulă. Aparent, a făcut poliţia să creadă că e vorba de o sectă sau cel puţin de o organizaţie structurată ca o sectă.

Nu văzuse până atunci, dar Benjamin strânsese chiar şi figurinele de joc pictate care se aflau pe propria etajeră de pe perete. Iar acum acolo erau înghesuite compendii cu titluri juridice de neînţeles.

— De ce crede că e o sectă? întrebă Benjamin. Sună extrem.

— Probabil pentru că implică acte extreme săvârşite de persoane diferite. Pare că le-a pus cineva să facă... lucruri pe care probabil că altminteri nu le-ar face. Pe urmă, Nova crede că există anumite componente ritualice în modul în

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic transmis pe

radeau, transmis pe

crimele.

— Deci e vorba din nou de crimă? întrebă Benjamin

şi pali.

Ce prostie, nu voise să spună asta. Dar cel puţin n- avea de gând să-i spună că era vorba despre copii. Erau informaţii pe care Benjamin n-avea nevoie să le ştie.

— Da, mă tem că da. Trei crime, în cel mai rău caz. Trei persoane răpite şi apoi ucise.

— Şi tu ce crezi? Şi tu crezi că e o sectă?

Vincent căzu pe gânduri. Apoi dădu din cap.

— E o explicaţie inutil de complicată. Tu eşti cel care vorbeşte mereu despre briciul lui Occam. Dacă eu cred că aceeaşi persoană se află în spatele crimelor? Da, aşa cred. însă nu e nevoie de un lider de sectă pentru asta. E suficient să fie cineva care să aibă un argument suficient de convingător pentru a-i determina pe oameni să comită acte aparent nevinovate, dar devastatoare. Nu e foarte greu să le insufli o percepţie a realităţii diferită, de la care să pornească ei. Şi poate că răpitorii nici măcar n-au ştiut că cei pe care i-au răpit vor muri.

— Vrei să spui că au crezut că fac o glumă sau ceva de genul ăsta?

Vincent încuviinţă şi ridică din umeri.

— Ce e oribil la pista asta cu secta e că deschide

multe usi. Când Shoko Asahara, liderul sectei Aum

Shinrikyo, a eliberat gaz sarin în metroul din Tokio şi a ucis 12-13 persoane, inclusiv cea care a murit ulterior la spital, a pretins că preia karma victimelor şi le eliberează, ca să poată ajunge în Nirvana. în percepţia asta asupra realităţii, el n-a făcut nimic rău şi, mai ales, n-a fost un criminal, ci a făcut o faptă bună.

— Deci membrii unei astfel de secte puteau fi convinşi că nu erau răi, ci că le făceau o favoare

victimelor atunci când le ucideau, conchise Benjamin, cu ochii mari.

— Da. Şi în Suedia există multe culte distructive. Dar n-am auzit ca vreuna dintre ele să fie distructivă pentru cei din afara sectei. Aşa că, înainte de a ne arunca în gaura asta, vreau să investighez cine sau ce ar fi putut orchestra răpirile, fără să fie un lider nebun de sectă.

Benjamin aprobă din cap şi se întoarse spre computer.

— Deci care e codul sau tiparul de care ziceai? întrebă el, deschizând documentul Excel pe care-l folosiseră ultima dată.

— Tocmai asta e chestia, răspunse Vincent, contorsionându-se în încercarea de a se aşeza mai

confortabil pe grămezile de aşternuturi de sub cuvertura patului. în afară de faptul că toţi cei care...

au fost ucişi... sunt dispăruţi de trei zile, există de fapt doar două lucruri. în primul rând, toţi au fost găsiţi în imediata vecinătate a apei. Ceea ce, desigur, nu e foarte ciudat într-un oraş construit în întregime pe apă. Dar Nova crede că aici e o semnificaţie simbolică. Poate că are dreptate. Dar sunt pe puţin spus nesigur. Am văzut cu ochii mei că... lângă cadavre a fost plantată o conexiune cu... caii...

Se aşteptase ca Benjamin să râdă, dar el doar tastă informaţia, fără să o evalueze. Vincent nu putu să nu se simtă mândru de cât de concentrat era fiul său când venea vorba de a rezolva o problemă.

— Trei zile, apă, recapitulă Benjamin. Caii, adică te referi la cai vii sau piese?

— Nici una, nici alta sau ce vrei să spui? Cum adică piese?

— Ca la şah, de exemplu. Calul are de fapt forma unui cap de cal, deoarece cavalerii care protejau castelul regelui erau de obicei călare.

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, care se

în Suedeză, daneză, norvegiană, germană şi alte câteva limbi, piesa este numită după modul în care „aleargă” sau „sare” pe tabla de şah. Dar în multe alte limbi se numeşte chiar „cal”, de exemplu în spaniolă, *caballo* sau *cavallo,* în italiană. Cred că şi în rusă e la fel. în siciliană se numeşte „măgarul”, dacă îmi amintesc bine. Aproape doar în engleză are un nume fără legătură cu caii: *knight,* în traducere „cavaler”.

Vincent se holba la fiul său.

— Am o prietenă care îmi spune că vorbesc de parcă aş citi de pe Wikipedia. Dar până acum n-am înţeles niciodată cu adevărat ce vrea să spună. De ce ştii tu toate astea?

— Pentru că e interesant, răspunse Benjamin. Ştii cum e.

Vincent dădu din cap afirmativ. Ştia foarte bine. O parte din el era în prezent extrem de mândră că Benjamin era fiul său. Dar era ceva legat de ceea ce spusese Benjamin la început, despre piesele de joc... Oh, la naiba!

— Ai dreptate, continuă el cu nerăbdare. Despre piesele de joc. Există deja acolo o legătură cu mişcările extreme, indiferent dacă vorbim sau nu de secte.

Benjamin îşi ridică ochii din ecran şi-i aruncă o privire surprinsă.

— Acum m-ai pierdut complet.

— Ştii cine e Robert Jay Litton?

Benjamin se încruntă preţ de o secundă.

— Cred că da. Psihiatrul care a studiat spălarea creierului şi fundamentalismul?

Vincent încuviinţă. Fiul său. Cum zicea. Se abţinu

} !

să spună că a împrumutat pentru spectacolele sale mai multe tehnici din observaţiile lui Litton despre controlul mintii în China comunistă.

— El a scris că, într-o mişcare fundamentalistă, majoritatea membrilor ajung, mai devreme sau mai târziu, într-o poziţie în care îşi dau seama că mişcarea poate că nu e

tot ce trebuie să e. în acelaşi timp, le e imposibil să plece. Sunt blocaţi. Pentru a nu claca psihic, mulţi aleg apoi să îşi modeleze complet propria voinţă în funcţie de cea a mişcării. Ceea ce înseamnă, desigur, că devin elevi-model când vine vorba despre a-i trăda şi manipula, la rândul lor, pe alţii. Cu preţul de a-şi şterge complet voinţa individuală, chiar cu mâna lor.

— Nu văd ce legătură are cu caii şi cu piesele de joc. Sau, în general, cu crimele astea.

Benjamin deschise Spotify şi începu să caute un playlist. Timpul petrecut de Vincent cu fiul său se apropia în mod evident de sfârşit.

— Lifton are un nume pentru strategia prin care ajungi în mod deliberat lipsit de voinţă, zise el. *The Psychology of the Pawn,* psihologia pionului. Un pion e o piesă pe care o poţi sacrifica. în şah, de exemplu. Unde, după cum ai subliniat atât de detaliat, există şi cai.

Vincent încerca să structureze toate asocierile care îi treceau prin cap, dar fără folos. Va trebui să se ducă în birou şi să se întindă pe covor pentru a-şi limpezi gândurile după asta. Cu puţin noroc, puzzle-ul va începe să se aşeze de la sine în subconştientul său.

Benjamin căutase deja pe Google *psychology of the pawn* şi începuse să citească.

— Ştii, conform lui Lifton, nu devii doar o piesă de joc, spuse el, mijind ochii la ecran. Devii şi un profesionist în jocul în sine. Deci să zicem că *e* un cult. Ar putea fi vorba despre nişte membri ai sectei ucişi pentru că nu erau la înălţime? Pentru că nu jucau suficient de bine? Crimele şi calul ăsta poate că sunt un avertisment pentru alţi jucători, adică pentru membrii sectei, să aibă grijă? Ca să nu li se întâmple şi lor acelaşi lucru?

Vincent închise ochii şi îşi sprijini capul de perete.

— E o teorie interesantă, dar din păcate nu

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic transmis pe

Cartea pierdută a lui Dan

fraudă pe internet. Din două motive. în primul rând, aşa cum spuneam, caii din crimele astea nu sunt piese de joc sau de sah. în al doilea rând... în al doilea rând...

t

Benjamin, cei ucişi... N-aveau cum să fie membrii unei secte.

— De unde stii?

t

Fusese cât pe ce. însă piesele puzzle-ului încă nu puteau fi puse cap la cap. Nu ajunseseră nicăieri. Iar acolo, afară, în libertate, exista în continuare cineva care nu va da înapoi de la înfăptuirea celui mai oribil lucru pe care şi-l putea imagina Vincent. Trase aer în piept.

— Pentru că aveau cinci ani.

— Södersjukhuset, spital din Stockholm.

Mina avu o senzaţie ciudată când intră pe uşa pe care scria „Secţia de neonatologie”. Era ca o vagă amintire dintr-un timp îndepărtat. Cu toate astea, mirosul făcea ca totul să pară real. Mirosul îi făcea capul să vibreze de amintiri, de durere amestecată cu fericire, într-o combinaţie pe care nu o putea oferi nimic altceva în viată.

— Auzi ţipetele? întrebă Ruben, ridicând din umeri de disconfort. Doi care ţipă la unison. N-ar trebui să aibă mai multă izolare fonică într-un loc ca ăsta? Mie îmi sună ca un cabinet al groazei. Ce dracu'!

Mina îl ignoră şi se îndreptă spre ghişeu. După un schimb de argumente, plus prezentarea insignei de poliţist, fură lăsaţi să intre. Recunoscu fără tragere de inimă că Ruben avea dreptate. Era o senzaţie stranie să păşeşti pe coridorul lung şi septic, cu uşi închise, în timp ce ţipetele veneau din toate direcţiile şi se întrepătrundeau, ca un cor al durerii ciudat.

— Ce salon e?

— Cinci.

— E chiar aici, zise Ruben, împingând în jos

chiar şi pe ea.

Camera era goală.

— Nu se poate să fi plecat deja acasă, nu-i aşa? Chiar dacă s-ar fi născut bebeluşul? Aşa rapid?

— Nu, Ruben, nu e aşa rapid, răspunse Mina pufnind. Ce concluzie tranşantă! Probabil că s-au dus la cafenea.

— Există asa ceva aici?

— Da, toate maternităţile au propriul Starbucks. Au investit, în primul rând, în spitale şi aeroporturi.

— Serios?

Ruben făcu ochii şi mai mari.

— Of, Doamne, tu chiar esti... Bineînţeles că nu. N-ai mai văzut niciodată o maternitate? Cu clasica sală de aşteptare unde sunt cafea, sendvişuri şi alte chestii? Trebuie să fi fost la vreo maternitate în interes de serviciu, la un moment dat, de-a lungul anilor. Sau nu?

— N-am pus niciodată piciorul în aşa ceva.

Minei i se păru brusc că vede ceva trist pe chipul lui.

— Acolo, spuse ea, arătând spre o cameră ceva mai mare, cu o chicinetă, canapele şi un televizor.

Pe una dintre canapele stăteau Mauro şi Cecilia. Lângă ei se afla o cutie de plastic pe roţi.

— Bună ziua! salută Mina şi intră.

Se simţi imediat inconfortabil. Mauro şi Cecilia tocmai aduseseră pe lume o nouă viaţă. Probabil că existenţa lor era epuizată, dar învăluită în sclipiri de roz. Iar acum ea şi Ruben aveau de gând să se năpustească şi s-o zdrobească. Trase cu coada ochiului la cutia de

platformă. Un bebeluş de sex nedeterminat dormea pe spate, înfăşurat într-o pătură. Lângă el fusese aşezat un elefănţel de pluş gri.

— Bună! răspunse Mauro, surprins. Voi, aici?

Mina bănuia că poliţia era ultima vizită la care s-ar fi aşteptat. Chipul i se întunecă şi se ridică în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— Putem vorbi în particular? îl întrebă Mina, aruncând o privire către Cecilia, care, în ciuda halatului alb de spital, părea neobrăzat de sprintenă, ţinând cont că tocmai născuse.

— Nu, orice aţi avea de spus, ne puteţi spune amândurora.

Mina schimbă câteva priviri cu Ruben, care încuviinţă. Deschise gura, dar nu apucă să rostească nicio vorbă, când văzu că atât Mauro, cât şi Cecilia se făcuseră albi la fată. Se uitau fix la televizorul din spatele ei.

Mina se întoarse. Pe ecran era Jenny. Stătea în faţa restaurantului lui Mauro şi vorbea cu reportera de la *Expressen,* cea pe care o recunoscuse Mina în mulţime.

— Dă mai tare! strigă Mauro, aruncându-se concomitent spre telecomandă.

Când nimeri butonul, vocea lui Jenny se revărsă în încăpere. Se uita furioasă la cameră în timp ce vorbea. Avea ochii negri şi sălbatici, iar vocea era plină de atâta ură, încât Mina simţi cum o furnică pielea.

— Am ştiut tot timpul că el e, zise ea, accentuând puternic fiecare silabă. Eu sunt singura care a înţeles, care a văzut în spatele faţadei lui. Ştiam ce îi făcea lui Lilly a noastră şi sper să mă ierte că n-am putut s-o protejez. Iar acum răutatea lui a lovit în altă familie. E un om rău. Şi acum a aflat întreaga lume.

Privirea era triumfătoare. Nu clipi nici măcar o dată. Mina văzu că Mauro începuse să tremure. Ruben făcu un pas în faţă şi-l apucă de braţ.

— Of, dacă ar fi ştiut să vii cu noi. în cutia de plastic, copilul începu să scâncească.

Nathalie stătea întinsă pe patul de campanie şi privea grinzile de lemn care se uneau în tavan, la câţiva metri deasupra ei. Un acoperiş la construirea căruia dăduse şi ea o mână de ajutor. Simţea că nu cântăreşte nimic, ca şi cum ar fi putut pluti până la grinzi să-şi facă un cuib acolo. Foamea constantă nu mai era o problemă atât de mare. Nu că ar fi început să mănânce mai mult, dar se obişnuise. Stomacul n-o mai durea la fel de tare ca înainte. în schimb, se simţea... mai uşoară. Mai alertă. De parcă toată mâncarea pe care obişnuia s-o mănânce ar fi fost o greutate care o ţinea în jos.

Dar nu mai era asa.

Acum putea să plutească.

Desigur, îi era greu să reţină un gând mai lung fără ca acesta să zboare şi să se adune printre celelalte gânduri de sus, dintre grinzile de lemn. Ştia că de obicei se pricepea mai bine să cugete la diferite lucruri. Dar la ce i-ar folosi gândurile complicate? Era cu Ines. Era în siguranţă. Asta era tot ce trebuia să ştie. Gândurile lungi aparţineau fostei ei vieţi, lumii exterioare.

Dar lumea exterioară nu mai era importantă. De parcă lumea de afară nici nu mai exista. Tot ceea ce exista era aici şi acum. Locul ăsta. Oamenii ăştia.

Bunica ei.

Se uită la tifonul înfăşurat peste degete. Se întreba dacă mai există o linie roşie sub el. Aşa spera. Dacă nu, poate că era timpul ca bunica să-i facă iar una. La o adică, putea să facă rost de o brăţară de cauciuc tare,
cum avea ea. Nathalie nu voia să-şi facă vreunul dintre ceilalţi o părere proastă despre ea sau să creadă că nu se străduieşte. Locul ei era aici. Şi

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

de multă dragoste! Măcar atât putea să facă şi ea, să dea înapoi.

Trăise toată viaţa într-o bulă protejată. Nu fusese ceva real. Nu fusese viaţă. Pur şi simplu existase. Dar aici trăia.

Văzu stele verzi când încercă să se ridice şi se simţi

ameţită. Se afundă la loc în pat şi îşi lăsă gândurile să plutească din nou spre tavan. Parcă voia să facă ceva, dar nu-şi amintea ce. Nu conta. Ines îi va spune ceea
ce trebuie să ştie. Bunica ei ştia ce e bine pentru
Bunica ei deţinea toate adevărurile.

Vincent avusese grijă să se îmbrace doar cu câteva minute înainte de a pleca să se vadă cu Mina şi cu restul echipei de poliţişti, ca să nu apuce să transpire. Observase în timpul spectacolelor din weekend că nici hainele de scenă nu miroseau prea plăcut, aşa că le dusese pe toate la curăţătorie, imediat ce se deschisese, ieri-dimineată. Iar Mina era mult mai

sensibilă decât un public de teatru. Pentru o fracţiune de secundă se gândi să-şi pună în buzunare nişte detergent. Doar în cazul în care mirosul avea un efect pozitiv. Dar îşi dădu imediat seama că, mai devreme sau mai târziu, va băga din greşeală mâna în buzunar.

Mina îl întâmpină la barierele de la recepţia din Palatul Poliţiei, cu o privire mai îngrijorată decât o văzuse el de mult timp. Probabil că nici n-ar fi sesizat mirosul de detergent.

— Bună, Vincent, îl salută ea încrâncenată.

— Ce s-a întâmplat?

— Oh, Doamne, răspunse ea, lăsându-l să treacă de barieră. Nici măcar nu poţi să te prefaci?

— Iartă, tră. De fapt am vrut să zic: merge bine antrenamentul de padel?

Mina zâmbi palid.

— Mai bine. Dar ai dreptate, desigur. Ceva nu e în regulă. Ieri am adus un suspect pentru uciderea lui Ossian. Vara trecută a fost acuzat şi pentru implicare în uciderea lui Lilly.

Vincent o privea cum se deplasează pe coridor, admirând cât de eficient era tiparul ei de mişcare. Mina mergea cu precizia cuiva care nu ezită niciodată. Presupunea că fusese nevoie de mult timp pentru a repeta.

— Dar mi se pare grozav. Ce început de săptămână! Şi mi se pare din tonul vocii tale că nu vorbeşti despre vreun răpitor, deci Nova a avut dreptate când a spus că totul a fost organizat, cu alte cuvinte? Şi acum aţi găsit creierul grupării?

— Tocmai asta e. Totul e problematic. în momentul ăsta, Mauro Meyer abia dacă se poate conduce singur prin lume. Dacă el e cel care se află în spatele întregii poveşti, atunci e cel mai bun actor pe care l-am văzut vreodată. în acelaşi timp, dovezile împotriva lui sunt mult mai solide decât cele găsite de noi doi. Voiam

doar să stii. Dacă ai fi făcut mutarea asta acum două

/

zile, probabil că ceilalţi te-ar fi ascultat. Acum nu ştiu cum vor reacţiona. în plus, se aude că şefii consideră o greşeală colaborarea cu Nova. Vor să ne concentrăm asupra lui Mauro.

Deci iar ajunsese în postura de mentalist ţăcănit, cu teorii trase de păr. Nu se schimbaseră prea multe de

data trecută. Dar îşi dădea seama că e OK cu asta. Mai

/

mult decât OK, de fapt. Nici nu conta dacă se înşală, dacă se dovedeşte că legăturile pe care le-a văzut el sunt un tipar inexistent.

Dar Mauro Meyer?! Numele îi suna cunoscut.

Vincent îl întâlnise de curând. Auzise vorbindu-se despre el... Nu, citise despre el. Cu câteva zile în urmă. Dar fusese vocea altcuiva. A Minei. El şi Mina

fuseseră... Făcu ochii mari.

— Mauro, adică tatăl lui Lilly?

— Ţi-am zis că e complicat. Hai, vino, ne aşteaptă. Şi nu uita să-i ceri lui Christer un ventilator.

Dogoarea din încăpere făcea aerul să vibreze. Cel mai rău era în mijlocul zilei. Mina se opri în prag, nesigură dacă vrea sau nu să se afle în aceeaşi cameră cu ceilalţi. Dacă n-ar fi fost Vincent, probabil că ar fi inventat o scuză ca să plece.

De la ventilatorul cu baterii din mâna lui Christer se auzea un bâzâit ca de viespe. în faţa lui, pe masă, se afla o pungă cu încă vreo 12 miniventilatoare proaspăt cumpărate. Stocul necesita reaprovizionare constantă, deoarece se stricau foarte repede, dar măcar erau de folos. îi înmână unul lui Vincent, care avea o expresie dureroasă pe faţă, în timp ce căldura din încăpere îl lovea în plin.

Petele de transpiraţie de sub braţele lui Ruben luaseră proporţii uriaşe pe cămaşa strălucitoare şi chiar şi Julia părea deranjată de căldură.

— Vă mulţumesc pentru toată munca pe care aţi depus-o atât de repede în cazul William, li se adresă Julia, întorcându-se spre Ruben şi Adam. Apropo, ce noroc că v-ati dus ieri-dimineată să vă vedeţi cu Jorgen Carlsson la Hali. Se pare că a avut un fel de accident la scurt timp după aceea. A căzut destul de rău şi au trebuit să-i pună două copci. N-am înţeles prea bine ce s-a întâmplat, dar mi s-a spus că bărbaţii

care îşi maltratează familiile dezvoltă deseori

probleme de echilibru în cadrul instituţiei. Ştiţi ceva despre asta?

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

Tăcu şi se uită întrebătoare la Ruben şi Adam.

/ /

Ruben tuşi, iar privirea lui Adam era fixată pe tavan.

Mina înţelese că momentul era propice. Pentru ea şi pentru Vincent. Dar nu mai ştia de unde să înceapă.

— Poate că mai avem ceva, anunţă ea în cele din

f t

urmă, uitându-se cu coada ochiului la Vincent. Avem, adică... eu şi Vincent. Sunt conştientă că Mauro e o

/ /

pistă solidă. Şi ce avem noi sunt doar indicii. După cum mi-a explicat Vincent, există o echilibristică între a găsi un tipar existent şi a-l crea singur, considerând dorinţele drept realitate. însă noi credem că probabilitatea să fie doar o coincidenţă nu e foarte mare, deşi aceasta există, desigur.

— Ai zis „noi”, interveni Ruben, dar nu e mai degrabă vorba doar despre Vincent? Deja sună a

Vincent şi nici măcar n-ai explicat despre ce e vorba.

— De fapt, amândoi am văzut tiparul. Dar Vincent a găsit mai multe. Vincent?

— Mda, da, începu mentalistul, dregându-şi glasul. Am auzit că aţi avut-o pe Nova aici, care a pus accent pe aspectele ritualice ale crimelor, intervalul de trei zile, precum şi răpitorii diferiţi. Deci un criminal în serie ar fi mai puţin probabil. E mai degrabă un gmp de oameni, în cazul ăsta. Ceea ce ar putea sugera că e organizat într-un anumit fel. Şi putem vedea un tipar la cele trei cadavre.

— Ai spus trei cadavre, interveni Ruben. Dar sunt două. Permite-mi să-ţi reamintesc că, desi nu stim

f ' t t

cine l-a ucis pe William, nu face încă parte din

Şi ştim deja că probabil Mauro e cel care i-a ucis pe Ossian şi Lilly. Cu toate astea, el n-are nicio legătură cu William.

— în cazul ăsta, ceea ce urmează să vă spun vă va ajuta fie cu Mauro, fie va indica o altă direcţie. Aşa cum spunea şi Mina, n-avem nimic mai mult decât indicii. Dar cu cât sunt mai multe, cu atât mai mult putem îndrăzni să credem că sunt de fapt conectate. Iar Mina şi cu mine am mai găsit ceva care-i leagă pe Ossian şi pe Lilly, dar şi cu William. Am văzut chestia asta deja la Ossian şi Lilly, dar n-am îndrăznit să fiu sigur că e vorba de ceva până când n-am găsit acelaşi lucru şi în cazul lui William, când am vizitat docul uscat miercuri. După aceea am fost foarte sigur. Peder a văzut şi el când am fost acolo.

— Păi, zi odată despre ce e vorba, îl grăbi Ruben. Ce tot bodogăni acolo?

— Cai.

Toţi cei din grup rămaseră cu gura căscată, ca nişte pui de pasăre. Apoi Ruben începu să râdă cu gura până la urechi, iar barba lui Peder se hurduca de la chicotelile retinute. Mina oftă încet. Vincent ar fi putut s-o spună mai convingător. în acelaşi timp, era greu să-l învinovăţească; nici măcar ea nu era sigură că îndrăzneşte să creadă asa ceva.

— Mă rog, nu sunt cai adevăraţi, precizează Vincent, dregându-şi glasul. Dar Lilly avea un semn de carte la ea, probabil pus acolo de cineva, un semn care înfăţişa un pursânge arab. Ossian avea un rucsac *My Little Pony* care nu era al lui. Iar în locul unde a fost găsit William, cineva scrisese pe perete cuvântul grecesc *hippo,* care înseamnă cal. E prea ciudat pentru a fi o coincidentă.

— Adică vrei să spui că e cineva care încearcă să sugereze o paralelă între copii şi cai, la asta

— Sau căutăm pe cineva care iubeşte un pic prea mult chestiile cu cai? întrebă Peder.

— Atunci da, chicoti Christer. Atunci trebuie doar să interogăm toate fetele de zece ani din oraş, ca să găsim ucigaşul!

Ruben se opri brusc din râs.

— Ce fel de generalizare nenorocită mai e şi asta? şuieră el. Nu toate fetele de zece ani sunt înnebunite după cai.

Christer îl privi uimit pe Ruben, fără să observe că ventilatorul din mâna lui se oprise. Mina habar nu avea despre ce vorbea Ruben. Era atât de ciudat de câteva zile!

— Nu e atât de simplu, continuă Vincent.

Luă un marker şi începu să scrie pe tablă.

— Dacă Nova are dreptate în presupunerea ei cu privire la elementele ritualice, calul ar putea fi un simbol important pentru făptaşi. încă din epoca fierului există secte care venerează caii. Calul era considerat o fiinţă divină, un rege sau un războinic. Venerarea calului se regăseşte şi în mitologia religioasă mai cunoscută: zeul grec Poseidon ar fi creat primul cal şi să nu-l uităm pe Loki din mitologia nordică – s- a transformat într-o iapă şi l-a născut pe Sleipnir, „cel mai însemnat dintre cai”. Dar nu stiu. E ceva care...

/

Vincent tăcu şi rămase cu privirea aţintită în gol. Mina îi urmări privirea. Părea să se gândească în timp ce se uita la harta de pe perete, unde cartierele centrale ale Stockholmului erau încadrate într-un pătrat perfect. Apoi se întoarse în prezent.

— Există şi astăzi cultul calului, adăugă el, inclusiv în Asia de Sud. Şi poate că nu e surprinzător, deoarece calul e un simbol universal al libertăţii fără bariere.

Făcu o pauză şi păru că se uită din nou la hartă, încruntându-se uşor. Vincent nu se purta ca de obicei, iar Mina ar fi vrut să-l ajute. Dar

— Deci..., dacă ar fi să vă ascultăm pe tine şi pe Nova, acum ar trebui să urmărim o sectă de apă care adoră caii şi ucide copii mici, replică Ruben sarcastic. Păi, da, sună mult mai plauzibil decât Mauro Meyer. Ai nevoie de un pachet mare de folie de aluminiu ca să întăreşti pălăria aia, Vincent? Doamne fereşte! Ştii, dacă voiai să vii aici la o cafea sau să o vezi pe Mina, puteai să spui direct. în loc de toate... astea.

Mina simţi cum îi roşesc obrajii. Dar n-avea de gând să-i permită lui Ruben s-o supere atât de uşor.

îşi ridică privirea şi se uită direct în ochii scrutători ai lui Adam. Care o făcură să rosească şi mai mult.

— Ce, nu! replică Vincent, absent. în niciun caz nu cred că e vorba despre asta, de fapt. Vreau doar să spun că...

Tăcu din nou şi se îndreptă spre harta Stockholmului. Trecu degetul arătător peste ea, într-o mişcare asemănătoare unei cruci.

— Pentru prima dată ai perfectă dreptate, comentă Ruben. Nu cu asta ne confruntăm. Avem de-a face cu Mauro Meyer, care a fost acuzat de fosta soţie că şi-a ucis propria fiică şi care acum pare să fie implicat şi în uciderea lui Ossian. în ceea ce-l priveşte pe William, nu există nido legătură, decât în imaginaţia ta.

— Mina, de ce ai aşteptat atât să-mi spui asta? întrebă Julia. Aţi fost în doc miercurea trecută, şi azi e marţi. Nu v-aţi gândit că informaţia asta ar putea fi importantă?

— Ba da, dar bănuiam că asta o să fie reacţia. Asa că

am vrut să aştept până vorbesc cu Milda despre autopsia lui William, ca să văd dacă a scos ceva mai mult la iveală. Şi mai e ceva. Ossian, Lilly şi William aveau toţi acelaşi tip de fibre de lână în gât, precum şi urme similare pe plămâni. Nu există încă nicio explicaţie cu privire la

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

prevenit, ţanţoş şi
provocator sau la modul în care au apărut urmele. Dar, per total, sunt prea multe coincidenţe să nu fie legate.

Se lăsă liniştea în încăpere.

— La naiba! exclamă Ruben. Până la urmă, ar putea
fi şi William unul dintre ei. Mauro e un criminal în
serie.

— *The Psychology of the Pawn,* murmură Vincent pentru sine, lângă hartă. Staţi puţin.

Mentalistul se întoarse la tablă şi luă un marker şi
o riglă lungă. Pe urmă aşeză un scaun la peretele cu harta şi se urcă pe el. Cu ajutorul riglei şi al markemlui trasă rapid şapte linii verticale pe harta oraşului, de la un capăt la altul. Apoi şapte orizontale.

— Era ceva în neregulă cu harta? întrebă Ruben. Vincent nu răspunse. Se dădu jos de pe scaun şi se
trase câţiva paşi mai în spate pentru a studia mai bine reţeaua de pătrăţele pe care o crease.

Mina spera să nu fi făcut insolaţie. în caz că făcuse, va auzi vorbindu-se despre acest fiasco în următorii
zece ani. Probabil zilnic. Părea evident că Vincent îşi
pierduse minţile de tot.

— O explicaţie, Vincent? interveni Julia.

Vincent se întoarse şi-i privi cu nişte ochi confuzi, ca şi cum ar fi uitat că nu e singur în cameră.

— E ceva ce... mi-a spus un prieten. Despre caii care sunt pioni. La fel ca membrii unui cult. Aşa că mă întrebam în ce jocuri sunt cai.

Ruben oftă şi bătu din palme.

— Şahul, răspunse Christer, care părea brusc interesat. Şi apoi la trot, bineînţeles. Asta al doilea e costisitor, iar primul e umilitor.

Nimeni nu știa ce făcuse Vincent. împărţise întregul centru al oraşului Stockholm în pătrate ordonate, opt pe opt. Ca o tablă de şah. Marginea exterioară a reţelei de pătrate încadra exact toată partea centrală a oraşului.

— M-am gândit că piesele de şah ar putea fi simbolizate de copii, explică Vincent, numerotând rapid rândurile cu cifre de la 1 la 8, de jos în sus.

Apoi scrise sub coloane a, b, c, d, e, f, g şi h.

— Atunci de ce nu există şi alte piese, cum ar fi pioni sau turnuri? întrebă Christer. Nimeni nu joacă şah doar cu cai.

— în mod normal, ai dreptate. însă...

Vincent se îndreptă spre hartă şi căută locul unde fusese găsită Lilly. Era în colţul din dreapta jos, în caseta marcată cu hl. Scrise „Lilly” în căsuţă. Apoi scrise „William” la Beckholmen, în caseta g3, penultimul pătrat din al treilea rând de jos. Şi, la final, „Ossian” pe Skeppsholmen, care era careul f4, al şaselea din rândul al patrulea.

— Există o problemă clasică de şah care azi se numeşte *Knight's tour,* explică el. Una dintre cele mai vechi menţiuni despre ea e în sanscrită. Pe atunci se numea „Turagapadabandha”. Ceea ce, literal, înseamnă „o ordine creată prin paşii calului”.

Mina tuşi discret în pumn. Când Vincent se uită la ea cu o privire întrebătoare, ea clătină imperceptibil din cap. N-ar fi fost bine să le piardă atenţia acum, că în sfârsit îl ascultau.

t

— Am vrut doar să clarific legătura cu caii, spuse el, aruncându-le o privire de scuze. Dar poate voi nu... în fine. Toată chestia implică mutarea calului, astfel încât să viziteze o dată toate pătratele de pe tabla de şah, dar fără a se întoarce vreodată pe un pătrat pe care s-a aflat înainte. Dacă începem cu locul în care a fost găsită Lilly, avem colţul din dreapta. De acolo vedem că există doar două mutări posibile pe

un cal, conform regulilor şahului.

Scrise apăsat cu markerul în două dintre pătratele de pe hartă.

— Una dintre aceste mutări, după cum puteţi vedea, este la g3, unde a fost găsit şase luni mai târziu William. De acolo, există cinci noi mişcări posibile.

Puse puncte în cele cinci căsuţe posibile.

— Dar niciunul dintre ele nu se află acolo unde l-am găsit pe Ossian, spuse Adam.

— Corect. Dar vedeţi, nu?

Mentalistul dădu din cap cu subînţeles spre hartă. După câteva secunde fără nicio reacţie, oftă şi arătă spre unul dintre puncte, în pătratul e2. în mijlocul pătratului se afla parcul Fatbur.

— Asta este una dintre mişcările posibile de la William. Iar de aici se poate merge direct la Ossian, pe f4. De fapt, parcul Fatbur e singura mişcare rezonabilă
pornind de la William, dacă nu vrei să-ţi blochezi calul într-un colt.

;

— OK, dar mica ta teorie nu ţine, zise Ruben. Pentru că în parcul ăla n-a murit niciun copil. Ar fi fost descoperit imediat, ţinând cont câtă lume circulă pe acolo. E o idee drăguţă să-i vezi pe copii ca pioni într- o partidă de şah uriaşă, prin tot oraşul. Şi trebuie să recunosc că a fost chiar sofisticat ca semnul de carte, ghiozdanul şi mâzgăleala aia să fie asociate cu..., cum se numea? *Knight's dayl*

— *Knight's tour.*

— Dar nu ştiu de câte ori va trebui s-o spun. De data asta nu există niciun puzzle. Există Mauro Meyer. Iar el nu e capabil de aşa ceva, crede-mă. E ocupat să schimbe scutece, spuse Ruben iritat.

— Oricum, există o fântână în mijlocul parcului Fatbur, mormăi Peder. Asta, apropo de apă.

— Dar ce dracu'..., bombăni Ruben.

— Ati verificat sub fântână? întrebă Vincent.

— Nu, de ce să fi verificat? spuse Ruben. Pentru că nu aveam altceva mai bun de făcut în timp ce ne duceam să-l săltăm pe Mauro?

Bosse gâfâia cu limba scoasă, tolănit pe podea lângă Christer. Mina nici măcar nu observase că e acolo, atât de cuminte fusese câinele. Căldura blestemată îi omora încet, dar sigur pe toţi.

— Atunci am o sugestie. Verificaţi parcul. Dacă nu găsiţi nimic, nu vă mai deranjez. Poate că nu mă credeţi, dar îmi doresc din tot sufletul să reiasă că ;[7] Ruben are dreptate, că aveţi făptaşul, iar eu şi Nova suntem duşi cu pluta. Că vedem tipare care nu există. Nu-mi doresc nimic mai mult. Dar dacă totuşi găsiţi ceva, atunci înseamnă că am avut dreptate cu teoria mea.

Julia îşi făcea vânt cu un evantai improvizat dintr- un dosar. Mişcarea îi făcu pe toţi să se uite în direcţia ei.

— Asta implică nişte costuri considerabile, spuse ea. Să săpăm un parc. Să spargem o fântână. Nu e ceva ce putem face impulsiv, doar fiindcă ai desenat tu nişte pătrăţele pe o hartă. Mai ales că avem deja un suspect în arest. Cel puţin eu aş vrea ca grupul ăsta să mai existe o vreme. Trebuie să ne oferi ceva mai mult. Şi *t* în plus...

Ezită o secundă.

— ...am primit instrucţiuni clare din partea conducerii. Şefii nu consideră că pista cu secta ne va duce în vreo direcţie bună şi susţin anchetarea în amănunt a lui Mauro. Au fost foarte clari în privinţa asta. Existenţa grupului ar putea fi pusă în pericol dacă nu-i ascultăm. Şi nu spun că se înşală. Chiar tind să cred că ar putea avea dreptate, deşi de obicei nu fac asta. Ce ne propui tu aici pare prea tras de păr.

Vincent puse capacul markerului. Apoi bătu cu el în pătratele goale de pe hartă.

— înţeleg ce spui. Dar să presupunem că ei se înşală. Haideţi să ne jucăm cu ideea că nu Mauro Meyer e cel care se află în spatele poveştii. Că oricine ar fi, e încă în libertate. Dacă Ossian, Lilly şi William sunt într- adevăr începutul unui *Knight's tour,* mai sunt multe mutări de făcut. în cazul ăsta, fiecare nouă mutare ar putea însemna un alt copil ucis. Şi mai sunt 61 de pătrate pe tabla de şah după cele trei. Chiar vă puteţi permite să riscaţi?

Vincent îi lăsă pe ceilalţi să iasă primii din sala de şedinţe. Când Peder trecu pe lângă el, îi căzu ceva din buzunar. Era o cutiuţă roşie plată, pe care Vincent o ridică de pe jos. Ar fi recunoscut-o oriunde. Conţinea un pachet de cărţi, dar nu orice pachet, ci un Bicycle de la United States Playing Card Company. Cu spatele roşu, în format pocher, puţin mai lat decât clasicul pachet suedez de bridge.

Vincent cunoştea doar două tipuri de oameni care foloseau asemenea cărţi de joc: jucătorii de pocher şi vrăjitorii. Peder nu părea nici una, nici alta.

— Peder, stai! strigă Vincent, grăbindu-se după el şi fluturând setul de cărţi de joc. Ţi-a căzut ceva.

Peder se opri, se întoarse şi făcu ochii mari când
văzu ce tine Vincent în mână.

— Vai, mulţumesc!

— Jucătorii de pocher nu obişnuiesc să se plimbe cu pachetele de cărţi la ei, remarcă Vincent, apropiindu- se de Peder. Atunci tu de ce o faci?

Peder se uită în jur, pe coridor. Apoi îi făcu semn lui Vincent să intre într-o încăpere din apropiere şi închise repede uşa în urma lor.

— Nu vreau să audă ceilalţi, explică el cu voce

jaben. Da, triplete au un verişor. Casper. Mama lui şi soţia mea, Anette, sunt surori. în mai puţin de trei săptămâni e petrecere de ziua lui Casper şi, da, Anette şi sora ei se pare că au decis că eu o să fac un număr de magie la petrecere. Casper nu-şi mai încape în piele de fericire. Aşa că încerc cu disperare să învăţ câteva
trucuri cu cărţi.

Peder părea atât de profund nefericit, încât Vincent trebui să-şi muşte buza ca să nu râdă.

— Şi câţi ani are Casper?

— Cinci.

Vincent puse pachetul de cărţi pe biroul din cameră şi îi făcu semn lui Peder să se aşeze pe un scaun. După care se aşează şi el.

— în cazul ăsta mi-e teamă că ai început de la capătul greşit. Să faci un număr de magie pentru copii e unul dintre cele mai grele lucruri din lume.

Peder păru şi mai nefericit, dacă era posibil aşa ceva.

— De ce sunt atât de mulţi oameni fascinaţi de magie? întrebă Vincent. Păi, pentru că magia încalcă legile care guvernează lumea. Ştim că oamenii nu pot zbura. De aceea magia ne provoacă imaginaţia şi viziunea asupra lumii atunci când cineva zboară brusc pe o scenă din Las Vegas. însă copiii n-au apucat să înveţe aceste legi. Pentru ei, lumea e încă neexplorată. Nu există niciun motiv pentru care magia să nu fie pe bune.

— Ca zânele din Winx, spuse Peder cu melancolie. Aventurile lor sunt cât se poate de reale pentru triplete.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, dar da, absolut. Ce vreau să spun e că un copil nu va fi impresionat de faptul că o carte îşi schimbă locul cu alta din pachet. Copiii n-au niciun motiv să creadă că ar fi imposibil.

Peder surâse şi îşi mângâie faţa.

— Deci vrei să spui că nu se pot face numere de magie pentru copii? Mulţumesc. O să discut cu Anette. Sora ei mă va urî. E în regulă dacă le dau numărul tău?

— Ai înţeles greşit. Bineînţeles că poţi face magie pentru copii. îi poţi surprinde. Implică-i. Pune-i să tină lucruri în mână. Fă-i să râdă. Dacă îţi stabileşti

obiectivul ăsta, în loc să înveţi trucuri perfecte, vei avea succes. Concentrează-te doar pe ceea ce trebuie.

— Să-i surprind şi să-i implic. S-a zis cu mine.

Vincent luă pachetul de cărţi şi-l ţinu deasupra

unui coş de gunoi.

— Dar uită de asta, te rog, zise el şi dădu drumul pachetului.

— Cum ţi se pare că a mers?

Vincent dispăruse imediat după întâlnire, ca să discute ceva cu Peder. Dar apoi o căutase pe Mina, iar ea nu-şi dorea nimic altceva decât să mai vorbească cu

el. Dar nu în Palatul Poliţiei, unde pereţii aveau urechi. Ca să nu mai vorbim de privirile colegilor. îl văzuse clar pe Ruben dându-şi ochii peste cap când îşi prezentase Vincent teoria.

De aceea îl scosese din sediu şi îl dusese în parcul Kronoberg, care era de fapt doar un deal acoperit de copaci, situat între Palatul Poliţiei şi Fridhemsplan. Dar copacii făceau o umbră frumoasă. Şi era cu cel puţin câteva grade mai răcoare pe aleea de sub copaci decât în sala de şedinţe.

— îţi sunt recunoscător pentru audienţa de aici, din pădure, regină Mina, dar îmi voi repeta întrebarea. Colegii tăi mă cred nebun?

Ea îl privi cu surprindere prefăcută.

— A existat vreodată vreun dubiu în legătură cu asta? Ştim cu toţii că eşti complet dus.

Vincent luă un băţ şi începu să răzuiască ceva de pe pantof.

— Aminteşte-mi să nu-mi mai cumpăr niciodată sneakersi albi.

— Da, chiar am fost puţin îngrijorată când i-am văzut. Am crezut că ţi-ai pierdut stilul, acum, la bătrâneţe.

Vincent scăpă de o bucăţică de noroi şi flutură băţul lipicios spre ea, drept răzbunare pentru comentariul pe care îl făcuse. Mina îi aruncă o privire care ar fi putut da foc bucăţii de lemn.

— Atât timp cât cel puţin tu mă crezi un geniu, sunt fericit, replică el, lăsând băţul jos.

— Bineînţeles, îl asigură ea, dând băţul la o parte cu piciorul. Eşti foarte înţelept. Şi puternic. Ca să nu mai spunem cât de misterios eşti.

— Nu uita că sunt şi drăguţ cu copiii.

De ce cu Amir nu putea să vorbească atât de uşor? Sau cu altcineva? Cu siguranţă nu era nimic în neregulă cu Amir. Cu ea era ceva în neregulă, ştia asta. întotdeauna fusese asa.

Până când apăruse Vincent.

Cu Vincent, nu mai era nimic în neregulă cu ea.

Şi asta era o problemă în sine.

— Acum serios, ce ai spus acolo la şedinţă... a fost un pic cam extrem. Şah matematic? Cu cai?

— Stiu.

Vincent se întoarse spre ea. Părea nefericit.

— De când cu toată povestea cu Jane, s-a întâmplat ceva cu mine. Se pare că nu reuşesc să pun cap la cap tiparele pe care ar trebui să le văd. Şi văd tipare care uneori nu există. E ca şi cum creierul meu şi cu mine nu mai suntem prieteni. O parte din mine speră că aveţi dreptate, că aţi găsit ucigaşul şi că

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

totul e real, terminat pe cum. Dar, în acelaşi timp, prea multe lucruri mi se par prea asemănătoare ca să fie totul doar în imaginaţia mea.

— Trebuie să ai o imaginaţie ciudată, în cazul ăsta.

Vincent roşi şi îşi feri privirea.

— De ce nu m-ai căutat? întrebă el încet.

Venise atât de brusc, încât Mina avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă ce voia să spună.

— Eu? Am crezut că nu vrei să... Nici tu nu m-ai căutat.

— Ştiu. N-am ştiut cum... Cazul era rezolvat. Am

încercat să găsesc o mulţime de alte motive, dar niciunul dintre ele nu era adevărat.

Tot nu se uita la ea.

— Şi atunci ce e adevărat?

— Mă tem că încep să devin din ce în ce mai prost la găsit răspuns la întrebarea asta, zise el, privind-o în sfârsit.

Mina se uită direct în ochii lui de un albastru-deschis. Umerii mentalistului se lăsaseră mai mult ca de obicei. în general, postura lui era mândră şi dreaptă. Dar nu azi. Era clar că îl tulbura ceva. Nu era surprinzător, având în vedere ce-i spusese despre Maria, desigur, dar parcă mai era ceva. Ceva care îl afecta în adâncul sufletului, în acel loc pe care ea doar îl vedea. Locul care era cu adevărat el. îi puse mâna pe umăr.

— Vincent...

— întâlnirea! exclamă el brusc. Ai fost la întâlnire?

— Şi aici audienta a luat sfârsit. Nu aveai care să te joci?

Ruben stătea în faţa casei galbene, încercând să-şi adune curajul. Era cât se poate de absurd că trebuia să aibă emoţii, el, care nu avea niciodată emoţii. Dar nu era o situaţie obişnuită.

Iar ultima dată ieşise prea bine. Respiră adânc, apoi sună la uşă. îi deschise aproape imediat şi o văzu chiar în faţa lui. Avea părul lung şi şaten, un tricou şi blugi. Şi arăta exact ca mama ei. Dar şi ca altcineva. Cineva pe care Ruben îl vedea în oglindă în fiecare dimineaţă.

— Bună, Astrid!

Simţi brusc un nod în gât.

— Bună, Ruben! răspunse ea veselă.

îi făcu loc să intre în hol. Oare să se descalte şi să-şi dea jos geaca sau ar fi părut prea insistent? Cel mai bine ar fi să nu facă nimic necugetat. Astrid rămăsese lângă el, cu o expresie optimistă, dar nu spunea nimic.

— Deci..., începu el. Cum e la şcoală?

— Sunt în vacanta de vară.

îi venea să îşi dea o palmă peste frunte. Chiar era prost? Bineînţeles că fata era în vacanţa de vară. Un tată ar trebui să ştie aşa ceva.

— Bună! Ai venit? întrebă Ellinor, ieşind din bucătărie. N-am auzit soneria.

Se uită la ceas, în continuare nu foarte fericită să-l vadă, dar măcar tonul ei era ceva mai blând decât data trecută.

— Hai, intră!

Micul hol ducea într-o sufragerie, unde se vedea o masă mare de stejar plină de creioane şi hârtii. Cuiva din familie clar îi plăcea să deseneze. Casa era decorată aerisit, cu pereţi albi şi mobilier de culoare deschisă. Lumina accentua tablourile colorate atârnate pe pereţi. în anii în care fuseseră împreună, Ellinor vorbise deseori despre dorinţa de a se apuca de pictat. Aparent, îşi concretizase dorinţa. Şi era şi talentată, din câte remarcă Ruben.

Se aşezară la masă. Ellinor nu-l întrebă dacă vrea

revăzut, dar cred că e

cred, dar cred că e. Ochii ei din bucătărie părea oprită. Semnalul era clar. Nu va zăbovi aici mai mult decât era necesar.

— Mă bucur să te revăd, Ellinor, începu el. Vorbesc serios. Mă bucur să vă văd pe amândouă. Mulţumesc ca ai răspuns.

Nu se înşelase data trecută; prezenţa lui Ellinor depăşea încăperea în care se aflau. Cât de tâmpit fusese că o lăsase să plece! Dar n-avea de gând să facă greşeala de a începe să rumege chestii din trecut. N-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

/

— Recunosc că am fost surprinsă că vrei să vorbeşti. Dar una e că ştii, şi alta e să încep să am din nou
încredere în tine. Tu cum vezi situatia?

/

— Păi, mă gândeam că poate Astrid şi cu mine am putea petrece puţin timp împreună. Când vrea ea. Şi când poate. Şi când o laşi tu, desigur.

Ellinor îl privi cu suspiciune.

— Tu nu eşti chiar cea mai responsabilă persoană pe care o cunosc. Ai putea foarte bine s-o uiţi la Riche[H].

— Crezi sau nu, dar nu mai sunt aceeaşi persoană ca acum zece ani. Sau nici măcar ca acum un an. Ai fi surprinsă.

— Ce spui, Astrid? Ştiu că noi două am vorbit de mai multe ori despre asta, dar poţi să te răzgândeşti. Nu contează că Ruben e tatăl tău biologic, nu trebuie să te vezi cu el dacă nu vrei. Cum te simţi?

— Mă simt foarte ciudat, răspunse Astrid. Dar cred că va fi bine. Şi de fapt am mobilul la mine, mamă.

— OK. Două ore. Pentru început. Să vii acasă la cină.

Două ore. Nu era chiar ceea ce avusese el în minte.

Dar era, într-adevăr, mai devreme decât nimic; în definitiv, era după- amiază, iar el habar n-avea când ia cina un copil de zece ani. Sau când trebuie să meargă la culcare, seara. Dacă nu făcea prea multe greşeli, poate că data viitoare îl lăsa să stea mai mult cu ea.

Ieşiră în hol. Scoase o şapcă de poliţist pe care o avea la el şi i-o puse lui Astrid pe cap. îi coborî până la urechi. Oare i se părea drăguţ sau se va supăra? Habar n-avea cum să se poarte cu fetiţele. Dar îşi amintea ce- i plăcea lui când avea zece ani. N-ar trebui să fie diferenţe prea mari.

— M-am gândit că am putea face o mică plimbare cu maşina poliţiei. Şi să vezi câinii poliţişti de la sediu. Ştii, eu de fapt acum sunt în timpul serviciului. îţi plac câinii?

Astrid încuviinţă nerăbdătoare. Ruben se întreba dacă nu cumva ar trebui să adauge şi o vizită la poligonul de tragere, dar poate că ar fi prea mult. Trebuia să păstreze ceva şi pentru data viitoare.

— îmi plac foarte mult câinii, zise ea. Dar câinii poliţişti nu sunt mari şi muscă?

— Pot fi fiorosi dacă esti hot, râse Ruben.

— Ce bine, zise Astrid, îndreptându-şi şapca de poliţist. Pentru că eu nu sunt hoţ. Mamă, noi plecăm.

Astrid ieşi pe uşă. Ruben era pe punctul de a o urma, dar Ellinor îl reţinu punându-i mâna pe braţ.

— Dacă nu te porţi exemplar, n-o mai vezi niciodată, îl anunţă ea, fulgerându-l cu privirea. îţi dau o şansă. Una.

Ruben înghiţi în sec. Nu era obişnuit să fie atât de nesigur pe el. Nu-i plăcea. încuviinţă tăcut şi ieşi. Astrid se îndrepta deja spre parcare. La naiba! Nici măcar nu o întrebase pe Ellinor dacă Astrid are voie să mănânce îngheţată. Dar apoi se răzgândi. De fapt, putea să decidă şi singur. La urma urmei, era tatăl ei.

la Restaurant în Stockholm.

Vincent citi încă o dată e-mailul de la Umberto. Venise în timp ce se afla în parc cu Mina, dar îl văzuse abia când ajunsese acasă. Logoul roşu al TV4 strălucea în semnătura e-mailului, alături de sigla cu mătuşa zâmbitoare a companiei de producţie Jarowsky. Singurul comentariu al lui Umberto era: „Acum se întâmplă, *amico miol“,* la care adăugase un *smiley* cu ochelari de soare. Restul textului era de la compania de producţie. Vincent simţi cum moare încet pe dinăuntru, acolo, pe scaunul din bucătărie.

E-mailul indica itinerarul de călătorie spre o mică insulă de pe coasta Franţei, mai exact insula unde se filma *Prizonierii de la Fort.* Compania de producţie trimisese şi câteva fotografii cu fortul, probabil pentru a-i stârni curiozitatea. Cu toate astea, imaginile cu clădirea de piatră, cu un aer uşor militar, avură efectul opus. Era ultimul loc de pe Pământ pe care dorea să-l viziteze. Când făcu zoom pe imagine, i se păru că zăreşte tunul. Sigur pe el l-ar fi ales pentru tun. Era convins.

Mesajul preciza că va ajunge acolo peste aproximativ trei săptămâni. Douăzeci şi cinci de zile, mai exact. Probabil că avea timp suficient să-şi găsească un avocat şi să-şi scrie testamentul. Cel mai mult voia să se asigure că Umberto şi ShowLife Productions nu vor primi niciun ban dacă nu supravieţuieşte.

— Ce-i asta?

Rebecka apăruse în spatele lui şi se uita curioasă la telefon, peste umărul lui.

— Fort Boyard! Dar tată..., începu ea, îngrozită. Doar nu te duci la *Prizonierii de la Fort,* nu?

Vincent se întoarse şi se uită la fiica sa. Ţinea în

/ *r*

mână un sendviş de care părea să fi uitat. Groaza de pe faţa ei nu era simulată.

— Şi dacă n-am să pot?

— Atunci n-o să mai pot merge la şcoală pentru tot semestrul. Va trebui să mă mut la Denis şi să nu mai ies niciodată din casă.

— Ei, cum aşa? îl iau pe Dennis cu mine ca interpret. Doar e francez! Am tipărit deja tricouri cu poza aia de familie de la Liseberg, ştii tu, poza în care stai chiar pe primele locuri în roller-coaster şi arăţi absolut îngrozită. Eu şi Dennis le vom purta tot timpul.

Groaza din ochii fiicei sale se transformă în ură pură.

— îl cheamă Denis, răbufni ea, pronunţând numele cu accent franţuzesc. Şi dacă poza aia ajunge în apropierea lui, eşti un om mort.

O maşinuţă Lego intră în grabă în bucătărie cu Aston în urma ei, fredonând ceea ce era probabil un cântec al trupei Queen, deşi nu se prea înţelegea. Impactul Rebeckăi asupra lui Aston era şi neliniştitor,

dar şi emoţionant.

— Uite, tati! exclamă Aston. Vacantă cu maşina!

încăpem cu toţii în maşină. Mă joc de-a familia imaginară. Exact ca tine!

— Cred că ai vrut să spui familia de coşmar, îl corectă Rebecka pe Aston.

— Aston, doar pentru că Benjamin şi Rebecka au altă mamă nu înseamnă că..., oftă Vincent, după care renunţă.

Rebecka îl fixă cu privirea.

— Sper să te catapulteze din tun, fără să te fi legat bine, zise ea încet şi se îndreptă spre camera ei, ţinând sendvisul strâns în mână.

— Poţi să hrăneşti peştii când o să treci pe aici? întrebă el.

— Pot să hrănesc peştii *cu tine,* şuieră ea şi trânti uşa. Aston începuse din nou să cânte şi ajunsese la

refren. Striga din toţi rărunchii singurele cuvinte

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

pe canal local

pe post:

— *Show mustgo oooonl*

Vincent era de acord din toată inima. Spectacolul trebuia să continue. Singura întrebare era cât anume mai continua.

Mina se trezi din cauza unui sunet strident. La început îi veni greu să-l identifice, blocată cum era într-o secvenţă de vis despre cai, fibre, Milda cu un bisturiu în mână şi piese de şah mai mari decât ea, care ameninţau s-o strivească, în timp ce se deplasau pe o tablă uriaşă.

Se uită în jur, confuză. La televizor se difuza un program de divertisment estival. Adormise pe canapea. Sunetul strident se auzi din nou şi îşi dădu seama că era telefonul mobil. Era pe măsuţa de cafea, strălucind furios.

— Alo...

Răspunsese cu o voce groasă şi răguşită. îşi drese glasul şi încercă din nou.

— Alo?

— Nu mai am de gând să aştept, Mina.

Era straniu cum se găsise tocmai acum s-o sune şi s-o trezească din somn. O cuprinse o uşoară anxietate, cum se întâmpla de fiecare dată când îi auzea vocea. Deşi trecuse atâta vreme, cu greu îşi putea aminti vreun moment în care nu fusese asa. întotdeauna o făcuse să se simtă inferioară. Ca şi cum ea ar fi fost cea cu defecte, iar el, cel perfect. întotdeauna îi plăcuse să repare lucruri. Să le aşeze la locul lor. Poate că aşa fusese şi cu ea. în orice caz, asta îl făcea perfect pentru rolul pe care îl avea în prezent.

— Azi e marţi. Au trecut 11 zile, spuse el. Şi nicio veste. Un părinte responsabil ar fi luat-o de mult de acolo.

Un părinte responsabil. Mina înţelegea foarte bine la cine se referea.

— N-are rost să te duci acolo şi să-i sperii de moarte, răspunse ea, uitându-se la ceasul de la mână. Mâine mă duc la centrul lor, cu maşina

putea să fie chiar binevoitoare dacă mă vede acolo în uniformă. Mi-e greu să cred că ar dezvălui cine sunt.

— De ce mâine? întrebă el nerăbdător. De ce nu acum?

— Pentru că e 11:15 seara. Şi nu cred că s-a întâmplat nimic urgent. Am vorbit cu Ines acum câteva zile şi m-a asigurat că totul e în regulă.

— Şi de când ai încredere în mama ta? Du-te mâine la prima oră. Sună-mă de îndată ce te întorci.

închise fără să aştepte un răspuns, iar ea simţi cum îi pică umerii.

Stomacul începu să-i ghiorăie sonor. Se pare că uitase să ia cina.

Se ridică, se îndreptă spre congelator şi trase un sertar. Contemplă oferta câteva momente. Avea de ales între paste Alfredo şi *nasi goreng.* Alese Alfredo. Cu grijă, inspectă plasticul care acoperea caserola. Ridică ambalajul spre veioza din bucătărie, ca să vadă dacă nu cumva era sfâşiat, caz în care ar fi putut intra bacterii în pachet. Dar plasticul părea intact. îl scoase cu grijă şi puse conţinutul în cuptorul cu microunde, îl încălzi la cea mai mare treaptă şi puţin mai mult decât ar fi trebuit de fapt. Mâncarea era prea gătită, dar mai bine aşa. Deşi nu dispunea de dovezi ştiinţifice, era convinsă că tot ce era viu în alimente era ucis mai eficient dacă era expus la cât mai multe radiaţii.

în cele din urmă, apăsă butonul de deschidere şi scoase caserola. Aburul îi fripse degetele.

— La naiba!

Aruncă pe blatul chiuvetei caserola cu mâncare şi suflă peste degete. Doar să nu facă băşici! Văzu cu ochii minţii cum îi cresc băşici mari, pline de lichid, pe buricele degetelor.

Gândul îl trimise să vomite. în cazul ăsta mai bine le-ar fi amputat. De fapt, poate ar trebui s-o dea încolo de mâncare. La ce-i trebuia? Era târziu. Numai că stomacul ei îi dicta altceva.

După ce se mai răcori caserola, încercă din nou s-o atingă. De data asta merse mai bine. Luă cutia, o furculiţă şi şervetele umede şi se aşează pe canapea.

Cină la televizor. întotdeauna, cină la televizor. Şterse cu grijă furculiţa cu un şerveţel umed, apoi o înfipse în mâncare şi respiră adânc. Exista o companie care se lăuda că are bacterii vii în laptele bătut pe care-l producea. Ce scârbos! Spera cu ardoare că în mâncarea pe care o avea în faţă nu era nimic viu. La televizor, Benjamin Ingrosso cânta ceva despre dragostea pierdută. închise ochii şi băgă furculiţa în gură.

— Eşti conştient că asta nu-ţi prea susţine teoria, nu?

Fântâna din parcul Fatbur avea doar o jumătate de metru înălţime şi nu era suficient de adâncă să zacă acolo un cadavru fără să fie observat. Nici măcar sub marginea boltită nu era posibil aşa ceva. Vincent dădea roată fântânii, în timp ce Peder îşi răcorea mâinile în apa rece.

— Julia ţi-a făcut un serviciu când m-a rugat să vin aici cu tine, continuă Peder, înăbuşind un căscat matinal. A fost puţin cam greu de digerat ceea ce ai spus. Cred că datorezi poliţiei o hartă de perete nouă. Dar suntem aici pentru că Julia vrea să înţelegi şi singur cât de absurdă e teoria ta cu jocul de şah. Şi sper că înţelegi cât de multe riscă, lăsându-te să-ţi faci damblaua. Va avea mari probleme cu conducerea dacă află. Şi asta va duce, automat, la probleme pentru grupul nostru.

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

— Nu-i joc, îi răspunse Vincent. *Knight's tour* e o provocare matematică de mutare a pieselor, astfel încât niciun punct să nu fie vizitat de două ori. La fel ca ucigaşul nostru, care găseşte mereu un nou loc pentru victime.

Se uită la suprafaţa plată a parcului. Nu era prea mare, îl vedeai cu uşurinţă de la un capăt la altul.

— Dar vezi şi singur, cu ochii tăi. Cu excepţia fântânii, în parcul ăsta nu există niciun loc unde ar putea fi ascuns un cadavru fără să fie descoperit imediat. în cazul ăsta, l-am fi găsit deja. Şi, dacă l-am fi găsit, poate că ai fi avut dreptate. Dar n-am găsit nimic. Deci n-ai dreptate. Din păcate, dacă e să mă întrebi pe mine. Fiindcă era o teorie palpitantă, chiar dacă era un pic trăsnită.

— Asta dacă nu cumva cadavrul a fost îngropat. Poate ar trebui să săpaţi puţin.

Peder oftă şi lovi cu piciorul în pavajul amenajat în jurul fântânii.

— Aşa cum zicea şi Julia. Nu putem să închidem un parc întreg şi să ne apucăm de săpat la întâmplare doar fiindcă ţie îţi place şahul, zise el, stropindu-şi faţa cu apă rece din fântâna arteziană. Nici măcar n- am şti unde să căutăm. Nu, eu chiar încep să cred mai mult în teoria improbabilă a Novei, cea legată de apă.

Oftă fericit de răcoarea apei.

Vincent începu să meargă pe cărarea din jurul

fântânii.

— Nova se pricepe foarte bine la ce face, spuse el. Dar teoria ei e inutilă. Vă face să trageţi de timp şi atât. Şi de-ar fi adevărat, în oraşul ăsta sunt mai multe

locuri care se află lângă apă decât locuri care nu se află lângă apă. Simbolistica lăsatului cuiva pe malul apei nu e aşa de puternică dacă asta e cea mai simplă variantă. La fel de simplu ar fi şi în cazul unui ucigaş care vine cu barca.

— Şi ar urma să-mi târnele pe uscat, până unde ajunge de pe barcă, vrei să spui? întrebă Peder gânditor. De fapt, nu e o idee prea rea. Şi e mult mai simplă şi decât secta ei, şi decât jocul tău de şah.

Picăturile de apă încă îi mai străluceau în barba stufoasă. Probabil că Mina ar fi avut ceva de spus despre puritatea apei de fântână care curgea acum din barba şi pe cămaşa lui Peder.

— Crede-mă, mi-ar plăcea să mă înşel cu privire la nivelul de inteligenţă pe care i l-am atribuit ucigaşului nostru. Nimeni n-ar fi mai fericit ca mine dacă ar fi vorba despre cineva care n-a auzit niciodată de *Knight's tour,* şi care doar are un Flipper— cu motor în afara bordului. O astfel de persoană e probabil mult mai uşor de prins. Din păcate, avem o mică problemă. William a fost găsit în docul uscat, după ce acesta fusese golit de apă. Singurele ambarcaţiuni care se puteau apropia erau cele deja închise în doc.

— Pe de altă parte, nici aici, în parc, n-ai unde să ascunzi un cadavru, replică Peder. Asta apropo de jocul tău de şah.

— Doar pentru că nu-l vedem, nu înseamnă că nu există, răspunse Vincent gânditor.

— Mi se pare că discuţia se învârte în cerc. Putem să facem o înţelegere? Trebuie să dau o tură scurtă până acasă. Am uitat scutecele noi în maşină azi-dimineată.

Dar tu poţi să mai rămâi prin zonă. Dacă dai peste un loc unde crezi că se află cadavrul şi aduci şi nişte

argumente, promit să încerc s-o conving pe Julia să fie de acord să săpăm. Dar numai în acel loc. Şi doar o dată. Bine?

Vincent privi parcul cu gazon, copaci plantaţi şi alei amenajate cu grijă.

Parcul în care era imposibil să ascunzi ceva fără să fie descoperit imediat.

Parcul în care nu fusese găsit nimic.

— Foarte bine, răspunse el.

[15] Un model de barcă cu motor.

Mina vira în grădina domeniului unde îşi desfăşura activitatea Epicura. Sunase dimineaţă să anunţe că vine, pentru orice eventualitate, pentru ca Ines şi Nova să fie pregătite şi să poată să păstreze aparenţele în faţa lui Nathalie. Le spusese că vine doar în calitate de poliţist. în ciuda tuturor celor petrecute cu Nathalie, Nova le putea fi de folos în anchetă, iar Mina nu voia să lase afacerile personale să pună în pericol relaţia dintre Nova şi grupul de investigaţii. Trebuia să reuşească să ţină cele două lucruri separate.

Ridică mâna şi făcu semn când o văzu pe Nova aşteptând-o în curte. Căldura vibra în aer, în ciuda orei matinale, dar Nova părea răcoroasă în hainele ei albe de mătase. Mina simţi însă cum sudoarea începe să-i curgă pe spate imediat ce coborî din maşină. Ce ins sadic hotărâse ca hainele poliţiştilor să fie negre? Se luptă cu impulsul de a se arunca înapoi în maşină, de a da aerul condiţionat la maximum şi de a

propune să poarte discuţia acolo.

— Bine-ai venit! o întâmpină Nova, toată un zâmbet.

Se apropie de Mina, de data asta fără să mai încerce

s-o îmbrăţişeze.

Mereu era câte ceva.

— Hai, să intrăm, o îndemnă Nova, aruncând o privire spre uniforma Minei. E mult prea cald să stăm afară.

O luă înainte, cu paşi vioi, spre clădirea principală. Mina o urmă, cu sudoarea curgând acum prin toţi porii. Verifică să fie sigură că pachetul de şerveţele umede era acolo, apoi se uită curioasă în jur. Nu prea ştia la ce să se aştepte de la acest domeniu, dar nici nu s-ar fi

gândfoarte plăcut.

Răcoarea din spatele uşii grele de la intrare era o binecuvântare. închise ochii şi pulsul i se calmă încet. Poate că ar trebui să-l roage pe Vincent s-o ajute cu nişte exerciţii de respiraţie, dacă avea de gând să continue asa.

Atmosfera din sala de primire era calmă şi liniştită. Plafoanele erau înalte, iar prin multe geamuri intrau cantităţi generoase de lumină. Se înfioră brusc când picăturile de sudoare i se răciră pe piele.

— Ţi-e frig? E foarte răcoare aici, se scuză Nova.

— Nu, e numai bine, răspunse Mina, dând din cap. îmi place frigul.

— Să mergem în biroul meu, îi propuse Nova cu un zâmbet. Acolo putem vorbi fără să fim deranjate.

Altminteri, toată lumea de aici are tendinta să vrea ceva de la mine tot timpul. Şi poate că nici tu nu vrei să fii... văzută inutil?

O luă la stânga pe un coridor lung şi deschise una dintre uşile din capăt. Mina intră după ea în încăperea mare şi foarte luminoasă. Decorul era simplu şi sobru, în culori deschise, iar plantele verzi erau singurele elemente de culoare. Nova se aşează la un birou mare din plastic transparent, care, judecând după design, părea scump, şi-i făcu semn Minei să se aşeze pe unul dintre cele două fotolii din faţa mesei. Peretele din dreapta Novei era acoperit de un raft ticsit cu cărţi. Pe lângă cărţi, se vedeau şi fotografii în rame de argint bine lustruite.

— Pot să mă uit?

Mina se apropie de raftul cu cărţi pentru a vedea mai bine fotografiile.

— Bineînţeles.

Nova se ridică şi o urmă până la raft. Arătă

spate o fotografie. Era alb-negru şi înfăţişa un bărbat în vârstă, chipeş, cu un aspect auster. Lângă el era o adolescentă în scaun cu rotile, cu ambele picioare şi un braţ în ghips şi cu un guler mare de susţinere în jurul gâtului. Chipul fetei era grav. Mina avu nevoie de câteva clipe pentru a o recunoaşte pe Nova.

— Bunicul meu. Şi eu. După accident.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mina cu tact. Dacă pot să întreb?

— Un accident de maşină. Tatăl meu a murit, eu am supravieţuit, dar am fost grav rănită.

— Îmi pare rău.

Nova ridică din umeri şi zâmbi.

— A fost cu mult timp în urmă. într-o altă viaţă. Bunicul meu a avut grijă de mine. Am avut noroc.

— Te-ai recuperat complet?

Mina îşi mută privirea spre o altă fotografie. Un bărbat mai tânăr. Faţa deschisă, veselă, părul lung până la umeri şi cămaşa descheiată.

— Da şi nu. Totul s-a vindecat. Dar durerea a rămas. Am învăţat s-o văd ca pe o resursă. O mare parte din ce facem aici are la bază gestionarea durerii, dar şi transformarea ei în ceva pozitiv. Atât durerea fizică, cât şi cea psihică. Dacă există vreo diferenţă. Durerea e durere, iar diferenţa dintre trup şi suflet nu e atât de mare pe cât am crede.

Nova se îndreptă spre birou şi se aşeză din nou. Mina rămase în picioare, arătând spre fotografia bărbatului.

— Tatăl tău?

— Da. Tatăl meu.

Nova nu adăugă nimic, iar Mina simţi că nu era momentul să întrebe. Auzise tristetea din vocea Novei / şi nu voia să scormonească prea mult în emoţiile pe care un părinte absent le evocă într-

un copil, de asemenea, de ceea ce ar fi putut auzi.

Se aşează pe fotoliu. Nova o privea cu ochii ei căprui şi intenşi.

— Şi ce ati mai făcut? Ati înaintat cu ancheta?

— Avem câteva piste care par promiţătoare, răspunse Mina, trăgând de timp.

Nova continua s-o privească foarte intens, iar Mina se duse să se aşeze pe fotoliu.

Avea senzaţia că Nova ar fi văzut cumva prin ea. Doar Vincent îi mai dăduse acest sentiment până atunci. însă, în timp ce privirea lui Vincent fusese întotdeauna blândă şi delicată, cea a Novei o străpungea ca nişte raze laser. Nu aveai cum să fii altfel decât sută la sută sincer în fata ei.

— încă n-am exclus nimic, adăugă Mina. Nici ideea că e ceva organizat. Dar între noi fie vorba, sună atât de...

— Sună atât de incredibil, completă Nova.

Ştiu. Zâmbi. Dar nu era zâmbetul ei, părea întors mai mult spre interior decât spre exterior.

— Tocmai asta permite sectelor să prindă rădăcini, continuă ea. Nimeni nu crede că poate fi atras într-o sectă. Nimeni nu crede că sectele sunt reale, şi cu siguranţă nu în apropierea lor. Nimeni nu se consideră influenţabil. Doar că noi, oamenii, suntem animale de turmă. Vrem să urmăm turma, iar turma vrea un lider pe care să-l urmeze. O sectă nu face altceva decât să exploateze programarea noastră psihologică cea mai instinctivă şi mai profundă.

— Mie-mi place în continuare să cred în capacitatea individului de a gândi singur.

— Ea există, firește. Dar e infinit mai limitată decât

ca nişte oi. Şi tocmai refuzul nostru de a accepta acest lucru ne împiedică să vedem pânzele ţesute de păianjenii care ne vor răul. Şi aşa ne împotmolim. în moarte, convinşi de puterea propriei voinţe.

— Sună dur, remarcă Mina, privind-o surprinsă pe femeia din fata ei.

Fata Novei se dizolvă într-un zâmbet cald.

— Da, îmi cer scuze. A sunat mai dur decât am intenţionat. în plus, la Epicura tocmai cu asta lucrăm, cu consolidarea eului. Noi credem în capacitatea inerentă a individului. Oamenii sunt deseori conduşi spre un grup de frică, iar toate fricile sunt în esenţă aceleaşi. Teama de a încerca lucruri noi provine din teama de a fi judecat, care provine din teama de a nu fi plăcut, care la rândul ei provine din teama de a fi exclus, care la rândul său provine din teama de a nu putea beneficia de resursele grupului, ceea ce e un rezultat al fricii de moarte. în toate fricile e vorba de fapt despre frica de moarte. Şi însăşi esenţa epicurismului este atingerea atât a *ataraxiei* – pacea minţii şi a trupului –, cât şi a *aponiei,* absenţa durerii,
şi astfel, eliminarea fricii de moarte. Abia atunci când
nu te mai temi de moarte eşti pe deplin liber ca fiinţă umană. Noi credem că oricine poate atinge fericirea şi pacea sufletească. Câţi oameni moderni pot spune asta astăzi?

— Vorbe mari, comentă Mina, dând din cap gânditoare. Dar n-am nicio idee despre ce înseamnă ele în practică. Cum ghidează filosofía voastră
activităţile zilnice de aici? Ce se învaţă, în termeni
practici, la cursurile voastre?

— Pot să te înscriu la unul, esti mai mult decât

binevenită.

— Cred că ai mult prea mulţi membri din familia mea aici.

Nova scoase un râset răsunător.

— Voi încerca să-ţi explic. Bunicul meu a pus bazele a tot ce vezi aici, iar eu am ales să administrez toate astea. E vorba despre un centru în care le oferim oamenilor condiţiile necesare pentru a trăi în conformitate cu pietrele de temelie ale epicurismului. Aici, oamenii se pot retrage din tot ceea ce-i tulbură. Politică, certuri, conflicte. Poţi trăi liniştit şi simplu, şi poţi învăţa care sunt lucrurile ce aduc fericirea de durată, în loc de satisfacerea rapidă şi imediată a nevoilor. Nu toată plăcerea e bună. Nu toate chinurile sunt rele. Plăcerea pe termen scurt poate provoca durere pe termen lung. Şi viceversa. Dar mai presus de toate îi învăţăm pe oameni să trăiască în prezent.

— Cât timp rămân aici majoritatea celor care vin?

Mina îşi dădu seama că e fascinată, în ciuda voinţei ei. într-un fel, o invidia pe Nova pentru convingerile ei puternice, chiar dacă i se părea că totul sună complet nepământean.

— Avem de toate, de la cursuri de o zi cu echipe de management până la oameni care iau o pauză de la viaţa obişnuită şi rămân pentru o perioadă mai lungă, răspunse Nova. Unii sunt la noi de ani buni. Ca mama ta, de pildă.

— Şi dacă tot a venit vorba despre ea. Şi eu sunt aici pentru o chestiune privată. Nathalie trebuie să se ducă acasă la tatăl ei. Sper că acea călătorie interioară de care ai amintit a fost fructuoasă pentru ea şi pentru Ines. Dar se termină acum. Cel mai bine ar fi s-o urcaţi în autobuz în dimineaţa asta. Poate veni cu

//

mine în maşina poliţiei, dacă vrei. Astea sunt variantele pe care le aveţi tu şi Ines. Asta, dacă nu vrei să vină aici taică-su cu o mică unitate

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic transmis pe

mi-l tăia şi s-o ia pe forţa. A ajuns la capătul răbdării.

— Aş fi fericită să fac asta. Bineînţeles că poate pleca acasă. Problema e că nu le-am mai văzut pe Nathalie sau pe Ines de... peste o săptămână, am impresia.

Pe Mina o învălui o senzaţie rece şi neplăcută. Ar fi trebuit să ştie că nu trebuie să aibă încredere în mama ei.

— Vrei să spui că nu sunt aici? Atunci unde sunt?

— Nu este neobişnuit ca membrii noştri să rătăcească

t *t*

prin pădure pentru câteva zile, răspunse Nova, zâmbind din nou. E o modalitate eficientă de a ne cunoaşte unii pe alţii, iar pe aici sunt o mulţime de locuri de cazare. Bănuiesc că Ines a dus-o pe Nathalie într-o astfel de excursie. E singurul lucru care-mi trece prin minte.

— De mai bine de o săptămână?

— Pe vremea asta şi cu un bagaj potrivit, poţi sta plecat două săptămâni fără probleme. Facem des astfel de drumeţii. Nimic nu se compară cu dormitul sub stele pe timpul verii şi cu mâncarea gătită în natură. Ar trebui să încerci şi tu.

Absolut, ar trebui. După ce asfaltau pădurea. Ines cea pe care o cunoscuse Mina cândva n-ar fi ştiut nici măcar cum să lege şireturile la bocanci. Dar mama ei se schimbase, observase asta chiar ea, când se întâlniseră. Subestimase „călătoria interioară” a lui Ines. Bineînţeles, călătoria asta implica şi regăsirea în natură. Mama ei, care bea găleţi de cafea, care bea alcool de stingea şi care fuma ţigară de la ţigară, era în prezent o iubitoare de aer liber. Şi de ce nu? Nu era mai nerezonabil decât orice altceva din cele întâmplate.

în acelaşi timp, nu-i plăcea că Nathalie era întâmplător plecată tocmai când venise ea aici. Era o coincidenţă prea mare. Se uită la Nova,

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

cu un zâmbet.

— E în regulă, îţi promit. Ines ştie bine drumurile din pădure.

— O să iau legătura cu tatăl lui Nathalie şi o să-i explic. Dar îţi sugerez să încerci s-o găseşti pe Ines. Pentru binele ei, sper să se întoarcă mult mai repede decât ai spus. Altfel, asta va fi prima şi ultima dată când îşi vede nepoata.

Mina plecă de la întâlnirea cu Nova direct spre parcul Fatbur, unde o aştepta Vincent. Dar imediat ce urma să se întoarcă la Palatul Poliţiei, avea de gând să- şi schimbe lenjeria transpirată. Acum schimba cel puţin două perechi de chiloţi pe zi, uneori mai multe, în funcţie de cât de cald era afară. De asemenea,

începuse să completeze pachetul mare de chiloţi cu grămezi de pachete cu câte cinci maiouri ieftine fiecare, pe care le arunca după o singură purtare. Mica rezervă pe care o ţinuse până acum în biroul ei începuse să aibă proporţiile unui depozit de butic în vara asta. Nu că ar fi avut vreo importanţă. La urma urmei, nu primea niciodată vizitatori.

Se uită cu coada ochiului la Vincent, când dădu de el în parc. Reuşea să arate bine chiar şi într-un tricou alb, larg. Probabil că ea arăta ca o epavă. O epavă transpirată. Al naibii Vincent!

Plimbările cu el prin parc deveniseră aproape un obicei. Dar parcul Fatbur era prea mic pentru o plimbare veritabilă. Aşa că se aşezară pe o bancă şi priviră în jur. Mina adusese o husă de plastic şi se aşezase pe ea. Nicio şansă ca banca din parc să-i atingă hainele, oricât de curată ar fi părut. N-avea de gând să o cureţe cu spirt. Nu când era Vincent prin preajmă.

Nu suflă un cuvânt despre ceea ce-i povestise Nova. Până acum Vincent era singurul care ştia că are o fiică, însă bineînţeles că nu stia detalii. Dar Mina nu

avea nici un dubiu asupra situaţiei de la Epicura. Avea sentimentul că e foarte aproape de momentul în
care va afla toată lumea. Şi atunci vor veni şi
//
întrebările. întrebări la care nu avea nici cea mai mică dorinţă de a răspunde.

Mai presus de toate, se gândea la Nathalie. Oh, cât de mult ar fi vrut ca Nathalie să ştie adevărul! Ce bine
ar fi să poată să-i povestească ea totul! Aşa, poate că fiica ei ar înţelege. Numai că nu va avea şansa asta. Ines sigur îi va povesti ceva, în plimbarea aceea prin pădure. Cât de dubios era totul! Să se cunoască printre copaci. Rezultatul va fi că Nathalie nu va mai dori să ştie de mama ei, când va afla că de fapt e în viaţă.

— Mulţumesc că ai putut veni, îi întrerupse Vincent gândurile. Cred că e mai bine aşa.

— Când sunt prin preajmă, adică? întrebă ea, văzându-l cum începe să roşească.

Vincent îşi drese glasul.

— Apropo, cum merge cu întâlnirile?

— Cum merge cu Ulrika? replică Mina. Aţi mai avut vreo întâlnire spontană la Gondolă?

— Au!

Vincent păru rănit.

— De fapt, sunt chiar curios. Fiica mea are un iubit. Asa susţine lumea, în orice caz, eu nu l-am văzut
niciodată. îl cheamă Denis. Dar se pare că eu sunt motivul pentru care nu-l aduce niciodată acasă. Aparent sunt prea penibil. Aşa că, din moment ce nu pot pune întrebări incomode despre viaţa ei amoroasă, va trebui să te întreb pe tine despre a ta.

Mina se mişcă, încercând să găsească o poziţie mai confortabilă. Plasticul foşni sub ea. Tonul lui Vincent fusese glumeţ, dar expresia de pe chipul lui era sinceră. Chiar voia să ştie. Dar ce i-ar fi putut spune? Era o întrebare foarte

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

pentru că lui Vincent i se lumină chipul.

— Parcul Fatbur e cu siguranţă unul dintre cele mai ciudate din Stockholm. Jumătatea sudică, de vizavi de noi, e formată, după cum vezi, dintr-un semicerc de gazon amenajat şi alei pietonale. Jumătatea nordică, unde stăm noi, e doar beton şi linii drepte. Dacă îmi amintesc bine, arhitecţii parcului au vrut să ilustreze doar haos versus ordine. Yin întâlneşte yang. Dionysos şi Apollo.

Arătă spre statuia de bronz aflată la câţiva metri de banca lor.

— Salută-l pe zeul grec Apollo, adăugă el. Dionysos e pe partea cealaltă. Deşi aici e doar sub forma unui pocal. Măcar Apollo e bărbat, deşi are picioare de cal.

— Care-i treaba cu tine şi cu statuile din parcuri? întrebă ea râzând. Fixaţia asta nu mi se pare prea sănătoasă.

Vincent ridică din umeri.

— N-ai zice, dar statuile publice au deseori un simbolism păgân şi chiar ocult. Mă fascinează. Statuile formează o reţea în tot oraşul, pe care nimeni n-o vede şi la care nimeni nu se gândeşte. Dacă aş fi mistic, aş vedea-o ca pe o sursă de energie ocultă pentru oraş. Acum nu cred asta, dar statuile pot avea totuşi un anumit efect psihologic. în unele cazuri, e destul de evident.

Arăta ca fântâna joasă din mijlocul parcului. Mina nu se putea hotărî dacă arăta ca o scăldătoare de păsări mărită sau ca o farfurie despicată în două, cu marginile ondulate.

— Pentm ce crezi că se întrec Apollo şi Dionysos aici, în parc? Ei bine: Afrodita, zeiţa iubirii, bineînţeles. Şi iat-o acolo. Sau, mai degrabă, iată-i pântecul larg deschis.

— Vincent!

Dar văzu exact la ce se referă. Fântâna avea în mod clar forme erotice, care în acelaşi timp nu erau prea evidente dacă nu ţi se arătau cu degetul.

— Chestia cu tot simbolismul ăsta e că ne afectează psihicul în mod subconştient, continuă Vincent. Câţi oameni crezi că trec pe lângă fântâna asta şi se simt brusc puţin stânjeniţi, agitaţi sau indignaţi, dar fără să ştie de ce? De ce crezi că se giugiulesc atâţia oameni în parcul ăsta?

Chiar aşa, în cealaltă parte a parcului erau mai multe cupluri de îndrăgostiţi întinşi pe pături, îmbrăţişaţi, absorbiţi unul de celălalt şi fără să le pese, aparent, de lumea din juml lor.

— Dacă e un cadavru în parc, sper că e acolo, sub iarbă, adăugă Vincent şi se ridică. E mult mai uşor să sapi în gazon decât să spargi asfaltul şi betonul.

Mina se ridică şi ea de pe bancă. Luă cu două degete husa transpirată de pe bancă şi o aruncă într- un coş de gunoi. Apoi merse până la fântână. Bănuia că are o pată de umezeală pe spatele pantalonilor scurţi şi se aşează astfel încât Vincent să nu-i poată vedea fundul. Pentru orice eventualitate.

— Eşti doar invidios că nu te giugiuleşti şi tu întins pe iarbă.

Văzu direct că în fântână n-ar fi avut cum să fie ascuns niciun cadavru; era prea joasă pentru aşa ceva. Nici pavajul de sub picioarele ei nu era un loc de înmormântare probabil. Cine ar

avea un rost, şi-i pe pursele necesare pentm a sparge şi a aranja apoi la loc o întreagă alee de piatră doar pentru a ascunde un cadavru, chiar dacă era mic?

Îl urmă pe Vincent de-a lungul aleii care ducea la gazon. Semicercul sudic al parcului abia dacă măsura 100 de metri dintr-o parte în cealaltă.

— Dacă ar fi să îngropi un cadavm aici, unde l-ai îngropa? întrebă el un pic prea tare.

Cei mai apropiaţi îndrăgostiţi de pe gazon, un bărbat şi o femeie la vreo 30 de ani, aşezaţi pe o pătură galbenă, tresăriră şi se holbară la el.

— Poate pe marginea uneia dintre alei, răspunse ea, încercând să aibă aceeaşi expresie serioasă pe faţă ca şi Vincent.

Femeia se ridicase în şezut, cu genunchii strânşi sub bărbie, şi privea nefericită iarba din jurul păturii. Bărbatul arăta de parcă ar fi fost în stare să-i ucidă.

Vincent dădu din cap gânditor.

— Iarba de acolo e probabil mai uşor de ridicat şi de pus la loc fără să se vadă.

Cuplul începu să-şi împacheteze paharele, sticla de vin şi pătura. întâlnirea lor se terminase în mod absolut.

— Ce răutăcios ai fost, Vincent, comentă Mina, împungându-l uşor într-o parte.

El ridică din sprâncene şi o privi cu o expresie inocentă.

— Nu înţeleg la ce te referi.

Apoi coborî vocea.

— Dar ce părere ai despre copacii plantaţi de acolo? Sunt atât de apropiaţi, încât lumea evită să meargă printre ei şi nici nu se poate sta în zona aia. Dacă ai săpa acolo şi ai fi precaut, probabil că nimeni n-ar observa până să crească iarba la loc.

Se îndreptară spre crâng. Vincent o apucă brusc de braţ şi îi arătă ceva cu degetul. Rareori o atingea; o cunoştea prea bine pentru a face

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic. Prezentator

aceeaşi, transpirată.

Mina nu observă că Vincent se aplecă nici nu-şi dăduse seama că a atins-o. în plus, ea purta doar un maiou, aşa că Vincent o ţinea de braţul gol. Pielea lui lipită de a ei...

Iar Mina nu intrase în panică.

în orice caz, nu încă.

N-avea de gând să spună nimic până nu era absolut necesar. în schimb, încerca să înţeleagă ce vrea el să-i arate. Iarba dintre copaci era de un verde mai închis decât restul gazonului din parc.

Vincent se aplecă şi smulse câteva fire de iarbă.

— De ce crezi că arată asa? întrebă el. Mai închisă la culoare?

— Nu ştiu, dar văd şi eu. Poate pentru că la firele de iarbă dintre copaci nu ajunge la fel de multă lumină de la soare?

— Poate. Oricum, în mod sigur e un 125715.

— Ce tot zici acolo?

— Codul de culoare pentru nuanţa asta verde-închis. Iese LEGO, dacă îl traducem în litere. Nu întreba! Are legătură cu *Prizonierii de la Fort*

Mina nu înţelegea absolut nimic şi nu era foarte sigură dacă glumeşte sau nu. Probabil că nu.

Vincent studie frunzele celor mai apropiaţi copaci, apoi trecu la un copac mai îndepărtat şi făcu acelaşi lucru. Se întoarse cu câteva frunze în mână.

— Hmm, şi copacii din locul ăsta au frunze mai verzi decât ceilalţi copaci. Şi aici cresc şi mai multe buruieni. Ceea ce e ciudat, pentru că administraţia parcurilor se pricepe destul de bine să ţină evidenţa unor asemenea lucruri.

Mina îl privi fără să spună nimic.

— Ai o punguţă de plastic?

Nu era nevoie să întrebe. Vincent stia foarte bine că avea mereu aşa ceva la ea. Scoase o pungă mai mică cu fermoar. Vincent puse în ea frunzele şi câteva fire de iarbă şi o sigilă.

— Tonic, ai dreptate. Ce fel de botanist? Dacă vrei să le presezi între paginile unei cărţi, ca atunci când aveai 15 ani, să ştii că există frunze mai frumoase din care poţi alege. Poate ar trebui să usuci şi nişte trandafiri şi să-i agăţi pe perete?

— Nu e nevoie. Maria mi-a dat cadou de ziua mea anul ăsta nişte trandafiri uscaţi. Sunt atârnati deasupra patului.

Vincent îşi scoase telefonul mobil.

— Nu ştiu cât timp se vor menţine proaspete frunzele astea şi iarba, aşa că poate cel mai bine e să facem şi nişte poze.

începu să fotografieze conţinutul pungii, apoi făcu acelaşi lucru cu iarba dintre copaci şi făcu prim- planuri cu frunzele copacilor.

— Nu stiu dacă vreau să stiu ce faci, comentă Mina.

Acum, revenind la caz, chiar crezi că un jucător de şah maniac a îngropat un cadavru pe aici, pe undeva?

Telefonul începu să-i sune pe neaşteptate. Vincent îi trimisese toate fotografiile pe care le făcuse.

— Poate că nu e nimic, răspunse el, întinzându-i punga cu frunze şi fire de iarbă. Nu vreau să spun nimic până nu sunt absolut sigur. Situaţia mea în echipa de investigaţie nu e chiar roz după întâlnirea de ieri. Şi trebuie să mă pregătesc pentru spectacolul din seara asta. Weekendul care urmează e ultimul spectacol din stagiunea asta. Dar cred că ar fi o idee bună să-i dai Mildei pozele astea şi punga. Dacă am dreptate, ar fi bine s-o auzi de la ea.

— N-ai tu timp de aşa ceva!

Mama lui pufni pe nări şi îşi încrucişă braţele. însă Adam nu făcu decât să zâmbească.

— Nu-mi mai spune tu pentru ce n-am timp! Pot să- mi invit mama la cină când vreau eu.

— Ştii ce cred eu, pufni Miriam examinând critic decorul micuţei sale garsoniere, compusă

dar o chicinetă. Casa asta are nevoie de o mână de femeie.

— Mă descurc foarte bine de unul singur.

— Greu de crezut. Uite aici!

Arătă acuzatoare cu degetul spre o plantă în ghiveci care, cu siguranţă, avusese şi zile mai bune.

— Iar eu cred că ai nevoie de o mână de femeie, zise ea. Niciun bărbat nu se poate descurca fără aşa ceva.

— Mamă, termină! M-ai făcut să rosesc.

— Vreau să spun că eu n-o să fiu mereu aici. Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine.

Tăcură. Semnificaţia vorbelor ei atârna greu în aer. N-o întrebase încă despre rezultatele ultimului consult de la spitalul Karolinska. Nu era sigur că vrea să ştie. Apoi Miriam îşi drese glasul şi zâmbi încordată. Adam înţelegea că toate sunt de dragul lui şi o iubea pentm asta. Dar nu făcea lucrurile mai uşoare.

— Spuneai că ai colegi noi la serviciu, zise ea. Nu există cineva pe-acolo cu care să te potriveşti?

— Ba da, de fapt. Poate o persoană. E specială.

— l-ai spus?

— Nu! Ţi-ai ieşit din minţi? Am avut grijă să nu-mi arăt interesul. Nu cred că... ar fi complicat. în plus, unde să mai încapă şi o femeie aici?

în timp ce scurgea în chiuvetă apa de la spaghete, Adam privi cei 30 de metri pătraţi ai micii lui garsoniere din Farsta.

— Cum aşa? replică Miriam şi îl lovi peste ceafă, iar el rată chiuveta. Te concentrezi pe lucrurile greşite! Cum te-am educat eu de fapt? Şi ce vorbă e asta, „încape”? Aici încap şi o femeie, şi patru copii. Asta e castel, în comparaţie cu ceea ce aveam eu şi tatăl tău în Uganda. Stăteam în...

— Da, da, nu te apuca să-mi povesteşti iar. Tu

mai fac trăsnaie că ai trăit într-o colibă cu podea de pământ.

— Copil răzgâiat, bombăni ea şi îl pocni iar peste ceafă.

— Au! Tu stii că în Suedia n-ai voie să-ţi loveşti copiii, nu?

— Prostii. Eu te-am făcut, deci fac ce vreau. Şi să nu crezi că nu te pot altoi din când în când, chiar dacă tu te crezi om mare...

— Deci la patru nepoţi te gândeşti tu. Nu vreau să stiu mai mult.

— Cel puţin pentru început. Aşa că ar fi bine să te grăbeşti, acum, cât mai eşti tânăr. Dar va trebui să scapi de tablourile de la 1KEA, nicio femeie n-o să vrea să pună piciorul aici atât timp cât ai aşa ceva pe pereţi.

Miriam dădu din cap spre o fotografie alb-negru a unor muncitori în construcţii care stăteau şi luau prânzul pe o grindă de construcţii, la înălţime, deasupra oraşului New York.

— Acum ia loc, râse Adam, aşezând pe masă oala cu spaghete fierbinţi şi aburinde.

Luă tigaia cu sos de carne şi o aşează lângă ea.

— Mâncare pentru copii, comentă Miriam, dar asta nu o împiedică să-şi pună o porţie zdravănă. E nevoie de o mână de femeie şi în bucătărie, asta e clar.

Mân cară în tăcere câteva momente. Apoi Adam lăsă tacâmurile jos.

— Ce au zis?

Maică-sa îi evită privirea. întinse mâna după lingura de paste şi îşi mai puse o porţie în farfurie. Apoi mormăi:

— încep tratamentul mâine.

în liniştea care se instalase în bucătărie, clinchetul tacâmurilor răsuna ca nişte focuri de armă.

Adamic, şi-a împins farfuria deoparte. Nu mai putea să mănânce.

Inima Mildei sălta mereu de fericire când venea acasă la bunicul ei. Casa roşie din Enskede simboliza atât de mult din ceea ce fusese bun în copilăria ei! Casa roşie era personificarea bunicului Mykolas.

îi deschise uşa înainte să apuce ea să bată.

— Bună dimineaţa! strigă el. Am pus să fac cafea!

Păşi în holul plin de muşcate şi hortensii frumoase

şi se descălţă. Se strâmbă puţin în timp ce îl urma în bucătărie. Bunicul vorbea atât de tare fiindcă începuse să audă prost în ultimul an şi asta îi aducea aminte Mildei, fără să-i facă nicio plăcere, de vârsta lui înaintată. Ar fi vrut să păstreze iluzia că bunicul va trăi veşnic. Dar ei, mai mult decât oricui, îi era greu să trăiască în această fantezie.

— Stai jos, pari obosită, oftă bunicul, aşezând pe masă o ceaşcă de cafea fierbinte şi aburindă.

— Ce ţipi aşa, bunicule? zise ea cu voce tare.

El râse cu atâta poftă, încât i se adânciră gropiţele din obrajii arşi de soare şi de vânt.

— Vai! Da, doar ştii, nu aud prea bine. Dar ar fi putut fi mai rău! Ar fi putut fi vederea!

— Am adus chifle, anunţă ea, scoţând dintr-o pungă de hârtie nişte pâinici rotunde.

Netede. Aşa cum îi plăceau bunicului. Tăie chiflele şi luă unt şi brânză de pe raftul din mijloc al frigiderului. Apoi se aşează vizavi de el la masa din bucătărie.

Bunicul nu se atinse de unt, luă o jumătate de chiflă şi muscă din ea cu ochii închişi.

— Mmm! Proaspăt coapte. Bucuria vieţii!

Apoi deveni serios.

— Şi ce se întâmplă? Văd că e ceva.

— Nu, ce să fie? răspunse ea, fluturând din mână, deşi ştia foarte bine că e inutil şi că n-o să cedeze până nu-i spune.

— Ei Adi?

Milda oftă. Bunicul se pricepea extrem de bine să pună degetul direct pe locul dureros. îşi făcu un sendviş şi îi povesti pe scurt despre pretenţiile lui Adi asupra casei. Bunicul îşi dădu ochii peste cap şi îşi puse mâna aspră pe mâna ei.

— Fiecare familie are un măr putred. Dar tu eşti un măr bun. Eşti un măr Mio. Mulţi spun că e cel mai gustos măr pe care-l poţi găsi. Pulpa e fructată şi suculentă, are gust de căpşuni. Are origini suedeze, dar şi englezeşti, şi a primit ce e mai bun de la ambii părinţi. Frumuseţea provine de la soiul-mamă Worcester Parmăn şi aroma delicată, de la soiul-tată Oranie.

— Numele vine de la povestea aceea? A lui Astrid Lindgren?

Milda zâmbi. îi plăcea să fie comparată cu un măr frumos.

— Da, exact!

Ochii bunicului se luminară.

— Mărul de aur. Da. Cel puţin aşa crezi tu.

— Şi-atunci Adi ce fel de măr e?

El pufni pe nări.

— Adi nu e un măr. E un dăunător pentru mere. Un vierme care sapă prin măr, până ajunge la miez.

— Dar, bunicule, şi el e nepotul tău.

Bunicul Mykolas pufni din nou pe nări.

— Exact. Şi nu aşa te comporţi cu familia, mormăi el, încruntându-se. Cred că ar trebui să schimb câteva vorbe cu dăunătorul ăla de mere.

Se uită la bunicul ei cu coada ochiului. îl văzuse supărat doar de câteva ori. Dar, dacă ar fi fostsă ne luăm după expresia lui, Adi intrase clar în încurcătură.

Apoi zâmbi din nou.

— Bun, bănuiesc că nu de asta esti aici. N-ai venit doar pentru a vorbi despre Adi.

Ea îşi plecă privirea. îşi promisese că o să-l viziteze cândva pe bunicul ei fără să aibă o treabă anume. în curând. Şi când o va face, nu va aduce doar chifle, îi va aduce şi pe Vera şi pe Conrad. Dar încă nu venise ziua aceea.

— E în regulă, o asigură bunicul ei. Mă bucur că încă am cunoştinţe folositoare în lumea din afara serei

/ *t*

mele. Singura mea dorinţă e să nu mai aduci vreo pungă cu păr. Atunci a fost puţin... special.

Milda zâmbi şi clătină din cap. Bunicul ei avea darul de a face totul să pară foarte uşor. întotdeauna fusese aşa. Nimic nu era greu când era el prin preajmă. Abia îndrăznea să se gândească cum ar fi fără el.

Dădu micul-dejun la o parte şi scoase pozele şi punga de plastic pe care i le dăduse Mina. Tipărise pozele în format mărit, ca să poată vedea el mai uşor detaliile.

— Fără păr. De data asta sunt fire de iarbă. Frunzele şi firele astea de iarbă provin din parcul Fatbur din Sodermalm. După cum vezi în poze, într-un loc creşte iarbă de un verde mai închis. Iar frunzele mai întunecate sunt de la copacii care înconjoară locul respectiv. Restul copacilor şi iarba din parc au o nuanţă mult mai deschisă. Ce crezi că provoacă schimbarea asta de culoare? Ar putea fi de la soare, de la cum ajunge la sol chiar acolo, jos, între copaci, sau ceva de genul ăsta?

Bunicul Mykolas strânse firimiturile de pâine de pe masă şi aşează frunzele pe ea. Luă două dintre ele, le ridică în lumină şi le examină. Apoi le frecă uşor între degetul mare şi arătător, după care le mirosi.

— Soarele e, fără îndoială, un factor care influenţează tot ceea ce creste. Dar la fel de mult ca soarele, dacă nu chiar mai mult, plantele sunt afectate şi de ceea ce

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

se dină su, care mi spe. Iar solul variază în funcţie de

;

loc. Cantităti diferite de minerale, nutrienti diferiţi.

; 7 / /

Mai multă sau mai puţină umiditate. Frunzele şi firele astea de iarbă sunt mai închise la culoare pentru că au produs mai multă clorofilă decât celelalte. Ceea ce înseamnă că probabil există mai mult azot în solul în care cresc. Văd multe buruieni în fotografii, ceea ce

înseamnă că solul de acolo are mai mulţi nutrienti, în

; / 7

general.

— Deci e vorba despre o schimbare foarte locală în compoziţia chimică a solului, zise Milda. Ce ar putea cauza o astfel de creştere a nivelului de azot într-o zonă atât de mică? Cablurile electrice din apropiere? Ţevi de cupru? Diferenţe de temperatură?

— Chiar nu stiu. Mi-ar trebui o mostră de sol ca să- mi dau seama.

Bunicul puse cu grijă frunzele şi firele de iarbă înapoi în pungă şi o închise.

— Poţi să-mi spui de ce ai devenit brusc atât de interesată de fotosinteză? Are Vera vreun proiect la scoală?

t

Dar Milda nu mai asculta. îi trecu prin minte un gând oribil. Corpul uman conţine aproximativ două kilograme de azot. O mare parte din el se transformă, ce-i drept, în amoniac în timpul procesului de putrefacţie, lucru la care, ca medic, trebuia să fie mereu atentă atunci când se ocupa de cadavrele în stare de descompunere. Nu voiai să respiri inutil aşa ceva. Dar chiar şi după acel proces, într-un om îngropat rămânea destul azot rezidual cât să crească de cel puţin 50 de ori concentraţia din solul în care se afla. Asta ar fi mai mult decât suficient pentru schimbarea clorofilei despre care vorbea bunicul.

De fapt, ea privea fotografia mărită care arăta întreaga zonă verde dintre copaci. Suprafaţa aceea abia dacă avea doi metri pătraţi. Exact cât să încapă un copil.

E adevărat, şapca de poliţist o proteja pe Mina şi soarele nu-i ardea direct capul, însă, pe de altă parte, temperatura de sub şapcă atinsese valori insuportabile. Julia insistase să poarte toţi uniformă în această zi. Trebuiau să se arate publicului, să vadă lumea că lucrează. Dar Mina regreta deja că fusese de acord. Se duse la umbră, sub un copac din parc, şi îşi scoase şapca. Situaţia se îmbunătăţi imediat.

Vincent veni şi se aşeză lângă ea.

— Cum a reuşit Julia să organizeze totul atât de repede? întrebă el.

Julia stătea alături de tehnicienii care săpau cu mare grijă, strat după strat, gazonul aflat la câţiva metri în fata lor.

Tehnicienii care lucrau cu radarul de penetrare a solului sau GPR, aşa cum mai era cunoscut, reperaseră, cu ajutorul undelor radio trimise în pământ, ceva ce ar fi putut fi un cadavru. în curând aveau să afle dacă sub iarba din parcul Fatbur chiar se afla asa ceva.

înainte de a începe să sape, înfipseseră beţe lungi în pământ ca să-şi dea seama unde se modifică solul, în acest fel, reuşiseră să determine conturul

$$t^{7}$$

aproximativ al spaţiului sau, eventual, al mormântului. Cadavrul, dacă era acolo, era probabil neprotejat.

Milda îi explicase Minei că, dacă azotul ar fi fost de exemplu etanşat într-o pungă de plastic, n-ar mai fi ajuns în pământ. în orice moment, tehnicienii ar putea da peste un cadavru aflat într-un anumit stadiu de descompunere. Pentru că nu voiau să-l deterioreze, lucrau cu precauţia necesară într-un şantier arheologic.

— De fapt, am rugat-o pe Julia să tragă sforile marţi, imediat ce ai pomenit de parc, răspunse

Concurs muzical sub forma unui program

Mi-a făcut-o chiar azi-dimineaţă Milda şi mi-a spus ce suspiciuni are, toată lumea era deja pregătită. N-a durat mai mult de câteva ore pentru a mobiliza echipa.

— Deci cum, când am fost noi aici ieri, Julia solicitase deja autorizaţie pentru excavare? Şi n-ai spus nimic?

— Păi, nici tu n-ai spus nimic că aveam o pată umedă pe fund.

— Dar nu mi se pare acelaşi lucru. Şi, în primul rând, nici n-as visa să mă uit la fundul tău. Iar în al doilea

t

rând, un gentleman nu spune astfel de lucruri, chiar dacă le vede.

— Adică ai văzut-o, carevasăzică? Deci chiar te-ai uitat la fundul meu?

Vincent roşi şi îşi drese glasul.

— întotdeauna studiez limbajul trupului şi, apropo, nu ţi se pare că durează prea mult săpatul? Cred că ar trebui să mă duc până acolo.

Poate că era răutăcioasă, dar tachinarea lui Vincent devenise una dintre preocupările ei preferate. Bănuia că răzbunarea va fi cumplită, odată ce va veni. Dar măcar meritase.

— Cred că au nevoie de ajutorul tău cam cât are nevoie un arhitect de un instructor de înot, răspunse ea zâmbind. Dar ai dreptate. Nu e acelaşi lucru. Nu ţi- am spus nimic dinainte, fiindcă am sperat că te înşeli. Şi, în mod normal, o astfel de acţiune durează câteva săptămâni. Dar se pare că Primăria din Stockholm n-a fost foarte încântată de ideea că un turist ar putea să dea peste cadavrul unui copil într-unul dintre parcurile oraşului. Probabil că ar fi ajutat şi cu lopeţi, dacă le-ar fi cerut Julia. Şi încă mai sper că te înşeli. Sper cât de mult pot. Pentru că, dacă ai dreptate,

consecinţele...

;

— Ştiu. Aş prefera să nu mă gândesc.

Jofon, tranchilizant, îi făcu brusc semn cu mâna.

— Aici! strigă el. Am găsit ceva.

Vincent se uită fix la bărbatul care flutura din mâini şi o apucă din nou de braţ pe Mina, aşa cum făcuse şi ultima dată când fuseseră în parc. Şi, la fel ca data trecută, nu părea să fie conştient de ceea ce face. îi simţea pielea lipită de a ei. Nu o deranja.

Julia, care se afla lângă tehnicieni, se aplecă să vadă ce găsiseră, în timp ce în aer se răspândea un miros înţepător de amoniac.

Părea să studieze cu atenţie descoperirea. Poate avea nevoie de puţin timp ca să înţeleagă ce vede. Sau poate că nu voia să înţeleagă. Apoi se apropie de Mina şi Vincent.

t

— Chestia asta va avea consecinţe nedorite, i se

/ ᵀ

adresă Minei. Poate părea macabru să vorbesc despre politică într-un astfel de context, dar trebuie s-o fac. Pentru că politica din Palatul Poliţiei afectează însăşi existenţa grupului nostru. Iar descoperirea de aici e în

directă contradicţie cu ce dorea conducerea. Nu se

;

potriveşte în puzzle-ul pe care voiau ei să-l pună cap la cap.

Se întoarse spre mentalist.

— Se pare că ai avut dreptate, Vincent. Felicitări!

Julia îşi drese glasul. Exista o discrepanţă ciudată între relaţia privată dintre ea şi tatăl ei, Osten, şi relaţia lor profesională. Ceea ce în sine nu era poate atât de ciudat, ci mai degrabă firesc. La urma urmei, tatăl ei era şeful poliţiei.

— Primesc semnale îngrijorătoare din partea organizaţiei. Se pare că iar ascultaţi de... vrăjitorul ăla?

— Tată, nu e un vrăjitor, oftă Julia. E mentalist.

Îşi dădea seama, după privirea lui Osten, că definiţia nu-l ajuta în niciun fel.

— Avem o pistă foarte credibilă, continuă el. Un suspect foarte credibil. Mauro Meyer. Iar eu am ceva mai multă experienţă în profesia asta decât tine. Din experienţa mea, cel mai simplu răspuns e de obicei cel mai probabil. Această a doua pistă... Mă apropii uşor de punctul în care va trebui să-ţi dau un ordin direct să renunţi la ea. Am avut îndoieli când aţi adus-o pe Nova să fie consultant. Dar măcar ea e... Da. Acum, situaţia a scăpat de sub control. S-o înlocuiţi cu acest..., acest...

Julia respiră adânc. Se simţea ca şi cum ar fi avut din nou şapte ani, mustrată de tatăl ei pentru că uitase să pună laptele în frigider.

— înţeleg ce spui. Dar nu putem face abstracţie nici de faptul că acum câteva ore am găsit un cadavru în parcul Fatbur. Şi asta, mulţumită lui Vincent şi teoriilor sale. Aşa că nu merge să spunem că teoria lui n-a fost adevărată.

— N-am spus niciodată că... Vincent... a greşit, replică Osten, cu aceeaşi voce pe care o avusese şi atunci când uitase ea să închidă poarta, iar ciobănescul german al familiei se strecurase afară şi-o lăsase borţoasă pe căţeluşa Cavalier King Charles Spaniei a vecinului. Dar una nu trebuie s-o excludă pe cealaltă. El poate că are dreptate în concluziile sale, fără ca acest lucru să excludă vinovăţia lui Meyer. Ar trebui să faceţi presiuni asupra lui Meyer să mărturisească şi să aflaţi cine l-a ajutat.

— Dar motivul? întrebă Julia, răsucindu-se pe scaun.

— O să iasă şi asta la iveală. întotdeauna există un

f

motiv. Uneori îl aflăm, alteori, nu. Dar trebuie să începi cu fapta în sine. Informaţii certe. Dovezi. Lucruri concrete şi tangibile. Cum ar fi că

hainele, parcă nu au fost găsite ascunse în restaurantul său. Fapte certe. Din câte am înţeles, fosta lui soţie a tras acum mult timp un semnal de alarmă referitor la el. Fapte certe. Şi ştii, uneori îmi doresc ca noi, ca societate, să ştim să ascultăm mai bine. Dar din păcate asta e realitatea cu care trebuie să ne confruntăm.

Osten dădu din cap cu regret, iar Julia îşi muşcă limba. Ştia că n-are rost. Când tatăl ei se urca pe calul înalt al moralităţii, nu mai ajungea la el nicio voce. Avea intentii bune. Era un om cu suflet mare. Numai că aparţinea unei generaţii de poliţişti apuse, o generaţie care fusese educată să gândească „neconformist”. Iar dacă circumstanţele nu se potriveau, pur şi simplu adaptau conţinutul, uneori în detrimentul adevărului. Iar ea trebuia să le facă mai departe jocul într-o oarecare măsură. în continuare, ei erau cei care decideau şi stabileau regulile jocului. Ştia în ce se bagă atunci când devenise poliţistă. Poate mai bine decât majoritatea.

— Nu mai pierdeţi timpul cu prostiile alea. Mai bine faceţi muncă adevărată, de poliţie.

Simţi respingerea în vocea tatălui ei. Ştia că audienţa cu mustrările ei de rigoare se încheiase. Apoi văzu cum fata lui se luminează.

— Deci când putem să-l vedem pe scumpelul ăla mic? A trecut atâta vreme! Până apuc să-l mai văd, deja s-a mutat de-acasă!

Se ridică şi o cuprinse de după mijloc. Julia îşi permise să se sprijine pentru o clipă de umărul lui. Aşa cum o făcuse de atâtea ori în copilărie. Apoi îşi îndreptă spatele.

— Trecem pe la voi imediat ce se termină toate astea, răspunse ea, sărutându-şi tatăl pe obraz.

— Nu-ţi face griji, Julia, suntem foarte aproape! îl aveţi în arest!

Ieşi pe uşă cu vorbele tatălui ei în minte.

Vincent era pe scenă. Avea spectacol şi în seara asta, dar şi mâine, vineri, şi sâmbătă. Pe

urmă cu trei luni, în sfârşit. Spectacolul se apropia de partea în care se strangula cu centura. Ce bine că trebuia să mai facă numărul ăsta doar de trei ori! Era de ajuns. După ultimul spectacol, trebuise să se machieze ca să-şi acopere semnele roşii de pe gât. în timpul ultimelor spectacole, numărul începuse să aibă legătură şi cu altceva în afară de supranatural. Nu mai spunea că intră în contact cu spiritele. Era în continuare aceeaşi demonstraţie, dar cadrul devenise mai actual. Poate că

era un mod de a procesa ororile care se întâmplau în jurul lui în acel moment. în orice caz, numărul era şi mai puternic în acest fel. Noua sa temă legată de secte avea priză la public.

Ajunsese la Teatrul Oscar din Stockholm cu trei ore înainte de începerea spectacolului, pentru a avea timp să se pregătească aşa cum trebuie. Cum erau ultimele spectacole, decisese să se dezlănţuie total. Publicul fusese întâmpinat în foaierul teatrului de către asistenţii săi, care împărţeau şepci gratuite tuturor celor care doreau. Şepcile erau împodobite cu un model decorativ format din puncte negre pe fundalul alb.

Cel puţin 50 de persoane stăteau acum în sală purtând aceste şepci. Iar când Vincent reveni pe scenă, în actul al doilea al spectacolului, îşi schimbase cămaşa cu un tricou cu acelaşi model.

— Mă bucur că atât de mulţi dintre voi au avut curajul să poarte şapca, deşi nu ştiaţi ce semnifică, zise el, fluturându-şi braţele şi arătându-şi tricoul. Am

dovada că voi, toti cei 857 de oameni de aici, sunteti

printre cei mai deştepţi din toată populaţia. Dovada este simplul fapt că vă aflaţi aici.

Gluma fu un pic stupidă, însă linguşirea avea

şi scopul era să creeze un sentiment de comunitate în mulţime. Pe bună dreptate, majoritatea oamenilor zâmbiră mulţumiţi. Era o comunitate pe care urma să o demoleze.

— în acelaşi timp, unii dintre voi au ajuns mai departe decât ceilalţi. Cei care au primit şapcă sunt, evident, mai curioşi decât cei care n-au primit. Pentru mine, asta nu are o valoare în sine, ci e un fapt cert. Aş crede că majoritatea celor cu şapcă sunt interesaţi să devină varianta lor cea mai bună. Garantat aveţi în biblioteca de acasă cărţi de dezvoltare personală şi poate chiar aţi urmat un curs pe această temă. Voi, cei, cu şapcă, aveţi un *mindset* unic la care restul publicului n-a reuşit încă să ajungă.

Câţiva dintre purtătorii de şepci dădură din cap cu entuziasm, în timp ce câteva persoane fără şepci începură să se arate dezamăgite şi să-şi încrucişeze braţele. Atât de simplu era să creeze un sentiment de „noi” împotriva „lor”! Ca şi în alte rânduri, nu făcuse decât să folosească asa-numitele afirmaţii Barnum, formulări care păreau personale şi specifice, dar care se aplicau de fapt majorităţii oamenilor. De asemenea, avusese grijă să vorbească pe un ton ceva mai blând şi să zâmbească mai mult când se adresa purtătorilor de şepci. Efectul nu întârzie să apară.

— Atunci când ai o minte unică şi deschisă ca a voastră, continuă el, e posibil de fapt şi să comunici la un nivel special. Voi împărţiţi cu mine o sferă mentală unică.

Altă linguşire. Şi un nonsens total. Dacă ar fi început cu astfel de afirmaţii despre „sfere mentale unice”, probabil că nimeni din public n-ar fi căzut în plasă. Dar replicile pe care le livrase chiar înainte erau croite pentru a determina publicul să accepte din punct de vedere psihologic lucruri pe care altminteri nu le-ar fi acceptat. înfricoşător era cât de rapid

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic. Transfer de

mai multe cuvinte decât folosise deja.

— Ştiu că sună bizar, adăugă el scuzându-se cu un zâmbet. Dar aceasta este o trăsătură care poate fi antrenată. Este vorba despre deconectarea corpului de creier. Permiteti-mi să vă arăt.

Se pregăti sufleteşte. Era timpul pentru curea. Un asistent îl ajută pe unul dintre purtătorii de şapcă să urce pe scenă şi să se aşeze pe un scaun lângă el. Vincent strânse cureaua din jurul gâtului şi, ca de obicei, publicul începu să murmure.

— Chestia asta e pentru deconectarea simbolică, dar şi la propriu, a corpului, zise el cu o voce forţată.

întinse mâna spre bărbatul speriat cu şapca.

— Ia-mi pulsul, te rog. Şi marchează când începe să scadă. Iar eu o să încerc să mă cufund în conştiinţa

noastră comună.

Blestemata aia de curea durea la fel de tare ca

întotdeauna. Dar astea erau ultimele dăti... Restul

rutinei decurse cam ca până acum. Vincent îşi opri pulsul în braţ, prefăcându-se că şi-a pierdut cunoştinţa. Apoi povesti preţ de câteva minute părţi din copilăria bărbatului, o serie de amintiri personale, şi dezvălui unul sau două secrete pe care bărbatul nu le spusese nimănui. Nu putea fi contestat că Vincent şi bărbatul respectiv împărtăşeau aceleaşi gânduri.

De fapt, Vincent folosise un amestec de afirmaţii Barnum, hazard pur, concluzii pe care le trăsese privind hainele bărbatului, limbajul verbal şi corporal al acestuia, şi declaraţii suficient de vagi pentru ca bărbatul însuşi să-l ajute să „interpreteze” ce însemnau.

Când cele susţinute de Vincent nu se potrivea, se scuza spunând că trebuie să fi „pescuit” detaliul ăsta de la altcineva din grupul unic. De fiecare dată unul dintre purtătorii de şepci îşi trăgea răsuflarea şi murmura că era vorba despre ea sau despre el.

Când Vincent termină, eliberă puţin din strânsoarea curelei din jurul gâtului şi lăsă pulsul să-i revină în brat.

— Vă mulţumesc pentru atenţie, li se adresă el exclusiv purtătorilor de şapcă. Dar această abilitate e de fapt ceva ce posedaţi cu toţii. Adevărul e că am un centru de conferinţe unde îi învăţ pe alţii cum să intre în contact cu conştiinţa noastră comună. înţelegerea e să veniţi şi să staţi acolo cu mine timp de două săptămâni, ca să vă antrenez. Dar trebuie să vă atrag atenţia că este foarte scump. Şi am doar zece locuri. Câte persoane sunt interesate?

Douăzeci şi cinci de mâini se ridicară imediat. Vincent dădu din cap gânditor. Numără în tăcere până la zece, pentru a face o pauză cât mai lungă.

— Şi aşa se creează o sectă, spuse el încet.

Se lăsă o tăcere de mormânt.

Un val de emoţii noi străbătu mulţimea. Cei fără şapcă trecuseră de la sentimentul că sunt excluşi la exaltarea dată de pofta de răzbunare şi bucuria pentru răul celorlalţi. Purtătorii de şepci trecuseră de la a fi aleşi la a se simţi trădati. Avuseseră încredere în el. Iar el le trăsese pantalonii în vine. Avea la dispoziţie cinci secunde pentru a activa gândirea raţională a publicului, înainte ca emoţiile să preia controlul total. Trucul era să-i facă să înghită medicamentul amar fără să-l urască pe Vincent.

— îmi cer iertare, zise el, făcând tot posibilul să pară că îi e ruşine.

Ceea ce, desigur, era şi actorie.

— înainte să vă explic ce s-a întâmplat, vreau să clarific un lucru. Chiar cred că sunteti oameni

inteligenţi, fiecare dintre voi. Dar nu există absolut nicio diferenţă între cei care poartă şepci şi cei care nu le poartă. Niciun grup nu e mai inteligent sau mai prost decât celălalt. Singura diferenţă e că unii dintre voi aţi primit o piesă vestimentară de la asistentul meu. Dar şepcile au creat oricum un sentiment imediat de unitate între cei care le poartă. Un sentiment pe care eu l-am întărit. Şepcile au
contribuit şi la eliminarea identităţii individuale, un
lucru foarte important atunci când se pun bazele unei secte. Aţi devenit parte a colectivului. Şi termenul de „conştiinţă comună”? Prostii. Dar este important să-ţi creezi propriile expresii într-o sectă, pentru a întări şi mai mult sentimentul de comunitate.

Cele mai multe dintre şepci fură scoase acum. Foştii lor purtători se foiau stingheriţi pe scaune.

— O voi spune din nou. Oricine ar fi putut primi o şapcă. Nu există nicio diferenţă între voi şi alţii, indiferent ce am sustinut eu. Sau între voi şi mine. Ce m-aţi văzut făcând după aceea au fost doar fente psihologice şi simple trucuri de carnaval. Dar suficient de convingătoare cât să vă determine să vreţi să plătiţi o căruţă de bani şi chiar să veniţi să locuiţi cu mine.

Bănuiesc că învăţătura de minte este următoarea:

„Feriţi-vă de falşii profeţi”.

Nu avea nicio intentie de a transforma toată dis-
tracţia serii într-o prelegere. Dar uneori n-avea de ales.

Următorul număr trebuia să fie ceva mai viu colorat, pentru a compensa.

— Simbolul înseamnă ceva? strigă cineva, fluturându-şi şapca. Punctele negre?

— Oh, punctele, răspunse Vincent, făcând poznaş cu ochiul. E *Braille.* Sistemul de scriere

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

ca pentru ei, pentru orbi. Pe capetele voastre scrie SUNT ASCULTĂTOR.

Tot publicul explodă în hohote de râs. Vincent se uită la marea de spectatori şi zâmbi. Puteau să creadă că a mers prea departe dacă voiau. Dar chiar în acest moment, în sală erau 857 de persoane care ar fi fost mult mai greu de păcălit.

Când lumina se schimbă, văzu brusc un chip cunoscut. N-o observase în timpul spectacolului. Nova era în primul rând de la balcon. Nu râdea. Nu aplauda. Stătea cu braţele încrucişate şi-l privea.

Apoi se ridică şi plecă.

în camera verde a teatrului era deja cineva când ajunse Vincent. Tresări involuntar când văzu cine stătea pe canapea. Nu se aşteptase să fie cineva acolo. De fapt, n-ar fi trebuit să fie nimeni acolo.

— Iartă-mă, n-am vrut să te sperii, i se adresă Nova când îi văzu reacţia. Dar paznicul a spus că pot să aştept aici.

îi luă câteva momente să se adune înainte de a răspunde. Pentru o fracţiune de secundă, crezuse că s- a întors Anna, Anna cea cu tatuajele, Anna, fosta lui hărţuitoare. Chiar dacă Anna şi Nova arătau complet diferit. Privirea îi fu atrasă de masă. în timpul spectacolului, cineva pusese acolo un bol cu bomboane şi trei sticle cu apă. Aproape ca şi cum ar fi vrut să-şi bată joc de el intenţionat.

— Stai liniştită, răspunse el. Am avut o stalkeriţă în ultimul turneu, care făcea orice pentru a ajunge în culise. Apoi am întâlnit-o şi... n-a ieşit prea bine. Avea o cameră plină de poze cu mine. Şi un altar. încă sunt puţin nevrotic de atunci. Şi de obicei sunt singur aici, în spate.

Trase cu coada ochiului la podea. Planul fusese să încuie usa şi să se întindă câteva momente. Dar Nova probabil că s-ar fi mirat. Şi trebuia să facă ceva cu cele trei sticle. Se aşeză

pe ceilalt, vizavi de ea, pregătit sufleteşte pentru o critică usturătoare la adresa numărului cu secta. Nu menţionase numele epicurienilor. Dar fusese cât pe ce.

— N-am vrut să mă bag în sufletul tău, începu ea. De fapt, voiam doar să te salut. Şi să-ţi mulţumesc pentru un spectacol interesant. A fost palpitant.

— Chiar ţi s-a părut? M-am gândit că poate te-ai supărat, având în vedere... ce am spus la sfârşit. Despre guru şi secte. Apă?

Nova clătină din cap. La naiba! Sperase să scape de o sticlă.

— De ce să mă supăr? Ai dreptate. Şi cred că e un punct de vedere important de subliniat. E bine să-i învăţăm pe oameni să facă diferenţa între mişcările constructive şi autentice, cum este cea cu care lucrez eu, şi cultele dăunătoare şi manipulatoare.

Vincent nu era sigur că asta subliniase el, dar nu făcu niciun comentariu.

— Apropo, dacă te interesează..., zise ea, deschizându-şi geanta.

Vincent observă că era Louis Vuitton. Nova scoase o broşură cu sigla Epicura pe copertă şi i-o întinse.

— Poate vrei să-mi faci o vizită la centru cândva. Vincent răsfoi broşura. Pe prima pagină era un citat în italice.

îndreptarul epicurian pentru o nouă lume este acelaşi ca în vremurile de demult: doar o nelinişte trecând aidoma unei comete devine stea. Rapid şi pe nesimţite. Viaţa liniştită este viaţa care purifică. Evită precaut tot ce provoacă durerea. Nu îţi dori nimic. O viaţă fără dorinţe este o viaţă eliberată de orice suferinţă, care, în schimb, îţi permite

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

Dă-mi, Doamne, înțelepciunea, când atingi Totul

John Wennhagen

— Am văzut citatul pe site-ul vostru, zise el. Dar nu ştiam că şi tatăl tău a fost epicurian.

— Mai mult bunicul meu. Tata mă mai ajuta din când în când, cu mesaje şi alte chestii. Nu împărtăşea în totalitate filosofia bunicului meu. Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a scris înainte de a... dispărea.

— De a dispărea? Credeam că a murit în accident. Nova păli şi îşi coborî privirea. Vincent îşi muscă limba. Insensibil. Evident, Nova nu voia să se gândească la moartea tatălui ei în termeni atât de definitivi. Acum nu numai că o forţase, dar îi amintise şi de accidentul din cauza căruia încă mai avea dureri cronice. Bună treabă din partea cuiva care pretindea că poate citi oamenii.

— Au dragat timp de două săptămâni după accident. Dar n-au găsit niciodată cadavrul. Bineînţeles, eu ştiu că nu mai e. Dar o mică parte din mine, fata care era în maşină, încă mai speră că va apărea într-o zi. Nevătămat şi poate doar cu părul puţin ud.

Vincent încercă să se sciture de imaginea unui John Wennhagen înviat din morţi, îmbrăcat elegant şi cu alge prin păr, sunând la uşa Novei. Ştia că nu asta voise să spună ea. Dar totuşi...

— Era destul de poetic tatăl tău, remarcă Vincent, arătând spre text în încercarea de a îndrepta conversaţia într-o altă direcţie.

Nova râse. Se pare că funcţionase.

— Nu trebuie să fii politicos. Textul ăsta e aproape de neînţeles pentru un străin. Dar l-a scris pornind de la regula conform căreia nu putea folosi decât un anumit număr de cuvinte.

Nadina Ţiranescu

Nu mai puţin, tirana şi-a mai multe decât hotărâse el în prealabil. îşi stabilea deseori astfel de provocări creative. Rezultatul a fost puţin... Oricum, încă mai folosim textul, în onoarea lui. Iar adresa o găseşti pe spate. Dacă vrei să vii la noi, aşa cum spuneam. Pot să mă răzgândesc în legătură cu apa?

Nova arătă spre una dintre sticlele de pe masă. în sfârsit!

— Ia-o pe care vrei, răspunse el cât se poate de indiferent şi aşează broşura pe masă.

Nova luă desfăcătorul de sticle care se afla într-un bol şi deschise o sticlă. Vincent expiră aerul pe care nu ştia că-l reţinuse. Luă şi el un pahar gol şi-l umplu cu apă de la chiuvetă.

— Apropo, şi eu sunt implicat în aceeaşi anchetă a poliţiei, cea legată de copiii morţi, spuse el şi se aşează la loc. E interesantă teoria ta că în spate s-ar afla un grup organizat. Dar nu cumva majoritatea mişcărilor extremiste aleg să se ţină departe de ochii lumii? Grupul ăsta pare mai degrabă că vrea să-l vedem.

Nova bău direct din sticlă şi îl privi. Rujul perfect trasat nu se clintise câtuşi de puţin.

— Poate că nu vor să fie văzuţi ei, ca oameni, dar vor să le vedem mesajul?

— Ce mesaj ar fi? Te referi la teoria ta despre apă? Mă tem că nu mai e valabilă. Poliţia a găsit azi cadavrul unui alt copil în parcul Fatbur. Autopsia nu s-a făcut încă, din câte ştiu, dar sunt convins că are legătură cu celelalte crime. Iar parcul Fatbur e destul de departe de orice curs de apă. Cu excepţia fântânii arteziene.

Nova zâmbi şi îl privi cu ochi scânteietori. Prezenţa ei părea să umple camera. Nu putea să nu fie impresionat. Ar fi vrut şi el să fie atât de încrezător, atât de... magnetic, în lipsa unui cuvânt mai bun. De fapt, era ciudat că nu i se dăduse până acum propria emisiune TV. Probabil că fusese solicitată şi refuzase.

t

Nova nu părea să caute mai multă atenţie decât

Concurs muzical sub forma unui program

radiofonic, transmis pe

era neobişnuit, rapsodul pe care l-am întâlnit în branşa celor care ţineau
conferinţe.

— Eu aş spune că descoperirea asta confirmă mai degrabă afirmaţia mea, replică ea. Tu, mai mult ca oricine altcineva, ar trebui să ştii că tot parcul Fatbur a fost un lac. în urmă cu aproximativ 600 de ani se afla chiar în Sodermalm. Lacul era foarte important pentru oameni, care se aprovizionau din el atât cu apă, cât şi cu peşte.

Nova avea dreptate, desigur. Parcul era un vestigiu al uneia dintre cele mai importante ape din Stockholm. îi era ruşine că nu îşi amintise. Peder probabil că ar vrea să ştie mai multe despre asta.

— La finele secolului al XVII-lea începuseră să se adune atât de multe gunoaie şi deşeuri în lac, încât a început să fie numit Fatburstrăsket —, continuă Nova. Se pare că mirosea îngrozitor. Cu toate astea, abia la mijlocul secolului al XIX-lea au drenat lacul, odată cu construcţia zonei Sodra stationen. Oricum, acolo a existat apă încă dinainte de fondarea oraşului şi până acum 200 de ani. Apoi a devenit parc. Unde acum a fost găsit un cadavru. De ce zâmbeşti aşa?

Vincent râse. Nu-şi dăduse seama că zâmbea. Nova râse şi ea şi afişă din nou un zâmbet scânteietor. Era nevoit să ia în considerare ideea că poate ea avea dreptate, şi nu el. Dar dacă era adevărat, dacă se folosise de concluzii greşite, nu avea nicio idee despre ce se va întâmpla în continuare. în cazul ăsta, era mai departe de a-l înţelege pe ucigaş decât fusese la început.

Nu se mai gândi şi îi atinse braţul.

— Probabil că ne asemănăm mai mult decât crezi. Doar că eu sunt puţin mai inteligentă. Să vii într-o vizită! Ai adresa.

Mlaştina Fatbur.

Peder avusese grijă să fie în faţa magazinului imediat ce Herman ajungea acolo de dimineaţă. De fapt, magazinul se deschidea abia la ora prânzului vinerea, pentru că dimineaţa se făcea inventarul mărfii noi. Dar având în vedere ce-i spusese Herman la telefon, era mai bine să termine treaba înainte să se deschidă uşile pentru public.

Peder se aplecă peste suportul de sticlă şi privi obiectele aşezate în faţa lui, pe o bucată de pânză bleumarin.

— Mulţumesc că ai sunat ieri.

— Bineînţeles. Am recunoscut imediat ceasul când ai trimis descrierea. Păcat că n-am avut-o cu o zi mai devreme, totuşi. Dar l-am păzit până veniţi...

Herman se bătu mulţumit pe burtă.

Peder îl întâlnise pe Herman, negustorul de amanet, de multe ori de-a lungul anilor, iar acesta era întotdeauna la fel de mulţumit când putea ajuta poliţia.

— Şi are şi o inscripţie, zici?

Herman zâmbi afabil şi întoarse ceasul.

— Pentru Allan Walthersson, cu ocazia împlinirii a 60 de ani, citi Peder.

Allan Walthersson. Bunicul lui Ossian. Tatăl lui Fredrik.

Herman abia încăpea în spatele tejghelei cu burta lui enormă, care creştea din ce în ce mai mult în fiecare an. Peder şi colegii săi obişnuiau să glumească spunând că într-o bună zi vor fi

revoltă şi, ocupată cu macaraua din magazinul din oraşul vechi.

— Şi asta e tot ce-ai primit nou? întrebă Peder, examinând restul obiectelor. Ai apucat să vinzi ceva?

în afară de ceas, mai erau un inel de aur, o broşă cu perle şi un set de lanţuri Bismarck asortate.

— Nu, totul e aici. Nu accept bunuri furate. Aşa că am sunat imediat ce mi-am dat seama ce e. Tatăl meu a fost poliţist, doar ştii. Am fost educat să ajut braţul lung al legii.

— Iar noi îţi mulţumim pentru asta, îi răspunse Peder, bătându-l uşor pe umăr. Bun. Şi acum întrebarea de 10 000 de coroane. Cine l-a adus?

— Eh, o veche cunoştinţă de-ale noastre, chicoti Herman. Cred că tocmai de aceea am fost un pic mai vigilent.

Apoi făcu o pauză. Peder era familiarizat cu acest dans. Herman voia întotdeauna să profite la maximum de situaţie, iar Peder îi permitea cu mare drag. Se uită în jur, prin micul magazin. Ceva din haosul acela de obiecte trezea în el o bucurie copilărească. Erau de toate, de la un televizor vechi cu tub până la bijuterii, un echipament de scufundări, colecţii de timbre prăfuite şi ceva ce semăna cu un bursuc împăiat.

— Nu vrei să stii cine a fost? întrebă Herman strengăreşte.

— Cu mare plăcere, răspunse Peder, încuviinţând. Cu mare, mare plăcere, Herman.

— Atunci trebuie să răspunzi întâi corect la ghicitoarea mea.

— Nici n-as fi vrut să fie altfel. Ei bine, să vedem cu ce viclenie vii astăzi.

Herman chicoti.

— Iată: Ce zici când ţi-e milă de un câine?

— Hmm, asta e o întrebare complicată.

Se scărpină în barbă în timp ce se gândea. De obicei reuşea, dar de data asta nu putea să-şi dea seama. Oftă.

— Eşti prea şiret, Herman. Mă las păgubaş.

Herman făcu o pauză retorică.

— SĂRĂ-CUŢU! răcni el apoi şi râse atât de tare, că-l apucă sughiţul.

Peder zâmbi şi dădu din cap.

— Nu înţeleg de unde le scoţi. Dar te rog, ai milă de un poliţist greu de cap. Despre cine vorbim? Cineva din vechea gardă?

Herman dădu din cap afirmativ.

— Da. Cineva de-al casei. Rimează cu patte...

Chicoti din nou.

Peder se încruntă. De data asta trebuia să se descurce. Patte...

Apoi se lumină tot la faţă.

— Matte! Matte Skoglund!

— Da, da, da, răspunse Herman, bătându-se mulţumit cu palma peste burtă.

Arătă apoi spre obiectele de pe bucata de pânză.

— Chestia aia e frumoasă. Nu există nicio sansă să

t

pot să...

— îmi pare rău, Herman. Va trebui să-l iau cu mine. Ştii foarte bine. Dar gândeşte-te la o ghicitoare nouă pentru data viitoare!

— Numai dacă te duci să-ţi dai jos barba! chiui Herman, în timp ce Peder se îndrepta spre uşă. Weekend plăcut!

Peder scoase telefonul imediat ce iesi în stradă.

t

— Bună, Adam! Peder la telefon. Cred că putem clasa orice teorie a conspiraţiei în legătură cu spargerea din Bellmansgatan, de la părinţii lui Ossian. A fost găinarul nostru de serviciu. Matte Skoglund. Da, exact. Le spun

radefon.com

brăţişon, îmi asigur să fie cu ochii pe el. Dar am recuperat ce a furat. Deci am terminat cu chestia asta.

închise. Apoi râse în sinea lui. Sărăcuţu'.

Supertare!

— Bine lucrat, o lăudă Milda sec.

în fundal, Mina auzea piesa O *mie şi una de nopti* a lui Charlotte Perrelli, iar medicul legist fredona din loc în loc, aparent fără să-şi dea seama. Loke era întotdeauna o umbră tăcută în fundal, gata să urmeze
instrucţiunile Mildei.

— Nu-mi pot asuma meritele, sunt ale lui Vincent, răspunse Mina, privindu-l cu coada ochiului pe mentalist.

Nu stia de ce, în dimineaţa asta Vincent avea o
dungă roşie în jurul gâtului. De fapt, de când fusese cooptat în anchetă, o mai văzuse. Va trebui să-l întrebe, dar într-un moment mai bun.

Vincent se uita fix la cadavrul de pe masa de autopsie. îl întrebase de mai multe ori înainte de a
intra dacă e convins că face fată. Cadavrele de adulţi
erau destul de rele. Cadavrele de copii erau de mii de ori mai rele. Dar el insistase. Judecând după chipul lui, care era şi mai palid ca de obicei, nu făcea faţă prea bine situaţiei.

— Tocmai l-am cusut, anunţă Milda, scotându-şi
mănuşile cu un pocnet.

— Ce poţi să spui? Aceleaşi răni ca la ceilalţi?

Mina se feri să-l privească pe băiatul anonim de pe masă. I se părea nedemn că nu ştiau cine este. Cineva, undeva, trebuie că-i simte lipsa de multă vreme.

îl auzi pe Vincent înghiţind ritmic, ca şi cum conţinutul stomacului său urca şi cobora prin

gaidoa un, yra ysm. Doar fiindcă Mina îşi păstra calmul nu înseamnă că gestiona mai bine situaţia. Copiii morţi erau ceva împotriva naturii. Şi acum erau patru.

— Deoarece cadavrul a fost îngropat de ceva vreme, circumstanţele par puţin diferite, răspunse Milda, dând mai încet boxa. Ceea ce lucrează în favoarea noastră este faptul că un cadavru se descompune mai lent în pământ, în parte pentru că e mai frig sub sol şi în parte pentru că nu există muşte. Acestea fiind spuse, descompunerea e avansată. Pielea s-a despicat în straturi, ceea ce îmi îngreunează întotdeauna munca, iar ţesuturile au început să se transforme în ceară de cadavru. Dar da, există o mulţime de

asemănări cu celelalte victime.

Tăcu. în fundal. Charlotte Perrelli cânta încet *Eşti în visele mele.*

Vincent înghiţi din nou şi deschise gura.

— Cât de asemănătoare? întrebă el cu o voce groasă.

— Foarte asemănătoare, aş spune. Aceleaşi semne pe plămâni. De asemenea, am găsit în faringe aceleaşi fibre ca şi la celelalte victime.

Milda dădu din cap spre un cărucior de oţel unde se aflau diverse probe, gata să fie trimise spre analiză.

— Crezi că ar putea fi vorba despre acelaşi autor?

— Nu e treaba mea să decid asta, ci a voastră. Cu toate astea, impresia mea, ca medic legist, e că metoda prezintă mari similitudini.

Mina aprobă din cap gânditoare. Văzu cu coada ochiului că probabil era timpul să-l scoată de acolo pe Vincent, care însă deschise din nou gura, înainte să apuce Mina să-i propună să plece.

— Oare? întrebă el. Ce crezi despre ora la care a fost comisă crima?

Milda se uită la cadavrul de pe masă şi se încruntă.

— Este foarte greu de spus. Cel mult vă pot spune bănuielile mele. Cred că nu e îngropat de mai mult de două luni. Dar luaţi chestia asta cu precauţie. E dificil în cazul cadavrelor în care a început să se formeze ceara de cadavru. Sau, uneori, poate fi chiar de ajutor, deoarece, dacă se formează rapid, poate păstra rănile vizual. Dar din păcate nu e cazul aici. Apropo, am mai găsit şi asta lângă corp, dar nu ne ajută să stabilim o dată, fiindcă plasticul nu se descompune în natură.

Milda arătă spre un recipient transparent de pe bancă. Părea să conţină o jucărie roşie şi una albastră.

Vincent se apropie şi privi. îi reveni un pic de culoare în obraji.

— Maşinuţe Lego, zise el, scoţându-şi telefonul. Pot să...?

Mina aprobă dând din cap, iar el începu să facă poze. interesul lui Vincent pentru modelele Lego părea aproape la fel de mare ca interesul Mildei pentru cadavru.

— Crezi că jucăriile acelea erau ale lui? întrebă Mina.

— Nu există niciun motiv să credem altceva, răspunse Milda. Bineînţeles, e puţin ciudat că au fost îngropate împreună cu cadavrul, dar ăsta nu este nici pe departe singurul lucru ciudat în toată povestea asta.

Mina încuviinţă. Milda avea mai multă dreptate decât voia să recunoască ea. Vincent se întoarse, absorbit de fotografiile pe care tocmai le făcuse.

— Mulţumesc, Milda, zise Mina. Ne auzim mai târziu, de îndată ce sunt analizate probele sau anunţă- mă tu dacă ai ceva, chiar şi cel mai mic

spontan. Avem nevoie de orice în momentul ăsta.

— Da, înţeleg, răspunse Milda rezervată şi făcu semn din cap spre asistentul ei, care începu să scoată cadavrul de acolo.

În timp ce Mina şi Vincent se îndreptau spre uşă, auziră cum creste volumul. Vocea lui Perrelli cânta în spatele lor:

Umbrele care cad în amurgul albastru mă fac să tânjesc după iubire şi doar să visez, nu pot uita niciodată...

Uşa se trânti puternic în spatele lor. Vincent respiră adânc de câteva ori, cu capul lăsat în piept. Apoi îşi ridică privirea şi se uită la Mina.

— Patru copii. Răpiţi de persoane diferite, ucişi în acelaşi mod. N-o să mai pot dormi niciodată după chestia asta.

— Ştiu. Dar avem o problemă. Cadavrul de acolo ar dovedi teoria ta despre provocarea aceea de şah, *Knight's tour.* Sigur, am găsit cadavrul în parcul Fatbur, aşa cum ai prezis tu. Dar în lipsa unei legături cu caii, nu ştim dacă trupul chiar se încadrează în tiparul cu şahul sau dacă e doar o coincidenţă. Tiparul tău depinde de două aspecte. Amplasarea cadavrelor e unul dintre ele. Semnul de carte, rucsacul şi graffitiul reprezintă celălalt aspect. Dar din câte ştiu eu, maşinuţele Lego nu au nimic de-a face cu caii.

Vincent dădu din cap gânditor.

— Ştiu. în plus, una dintre jucării mi s-a părut vag familiară. E ceva ciudat aici.

Vincent sună la interfon la adresa din Birkastan pe care o primiseră. Se auzi imediat un bâzâit, iar uşa scoase un clic, semn că se deschisese.

— Nu sunt sigură că e cea mai bună modalitate de a ne folosi timpul, spuse Mina sceptică.

— Ştiu că aveţi un suspect în arest, răspunse

— Dar nu putem exclude posibilitatea existenţei unui fel de grup. Adică, patru crime? împotriva unor copii? Aşa ceva implică foarte multe. N-am vrut să folosesc cuvântul „sectă” până acum, dar încep să mă întreb
dacă nu cumva e totuşi cel mai bun mod de a-1
/
descrie. Pe urmă, poate că Mauro e liderul lor, dar asta o putem lăsa pe mai târziu. Există o persoană în Suedia care are cea mai completă imagine asupra mişcărilor înfiinţate în Suedia. Să sperăm că după vizita asta reuşim să decidem dacă putem exclude teoria unui grup extremist organizat, aşa cum doreşte şeful poliţiei, sau nu.

— Dar pe Mauro îl ţinem în arest de luni, iar azi e vineri. Ar trebui să ne concentrăm mai mult asupra lui, cât îl mai avem la noi.

— Gândeste-te în felul următor: dacă Mauro e în spatele tuturor crimelor, îl aveţi deja. Atunci ai tot timpul din lume să faci vizita asta. Dar dacă nu e Mauro, înseamnă că timpul se scurge. Undeva, un copil ar putea fi în pericol. Nu ne putem permite să ratăm nimic. Şi atunci, ceea ce vom afla aici ar putea fi incredibil de important.

Mina se uită la el.

— Dacă ar fi fost altcineva..., începu ea. Dar OK. Pornesc de la premisa că treaba asta are însemnătatea ei.

O luaseră pe scări spre etajul trei. Li se păruse că în lift abia dacă era loc pentru o singură persoană, iar lui nici prin cap nu-i trecea să se închidă în ceva atât de strâmt. Din fericire, liftul părea că nu mai văzuse o curăţenie de mult timp, aşa că şi Mina îl respinsese cu viteza fulgerului.

— Ai încredere în mine, zise Vincent, sunând la uşa pe care scria Ljung. îţi fac cinste cu masa de prânz după aia.

O femeie roşcată la vreo 30 de ani deschise imediat

uşa şi îi invită înăuntru.

— Mulţumesc că aţi venit până aici, îi întâmpină ea scuzându-se şi se dădu la o parte ca să poată intra în apartament. Aici am cea mai mare parte a materialului.

Vincent observă cât de neliniştită se uita Mina în jur. Probabil că nimeni nu avea o casă care să se ridice la nivelul de care avea ea nevoie ca să se relaxeze. în plus, bănuia că îndemnul „ai încredere în mine” nu fusese suficient pentru a-i înăbuşi temerea că pierdeau timp inutil cu vizita asta.

Din fericire, Beata Ljung avea o casă ordonată. Mina păru că respiră oarecum uşurată. Vincent o privi întrebător, iar ea dădu din cap în semn că e în regulă.

— Haideţi în camera mea de lucru.

Beata îi conduse într-o încăpere mare şi luminoasă, plină de rafturi cu cărţi şi dosare aranjate ordonat.

— Din câte am înţeles de la Vincent, esti cea mai mare autoritate suedeză în materie de cercetare şi informaţii despre culte, nu? întrebă Mina, aşezându-se într-un fotoliu cu dungi albastre şi albe, după ce inspectă mai întâi ţesătura, probabil pentru a se asigura că nu e pătată.

— Eh, sună foarte pompos când o spui aşa, răspunse Beata, asezându-se la birou.

Era o masă mare şi frumoasă, dintr-un soi de lemn închis la culoare. Vincent rămase în picioare în mijlocul camerei, neştiind unde să se aşeze.

— Mă tem că doar atât am de oferit, i se adresă Beata, arătând spre un fotoliu-puf gri.

Mina şi Vincent schimbă un chicotit, în timp ce Vincent se afundă în fotoliul-puf, încercând să se aşeze comod. Căuta o poziţie în care să emane totuşi o formă de profesionalism. Nu funcţionă prea bine. Probabil că nici costumul lui de în gri care avea exact aceeaşi nuanţă cu puful nu-l prea ajuta. Bănuia că arată ca un cap plutitor. Singurul lucru care ieşea în evidenţă erau şosetele albastru-turcoaz aprins, cu monstrul care mănâncă fursecuri.

— Am citit multe dintre articolele tale, zise el într-o încercare eşuată de a părea natural, şi sunt impresionat de amploarea şi profunzimea ta. Deci pe lângă diploma de jurnalism, ai şi una de psihologie?

— Da, mi-a fost puţin greu să mă hotărăsc, râse Beata. La început am crezut că vreau să fiu psiholog, apoi, chiar înainte de absolvire, mi-am dat seama că vreau să fiu jurnalist. Cu toate astea, am beneficiat foarte mult în munca mea de pe urma acestui ocol, aşa că nu mă plâng când vin facturile de la CSN—.

— Stai, tu eşti cea care a scris cartea despre cazul Jărvso? întrebă Mina, arătând spre o carte de pe biroul ei.

Vincent nu citise cartea, dar se vorbise mult despre ea cu câţiva ani în urmă. Se pare că descria în detaliu ceea ce se întâmplase în mica localitate Jărvso în noaptea fatidică de ianuarie când două familii fuseseră rase de pe faţa pământului, după mulţi ani de convieţuire în condiţii care aminteau foarte mult de o

t *>*

sectă. Vincent avea impresia că se făcuse şi un serial de televiziune după carte şi nu putea să nu fie impresionat.

— Da, aşa e, răspunse Beata, privindu-i optimistă. Ei bine, ce vreţi să stiti?

— De fapt, nu prea ştim, începu el, răsucindu-se în sacul care foşnea sub greutatea lui. încă nu ştim ce anume căutăm. O asociere de oameni, care în acest moment acţionează într-

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

unul dintre...

t *t* *t*

că ne-ar trebui o imagine de ansamblu asupra organizaţiilor de tip sectă care există în Suedia. Şi care dintre ele ar putea fi potenţial periculoase.

— Cred că înţeleg la ce te referi, chiar dacă eşti vag intenţionat. Dar trebuie să înţelegeţi că subiectul e enorm. O să-l ating doar la suprafaţă. însă o să încerc să răspund la tot ce pot. Fiul meu are cinci ani, aşa că mă simt afectată şi mai mult.

Beata dădu din cap spre o fotografie de pe perete cu un băieţel roşcat şi drăguţ, cu un zâmbet larg şi un dinte din faţă lipsă.

— Bine, mai întâi despre conceptul de sectă în general. Cât de mult ştiţi?

— Am vorbit cu Nova, care ne-a spus câte ceva, răspunse Mina.

— Nova e bună. A făcut o mulţime de lucruri bune pentru cei care au ieşit din secte. Atunci poate că a menţionat că în Suedia se spune că există între 300 şi 400 de secte, dintre care estimăm că poate 30 sunt distructive.

— Da, a spus ceva de genul ăsta, zise Mina, dând din cap.

— De fapt, cuvântul „sectă” în sine nu înseamnă nimic periculos. E ca şi cum ai spune că un cuţit e doar periculos. Dacă e folosit pentru a răni pe cineva, e periculos, dar dacă e folosit pentru a tăia ingrediente pentru o masă grozavă, un cuţit nu e ceva negativ. La fel şi în cazul unei secte. Totul ţine de scop, de obiectiv şi de ceea ce umple mişcarea. Există, de asemenea, diferite tipuri de secte. Mulţi cred automat că o sectă e ceva religios, şi chiar aşa e de cele mai multe ori. Dar există şi secte bazate pe economie, filosofie de viată, chiar şi vânzări.

) [1] *t*

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Dar, indiferent de orientare, continuă

Concurs muzical sub forma unui program

Bradford, Montana, mai

Bad company, tovarăşi de majorităţii sectelor distructive e puterea. Nevoia de putere a fondatorilor. Nu e neapărat nevoie ca o sectă să aibă punctul ăsta de plecare, însă puterea corupe, îi face pe oameni să putrezească din interior. Iar banii merg deseori mână în mână cu asta. Dar nu e mereu vorba despre bani, uneori puterea în sine e cea mai importantă. Din nefericire, de multe ori se termină tragic. Aţi auzit probabil de sinucideri colective. în Jonestown au murit peste 900 de persoane, majoritatea din cauză că au băut suc de struguri dres cu valium şi cianură. Cei care au refuzat au fost împuşcaţi. în secta Heaven's Gate, aproape 40 de persoane au murit după ce au băut vodcă cu somnifere. Şi există un lung şir de exemple similare.

— Sună groaznic, o întrerupse Mina. Totuşi, în secte nimeresc probabil oameni cu anumite trăsături, nu? Oameni care sunt uşor de convins, needucati sau

singuri?

Mina se aplecă mai în faţă. Era mai interesant decât crezuse. Vincent spera că asta înseamnă că e iertat fiindcă insistase asupra acestei întâlniri.

— E o presupunere periculoasă. Nu doar cei margina- lizaţi social, singuri sau vulnerabili în orice fel intră în secte. Căutarea sensului vieţii e o caracteristică inerentă a omului în general. Să găsească ceva care să- i dea un scop. Poţi să fii un căutător şi dacă provii dintr-un mediu bun, ai o viaţă stabilă, familie, prieteni. Toate acestea pot fi înlocuite mai repede decât crezi de cineva care îţi oferă un scop. Da, sunt sigură că Vincent ar putea explica mult mai bine.

— Când creşti în haos, s-ar putea să ajungi să îl deteşti când vei fi mai mare, zise Vincent, aprobând din cap. Şi atunci intri într-o organizaţie care foloseşte controlul puternic. Dar în acelaşi timp, poţi la fel de bine să provii dintr-o familie strictă şi, prin urmare, să

apreciezi, o anşoa pe cu reguli stricte. Deoarece atât controlul, cât şi haosul fac parte din maturizare, există posibilitatea să fim afectaţi într-un mod de care nu ne putem debarasa. Dar am o întrebare. Ce secte, în afară de cele evidente, cum ar fi Biserica Scientologică şi altele, crezi că sunt cele mai demne de menţionat în contextul nostru?

Se mişcă din nou în fotoliul-puf şi acesta foşni. Beata se încruntă. Luă un elastic dintr-un bol de pe birou şi îşi strânse părul roşcat într-un coc. în ochii Minei se citea o anumită invidie, din câte observă el. Existau o mulţime de prejudecăţi prosteşti despre femeile cu părul roşcat, că ar fi mai vioaie, mai sălbatice. Poate că aşa ceva îi trecea prin cap şi Minei. Bănuia că, în lumea ei, femeile cu părul roşcat nu se dădeau pe mâini cu spirt în măsura în care o făcea ea. Nu se lăsau îngrădite ca ea. Sau poate considera pur şi simplu că Beata are păr frumos.

Ar fi vrut să-i spună că, indiferent de ceea ce susţinea Samson cel biblic, personalitatea nu stă în păr. Ar fi vrut să-i spună că părul ei negru ca pana corbului, cu fir gros, era uimitor. Şi când îl avusese mai lung, şi acum, când şi-l mai scurtase. Dar cum putea să-i spună aşa ceva fără să pară un idiot?

— Totul depinde de unghiul pe care-l alegi, răspunse Beata. Cele consacrate? Cele despre care avem cunoştinţe foarte bune? Cele noi? Cele pe care încă nu le cunoaştem atât de bine? Ceea ce pot face e să vă dau o listă pe care am întocmit-o. Dar nu garantez că e completă. Am făcut-o pe baza informaţiilor adunate
de alţii, din interviurile mele cu dezertori din diverse
/ T
secte, în unele cazuri pe baza infiltrării în interior. Sunt mulţi ani în spatele cercetării mele despre sectele din Suedia. Dar nu pot pretinde în niciun caz că e completă. Sectele au o

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic transmis de

rapoarte, dinsă pe a se ascunde în spatele normalităţii. Da, nu toate, bineînţeles. Unele sunt în mod clar total nebuneşti de la început. însă majoritatea nu par. Uneori, chiar acestea sunt cele mai rele. Iar omul de rând n-a auzit niciodată de ele, deşi sunt mari, atât ca dimensiuni, cât şi din punct de vedere financiar. Spre exemplu, aţi auzit de Eastern Lightning?

Atât Vincent, cât şi Mina clătinară din cap.

— Numele complet este The Church of Almighty God şi a fost fondată în 1989 în China. Au câteva milioane de adepţi la nivel internaţional. Au un istoric de crime, răpiri şi convertirea cu forţa a membrilor altor biserici. Piatra de temelie a credinţei lor e că Dumnezeu s-a întors în lume sub forma unei femei pe nume Miss Yang. Au comis în China unele fapte care au dus la interzicerea lor şi aşa s-au răspândit în întreaga lume. Acum există şi în Suedia, îi avem chiar şi pe fraţii Plymouth, vă sună cunoscut?

Mina clătină din nou din cap. Dar lui Vincent numele îi suna cunoscut.

— Controlează un imperiu de companii de producţie, explică Beata. Treizeci şi opt de companii suedeze au legătură cu ei. E o sectă religioasă extrem de închisă, cu aproximativ 400 de membri în Suedia. Sunt foarte conservatori, bărbatul fiind considerat superior femeii. Sunt şi foarte izolaţi de societate, ceea ce înseamnă că au şi propria şcoală. Aş putea continua la nesfârşit. Sper să găsiţi în munca mea ceva care să vă ajute, chiar dacă există şi lacune. A trebuit să pun cap la cap un puzzle din care lipseau multe piese.

— înţelegem pe deplin acest lucru, o asigură Vincent.

încercă să se ridice de pe fotoliul-puf, dar nu reuşi.

Mina chicotea iar înfundat. Se holbă la ea şi mai făcu

/

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

o încercare, scotând de data asta un grohăit involuntar din cauza efortului. Mina nu se putu stăpâni. începu să râdă în hohote şi o molipsi şi pe Beata. Apoi li se făcu milă de el, se ridicară în picioare, îl apucă fiecare de câte un braţ şi, într-un efort colectiv, îl scoaseră din fotoliul foşnitor.

— Doamne sfinte! Bărbaţii de vârstă mijlocie n-ar trebui să stea pe fotolii făcute pentru adolescenţi. Am crezut că va trebui să înnoptez aici.

îşi trecu mâna peste pantaloni şi jachetă ca să vadă dacă nu cumva s-au şifonat. Deşi de fapt voia doar să evite privirea Minei. Fusese foarte conştient de apropierea şi căldura ei când îl ajutase să se ridice.

Iar Mina părea la fel de dornică să nu-l privească în ochi. Deja se îndrepta spre uşă.

— Beata, mulţumim! Poţi să trimiţi documentul pe e-mail? întrebă ea peste umăr.

— Da, absolut.

Vincent şi Beata dădură mâna, iar Mina ieşi prima pe uşă.

Când plecă şi Vincent din apartament, Mina era deja la etajul doi. în timp ce cobora scările, verifică întâmplător notificările de pe telefonul mobil. Una dintre ele îl făcu să tresară. Apoi mări pasul.

— Aşteaptă! strigă el. Mina, aşteaptă!

O ajunse din urmă chiar în faţa uşii de la intrare. Ridică telefonul mobil, ca ea să vadă.

— Cred că va trebui să sărim peste acel prânz. Uite.

— Ce?

Mina se apropie mai mult pentru a se uita mai bine. Apoi înjură cu voce tare.

— La dracu'! Mauro.

IZ CSN (Centrala studiestodsnämnden, Comisia centrală de sprijin financiar pentru studii). Sumele împrumutate pe perioada studiilor se plătesc eşalonat după absolvirea facultăţii sau liceului, timp de mai mulţi ani, în funcţie de suma împrumutată.

Pe ecranul computerului, titlul strălucea cu

Concurs muzical sub forma unui program
radiofonic, transmis pe

Bărbatul suspectat de uciderea unui copil, condamnat anterior pentru abuz asupra copiilor.

Mina bătea iritată cu degetele în masă. Ea şi Vincent se duseseră direct la Palatul Politiei, iar stomacul ei era ca o gaură mare, flămândă. Mai bine îi zicea s-o invite la prânzul promis în drum spre sediu, fiindcă acum era atât de nervoasă, că putea exploda.

— Noi de ce n-am ştiut? întrebă ea.

— Pentru că avea 17 ani când s-a întâmplat, răspunse Julia. Era minor. A fost şters din cazierul lui acum multă vreme.

— Dar de unde au ziarele toate chestiile astea? Cum au voie să publice aşa ceva?

— Cred că nici nu mai contează acum, replică Ruben, părând la fel de enervat ca Mina. Principalul e că e adevărat. Şi că e logic. Chestiile de genul ăsta nu încep la vârsta adultă, ci mult mai devreme.

— Dar sunt prea multe lucruri care nu se potrivesc! izbucni Mina, holbându-se furioasă şi frustrată la colegii ei din jurul mesei. în plus, neagă în continuare orice implicare.

— Bineînţeles că neagă! pufni Ruben.

— Oricum, nici măcar cu informaţiile astea nu cred că-l mai putem ţine prea mult în arest, remarcă Peder.

— Cert e că hainele lui Ossian au fost găsite în restaurantul lui, spuse Julia. Mai mult, chiar ascunse. Şi acum, o condamnare anterioară. Nu, înclin să fiu de acord cu Ruben.

— Haina se afla în rezervorul de apă al unei toalete, le reaminti Mina. Dacă ar trebui să reprezinte un fel de trofeu, n-am auzit niciodată să-şi depoziteze cineva prada atât de neglijent.

— Exact, cât timp experienţă ai tu cu ucigaşii şi trofeele? se interesă Ruben batjocoritor. Care ar fi, după părerea ta, o manieră suficient de „criminală” de a le depozita?

Julia se holbă la el furioasă, iar Ruben îşi dădu ochii peste cap în mod ostentativ. Căldura părea să-i facă pe toţi foarte irascibili. în plus, ziariştii se comportaseră ca nişte rechini în ape pline de sânge chiar dinainte de această nouă dezvăluire. Aflaseră până la urmă de arestarea lui Mauro, ceea ce nu
detensionase situatia. Ted Hansson, liderul
formaţiunii Viitorul Suediei, nu lăsase să-i scape ocazia de a sublinia de nenumărate ori, pe reţelele de
socializare şi în fata oricui voia să asculte, că Mauro
nu se născuse în Suedia. Acum îi venise şi mai multă apă la moară. Mina nu îndrăznea să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă presa afla că acum era vorba despre patru copii.

— Spun doar că sunt multe care nu se leagă, oftă ea. Modul în care au fost depozitate hainele lui Ossian. Şi pe urmă, cum a luat Mauro hainele de la grădiniţă fără să-l vadă nimeni? în mod rezonabil, ar fi trebuit să se afle în vestiarul lui Ossian de la grădiniţă. Cum rămâne cu mărturia fetiţei că l-a luat o femeie? Jenny a susţinut că Mauro a avut un complice, dar nimeni din familia lui nu se potriveşte cu descrierea. Noi oricum am apreciat mărturia fetiţei drept credibilă şi nu există niciun motiv să începem să ne îndoim de ea doar pentru că suntem atât de dornici să facem o gaură pătrată să se potrivească într-una rotundă. La fel, nu înţeleg ce legătură ar avea Mauro cu Ossian şi William sau cu victima pe care am găsit-o marţi în parcul Fatbur. Milda a confirmat că a găsit aceleaşi fibre şi urme şi acolo. De ce să le facă rău? Ca să ne

ireducă în, eroare? Pare extrem. Sau vreţi să spuneţi că a început cu propria fiică şi apoi a trecut la alţi copii, aleşi la întâmplare? Până în momentul ăsta, toţi aţi apucat să vorbiţi cu Mauro. Chiar vi se pare că are vreo noimă? în plus, trebuie să aflăm mai multe despre condamnarea anterioară. Ştiţi la fel de bine ca mine că există situaţii care nu sunt neapărat albe sau negre. Vincent, spune ceva!

Se întoarse spre mentalistul care până atunci tăcuse.

— Nu mă pot pronunţa, răspunse el, aşezându-se mai bine pe scaun. îmi pare rău. N-am nimic de spus despre Mauro. Nu-l cunosc. Dar pornind de la ce am auzit aici, sunt de acord cu tine. Piesele astea nu par să se potrivească.

— Bineînţeles că esti de acord cu Mina. comentă

Ruben cu un oftat.

— Dacă *nu* e Mauro, le atrase atenţia Peder trăgându- se de barbă, în cazul ăsta trebuie să putem explica

anumite coincidente ciudate referitoare la el. Pentru

că există mai multe piese. Chestia asta cu caii, de exemplu, despre care vorbea Vincent.

— Ce vrei să spui? întrebă Mina.

Peder arătă cu degetul la ziarul *Aftonbladet* pe masă, cu prima pagină la vedere.

Călăreţ sportiv arestat pentru uciderea unui copil era titlul articolului. Şi apoi o fotografie a lui Mauro, cu un chenar negru peste ochi.

Mina tresări. Călăreţ sportiv. Acum îşi amintea de trofeele de pe raftul lui Mauro. Chiar el le spusese. „Am fost foarte activ în tinereţe. în orice, de la călărie la scrimă.”

Iar ea fusese acolo, îi văzuse trecutul de aproape. Trofeele de echitaţie cu imagini gravate cu cai. Ar fi trebuit să facă legătura mai de mult. Cum putuse să-i scape? Pe de altă

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

parte, era vorba despre

povestea tinereţea lui Mauro, cu zeci de ani în urmă. Şi totul fusese doar un comentariu fugar, făcut în hol. Mauro nu era singurul iubitor de cai din lume. Asa că nu era de mirare că nu reuşise să pună informaţiile cap la cap.

Peder privi scrutător în jurul mesei.

— Adică, tot e puţin ciudat. Că suspectul nostru are un trecut legat de cai, în timp ce şi noi avem... caii... ăştia care tot apar, dacă e să-i credem pe Mina şi Vincent. Adică e doar o coincidentă? Pentru că eu mă gândesc invers, că asta întăreşte dovezile împotriva lui Mauro.

— O mulţime de oameni din tara asta au avut de-a face cu cai la un moment dat în viaţa lor, ripostă Mina, gesticulând. Jumătate dintre fetele din clasa mea practicau echitaţia.

— Păi, da, dar..., spuse Peder, în mod clar incomodat de situaţia neobişnuită în care avea un punct de vedere diferit de al ei.

— Ai dreptate, încuviinţă Vincent. Există o conexiune clară între Mauro şi cai. Şi există o conexiune clară între cai şi crime. Atât prin jocul de şah, cât şi prin obiectele găsite. Dar şi Mina are dreptate. Federaţia ecvestră suedeză are 155 000 de membri. în afară de Mauro, sunt mulţi alţii care au legătură cu caii.

Julia ridică din sprâncene.

— Am verificat înainte, se scuză Vincent.

— în plus, Mauro are alibi, adăugă Mina.

— Da, dar alibiul e soţia lui, îi aminti Julia. Aşa că nu putem presupune nici că spune adevărul, nici că nu.

Bosse apăru agale de lângă castronul său de apă din colţ, iar Christer îl scărpină pe după

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe
urechi.

— Oricum, cred că Mina are totuşi dreptate..., începu Christer, după care ezită.

Julia se întoarse spre Adam, care se sprijinea de perete cu braţele încrucişate.

— Tu ce părere ai?

Adam nu răspunse imediat, părând că se gândeşte bine.

— înţeleg ambele părţi. Sunt de acord cu Mina că există o grămadă de semne de întrebare. Dar în acelaşi timp dovezile fizice sunt doar dovezi fizice. Ce altă explicaţie rezonabilă poate exista pentru faptul că hainele lui Ossian erau în posesia lui Mauro? Iar privitor la locul ciudat în care au fost găsite, ar putea exista o explicaţie rezonabilă. Poate că le pusese altundeva, a apărut riscul să fie găsite şi, panicat, le-a ascuns provizoriu în toaletă.

— Vreau să vorbesc cu Mauro, zise Mina cu o privire întrebătoare către Julia. Şi vreau să vină şi Vincent cu mine.

După o clipă de ezitare, şefa ei încuviinţă.

— Legătura cu caii şi hainele sunt de ajuns pentru mine, conchise Ruben cu amărăciune, răsfoind absent ziarul *Expres sen.* Plus că a mai fost condamnat pentru abuz asupra copiilor. Pentru mine e mai mult decât foarte evident. El e criminalul.

— Nu înţeleg nimic.

Mauro părea obosit şi epuizat după mai multe zile
de detentie. Luminile fluorescente aruncau umbre
/
lungi pe scaunele din mica încăpere goală, iar hainele verzi de arest îi făceau faţa să pară cenuşie. Mina stătea la masă cu Mauro, în timp ce Vincent se aşezase pe un scaun lângă perete, pentru a observa mai bine
discuţia.
/

— Cineva trebuie să fi pus hainele acolo,

— Are alibi şi nicio legătură cu Ossian, răspunse Mina. Există şi alte circumstanţe agravante în afară de descoperirea din restaurantul tău.

Avea mare grijă să nu atingă masa. în timpul unui interogatoriu, nu-şi putea permite să scoată şerveţelele umede. îşi ţinea mâinile pe genunchi, încercând să nu se gândească la scaunul pe care stătea. Şi pe care nu-l putuse şterge.

— Ce? Ce să mai existe? N-am făcut nimic. Niciodată n-as...

— Când aveai 17 ani, îl întrerupse ea. Ce s-a întâmplat atunci?

Lui Mauro îi căzu fata.

/

— Ce? Asta... asta a fost...

— înţelegi că ne întrebăm de ce-ai ascuns faptul că ai o condamnare anterioară? M-am uitat peste audierile tale de săptămâna asta. N-ai menţionat asta nicăieri.

— Nu m-a întrebat nimeni, răspunse Mauro, gesticulând din mâini.

— Nu face pe prostul, ai înţeles foarte bine că ar fi extrem de relevant în acest context. Chestia asta n-a ieşit la iveală în disputa pentru custodie? Jenny nu stia?

— Nu, spuse Mauro calm. Nu, nu ştia. Dacă ar fi ştiut, ar fi folosit-o împotriva mea. Dar nu e... nu e ceea ce pare.

— Atunci ce e?

— N-a existat niciun abuz. Am fost împreună. Eu aveam 17 ani şi ea, 14. A fost reciproc şi voluntar. Eram amândoi în acelaşi club de călărie. Numai că părinţii ei n-au fost de acord. Nu eram suficient de frumos sau suficient de suedez...

— Adică, asa a zis ea la tribunal? Că a fost consimţământ?

Mauro zâmbi strâmb.

— Mi-au promis un cal nou dacă îşi schimba povestea. Şi ea îşi dorea de mult calul ăla.

Mauro tăcu. îşi încrucişă braţele strâns pe piept şi îşi băgă mâinile la subsuori. Apoi se uită resemnat în jos, la blatul mesei. Mina îi aruncă o privire lui Vincent, care dădu imperceptibil din cap. Era evident că Mauro spunea adevărul.

Rămaseră o vreme tăcuţi. Singurul sunet din cameră era zumzetul unui ventilator.

— Trebuie să stăm de vorbă despre chestia asta cu caii, spuse Mina.

— Caii?

— Da. Copiii au lăsat o urmă care are legătură cu... caii. Din câte înţelegi, chestia asta nu e în avantajul tău, acum, că s-a dovedit că ai fost pasionat de cai în trecut.

— Nu sunt nici pe departe singurul care a fost pasionat de cai.

— Stiu. Esti tu şi încă 155 000.

Văzu cu coada ochiului cum Vincent zâmbeşte uşor.

— Dar cum te-ai apucat de călărit? E destul de neobişnuit pentru băieţi, nu?

Mauro ezită.

— Neobişnuit e o exagerare. Nouăzeci la sută dintre cei care practică echitaţia sunt fete. Dar mama mea a vrut să fie asa. A crescut la o fermă de cai în Italia şi iubea caii, asa că m-a trimis într-o vară într-o tabără de echitatie. Cred că a mai existat şi alt motiv în spate: a vrut să văd şi altceva în afară de asfalt şi beton. Şi mi-a plăcut la nebunie, din prima clipă. în plus, aveam şi talent. Deci aşa am început. Părinţii mei au investit în concursuri nu numai timp şi implicare, dar şi fiecare bănuţ în plus.

Mina simţi un junghi în inimă când îl auzi pe Mauro vorbind cu atâta drag despre părinţii săi. Ea nu avusese parte de aşa ceva. Şi nu fusese

aşa încât să părăsiţi pe ... Se ridică în picioare.

— Probabil că vei mai sta aici o vreme. Dar îţi promit că îţi voi verifica declaraţiile.

— Mulţumesc.

— Doar o întrebare, interveni Vincent, care se ridicase şi el în picioare. E-4 e-5. Deschidere italiană. Cum te-ai apăra?

Mauro părea confuz. Privirea lui se plimba între Vincent şi Mina.

— Să mă apăr? De cine să...? îmi pare rău, dar nu ştiu nimic despre fotbal. De ce întrebi?

— Las-o baltă, răspunse Vincent. M-am înşelat.

Mina deschise usa şi Vincent iesi din cameră.

— Habar n-are de şah, şopti Vincent când trecu pe lângă ea.

Ultimul lucru pe care îl văzu fu privirea lui Mauro, care se stinse din nou.

în camera goală, ventilatorul continua să zumzăie.

Ruben privea cu dezgust mutra triumfătoare a lui Ted Hansson la televizorul din sala de şedinţe.

Conferinţa de presă anterioară fusese un succes, mai multe clipuri cu liderul partidului Viitorul Suediei devenind virale. Asa că, atunci când Ted anunţase că are ceva nou de spus, presa nu ezitase să vină. De data asta, ştirile de pe TV4 difuzau un interviu în direct cu el.

Ruben putea să jure că era vorba despre Mauro. Nu se obosise să-i sune pe ceilalţi, erau ocupaţi şi nu credeau că Hansson spune ceva interesant pentru ei. Dacă era nevoie, puteau să-l vadă după aceea. Adevărul era că probabil vor trebui să vadă noul interviu televizat, fie că vor dori, fie nu.

Jenny, mama lui Lilly, era şi de data asta

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

radio, dar cam de

a lider al partidului. Erau în Mynttorget, în faţa clădirii Parlamentului. Probabil că Ted apreciase că un interviu acordat în aer liber îi aduce mai multă popularitate. Era imposibil să nu observi pe chipurile amândurora acea bucurie de necazul altuia.

Ruben răsfoia ultimul număr din *Aftonbladet* în timp ce era atent şi la ce se întâmpla în direct. Nu era vorba că se îndoia de vinovăţia lui Mauro. Spre deosebire de Mina, el credea că, dacă auzi zgomotul de copite, cel mai probabil e un cal, şi nu o zebră. Totuşi, felul în care atât Ted Hansson, cât şi Jenny Holmgren savurau ceea ce se întâmplă îi dădea un sentiment profund de nelinişte.

— Suntem uşuraţi şi recunoscători că adevărul a ieşit

acum la lumină. Mauro Meyer e un infractor. Jenny, mama lui Lilly, a spus-o tot timpul, fără să fie ascultată: e vorba despre un individ care se hrăneşte cu copii nevinovaţi. E un animal de pradă căruia n-ar trebui să i se permită să umble liber pe străzile Suediei. Acum aşteptăm cu nerăbdare să se facă dreptate şi Jenny să primească reabilitarea pentru fiica ei, pentru care a luptat atât de multă vreme.

Ted o cuprinse pe după mijloc pe Jenny, care îşi sterse o lacrimă invizibilă din coltul ochiului.

Ruben pufni. Nu înţelegea cum de presa putea să acorde spaţiu acestui circ.

— Da, vreau să mulţumesc pentru sprijinul enorm pe care l-am primit de când s-a aflat adevărul, spuse Jenny. Aştept cu nerăbdare ca Mauro să primească sentinţa pe care o merită. Ştiu că undeva, Lilly a mea

zâmbeşte în raiul ei şi e fericită şi recunoscătoare că n-

am încetat niciodată să lupt pentru ea.

Jenny îşi mai şterse o lacrimă invizibilă, iar Ted o îmbrăţişă. Mâna lui părea mai degrabă o

Ruben îşi întoarse privirea de la televizor şi începu să răsfoiască *Aftonbladet.* Vocile celor doi îl dezgustau suficient, nu mai suporta să-i şi vadă.

Se opri la pagina din mijloc, unde ziarul avea un interviu amplu cu Jenny. O fotografiaseră acasă, pentru a face povestea mai personală. într-una dintre poze stătea pe o canapea, ţinând o fotografie cu Lilly pe genunchi, iar pe o comodă din spatele ei se vedeau şi alte fotografii de familie.

Ruben se aplecă brusc mai în faţă. îşi apropie faţa de fotografie şi o studie intens. Apoi înjură.

— La dracii dracilor! Mina are dreptate. Nu e Mauro. Se uita la o poză mare, înrămată, aflată în spatele lui Jenny. Era un portret al ei împreună cu o faţă cunoscută. Ruben îşi întoarse privirea spre televizor şi rânji. Bucuria lui Ted de necazul altuia urma să fie în curând doar o amintire.

Vincent încerca să pară nepăsător în lift. Ieşise din Palatul Poliţiei ca să se gândească. Discuţia despre cai îi amintise că încă nu aveau o astfel de legătură cu ultimul cadavru descoperit. Nici nu rezolvase misterul modelelor de Lego. Aşa că o luase pe jos până la Primăria din Stockholm pentru a găsi, la propriu, o nouă perspectivă.

închise ochii închipuindu-şi că stă la coadă la casele de marcat de la Ica—, în loc de liftul înghesuit care urca în turn. Corpurile presate de el sporiră iluzia. Când uşile se deschiseră şi ieşiră turiştii, putu să respire din nou.

Ieşi ultimul din lift şi rămase pe loc, ca să se uite în jur. Se afla doar la jumătatea drumului spre turn; liftul îi dusese la ceea ce părea a fi un mic muzeu.

— *Entschuldigung!*

O familie de nemţi, cu băieţi care purtau şepci cu elice cu steagul suedez, trecu pe lângă el.

— *Bitte,* murmură el, căutând uşa scării care îl

de radio, transmis pe

radiofonic, pe

dar la punctul său de observaţie.

Gândea mai bine atunci când avea perspectivă. Distanţă. Să vadă oraşul de sus îl ajuta întotdeauna atunci când încerca să găsească noi tipare. Putea să se piardă în reţeaua de străzi, în amplasarea parcurilor şi a clădirilor publice, să vadă conexiuni şi contexte mai largi care erau ascunse celor care mergeau pe jos, printre clădiri.

Era imposibil să vadă întregul dintr-un tipar dacă se mişca printre piesele lui. Creierul avea nevoie de ajutor pentru a face *zoom out*

Găsi scările şi privi în sus. Treptele şerpuiau în susul turnului îngust. Asemănarea cu scările din *Vertigo* al lui Alfred Hitchcock era izbitoare. Una fusese liftul, dar asta... Şi era şi plin de oameni. Nu ştia dacă va putea face faţă.

Dar Primăria se afla la mică distanţă de mers pe jos

de Palatul Politiei. Şi nu îndrăznea să se întoarcă la

punctul său de observaţie obişnuit de la Gondolă. Nu mai fusese de doi ani, de când se văzuse acolo cu fosta lui soţie, Ulrika. Când făcuseră... Nu, nu voia să se gândească la asta. Dar probabil că va trebui să aştepte până când Gondola îşi va înlocui tot personalul înainte de a se aventura din nou.

Puse un picior pe prima treaptă, încercând să nu se gândească la cât de aproape erau pereţii, şi începu să urce. Turnul avea 365 de trepte în total. Câte zile are

un an. înălţimea era de 106 metri, iar liftul îi dusese la

puţin mai mult de jumătate din drum, la 54 de metri. Mai rămăseseră 52 de metri de parcurs. Câte săptămâni are un an. Era o coincidenţă faptul că scările şi numărul de metri simbolizau amândouă un

an calendaristic? Bineînţeles că nu.

Pe urmă, atenţia, luă telefonul mobil şi, în timp ce se deplasa cu paşi înceţi, căută pozele cu cele două modele de Lego pe care le găsiseră în parcul Fatbur. Misterul pe care voia să-l rezolve şi pentru care venise până aici. Pentru că Milda se putea înşela. Nu era la fel de sigur ca ea că erau jucăriile victimei.

O masinută de curse albastră şi o salvare roşie. Atât de inocente! Atât de pline de semnificaţie!

Asta, fireşte, doar dacă nu cumva iar vedea el un sens acolo unde nu exista. începuse să facă asta din ce în ce mai des, îşi zise în timp ce continua să urce scările încet. Căci ce sanse erau ca el, cu doar câteva zile în urmă, să se fi gândit la Lego şi la culoarea verde-muşchi în acelaşi timp, pentru ca mai apoi poliţia să găsească tocmai Lego sub iarba verde-închis, într-un loc indicat chiar de el? Era aproape ca şi cum el ar fi pus jucăriile acolo. Ceea ce, fireşte, nu făcuse. Uneori se petreceau lucruri nebuneşti din pură întâmplare, dar detesta de fiecare dată când se întâmpla.

Se opri să-şi tragă sufletul. Mai erau multe trepte pana în varf.

Recunoscuse maşinuţa Lego albastră. Crezuse că o să-şi dea seama şi de unde, dar nu reusise. Se uită din nou la poze. Pe o parte a maşinuţei era un autocolant uzat. Mări poza cât putu şi distinse literele *drif.*

Când se puse din nou în mişcare, tastă „Lego drift” pe Google. Era o încercare la nimereală rezonabilă, ţinând cont că era vorba despre o maşină. Apărură rezultatele pe ecran, mai multe maşinuţe Lego, dar nu şi cea potrivită. Se uită din nou la autocolant.

Cuvântul nu începea de fapt cu *d,* din câte

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

pradeo vreo, era precedat de o literă tocită.

Nu se vedea ce e, dar nu puteau fi prea multe opţiuni. îşi încercă norocul şi căută „Lego adrift”. De data asta era corect. Telefonul se umplu de poze cu maşinuţa pe care o găsiseră în parc. Atât reclame pentru acel model, cât şi instrucţiuni de construcţie şi numere de articol.

Şi înţelese imediat de ce îi era atât de cunoscută.

t *t*

Aparţinea unei serii, Lego Racers, care fusese făcută în miniatură pe vremea când Benjamin era copil. Fiul său primise o maşinuţă albastră asemănătoare, împreună cu cubul de jucărie la care se gândise de curând.

Vincent ajunse în sfârşit sus şi ieşi pe platforma de

observaţie. Stockholmul îmbrăcat în vesminte de vară

/ ;

se întindea dedesubt în toată splendoarea sa, dar el nu se mai putea concentra asupra oraşului. în mintea lui, piesele începuseră deja să se aşeze la locul lor. Scoase repede un stilou cu cerneală, dar îşi dădu seama că n- are pe ce să scrie, aşa că folosi partea de sus a mâinii. Scrise ceea ce ştia până acum.

Lego Racers. 8151. Lego adrift.

Lego Classic. 6116. Cutie de jucărie.

Se gândi o secundă, apoi sublinie ce scria pe rândul de jos. Cutia de jucărie a lui Benjamin nu poate avea nicio legătură. Dar maşina roşie pe care o găsiseră era

de aceeaşi mărime cu cea albastră. Probabil că făcea

/

parte din aceeaşi serie. Studie cu atenţie poza de pe telefon şi văzu de fapt un autocolant uzat şi pe aceea. Scria *Tow t. O* căutare pe Google pentru „Lego Racers Tow truck” îi dădu, ca prime rezultate, instrucţiuni de asamblare pentru maşinuţa roşie. în sfârşit, puţină fluentă.

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

Sadisetnic, transformată.

Jerisetnic, transmis pe

Lego Racers. 8151. Lego adrift.

Lego Classic. 6116. Cutie de jucărie.

Lego Racers. 8195. Tow truck.

Acum nu trebuia decât să găsească tiparul.

Se uită peste apă, spre Sodermalm. La est văzu copacii luxurianţi din Långholmen, insula cu vechea închisoare care acum era hotel. Era apă peste tot unde se uita. Apă şi copii morţi.

Adrift. Truck.

Legătura cu Lego-ul lui Benjamin îi spunea cel puţin un lucru. Maşinuţa roşie era puţin mai nouă decât cea albastră, însă ambele erau modele Lego care nu se mai aflau la vânzare de mai bine de un deceniu. Iar acest tip de modele mici apărea rar pe piaţa secondhand. Dacă presupunea că e un mesaj de la ucigaş, atunci cineva plănuia de foarte mult timp uciderea copilului din parcul Fatbur. De dinainte să se nască victima, din câte îşi dădea seama. Ce însemna

* t

asta? Cum poţi să plănuieşti să ucizi pe cineva care nu există? Era, probabil, o întrebare importantă. Dar nu trebuia să răspundă chiar acum.

Fără o legătură cu *Knight's tour,* copilul găsit în parcul Fatbur era doar o victimă tragică a unei crime. Poate că, până la urmă, Lego-urile nu erau indicii viclene, plantate de un criminal căruia îi plăcea să se joace. Nu văzuse nimic ciudat în înfăţişarea lor. Păreau a fi construite exact conform instrucţiunilor.

j

Exista o posibilitate ca Milda să aibă dreptate, să fie vorba despre ceva ce ţinea în mână copilul când fusese ucis.

Dar parcă nu simţea asta.

Copiii cu şepci cu elice trecură în fugă prin spatele lui, urlând ceva în germană. Vincent se lipi de balustradă ca să le facă loc. Dedesubt, oamenii făceau plajă pe gazon. Dacă indiciul nu

se dădea în ordinea în care fuseseră lansate modelele. Cifrele 8 1 5 1 8 1 8 1 9 5 dădeau literele H A E A A H A I E . Ceea ce era un nonsens.

Dar sigur că alfabetul n-avea doar primele nouă litere. Pentru a ajunge la cele aflate la finalul alfabetului, trebui să grupeze cifrele două câte două. începu din nou. Primele două cifre erau 81. Nicio literă pe poziţia asta. Aşadar, prima literă ar trebui să fie 8, adică H. Dar următoarele două erau 15. Ar putea fi o literă, şi anume O. La fel, 18, era R. Iar 19 era S. Apoi mai rămânea doar 5, care în acest caz era E.

Se holbă la literele pe care le scrisese pe mână.

HORSE.

Concurs muzical sub forma unui program radiofonic, transmis pe

Cal.

Turagapadabandha, o ordine creată de pasul calului.

Knight's tour.

Vincent avusese dreptate tot timpul.

Turiştii germani urlau mai tare ca niciodată.

— Reţea de supermarketuri în Suedia.

— Voi realizaţi ce-ati făcut?

Vocea lui Ruben tremura de furie retinută. De obicei îşi putea ţine emoţiile sub control la serviciu. Dar asta era o prostie mai mare decât tot ce văzuse vreodată. El şi Julia plecaseră spre Mynttorget cât de repede putuseră. Sosiseră chiar în momentul în care se termina interviul de la TV4. Când ceruseră să stea de vorbă cu Jenny Holmgren, Ted Hansson dispăruse rapid. Ruben bănuia că nu era foarte dornic să fie văzut în preajma poliţiei. Mai ales că prezenţa camerelor de televiziune strânsese o mulţime în zonă.

Un pic de distracţie de vineri pentru turişti.

O rugase pe Jenny să vină cu ei la poliţie, lăsând-o să înţeleagă că nu avea de ales. Jenny fusese suficient de inteligentă încât să nu facă o scenă.

Dar, în momentul în care o conduseră în sala de interogatoriu, nonşalanţa lui Jenny fu înlocuită de o iritare evidentă.

— Habar n-am despre ce vorbiţi, ripostă ea. Şi nu înţeleg cum puteţi fi atât de insensibili încât să veniţi să mă luaţi cu maşina poliţiei, de faţă cu toată lumea. Mai că-mi vine să vă dau în judecată. Trebuie să mă gândesc la reputaţia mea. Şi bietul Ted, ce-o să creadă lumea? Dar presupun că Mauro a reuşit să vă convingă cu minciunile lui. Toată lumea cade mereu în plasa farmecului său, a faţadei lui afurisite. Doamne sfinte, sunteti atât de naivi...

Ruben schimbă o privire cu Julia care stătea lângă el. Nuanţa roşie a urechilor dezvăluia că e la fel de furioasă ca şi el. Se descurcau şi fără idioţi care să le irosească timpul. Matte Skoglund fusese deja arestat pentru pătrunderea prin efracţie în casa părinţilor lui Ossian. Nu avusese curajul să nege

când îl săltaseră.

— Acum ar fi bine să te gândeşti de două ori înainte de a-ţi săpa groapa şi mai adânc, o avertiză Julia cu o voce blândă.

Pentru prima dată de când fusese adusă, în ochii lui Jenny se zări o licărire de îngrijorare.

— Un coleg de-ai noştri a vorbit deja cu fratele tău, Matte, continuă Julia, cu aceeaşi voce suavă. De fapt, se îndreaptă spre una dintre celelalte săli de interogatoriu. Oare ce va avea de spus? Mai ales dacă i se oferă în schimb puţină clemenţă.

Ochii lui Jenny sclipeau de furie şi frică în egală măsură. O prinseseră. Iar ea ştia.

— Nu trebuie să ascultaţi nimic din ce spune Matte. Sunt sigură că îi cunoaşteţi trecutul. închisoare. Droguri. Furturi. Molestare. Da, spuneţi-mi ceva ce nu a făcut Matte.

— Ştim foarte bine toate astea, o asigură Ruben. Specializarea lui sunt mai ales furturile. Aşa cum ai spus chiar tu.

împinse câteva fotografii spre Jenny.

— Astea sunt lucruri pe care le-a amanetat. Vrei să ghiceşti de unde le-a luat?

Jenny înjură.

— I-am spus idiotului să scape de ele.

— Cu această declaraţie, cred că putem înceta să ne mai prefacem acum, interveni Julia. Ştii că obiectele astea sunt ale părinţilor lui Ossian. I-am rugat să se uite şi ei printre hainele lui Ossian şi şi-au dat seama că unele lipseau. Descrierea se potriveşte exact cu hainele găsite în rezervorul de apă al toaletei din restaurantul fostului tău sot.

— Eh, probabil că Mauro avea hainele alea la el când l-a răpit de la grădiniţă.

— Asa credeam şi noi. Numai că hainele de schimb

ale lui Ossian erau în rucsacul său de acasă. Hainele de la restaurant au dispărut din casă când a avut loc spargerea. Vrei să spui că e o

coincidenţă?

Jenny se holba în jos, la masă, fără să răspundă.

— L-am absolvit pe Mauro de orice suspiciune, o anunţă Ruben, fără să-şi poată ascunde bucuria. E deja liber şi se îndreaptă spre casă, spre familia lui. Ştiai că soţia lui e din nou însărcinată?

— Vă vom reţine totuşi atât pe tine, cât şi pe fratele tău, completă Julia şi se ridică. Pentru tot felul de mici
acuzaţii diferite, de la furt şi tăinuire de bunuri furate
}ᶠ;
până la obstrucţionarea anchetei.

— Nu puteţi face asta, am prieteni cu putere, ei vor...

— La noul tău prieten Ted Hansson te referi? o întrerupse Julia. Liderul Viitorul Suediei? Nu va dori nici măcar să-ţi audă numele când o să afle toate astea. Presa îl va mânca la micul-dejun, la prânz şi la cină din cauza ta. Mă tem că minutele tale în lumina reflectoarelor s-au terminat.

— Pizda dracu', şuieră Jenny.

Julia se opri. Se aplecă peste masă şi îşi apropie faţa de cea a lui Jenny:

— Vorbeşti cu o mamă. Zi-o. *încă. 0. Dată.*
r
Jenny evită privirea Juliei.

— Mă gândeam eu, spuse Julia. Weekend plăcut.

în timp ce Ruben şi Julia părăseau camera, Jenny stătea încruntată, holbându-se în gol.

— Bine lucrat, Ruben.

Ruben era atât de uimit, încât doar dădu din cap.

Bunica lui Nathalie părea îngrijorată, cum stătea pe mobilele pe care le construiseră împreună şi le aşezaseră la umbra câtorva copaci. Citea o bucată de hârtie, iar şi iar.

7 *t*

— S-a întâmplat ceva? întrebă Nathalie nelinişţită.

— începem să rămânem fără bani, răspunse Ines, punând jos hârtia care de fapt era o factură. Renovarea a costat mai mult decât am crezut. Şi avem mai multe guri de hrănit. De fapt, nu ştiu dacă vom putea rămâne pe domeniul ăsta.

Cuvintele veniră ca o palmă peste faţă. Nathalie se aşează greu pe scaunul de lângă bunica ei.

— Nu putem rămâne? Dar... dar... eu unde mă voi duce atunci?

Bunica ridică resemnată din umeri.

— Majoritatea celor de aici au fost generoşi şi au contribuit cu bani, după posibilităţi. Dar nu e suficient. Şi nu vreau să-ţi cer ţie, eşti prea tânără pentru aşa ceva. Nu că ar conta, suma care ne trebuie e foarte mare.

Lui Nathalie îi era ruşine. Cum putuse să fie atât de egoistă? Trăise pe seama celorlalţi fără să ştie. Dar ar fi trebuit să înţeleagă. Nu s-a gândit că banii trebuie să vină de undeva? Voia să-i explice bunicii ei că nu era o mucoasă şi că îi păsa la fel de mult ca şi celorlalţi. Dar cuvintele nu ar fi fost de-ajuns. Trebuia să-i ajute. Şi stia cum.

tr

— Eu şi tata avem bani puşi deoparte acasă. în camera mea e un cufăr de comori de pirat în miniatură. Când primesc bani de ziua mea, îi scot în numerar şi îi pun în cufăr. Şi tatăl meu mai pune bani acolo din când în când. Când se adună o sumă suficientă, o să plecăm în vacanţă cu banii noştri de piraţi, aşa cum îi numim noi. Sigur sunt 10 000 de coroane în cufărul cu comori. Putem să-i luăm.

Bunica o privi cu ochii mari. Apoi zâmbi.

— Eşti sigură? Ar însemna foarte mult şi chiar ţi-ai dovedi valoarea în faţa celorlalţi, dar sunt mulţi bani. Banii *tăi.*

— Cum adică, mi-as dovedi valoarea?

— îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun aşa, răspunse Ines, luând-o de mână. Dar ceilalţi se întreabă uneori.

— îşi imaginează că ai parte de un tratament special pentru că sunt bunica ta.

Dacă Nathalie nu fusese foarte hotărâtă mai devreme, acum era.

— Vreau ca banii ăia să fie ai voştri. Cred că ar trebui să mergem să-i luăm chiar acum.

Bunica zâmbi din nou, acel zâmbet cald şi ocrotitor care arăta că totul era bine în lume.

— Aşteptăm până când poate să vină şi Karl cu noi. Nu se ştie niciodată când e nevoie de un bărbat puternic. La urma urmei, avem de-a face cu tatăl tău.

Christer îşi şterse puţină sudoare de pe frunte când intră în restaurantul Ulla Winbladh. în ultimele luni, se ducea acolo în fiecare sâmbătă, doar că în ultimele două săptămâni fusese prea ocupat cu ancheta în cazul lui Ossian. Se uită în jur neliniştit când intră în clădirea mare şi impunătoare din Djurgârden. încă de la a doua vizită hotărâse că masa mică pentru două persoane din colţul din stânga e a lui. La un moment dat, un cuplu tânăr apucase să se aşezase acolo înaintea lui şi atunci acceptase cu reticenţă masa de alături. Apoi îşi petrecuse tot prânzul aruncându-le priviri acide, dar discrete, ca să nu observe. O făcuse mai mult pentru el – ei n-aveau de unde să ştie că era masa *lui.*

— Ei, nu se poate! S-a întors fiul risipitor!

Şeful de sală se lumină tot când îl văzu intrând, iar Christer simţi o căldură răspândindu-i-se în piept. Doar să nu transpire din nou... Trase rapid cu coada ochiului la şeful de sală şi fu frapat, ca întotdeauna, de faptul că părul lui era la fel de blond cum şi-l amintea. Fără fir de păr

alb şi fără niciun semn că ar fi vopsit.

— începusem să-mi fac griji că nu ne mai placi, continuă şeful de sală, făcând cu ochiul. Masa ta este liberă.

Apucă din mers un meniu şi o luă înaintea lui Christer spre masă. Era frumos aranjată, cu faţă de masă albă, tacâmuri de argint şi lumânări aprinse.

De data asta o va face. Se va prezenta. îi va spune cine e. Azi se va întâmpla. Garantat. Cu siguranţă.

— Nu, doar că am avut mult de lucru, mormăi Christer.

— Vrei să te uiti la meniu? Desi mi-e teamă că o să

/ r

comanzi ca de obicei. Comandăm ca de obicei?

Şeful de sală îi întinse meniul, iar Christer îl luă şi

t 1 t

se aşează cu spatele la perete. Comandăm ca de obicei? „Comandăm”, adică „noi”? Christer se întreba dacă nu cumva şeful de sală îl recunoscuse. Spera că da, dar spera cu disperare că nu. Nu încă. Trebuia să se adune puţin mai mult înainte.

Privelişte a de la fereastră era magnifică. Aleile erau pline de oameni care se plimbau, mulţi dintre ei cu câini în lesă. I se făcu dor de Bosse. De obicei câinele îl însoţea peste tot, dar la acest restaurant erau interzise animalele de companie şi nici nu voise să-l lase într-o maşină încinsă. Asa că Bosse n-avea decât

/ t

să-l aştepte cuminte acasă. Prima dată când îl lăsase singur, preţul fusese pantofii săi de piele preferaţi. Săptămâna următoare, braţul stâng al fotoliului tapiţat din faţa televizorului. Măcar să merite.

— Pot să arunc o privire? murmură el, străduindu-se să nu se uite la bărbatul care îi întinsese meniul.

Inima îi bătea atât de tare, încât probabil că

se auzea distinct şi în încăpere. în curând. în curând va spune ceva.

— Nu te grăbi, azi nu e aglomerat. Oamenii au plecat la casele lor de la ţară sau în arhipelag, presupun.

Christer mormăi ceva drept răspuns, prefăcându-se că e profund absorbit de meniu. Se hotărâse deja. Hering, ca de obicei. Dar voia să prelungească momentul, să-şi mai acorde câteva secunde pentru a găsi deschiderea perfectă. în trei luni, încă n-o găsise. Sau venise şi plecase, şi o ratase, nici el nu mai ştia.

— Auzi? zise bărbatul blond în fracul alb de şef de sală.

Pornise spre bucătărie, dar se opri şi se întoarse. Christer îşi ridică ochii din meniu şi privirile li se întâlniră. Chiar şi ochii lui erau la fel de albaştri cum

t *t*

şi-i amintea.

— Am vrut să întreb de mai multe ori, dar de obicei e atât de aglomerat, încât n-am apucat. Mă gândeam doar... Ne-am mai văzut undeva? îmi pari cumva foarte cunoscut.

Un uşor rid de îngrijorare între sprâncene. Albastrul din ochii lui era accentuat de lumina soarelui care îi lovea faţa într-un unghi perfect. Inima lui Christer bubuia atât de tare, încât probabil că bătăile umpleau întregul local şi urma să-i facă pe toţi clienţii să se întoarcă şi să se întrebe ce se întâmplă la măsuţa din colt. Dar nu se întoarse nimeni. Nimeni

r *t*

nu părea să audă bubuitul din urechile lui Christer. Respiră adânc. Era deschiderea pe care o căuta, în sfârsit.

Dar...

— Nu, nu cred că ne-am mai întâlnit, îşi auzi propria voce spunând. Şi apropo. Vreau hering. Şi o bere blondă.

închise meniul şi i-l dădu ospătarului, care ridică din umeri şi se îndreptă spre bucătărie, ca

să lase comanda. Christer îi urmări spinarea până când bărbatul dispăru din câmpul lui vizual. Apoi oftă greu.

Data viitoare. Atunci va fi.

Atunci va spune ceva.

O zi liberă nu era o pretenţie prea mare. în plus, era duminică. Şi făcuseră treabă bună vineri,

arestându-i pe Jenny şi Matte şi eliberându-l pe Mauro. Ruben considera că merită puţină odihnă.

Dar se pare că nu era aşa.

Conduse cât de repede avu curaj. De dragul lui Astrid, desigur, ceruse o maşină de poliţie, aşa că nu trebuia să-şi facă griji cu privire la limitele de viteză. Dar, dacă ar fi trecut cineva pe lângă el pe autostradă şi ar fi văzut pe scaunul din faţă o fetiţă, probabil că s- ar fi mirat. Nu spera decât că şapca de poliţist de pe cap o va masca măcar un pic. Ruben se gândea că poate şapca o făcea să pară mai mare.

Era tipic Vincent să convoace o întâlnire la doar câteva minute după ce Ruben o luase pe Astrid de la Ellinor pentru a doua oară. „Lasă totul şi vino acum un sfert de oră", spusese el. Ce atitudine jegoasă! într- o duminică. Pe de altă parte, ultima dată când Vincent convocase o întâlnire fusese acum două veri. Atunci, mentalistul reuşise să devină principalul suspect în decurs de o jumătate de oră. Ruben era încordat de nerăbdare să vadă ce situatii va mai crea Vincent de data asta.

— Conduci prea repede, râse Astrid lângă el. Urmărim un hot?

— Aproape. Ne întâlnim cu un cititor de gânduri. Poate să-ţi fure gândurile, să ştii.

Astrid tăcu, părând că meditează la cele spuse de Ruben.

— Atunci putem să punem sirena?

Ruben se topi tot. La naiba cu protocolul! Fiica lui voia sirene. Bineînţeles că vor porni

sirenele. Porni şi sirenele, şi girofarurile şi apăsă un pic mai tare pe acceleraţie. Astrid ţipa de fericire lângă el.

Când intrară în Palatul Politiei, Astrid salută cu

naturaleţe lumea de la recepţie. Apoi urcară cu liftul şi se îndreptară spre sala de şedinţe. Astrid ţinea pasul cu el. Când intrară în încăpere, nu înţelese la început privirile surprinse ale celorlalţi. Până când văzu că nu la el se uitau, ci la fiica lui.

— Da, ea e Astrid, zise el. Stă cu mine astăzi.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Nu ştiu dacă e potrivit să..., începu Julia, dar apoi dădu din cap.

— Ea e..., mormăi Peder prin barbă. Adică... cum ai...

Apoi tăcu şi el.

Vincent stătea la perete, unde era afişată harta de acum împărţită în pătrate a oraşului Stockholm. Poze care îi înfăţişau pe Lilly, William, descoperirea din parcul Fatbur şi Ossian erau fixate cu ace în locurile în care fuseseră găsiţi. Cineva, probabil Vincent, trasase o linie între ele, astfel încât traseul criminalului să poată fi urmărit clar.

— Bună, Astrid, salută Vincent, zâmbindu-i fiicei lui Ruben. Mă bucur să te cunosc. Vai, ce mult semeni cu tatăl tău! Chiar şi fără şapca de poliţist, aş zice.

— Tatăl ei? întrebă Christer, cu ochii şi gura căscate de parcă ar fi aşteptat nişte păsări să-şi construiască un cuib acolo.

— Ce? şuieră Ruben, trăgând scaune pentru el şi

Astrid. V-ati dat seama că e fiica mea, nu? Sunteti

bătuţi în cap sau ce? Vincent are dreptate. Doar vedeţi cât de mult semănăm. Cine altcineva ar fi suficient de arătos ca să-i fie tată?

Trase spre Astrid farfuria cu fursecuri, ignorând zâmbetele neprefăcute care începuseră să se răspândească în jurul mesei. Chiar şi Mina avea ceva blând în ochi.

în farfurie mai rămăseseră doar câţiva biscuiţi Singoalla de ieri, iar Astrid ronţăi bucuroasă biscuiţii cu gem. Julia părea că e cât pe ce să izbucnească în râs.

— Ştii, cunosc un băiat, Aston, care e probabil de aceeaşi vârstăcutine,îi zise Vincent luiAstrid. Şi numele lui e foarte asemănător cu numele Astrid.

— E aici? întrebă Astrid cu speranţă. Pot să mă joc cu el?

Christer, care tocmai dusese paharul cu cafea la gură, începu să râdă pe înfundate chiar în pahar.

— Auzi, Ruben. De-acum încolo o să te duci acasă la Vincent la *play datesl*

Gândul ăsta îi dădea lui Ruben o uşoară senzaţie de disconfort. îşi drese sonor glasul.

— Ce era atât de urgent? întrebă el. Astrid şi cu mine avem altele de făcut azi.

— Ai dreptate, răspunse Julia. Trebuie să începem. Ce ai pentru noi, Vincent? Şi, Ruben, s-ar putea să fie nevoie să-i acoperi urechile lui Astrid dacă lucrurile devin prea urâte.

— Se descurcă, replică el ajustându-i şapca lui Astrid, în timp ce fiica lui se întindea după un alt biscuit.

— Ştiţi cu toţii despre... descoperirea... din parcul Fatbur, începu Vincent cu blândeţe, aruncând o privire către Astrid. Am găsit şi un cal acolo. Nu era un cal adevărat, Astrid, era de

fapt un Lego. Dar conţinea un mesaj. Cuvântul *horse,* „cal”. Asta dovedeşte că teoria mea despre *Knight's tour* e corectă. Cu toate astea, după cum mi s-a spus, descoperirea nu contrazice nici teoria Novei despre apă. Cred, de asemenea, că are dreptate când spune că ucigaşul nostru şi cohortele sale pot fi asimilate unui grup de tip sectă. Prea multe... victime... au fost răpite de persoane complet diferite ca să nu fie totul ceva organizat.

— Apropo de victima din parcul Fatbur, habar n- avem cine a răpit-o, le reaminti Christer, iar Vincent aprobă dând din cap.

— Corect. Asta rămâne de văzut. Dar ce putem concluziona e că există alti factori acolo care arată că e vorba despre acelaşi ucigaş.

Astrid făcu ochii mari când Vincent menţionă cuvântul ucigaş. Tipic pentru el să fie atât de neglijent. Dar nu spuse nimic, ci doar îl apucă pe Ruben strâns de mână. Dacă înainte nu fusese mândru de fiica sa, acum era. Nu se speria degeaba. Astrid ar fi cel mai bun poliţist din toate timpurile.

— Problema e că teoria Novei nu poate fi folosită pentru a face vreo predicţie. Dacă se întâmplă o nouă... faptă..., ştim doar că va fi în apropierea apei. Sau chiar unde *a fost* odată apă. Ceea ce înseamnă, practic, tot oraşul. Măcar *Knight's tour* ne dă un loc unde să căutăm. Aşa că, dacă ţi se pare OK, Julia, aş propune să continuaţi cu ideea mea de bază, până când veti avea ceva mai bun.

Vincent nu aşteptă răspunsul, ci puse degetul pe pătratul lui Lilly de pe hartă. Apoi urmă linia până la William, mai departe spre parcul Fatbur, de acolo la Skeppsholmen, unde îl găsiseră pe Ossian, şi apoi la următoarea poziţie de pe hartă.

— Conform acestui traseu de pe hartă, următoarea... descoperire... se va întâmpla în dreptul golfului Djurgârdsbrunn.

— Dar e ditamai canalul! exclamă Peder. Apropo de apă.

Vincent îi aruncă o privire întunecată.

— Nu ţine, interveni Julia. Ce ne spui tu, Vincent, e unde putem căuta în cazul în care eşuăm din nou. Dar trebuie să prevenim răpirea în sine. Trebuie să alertăm toate grădiniţele. Rugaţi-i să fie foarte atenţi la cine vine să-i ia pe copii şi să nu piardă din vedere niciun copil.

— Pentru cât timp? întrebă Peder. Au trecut mai mult de şase luni între Lilly şi William. Dar mult mai puţin între William şi descoperirea din parcul Fatbur, şi Ossian, dacă tot am adus vorba. Nu pare să existe un tipar legat de momentul în care se întâmplă. Cât timp vom mai cere tuturor părinţilor să trăiască în teroare?

— Părinţii s-au săturat deja, încuviinţă Ruben, gândindu-se la femeia pe care el şi Adam o întâlniseră în fata blocului lui Lovis. Ted Hansson adună tot mai multe argumente pe zi ce trece. Cu sau fără ajutorul lui Jenny Holmgren.

— Nu cred că avertismentele vor fi de ajutor, spuse Christer sumbru. Răpitorii i-au păcălit până acum şi pe părinţi, şi pe vecini.

Ruben se uită la Astrid. Era doar cu câţiva ani mai mare decât copiii despre care vorbeau. Vincent şi Nova susţineau că e vorba despre o întreagă organizaţie. îi venea greu să creadă că se poate aduna atâta rău într-un singur loc. în oraşul lui.

Brusc, îi fu greu să înghită şi îndreptă iar şapca de pe capul lui Astrid. Nenorocitul care s-ar apropia de ea va avea de-a face cu el.

Ceilalţi ieşiră din încăpere. Vincent rămăsese în picioare şi se uita la hartă. îşi trecu mâna peste ea, urmărind traseul calului pe tabla de şah. Călătoria criminalului prin cartiere. Le scăpa ceva. Simţea asta.

Mina spuse ceva din uşă.

îl rodea ce subliniase Peder, că perioada dintre răpiri era diferită. Cineva atât de calculat ca ucigaşul lor n-ar fi lăsat aşa ceva la voia întâmplării. Timpul şi locul nu erau întâmplătoare – totul se petrecuse într- un moment special şi într-un loc specific. întotdeauna exista un „când” şi un „unde”. Modelul de pe hartă era extrem de clar în ceea ce priveşte *unde.* Dar asta era doar una dintre piesele de puzzle. Le lipsea cealaltă jumătate a tiparului. Nu aveau un *când.*

— Vincent.

Se întoarse. Mina stătea în pragul uşii, părând să aştepte un răspuns.

— Iartă-mă. Ce-ai spus?

— Te-am întrebat dacă vii.

Derulă în memorie, încercând să-şi amintească ce

[7] >

spusese Mina. Dar sunetul vocii ei fusese înecat de gândurile lui. Nu găsi nicio amintire. îşi coborî privirea, fără să îndrăznească să dezvăluie că nu ascultase.

— Nu-ţi face griji, ştiu că n-ai auzit. Şi asta o să susţină ce urmează să spun. Cred că ai nevoie să te gândeşti la altceva pentru o vreme. Hai, vino!

Nu îndrăzni să întrebe unde se duc, ci ieşi pe uşa pe care i-o ţinea ea deschisă. Se îndreptară spre lift, dar se simţea indispus.

— Va trebui s-o suni pe Maria să-i spui că întârzii

acasă, zise Mina chiar când se deschideau uşile

[7] >

liftului. Şedinţa de la poliţie a durat mult sau ceva de genul ăsta.

— Bine, dar pot să întreb unde mergem?

— Amândoi avem nevoie să ne limpezim puţin mintea, răspunse Mina, apăsând butonul pentru nivelul garajului. Ca să putem funcţiona mai bine după aceea. Tu ar trebui să ştii mai bine asta.

Când se deschiseră uşile, Vincent aşteptă o secundă înainte de a ieşi din lift. Nu-i plăceau lifturile, cu atât mai puţin garajele din subsol. Plafonul era întotdeauna mult prea aproape. în acelaşi timp, poate că ar trebui să se bucure că Mina nu parcase pe stradă, pentru că atunci ar fi trebuit să iasă direct în saună.

Când ajunseră la maşina Minei, observă că pe scaunul pasagerului nu mai era nicio husă de plastic şi interpretă asta ca pe un semn că nu mai urcase
nimeni în maşină de ceva vreme.

/

— Eşti sigură că e în regulă?

— Plasticul este în torpedou, răspunse ea, pornind motorul. Poţi să-l pui singur.

— Stii cum să faci un bărbat să se simtă binevenit, replică el, dar se supuse.

Trecură pe podul S:t Erik şi continuará spre Odenplan. Chiar înainte de Biblioteca Metropolitană, Mina coti pe o stradă laterală şi parcă într-un garaj.

— E un pic cam departe de serviciu, zise ea. Dar tocmai asta e ideea.

Când ieşiră din garaj, văzu semnul de pe uşa de alături. Literele ROQ alături de un craniu. Acum chiar nu mai înţelegea nimic. Ce loc era ăsta?

— Ştiu, adăugă Mina când îl văzu că se uită la plăcuţa cu nume. încerc să vin aici când nu e o formaţie live. Nu mă deranjează muzica, dar ai idee câte particule învârte prin aer un toboşar? Ar trebui să fie puşi într-o cuşcă de sticlă, să cânte de acolo.

Vincent intră după ea. Ochii lui avură nevoie de câteva secunde pentru a se adapta de la lumina soarelui de afară la lumina slabă din interior. Apoi văzu că se aflau într-o încăpere mare, cu rânduri şi rânduri de mese de biliard goale.

— Ţi-am spus că sunt bună la biliard, îi aminti

Mina. Aşa că m-am gândit să-ţi ofer o lecţie de umilinţă şi să te bat. în felul ăsta n-o să mai trebuiască să te simţi istet, măcar o dată.

Vincent se holba la ea. Nu ştia de unde să înceapă. Biliard?

îi era greu s-o plaseze într-o sală de biliard pe poliţista căreia nu-i plăceau oamenii, care intra în panică dacă cineva măcar pronunţa cuvântul „bacterie”. în acelaşi timp, observă că sala era practic goală. Era încă după-amiază. în plus, în local era foarte curat. Iar
Mina într-adevăr *spusese* că îi place biliardul, chiar dacă asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

— Oricum nu ajungem nicăieri cu copiii în acest moment, continuă ea. Nu rezolvăm nimic dacă ne dăm în continuare cu capul de pereţi. Vom fi mai buni la ce avem de făcut dacă ne permitem să ne concentrăm o vreme pe altceva.

— Bună, Mina! o salută o femeie din spatele barului.

— Hei, Alice, ce mai faci?

Femeia, al cărei nume se pare că era Alice, purta un maiou negru peste unul alb, cu sigla localului imprimată pe piept, şi părul strâns într-un stil atent dezordonat. Ea ridică din umeri.

— Ştii şi tu cum e. Uneori e încăpăţânat. Trebuie să respir adânc. Masa 8 e rezervată pentru tine, ca de obicei.

Alice se aplecă în spatele barului şi scoase o tavă pe care se afla o sticlă de gel dezinfectant şi un coş de
sârmă cu şervetele umede.

— Anunţă-mă dacă jumătatea ta mai rea îţi face probleme, zise Mina. Am câţiva colegi care ar putea să-i bage minţile în cap.

Luă tava şi porni spre mesele de biliard. Vincent nu avu de ales decât să o urmeze.

— Şi cum o să facem? întrebă el. Nu vreau să

fiu cel
t
care comentează, dar spălăm mai întâi toate mingile? înfăşurăm masa în plastic? Ai în geantă propriul tac de biliard antiseptic pliabil? Nu vreau să te tachinez, dar nu-mi dau seama cum o să faci. Pe chestiile astea au pus mâna probabil mii de persoane. Oameni care au băut bere, au avut tutun de prizat pe degete, au transpirat pe muzică live...

— Mulţumesc, e de-ajuns.

— E un fel de terapie TCC agresivă pentru tine?

— Să socializez cu *tine* necesită terapie, răspunse ea. De când am renunţat la AA, vin aici în fiecare
t f
săptămână. Uneori de mai multe ori pe săptămână. E destul de departe de serviciu, aşa că n-are cine să mă recunoască. Aici, sunt lăsată în pace. într-un fel, m-a ajutat mai mult decât AA. Alice, fata de la bar, curăţă întotdeauna masa înainte să vin. Şi tacul, şi bilele. Şi
t ' r t
da, am rugat-o să poarte mănuşi de plastic cât face curat. Nu i se pare deloc ciudat. E chiar ceva normal în comparaţie cu ceea ce îi cere soţul ei să facă. E... exhibiţionist, cum se spune.

Vincent se uita la ea cum aşază şi îndreaptă bilele de biliard într-un triunghi de plastic.

— Adică e unul dintre cei care se excită făcând sex în locuri publice, de preferinţă unde poate fi prins? întrebă el. Trebuie să fie obositor.

împinse puţin masa debiliardca să-şi dea seama
cât de stabilă e. Era foarte uşor de imaginat ce se
întâmplase pe masa aceea.

— Prostule! ripostă ea
îi văzu privirea.
Bineînţeles că ăsta a fost primul lucru despre care am întrebat-o.

Mina îi dădu un tac şi ridică triunghiul de plastic.

— Tu spargi.

Restul partidei decurse exact aşa cum prezisese Mina. Ea, necruţătoare, iar Vincent, teribil de nepriceput. Gândurile legate de momentul comiterii crimelor nu-i dispăruseră complet din minte, erau în continuare acolo şi-l rodeau, tulburându-i concentrarea.

Mina ţinti atent, gata să facă un şurub. Lovi o bilă, care la rândul ei o lovi pe următoarea. Mai multe bile se loviră una de alta într-o reacţie în lanţ până când ultima căzu în gaură. Vincent se opri. încerca să revadă în cap secvenţa ca pe un film. Era ceva legat de felul în care bilele se loveau între ele, la distante din

f t

ce în ce mai mici. Timp. Evenimente în care una dusese la alta. în timp. Timp care se scurta cu fiecare etapă a reacţiei, pe măsură ce bilele se loveau una de alta...

— Mina.

Ea stătea aplecată peste tac şi îşi ridică privirea spre
el.

— Crezi că i-am putea chema pe toţi înapoi în Palatul Politiei, chiar diseară?

t f

— Şi aici se termină distracţia, spuse ea, ridicându-se şi sprijinind tacul de masă. Tu nu te relaxezi niciodată?

— Ba da, îmi amintesc că s-a întâmplat o dată când aveam nouă ani. A fost superplictisitor. Dar ce crezi?

Putem să...?

— Soţia lui Peder o să te sfâsie. Iar soţul Juliéi va fi în spatele ei, la rând. Dar, în afară de asta, n-ar trebui să fie o problemă. De ce?

— O să-ţi spun pe drum.

— Şi eşti sigur că nu e doar fiindcă tocmai era să te bat iar măr? întrebă ea, privindu-l cu suspiciune.

— Jur.

Mina oftă şi strânse lucrurile. Se îndreptară spre bar şi înmână tava cu produse de curăţenie unei Alice surprinse.

— Ce puţin ai stat azi!

— A intervenit ceva. Dar ne mai vedem săptămâna asta.

Vincent aşteptă să iasă din local şi, în drum spre maşină, spuse:

— Ai văzut cum se tot uita la masă când jucam? Ea şi soţul ei au folosit mai mult ca sigur masa aia.

Mina reuşi să reunească rapid grupul, fiindcă toţi, cu excepţia lui Ruben, erau încă în clădire. Feţele obosite şi întunecate din jurul mesei îi spuneau însă că Vincent se afla rău de tot pe minus. Ea spusese foarte clar că ideea de a mai face o şedinţă era a lui, şi nu a ei. Nici măcar Peder nu reuşea să pară entuziasmat. Mina îi înţelegea. Şi ea îl ameninţase pe Vincent că va trebui să meargă pe jos de la sala de biliard până la Palatul Poliţiei, ca pedeapsă pentru comentariul lui. Din cauza lui va trebui s-o roage pe Alice să schimbe masa săptămâna viitoare.

— îmi pare rău că a trebuit să veniţi din nou aici, începu Vincent. Dar ar fi fost prea dificil să discutăm la telefon. M-am gândit bine la ceva ce a zis Peder acum...

Se uită la ceasul de la mână.

— ...acum două ore.

— Şi ce-aţi făcut de atunci, dacă pot să întreb? replică Ruben pe un ton insinuant.

Putem să-l?

N-o mai avea pe Astrid cu el şi, evident, era din nou Ruben cel obişnuit.

— Asta nu e treaba ta, răspunse Mina. însă pot să-ţi spun că bilele au fost proaspăt spălate, iar Vincent împunge mai tare decât ai crede.

Christer şi Peder izbucniră în râs. Dar obrajii lui Ruben se făcură stacojii şi părea că nu ştie încotro să se îndrepte. Era minunat. în sfârşit, îi plătise cu aceeaşi monedă. După atâţia ani de priviri, comentarii şi insinuări, îl făcuse să roşească de parcă ar fi fost un şcolar.

— Pot să sper că aţi jucat biliard? întrebă Adam precaut.

Christer râse şi mai tare.

— Şi iar ajungem la chestia aia cu ordine în clasă, oftă Julia. Oricât de mult mi-aş dori să stau la taclale cu voi, copii de şcoală primară ce sunteţi, am o persoană mai importantă la care trebuie să mă întorc acasă. Pânã şi conversaţia cu el e mult mai matură.

Mina observă că Julia spusese „o persoană”, şi nu două. Torkel era evident încă în dizgraţie.

— Deci despre ce e vorba? continuă Julia, uitându-se la Mina.

Mina făcu un pas înapoi şi flutură din mână în direcţia lui Vincent.

— *It's all yours,* zise ea.

Vincent îşi drese glasul şi se aşeză din nou lângă harta de la perete, la fel ca data trecută.

— Aşa cum am subliniat după-amiază, teoria mea este că următorul cadavru va fi găsit aici, în zona din jurul golfului Djurgârdsbrunn. Ceea ce nu ştim este *când* are de gând să lovească din nou făptaşul sau mai degrabă organizaţia, secta. Dar cred că mi-am dat seama. Peder avea dreptate. Datele crimelor sunt ca nişte bile de biliard care se lovesc una de alta, însă cu o viteză care creste, în loc să scadă.

Toţi poliţiştii se uitau la el cu expresii

Putem să-l?

confuze.

— Şi pentru asta am bătut eu atâta drum de la Vallentuna? întrebă Ruben.

Aşa îl plăcea Mina cel mai mult pe Vincent. Când era absorbit de gândurile sale şi uita de ceilalţi din cameră. Limbajul trupului i se schimba atunci când era pe gânduri; devenea mai dezinvolt. Sigur. Ca şi cum ar fi fost în gardă în restul timpului, dar nu şi acum. Acum era acel Vincent pe care ea îl lăsase să pătrundă în interiorul zidurilor ei de apărare.

— N-am văzut tiparul ăsta înainte, continuă Vincent, aparent fără să fi auzit comentariul acid al lui Ruben. Nici măcar când Milda a estimat la două luni timpul scurs de la moartea copilului din parcul Fatbur n-am văzut. Dar se potriveşte prea bine pentru a fi o coincidentă.

— Ce anume se potriveşte? întrebă Ruben şi mai supărat.

Adam şi Julia se uitau expectativ la Vincent, în timp ce Christer se încrunta de parcă încerca să înţeleagă ce voia să explice mentalistul. în schimb, Peder privea dezamăgit la farfuria goală. Ruben se pare că avusese grijă ca Astrid să ia şi ultimii biscuiţi.

— Se potriveşte cu ritmul de accelerare, zise Vincent, apropiindu-se de tablă.

Luă un marker şi începu să scrie.

— Cam aşa. Folosirea *Knight's tour* arată că avem de-a face cu indivizi care se raportează strict matematic la acţiunile lor. N-avem niciun motiv să credem că nu vor adopta această abordare şi când vine vorba despre frecvenţa acestor acţiuni. Lilly a dispărut la începutul lunii iunie a anului trecut. William, la sfârşitul lunii

$$7 \qquad t$$

ianuarie a acestui an. E un interval de şapte luni. Dacă, aşa cum spune Milda, cadavrul din parc a stat acolo cel mult două luni, înseamnă că a dispărut la mijlocul lunii mai. Trei luni şi jumătate după William. Iar Ossian a dispărut la opt săptămâni după aceea. Dar nu vedeţi?

Vincent arătă ce scrisese.

Lilly -> William, 7 luni

William -»Parcul Fatbur, 3,5 luni

Parcul Fatbur -» Ossian, 1,75 luni (8 săptămâni)

— Reduc timpul la jumătate dintre fiecare faptă. Aşteptă să vadă toţi ce el văzuse deja.

— Să fiu al naibii! murmură Christer.

— Asta înseamnă că următoarea dispariţie e la patru săptămâni după cea a lui Ossian, zise Julia.

— Exact, răspunse Vincent, dând din cap afirmativ.

— Dar stai puţin, interveni Christer. N-ai spus că se va întâmpla de 64 de ori dacă nu oprim toate astea? N-ai zis că vor fi tot atâtea mutări cât numărul de pătrăţele de pe o tablă de şah? Nu cred că ritmul ăla de înjumătăţire permite să se mai întâmple de foarte multe ori.

— Ai dreptate. Bine punctat. Dacă timpul dintre fiecare două acţiuni este înjumătăţit, ucigaşii mai pot comite cel mult patru crime. Altfel ar trebui să răpească un copil pe zi, şi foarte curând, unul pe oră, ceea ce e complet nerezonabil. Aşadar, există o oprire firească după opt răpiri. Nu spun că *vor* fi opt, ci doar că *pot* fi. Dar în acest moment, trebuie să ne concentrăm pe împiedicarea celei de-a cincea crime.

Nimeni nu spuse nimic. Toţi păreau că-l iau în serios. Chiar şi Ruben părea că meditează la cele spuse de Vincent.

— Deci ce vrei să spui, Vincent? întrebă Julia încet. Cât timp mai avem până la următoarea crimă?

— Aşa cum ai spus chiar tu, răspunse mentalistul ciocănind în tablă. Următoarea răpire va avea loc la patru săptămâni după răpirea lui Ossian. Acum e duminică după-amiază. Miercuri se împlinesc trei

săptămâni de când l-au luat pe Ossian. Deci, dacă nu rezolvăm cazul, un alt copil va dispărea, undeva în Stockholm, peste zece zile.

A PATRA SAPTAMANA

— Bună!

Ruben tresări când auzi vocea. Nu observase pe nimeni apropiindu-se de el.

— Bună! răspunse el, ridicând automat mâna pentru a-şi aranja bretonul.

în această dimineaţă de marţi, părul lui părea să aibă o voinţă proprie.

— Cum merge treaba? întrebă Sara de la departamentul de analiză.

Sara, care îi ajuta să sorteze informaţiile şi care, nu ştia de ce, nu-l plăcea. Se aşează alături de el şi simţi o adiere de parfum amestecat cu balsam de rufe. Sara părea răcoroasă şi nepăsătoare, în ciuda căldurii din încăpere, iar Ruben rezistă unui impuls de a-şi mirosi subsuorile. îşi concentră în schimb atenţia asupra materialelor pe care le avea în faţă.

— Munca noastră a devenit infinit mai dificilă, oftă el, arătând cu degetul la ecranul computerului. Acum, când crimele au primit atât de multă atenţie din partea presei, părinţii au început să îşi raporteze copiii dispăruţi după 15 minute. Ne înecăm în sesizări. în plus, oamenii sunt furioşi. Sunt de părere că nu ne facem treaba. Şi sunt speriaţi. Părinţii abia îndrăznesc să-şi scape copiii din ochi.

— Mai bine un raport în plus decât unul în minus, răspunse Sara, cu ochii la ecran.

— Şi, ca şi cum nu era de ajuns, în weekend am aflat că ucigaşul ar putea lovi din nou, chiar miercurea viitoare, adăugă el oftând. Şi, după fiascoul cu Mauro, ne-am întors de unde am plecat. Mi-e ruşine s-o spun, dar n-avem pe ce să mergem. Ieri am stat toată ziua şi am luat

Putem să...?

Sara trecu din nou la mână toate notele de la interogatoriile legate de dispariţia lui Ossian, fără absolut niciun rezultat. Niciun indiciu nou, nimic din ce nu ştiam deja. Ucigaşul nostru e ca o fantomă.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea, întinzându-se după cana de cafea proaspăt umplută pe care o lăsase
pe birou.

— Mulţumesc, dar în momentul ăsta nu prea ştiu cu ce ai putea ajuta. Şi o să te avertizez, dacă ai luat cafeaua aia de la automat. Este pură otravă de şoareci.

Sara râse. Avea un râs răsunător şi melodios. Ciudat că nu observase până atunci.

— Sunt obişnuită cu rahatul ăla de cafea americană, răspunse ea luând o înghiţitură. Chiar şi cea mai proastă cafea din Suedia are un gust divin în comparaţie.

— OK. Apropo, cum merge treaba cu SUA? Parcă am auzit că mutarea în Suedia ar fi permanentă?

— Vrei să spui că ai auzit că divorţez.

Sara oftă. Ruben încerca să nu tragă cu coada ochiului la formele ei, care erau incontestabil exact ce trebuia. Soţul ei trebuie să fi fost un idiot.

t

— S-a dovedit că privim lucrurile puţin diferit, adăugă ea. În opinia lui, eu ar trebui să fiu o gospodină şi în general să-mi ţin fleanca. Iar eu... nu sunt de aceeaşi părere.

— înţeleg, răspunse Ruben, continuând să dea *scroll* prin raportările de dispariţii de pe calculator, lartă-mă dacă pun întrebări prea personale, dar cum faceţi cu copiii? Dacă locuiţi pe continente diferite?

Sara îl privi surprinsă.

— Asta e o nouă latură a ta. Credeam că nici măcar nu ştii că am copii!

Ruben roşi, dar apoi îşi îndreptă spatele. Sara avea dreptate. El avea o nouă latură. Sau, mă

Putem să...?

Hog, nu chiar aşa nouă, fusese întotdeauna o persoană atentă, dacă se poate spune aşa. Doar că nu existaseră prea mulţi oameni de care să-i pese. Sau, mă rog, existaseră, dar el nu văzuse asta. Eh, ce căcat, iar făcuse dezordine! Dar dezordinea era bună, aşa cum obişnuia să spună psiholoaga sa, Amanda. Dezordinea însemna „înainte”. Chiar dacă uneori era epuizant.

— Am aflat că am o fiică. O cheamă Astrid şi are zece ani.

— Ooo, felicitări!

Sara se uită la el şi mai surprinsă.

— Ce... Cum te simţi?

— Mă simt fantastic, răspunse el, simţind cât de adevărat era.

Pentru că aşa era. I se părea fantastic. Ea era fantastică.

— Sigur, e trist că am pierdut atât de mult din copilăria ei. Dar asta e. Şi nu ştiu cât de util aş fi fost. Mama ei e înţeleaptă. Pe undeva ştiu că a luat decizia corectă atunci când m-a exclus. Dar acum vreau să profit la maximum. Să fiu cel mai bun tată din lume.

Sara dădu din cap şi ridică paharul, se uită la cafea şi îl puse la loc.

— Chiar se întâmplă lucruri pe aici când eşti plecat câteva zile, remarcă ea. Dar mă bucur foarte mult pentru tine. Şi ca răspuns la întrebarea ta despre copii, e... complicat. Vreau să rămân aici, aproape de familia mea, şi vreau să crească aici şi copiii mei. El nu vrea. Iar legile americane nu sunt foarte bune când vine vorba despre drepturile mamelor, cel puţin atunci când mamele sunt din alte ţări. în cazul în care copiii
se duc să-l viziteze în SUA, mă tem că o să-i tină
[7];
acolo. Aşa că, pentru moment, i-am spus că poate veni aici dacă vrea să-i vadă. Iar avocaţii noştri

/ *t*

Putem
spăra?
„pauză discuţii”.

Făcu ghilimele cu degetele, în aer.

— La naiba, replică Ruben spontan, iar Sara doar dădu din cap.

Sara mai luă o înghiţitură din cafea şi se strâmbă.

— Ai dreptate. E otravă pentru şoareci.

— Ţi-am zis eu. Vrei să mă ajuţi să iau la mână raportările de copii dispăruţi din ultimele săptămâni? Cei mai mulţi dintre ei au fost deja găsiţi ori s-au întors singuri, dar părinţii nu ne-au mai anunţat şi pe noi, aşa că sugerez să începem să sunăm în stânga şi-n dreapta. N-am nicio nădejde că-l vom găsi pe răpitorul nostru, dacă într-adevăr e corectă teoria şi va aştepta până săptămâna viitoare. Dar şi treaba asta trebuie făcută.

— înţelept, comentă Sara, aşezându-se lângă el şi luându-şi telefonul. Şi cine ştie, poate găsim ceva interesant. Nu înseamnă că vremea minunilor a trecut.

Se uită la ea pe furiş. De ce nu vorbise niciodată cu ea până atunci? La urma urmei, era şi deşteaptă, şi amuzantă. Vremea minunilor, chiar aşa. Şi colac peste pupăză, părea în continuare netranspirată. El îşi pipăi uşor subsuoara cu mâna. La naiba! Foarte umed. Şi mai purta şi un tricou gri-deschis. Ştia el că ar fi trebuit să-l ia pe cel negru.

Peder trebuia acum să admită cu reticentă că
t
mâncărimea provocată de barbă începea să depăşească beneficiul vizual pe care considera că îl obţine de pe urma ei. De fapt, părea să fie cam singurul care credea că arăta al naibii de bine cu barbă. Chiar şi Anette se
alăturase fără nicio reţinere taberei inamice. Dacă n-ar
/
fi fost mâncărimea constantă, ar fi putut rezista presiunii colegilor, dar acum simţea că începe să se clatine considerabil.

Putem să...?

Peder se scărpina şi studia listele cu meticulozitatea obişnuită. Aici se simţea cel mai în largul lui, când putea să se cufunde într-o sumedenie de date şi să vadă corelaţiile din statistici şi devieri. îi plăcea provocarea de a încerca să găsească acel mic, mic ac în mijlocul carului cu fân, acel grăunte de aur care ar putea duce ancheta înainte. Dar lista asta era altceva. Lista cu copiii dispăruţi nu putea fi redusă la date anonime. Ruben şi Sara făcuseră deja o primă analiză şi îi eliminaseră pe copiii care se întorseseră acasă. Adică majoritatea. Dar mai rămăseseră câţiva. Prea mulţi.

t

Cu fiecare chip, cu fiecare raportare a dispariţiei, cu detalii despre copil, nu se putea abţine să nu vadă chipurile tripletelor în faţa lui. De când veniseră pe lume, era ca şi cum întregul său corp, întregul său sistem de supravieţuire, era conectat direct la ele. Pentru el, erau Yggdrasil – copacul vieţii –, erau venele şi capilarele corpului său, erau plămânii cu care respira. Fiecare copil pe care îl vedea acum în baza de date a poliţiei avea cel puţin un părinte care nu mai putea respira.

în cazul celor mai mulţi dintre copii, existau explicaţii verosimile pentru dispariţia lor. O rudă care fugise în străinătate cu copilul. O familie de refugiaţi care se ascunsese pentru a nu fi trimisă înapoi în ţara natală. Un copil care, de bunăvoie şi din mii de varii motive – toate la fel de dureroase –, fugise de la părinţi, de la un centru de plasament sau de la un centru pentru minori.

Dar mai erau şi ceilalţi. Cei pentru care nu exista o explicaţie verosimilă. Cei care dispăruseră în mod inexplicabil. Aceştia îl interesau pe el. îi compară pe fiecare cu descrierea Mildei pentru cadavrul din parcul Fatbur. Cu toate că nu erau prea multe pe care să se bazeze – din cauza stării de descompunere în care se afla cadavrul –, totuşi

Putem să-l?

există ceva. Iar Milda se pricepea foarte bine să compileze detaliile utile.

Peder verifică din nou notitele ei şi rezumă ce avea.

înălţime: aproximativ 1,20 m. Vârsta: în jur de şase ani. Culoarea părului: şaten. Sex: băiat. De asemenea, copilul îşi rupsese femurul drept la un moment dat. Pe baza gradului de vindecare, Milda estimase rana ca fiind veche de aproximativ doi ani. Desigur, trebuia să fie precaut, dar era totuşi un indiciu important.

Peder răsfoi încet şi cu atentie toate documentele

de pe calculator. Uneori tresărea, crezând că a dat lovitura, dar întotdeauna exista un factor care nu se potrivea.

în cele din urmă, se opri. Citi ce scria pe ecran, compară cu lista sa, verifică din nou şi apoi împinse scaunul înapoi.

Aveau nevoie disperată de o nouă pistă. Ceva care să-i aducă cu un pas mai aproape de criminal. Iar Peder tocmai găsise acel ceva. Ştia cine era băiatul din parcul Fatbur.

— Tată, ce e asta?

Rebecka răsfoi cu dezgust broşura Epicura de pe măsuţa din faţa canapelei.

— Nu te recunosc. Ce e asta? „Cele patru pietre de temelie ale lui Epicur”?

Vincent îşi ridică privirea din carte. Se cufundase adânc în lucrarea lui Michel de Certeau, *L'invention du quotidien,* volumul 1, mai precis într-un eseu interesant despre diferenţa dintre modul în care este perceput un oraş dintr-un loc de observaţie situat la înălţime şi dintr-un loc situat pe străzi. Avusese şi el aceleaşi gânduri când se afla în vârful turnului Primăriei.

— Epicurismul e o filosofie, răspunse el şi închise cartea. O colegă, Nova, are un centru de conferinţe unde se predau astfel de lucruri.

Putem să-ţi spun ceva?

— Apropo, văd că eşti acasă în seara asta. E totul în regulă cu Denis?

— Nova e supermişto, zise Benjamin din colţul canapelei. Mai mulţi colegi de-ai mei de la facultate o urmăresc pe Insta.

— Denis s-a dus să-şi viziteze familia, răspunse Rebecka. Ce scârbos, Benjamin, Nova are de două ori vârsta ta.

— Păi şi ce, nu pot să observ că arată bine?

Aston ieşi din camera lui, dansând pe o melodie pe care numai el o putea auzi. Făcea mişcări de *twerking* – dansul din fund – în timp ce cânta. Cândva, Vincent îl va întreba de unde naiba învăţase asta.

— *Suuu-per mis-tooo,* cânta Aston pe melodia *The Show Must Go On* a trupei Queen.

Aparent, melodia asta detronase *Radio Ga Ga* de pe primul loc din topul lui Aston.

— *Suuu-per miş-toool*

Din câte îşi dădea seama Vincent, cu cât copiii lui creşteau mai mult, cu atât îi înţelegea mai puţin.

Maria stătea toată peste telefon. Nu trebuia să fii mentalist ca să-ţi dai seama cu cine îşi trimite mesaje. Dar acum îşi ridică privirea.

— Şi tu o cunoşti pe Nova asta supermişto? întrebă ea. Cât de bine?

— Dar ţi-am spus deja. E o veche colegă. Ne mai întâlnim din când în când, întâmplător. Şi acum e implicată în aceeaşi anchetă a poliţiei...

Se opri rapid când îşi dădu seama de greşeală.

Prea târziu.

Maria se făcuse cenuşie la *f* *t* față.

— în aceeaşi anchetă în care eşti cu poliţista aia? Mina? Şi acum şi femeia asta? Sincer, Vincent, nu ţi-e *r* *>* *ˀ* *ˀ* *i* ruşine? Ancheta poliţiei, ce să-ţi zic!

Se ridică în picioare şi părea că-şi ieşise complet din minţi de furie. Părea că uitase

Putem să-l
semplet de schimbul de mesaje cu Kevin.

— Sex în grup se cheamă ce faceţi voi acolo.

— Maria! exclamară Benjamin şi Rebecka în cor, îngroziţi.

— Seeex în gru-uuuu-p, cântă Aston, dând din fund fericit în faţa acvariului din sufragerie.

Vincent îşi acoperi faţa cu mâinile. Atât mai lipsea, să fie traumatizaţi şi peştii. Se uită la ceas. Oh, nu, întârziase la tren şi la conferinţa din seara asta din Găvle. Reuşise s-o alunge din gândurile sale până acum, fiind atât de mulţumit că spectacolele se terminaseră. Dar o conferinţă era totuşi mai uşoară.

Fără conflicte la pachet.

— Asta nu e un cuvânt care..., începu el. Sau... mai bine îţi explică mama ta. Eu trebuie să plec. Dar mă întorc acasă cu trenul de 10 seara şi voi fi aici când te trezeşti, Aston.

îşi luă geanta cu computerul şi ieşi pe hol. Maria se duse după el. Era pregătit pentru o ultimă mustrare, însă ea îl surprinse.

— Succes la prelegerea din seara asta, îi şopti ea. Să nu mă uiti!

Vincent tresări şi se uită la ea. Presupunea că e sarcastică. Sau că exista un reproş ascuns pe undeva. Dar ochii Măriei erau deschisi şi uşor strălucitori.

Probabil că fusese sinceră când spusese ceea ce spusese. Părea chiar puţin tristă.

— Asta... asta crezi tu că fac atunci când nu sunt acasă? Că te uit?

Era ceva cu totul nou. încerca să se gândească la ce ar putea însemna. Nici măcar nu abordaseră subiectul ăsta la terapie. Dar explica multe. Atacurile agresive ale Măriei, atitudinea ei batjocoritoare. El bănuia, bineînţeles, că era un mod de-al ei de a se

Putem să-l
să-l?
apară. Dar n-o mai auzise niciodată spunând-o direct şi sincer. Şi îl durea că ea simţea asa.

— Vincent Walder, *The Maşter Mentalist,* zise ea, smulgându-i o şuviţă invizibilă de păr de pe cămaşă. Omul pe care toată lumea îl vrea. Este foarte greu să
concurezi cu tine, să stii.

— Ar trebui să vii la un spectacol sau la o conferinţă de-ale mele. Atunci ai vedea că sunt omul pe care toată lumea vrea să-l *priveascâ.* De la o distanţă sigură.
E o diferenţă.

Lăsă geanta pe podea şi îi cuprinse faţa în mâini.

— Iar în ceea ce priveşte uitarea, continuă el, e exact pe dos. Am crezut că e perfect evident. Singurul lucru care mă face să mă simt măcar puţin normal când lucrez e faptul că te ştiu aici. Că orice s-ar întâmpla, vă am pe voi la care să mă întorc acasă. Fără tine şi fără copii, eu sunt nimeni.

Maria clipi de câteva ori şi zâmbi uşor. Apoi chipul i se umbri.

— Când n-o ai pe Mina, vrei să spui.

Vincent oftă şi ridică din nou geanta. Fuseseră atât de aproape! Poate data viitoare. Când ieşi, Aston încă mai cânta în sufragerie despre sex în grup.

— Nu înţeleg! Cum a ajuns în parcul Fatbur? E şi Vendela acolo?

Thomas Jonsmark îi făcu semn cu mâna machieuzei să plece şi se întoarse spre Ruben. Poliţia avusese nevoie de câteva zile pentru a aranja o
întâlnire cu marele actor. Dar nici Ruben şi nici
Peder
nu voiseră să-i dea detalii despre caz agentului lui. Cel mai bine era ca Thomas să le audă din gura lor.

Putem să...?

Vor să fii gata în zece minute, îi atrase atenţia, timidă, machieuza.

— Vor trebui să aştepte, replică Thomas repezit, trecându-şi mâna prin părul negru şi des. Poţi să ne laşi în pace?

Ruben îl studia cu invidie pe celebrul bărbat. Dacă de-a lungul anilor se văzuse pe el însuşi ca pe un preferat al femeilor, în faţa lui Thomas Jonsmark stătea drept. Nu era doar marea vedetă a televiziunii şi a cinematografiei suedeze, ci şi visul erotic al tuturor femeilor suedeze.

Timp de câteva decenii, tabloidele avuseseră despre ce să scrie, datorită relaţiilor sale amoroase, atât cu femei celebre, cât şi cu necunoscute. Iar Dexter era copilul lui. Fusese singurul lui copil, se corectă Ruben. Pentru o scurtă clipă, simţi un junghi în inimă.

Văzu cu ochii minţii chipul lui Astrid şi, în secundele cât îl fulgeră din senin gândul că i s-ar putea întâmpla ceva, avu senzaţia că se află în cădere liberă. Se scutură pentru a scăpa de acel sentiment. Era un abis despre care nu ştia nimic. Şi pe care nu prea ştia cum să-l gestioneze.

— Mă tem că n-am găsit-o încă pe fosta ta soţie, răspunse Peder. Şi nici tu n-ai fost foarte uşor de găsit.

— Fosta iubită, îl corectă Thomas, iar Ruben văzu că se holba la barba lui Peder. Eu şi Vendela n-am fost niciodată căsătoriţi. Dexter a fost... Vendela şi cu mine am avut o relaţie destul de scurtă, ca să fiu sincer. Dexter a fost un accident. Cel puţin în ceea ce mă priveşte.

Lăsă insinuarea să plutească în aer. Nu era

Putem să...?

un subiect necunoscut, se gândi Ruben, care îşi amintea o lungă serie de titluri din presa de seară şi de scandal. Tonul dintre Thomas şi Vendela păruse unul amar încă de la început, cu acuzaţii dure de ambele părţi. Şi totul fusese complicat de faptul că Vendela se lupta cu o boală psihică, tot public.

— Ne-am întâlnit pe un platou de filmare, ea era consultant şi urma să mă ajute cu rolul din *Skymningsblod,* ştiţi, filmul pentru care am primit un Guldbagge.

Thomas îşi trecu din nou mâna prin păr. Ruben dădu din cap aprobându-l, dar n-avea nicio idee despre ce film vorbise sau despre vreun trofeu Guldbagge primit de el. Dacă în film nu jucau Bruce Willis, Tom Hardy sau Dwayne Johnson, probabil că nu-l văzuse.

— Era foarte, foarte frumoasă. Şi puternică. în felul acela fragil. M-am îndrăgostit pe loc.

O tânără cu microfon şi cască băgă capul pe uşă.

— Au nevoie de tine într-un minut.

Thomas îi făcu semn cu mâna şi ea închise usa,

speriată.

— Poţi să ne vorbeşti despre Vendela şi despre dispariţia lui Dexter? întrebă Peder. Sau, mă rog, ce ştii despre asta?

— Ei bine, aşa cum am mai spus, nu locuim împreună, n-am locuit niciodată. Iar când Vendela era internată în spital, Dexter stătea mereu la mama ei. Dar acum Vendela tocmai fusese externată.

— Ai fost îngrijorat? interveni Ruben.

Thomas meditä o clipă asupra întrebării, în timp ce meşterea la o cuticulă.

— Nu, cred că n-am prea fost. Vendela a avut întotdeauna un fler pentru dramatism. A avut destul de multe tentative de sinucidere de-a lungul anilor, dar întotdeauna a fost mai mult... teatru decât ceva real.

Putem să...?

Ameninţase de data asta? întrebă Ruben. Că se sinucide?

— Da, da, cred că mi-a zis într-un SMS. Văzuse un articol despre noua mea iubită. Un fotomodel din Brazilia. Şi ca de obicei, a luat-o razna. Dar am învătat de-a lungul anilor că e cel mai bine s-o ignor.

Gesticula. Un cârlionţ îi căzu pe frunte şi Ruben nu se putu abţine să-şi spună că înţelege de ce toate femeile se îndrăgosteau de Thomas.

— A fost ceva diferit în ziua în care au dispărut? întrebă Peder, scărpinându-se în barbă.

Ruben se întreba cât de clar ar putea să-i spună că era momentul să-şi radă creatura aia.

— Nu. Am început să mă îngrijorez abia când mama Vendelei m-a sunat şi mi-a spus că Dexter n-a ajuns la grădiniţă şi că nu reuşeşte să dea de fiică-sa. Mi s-a părut ceva neobişnuit.

— Şi pe urmă aţi găsit scrisoarea în apartament? întrebă Peder.

— Da, mama Vendelei are o cheie, aşa că am intrat împreună şi scrisoarea era pe masa din bucătărie. Mă rog, nu era chiar scrisoare. A scris doar „rămas-bun”. Nimic altceva.

— Ati luat-o în serios atunci?

Ruben tresări de la o bătaie furioasă în usă. O femeie în vârstă, cu o înfăţişare severă, deschise usa imediat după bătaia puternică.

— Trebuie să vii acum!

— Dar e poliţia aici. L-au găsit pe Dexter, ripostă Thomas tăios.

Femeia se albi la faţă şi amuţi. Dădu din cap în semn că a înţeles.

— Nu vă grăbiţi, zise ea şi închise uşa. Anunţ

Putem să-ţi
ceri ?
ea-ipa.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, nu, n-am luat-o în serios.

Pentru prima dată, masca actorului alunecă puţin şi Ruben văzu ceva care semăna cu tristetea autentică.

Apoi masca reveni la locul ei. Ca şi cum toată viaţa era un rol de jucat.

— Abia când nu s-au mai întors acasă seara ne-am dat seama că s-ar putea să se fi întâmplat ceva pe bune. Şi atunci am contactat politia. Iar restul îl stiti.

Ultima dată a fost văzută urcându-se pe feribotul spre Tallinn. Iar martorii au spus că au văzut-o cu un băieţel, deşi cumpărase doar un bilet de adult. Dar n- au coborât de pe feribot în Tallinn. începu iar să meşterească la cuticule.

— Am vorbit iar cu martorii. Acum, înainte de discuţia asta. Nu mai sunt siguri că băiatul pe care l-au văzut era cu ea. Credem că Vendela s-a urcat singură pe feribot. Şi că probabil a sărit. Dar nu credem că Dexter era cu ea.

Peder se uită cu compasiune la Thomas, care părea să se afunde şi mai mult în scaunul ergonomie, odată cu toate informaţiile noi pe care le primea. Machiajul era aproape gata şi Ruben văzu că pielea bărbatului era acoperită de pudră şi sprâncenele uşor umplute cu culoare. Chestii pe care nu le remarcai când îl vedeai la televizor.

— Dar ce? Cum aşa? Şi de ce-a fost găsit în parcul Fatbur?

— Nu ştim încă, răspunse Ruben. Din păcate, trebuie să te anunţăm că a fost ucis, dar nu stim încă de către

cine. N-o putem exclude pe Vendela, dar, din motive pe care nu le putem detalia, nu credem că fosta ta soţie..., fosta ta iubită ţi-a ucis fiul.

— Copiii, zise Thomas înăbuşit, iar pielea i se

Putem să-i ?

ani-sub pudra bej. Copiii de la ştiri.

— Aşa cum spuneam, nu putem detalia în momentul ăsta, repetă Peder.

Cei doi poliţişti se ridicară în picioare.

— Dacă îţi aduci aminte ceva, orice ar putea fi relevant, nu ezita să ne contactezi.

Peder îi puse o mână pe umăr. Când plecau, Ruben văzu cu coada ochiului cum Thomas se învârte pe scaun şi îşi întoarce faţa spre oglindă.

— Opreşte aici, îi ceru Nathalie. Să nu ne apropiem prea mult.

Karl dădu din cap, trase lângă trotuar şi parcă. Se aflau pe Karlavägen, la două străzi de apartamentul tatălui lui Nathalie de pe Linnegatan. La această distanţă, ar trebui să fie în siguranţă, feriţi de ochii lui vigilenţi.

— Vrei să vin cu tine? întrebă Ines.

— Nu cred că e o idee bună. Mai bine mă duc singură. Voi aşteptaţi aici.

îşi puse rucsacul în spate, ieşi din maşină şi dispăru repede după colţ, pe Jungfrugatan. întrebarea era cât de mult ştiau bodyguarzii tatălui ei. Le spusese că a dispărut? Dacă da, probabil că l-ar suna în secunda în care ar vedea-o. Dar nu putea face nimic în această privinţă. O să vadă ea cum se descurcă, dacă va fi cazul. Intră pe Linnegatan. Vizavi de uşa casei era parcată o maşină neagră. Ar putea fi o maşină normală, dar ar putea fi şi bodyguarzii tatălui ei. N- avea de unde să ştie. însă nu apăru nimeni când se strecură pe uşa casei.

Nu luă liftul, urcă pe jos cele patru etaje. Grilajul de la usa liftului avea un sunet distinctiv care se auzea

f

din apartament şi nu voia să observe taică-su ceva. Se opri în faţa uşii negre şi solide şi trase cu urechea. îl auzi clar tuşind în bucătărie. Probabil că pregătea o cină inutil de elaborată, chiar dacă era singur acasă. Nu înţelegea de ce îi lua atât de mult atunci când gătea.

Băgă încet cheia în broască, apăsă pe clanţă

Putem să se?

şi se strecură înăuntru fără zgomot. De pe hol zări spatele tatălui ei. Stătea cu un şervet pe umăr, degustând un sos, fără îndoială făcut din patru soiuri diferite de ardei iute proaspăt, şi probabil verificând temperatura cărnii rumenite în timp ce alegea din roşiile cultivate
în casă. Niciodată nu înţelesese de ce nu îşi deschidea
/ ;
un restaurant, dacă era atât de pasionat de mâncare.

Nathalie se furişă în camera ei. Micul cufăr cu
;
comori se afla deasupra comodei. Era confecţionat din ceramică neagră şi avea un craniu de argint pe capac.

îl deschise şi se uită înăuntru. Probabil că erau mult
;
mai mulţi bani decât cele 10 000 de coroane despre care îi spusese bunicii. Se simţi mândră gândindu-se cât de fericită va fi bunica ei şi puse cufărul cu comori în rucsac. Apoi deschise sertarul de sus şi scoase toţi chiloţii şi şosetele curate pe care le avea. Se gândi să-şi ia şi o pereche de blugi, dar nu-i trebuia de fapt; Ines îi dăduse toate hainele de care avea nevoie, cu excepţia lenjeriei de corp. Cu toate astea, îşi aminti să caute încărcătorul telefonului mobil. Apoi se furişă la baie şi îşi luă trusa de toaletă, iar la final adună totul

t *t* *7*

în rucsac.

Se întoarse pe hol la fel de încet cum venise. Tigăile de pe aragaz sfârâiau, iar pe ea o ustura stomacul. Se opri în faţa uşii de la bucătărie. Tatăl ei era la doar câţiva metri. Ar putea intra pur şi simplu la el. S-ar bucura s-o vadă. Şi ar putea să mănânce cât vrea ea.

Se uită în jos la mâini, unde încă i se zărea pe degete o linie roz, dureroasă. Chiar venea o aromă plăcută din bucătărie. Ar putea atât de uşor să se întoarcă la ceea ce era înainte! Era nevoie doar de un pas peste prag.

Dar atunci probabil că nu-şi va mai vedea niciodată bunica. Iar Ines avea nevoie de ea.

Putem
Să-l?
Ceilalţi

aveau nevoie de ea. Ei erau familia ei acum. Nu omul din bucătărie.

Se strecură rapid pe uşă, care se închise în urma ei cu un clic discret.

— Ei, dar ce vizită deosebită! Tocmai începusem să mă întreb dacă vii azi. La urma urmei, e sâmbătă.

Şeful de sală îi zâmbi larg, iar Christer înghiţi în sec. Oricum, probabil că era o idee proastă. O idee foarte, foarte proastă. Nu era prea târziu să se răzgândească. Ar putea să se întoarcă imediat şi să plece.

Dar... dacă tot venise până aici... ar putea foarte bine să comande hering şi o bere blondă. Şi pe urmă să plece.

— Poftim, masa ta e liberă. Facem direct ca de obicei?

Şeful de sală i-o luă înainte prin sala mare. Clienţii de la mese vorbeau încet. Ulla Winbladh era un loc în care vorbeai pe tonul scăzut de-acasă, aşa cum obişnuia să spună mama lui.

Gândul la maică-sa îl făcu să îşi piardă răsuflarea. Ea n-ar fi acceptat gândurile care îi tot treceau prin cap. Zi şi noapte. Iar şi iar. Maică-sa n-ar fi acceptat nimic din toate astea. Dar ea nu mai era aici, era important să-şi amintească asta. Mama putea să-şi ţină părerile pentru ea. El avea tot dreptul să îşi trăiască viata asa cum dorea.

Trebuia doar să aibă curaj.

Christer făcu un pas înapoi şi se uită atent pe fereastră. Astăzi îl luase şi pe Bosse cu el. Christer ar fi
fost distrus dacă ar fi trebuit să mai sacrifice şi alte
piese de mobilier pentru prânzul ăsta. Câinele era la umbră, legat de un suport de biciclete. Cu un bol de apă pe care-l adusese cu el. în fine. Probabil că oricum îi era prea cald. Chiar ar

Putem să...?

— Poftim. Liberă şi aşternută. E nevoie de meniu?

Zâmbetul şefului de sală lumina încăperea deja însorită, iar Christer se aşează stângaci la masă.

— Hering, bombăni el, cu ochii fixaţi pe faţa de masă. Şi o bere blondă.

— Ca de obicei, atunci. Ei bine, dacă mă întrebi pe mine, e cel mai bun fel din meniu. De ce să riscăm? Asa ceva e de domeniul tinereţii.

Tinereţea unora în orice caz, îşi zise Christer. Râsul şefului de sală răsună din pereţi, iar lui Christer i se strânse stomacul. Parcă îi citea gândurile. îşi ridică privirea. Apoi spuse cu o voce care tremura uşor:

— Apropo de tinereţe, ai avut dreptate. Săptămâna trecută.

Şeful de sală se uită la el cu ochii întredeschisi, o privire pe care Christer şi-o amintea foarte bine. Simţi o căldură în tot corpul şi respiră adânc.

— Ai întrebat. Şi da, ne-am mai întâlnit înainte. Mai mult decât atât, de fapt.

Mai mult de-atât nu reuşi să spună. îl cuprinse panica. Ce făcea? Se ridică brusc în picioare şi aproape că răsturnă atât scaunul, cât şi masa în graba sa.

— Oh, îmi pare rău, dar trebuie să răspund, zise el, fluturând telefonul mobil, care era în mod clar închis. Treburi de poliţie.

Se scuză din nou şi fugi de-acolo, simţind cum ochii şefului de sală îi sfredelesc spinarea.

Peder transpira abundent sub joben. Petrecerea aniversară a lui Casper era în plină desfăşurare duminică după-amiază şi zece perechi de ochi de copii îl priveau neîncrezătoare. Tripletele de doi ani şi jumătate erau cele mai mici de la petrecere, iar vărul lor

Casper, care împlinea cinci ani, cel mai mare.

După ce copiii mâncară tortul, îşi făcu intrarea cu joben pe cap şi barba vopsită în albastru. Insistă că nu e Peder, ci Pedro, fratele secret al lui Peder. Copiilor li se păru amuzant. Cu cât ţipau mai mult că e Peder, cu atât mai mult insista el că nu-i aşa, iar tripletele râdeau cu sughiţuri de barba lui albastră.

Sunetul bucuriei lor îl umplea de atâta dragoste, încât credea că o să explodeze. în acelaşi timp, îl umplea şi de anxietate. Cuvintele lui Vincent, care spusese că probabil va avea loc o altă răpire, îi răsunau în urechi încă de la şedinţa de acum o săptămână. El fusese cel care îl identificase pe copilul din parcul Fatbur şi acesta era un pas important. De asemenea, trecuseră prin toate listele cu copii dispăruţi pentru a
verifica de două şi chiar de trei ori dacă nu cumva le
;
scăpase ceva. Adam analizase minuţios toată informaţia pe care o aveau de la Skeppsholmen. îşi petrecuseră săptămâna pregătindu-se cât se poate de bine.

în acelaşi timp, habar nu aveau la ce să se aştepte miercuri. Sau unde să caute. Şi bineînţeles că poliţia nu avea suficienţi oameni pentru a împânzi toate grădiniţele din oraş. Nici nu se punea problema să emită un avertisment general, care n-ar fi făcut decât să sporească panica deja generalizată în rândul părinţilor de copii mici din oraş. Cuiva i se va întâmpla ceva rău, mai devreme sau mai târziu.

Era ca şi cum echipa de investigaţie era prinsă între două stânci mari. Nu aveau unde să se ducă. Dar dacă nu făceau nimic, peste trei zile urma să dispară un copil.

Ar fi putut fi Casper. Sau una dintre triplete. Sau unul dintre ceilalţi copii de la petrecere. Riscul să fie unul dintre ei era la fel de mare ca în cazul oricărui alt copil. Aşa că trebuia să-i

Doar că habar n-avea cum.

Iar acum era acolo.

Şi făcea pe vrăjitorul.

începuse făcând să dispară o minge roşie. Numărul fusese primit cu un entuziasm mediocru. Apoi împăturise o pălărie de hârtie pentru Casper. Apoi tripletele începuseră să le povestească celorlalţi copii ce se întâmplase cu zânele din Winx. Iar pălăria de hârtie era prea mică pentru capul lui Casper.

Avea la dispoziţie doar câteva secunde până când catastrofa va fi un fapt cert şi va izbucni un război cu tort. Era timpul pentru arma secretă. Trucul magic pe care i-l dăduse Vincent. Nu avusese încă ocazia să-l testeze, dar trebuia să respecte instrucţiunile. Nu avea de ales.

— Şi acum, ultimul şi cel mai periculos truc al meu, anunţă el cu o voce puternică pentru a acoperi discuţia despre Winx. Trucul de la care mi-a crescut barbă albastră prima dată când l-am făcut.

Copiii tăcură când auziră „cel mai periculos”. Gata, ai lui erau! Pentru un scurt moment. Aruncă o privire pe foaia cu instrucţiuni, apoi scoase două batiste galbene mari şi le legă una de alta.

— Două batiste mari, zise el pe un ton de parcă oficia o slujbă. Pe care Peder, adică Pedro, desigur, le leagă acum la colţuri cu un nod tare. Este important să fie într-un loc unde nu poate face nimeni vreo prostie cu ele. Din fericire, am cea mai bună ascunzătoare.

Făcu ghem bucata înnodată şi o băgă brusc în pantaloni. Cârpele atârnau acum pe laterale, ieşind din talia pantalonilor.

— Bleah, le-a băgat în pantaloni, strigă cineva, iar ceilalţi copii râseră în hohote.

Simţea cât de mult se distrează şi el. La asta se

; /

referise Vincent când spusese că e vorba

Putem să?

despre distracţie, şi nu despre scamatorii. Verifică din nou
instrucţiunile şi scoase o a treia batistă, de data asta
roşie, pe care o flutură cât se poate de dramatic. Copiii mai mari râdeau pe înfundate. Apoi băgă batista roşie în joben şi şi-l puse pe cap.

— Acum, dacă strigaţi cu toţii „Sim-sala-ka-dabra- snabel”, batista roşie va dispărea din pălărie şi va apărea legată între cele galbene, zise el solemn. în pantalonii mei!

Copiii râseră din nou.

— Sim-sala-ka-dabra-snabel! Toată lumea în cor!

— Simkasnabel! strigară copiii unul peste altul.

Peder zâmbi cât de încrezător şi mândru putu,
apucă de capetele batistelor galbene şi le scoase din talia pantalonilor, despărţindu-le în acelaşi timp.

— Ta-daaaa!

Se lăsă tăcere totală. Apoi publicul izbucni în râs. Casper râdea atât de tare, încât îi dăduseră lacrimile.

— Peder! exclamă Anette consternată.

Dar şi ea zâmbea larg, iar sora ei, care stătea lângă ea, îl privea cu o faţă care radia de fericire.

Vincent ştia despre ce vorbeşte. Peder se uită la batiste cu o uimire prefăcută. între cele două galbene atârna o pereche de chiloţi uzaţi.

Probabil că va trebui să le dea nişte explicaţii educatorilor de la grădiniţa tripletelor, pentru că sigur vor povesti despre momentul în care tata şi-a dat jos chiloţii la o petrecere pentru copii. Oricum, meritase.

Era eroul lor. Şi în momentul ăsta nu exista niciun rău

Putem să-l...?

ținute. El, Peder, îl alungase.

Râsetele copiilor continuară să-i răsune în urechi mult timp după ce petrecerea se termină.

A CINCEA SAPTAMANA

Benjamin ridicase corespondenţa. Micul teanc de pe masa din bucătărie era compus din revista lui Aston de membru al Clubului Lego, câteva avize de- ale Măriei – pentru nişte mostre pe care trebuia să le ridice – şi un plic al cărui destinatar era Vincent. Nu prea multe pentru o zi de luni. Se vedea că începuseră concediile.

Ştiu imediat ce e în plic. Chiar dacă sosise cu şase

luni mai devreme. Smulse autocolantul cu Mos ;

Crăciun care sigila plicul şi răsturnă pe masă bucăţile de hârtie în formă de piese de Tetris. Sentimentul de nelinişte provocat de celelalte puzzle-uri se întoarse cu viteza luminii când văzu piesele. De data asta, era şi mai puternic. De ce primise plicul deja de pe-acum, în mijlocul verii? Ce era diferit?

Tresări când deschise felicitarea de Crăciun ataşată.

Nu era albă ca alte dăţi, acum avea un mesaj scris de mână.

Tu nu înveţi niciodată, nu-i asa? M-am săturat să

f ' /

aştept. Aşadar, Ossian va trebui să fie omega. (O aliteraţie vulgară, dar există o oarecare poezie în sensul ei.)

Şi nu uita. Nu poţi da vina decât pe tine însuţi. Ai fi putut alege o altă cale. Dar nu ai făcut-o.

Aşadar, am ajuns la omega ta. începutul

Putem să...? *sfârşitului tău.*

P.S. Dacă te întrebi de ce primeşti puzzle-ul mai devreme, atunci îţi spun că omega, după cum ştii, e a 24-a literă a alfabetului grecesc. Iar 24 împărţit la doi – tu şi cu mine – dă, bineînţeles, 12, adică 24/12, Ajunul Crăciunului. Deci Crăciun fericit în avans!

Simţi cum i se strânge ceafa, ca şi cum i s-ar fi târât o insectă printre firele scurte de păr. Omega. Era neplăcut de asemănător cu gândul pe care îl avusese chiar el când vorbise Julia despre Ossian la conferinţa de presă. El crezuse că omega înseamnă Ziua de Apoi. Sfârşitul tuturor. Şi apoi mai era şi calculul cu datele Crăciunului de la sfârşit. Exact genul de lucruri cu care obişnuia să-şi distragă atenţia. Cineva ştia mult prea bine cum funcţionează el. Nu doar că ştia, era ca şi cum cineva trăia în capul lui şi avea acces direct la gândurile lui. *Tu şi cu mine.* îl trecură fiorii.

îngrijorarea trezi la viaţă umbra din el. Era ultimul lucru de care avea nevoie acum. Nu i-ar fi fost de niciun folos să îmbrăţişeze trecutul. în schimb, se concentră pe rezolvarea puzzle-ului, o activitate care activa lobii frontali ai creierului şi ţinea sub control centrul emoţional al amigdalei. Nu-şi putea permite să se lase copleşit. Nu acum.

Piesele de Tetris erau mai greu de asamblat de data asta. Probabil un avertisment că totuşi producea hormoni de stres şi adrenalină, ceea ce-i înăbuşea capacitatea de a gândi raţional. înghiţi cu greu. Avea gâtul foarte uscat.

în cele din urmă, construi o formă

neregulată. La fel ca şi celelalte, era plină de găuri. Şi, ca şi celelalte, avea un mesaj:

Ritual? Ia-mă!

Ritual.

Nova vorbise despre elemente ritualice în cazul crimelor. Iar *Knight's tour* era fără îndoială un comportament ritualizat. Puzzle-urile veneau de la criminal?

Ia-mă!

Era o provocare, prin care criminalul îl invita pe Vincent să-l prindă? Să fi existat această provocare dintotdeauna, încă de la primul puzzle? Un puzzle pe care îl primise în cutia poştală cu şase luni înainte să fie găsită Lilly, prima victimă a criminalului.

Fu lovit de un gând teribil. Lilly, William, Dexter, Ossian – dacă toţi erau doar o provocare adresată lui? Dacă ucigaşul era un admirator care citise despre el în ziar şi decisese să creeze un puzzle suprem pe care să-l rezolve el? Poate că Vincent era motivul pentru care muriseră patru copii. Doar pentru că nu luase în serios felicitările de Crăciun.

Gândul era prea oribil ca să se poată apropia de el.

Mesajul de pe felicitare era profund personal. *Ai fi putut alege o altă cale. Nu pop da vina decât pe tine însup.* Aici era vorba despre cineva dezamăgit de el.

Se uită din nou la text. Un analist în grafologie spusese că majusculele ascuţite indicau o persoană concentrată, foarte inteligentă, iar înclinarea pronunţată a literelor dezvăluia emoţii puternice, la limita agresivităţii. „A”-urile închise indicau, de asemenea, faptul că persoana era introvertită şi închisă, în timp ce „t”-urile înguste din mesaj sugerau o stăpânire de sine conştientă.

în concluzie, era vorba despre o persoană hiperinteligentă, introvertită, care încerca să se controleze pentru a nu exploda emoţional.

Putem să.

Luă un pahar cu apă şi se uită din nou la cele trei cuvinte de pe puzzle. Un semn de întrebare şi un semn de exclamare. *Ritual? Ia-mă!* De data asta îl va rezolva. Luă o rolă de bandă adezivă dintr-un sertar din bucătărie şi lipi cu grijă piesele împreună, ca să nu se mai deplaseze. Apoi aduse celelalte două puzzle-uri din sertarul biroului din camera de lucru, le asamblă şi le lipi şi pe ele. Aşează cele trei mesaje criptice unul lângă altul.

Salutare, Gigi sec!

Maria e diluată.

Ritual? Ia-măP[5]

Bău o înghiţitură mare de apă. Era rece şi îl ajută să respire mai uşor. Douăzeci şi una de litere în fiecare mesaj. Exact aceleaşi litere în fiecare mesaj. Expiră pe nas. Acum nu mai exista nicio îndoială. Anagrama era lucrul cel mai important. Era cheia. Rămânea o singură întrebare: care era mesajul corect? Era în faţa lui, undeva printre litere, dar el nu-l vedea.

Mai bău apă şi trase cu coada ochiului la ceas. Maria era la Kevin. Rebecka, Benjamin şi Aston ieşiseră la scăldat. în fine, probabil că doar Aston se scălda. îi venea greu să creadă că Benjamin va intra în apă, ţinând cont că erau însoţiţi şi de cele două prietene ale Rebeckăi. Dar mai era cel puţin o oră până se întorcea cineva acasă, să-i ceară lui Vincent să explice ce face.

Se duse în camera lui Aston şi luă Alfapet-ul fiului său. Apoi răsturnă toate literele pe masa din bucătărie şi le alese pe cele care se aflau în mesaje. 21 de litere. Asta însemna 6 402 373 705 728 000 de combinaţii

t

posibile.

începuse să calculeze în minte, dar îl durea creierul. în cele din urmă, fu nevoit să folosească un software numit WolframAlpha pentru a obţine numărul exact. Şi apoi căută pe Google cum se citeşte acest număr. Şase mii

Putem să-l?

patru sute de trilioane. Din 21 de jetoane mici de Alfapet. Suficient cât să-ţi fiarbă creierul.

Din fericire, nu existau nici pe departe tot atâtea combinaţii posibile să formezi cuvinte inteligibile din jetoane. Dar tot erau câteva sute de mii. Deşi poate un pic mai puţine, dacă toate cuvintele ar fi fost într-o singură limbă, de exemplu suedeza. Şi chiar mai puţine dacă era să formeze o propoziţie cu sens. Şi, în cele din urmă, şi mai puţine dacă erau cuvinte care să aibă o semnificaţie pentru el, personal. Aşa cum credea el că va fi. Aşadar, încă avea o sansă să rezolve

$t \quad ' \quad t$

problema. Pur teoretic.

începu să aşeze la întâmplare câteva dintre cele 21 de jetoane. Cuvinte scurte şi simple la început.

MĂR
AUR
LAC
SET
DIG
GEL
LAS
LASĂ

Erau patru litere în „lasă”, destul de OK. Din păcate, asta nu i-ar aduce prea multe puncte, conform regulilor jocului Alfapet. în plus, probabil că nu era cuvântul care îi trebuia. încercă din nou cuvinte mai scurte.

SE
LAS
SALĂ
LASĂ
MAGIE

Era ceva acolo. „Magie”. Putea fi o legătură cu el. Oare mergea combinat cu unul dintre celelalte cuvinte mai scurte?

MAGIE
SE
LASĂ

Putem să se?

Se uita fix la litere şi simţi că nu poate înghiţi. îşi dădu seama brusc care e restul textului. Dar nu putea să fie asa. *Nu voia* să fie asa.

în acelaşi timp, ştia. Avusese dreptate, soluţia era să facă totul personal. Din mai mult de şase mii de trilioane de soluţii, una singură era posibilă. Doar una, care se referea la el. Umbra din el se ridică din lac şi se înălţă peste orizont, la fel ca atunci când era copil. Amenința să cadă peste el în orice clipă. Voia să arunce la gunoi toate cele trei puzzle-uri lipite, să pretindă că nu există. Dar trebuia să ştie. Se întoarse în birou şi căută plicul A4 bej pe care i-l dăduse Ruben în urmă cu aproape doi ani. Cel care conţinea articolul din *Hallandsposten* despre moartea mamei sale.

Vincent crezuse că Jane i-l trimisese lui Ruben, în încercarea de a-l face suspect în anchetă, numai că atunci când îi vorbise despre articol, ea habar n-avea despre ce e vorba. Acum înţelegea de ce.

Umbra răcni asurzitor la orizont.

Iar senzaţia de disconfort din stomac se alătură corului.

Scoase articolul şi puse foaia de ziar lângă Alfapet. Apoi aşează jetoanele cu litere, unul câte unul, pe titlul cu litere aldine care se întindea pe foaia de ziar. Le alinie cu mâna tremurând. Se potriveau perfect. Cele trei puzzle-uri erau anagrame ale unei propoziţii pe care sperase să nu fie nevoit s-o mai vadă vreodată. *MAGIE SE LASĂ CU TRAGEDIE!*

Nicio sansă să fie o coincidentă. Persoana care îi trimisese puzzle-uri de ultimele Crăciunuri şi acum, în această vară toridă, era aceeaşi care îi trimisese lui

Ruben articolul cu doi ani în urmă. Cineva care, chiar şi atunci, ştia mai multe despre el decât majoritatea.

Cineva care nu era Jane.

Habar n-avea cine ar fi putut fi. Vincent se uită din nou la mesajul scris de mână.

Am ajuns la omega ta. începutul sfârşitului tău.

Dar ce sfârşit al lui? Un omega avea întotdeauna un alfa, un început. Dacă acesta era omega lui, care era alfa? Ce începuse el şi acum ucigaşul voia să termine? Nu se putea apăra atâta vreme cât nu ştia. Iar întunericul din el spunea că nu mai e timp.

12 în versiunea originală, personajul Vincent formează trei mesaje cu toate literele din plic. Acestea sunt: *Saluterad, giriga Tim!* (în română: „Salutat, zgârcitule Tim!”), *Trasig Maria i guldet* (în română: „Maria stricată în aur”), respectiv *Ritualiserad? Tag migl* (în română: „Ritualizat? Ia-mă!”). în varianta în limba română, personajul construieşte mesaje din cele 21 de litere, fără a le utiliza pe toate.

în mod excepţional, lua prânzul la cantina din Palatul Poliţiei. Aerul condiţionat de acolo câştigase în faţa opţiunii de a merge pe jos până la restaurantul din cartier, pe asemenea căldură. în plus, era marţi, iar în meniul zilei era *raggmunk—,* pe care Ruben îl considera al doilea în topul gastronomiei. Atât timp cât era servit cu carne de porc şi sos proaspăt de merişoare. Dacă era posibil, şi cu puţin compot de mere. Dar în niciun caz cu creveţi sau alte găselniţe cretine pe care insistau să le facă unele restaurante. De ce să îmbunătăţeşti ceva care era deja perfect?

Toată echipa de investigaţie era în alertă maximă pentru ziua de mâine. Mâine, răpitorul avea să lovească din nou. Dacă nu-l opreau. Spera din toată inima ca Vincent să se fi înşelat de data asta. Şi că

t *t*

totul se terminase.

Prânzul era o pauză binevenită de la frustrarea de a nu ajunge nicăieri, dar

Sentimentul de a putea respira uşurat câteva secunde dispăru când îi văzu pe Gunnar şi pe băieţii de la forţele speciale. Stăteau la o masă mai încolo. Posibilitatea de a-i ignora dispăru când Gunnar îi făcu semn să vină la ei. înjură încet, se duse acolo şi îşi puse tava pe masă.

— Am auzit că ai o fiică, chicoti Gunnar în timp ce Ruben se aşeza la masă. Cine-ar fi crezut?

La naiba, bârfele circulaseră repede prin clădire. Probabil că Peder fusese cel care transmisese informaţia mai departe, bucuros că mai există un tată în grup.

— Da, aşa e, o cheamă Astrid. Are zece ani.

Ruben tăie din *raggmunk* şi ciuli urechile, ca să audă foşnitul de fraged. Un pic prea moale, dar era bun şi aşa. Alternativa era o plimbare pe o căldură de 30 de grade. Mai bine un *raggmunk* moale.

— Ce dracu', băi, Ruben, copil? Am crezut că ai grijă să te protejezi. Dar clar, cine vrea să mănânce o banană cu tot cu coajă?

Ruben înfulecă rapid o bucată mare de carne de porc, ca să aibă o scuză că nu răspunde. O picătură de sos de merişoare căzu de pe furculiţă şi ateriză pe pieptul cămăşii sale albe. La dracu'! Şi Gunnar nu terminase încă.

— Zece ani zici, chicoti el. Stai să vezi în cinci ani, când o să-şi aducă acasă prietenele. Ce bunăciuni o să ai în casă atunci!

Ruben înghiţi carnea de porc şi zâmbi cu răbdare.

— Vrei să spui ca fiul tău?

— Ce? întrebă Gunnar, cu un aer confuz.

— Păi, Filip n-are 16 ani? continuă Ruben în timp ce- şi punea cu grijă gem de merişoare pe furculiţă. De ce nu-l aduci pe el şi pe prietenii lui aici? Sunt sigur că avem o mulţime de colege care ar vrea să le scoată ambalajul de bunăciuni sau cum spuneai adineauri. Chiar şi colegi bărbaţi, la o adică. Orientarea sexuală nu mai e mare chestie.

Zâmbetul lui Gunnar îngheţă şi dispăru.

— Ce dracu' vrei să zici?!

Gunnar se făcuse roşu aprins la faţă, iar Ruben observă cu coada ochiului că toţi ceilalţi se opriseră din mâncat. Probabil că în momentul ăsta şi-ar fi dorit să aibă nişte popcorn. Ruben îi aruncă lui Gunnar o privire ca şi cum nu înţelegea.

— Ce? întrebă el nevinovat. Eu n-am zis decât ce-ai zis şi tu!

— Dar nu e acelaşi lucru, ce dracu'! Filip e... e...

— E exact acelaşi lucru, replică Ruben, ridicându-se cu tava în mână. Du-te dracului, Gunnar.

Se întoarse şi plecă. Tăcerea din spatele lui era asurzitoare.

Astrid ar trebui să facă un curs de autoapărare. Ceva gen Krav Maga. Existau mult prea mulţi Gunnari în lume.

22 Un fel de clătită groasă preparată din cartof răzuit, ou, făină, lapte şi condimente.

Îl lovesc şi încerc să mă eliberez, dar nu pot La început îmi acoperă gura ca să nu pot ţipa, dar eu muşc cât de tare pot Spune cuvinte foarte urâte, probabil că îl doare. Aşa-i trebuie.

însă nimeni nu aleargă după el când mă ridică în braţe. Sau poate că da, sunt mulţi oameni acolo. Mulţi oameni care se uită. Dar el aleargă repede. Dau din picioare, însă el tot fuge. Mă urcă în maşină.

în maşină n-am curaj să lovesc prea tare. Dacă iese de pe şosea? Atunci poate murim. Aşa că ţip. Tot timpul. Numi poate acoperi gura când conduce. Dar nu opreşte maşina. Aproape că am răguşit, însă tot ţip.

N-ar trebui să fiu în maşina lui. Mă duceam să cumpăr îngheţată. Am în mână banii de la mama. Trebuie să-i dau înapoi restul când mă întorc acasă cu îngheţata. Mă doare prea tare gâtul să mai ţip, aşa că tac puţin.

— Nu-ţi fie teamă, Wilma, spune el.

— Stiu cine esti.

Tresare.

— Stii... stii?

— Da. Eşti unul de ăla care ia copii. Un „pefodil”.

— Ce, nu, nu, chiar nu sunt, spune el, părând aproape speriat. Nu vreau să-ţi fac rău. De fapt, dimpotrivă. Te vei naşte din nou.

— Dar nu vreau, ţip eu. Nu-mi place să fiu bebeluş. Dumă acasă, acum!

Sunt atât de supărată, că nu-mi mai pasă, lovesc iar. încep să dau în volan, să dau în braţele şi capul lui. Apoi, deodată, ţipă la mine. Foarte tare. Mi-e foarte frică şi încep să plâng. Şi am mult pipi în pantaloni.

Julia se plimba de colo-colo pe coridor. Era miercuri, ziua în care Vincent prezisese că va avea loc o nouă răpire, şi parcă toată lumea îşi ţinea respiraţia. Era angajată ca de obicei într-o conversaţie pe telefonul mobil, cu voce joasă, cu acea voce înverşunată pe care o păstra pentru Torkel.

— Doar ca să înţeleg corect, zise ea. Problema în acest moment e că Harry a adormit în sfârşit, dar tu nu reuşeşti să adormi? Dacă taci şi stai foarte, foarte nemişcat, probabil că vei auzi cea mai mică violină din lume cântându-ţi un cântecel, chiar acum.

— Julia, eu...

— Nu, taci! Ascultă. Violina.

Mina veni în fugă pe coridor, gâfâind suficient de tare ca Julia să-şi dea seama că urcase în fugă pe scări în loc să ia liftul. Deci era urgent. Julia încheie apelul fără să spună la revedere.

— Tocmai am vorbit cu Sara de la analiză, gâfâi Mina, fluturând un carneţel. S-a întâmplat din nou. Exact cum a spus Vincent.

— E sigură? Mai nou, primim 100 de raportări

Putem să...?

se dispariţii pe zi, despre copii care ar fi fost răpiţi de străini. De obicei e doar cineva care a văzut un copil cu bunicul său.

— Iar unele sunt pure invenţii, adăugă Mina. Ale unor oameni care caută atenţie şi speră să apară la ziar. Stiu. Dar Sara e cea mai bună cu care am lucrat în materie de analiză. A studiat documentele şi ştie ce face. Şi spune că e convinsă că de data asta e relevant. Potrivit declaraţiilor martorilor, un bărbat blond, cu mustată şi ochelari de soare a fost văzut cum a luat o fetiţă de pe trotuar, din faţă de la Fältoversten —, în Ostermalm, a fugit cu ea spre o maşină şi a plecat. Fata ţipa şi protesta, dar bărbatul a fost rapid. Era multă lume în apropiere, dar până să-şi dea seama că nu e doar un tată cu o fiică furioasă, deja dispăruseră.

Julia se holba la Mina. Se gândea la soţul ei, a cărui cea mai mare problemă în viaţă era că nu-şi poate sincroniza ritmul de somn cu cel al băieţelului lor. Era binevenit să vină să facă practică la ea la birou într-o zi.

— Părinţii nu erau acolo?

— Chiar asta a convins-o pe Sara, răspunse Mina. Pentru că a mai venit o altă raportare, imediat după asta: un cuplu de părinţi, Jens şi Janina Josefsson. Ştiu, sunt mulţi „J” acolo. Locuiesc în Fältoversten, chiar deasupra centrului comercial, de fapt. Fiica lor s- a dus să-şi cumpere îngheţată, pentru prima dată singură. N-au considerat că e vreun pericol. Chioşcul se află, la propriu, la zece metri de uşa blocului. Dar nu s-a mai întors. Părinţii au crezut că poate cască gura pe undeva, poate s-a aşezat pe vreo bancă lângă chioşc sau s-a rătăcit în mall. Asa că au ieşit s-o

Putem să-l găsim.

Dar n-au găsit-o. Momentul se potriveşte exact cu cel în care bărbatul a fost văzut fugind cu un copil.

Julia simţi cum o ia ameţeala. Răpitorul trebuie să fi stat la pândă. Aşteptând. Aşteptând momentul potrivit. Incredibil că existau oameni atât de bolnavi!

— Oricum, maşina descrisă e un Renault Clio roşu,

adăugă Mina. Dar, din moment ce bărbatul nu părea îngrijorat că va fi văzut, putem bănui că părul şi mustata sunt false. Şi că maşina a fost abandonată

undeva.

Julia se aşează pe podea. îşi sprijini capul de perete, cu ochii închişi.

— Şi asta a fost acum o jumătate de oră, zici? De ce n-am reacţionat mai repede? Ar fi trebuit să urmărim maşina aia acum 28 de minute, având în vedere

prioritatea acestei situaţii.

— După cum ai spus chiar tu, mai nou atât poliţia, cât şi 112 primesc în permanenţă astfel de apeluri, zise Mina, aşezându-se lângă ea. Nu putem să trimitem echipaje la toate apelurile imediat ce le primim; nu avem resurse. Sunt conştientă că e o situaţie de coşmar. Iar criminalul a profitat. E posibil ca răpitorii să fi fost chiar ei în spatele câtorva dintre celelalte apeluri, pentru a ne distrage atenţia.

Julia încuviinţă încet.

— Dau alarmă generală, hotărî ea. De data asta, îl vom prinde pe ticălos. Nu se va putea ascunde de noi.

— îl pun pe Christer să verifice descrierea din registru, adăugă Mina, începând să se ridice. După cum spuneam, cred că a venit deghizat, dar nu se ştie niciodată.

Putem să...?

Poţi să-i rogi pe Adam şi pe Ruben să meargă şi ei să vorbească cu părinţii?

— Bineînţeles.

Julia o opri pe Mina, punându-i o mână pe braţ.

— Copilul, zise ea. Cum îl cheamă pe copil?

— O cheamă Wilma.

— Grup de clădiri din cartierul Ostermalm din Stockholm, cu mall la primele niveluri şi apartamente de locuit la celelalte etaje.

Vincent ura că nu fusese de mare folos. Găsise tiparul, copii poziţionaţi ca pe o tablă de şah, după modelul mişcării calului în *Knight's tour.* Prezisese chiar şi unde şi când va fi găsit următorul cadavru. Dar la ce bun, când trebuiau să-l *oprească* pe făptaş, şi nu doar să cureţe după el? Şi încă n-avea nicio idee cine putea fi liderul, nu ştia de ce erau ucişi copii sau cum erau conectate diferitele elemente.

Şi de aceea, fiindcă nu găsise suficiente informaţii, Wilma dispăruse de ieri după-amiază.

Din vina lui.

Mina fusese cea care îl sunase şi îi spusese despre dispariţie. Dar Julia nu-l mai invitase la şedinţele grupului. Şi înţelegea de ce. Avuseseră încredere în el că va rezolva enigma. Mina avusese încredere în el. Iar el o dezamăgise.

Benjamin veni în bucătărie. în mână ţinea broşura pe care Vincent o primise de la Nova. Ochii lui Benjamin nu erau concentraţi, părea că gândeşte frenetic.

— Tată, ai un minut? întrebă el încet, aruncând o privire rapidă către Maria.

Vincent încuviinţă, iar Benjamin îi făcu semn cu capul să-l urmeze în camera lui.

Maria rodea distrată capătul unui creion. Era adânc cufundată în crearea unei sigle pentru magazinul ei online şi se afla într-o altă lume. Nici măcar nu-1 observase pe Vincent ridicându-se şi urmându-şi

Putem să...?

Când intrară în cameră, Benjamin închise uşa în urma lui.

— Ce e? întrebă Vincent. De ce esti atât de secretos?

De ce nu iei micul-dejun?

— Am mâncat devreme. Dar tu arăţi de parcă n-ai dormit toată noaptea; s-a întâmplat ceva?

Vincent dădu din cap în semn că „da”.

— Vorbim despre asta mai încolo.

— Bine. Nu contează. Ştiu că Măriei nu-i place când vorbim despre Nova. Dar citeşte asta.

Arătă cu degetul la textul reclamei din broşură.

Vincent citi probabil pentru a suta oară explicaţia companiei Epicura despre epicurism.

îndreptarul epicurian pentru o nouă lume este acelaşi ca în vremurile de demult: doar o nelinişte trecând aidoma unei comete devine stea. Rapid şi pe nesimţite. Viaţa liniştită este viaţa care purifică. Evită precaut tot ce provoacă durerea. Nu-ţi dori nimic. O viaţă fără dorinţe este o viaţă eliberată de orice suferinţă, care, în schimb, îţi permite să savurezi împlinirea, când atingi Totul

John Wennhagen

Vincent bănuia că John formulase intenţionat textul pentru a-l face să pară mai profund decât era. Nu că ar fi fost ceva fundamental greşit în epicurism,
dar nici asa de misterios nu era.

— Sunt de acord că e un pic difuză în mod inutil. Dar cu cât oamenii pot interpreta în mai multe feluri mesajul, cu atât e mai probabil să fie de acord cu el. Nu pot spune că îmi place tehnica asta de vânzare, desi este clasică.

— înţeleg, dar uită-te la textul în sine, insistă Benjamin, arătând din nou cu degetul. Ignoră

Putem să-l

sărut?

sensul. Vezi majuscula T de la ultimul cuvânt? Şi că nu au pus punct după? Tot timpul mi s-a părut ceva ciudat în legătură cu asta.

Vincent mută de pe scaunul de birou al lui Benjamin o carte intitulată *How to make Money în Stocks* şi se aşează.

; ;

— Broşurile de genul ăsta sunt rareori redactate şi corectate, răspunse el. în plus, textul e scris de tatăl Novei, undeva prin anii 1990. Cred că includerea textului în broşură, cu tot cu greşelile de limbă, e un fel de omagiu.

— Poate că da. Pentru că arată exact la fel pe site-ul lor. Oricum, am început să mă uit mai atent la text. Ştii problema aia... de şah... la care te gândeşti? Câte pătrate are o tablă de şah?

Vincent începu să răsfoiască volumul despre cum să reuşeşti pe piaţa bursieră. Foarte interesante erau paragrafele pe care Benjamin le subliniase ca fiind importante. Piaţa bursieră fusese întotdeauna un mister pentru el.

— Ştii la fel de bine ca mine, spuse el răsfoind mai departe. O tablă de şah are 64 de pătrăţele.

— Exact. Iar acest text are 64 de cuvinte.

Vincent închise cartea şi se uită la fiul său.

;

— Să ne calmăm un pic. Pentru început, nu mă gândesc la o problemă de şah. încerc să înţeleg un criminal în serie care vânează copii. Iar în acest moment se pare că ucigaşul foloseşte o structură preluată din lumea şahului. Cu accent pe *se pare.* Dar asta nu înseamnă că primul lucru bun care are o trăsătură comună cu şahul are automat legătură cu crimele.

Prin teoriile sale, Vincent se afla deja în ape extrem de tulburi în ochii echipei de investigaţie. Ştiau că lucrează pe baza unor indicii foarte vagi, de fapt pure presupuneri. Dacă şi-ar fi permis să meargă mai departe în vizuina iepurelui, ar fi ieşit pe partea cealaltă cu

Putem să-l?

o pălărie de staniol destul de mare pe cap şi cu mintea nu tocmai întreagă. Ca să nu mai vorbim despre faptul că Mina nu va mai vorbi niciodată cu el.

— Sunt sigur că pot găsi 64 de cuburi de gheaţă în congelator, continuă el. Sau o emisiune de la televizor care se difuzează chiar acum, despre un rege şi o regină. în cazul ăsta, vezi vreo legătură cu crimele?

— Te înţeleg, spuse Benjamin, aşezându-se pe pat cu laptopul în braţe. Corelaţia şi cauzalitatea nu sunt acelaşi lucru. Stiu asta.

— Exact. îţi aminteşti acum câţiva ani, când oamenii susţineau că stâlpii 5G ne îmbolnăvesc? S-a „dovedit” asta cu hărţi care arătau clar că locurile din tară cu cei mai bolnavi oameni erau taman locurile cu cei mai mulţi stâlpi 5G.

Benjamin încuviinţă şi Vincent continuă:

— Care întâmplător erau şi locurile cu cei mai mulţi câini, cele mai multe maşini, şi chiar şi cei mai sănătoşi oameni. Pentru că erau pur şi simplu locurile în care trăiau cei mai mulţi oameni.

— Da, îmi amintesc. Dar hai să ne prefacem că totul se leagă, cel puţin pentru o vreme. Gândeşte-te la asta ca la unul dintre spectacolele tale.

Lui Benjamin îi licăreau ochii. Nu avea cum să-l oprească. Vincent oftă şi flutură din braţe. îl lăsa deocamdată pe fiul lui să se joace. Atât timp cât ştia că nu e pe bune. Oricum, deschisese deja Google pe calculator.

— Din moment ce John Wennhagen a scris textul, atunci hai să-l găsim, zise Vincent, lăsându-l pe Benjamin să tasteze numele.

Benjamin întoarse laptopul ca să poată vedea şi Vincent. Căutarea cu „John Wennhagen” dădea peste 71 000 de rezultate. Apoi încercă „John Wennhagen Epicura”, dar

Putem să-i?

găsi numai rezultate pe diverse bloguri şi site-uri de dezvoltare personală care postaseră textul programului Epicura sau menţionau cartea Novei. Nimic care să-i ajute să-l găsească pe John.

— încearcă mai bine „John Wennhagen Stockholm”, îi propuse Vincent.

Aici erau 50 700 de rezultate.

— Mai bine, dar nu bine, zise Benjamin. Nu avea un fel de fermă în afara oraşului? Stii cum se numea?

Vincent clătină din cap. Ştia foarte puţine despre cum crescuse Nova, în afară de ceea ce apăruse în ziare. Dar avea o regulă să nu se bazeze prea mult pe asta.

— Dacă vrei să mergi până la capăt în vizuina iepurelui – ceea ce, apropo, nu-ţi recomand –, atunci ce zici de asta? Doar ca un exerciţiu. Nimic altceva. Avem un text scris de tatăl Novei, un text de 64 de cuvinte. Avem patru crime, dispuse ca pe o tablă de şah cu 64 de pătrate. Deci...

Benjamin tastă „John Wennhagen şah”.

Apărură fotografii cu tot felul de reviste ale unor cluburi locale de sah. Printre care şi una care se

numea *Revista pentru şah.* Părea o revistă naţională.

în numărul selectat de Google, pe copertă trona un bărbat zâmbitor, cu o mustată bine tunsă. Bărbatul

ţinea ridicat un trofeu. Titlul era John Wennhagen, noul campion regional.

— Exact asta vreau să spun, zise Vincent. Când cauţi suficient de mult, totul pare să se potrivească. Doar pentru că ai găsit pe cineva care poartă acelaşi nume ca tatăl Novei şi care joacă şah, nu înseamnă că...

Se opri.

Se holbă la fotografie.

Putem să...?

John Wennhagen îşi ţinea trofeul într-o mână, iar în cealaltă, un copil.

O fetiţă cu părul negru şi cu acea privire deja fermecătoare.

Nu exista niciun dubiu.

Era Jessica Wennhagen.

Cunoscută mai târziu sub numele de Nova.

— E tatăl ei, spuse Vincent, aproape imperceptibil. Tatăl Novei. Să fiu al naibii! Chiar juca şah. Şi se pare că era şi bun. Nu că ar dovedi ceva, desigur. Şi totuşi... Bun-venit în vizuină, iepurele meu alb.

Benjamin izbucni în râs.

— Aş prefera să fiu Alice. Cred că iepuraşul stresat e mai degrabă stilul tău. Ne uităm la text?

Vincent nu putu decât să dea din cap afirmativ. Totul era în continuare tras de păr. Sau mai degrabă aşa voia el să fie. Ca ei să fi avut noroc, găsind o coincidenţă improbabilă, şi doar atât, nimic mai mult. O coincidenţă. Coincidenţe existau o grămadă, mai multe decât bănuiau oamenii. Desi fiecare)
coincidenţă improbabilă avea şanse extrem de mici, aşa spuneau statisticile, că *unele* coincidenţe improbabile pur şi simplu trebuiau să se întâmple. Destul de multe, de fapt. îşi dorea sincer ca aceasta să fie una dintre ele.

Dar apoi îşi aminti ce-i spusese Nova la Teatrul Oscar. Când se întâlniseră în camera verde, ea îi explicase că tatăl ei a scris textul conform regulii că nu poate folosi decât un anumit număr de cuvinte.

Jucătorul de şah John Wennhagen alesese 64 de cuvinte. Nici mai mult, nici mai puţin. Ca o tablă de sah.
t

Benjamin avea dreptate.

Textul era cheia.

Vincent simţi cum începe să se agite în el un sentiment că ceva era teribil de greşit. Şi

Putem să...?

Şeful ştia că acest sentiment se va înrăutăţi mult înainte de a dispărea.

Luă laptopul, deschise un document gol şi aşeză textul în opt rânduri, cu opt cuvinte pe fiecare rând.

îndrep- epicurian pentru o nouă lume este acelaşi tarul

Putem să...?

ca în trecând aidoma pe nesimtite. Evită precaut dori nimic. O viață eliberată de

vremurile de demult: unei viața este o călătorie. Totul

de-doar o neli- niște co-devine stea. Rapid și mete liniș- este viața care purifică, tită cepro- durerea. Nu îți voacă viațăfără dorin- este o te oricesufe- care, în schimb, rintă, savu-împli- cândatingi rezi nirea, îți permite să

— Deci fiecare cuvânt din text reprezintă un pătrat pe o tablă de şah, zise Benjamin gânditor. Opt ori opt. Care e următorul pas?

— *Knight's tour. Din nou.*

— *Shit.* OK, ce cuvinte sau mai bine zis ce pătrate de pe tablă corespund locurilor în care aţi găsit... copiii?

Faptul că aproape nu putuse să rostească ultimul cuvânt îl onora pe fiul său.

— Pe otablă de şah, ar fi hl, g3, e2 şi f4.

Lui Vincent i seuscă brusc gâtul. Mult prea tare.

Trebuia să aducă nişte apă din bucătărie şi trebuia să o facă acum. Dar ştia, în acelaşi timp, că era doar o evadare psihologică din grozăvia care putea să prindă contur în orice clipă în computerul lui Benjamin. Se forţă să continue.

— Şi dacă se continuă mutarea, următoarea casetă e

h5, continuă el. Pe harta din Stockholm, se află la golful Djurgârdsbrunn. Deci acolo o vom găsi pe Wilma moartă peste două zile.

Putem să-l?

Dacă nu rezolvăm chestia asta.

— OK. începem cu hl, în partea de jos, în colţ, zise Benjamin şi căută cele cinci cuvinte care corespundeau poziţiilor de şah ale lui Vincent.

îngroşă literele cuvintelor.

Putem să ?

Sărăndrep- epicurian pentru o nouă lume este acelaşi tarul

ca în vremurile de de- doar o nelinişti mult:

trecând aido- unei co-devine stea. Rapid şi ma mete

pe nesim- Viaţa liniş-este viaţa care purifică tite. tită /

ce pro- durerea. Nu îţi

Evită precaut tot voacă viatăfără dorin- este o /

dori nimic. O te } oricesufe- care, în schimb, viată eliberată de rintă, } t

îţi permite să savu-împli- cândatingi Totul rezi nirea,

— Purifică, durerea, este, suferinţă, Totul. Hm. Pentru o secundă m-am gândit... Da, da. Poate că gaura nu era atât de adâncă până la urmă.

Vincent privea fix cuvintele de pe ecran.

— Dimpotrivă, zise el, sprijinindu-se cu mâna pe umărul lui Benjamin. Majuscula „T” nu e o greşeală de tipar. „Totul” nu e sfârşitul unei propoziţii. Este începutul uneia. Citeşte cuvintele în aceeaşi ordine în care ţi-am dat poziţiile, ordinea în care au fost ucişi copiii.

Benjamin trecu cu degetul pe ecran între cuvinte.

— Totul... este... suferinţă... durerea... purifică. Doamne Dumnezeule!

— *Totul este suferinţă, durerea purifică*, zise Vincent, dând aprobator din cap. Celebrul citat al tatălui Novei. Cu majusculă la început şi chiar punct la final. Nici că se putea mai clar. Nici măcar n-a fost complicat. A fost nevoie de doar cinci paşi. Trebuie s- o sun pe

Putem să-l mai ajutăm?

John Wennhagen le zâmbea larg de pe coperta revistei de şah. Dintr-odată, lui Vincent i se păru că

Putem să-l

salvăm?

mână care o ţinea pe fetiţa de pe copertă nu era o mână iubitoare. Era o mână care o ţinea într-o strânsoare de fier.

Mina încheie convorbirea. Vincent păruse ciudat la telefon. îşi ceruse scuze de o mie de ori pentru că fusese, după spusele sale, „incomplet din punct de vedere cognitiv în ultimele săptămâni”. Ceva legat de spectacolul lui, că se privase de oxigen un pic prea des şi nu mai putuse să gândească limpede. Pe urmă avea ceva important să-i arate, acum, dimineaţa, înainte să plece la serviciu. Prea complicat ca să detalieze la telefon. Şi acum era în drum spre ea. Spre apartamentul ei.

Mina se uită în jur. Singura diferenţă faţă de acum doi ani, când fusese Vincent acolo, era că pereţii aveau straturi noi de vopsea gri-deschis. Aceeaşi nuanţă ca înainte, desigur, dar mai curată. Probabil că s-ar îngrozi uşor dacă i-ar vedea stocul de chiloţi, de maiouri şi produse de curăţenie din camera de lucru. Era suficient de aprovizionată pentru a trece cu bine printr-un război mondial mai mic sau printr-o pandemie. Dar nu era nevoie să vadă aşa ceva. Putea să încuie usa de la birou.

)

Pe de altă parte, nici ea nu era sigură că e pregătită, îi plăcea compania lui Vincent, dar altceva era să-l aibă din nou în casa ei. Aici, în fortăreaţa ei împotriva lumii exterioare. Nu că i-ar fi dat ocazia să-l refuze.

Se uită la ceas. Va fi acolo în zece minute. Măcar avea timp să facă un duş rapid. în mod normal, făcea duş cât mai fierbinte, îi plăcea să-şi imagineze cum îi arde germenii şi-i îndepărtează straturi de piele. Din cauza caniculei din vara asta, nu se mai spălase cu apă caldă. Făcuse duşuri cu apă rece ca gheaţa. Spera că nu va apuca să transpire din nou, înainte de-a sosi Vincent.

După duş, îşi luă chiloţi şi un maiou noi din camera de lucru. Restul hainelor le îmbrăcă

Putem
să...?

fricet, pentru a păstra răcoarea în corp cât mai mult timp. Apoi aduse o sticlă de dezinfectant şi şterse toate clanţele din apartament, spetezele scaunelor şi masa.

Când îşi duse mâna la frunte, constată că e uşor

umedă. La naiba! Se uită la ceas. N-avea timp să facă iar duş dacă nu voia să rişte ca Vincent s-o găsească în lenjerie intimă.

Dar ce dracu'!

îşi muşcă buza. De ce îl pusese pe Vincent alături de ea în lenjerie intimă în acelaşi gând? îşi pulverizã gel dezinfectant pe mâini şi se curăţă. Apoi mai luă puţin şi se frecă pe frunte şi la subsuoară. Acolo o ustura, dar n-avea ce face. Va trebui să mai facă un

dus mai târziu.

Se auzi soneria, iar ea tresări speriată. Acum trebuia să termine cu tâmpeniile. Era doar Vincent. îşi aminti

siesi cât de mult *voise* să-l vadă.

Aruncă rapid o ultimă privire prin apartament şi apoi îi deschise uşa.

— Bună! salută el, păşind înăuntru.

Avu grijă să pună ambele picioare pe preşul mic şi să rămână să se descalte acolo. Era ceva ciudat cu pantalonii lui. Erau neobişnuit de largi şi lălâi.

— Vincent. Eşti... eşti în pantaloni de pijama?

Vincent privi în jos şi se făcu roşu ca racul la faţă.

— Păi, vai, eu... m-am grăbit puţin, se bâlbâi el. Luam micul-dejun când a venit Benjamin şi a...

O privi cu o expresie profund nefericită.

— Dar tu de ce eşti în pijama? Ca să fie mai puţin jenant?

Iar se ajunsese acolo, Vincent şi lenjeria intimă. Mult prea aproape. Şi nici măcar nu apucase să intre în apartament. Gândul trebuie

Putem să-i...?

se fi citit pe faţă, pentru că Vincent făcu un pas înapoi pe covoraş şi începu să dea din mâini.

— Iartă-mă, zise el. Nu mi-am dat seama. Din fericire, nu ca să-ţi arăt pantalonii am venit aici. Şi poate crezi că fac parte din vreun costum de lenjerie sau ceva de genul ăsta. Măcar bucură-te că nu sunt genul care poartă pantaloni scurţi. Dezinfectant pentru mâini?

Mina arătă spre baie, acolo unde lăsase sticla.

Vincent intră şi îşi dezinfectă mâinile.

Nu bătuse niciodată nici măcar vreun apropo că ritualurile ei i s-ar fi părut ciudate. în loc de asta, se adaptase la ele. Era cam singurul care o făcea. Iar ea se adaptase la Vincent în acelaşi mod. Chiar dacă aici era mai mult vorba despre încercarea de a înţelege gândirea întortocheată a mentalistului. Bănuia că nu mulţi oameni făceau asta, indiferent de câte aplauze primea pe scenă.

Vincent iesi cu sticla în mână.

— Foarte răcoare în baie. Ai început să faci duşuri reci?

Ea încuviinţă, încercând să nu-i dea lacrimile

când

văzu cât de natural curăţa Vincent clanţa uşii de la

intrare, pe care tocmai o atinsese.

— Chestia asta cu dusurile reci e interesantă, continuă el. Wim Hof chiar a avut un impact major.

Şi s-a dovedit că dusurile reci au multe beneficii

fiziologice şi mentale, de la o mai mare rezistenţă la stres până la îmbunătăţirea capacităţii de concentrare. Dar efectele astea sunt de fapt rezultatul faptului că îţi şochezi organismul printr-o acţiune care nu-i place. Desigur, nivelul crescut de cortizol, sau

Putem să...?

hormonul stresului, pe care-l aduce răcirea va rezulta, în cazul în care faci asta în mod regulat, la o toleranţă crescută la hormonul stresului. Iar frigul extrem te face să respiri mai adânc, ceea ce duce la o mai bună oxigenare a sângelui şi, prin urmare, şi a creierului. Fapt care, cel puţin pentru o perioadă scurtă, îmbunătăţeşte activităţile cerebrale, cum ar fi concentrarea. Iar

t *f*

chestia aia care se spune, cum că îţi poate afecta şi fermitatea, e doar fiindcă e nevoie de foarte multe pentru a continua să îţi supui corpul unui şoc, chiar şi atunci când el opune rezistenţă. Aşadar, nu actul în sine are un efect magic. E vorba despre modul în care reacţionezi la el. Cam ca şi cum ţi s-ar băga un cui în picior. Care este scopul tău personal cu chestia asta? Cu dusurile reci?

;

Mina îi luă din mână sticla de dezinfectant.

— Două lucruri, Vincent. în primul rând. Mult prea multe informaţii. Din nou. Credeam că ai învătat să te abţii până acum. Şi, în al doilea rând, fac duşuri reci pentru că afară e cald. Asta e tot. Acum, zi-mi, te rog, ce era aşa urgent?

Vincent zâmbi amar.

— Am ceva ce trebuie să vezi. Am vrut să-ţi arăt tie prima, înainte de a le arăta celorlalţi din grup. Apoi puteţi decide dacă sunt nebun. Dar mai întâi aţi mai găsit ceva despre Wilma?

Ea clătină din cap şi intră în sufragerie.

— Adam şi Ruben au fost acasă la părinţi ieri. Aceeaşi poveste ca şi în cazul lui Ossian. Părinţi şocaţi, fără antecedente de ameninţări, fără rude furioase, fără nici cel mai mic indiciu despre cine ar fi putut face asta. Şi nicio pistă. Am primit totuşi o fotografie. Dar nu cred că avem curajul să ieşim cu o conferinţă de presă de data asta. Mass-media ne-ar linşa. Aşa că arată-mi ce ziceai că ai! Ancheta asta are nevoie de

ceva util. Chiar dacă esti nebun.

;

Putem să.Se?

afundă pe canapea, iar Vincent se aşează lângă ea. Scoase o broşură, o hartă a oraşului Stockholm, o copie alb-negru cu prima pagină dintr-un ziar şi un text scris de mână pe o foaie de plastic transparent.

— Broşura asta de la Epicura, începu el. Conţine acelaşi text pe care l-am scris şi eu de mână pe foaia de plastic. Am grupat doar pe rânduri. Tatăl Novei a scris textul ăsta chiar înainte de accident. Apropo, era foarte bun la sah.

Vincent arătă spre pagina de ziar, unde un bărbat zâmbitor cu o mustată mare ţinea în mână un trofeu.

Titlul vorbea despre John Wennhagen. Mina înţelese că trebuie să fie tatăl Novei. Vincent luă un creion şi începu să facă puncte pe harta pe care erau trasate pătratele, la fel ca harta de la Palatul Poliţiei.

— Lilly, William, Dexter şi Ossian au fost găsiţi aici, aici, aici şi aici pe hartă. Şi, conform *Knight's tour,* Wilma va apărea aici, în golful Djurgârdsbrunn.

Aşează foaia transparentă peste hartă, astfel încât să acopere textul, dar punctele să se vadă prin plastic. Apoi încercui cuvintele care se aflau pe aceleaşi pătrate de şah ca şi punctele. Apoi trasă linii între cuvinte pentru ca ea să le poată citi mai uşor.

— Totul este suferinţă, durerea purifică, citi ea cu voce tare. Dar ce...?

— E o reacţie corectă. John Wennhagen a creat textul epicurian cu cel puţin 30 de ani în urmă. L-a scris intenţionat cu 64 de cuvinte şi a ascuns acest

Putem să-l

mesaj în el încă de atunci. Un mesaj invizibil, care coincide pe deplin cu locurile crimelor noastre. Ştiu că pare o nebunie, dar tatăl Novei este ucigaşul nostru. Plănuieşte asta de foarte mult timp.

Mina nu ştia ce să spună. Obişnuia să-l acuze pe Vincent că dă prea multe informaţii, dar în acest moment i se părea că doar întredeschisese o uşă, iar ea nu putea vedea ce se afla de cealaltă parte. Nu-i plăcea sentimentul. în plus, era imposibil să aibă dreptate.

Se holba la imaginea alb-negru, ca şi cum ar fi putut cere un răspuns de la ea. John Wennhagen îi răspunse cu un zâmbet.

— Fără supărare, dar sper din tot sufletul că eşti puţin epuizat în momentul ăsta, zise Mina. Deci, dacă am înţeles bine, cadavrele sunt poziţionate astfel încât să formeze mottoul lui John, ascuns într-un text pe care l-a scris acum 30 de ani şi pe care-l poţi găsi doar
dacă esti la fel de bun la sah ca şi el? E destul de
; ; ;
convingător. Doar că nu e deloc posibil. Crimele au loc chiar acum. Iar tatăl Novei este mort de mult.

— Eşti sigură? Nu i-au găsit cadavrul niciodată. Nova mi-a povestit că au căutat, dar în zadar. Ar putea exista un motiv. Cred că sunt indicii destul de solide că John Wennhagen e mult mai viu decât bănuim.

Se holba la el, simţind cum îi îngheaţă brusc tot corpul. Duşul răcoros nu mai era necesar. Când se întâmplase, era prea mică să-şi aducă aminte, dar citise după aceea, când era studentă la Academia de Poliţie. Despre incidentul tragic în care ferma fusese incendiată şi despre accidentul de maşină care a
urmat şi în urma căruia doar fetita a fost salvată din
; /

Putem să-l

mașina scufundată. Șoferul n-a fost găsit niciodată. S- a presupus că s-a înecat şi a fost luat de curent. Dar, aşa cum spunea Vincent, ar putea exista şi un alt motiv pentru care nu fusese găsit cadavrul. Şi anume că a supravieţuit şi s-a ţinut departe. Aşteptând să-i vină vremea. Se potrivea prea bine cu concluzia lui Vincent.

— Doamne! exclamă ea, dând din cap. Ai dreptate. John Wennhagen e în viaţă. Crezi... crezi că Nova

ştie?

/

— Nu neapărat. E posibil s-o fi ţinut-o şi pe ea la distanţă. Ar fi un lucru inteligent, din moment ce ea se ocupă de caz. Şi, având în vedere ce face la Epicura, probabil că n-ar fi de acord cu acţiunile lui.

Mina răsuflă uşurată. Asta era, sigur. Dar Nathalie era acolo. Trebuia să ajungă la ea. Avea nevoie să ştie că totul e în regulă. Cel mai simplu ar fi să-l sune pe tatăl lui Nathalie. Dar îi ceruse să se retragă. Apoi era de datoria ei s-o găsească pe fiica lor. Care de fapt putea fi doar plecată cu cortul, cu bunica ei.

— Cum a reuşit John să stea departe în toţi aceşti ani?

— Aş crede că e foarte posibil dacă ai resursele pe care le avea John sau cel puţin tatăl său. E uşor să

devii invizibil dacă esti considerat mort.

;

Mina dădea din cap, încă străduindu-se să asimileze informaţiile.

— Trebuie să le spunem şi celorlalţi imediat, zise ea, iar Vincent o aprobă.

— încă mai avem o şansă s-o salvăm pe Wilma. în sfârsit, stim *cine* e. Trebuie doar să ne dăm seama *unde*

t r t

e.

Mergem cu maşina multă vreme. Ieşim din oraş şi intrăm în pădure. Aproape am adormit.

Putem să-i ?

Apoi ajungem la un hambar, cred că e un hambar. Ieşim din maşină şi

încerc să fug, dar cineva mă prinde. Muşc mâna care mă tine, cât de tare pot. Cineva ţipă şi mâna îmi dă drumul. Dar altă mână mă prinde înainte să apuc s-o iau la fugă. îi lovesc cu picioarele şi pumnii până reuşesc să mă prindă. încerc să-i lovesc cu picioarele pe scară, dar nu pot. N-am ce face, cobor.

Azi-dimineaţă, mă întreabă dacă vreau micul-dejun. Mi-e foarte foame. Dar nu vreau mâncarea lor scârboasă. Mi-au spus să mă calmez.

Ei spun că îi cunosc pe mama şi pe tata.

Dar eu stiu că nu e adevărat.

— Minţiţi! ţip de fiecare dată când ei spun ceva. Vă urăsc! Vreau acasă!

Nu se mai apropie de mine. Sunt atât de furioasă! Şi speriată. Dar trebuie să fiu furioasă. Pentru că altfel m-aş întrista şi mi-ar fi şi mai frică. Nu vreau asta.

Dorm pe o saltea pe jos. Nu pare moale. Dar este.

Mă arunc pe saltea şi ţip în pernă. Ceva e tare sub mine. Bag mâna sub pernă şi scot un iPad. Sigur, da, cel care m-a adus aici zicea ceva de un iPad. Mi-a spus că-l pot folosi oricât de mult vreau. Dau cu el de pereţi, dar e încă intact. Apoi îl arunc pe jos până se sparge ecranul.

— Poftim! ţip eu. Vreau acasă ACUM! Altfel vă omor! Dacă ţip destul de tare, poate mă aud.

Poate că tata mă salvează cu vocea lui cea mai nervoasă.

Sau mama. Pe bicicleta ei rapidă.

Dar nimeni nu vine.

Absolut nimeni.

Se holbau toţi la perete ca şi cum refuzau să

înţeleagă cele spuse de Vincent. El considera totuşi că fusese foarte clar. Chiar pregătise materialul mai bine decât o făcuse pentru Mina. Christer îl ajutase să găsească un proiector vechi într-o magazie din Palatul Poliţiei, iar Ruben începuse să râdă în hohote când îi văzuse băgând aparatul în sala de şedinţe.

Dar acum, după ce le explicase despre mesajul lui John şi le arătase ce-a descoperit, proiectând textul de pe foaia de plastic peste harta mare a oraşului Stockholm de pe perete, toţi amuţiseră. Mişcarea ochilor dezvăluia cum urmăreau toţi liniile de pe hartă pentru a reconstitui mesajul lui John. Iar şi iar. Ca şi cum se putea schimba ceva dacă mai citeau o dată.

— Fir-as al dracului! exclamă Ruben în cele din urmă.

— Deci John Wennhagen, mormăi Christer. Dacă într-adevăr nu e mort, a avut la dispoziţie zeci de ani pentru a-şi consolida vechea sectă. Nu l-a căutat nimeni. Probabil că nici măcar nu-l mai cheamă John.

— Cum adică, vechea sectă? întrebă Ruben.

— Nu-ţi aminteşti zvonurile despre ce s-a întâmplat? îi răspunse Christer. Locuiau acolo împreună, o întreagă gaşcă. Locul se află la jumătatea drumului spre Nynäshamn. Se vorbea despre o mişcare de tip cult, dar nimeni nu ştia cu siguranţă. Iar după accident, i-a împrăştiat vântul. Am înţeles că Nova şi- a schimbat numele de familie imediat ce-a fost posibil. Când spune că are o experienţă vastă cu sectele, se referă la experienţa personală. De ce crezi că se dedică „deprogramării”?

— Doamne! zise Peder, mângâindu-şi barba, care, nu se ştie de ce, avea pete mari şi albastre prin ea. Dacă John a avut atunci o sectă şi apoi a continuat să fie activ în secret în tot timpul ăsta... A avut la dispoziţie zeci de ani pentru a spăla creierul noilor membri.

Se întoarseră spre Vincent, toţi încruntaţi.

Putem să-l înşfăcăafară de Mina. Ea mai auzise asta.

— La dracu'! bombăni Christer.

Ridică o pungă de plastic de pe masă şi începu să le împartă tuturor mini ventilatoare. Vincent acceptă cu recunoştinţă unul. Abia atunci observă că Bosse nu era cu ei.

— Azi e acasă, anunţă Christer când văzu că Vincent se uită la bolul gol de mâncare. Acasă e cu o jumătate de grad mai răcoare. Dacă îl cunosc bine, şi-a umplut singur cada şi-a făcut deja o baie rece.

Vincent zâmbi la imaginea care îi veni în minte: un golden retriever mare care se bălăceşte fericit într-o cadă. Probabil că e plină şi cu spumă parfumată.

— Trebuie să aflăm cât mai multe despre John Wennhagen, zise Julia pe un ton aspru. Şi asta cât mai repede.

— Am început deja, o asigură Peder, deschizându-şi laptopul.

— Cineva trebuie să-i spună Novei că-l vânăm pe tatăl ei, interveni Christer.

Apoi se opri.

— Nu credeţi că... nu credeţi că e implicată în toate astea, nu? Sau că Epicura are ceva de-a face cu asta?

în jurul mesei se lăsă liniştea.

Mina dădu din cap.

— Vorbeşte despre tatăl ei cu o tristeţe autentică în voce. Dacă John e în viaţă, Nova nu ştie. Pare absolut convinsă că e mort. Şi poate că nu ştiu prea multe despre epicurism, dar ştiu că n-are nimic de-a face cu uciderea copiilor. Epicurienii par să se concentreze mai ales pe ideea de a nu crea valuri şi, cum spunea ea, de a trăi în linişte. Exact opusul învăţăturilor lui John. Va fi o lovitură dură pentru Nova. Pot să vorbesc eu cu ea.

Julia ridică din sprâncene, dar nu spuse

Putem să mi-c.

— Singura întrebare e de ce-a făcut John toate astea, zise Adam, care părea că nu poate să-şi pornească ventilatorul.

— Nu, nu asta e întrebarea, replică Julia cu fermitate. Putem să aflăm mai târziu. întrebarea care se pune acum e mai degrabă unde căutăm. Avem doar azi şi mâine pentru a o găsi pe Wilma. Presupunând că şi de data asta John respectă intervalul de trei zile. Şi, Peder, trebuie să te întreb. De ce eşti albastru în barbă?

Peder roşi şi îşi coborî privirea.

— Oh, a fost pentru o petrecere pentru copii, mormăi el. Dar vopseaua nu mai iese, nu ştiu...

Milda intră pe neaşteptate pe uşă. Se opri brusc când văzu grupul.

— Oh, bună, sunteti cu totii aici? întrebă ea surprinsă. De fapt, pe tine te căutam, Mina, dar nu te- am găsit în birou la tine. Am o noutate referitoare la copii sau mai degrabă la ce am găsit în ei.

— Te referi la fibre? întrebă Mina.

Christer îi aruncă un ventilator Mildei, care îl prinse cu naturaleţe cu o mână. Vincent bănuia că Milda jucase mult *brännboll*— în copilărie.

— Mulţumesc, răspunse ea. Şi da, exact. Nu le-am putut identifica la început. Am văzut doar că sunt fibre de lână. Aşa că am cercetat mai bine şi am găsit o bacterie, *Dermatophilus congolensis,* pe toate fibrele. Asta întăreşte teoria că provin din acelaşi loc.

— Ce fel de bacterie e asta? întrebă Julia.

— Mulţumesc pentru întrebare. Bacteria în cauză provoacă o boală de piele la cai, printre altele, dar şi la bovine şi ovine. Boala se numeşte dermatofiloză sau febra nămolului. Umezeala provoacă fisuri în piele, pe unde pătrund bacterii şi se formează cruste. S-a întâmplat, deşi rar, să se transmită

Putem să-l?

se la animale la oameni şi să devină un agent de zoonoză. Se transmite prin contact direct sau prin înmuierea crustelor, când se eliberează zoospori care se prind în periile de ţesălat şi în pături.

Milda făcu o pauză pentru a porni micul ventilator.

Vincent nu era sigur că a înţeles. Copiii aveau bacteria respectivă în gât. Dar bacteria aia provenea din pielea animalelor? Simţea că îi lipseşte ceva.

— Atunci de ce era bacteria pe fibrele de lână? întrebă el.

Milda zâmbi. Evident, era exact întrebarea pe care trebuia să o pună.

Ventilatorul ei se opri cu un mic vuiet.

— Lâna din care provin fibrele trebuie să fi fost în contact direct cu animale infectate, explică ea. în acelaşi timp, ţesătura trebuie să fi fost suficient de mare ca să acopere feţele copiilor, poate chiar tot capul, ca să poată inhala ei fibrele. N-am găsit nicio dovadă că ţesătura ar fi fost băgată cu forţa în gura lor. Bănuiala mea, şi asta e doar o presupunere neoficială...

— Da? o grăbi Julia nerăbdătoare.

— ...e că fibrele astea provin de la pături pentru cai. Gândurile lui Vincent se încolăceau unele într-altele într-un cerc perfect, muşcându-şi coada. Cai. Totul începea şi se termina cu aceşti cai enigmatici şi atotprezenţi.

— Eh, auziţi? interveni Peder, care stătuse cu nasul în calculator cât vorbise Milda. Ştiţi ferma aia pe care o avea John în anii 1990, cea căreia i-a dat foc cineva?

— Da, şi o grămadă de animale au ars de vii înăuntru, nu? răspunse Julia. Parcă îmi amintesc ceva de genul ăsta. A fost o mare tragedie.

— Nu orice fel de animale, continuă Peder, întorcând laptopul, ca să vadă şi ceilalţi imaginile pe care le găsise.

Putem să...?

Un bărbat zâmbitor, cu mustaţă, stătea lângă un gard. Animalele de lângă el erau musculoase şi impunătoare.

— Cai. John Wennhagen a avut una dintre cele mai cunoscute ferme de cai din tară. Era cam la 50 şi ceva de kilometri de aici, în Sorunda. Şi stiti ce? Pe imaginile din satelit de pe Google Earth pare că a fost parţial renovată de atunci.

Toţi cei din încăpere se holbau unul la celălalt. Apoi se ridicară repede în picioare.

— Sport suedez de echipă, unde mingea este lovită cu o bâtă de lemn.

Julia îl rugă pe Christer să rămână la sediu şi să vadă ce mai poate afla despre John Wennhagen, în timp ce toţi ceilalţi se aruncară în maşinile poliţiei, în afară de Mina, care merse cu maşina ei. Julia urma să sune duba de pichet şi forţele speciale de pe drum.

Mina apăsă pe acceleraţie. Vincent se aşează lângă ea şi se ţinea cât putea de bine în timp ce mergeau pe Nynäsham spre Sorunda. Măcar aerul condiţionat din maşină funcţiona. în ciuda tuturor gândurilor care-i treceau prin cap, legate de John Wennhagen şi ce ar putea fi la ferma lui, se bucura de o clipă de răcoare.

— Esti foarte tăcută, zise Vincent.

— Concentrată, răspunse ea fără să-şi ia ochii de la drum.

— Ştiai că Sorunda e renumită pentru tortul Sorunda? E foarte încărcat de simbolism pentru o simplă prăjitură. Tortul e decorat cu simboluri ale etemitătii şi ale fertilităţii şi, desi în mod normal are în el mere şi prune uscate, dacă e servit la o înmormântare are doar prune uscate, ca să fie culoarea mai închisă. Dar simbolistica etemitătii merge mână în mână cu ideea Novei despre apă, care, nu-i asa, simbolizează viata şi

Putem să-i ajutăm?

— Vincent.

— Ce?

— Aberezi.

Vincent tăcu.

Mina îi înţelegea nevoia de a vorbi; şi el era la fel de nervos ca şi ea. Aveau emoţii la gândul la ce vor găsi la fermă. Vor mai găsi şi alţi copii morţi? îl vor găsi pe John în persoană? Dar dacă Vincent se apăra vorbind, apărarea ei era tăcerea. Şi avea nevoie să o împărtăşească cu el. Mai ales acum.

Din fericire, păru s-o înţeleagă.

— Ai dreptate, zise Vincent, uitându-se pe geamul lateral, lartă-mă. La urma urmei, nu urmărim un cofetar.

Tăcu preţ de câteva clipe, apoi începu să vorbească din nou.

— Pe de altă parte, ştiai că, în urmă cu câţiva ani, Autoritatea Rutieră a dat jos toate semnele care indicau Sorunda? Acum scrie doar Spângbro. Iniţial au avut...

Mina îl reduse la tăcere cu o privire neagră, iar el zâmbi ironic.

— Te-am prins, zise el.

Ea îl lovi cu pumnul în umăr.

— Deci vrei să mă prinzi, asta vrei să spui?

— Ce? Ei bine, eu... nu a fost..., bâigui el, aşezându- se mai bine pe scaun.

— N-am discutat că te comporţi ca un hodorog, Vincent?

Mina aproape că simţi cum creşte temperatura când Vincent se înroşi până la linia părului. îl lăsă să agonizeze încă vreo câteva secunde interminabile.

— Te-am prins! exclamă apoi.

Vincent lăsă să-i iasă pe gură suficient aer cât să umple un balon şi apoi râse, în timp ce Mina depăşi o Skoda obosită.

— *Touché!* Dar ca să fiu sincer... nu te înşeli.

Vincent respiră adânc înainte de a continua.

Putem

Să...?

Ce era pe cale să spună era evident că nu-i era uşor.

— Chiar dacă s-au întâmplat multe lucruri îngrozitoare acum doi ani, nu cred că m-am simţit vreodată atât de viu ca atunci. Şi a fost în mare parte datorită ţie. Apoi am încercat să uit şi să merg mai departe, dar... n-a mers prea bine.

Mina îi aruncă o privire rapidă, înainte de a fi nevoită să-şi fixeze privirea din nou asupra şoselei.

— Chiar vorbim despre asta tocmai acum?

— Cred că trebuie. Ne ducem să prindem criminalul. Poate că totul se va termina în curând. Dar... am nevoie de tine în viaţa mea, Mina. E foarte simplu. Nu ştiu despre viaţa ta decât că ai început să te întâlneşti cu cineva şi probabil că nu ai deloc timp pentru mine. Dar când se termină cazul ăsta, ai avea ceva împotrivă să continui să... te vezi cu mine? Dacă mai ai loc pentru încă un prieten?

încă un prieten. De parcă ar fi avut fie şi un singur prieten. îi venea să ţipe din toţi plămânii şi să lovească volanul. Oh, Vincent! O cunoştea atât de

bine şi totuşi nu o cunoştea deloc. De ce a trebuit să

se întoarcă şi să dărâme scutul pe care îl ridicase ea cu atâta grijă? Nu voia să aibă nevoie de nimeni. Dar avea nevoie – şi să-l ia naiba pentru asta –, avea nevoie de el. Pur şi simplu aşa era.

Viră pe drumul spre Spângbro atât de brusc, încât Vincent fu aruncat lateral pe scaun.

— Eşti sigur că n-ai prefera să socializezi cu Nova?

— Cu Nova? De ce naiba aş face-o... O admir pe Nova pentru experienţă şi cunoştinţele aprofundate. Sunt impresionat de cât de mult a luptat pentru a ajunge unde a ajuns. E un conferenţiar respectat, dar asta e tot. O colegă. Nu e..., nu e ca tine.

Putem să...?

Mi-a dădu din cap în tăcere.

— Te pot învăţa biliard.

Iar el încuviinţă.

/

— Ai văzut? întrebă el părând mult mai vesel. La intrare scria Spângbro. Nu Sorunda. Ţi-am spus.

Mă doare foarte tare gâtul. Ţip prea mult. Dar tot am putere să fiu supărată. Cum vine cineva aici, cum îl lovesc. Sau îi trag şuturi. Aşa le trebuie. îi urăsc şi pe ei, şi pe top. oamenii mari. Şi urăsc că stau în pădure.

Dacă n-au de gând să mă ducă acasă, cred că o să mă duc singură. în momentul ăsta nu e nimeni aici. Ies în grabă, dar nu mă vede nimeni. Aud zgomote din grajdul pentru cai. Toată lumea e înăuntru. Nimeni nu cred că bănuieşte că o să ies singură. Miroase a animale. Dar mai ales a caca de animale. E cel mai scârbos miros din lume.

Sunt în faţa grajdului. Nu vine nimeni de acolo. Ce bine, acum pot să plec acasă. Pornesc pe drumul cu pietriş. Ceva care ar putea fi o uşă scârţâie în spatele meu, dar n- am de gând să mă uit, merg în continuare.

— *Wilma?*

El strigă. El, care m-a adus aici. Pefodilul. E undeva în spatele meu. Nu-l bag în seamă.

— *Wilma, unde te duci?*

O iau la fugă. Pietrişul scârţâie sub picioare. Dar încă îl aud, a început şi el să alerge. Alerg şi mai repede. Cât de repede pot.

— *Wilma, stai!*

Pefodilul pare după voce că îi e greu să vorbească şi să alerge în acelaşi timp. Aşa-i trebuie, fiindcă e foarte gras. Dar are picioare lungi. Eu, nu. Am sărit peste şanţ, am intrat printre copaci. în pădure poate nu mă găseşte. Exact când ajung la primii copaci, cineva mă ridică din spate. Lovesc cu picioarele cât de tare pot. Dar sunt obosită.

— *Wilma, spune el.*

Putem să...?

Gâfâie, dar totuşi râde.

— Nu trebuie să fugi, te lăsăm să pleci, spune el.

Poate că nu-l cred, dar de data asta aproape că sună adevărat. Mă opresc din lovituri.

Intrăm în grajdul cailor şi îmi pune o pătură pe umeri, deşi afară e foarte cald. Pătura miroase a cal scârbos. Toţi ceilalţi sunt acolo. Dar îmi dau seama după feţele lor că vor să se întoarcă la scara care coboară în pământ. Simt că pun ceva la cale. Ceva ce nu-mi place.

— Ce mai faci, Wilma? spune pefodilul. îţi aminteşti cum era când te-ai născut?

Asfaltul se termină şi intrară pe un drum cu pietriş. Se aflau în mijlocul pădurii. Vincent nu înţelegea cum de îndrăzneşte să conducă atât de repede pe drumul îngust. După fiecare curbă, putea să apară orice. Pe de altă parte, Adam, Ruben, Julia şi Peder se aflau în maşinile din faţa lor. Dacă se întâmpla ceva pe drum, ei erau înainte.

Drumul de pietriş continuă câţiva kilometri printre copaci, după care pădurea se deschise brusc. Pe partea dreaptă se vedea o păşune mare. în stânga se afla ferma de cai a lui John Wennhagen. Sau ce mai rămăsese din ea. Vincent bănuia că partea cea mai apropiată fusese casa în care locuise. Era imposibil să-ţi dai seama cum arătase cândva. Arsese din temelii,

iar ceea ce mai rămăsese din ziduri era invadat de vegetaţie şi tufişuri. Pădurea îşi petrecuse ultimele decenii recuperându-şi terenul. Dacă n-ar fi fost clădirea mai mare din spate, probabil că ar fi ratat ruinele astea.

Clădirea mai mare, despre care Vincent presupunea că e vechiul grajd, era într-o stare aproape la fel de proastă. Spre deosebire de casă, grajdul avea părţi din acoperiş şi pereţi, numai că acoperişul era surpat, iar pereţii erau compuşi din buşteni negri, răşchiraţi ca nişte

Putem să ?

şeţe de Marocco. Nu avea vegetaţie pe el, iar grinzile negre păreau şi mai fantomatice pe fundalul verde al copacilor. Se uită în jur după ce găsise Peder pe hartă, dar nu văzu decât nişte mine.

— Acolo, îi arătă Mina spre păduricea din spatele grajdului.

Avea dreptate. Printre copaci se întrezăreau nuanţe distincte de roşu şi alb. Drumul de pietriş înconjura păduricea şi ajunseră la un grajd relativ nou. Iar în faţa lui erau parcate două maşini. Una dintre ele era un Renault Clio roşu. Maşina cu care fusese răpită Wilma.

— Tocmai au ajuns, zise Mina.

— De unde ştii? Maşinile alea ar putea foarte bine să
fie aici de sase luni.

/

— Uită-te la ele. Fără frunze sau ace de conifere, fără găinaţ, fără praf. Sunt mult prea curate ca să fi stat
parcate aici mai mult timp. Apropo, nu tu eşti cel care ar trebui să fie expert în observarea lucrurilor?

Adam parcă de-a curmezişul în spatele maşinilor, iar Julia îşi opri maşina în spatele lui, blocându-le cu totul.

— E mai distractiv atunci când o faci tu, replică Vincent. Ce se întâmplă acum?

Ceilalţi coborâseră deja din maşini şi se îndreptau spre grajd. Mina parcă în spatele maşinii Juliei.

— Acum îl prindem, zise ea.

Coborâră şi ei, iar Vincent rămase mai în spate. Liniştea din pădure era aproape asurzitoare. Parcă şi păsările îşi ţineau răsuflarea, aşteptând să vadă ce se va întâmpla.

Ruben mergea primul. Mina îşi feri ochii cu mâna şi se încruntă.

— Ce e? întrebă Vincent în spatele ei.

— Nu ştiu, mi s-a părut că am văzut ceva pe

Putem să-ţi...

Uşile grajdului se deschiseră bmsc şi ieşi un bărbat,
zâmbind cu gura până la urechi. Era blond şi avea o mustaţă deasă. Exact semnalmentele răpitorului Wilmei. Nici măcar nu se deranjase să-şi schimbe hainele sau înfăţişarea. Asta spunea ceva despre cât de încrezători erau adepţii lui John că nu vor fi descoperiţi.

Dar când îi văzu pe poliţişti, zâmbetul îi dispăm imediat de pe buze şi se făcu alb ca varul. Evident că se aşteptase la altcineva.

Bărbatul se întoarse şi fugi înapoi în grajd. Abia atunci o văzură pe fetiţa care stătea în spatele lui. Avea o pătură pe umeri şi se uita confuză la ei.

Era Wilma.

— Stai! strigă Ruben, fugind după bărbat.

Peder se duse după Ruben, iar Julia îi urmă, după ce-i făcu semn lui Adam către Wilma. Adam se apropie de fetiţa în salopetă de jeanşi şi se aşează pe vine în fata ei.

— Suntem de la poliţie. Am venit să te ducem acasă la mama şi la tatăl tău. Vrei?

Wilma aprobă din cap cu nerăbdare.

— Ţi-a făcut ceva rău? Ţi-a făcut ceva ce nu ţi-a plăcut?

— Nu, răspunse Wilma. Dar a minţit. Aici nu sunt cai. A zis să vin să mângâi caii. Dar mi-a dat doar o pătură scârboasă.

Apoi începu să plângă şi îl strânse în braţe pe Adam, care o ridică şi o duse la maşină.

— Mina, vrei să ne ajuţi aici? strigă Adam, făcând semn cu capul spre maşina de poliţie.

Mina porni în fugă spre ei. Chiar atunci, Ruben, Julia şi Peder scoteau şase persoane din grajd. Vincent îl văzu pe bărbatul blond, o femeie de vârstă mijlocie, un bărbat mai în vârstă şi trei femei la vreo 25 de ani.

Toţi se uitau în pământ şi nu păreau deloc

Putem să-l?

dispuşi să opună rezistenţă. Vincent nu era sigur, dar ar fi putut paria o sumă considerabilă de bani că tocmai îi găsiseră pe răpitorii lui Lilly, William, Dexter, Ossian şi Wilma.

— Sunt toţi, zise Ruben. John nu e aici. Dar păreau că pregătesc un soi de ritual, aşa că bănuiesc că va ajunge şi el aici din clipă-n clipă.

Zgomotul unei maşini care înconjura pădurricea îi făcu să se întoarcă. Un Audi albastru opri brusc, ridicând nori de praf şi pietriş, la 100 de metri în faţa lor.

— Căcat, el e! exclamă Ruben.

Vincent voia să vadă cum arată John acum, la 30 de ani după poza de pe coperta revistei de şah, dar soarele se reflecta în parbriz şi era greu să vezi ceva înăuntru.

Ruben nu apucă să facă doi paşi alergători spre maşină, că John băgă în marşarier şi întoarse în forţă, astfel încât Audi-ul se răsuci la 180 de grade. Apoi plecă la fel de repede cum sosise.

— La dracii dracilor! şuieră Ruben, lovind cu piciorul în pietriş. Bănuiesc că nimeni n-a văzut numărul de înmatriculare. Vincent, nu tu erai bun la memorarea numerelor şi a altor chestii?

— Nu de *t* la 100 de metri distantă.

— Staţi liniştiţi, interveni Peder, mângâindu-şi barba. /

Le zâmbi celor şase persoane care încă priveau în
jos, în pământ.

— Ne vor spune noii noştri prieteni unde e.

— Nu ştim despre cine vorbeşti, zise una dintre femei. Tot ce am făcut am făcut de bunăvoie.

— Da, vezi să nu, comentă Julia.

— Aţi făcut cu toţii o treabă fantastică, spuse Julia, zâmbind mulţumită. Wilma pare nevătămată şi sănătoasă, dar foarte supărată că încă nu se poate întoarce acasă. A fost dusă

Putem să-?

la spitalul Karolinska pentru un control medical mai amănunţit, iar părinţii ei se duc s-o vadă acolo. Dacă n-ati fi fost voi, totul ar

fi putut lua o turnură foarte diferită. Rea.

îi privi pe fiecare în parte. Cu toţii păreau epuizaţi. Aşa se întâmpla de obicei când se încheia un caz. Tensiunea şi adrenalina slăbeau. Oboseala se aşternuse

ca o pătură umedă peste cei care munciseră cu atâta tenacitate. Mina se simţea ca un balon înţepat. în mod normal, era un sentiment binevenit, deoarece semnala că pericolul trecuse. Dar de data asta nu îşi putu permite să lase umerii în jos decât pentru o clipă. Wilma fusese salvată. Dar John Wennhagen era încă în libertate. Iar Nathalie nu se întorsese acasă.

— Christer, ai apucat să aduni ceva informaţii despre trecutul lui John. Cred că ar fi util să le spui tuturor ce ai găsit. Nu ştim deocamdată ce detalii despre viaţa lui ar putea fi relevante.

Christer dădu din cap spre Julia şi scoase un teanc de hârtii.

— Da, e un adevărat jucător. Copil de bogătan. Fiul lui Baltzar Wennhagen, care a făcut avere în domeniul imobiliar. A avut o copilărie privilegiată. Vrăbiuţe prăjite şi toate cele... N-am găsit prea multe despre copilăria lui. Tatăl său se apucase deja de pe atunci de epi... epi...

— Epicurism, zise Mina.

Christer o ignoră şi continuă.

— Apoi, undeva pe la 20 de ani, John pleacă în străinătate. în India. Şi se alătură unui fel de sectă indiană...

îşi miji ochii la hârtie pentru a citi.

— Mişcarea Bhagwan. Apoi pleacă împreună cu ei în Oregon, unde încep o afacere care se duce de râpă. Crime şi rahaturi de genul ăsta.

— Asta nu e secta în care a fost şi Ted Gărdestad—? interveni Peder.

Putem să...?

Ted Gărdestad a făcut parte dintr-o sectă? întrebă Ruben surprins. Vorbim despre tipul care cântă melodia aia, cu „Soare, vânt şi apă”? *Satelit, satelit, oh oh oh...*

— Da, chiar el, răspunse Peder. Păcat de talentul lui uriaş! Ceva probleme cu capul a avut. Dar acum imaginea lui de artist a fost reabilitată, cred...

— Să ne concentrăm, îi îndemnă Julia obosită, făcându-i semn lui Christer să continue.

— Se pare că John a plecat chiar înainte să se ducă totul naibii în Oregon. Şi a adus cu el în Suedia şi o gaşcă. A cumpărat ferma aia şi a fondat o mică sectă acolo.

— Din ce trăiau? întrebă Ruben.

— Câţiva ani au avut o fermă de cai. E ferma la care tocmai ati fost. Nova acolo s-a născut. Mama ei era una dintre femeile care au venit cu John de la Rajneesh. Cu toate astea, nu există prea multă documentaţie din acei ani. Erau foarte retraşi şi singurul contact pe care-l aveau cu alţi oameni erau persoanele care veneau la ferma de cai pentru lecţii de echitaţie. Singura chestie pe care am reuşit s-o găsesc sunt nişte notite furioase trimise la diferite ziare de oameni care locuiau prin preajma fermei şi ştiau că acolo e o sectă. Lecţiile de echitatie erau foarte populare printre copii, din câte am înţeles. Chestia asta bănuiesc că nu era privită cu ochi buni. Fapt confirmat de cele întâmplate ulterior.

— Incendiul? întrebă Mina.

— Exact. Nu există multe detalii tehnice. Dar într-o noapte a izbucnit un incendiu la fermă. Ancheta ulterioară a indicat că a fost o mână criminală.

— îmi amintesc, a scris în ziare! confirmă

Putem să?

Peder.

— Da, a fost un subiect de presă mare la vremea aia. Mai mulţi membri ai grupului au ars înăuntru. Atât adulţi, cât şi copii. Chiar şi caii au murit în incendiu. John şi Nova au fost singurii care au scăpat. Şi până acum, toată lumea a crezut că şi John a murit în accidentul de maşină pe care l-au avut când au fugit de la fermă.

Christer scoase o copie a unui articol dintr-un număr vechi din *Expressen,* pe care li-l dădu celorlalţi.

— E surprinzător că n-a apărut nimic în mass-media, ţinând cont că Nova e atât de cunoscută publicului larg, comentă Mina gânditoare.

— N-a fost chiar un secret, zise Vincent. Doar că nu cred că ar fi vrut cineva să-i provoace o durere inutilă, aducând iar în discuţie subiectul. La urma urmei, nu e

nimic nou de spus pe tema asta şi era copil când s-a întâmplat.

— Şi el cum a reuşit să stea ascuns atâtia ani? întrebă

Peder, scărpinându-se în barbă.

— Tocmai asta trebuie să aflăm acum, spuse Julia. Dacă reuşim să aflăm cum a făcut, cine a fost, *unde* a fost, ar fi cel mai bun indiciu despre unde se ascunde.

— Nu e chiar uşor să obţii o identitate falsă în

Suedia, remarcă Christer.

— Poate a trăit fără identitate, sugeră Ruben, mâzgălind gânditor într-un carneţel.

Mina văzu că era o mâzgăliturăfără sens. Unele codiţe semănau cu nişte inimioare, dar probabil asta era doar în imaginaţia ei.

Ruben îşi drese glasul şi continuă.

— Dacă a avut oameni în jurul lui, adepţi loiali care au supravieţuit şi au avut grijă de el, atunci n-a avut de ce să aibă de-a face cu societatea. Asta e singura ocazie în care trebuie să ne

Putem să-l
identificăm, în societate adică. în contact cu autorităţile. Dacă a avut un

t

acoperiş deasupra capului şi pe cineva să-l ajute să pună mâncare pe masă, a putut trăi lejer fără să fie depistat. Mai ales că nimeni nu l-a căutat, toată lumea crezându-l mort.

— John tocmai a fost dat în urmărire, anunţă Julia. Şi ne gândim dacă să facem publice informaţiile în mass-media. Problema e că nu există fotografii actuale cu John, cele mai recente sunt vechi de 30 de ani. Dar am demarat procesul de creare a unei imagini pe baza modului în care ar fi putut îmbătrâni şi cum ar putea arăta astăzi.

— Un portret-robot, vrei să spui? Ce „mumbo jumbo” de căcat, comentă Christer, căutând aprobare la cei de la masă.

— Dimpotrivă, zise Adam, dând din cap. E testat ştiinţific. Iar în zilele noastre se face cu ajutorul calculatoarelor, nu se desenează de mână, ca pe vremuri. Doamne, există chiar şi aplicaţii pe mobil, şi profanii pot face aşa ceva. Ţine şi tu pasul, Christer.

— „Mumbo jumbo”, repetă Christer cu amărăciune. Asta e tot ce am de spus.

Bosse ridică privirea ca şi cum ar fi simţit starea de spirit a stăpânului său, dar apoi se lăsă din nou cu botul pe labe şi scoase un oftat adânc.

— Şi Audi-ul albastru e dat în urmărire, evident, adăugă Julia, dar deocamdată nu i-am dat de urmă. Oricum, e doar o chestiune de timp. Toate maşinile ieşite pe teren îl caută.

— Şi membrii sectei? întrebă Ruben, desenând în

t *1*

continuare bucle psihedelice în carneţel. Trebuie să existe o modalitate să-i facem să vorbească, nu? Cu siguranţă ştiu unde e John.

— Cred că ar putea să încerce Vincent, propuse Mina. S-a descurcat bine în contexte

Putem să-l?

similare, cu Lenore Silver, spre exemplu. De fapt, a reuşit să observe lucruri pe care niciunul dintre noi nu le-a văzut.

Julia se uită la mentalist, care până acum nu scosese niciun cuvânt.

— Ce zici, Vincent? Poţi să ne ajuţi?

Mina observă că Julia avea pete mari de transpiraţie sub braţe. Discret, îşi ridică propriile braţe. Până acum, deodorantul părea să ţină transpiraţia în frâu. Se mai dăduse cu deodorant după vizita la fermă şi încercase să se şteargă cât mai bine pe corp cu şerveţele umede. Nu că ar fi atins ceva murdar, dar duhoarea cailor şi toată situatia bolnavă

de la fermă îi pătrunseseră în fiecare por.

— Ajut dacă va fi nevoie, bineînţeles, răspunse Vincent. Dar Adam este totuşi specialistul în negocieri. Cred că ar face o treabă excelentă. Adepţii lui John or fi ei un pic fanatici, dar nu au aceeaşi experienţă de confruntare cu poliţia ca Lenore. Cred că vor încerca să păstreze tăcerea o vreme. Dar le trece lor când o să-şi dea seama că au fost folosiţi.

— Sunt de acord, încuviinţă Adam. Va trebui să ne

asigurăm că se plictisesc, pur şi simplu. Ar trebui să fie

uşor, fără mântuitorul lor.

— Din câte îmi dau seama, pot să mă duc acasă, conchise Vincent. Mulţumesc pentru o după-amiază plină de evenimente.

— Noi suntem cei care trebuie să-ţi mulţumim, îi

răspunse Julia. Nu l-am fi găsit pe John dacă nu erai tu. Fiecare membru al grupului a avut contribuţii importante. Aşa că haideţi să ne felicităm încă o dată pentru o treabă bine făcută. Apoi ne mobilizăm şi trecem la localizarea lui John Wennhagen. Ştie toată lumea ce are de făcut?

Toţi murmurară afirmativ şi dădură din cap spre Julia, se ridicară şi ieşiră.

Mina însă părea că nu se grăbeşte şi rămase singură în încăpere. O rodea ceva. Ceva ce ar fi trebuit să-şi amintească.

Câteva ore mai târziu, era tot îngrijorată. Lucrurile nu se potriveau. Ceilalţi erau ocupaţi să-l caute pe John Wennhagen. Un om întors din morţi. în cursul după-amiezii vorbiseră cu Nova, care recunoscuse că avusese dintotdeauna o bănuială că tatăl ei nu e mort. Dar nu ajunseseră mai departe de-atât. Nova susţinea cu tărie că ea şi John nu aveau niciun fel de contact. Nu mai pusese piciorul la ferma de cai de la dezastru. Bineînţeles, informaţiile ei aveau să fie verificate de

t 7 }

două ori. Poliţia trebuia să parcurgă înregistrările convorbirilor telefonice şi, probabil, să facă o percheziţie la Epicura. Trebuiau completate cereri, însă Minei îi era greu să se concentreze la ce trebuia să facă.

Văzuse ceva la fermă.

Fusese atât de fugitiv, încât nu avusese timp să-şi fixeze imaginea în minte, fiindcă începuse imediat toată nebunia. Dar ştia că era important.

Cei care o ţinuseră captivă pe Wilma erau deja interogaţi. Vincent avusese dreptate: toţi tăceau.

Deocamdată. Adam nici măcar nu reusise să scoată de

/

la ei numele. Dacă nu erau prinşi în registrele de amprente, ar fi fost aproape imposibil să-i identifice. Probabil că până la urmă vor fi nevoiţi să iasă în presă şi să apeleze la ajutorul marelui detectiv Publicul Larg.

Wilma era încă la spital. De îndată ce doctorii terminau controalele şi se asigurau că poate să răspundă la întrebări, Julia şi Peder vor vorbi cu ea. Dar până atunci trebuiau să aştepte

Putem să-mi?

să-mi?

să mi-o spună.

Mina se ridică şi se plimbă înainte şi înapoi între birou şi perete. îi era greu să se concentreze. îşi petrecuse câteva ore căutând puţinul care exista deja în registre despre John Wennhagen. Poate că vreun element din trecutul lui ar putea să o conducă la locul unde se afla acum. Căutase şi în registrul cadastral, în cazul că ar fi deţinut şi alte proprietăţi în afară de fermă, însă până acum nu găsise nimic.

Dar ştia că detaliul pe care-l căuta nu se afla în nicio bază de date. Era îngropat în subconştientul ei, la îndemână. Ceea ce o enerva. O sâcâia. îi venea să dea un şut în ceva, din pură frustrare. Se opri brusc. Poate că nu-şi putea forţa creierul să producă un răspuns. Dar ştia pe cineva care putea. îl văzuse făcând asta.

Dădu un telefon şi porni imediat.

^Ted Gărdestad (1956-1997), artist pop, cântăreţ, compozitor şi actor suedez. S-a sinucis aruncându-se în fata trenului, într-o suburbie din Stockholm.

Vincent se lăsă condus de Mina spre una dintre camerele de odihnă din Palatul Politiei.

t

— lartă-mă că a trebuit să te întorci atât de repede,

zise ea. Familia ta mă urăşte acum?

/

în cameră se aflau un pat, o măsuţă şi un scaun.

— Da, retrag tot ce am spus în maşină despre faptul că putem fi prieteni, răspunse el. Doar nu crezi? E în regulă! Maria oricum nu era acasă. Rebecka trebuia de fapt să se ducă la prietenul ei, dar i-am mituit pe ea şi pe Benjamin să se uite la un film cu Aston până mă întorc.

Vincent observă cum Mina înţepeni când văzu patul din cameră. Probabil că deja îşi imagina câţi oameni se întinseseră acolo ca să se odihnească, să doarmă sau ce-o mai fi

Putem să...?

făcând lumea pe ascuns prin Palatul Poliţiei. Sigur salteaua nu fusese spălată nici măcar o dată.

— Le-am pus *Solaris* pe blu ray, adăugă el. Versiunea lui Tarkovski, deşi, potrivit unui documentar, Stanislaw Lem părea interesat de ce ar putea realiza Soderbergh şi George Clooney. Dar originalul rusesc din 1972 este întotdeauna doar originalul, şi-atât. Benjamin a promis să facă popcorn.

Mina se holba la el.

— Aston nu are nouă ani? Crezi că în loc de... ce ziceai tu adineauri, n-ar prefera să vadă, să zicem, *Sunt un mic ticălos*?

— Am văzut *Solaris* prima dată când eram de vârsta lui, răspunse el, ridicând din umeri. Şi uite ce bine a mers. în plus, durează aproape trei ore. în caz că avem nevoie de timp.

Mina dădu din cap. Dar cel puţin nu mai arăta ca şi cum ar fi vrut să acopere cu plastic tot ce era în cameră. Distragerea atenţiei funcţionase pentru moment. Vincent se aşează pe marginea patului şi îi lăsă ei scaunul.

— Spune-mi. Ce facem aici, în camera asta? De ce atâta grabă? întrebă el.

— Ai hipnotizat-o pe Lenore. Nu-i aşa? Când i-ai pus întrebările alea.

Mentalistul ezită o secundă. Hipnoza era un subiect controversat, practicată în tot atâtea feluri câţi
hipnotizatori existau. Din orice unghi era privită, probabil că nu era ceva ce ar fi încurajat poliţia. Dar dacă Mina avea de gând să-l certe, îşi alesese un moment şi un loc ciudate.

— Am... vorbit cu Lenore, răspunse el. Am folosit anumite tehnici verbale şi fizice pentru a o ajuta să intre într-un anumit stadiu mental, în care să fie relaxată şi atentă, şi să nu pună sub semnul întrebării sau să analizeze ceea ce se spune.

Putem să...?

— Deci ai hipnotizat-o.

— Dacă vrei să-i spui aşa.

— Poţi... poţi să mă hipnotizezi şi pe mine?

Era o surpriză totală. Oriunde ar fi crezut că se îndreaptă conversaţia, numai acolo nu. Mina, cea flancată de ziduri kilometrice, Mina, cea din spatele unui scut defensiv gros de zece kilometri, acea Mina tocmai ce-l întrebase dacă poate intra direct în esenţa fiinţei ei, în cele mai vulnerabile cotloane!

— Mă întrebi ca pe o provocare, pentru că nu crezi că e posibil? Sau chiar vrei să încerc?

— Când am fost azi la fermă, era ceva acolo. Aproape că îmi amintesc ce era. Dar s-au întâmplat atât de multe lucruri deodată, încât n-am avut timp să mă gândesc atunci. Cel puţin nu în mod conştient. lar acum nu-mi mai amintesc. Dar cred că e important. Poţi să mă hipnotizezi şi să mă ajuţi să-mi amintesc?

El înghiţi greu. Dacă ar fi fost oricine altcineva, întrebarea nu i s-ar fi părut ciudată. 1 se ceruse aşa ceva de sute de ori. Dar când venea de la Mina, însemna altceva. însemna că avea încredere deplină în el. Că era dispusă să-l lase să vadă tot ce voia în mintea ei. în acelaşi timp, ea avea încredere că el nu se va uita acolo mai mult decât era necesar. Dintr- odată, camera i se păru prea mică. Sau prea mare. încercă să-şi găsească altă poziţie pe marginea patului. Voia să găsească o modalitate de a-i răsplăti încrederea. Mina făcu o grimasă când patul scârţâi sub el.

— în primul rând, răspunse el concentrându-se, dacă facem asta, nu e neapărat nevoie să te întinzi. E în regulă să stai pe scaun.

Mina păru vizibil uşurată. Chiar dacă încă mai avea acel mic rid între sprâncene, care apăruse atunci când menţionase prima dată hipnoza. Oricum, era evident că nu se simţea în totalitate împăcată cu acest concept.

— în al doilea rând, nu cred că hipnoza e

Putem să-ţi amintim?

necesară, adăugă el grăbit. Dar te pot ajuta să-ţi aminteşti. Există şi alte tehnici.

Ridul dintre ochii Minei dispăru. Deci avusese dreptate. Dacă ar fi continuat cu ceva ce ea credea că e hipnoză, n-ar fi obţinut rezultate bune. Era incredibil de curajos din partea ei să ceară aşa ceva. Dar se vedea pe ea că de fapt îi e frică. Iar asta crea bariere. Vincent trebuia să folosească o altă tactică.

— Dar tot trebuie să închizi ochii şi să te relaxezi. Crezi că ai putea să încerci?

Mina închise ochii, iar el auzi că respiraţia ei era mai lentă.

— Bun. Deschide ochii din nou, încă n-am început.

Mina clipi cu o expresie uşor nedumerită.

— Dar apoi, când o facem, vreau să fii conştientă de senzaţia pe care ţi-o dau mâinile puse pe genunchi, închide ochii din nou şi simte.

Mina închise ochii şi, de data asta, îşi lăsă puţin capul în jos. El numără cu voce joasă până la cinci.

— Excelent, deschide din nou ochii. N-am început.

Deschise ochii ceva mai greu. Părea aproape ametită.

— Te ajut imediat să-ţi aminteşti şi atunci vei face tot ce ţi-am cerut să faci şi te vei transporta înapoi la fermă şi poţi să faci toate astea şi să închizi ochii *acum...* şi să te relaxezi mai profund ca niciodată.

Mina închise imediat ochii, cu capul lăsat.

— Şi mai adânc... şi mai adânc... scufundă-te în subconştientul tău şi în toate senzaţiile de la fermă, spuse el cu o voce moale, monotonă. Simţi mirosurile de acolo, auzi sunetele, vezi ce-ai avut în faţa ochilor.

O apucă de încheietură şi îi ridică mâna

Putem
să-?

deasupra genunchiului ei. Când îi dădu drumul, mâna rămase suspendată în aer.

Nu prea îi plăcea metoda pe care o folosea. Pe de o parte, era vorba despre ceea ce se numea fracţionare, adică începeai în mod repetat să transpui pe cineva într-o stare hipnotică, pentru ca mai apoi să-l scoţi imediat din ea, o schimbare suficient de epuizantă din punct de vedere fiziologic, care făcea creierul să dorească de bunăvoie să rămână în starea de hipnoză. Şi, în al doilea rând, însemna o supraîncărcare cu instrucţiuni. Era un vechi adevăr în hipnoză că, dacă ameţeşti suficient de mult pe cineva, va urma prima instrucţiune clară pe care a primit-o. Care, în cazul de faţă, fusese să se relaxeze mai profund ca niciodată. Nu-i plăcea metoda, pentru că i se părea foarte agresivă. Dar dădea roade în mod incontestabil. Mina intrase deja într-o stare de hipnoză profundă.

îşi puse degetul arătător pe mâna ei, care plutea în aer, şi o împinse uşor în jos, înapoi pe genunchi.

— Cu cât mâna ta coboară mai mult, cu atât amintirile devin mai clare. Cu atât viziunea ta devine mai ascuţită. Şi când eşti pregătită, poţi să-mi spui ce vezi.

Mina mai tăcu preţ de câteva secunde.

— Parcăm, începu ea. în faţa grajdului. Ieşim din maşină. Ruben se îndreaptă spre uşile grajdului. Eu mă uit în jurul meu.

— Ce vezi?

— Clădirea nouă. Copaci. Maşini, ale noastre şi ale lor. Tufişuri. Aleea cu pietriş.

— Dar există ceva care îţi atrage atenţia? Un sunet?

Mina dădu din cap în semn că „nu”.

— Luceşte ceva pe jos. N-ar trebui să lucească nimic acolo. E doar pietriş. Dar ceva licăreşte în lumina soarelui. Poate fi sticlă, gunoi, dar pare simetric. Nu văd bine, trebuie să-mi umbresc

Putem să-i?

sechii cu mâna. Şi apoi Ruben strigă...

— Rămâi acolo. Ai văzut obiectul o dată, există în memoria ta. Acum ai vedere cu laser, poţi vedea la zeci de kilometri. Opreşte timpul, uită-te din nou la obiect şi spune-mi ce este.

Mina încuviinţă. O vedea cât de mult se străduieşte să caute în memorie. Brusc, deschise ochii şi îl privi. Ieşise direct din hipnoză. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Stiu ce e, zise ea. Trebuie să ne întoarcem la fermă.

— Conduci foarte repede, ştii, nu? întrebă Vincent cu o voce îngrozită. Din nou.

Mina nu îşi abătu ochii de la drum. Erau aproape de destinaţie. Se dusese direct la maşină, fără să anunţe restul grupului. Voia să fie sigură mai întâi. Nu mai era nimeni la fermă, iar Vincent venise cu ea. Dar aproape că părea că regretă, având în vedere cât de strâns ţinea mânerul de pe partea pasagerului.

Viră la dreapta spre Spângbro fără să semnalizeze şi intră pe drumul drept care ducea spre ferma de cai a lui Wennhagen. îşi adună curajul. Senzaţia de mizerie o învăluise deja, îi pătrunsese pe sub haine şi încerca să i se strecoare în pori. Dar nevoia de a şti dacă bănuiala ei e corectă era mai puternică.

— E cam trasă de păr situaţia, îi atrase atenţia Vincent. S-ar putea să nu fie absolut nimic.

— Ştiu, răspunse Mina, apăsând şi mai tare pe acceleraţie.

O piatră sări şi se lovi zdravăn de geamul maşinii.

— La dracii dracilor!

— Nu miroase a bine, remarcă Vincent sec, ţinându- se în continuare strâns de mâner.

Putem să...?

Te antrenezi să suni ca un pensionar, pentru aniversarea a 50 de ani, sau ce?

— în momentul de faţă, nu sunt sigur că mai apuc pensia.

Mina îl ignoră. Trecu pe lângă ruinele vechii case şi apoi derapă în faţa fostului grajd. Era o linişte stranie când coborâră din maşină; singurul semn de viaţă era o pasăre care croncănea mai încolo, într-un copac mare. Pietrişul ridică nori de praf când traversară rapid curtea.

Trecură pe lângă clădirea incendiată şi continuară spre grajdul nou. Mina se opri şi studie rămăşiţele. Nu voia să piardă nimic.

— Uh! exclamă ea când văzu acoperişul prăbuşit. Mai că aud ţipetele oamenilor. Ce oribil trebuie să fi fost! Focul. Zgomotul făcut când s-a prăbuşit. Şi caii.

Toti caii...

/

— Şi eu îi aud, răspunse Vincent calm. Mai clar decât mi-as dori.

Studiară câteva clipe rezultatele dezastrului. Mina citise descrieri ale unor ruine care fuseseră acoperite de vegetaţie, despre cât de idilice arătau, aproape misterioase. Nu era cazul cu ruinele de aici. Grajdul ars al lui John era încă o mare rană neagră în peisaj. Ca şi cum ceea ce se întâmplase acolo fusese atât de îngrozitor, încât până şi natura ocolise locul.

Porni cu pas vioi în jurul crângului şi spre grajdul nou. îşi umbrea ochii cu mâna, asa cum făcuse şi data

trecută, deşi soarele era în spatele lor şi nu prea era nevoie.

— Acolo, arătă ea spre o zonă cu pietriş puţin mai departe.

Se apropie mai mult, cu Vincent în urma ei.

— Uite.

Se aşează pe vine şi arătă o bucată de metal de pe jos. Vincent se aşează şi el pe vine.

Putem să...?

— O potcoavă, spuse el, dând din cap.

— Ceea ce, în sine, nu e ciudat, fireşte. Până la urmă, aici a fost o fermă de cai. Şi chiar dacă acum nu sunt

cai în grajdul nou, e posibil ca John să fi ţinut cai acolo înainte. Sunt sigură că există potcoave folosite din loc în loc. Dar în cazul ăsta, ar trebui să fie ruginite şi murdare sau cel puţin uzate. Potcoava asta e perfect curată şi lustruită. Ce caută aici?

încercă să ia potcoava să se uite mai atent la ea, dar nu reuşi s-o ridice de pe pământ.

— E înţepenită, zise Mina, nedumerită.

Vincent se aplecă să se uite. Atât de aproape, încât îi simţea respiraţia în ureche.

— Vezi belciugul de care e prinsă? Nu e doar o potcoavă. E un mâner.

Mina se întoarse spre el, uimită. în depărtare se auzi iar croncănitul unei păsări.

Mina încercă din nou să tragă de potcoavă, dar era blocată.

— Stai, acolo e o încuietoare cu arc, o opri Vincent.

Vezi?

îndepărtă nişte pietriş şi arătă o încuietoare băgată într-o suspensie cu arc, chiar lângă potcoavă. Vincent împinse arcul la o parte şi băgă acolo o piatră mică pentru a-l ţine în loc.

— Bun. Acum încercăm împreună.

Se aşeză în spatele Minei, îşi întinse braţele de o parte şi de alta a ei şi îşi puse mâinile lângă ale ei pe potcoavă.

Potcoava era atât de mică, încât nu mai era loc şi

pentru mâinile lui şi o atinse pe Mina. Rămase nemişcat, aşteptând-o să spună ceva despre contactul fizic, poate să-şi retragă mâinile.

în loc de asta, ea se dădu câţiva centimetri mai pe spate, iar acum avea spatele lipit de bustul lui. Căldura degajată de ea i se răspândi

în coşul pieptului şi continuă prin tot corpul. Abia îndrăznea să respire.

— Vincent?

— Da?

— Trage odată de potcoavă!

Traseră împreună şi încet-încet apăru o crăpătură în pietriş. Cineva acoperise atent o trapă, ca s-o ascundă, dar când reuşiră s-o deschidă, în fata lor se căscă o gaură neagră, cu o scară care cobora direct în întuneric. încuietoarea cu arc se afla pe marginea trapei şi se bloca automat atunci când trapa era închisă.

— Şi acum coborâm în vizuina iepurelui..., remarcă Mina mohorâtă.

Vizuina iepurelui. La un moment dat, când se termina totul, va trebui s-o întrebe pe Mina dacă trăsese cu urechea la discuţia dintre el şi Benjamin.

— Esti OK? întrebă el.

— Sincer, îmi vine să vomit când mă gândesc la ce-ar putea fi acolo jos. Dar nici să nu te gândeşti că o să cobori singur.

— OK. Cred că am găsit adăpostul lui John.

Se aşează în genunchi pe pietriş, încercând să vadă mai adânc în gaură, dar era suficient de adâncă pentru a nu dezvălui niciun secret.

— Adăpost?

— Da, cel mai probabil. Sectele au deseori câte un element de aşteptare a apocalipsei. Sfârşitul lumii devine o ameninţare comună care îi uneşte şi îi îngrozeşte în acelaşi timp pe membri, făcându-i mai sensibili la influenţă. Construirea unui adăpost e o modalitate foarte concretă de a spori sentimentul de catastrofă iminentă. Desigur, nu doar sectele gândesc aşa; escatologia e un element al majorităţii religiilor. Chiar şi în cazul celor mari. O altă posibilitate este ca John să fie paranoic şi să simtă că are

nevoie de un adăpost pentru uz propriu.

— „Scatologie”? zise Mina. Ce anume crezi că vom găsi acolo jos?

îl privea cu o expresie de groază pură.

— Escatologie, o corectă el şi se întoarse cu spatele la gaura neagră, rămânând însă în continuare pe vine, chiar lângă margine. Cuvântul provine din grecescul *eschatos,* care înseamnă „ultim”, şi *logos,* care înseamnă doctrină. „Ultimul” sau *eschaton* poate fi interpretat ca fiind sfârşitul vieţii unui individ sau ca încetarea lumii, sfârşitul timpului. în creştinism, este asociat, printre altele, cu revenirea lui Isus şi cu bătălia finală dintre Dumnezeu şi Satana.

Inima îi bătea cu putere în timp ce trăgea cu coada ochiului în spate, spre gaură. Nu era neapărat îngustă. Dar era întunecată. Şi cine ştia cum arăta mai jos! Putea foarte bine să coboare în propriul sicriu.

— în credinţa Bahâ'i însă *eschaton* nu înseamnă nimicire. E vorba despre popoarele lumii care creează o nouă ordine mondială a păcii, în umbra bunătăţii lui Dumnezeu, continuă el repede pentru a-şi distrage atenţia în timp ce cobora un picior şi găsea prima treaptă a scării. Cu alte cuvinte, un mesaj ceva mai luminos. Dar creştinismul a fost întotdeauna un precursor când vine vorba să bage spaima în oameni.

îşi dădea seama cât de încordată îi părea vocea. Dar asta era, n-avea ce face. Se concentră asupra respiraţiei în timp ce cobora încet.

Inspiră. Expiră.

Inspiră. Expiră.

Panica era atât de aproape! Putea să tabere în orice moment asupra lui, să-l bage într-o angoasă adâncă, fără fund, din care se temea

Putem să-l

să nu va mai găsi niciodată drumul înapoi la suprafaţă.

Mina vedea cum creştetul capului lui Vincent dispărea tot mai adânc în gaura întunecată.

— Continuă destul de mult, îl auzi spunând.

Nu răspunse. Ştia că trebuie să fie teribil de murdar acolo. O trecuseră fiorii doar la simpla vedere a treptelor ruginite.

— Poti să cobori.

Vocea era mai surdă decât înainte. Vincent ajunsese probabil şi mai jos.

— E cât se poate de curat. Nu te sprijini de pereţi şi o să fie bine.

Mina înjură încet şi coborî în gaură, pe scara din beţe. Băţ după băţ. încerca să nu se gândească la câte perechi de pantofi murdari călcaseră pe beţele pe care îşi punea mâna şi aproape că era recunoscătoare că întunericul o împiedica să vadă mizeria. Dar numai aproape. Pentru că nici întunericul nu era prietenul ei. în întuneric, murdăria şi microbii nu se vedeau, ceea ce nu însemna că nu erau acolo.

în cele din urmă, ajunse jos. Vincent avea dreptate. Era cât se poate de curat, având în vedere că ajunsese într-un buncăr subteran de beton. Avea senzaţia că se află într-o gaură de iad. Şi, dacă trăgeai tot soarele aici, jos, tot n-ar fi fost suficientă lumină.

— Probabil că aici au ţinut copiii, zise ea.

— Da. Nu cred că ar fi avut sens să-i ţină în grajdul de sus. Da, aici puteau fi izolaţi. Dar prea nesigur, prea greu de apărat dacă s-ar întâmpla ceva.

— Am avut noroc că am găsit-o pe Wilma, adăugă ea în timp ce scruta spaţiul îngust. Ceva trebuie să-i fi făcut să o scoată din buncăr chiar înainte de sosirea noastră.

Nu era mare lucru acolo. O grămadă de saltele. Câteva pături. Resturi de ambalaje de mâncare. Hârtii de bomboane. O găleată.

— La naiba! exclamă Vincent, uitându-se în

Putem să...?

jos...

Stătea în mijlocul cercului de lumină care venea
din deschizătura de sus şi arătă spre saltele.

— Par pături pentru cai. Probabil că sunt păturile de la care provin urmele de fibre din gâtul copiilor. Deşi tot nu înţeleg cum de le-au intrat fibrele în gât. Sau cum au apărut semnele alea pe plămânii lor, aşa cum scria în raport. Sunt atât de multe lucruri pe care încă nu le ştim! Care e motivul lui John? De ce tocmai aceşti copii? în felul ăsta? John şi adepţii lui trebuie să fi trăit o viaţă extrem de liniştită ca să poată rămâne nedescoperit atâta amar de vreme. De ce au ales să acţioneze tocmai acum?

Vincent tăcu, uitându-se la saltele. Şi la pături. Pentru prima dată, nu părea să găsească un tipar. Mina nu-şi putea imagina cum trebuie să se simtă cineva care vede tipare chiar şi atunci când nu vrea. Dar acolo jos nu exista niciun tipar. Doar întuneric.

Chiar şi cercul de lumină în care se afla se micşorase şi
/ / /
devenise o semilună. Părul blond al lui Vincent strălucea în lumina soarelui. Ea îi urmări privirea. Saltelele.

Păturile.

Semnele, ca şi cum plămânii fuseseră supuşi unei presiuni intense.

Fibre până în gât.

Şi o veche amintire reveni încet la viată. Ceva
t *t*
despre care citise înainte de a deveni poliţistă. Unul
dintre cazurile de omucidere care o făcuse să-şi
/
dorească să lupte împotriva răului.

— O fată a murit în Statele Unite, spuse ea încet. în 2000, cred că a fost. O chema... Candace. Candace Newmaker, cred. Mama ei

Putem să-l

adoptivă a dus-o la un psihiatru pentru că simţea că fata nu se comporta normal...

Simţi furnicături pe piele. Voia să plece de acolo. Să fie sus, la soare, s-o sune pe Julia, să trimită acolo o echipă de tehnicieni care să cerceteze locul milimetru
cu milimetru. Cercul de lumină se micşoră şi mai
mult în jurul lui Vincent.

— Când a văzut că medicamentele nu o ajută, mama ei a dus-o la un terapeut. Acolo, Candace urma să beneficieze de terapie de ataşament. Una dintre tehnicile folosite de terapeut se numea renaştere. Candace a murit în a doua săptămână de terapie.

— Renaştere? Cum adică?

Ea arătă cu degetul spre saltele şi pături.

— Candace a fost înfăşurată într-o pătură. Apoi au fost aşezate saltele pe ea, pentru a simula un canal de naştere, şi i s-a spus să se lupte să iasă de acolo. Ca să simtă cumva ataşament pentru mama ei adoptivă, nu ştiu. în fine. în timp ce se lupta să iasă, adulţii se opuneau cu greutatea corpurilor lor. Fata a ţipat, a vomitat şi a tot urlat că moare. Dar nimeni n-a ascultat-o. A doua zi, a intrat în moarte cerebrală din cauza lipsei de oxigen şi a murit. Totul e filmat.

— Doamne sfinte! Dar asta se potriveşte foarte bine cu rapoartele Mildei. Trebuie s-o găsim pe Julia.

Nu mai era la fel de cald în buncăr, acum, că lumina soarelui nu mai strălucea direct în jos. Cercul de lumină era acum mult mai mic decât o semilună.

Lumina.

Lumina dispărea.

Mina îşi întoarse privirea de la cercul de lumină din ce în ce mai mic de pe podea, şi privi în sus, spre deschidere.

Putem să...?

Vincent! Trapa. N-am fixat-o cum trebuie. Se închide.

Vincent se uită spre trapă, apoi repede la Mina, după care se aruncă pe scară. Când îşi puse piciorul pe prima treaptă de jos, ultima fărâmă de lumină dispăru, iar trapa se închise deasupra lor cu un zgomot puternic. Mina nu auzi clicul când zăvorul cu arc îi închise înăuntru. Dar o simţea în tot corpul.

— E posibil să ne fi închis cineva?

Mina simţea pereţii venind tot mai aproape. Se strângeau tot mai tare în jurul ei. Respiraţia îi deveni chinuită, rapidă, superficială. Deodată, o mână pe braţul ei. De obicei, nu era ceva care să o ajute câtuşi de puţin să îşi înăbuşe anxietatea, ba dimpotrivă. Dar era mâna lui Vincent.

— Din păcate, poate fi atribuit doar factorului uman, răspunse el. Propria noastră prostie. Ar fi trebuit să ne gândim să fixăm trapa mai bine. Cum de *nu* am făcut- o? A căzut şi s-a închis pur şi simplu.

— O deschizi, te rog? întrebă ea printre dinţii strânşi.

Tăcere. O tăcere un pic prea lungă. Mina îşi scoase
telefonul şi porni lanterna, ca să-l vadă pe Vincent. Expresia feţei lui era mai crispată decât ar fi sperat.

— încuietoarea e construită astfel încât să nu poată fi deschisă din interior.

— Cum? Ce? Dar care e logica? Doar e un adăpost! Nu asta e ideea, să adăpostească, să protejeze de ce e afară? Nu de ce e înăuntru? De ce ar construi John un adăpost fără posibilitatea de a ieşi din el?

— Nu poţi aplica logica obişnuită la un profet al Apocalipsei. în lumea lui John, ziua în care avea să fie folosit adăpostul ar fi fost oricum sfârşitul a orice.

— Deşi chestia asta e şi mai puţin logică.

Putem
Aă...?

Atunci de ce să se mai obosească să construiască un adăpost dacă oricum aveau să moară? De ce să nu înfrunte pur şi simplu ultima zi la suprafaţă?

Vincent se lăsă greu pe saltelele dintr-un colţ. Nu răspunse. Mina văzu că meditează şi îl lăsă în pace. Verifică telefonul. Nu avea semnal. Nici la asta nu se aşteptase. Urcă pe scară şi ţinu telefonul lipit de trapă.

Nicio diferenţă. Telefonul era inutilizabil.

— Cineva cu tipul de personalitate pe care-l are John se consideră adesea indispensabil, răspunse Vincent când Mina coborî de pe scară. Şi puţin superior celorlalţi. Doar el are răspunsurile şi responsabilitatea de a le transmite celorlalţi. Responsabilitatea de a... de a trăi mai departe. Cred că..., cred că ideea lui John a fost că toţi ceilalţi vor muri. Dar nu şi el. Refugiul ăsta subteran l-a construit ca pe o capcană mortală. Sigur a depozitat un fel de otravă aici, jos, pentru a-i ucide. Exact cum a povestit Beata Ljung despre Jonestown şi Heaven's Gate, ştii tu. Evident, acum speculez, dar planul lui John ar fi putut fi să se închidă cu membrii sectei aici, jos, şi să le spună că lumea de deasupra a dispărut. Singura opţiune care le-ar fi rămas ar fi fost să facă singuri pasul. Aşa cum obişnuia el să spună: Totul este suferinţă, durerea purifică. Cu excepţia lui. El avea de gând să supravieţuiască.

Vincent se uită în jur gânditor. Mina făcea acelaşi lucru, în timp ce îşi ţinea telefonul în sus, ca să lumineze. Se uita la pereţii goi de beton, iar panica se intensifica.

— Cum? întrebă ea. Nu există nicio cale de ieşire.

Bateria telefonului mai avea doar nouă la sută. Şi se descărca rapid când folosea lanterna.

— Ai telefonul la tine? Al meu are bateria

Putem să-
să-?
descărcată.

Vincent dădu din cap.

— L-am lăsat în maşină.

/

Se ridică de pe saltea. Se plimbă pe lângă pereţi. îi pipăi şi o rugă să îndrepte lumina spre el. Un păianjen fugi rapid din lumină şi Mina aproape că scăpă telefonul. Vincent se întoarse spre ea.

— Esti OK?

/

— Mă descurc. Caută mai departe.

Telefonul arăta opt la sută.

— închide telefonul, îi ceru Vincent.

— Poftim? Ce? întrebă Mina, holbându-se la el. Nu, nu-l închid.

— Ştiu că e neplăcut. Dar sistemul senzorial şi senzaţia tactilă din degetele mele sunt mai intense dacă nu interferează cu impresiile vizuale. Vreau să cunosc spaţiul fără să mă împiedice vederea.

— Mai bine ai găsi o ieşire, şuieră Mina, stingând lanterna cu degetele tremurând.

întunericul deveni negru ca smoala. Impenetrabil. Nu pătrundea lumină de nicăieri, nu era nimic care să ajute ochii să se adapteze. întunericul era fără fund. Rămase perfect nemişcată şi îl auzi pe Vincent mişcându-se prin jur. închise ochii. Chiar dacă nu era nicio diferenţă. Dar era mai în siguranţă în întunericul familiar din spatele pleoapelor decât dacă privea direct în neant cu ochii deschişi.

— Mina! Luminează aici!

Vincent era în spatele ei. Mina tresări şi se întoarse. Cu mâinile tot tremurând, aprinse lanterna telefonului şi o îndreptă în direcţia din care îi auzise vocea. Vincent stătea cu ambele mâini pe perete. Căută ceva în buzunar şi scoase o legătură de chei. Luă una dintre ele şi începu să treacă cu ea pe perete. Praful de pe beton îi căzu pe pantofi, iar Mina îl privea fascinată. Încet-încet, în beton apăru o

Putem să...?

crestătură dreaptă. Vincent urmări crestătura şi apoi trase cheia orizontal, de la prima linie. în câteva clipe obţinu un pătrat în beton.

O trapă.

— Cred că am găsit-o, anunţă el calm. Ieşirea secretă a lui John.

Apăsă pe trapă. Se auzi un clic când se desprinse. Vincent o ridică şi o aşeză pe podea. Gâtul Minei se strânse când aruncă o privire în deschizătură.

— Nici să nu te gândeşti, îl avertiză ea şi se dădu înapoi, după care se împiedică de saltele şi căzu.

Se ridică repede. Gândul că atinsese salteaua murdară şi dezgustătoare îi sporea panica. Şi nu ajuta faptul că gaura murdară de lângă Vincent era singura
lor cale de ieşire.

/

— Nu pot...

— Mina. Nu va mai fi suficient aer aici, jos. Rămânem fără oxigen cu fiecare respiraţie. în plus, chiar tu ai spus că bateria se epuizează rapid. N-ai prefera să ai lumină cu tine, spre ieşire?

Mina se holba la gaura întunecată din perete.

— Ce-i asta? E un tunel?

O parte din ea voia să se apropie şi să se uite. Dar o altă parte nu voia să facă nici măcar un pas spre groaza care se deschidea direct în perete. Văzu şi auzi ezitarea lui Vincent înainte de a răspunde.

— Bănuiesc că e o conductă veche de canalizare, răspunse el. Probabil de la o clădire mai veche, care-a fost aici înainte de construirea buncărului.

— Glumeşti.

Mina se dădu înapoi. De data asta evită cu grijă saltelele. Se uită la telefon. Cinci la sută. La naiba, stia

7 *t*

că ar fi trebuit să-şi ia de mult un telefon cu baterie

mai performantă. Dar tot amânase. Acum, procentul era în continuă scădere. în curând va trebui să se târască prin conductă în beznă totală. Sau să moară aici.

Alegerea nu era la fel de evidentă pentru ea cum ar fi fost probabil pentru alţii. Se gândea că ar putea accepta alternativa de a se sufoca şi de a muri în buncăr, în loc de necunoscutul care o aştepta în ţeava mult prea strâmtă.

— Mergem împreună, o încurajă Vincent. Sunt cu tine până la capăt. Vrei să fii prima sau ultima?

întrebarea îi făcu urechile să bubuie. Ce să aleagă? Prima sau ultima? Ciumă sau holeră?

Respiră.

Dar ştia că Vincent are dreptate. La urma urmei, nu voia să moară.

— Ultima.

— Atunci hai, o îndemnă Vincent dând din cap. Poţi s-o faci!

— Până nu mă răzgândesc, replică Mina mâhnită, înmânându-i telefonul lui Vincent.

El intră în conductă, cu capul înainte, târându-se pe coate şi luminând cu telefonul.

încerca să vadă cu ochii mintii cum costumul lui de bumbac absorbea în el toată mizeria şi lăsa ţeava curată pentru ea, dar gândul nu merse prea departe. Duhoarea pe care o degaja în spatele lui, de la contactul cu conducta, era oribilă. începu să plângă şi simţi voma în gură. înghiţi sucul gastric acru. N-ar fi îmbunătăţit cu nimic lucrurile dacă vomita acolo, în conductă.

— Nu poate fi foarte departe, auzi vocea lui Vincent răsunând surd în faţa ei. 701, 709, 719...

N-avea de gând să-l întrebe ce numără. Dar păreau să fie doar numere impare. N-avea cum

Putem să...?

să fie de bine, din câte îl cunoştea ea pe Vincent.

Centimetru cu centimetru, îşi croia drum înainte, încercând să respire pe gură pentru a ţine departe de nări mirosul de excremente. Gustul de vomă era încă proaspăt în gură. Când văzu cu coada ochiului depunerile de pe pereţii canalizării şi îşi dădu seama ce sunt, nu se mai putu abţine. Vomită pe loc. Stropi pantofii lui Vincent, care era chiar în faţa ei.

— Vai, eşti OK? întrebă Vincent, cu acel ecou slab. 751, 757, 761.

Scuipă şi fornăi pe nas ca să scape de resturile de vomă.

— Oricum nu mirosea tocmai bine nici înainte, adăugă el. 769, 773...

Vocea lui Vincent se stinse. Cu şi mai multă

/

groază, Mina îşi dădu seama că mâinile îi erau acoperite de acid gastric şi de mâncare regurgitată. O mâzgă dezgustătoare prin care acum trebuia să se târască pe coate. într-un tunel care mirosea a fecale.

— Târăşte-te mai repede! ţipă ea panicată şi înaintă, în mirosul care îi înţepa nasul.

Sucul gastric era cald şi i se lipise de piept şi de stomac. Mai scuipă încă o tură şi începu să respire pe gură. Ceva se mişcă brusc lângă ea. Scoase un ţipăt, un braţ îi alunecă în masa vâscoasă din jurul ei şi se lovi la umăr. Un păianjen uriaş fugi în conul de lumină care pâlpâia în direcţia ei. Inima îi zvâcnea de parcă se pregătea să-i explodeze în piept.

— Ar trebui să ajungem imediat, răspunse Vincent. Sper. 833.

Gândul la o ieşire o făcu să se târască mai repede. Acum, şi pantalonii i se lipiseră de picioare. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să se târască pe lângă

Vincent şi să se arunce în aer liber. însă conducta nu-i

/

Putem să-l scoatem?

permitea acest lucru.

Avu senzaţia că-i cade ceva în păr şi ţipă din nou. Ţipătul ricoşă în conductă, se amplifică şi se întoarse ca un cor îngrozit. Simţi cum i se strecoară ceva în păr, dar nu avea suficient spaţiu ca să ridice braţele şi să-l scoată. începu să respire sacadat.

— Ce se întâmplă? întrebă Vincent, oprindu-se. Ai nevoie de ajutor?

— Mergi mai departe, gâfâi ea, luptându-se să îşi controleze respiraţia.

Brusc, îşi dădu seama că vocea lui suna înăbuşit nu

doar din cauza acusticii din conductă. Vorbea cu fălcile încleştate. Fusese atât de concentrată asupra ei, încât uitase de problemele lui Vincent, care nu suporta spaţiile strâmte. Trebuie să fi fost nevoie de un efort uriaş pentru a rămâne atât de calm şi de solidar. Când, de fapt, era la fel de panicat ca şi ea. Gândul acesta îi dădu putere. Dacă el putea, atunci şi ea putea.

Lumina telefonului se stinse şi în tunel se aşternu

beznă totală.

Probabil că bateria murise în cele din urmă. îi venea să plângă. îi venea să ţipe şi să se zbată sălbatic. Uită pentru o clipă să respire pe gură şi mirosul o izbi din nou. Mirosul acru şi rânced de

vomă şi excremente. Lacrimile îi ardeau ochii, dar continua centimetru cu centimetru prin întunericul negru ca smoala. Şi spera că Vincent e acolo, undeva, în faţă.

— Mina?

Vocea lui Vincent străpunse întunericul.

— Da?

— Cred că văd lumină. 1 237. Am ajuns la ieşire. 1 301.

Pe obrajii Minei începură să curgă lacrimi, dar de data asta de uşurare. Ceva îi mişuna în continuare

Putem să...?

păr. Urmă sunetul care venea de la Vincent, afară, spre libertate.

Când o văzu căzând din conductă, lui Vincent îi veni s-o îmbrăţişeze. Dar ştia că ăsta era probabil cel mai rău lucru pe care-l putea face. Ţinând cont mai ales de mirosul greu pe care-l emana şi de hainele care i se lipiseră pe corp. în plus, nu ştia dacă ar mai avea energie. Efortul făcut să-şi ţină panica în frâu în spaţiul acela strâmt îl secătuise de toate puterile. Mina îşi ciufuli părul cu sălbăticie şi trei păianjeni de dimensiuni rezonabile căzură şi dispărură pe pământ. Vincent le urmă exemplul şi se întinse pe spate în iarba înaltă, uitându-se la cerul albastru, senin.

îl usturau ochii de la lumină, dar ce mai conta! Putea să respire din nou. Avea aer, spaţiu, peste tot în jurul lui. întoarse capul. Mina, la rândul ei, se întinsese pe spate, cu braţele depărtate de corp, şi părea că face un înger de zăpadă în iarbă. Faptul că se întinsese de bunăvoie la pământ spunea multe despre cele prin care tocmai trecuse. Creierul ei era probabil supraîncărcat cu adrenalină; permisese doar instinctului primar de supravieţuire să o treacă prin conductă şi acum o ţinea protejată de lumea exterioară. Dar nu va dura mult. Lacrimile îi licăreau deja pe obraji şi lăsaseră urme în murdăria de pe faţă. Chiar mirosea urât. Şi niciodată nu fusese mai frumoasă.

— La naiba! zise ea, cu vocea sacadată.

Probabil că nu-şi dorea nimic mai mult decât să-şi smulgă toate hainele de pe ea. Dar părea la fel de extenuată ca şi el.

— Ce javră bolnavă de om mai e şi ăsta? întrebă ea în cele din urmă, cu ochii fixaţi pe acelaşi cer albastru pe care-l privea şi el. Dacă ai dreptate, atunci avea de gând să-i ucidă pe toţi cei din jurul lui, iar el s-o şteargă şi să-şi

Putem să-l...?

salveze pielea. Crezi că plănuia s-o ia pe Nova cu el? Sau ideea era să moară şi ea acolo? Nu e în natura unui părinte să nu-şi abandoneze copilul?

Vincent studia un nor care aluneca lin pe cerul albastru. Se gândi puţin înainte de a răspunde. îşi dădu seama că întrebarea nu se referea doar la John Wennhagen. Şi voia să fie precaut. Mina nu arătase niciodată vreo fisură în armura ei sau vreo dorinţă de a-i povesti despre ceea ce trebuie să fi fost o rană deschisă în sufletul ei. Asa că n-o întrebase. Nu era treaba lui să decidă momentul potrivit.

— Cred că..., începu el, ezitând. Nu cred că putem privi chestiunea atât de simplist pe cât vor mulţi oameni. Părerea mea e că dragostea unui părinte pentru copilul său e una dintre cele mai puternice forţe care există în lume. Şi aş putea explica de ce, atât cu argumente ştiinţifice, cât şi psihologice şi evoluţioniste. Pe de altă parte, cred că există ceva mai mult acolo, ceva care nu poate fi explicat prin biologie şi supravieţuirea speciei. Mi-ar plăcea să-i spun „dar”, însă o astfel de formulare ridică întrebări inutile, cum ar fi de la cine am primit acest dar.

Făcu o pauză şi ezită. Ajunsese prea departe, la periferia extremă a propriilor convingeri despre starea lucrurilor. Şi nu voia s-o jignească pe Mina cu ceea ce avea de gând să spună în continuare.

— Dragostea asta merge până la capăt. Ştii povestea regelui Solomon? Două femei vin cu un copil la rege, care era cunoscut pentru înţelepciunea sa. Amândouă pretind că e copilaşul lor. Niciuna nu vrea să cedeze. Regele îşi scoate sabia şi anunţă că va tăia copilul în două, ca să primească fiecare câte o jumătate

să... copil. Una dintre femei găseşte ideea excelentă, pe când cealaltă spune că, în cazul ăsta, mai bine ţine prima femeie copilul decât să-l lase să moară. Solomon a decis că a doua femeie este mama adevărată, pentru că a fost singura dintre ele dispusă să îşi sacrifice propria fericire de dragul copilului.

Mina tăcu o vreme.

— A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată, zise ea. Să renunţ la ea. Dar ştiam că asa e

cel mai bine. Sau cel puţin credeam că ştiu. N-am vrut să crească aşa cum am crescut eu. Cu o mamă pe care nu se poate baza. Absorbită de dependenţa ei. Nu aveam nimic să-i dau. Nimic. Eram nimeni. Eram o cochilie. Şi nu credeam că aş putea fi vreodată altceva. N-am crezut că am ceva să-i dau.

— Vorbeşti despre Nathalie acum?

— Da. Nathalie.

Mina începu să plângă cu suspine, apoi se adună din nou. Un alt nor trecea pe deasupra ei. Continuă cu o voce joasă şi nesigură.

— Iar el a fost rănit, Vincent. Rănit că l-am părăsit. Dar cel mai mult m-a durut că am părăsit-o pe Nathalie. Iar el mi-a dat un ultimatum. Dacă plecam, plecam pentru totdeauna. Din viaţa ei. Din viaţa lui. Şi cred... Nu! Stiu că n-a avut intentii rele când a făcut asta. Nu e genul lui. A crezut atunci şi încă mai crede că pentru Nathalie cel mai bun lucru e consecvenţa strictă. Are motivele lui. Propriul bagaj. Ca noi toţi. Dar ştiu că s-a gândit doar la binele ei atunci când mi- a dat ultimatumul. Şi o parte din mine i-a dat dreptate. Fiindcă am ales să plec. Avea cinci ani şi am ales s-o părăsesc.

Norii trecuseră, iar soarele încălzea plăcut. Dar fără să atenueze mirosul hainelor Minei. Vincent se aşează pe o parte ca s-o poată vedea. Probabil că avea pete de iarbă pe tot costumul, pe lângă toată mizeria din tunel. Nici el nu

Putem să-
rămână?

Mina roşea tocmai bine.

— Frumuseţea de a fi om, zise el, e că totul sau cel puţin aproape totul poate fi schimbat. Nu mai eşti aceeaşi persoană care erai atunci. Nici măcar o singură celulă din corpul tău nu mai este la fel ca atunci. Şi nici gândurile tale nu sunt. Astăzi ţi-o poţi apropia pe Nathalie într-un mod care n-ar fi fost posibil înainte.

— Dar dacă ea nu vrea să ştie de mine!?

Întrebarea se ridică spre cer aidoma unui ţipăt nefericit. Vincent ar fi vrut s-o atingă, s-o liniştească şi s-o asigure că se înşală, dar nu ridică mâna din iarbă, în plus, era prea departe, n-ar fi ajuns până la ea.

— N-am spus că va fi uşor. Dar ai o primă deschidere.

Tatăl ei ţi-a deschis usa. în fond, trebuie să existe un

rost în asta.

— Nu că ar fi avut de ales, replică Mina. Dacă ar fi fost după el, tot afară, în frig, aş fi stat.

— Nu spune asta! Oamenii fac uneori lucrurile pe care şi le doresc cu adevărat doar atunci când

circumstanţele îi obligă.

Mina nu răspunse. Un alt nor apăru şi începu să-l urmărească pe cel alb de dinainte.

— Ce numărai acolo, în conductă? întrebă ea după câteva clipe.

— Numere prime. Ca să-mi menţin hipocampul calm, cât mă târâm spre ieşire.

— Hm.

Rămaseră din nou tăcuti o vreme.

— Trebuie să te întreb ceva. Semnul ăla roşu pe care-l ai din când în când în jurul gâtului. Ar trebui să-mi fac griji?

— Ce vrei să spui? întrebă el, privind-o. Ah, ăla! Credeam că nu se vede. E din spectacolul meu. Dar nu mai fac numărul ăla.

— Deci... nu e vorba despre sex cu

Putem să-
stăm?

Stă-n gulare?

Nu se putu abţine şi din el izbucni un râs mare şi zgomotos, care răsună printre copaci. Sunetul fu incredibil de eliberator. Mina zâmbi. Vincent îşi sterse lacrimile de râs de la ochi, după care se calmă.

— Stii cum se formează atomii? o întrebă el.

— Atomii?

— Da, atomii. Sunt creaţi în interiorul stelelor.

— Ca la soare? zise ea, mijind ochii în bătaia soarelui.

încuviinţă şi privi spre cer. Acolo departe erau, dincolo de cerul albastru. în întuneric.

— Stelele sunt de fapt fabrici de atomi, continuă el. Adânc de tot în ele, unde e cel mai cald, se formează toate pietrele de temelie pentru restul universului. Atomi care sunt apoi aruncaţi în spaţiu şi ajung aici, pe Pământ, de exemplu. Tot ceea ce vezi în jurul tău, toti oamenii şi toate obiectele, totul este făcut din atomi proveniţi din mii, poate milioane de stele.

Mina începu să tragă de bluză. Aparent, sistemul de alarmă al creierului ei decisese în sfârsit că pericolul trecuse şi adrenalina începuse să se liniştească. Şi odată cu asta îşi dăduse seama ce purta.

— La fel şi ţesătura aia. Şi pământul pe care stăm întinşi. Şi tu, şi eu. A spune că provenim din stele nu e poezie romantică, ci ştiinţă. Totul e făcut din atomi de stele.

Tăcu o secundă, părând nesigur de cum să continue.

— De ce vorbim despre atomi? întrebă ea, încetând să se mai tragă de bluză.

— Pentru că atunci când sunt cu tine..., începu el, după care tăcu.

înghiţi greu. O privi în ochi. Ochii mari şi limpezi care conţineau tot ce era ea. Tot ceea ce era Mina.

Ochii care îl *vedeau.* Trebui să se uite în altă parte. Apoi o privi din nou în ochi.

Fie ce-o fi.

— Ştiu cât de penibil sună. Dar când sunt cu tine,
mă simt ca şi cum noi doi suntem atomi din aceeaşi
/ /
stea. Una atât de îndepărtă, încât particulele care au ajuns pe Pământ au fost suficiente doar pentru noi doi. Atomi stelari pe care nimeni altcineva nu i-a primit. Pentru că eu... simt de parcă...

Care erau cuvintele potrivite? *Te cunosc*? *Te înţeleg*? Nu. Nu erau suficiente.

— Cred că te *ştiu*, Mina. Aici, înăuntru.

Arătă mai întâi capul, dar apoi se răzgândi şi arătă spre piept.

— Iar eu n-am mai ştiut pe nimeni altcineva. Nu pot explica mai bine. Dar cu tine mă simt pentru prima dată... acelaşi.

Ea aprobă încet din cap, fără să răspundă. Probabil că tocmai se autoproclamase idiot. Se ridică greoi în şezut.

— Ne întoarcem? o întrebă.

— Dacă nu mă dezbrac de hainele astea în jumătate de minut, o să ţip de-o să-mi sară capacele, răspunse ea, scoţând cu greu cheia de la maşină din buzunarul pantalonilor. Dar am lenjerie nouă în maşină. Pentru mine, în orice caz. Şerveţele umede pentru tine.

Vincent îşi privi costumul murdar şi rupt. Va avea o mulţime de explicaţii de dat când o să ajungă acasă.

Pentru a patra oară în viaţa lui, Vincent se îndrepta spre o sală de interogatoriu. De patru ori mai mult decât ar fi crezut vreodată. De data asta însă, Adam fusese cel care îl rugase să vină să stea de vorbă cu unul dintre membrii sectei, ceea ce-i stârnise curiozitatea. La urma urmei, Adam era un negociator experimentat.

Putem Să...?

Dar la ce folos dacă adepţii lui John aleseseră să păstreze tăcerea?

Adam îl aştepta la intrarea în Palatul Poliţiei. Lui Vincent îi plăcea mult mai mult când îl întâmpina Mina la bariere. Dar după aventura de ieri din buncăr, ea rămăsese acasă. O sunase, dar nu răspunsese. Presupunea că îşi petrecuse ultimele 12 ore la duş.

— Mulţumesc că ai venit, îl întâmpină Adam, întinzând mâna. Am auzit ce ati făcut ieri tu şi Mina.

încă pari puţin zdruncinat, eşti sigur că vrei să faci asta?

Vincent zâmbi vag.

— Cred că e cel mai bun lucru pe care-l pot face în acest moment. E binevenit orice îmi distrage atenţia.

— Am înţeles. Dar chiar nu ţi-as reproşa dacă ai

decide să nu mai pui piciorul pe-aici. Oricum, tu eşti mai bun decât mine la asta. Şi ar fi frumos să stim că

am rezolvat înainte de weekend.

— Compasiune prin laudă? întrebă Vincent, făcându-şi loc printre bariere. Nu te-aş fi bănuit de aşa ceva.

— Doar testam, replică Adam râzând. Dar am probleme pe bune. Pur şi simplu refuză să vorbească.

Cu alte cuvinte, exact cum bănuise Vincent.

O luară pe coridorul care ducea spre sălile de interogatoriu.

— Dar poţi să mai aştepţi până ies, nu?

Adam încuviinţă.

— Nu-i putem ţine aici la nesfârşit. Şi abia după ce-l prindem pe John vom şti că s-a terminat. Poate că nici nu-i avem aici pe toţi. Când a fost răpită Lilly, a fost văzut un cuplu mai în vârstă. Femeia purta un pardesiu mov. Cuplul ăsta nu e printre cei reţinuţi de noi. Doar

Putem să-l?

un bărbat mai în vârstă. Gândeste-te, dacă se întâmplă din nou, cât timp stăm aici încercând să-i facem să vorbească? Mă gândeam că poate reuşeşti să prinzi din zbor vreun semnal inconştient în timp ce-l interoghez.

— Am o idee mai bună. Dacă tot facem asta. Vorbesc singur cu el, tu îţi laşi telefonul în cameră şi-l setezi să înregistreze tot.

Adam se uită la Vincent. Părea că se gândeşte. Apoi dădu din cap aprobator şi deschise uşa spre o cameră asemănătoare cu cele unde se întâlnise el cu Lenore şi

/

Mauro. Dar de data asta, înăuntru era un bărbat la vreo 60 de ani. Părul grizonant era ondulat, iar ridurile de expresie din jurul ochilor îl făceau să arate ca bunicul preferat al tuturor. Asta dacă n-ar fi fost, cel mai probabil, implicat în uciderea unor copii.

Bărbatul îi studie intens când intrară în încăpere. Era un comportament interesant în sine. Vincent crezuse că va fi întâmpinat cu o atitudine rezervată sau ostilă. La fel, crezuse că adepţii lui John sunt obosiţi, poate chiar speriaţi, după o noapte petrecută în arest. La urma urmei, nu erau criminali profesionişti. Dar omul ăsta era... alert. Prezent. Nu dădea impresia că ar fi o persoană care să refuze să vorbească. Trebuia doar găsit subiectul despre care să vrea să vorbească. Iar Vincent avea o idee destul de bună care ar putea fi acela, ţinând cont de văpaia care ardea în ochii bărbatului. Oamenii mântuiti îşi doreau

t t

foarte mult să-i convingă pe cei nemântuiţi.

Adam se aşează chiar în faţa uşii şi puse ceva pe un raft . Telefonul, presupuse Vincent, care intră în încăpere.

— Bună ziua. Eu sunt Vincent, abia aşteptam să te cunosc.

Bărbatul nu răspunse.

Putem să...?

Nu sunt de la poliţie, continuă Vincent, împungând cu capul în direcţia lui Adam. Deci nu e un interogatoriu. Dar sunt interesat de filosofia morală, iar Epicur este filosoful meu preferat. De aceea am primit permisiunea să vorbesc cu tine. E în regulă dacă mă aşez? Apropo, mi-e puţin foame. Ţie nu? Vrei să mănânci ceva? Mă gândeam să-i rog să ne dea nişte biscuiţi şi cafea sau ceva de genul ăsta. Dacă vrei.

Vincent se întoarse spre Adam, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a plasa o comandă la o cafenea. Cu cât

Vincent se purta mai puţin ca un poliţist, cu atât mai bine. în acest moment trebuia să se apropie de el, să găsească un element care să-i unească. Iar un dezinteres prefăcut faţă de autoritatea poliţiei era un bun început. Chiar dacă Adam nu părea să aprecieze.

— Nişte biscuiţi ar fi buni, răspunse bărbatul. Şi nişte cafea, dacă tot aduci pentru tine.

1-0.

Vincent trase cu coada ochiului la Adam, care se strecură afară din cameră. Tactica funcţionase. însă

t

răspunsul bărbatului conţinea şi alte informaţii importante. Oamenii cărora le e ruşine de acţiunile lor rareori acceptă cadouri sau favoruri de la alţii, pentru că, în subconştient, cred că nu sunt demni de ele. Faptul că bărbatul voia biscuiţi arăta cât de adânc erau înfipte în el ghearele lui John. Nu exista nicio ruşine acolo. Asta însemna, în schimb, că va fi mai dificil de interpretat ceea ce spera să afle Vincent, deoarece presupunea că bărbatul trăia într-o lume fantastică făurită de John. O lume care îi permitea să răpească şi chiar să ucidă copii fără să-şi facă griji.

— Totul este suferinţă, durerea purifică, zise Vincent. Strălucita completare a lui John Wennhagen la cele patru reguli de bază ale

Putem să...?

epicurismului.

Ochii bărbatului începură să strălucească şi mai tare.

— Poţi să mă ajuţi să înţeleg ce înseamnă asta, că durerea purifică? Având în vedere că filosoful Epicur spunea mai degrabă că durerea trebuie evitată.

— îmi dau seama că eşti foarte citit, răspunse bărbatul. Nu cum sunt ceilalţi de aici. După cum bine ştii, când Epicur spunea să evităm durerea, el vorbea de fapt despre suferinţă. Suferinţa pe care o presupune traiul în lumea modernă, sedusă de ceea ce e efemer. La fel cum gândesc şi budiştii. Dar John a înţeles că o anumită durere – fizică sau emoţională – îţi oferă şi

t) t

o perspectivă utilă asupra lumii. Când trăieşti cu durere, ai o viziune de laser, foarte ascuţită, care străbate prin tot ce e inutil. Durerea e necesară pentru a atinge absenţa ei. Apropo, eu sunt Gustav.

Bărbatul îi întinse mâna, iar Vincent i-o strânse. Strângerea de mână era caldă şi liniştitoare. Bunicul
preferat, aşa cum spuneam.

— Nu am gândit niciodată aşa. Deci e bine să simţi durere?

— îmi dau seama că n-ai fost niciodată expus unei dureri adevărate.

Un caleidoscop de amintiri trecu prin faţa ochilor minţii lui Vincent. Mama lui în cutia lui magică. Mama lui, care murise din cauza lui. El însuşi, prins într-un rezervor de apă cu Mina. Apa care îi umplea gura şi nările, în timp ce se îneca. Şi apoi Mina. Mina, fără de care nu ar fi putut trăi. Strânse pleoapele ca să îndepărteze imaginile, apoi scutură din cap. Nicio durere.

— Până când nu vei experimenta ceva care chiar doare, nu vei înţelege despre ce vorbesc, continuă Gustav. Eu am suferit o leziune cervicală. Eu şi soţia

mea am fost loviţi de o maşină. Mi-au spus că voi fi bine după o săptămână sau două de medicaţie şi reabilitare. Au trecut 15 ani. De fiecare dată când mă mişc, risc să simt cuţite în tot spatele. îmi amorţesc degetele. Am ameţeli. Iar soţia mea a fost operată de cinci ori la şold, dar starea ei se agravează. Să nu mă înţelegi greşit, nu mă plâng. Durerea ne ajută să ne stabilim priorităţile. Ne-a oferit o altă perspectivă asupra vieţii.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Aşadar, cercul restrâns al lui John e format din oameni care înţeleg cum purifică durerea, pentru că trăiesc ei înşişi cu durerea?

Gustav încuviinţă.

— Exact. Noi suntem singurii care avem capacitatea de a vedea lumea asa cum este ea.

Vincent nu îndrăzni să se întoarcă să se uite la telefonul lui Adam de pe raft.

Trebuia să spere că încă înregistra.

— Unde e soţia ta acum? întrebă el.

Gustav strânse din buze. La naiba! Suna prea mult ca o întrebare de interogatoriu. Vincent trebuia să dea înapoi.

— Adică am vrut să întreb dacă e OK, adăugă el, iar Gustav păru că se relaxează din nou puţin. Deci asta încercaţi să le daţi copiilor? Durere?

Bărbatul se încruntă. Bunicul preferat dispăru brusc.

— N-ai înţeles nimic, răspunse el. De ce-am vrea să facem asta? Cine vrea să facă rău unui copil? Eşti sigur că nu eşti poliţist?

— îmi pare rău, doar că mi-e greu să înţeleg cum poate John să motiveze uciderea copiilor.

Era o întrebare stângace şi îşi dădea şi el seama, dar era obligat să atingă subiectul, într-un fel sau altul. Fusese cât pe ce să spună „să *te* motiveze să ucizi copii”, dar în ultimul

moment alesese o formulare mai neutră. Ultimul lucru pe care-l dorea era să-l facă pe Gustav să se simtă implicat personal, oricât de implicat ar fi fost în realitate. Şansa de a continua să primească răspunsuri era mult mai mare dacă îl lăsa să păstreze o perspectivă din afară.

— Noi nu omorâm pe nimeni, răspunse Gustav pufnind pe nări. Asta e o viziune mult prea îngustă asupra noastră. Datorită stelei noastre călăuzitoare, îi scutim pe copii de suferinţa pe care le-o va aduce viaţa de aici, de pe Pământ. Noi doar îi ducem în următoarea existentă. Una fără suferinţă. Sacrificiul nostru e să rămânem aici şi să-i ajutăm pe alţii să fie liberi.

— Câţi copii veţi mai „elibera" până terminaţi? Şi de ce tocmai aceşti copii?

Gustav se încruntă şi îşi încrucisă braţele strâns pe piept.

— Credeam că eşti iniţiat, replică el. Credeam că înţelegi ceva despre suferinţă şi durere. Dar cuvintele lui John se pare că nu s-au trezit încă în tine. Am încheiat discuţia. Nu mai am nevoie de cafeaua aia.

Mina şterse cu o cârpă aburul şi se privi în oglindă, îi curgeau picături de apă din păr şi de pe vârful nasului. îşi examină pielea de pe faţă şi apoi dinţii pentru a vedea dacă nu cumva găseşte ceva ce n-ar trebui să fie acolo. Chiar dacă ştia că era practic imposibil.

De îndată ce ajunsese acasă joi, se băgase sub duş. Cu o perie, îşi frecase fiecare centimetru pătrat al corpului. Avusese mare grijă sub unghii, între degetele de la picioare, oriunde s-ar fi putut bloca ceva. De asemenea, se spălase pe dinţi de patru ori, direct sub duş, şi consumase un litru de apă de gură Dentolux. Dar fără folos. Ar fi preferat să-şi spele gura şi gâtul cu clor.

Putem să-şi?

îşi puse mâna ca o cupă în faţa gurii şi îşi mirosi respiraţia. în mintea ei, încă duhnea.

în acelaşi timp, se simţea puţin mai bine. Joi stătuse trei ore la duş. Fusese cât se poate de fierbinte şi într-un final pielea i se înroşise şi transpirase groaznic. Apoi frecase apartamentul cu o perie de vase şi apă caldă cu săpun. Inclusiv pereţii. După care făcuse din nou duş. Timp de o oră. Ieri făcuse duş de mai multe ori, dar astăzi stătuse la dus doar o jumătate de oră. Cu apă la fel de fierbinte. Pielea ei nu mai era totuşi la fel de roşie.

în retrospectivă, nu înţelegea cum reuşise să stea întinsă acolo, în iarba înaltă, cu Vincent. Era ca şi cum creierul ei ar fi fost inundat în conducta aia de canalizare dezgustătoare şi ar fi oprit pentru câteva minute sentimentele de anxietate, doar pentru a putea supravieţui. Sau poate că era de fapt mai puternică decât credea.

Dar sentimentele de scârbă reveniseră chiar înainte de a ajunge la maşină. îşi smulsese bluza, pantalonii, pantofii şi şosetele şi le lăsase acolo, pe jos. Scosese repede un maiou nou din geanta din maşină. La modul ideal, i-ar fi plăcut să-şi schimbe şi chiloţii.

Apoi avusese frisoane şi începuse să tremure necontrolat. Asa că Vincent se văzuse nevoit să treacă el la volan. Iar ea stătuse pe scaunul din dreapta, tremurând, îmbrăcată doar în maiou şi chiloţi. Ca în cel mai rău soi de roman poliţist cu accente şovine şi misogine. Bărbatul puternic şi descurcăreţ care o duce pe femeia fragilă în siguranţă. Mina fusese oricum pe jumătate dezbrăcată. Ar fi putut fi un film de Brian De Palma. Ura asta. Ura să fie slabă.

Din fericire, Vincent vorbise tot drumul despre sistemul nervos şi nu încercase nici pe

Putem să...?

să fie macho. îi explicase că tremuratul, precum şi plânsul inexplicabil şi chiar sentimentul de vinovăţie erau reacţii fizice şi psihologice pe care amândoi trebuiau să le ia în calcul ţinând cont de împrejurări. La urma urmei, trecuseră printr-o traumă.

Apoi îi ţinuse de şase ca să poată fugi până în casă fără să fie văzută de nimeni de pe stradă.

Se gândise la Nathalie şi izbucnise brusc într-un plâns cu suspine. Crize de plâns, mai exact. îi spusese lui Vincent despre lucrul de neiertat pe care îl făcuse. Cel mai mare păcat al ei. Cum lăsase dependenţa să-i distrugă familia şi cum îşi părăsise familia. Cum o părăsise pe Nathalie. Propriul copil. Ceva ce o mamă
nu ar trebui să facă niciodată. Şi cum reacţionase
/ ;
Vincent? El vorbise despre atomi.

Se uită din nou la reflexia ei din oglindă. Părul arăta ca al unui skateboarder. Folosise detergent de vase în loc de şampon, ca să se asigure că reuşeşte să
scoată toată murdăria. Asta era soluţia; altfel trebuia
; ’
să se tundă iar.

Vincent nu se arătase dezgustat de ea. Sau de lucrurile ruşinoase pe care i le dezvăluise ea. în schimb, spusese că... Oare ce cuvinte folosise? Că o
ştie.
/

Al naibii Vincent!

Era o idee proastă. Era o idee atât de-al naibii de proastă! Şi mai era şi transpirat. Christer scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse fruntea. Bosse gâfâia, dar părea mult mai optimist decât el în privinţa plimbării. Djurgârden era, desigur, la fel de frumos ca întotdeauna, dar lui Christer îi era greu să-l aprecieze. Zări în depărtare clădirea albă cu

acoperişul de ţiglă portocalie şi grădina luxuriantă.

Trecuse o săptămână de când nu mai fusese aici. Sâmbăta trecută, vizita la restaurantul Ulla Winbladh se încheiase cu un dezastru. Totul începuse atât de bine! îşi luase în sfârşit inima în dinţi să-i spună lui Lasse, şeful de sală, că se cunoşteau. Dar imediat după aceea intrase în panică. Se prefăcuse că primeşte un apel urgent şi plecase în grabă.

Şi acum se întorcea. Ar putea la fel de bine să se arunce de pe o stâncă. Rosti o rugăciune tăcută către o divinitate nespecificată ca Lasse să nu fi făcut legătura şi să nu-şi fi dat seama cine e. Ca să poată s-o ia de la capăt. Da, Doamne sfinte! Dacă l-ar vedea maică-sa acum! I-ar zice vreo două.

Când Bosse recunoscu restaurantul, alergă până la standul de biciclete unde aşteptase ultima dată. Christer presupunea că îşi caută bolul cu apă. Ce tip deştept, Bosse ăsta!

— Poţi să aştepţi aici, spuse el, ciufulind blana câinelui. Nu stau mult.

Intră în restaurant gândindu-se ce să spună. îşi dădea seama că ar fi trebuit să-şi facă un plan. Dar Lasse îl reperă aproape imediat şi făcu imposibilă orice şansă de planificare.

— Aha, zise Lasse, scurt. Tu eşti.

Vocea era lipsită de orice emoţie. Christer se uită în podea. Lucrurile erau deja mai rele decât în cel mai rău scenariu al său.

— Da, păi am vrut să-mi cer scuze, începu el, dregân- du-şi glasul. Pentru data trecută. Am..., am fost un prost. Nu mă sunase nimeni. Dar sunt sigur că ţi-ai dat seama. N-am vrut să fac o scenă.

— Chiar trebuie să-ţi ceri scuze, Christer?

f 7

Christer se uită la el surprins.

— Când ai luat-o la fugă, am înţeles imediat cine eşti. Acelaşi comportament acum, ca şi atunci. Fuga. Am aşteptat multă vreme scuze

Putem să-

?

pentru ceea ce s-a întâmplat atunci, acum 35 de ani. Am avut încredere în tine şi m-ai dezamăgit complet. Mi-a luat mult timp să depăşesc momentul, trebuie să recunosc. Dar până la urmă mi-am dat seama că nu voi primi niciodată scuzele alea. Aşa că am mers mai departe.

Nu asta era direcţia de conversaţie pe care o avusese Christer în minte. El se gândise că o să-şi ceară scuze, că vor râde de cât de penibil se comportase, că-i va dezvălui cine e, că Lasse se va bucura şi că vor vorbi despre amintiri plăcute. Dar ideea asta părea din ce în ce mai mult o utopie. îşi
sterse din nou fruntea cu batista.
/

— Ce s-a întâmplat înainte... Ce vrei să spui? Chiar nu ştiu ce... Am venit aici pentru că am vrut cu adevărat...

Bâjbâi după cuvinte.

— Auzi? Putem vorbi undeva în particular, când nu lucrezi? întrebă el.

Lasse aruncă o privire în restaurant, care începea să se umple cu clienţii veniţi să ia masa de prânz. Unii aşteptau nerăbdători să-i plaseze la mese.

— Nu cred că e necesar, răspunse el, făcându-le semn clienţilor că vine imediat la ei.

— Te rog.

O expresie dureroasă trecu pe faţa lui Lasse pentru o fracţiune de secundă.

Apoi îl privi pe Christer în ochi.

— Bine, răspunse el. Sâmbăta viitoare. Atunci sunt liber. Ora 12 în parcul Vasa. La cafenea. Să nu întârzii.

Un fluture mic trecu prin stomacul respectabil al lui Christer, un fluture de care mama lui s-ar fi îngrozit. Se uită după Lasse, care dispăru pentru a se ocupa de clienţi. Apoi Christer ieşi la Bosse şi porniră înapoi spre oraş. Fluturele rămase acolo tot drumul.

Vincent împrăştiase pe masa din bucătărie

Putem să-l
ajutăm?

diferitele părţi din ediţia de duminică a ziarului *Dagens Nyheter.* Era încă îmbrăcat în halat şi nu se putea concentra asupra titlurilor. Fusese complet lipsit de energie tot weekendul. Gândurile i se tot întorceau la momentul în care el şi Mina se târâseră prin conductă. Nu fusese sigur că o să mai iasă de acolo. Singura modalitate de a nu intra în panică totală în întuneric fusese să-şi reprime emoţiile mai mult decât o făcuse vreodată. îşi închisese acea parte a creierului. Devenise un robot. Dar după aceea sentimentele reveniseră, toate odată.

Nu tremurase ca Mina în maşină. Pe de altă parte, conştientizarea faptului că ar fi putut de fapt să moară în canalul de scurgere revenea des. Gândul că la capătul conductei nu era ieşirea şi că puteau fi prinşi fără scăpare în subteran nu voia să-l slăbească. Şi de fiecare dată când apărea, începea să plângă necontrolat. Din fericire, până acum reuşise să evite să plângă în faţa familiei sale.

Presupunea că epuizarea resimţită era un mecanism de apărare. Corpul său împărţea trauma în ritmul său. Vineri, intrarea în secţia de poliţie şi discuţia cu Gustav merseseră bine, dar după aceea îl cuprinsese o mare oboseală. Acum încerca să-şi ajute corpul să facă faţă traumei, activându-şi din nou gândirea raţională, măcar puţin. Suflă în cafea. Bătrâna lor cafetieră fusese repusă în funcţiune, iar cafeaua era la fel de fierbinte cum îşi amintea.

Un bun început ar fi fost să treacă în revistă ce găsiseră în ultimele săptămâni. în primul şi în primul rând, cei patru copii ucişi. Amplasaţi conform *Knight's tour,* o problemă clasică de şah, de către fostul lider de cult şi maestru de şah John Wennhagen. Copii ucişi, potrivit celor dezvăluite de Gustav în arest, pentru a-i scuti de suferinţele pământeşti.

Totul este suferinţă, durerea purifică.

O filosofie de viaţă atât de înrădăcinată în

John Wennhagen, încât acesta o codificase în programul Epicura şi în problema de şah. Şi prin asta John închisese un fel de cerc, după presupunerile lui Vincent. Tresări. Era o nebunie. Chiar şi pentru el, căruia în mod normal îi plăceau tiparele. Dar exista o limită.

Se uită prin bucătărie, încercând să găsească o cale de întoarcere la un fel de normalitate. Aston iesise

deja la o plimbare cu bicicleta, până nu se încălzea prea tare afară, iar Benjamin făcea ceva cu acţiunile de la bursă în camera lui. Rebecka însă stătea încă la masa de mic-dejun şi începuse să citească ziarul de dimineaţă. îi plăcea că pe copii nu-i deranja să citească din când în când o revistă pe suport de hârtie. îl bucura foşnetul care se auzea când Rebecka

întorcea pagina. în orice caz, n-avea de gând să-i arate şi ei asta, fiindcă atunci probabil ar fi fost ultima dată când o vedea citind un ziar. Relaţia lor nu era cea mai simplă în acest moment.

Totul este suferinţă, durerea purifică.

Dezgustător. Iar poliţia tot nu-l prinsese pe John. Era încă acolo, undeva. John Wennhagen ar fi putut-o lua de la capăt în orice moment.

Nu era încă sah-mat.

Maria se afla în garaj şi sorta mai multe comenzi pe care le primise pentru figurine din ceramică şi panouri din lemn pictate manual. Afacerea îi mergea atât de bine, încât nu-i mai încăpeau toate lucrurile în sufragerie. în mod clar, Maria şi Kevin înţeleseseră ceva despre semenii lor, ceva ce Vincent nu va înţelege niciodată.

Kevin.

Trecuse ceva vreme de când nu mai auzise nimic de *coach*-ul de antreprenoriat al Măriei. Cel puţin nu în asa măsură încât să fi observat ceva. Pe de altă

Putem să-l
părte?

Maria stătea deseori absorbită de telefonul mobil, cu un zâmbet permanent pe faţă. Asta, în rarele dăti când era acasă.

îi văzu telefonul mobil pe masa din bucătărie, îl luă şi îl întoarse. Nu-i spusese niciodată Măriei despre ce se întâmplase între el şi Ulrika în urmă cu două veri. Poate că nu era bine să spui mereu chiar totul.

Poate că nici el, şi nici Maria n-o făceau.

7 /

Gândurile i se întoarseră la John Wennhagen. Părea să facă totul cu precizie matematică. Şi, evident, îi plăcea să arate cât de inteligent e. Oare întorcându- se la trecutul lui şi-ar fi putut da seama unde se ascunde?

Un alt lucru pe care trebuia să-l afle era *de ce* comisese John atrocităţile alea. De ce ucisese patru copii nevinovaţi. Vincent nu înţelegea ce putea să-l determine să facă aşa ceva. Un om care, cel puţin până la momentul acela, funcţionase aparent perfect normal. în spatele faptelor, trebuia să existe o convingere aproape fanatică sau o ură orbitoare.

O convingere care cel mai probabil nu se va atenua doar din cauza faptului că fusese foarte aproape de a fi prins. John ar fi probabil mai atent pe viitor.

Vincent sorbi din cafea şi se uită la telefonul din

mână. Maria detesta tot ceea ce înseamnă tehnologie şi nu se deranjase să înveţe cum să configureze recunoaşterea facială pentru a debloca telefonul. Din reflex se întrebă ce PIN ar putea avea. Probabil că alesese unul uşor. Cele mai frecvente coduri PIN din

patru cifre din lume erau 1234, 1111 şi 0000. Nu le-ar

fi ruşine oamenilor! Probabil că Maria se străduise

/

puţin mai mult de atât, fie şi numai pentru a evita un comentariu acid din partea lui. Dar

Putem să-?

probabil că nu se străduise nici chiar atât încât codul să nu fie uşor de reţinut. Apăsă numărul 1. Apoi încercă cu 00. După aceea apăsă numărul 4, pentru că era chiar sub 1. Telefonul se deblocă.

Concomitent, pe ecran apăru o notificare că avea un SMS nou de la Kevin. Degetul mare al lui Vincent trecu peste simbolul mesajului. Cu o singură atingere, avea acces la tot ceea ce soţia sa şi Kevin îşi scriseseră unul altuia. Dacă voia, putea să-i verifice şi Messengerul, şi WhatsAppul înainte să se întoarcă ea.

Dar. Dar, dar, dar. El o rugase să-l creadă pe cuvânt cu privire la Mina. Ce fel de om era el dacă nu făcea la fel, dacă nu avea încredere în cuvântul soţiei sale?

— Ce faci cu telefonul Măriei? întrebă Rebecka, ridicându-şi privirea din ziar.

— Nimic, spuse el, lăsând telefonul pe masă. Absolut nimic.

De fapt, n-o întrebase direct pe Maria despre Kevin. Poate că dăduse de înţeles. Insinuase. Ceea ce, desigur, ea avea tot dreptul să ignore. Dar dacă se hotăra să pună întrebarea, trebuia să creadă că îi va spune adevărul. Orice altceva ar fi fost devastator pentru relaţia lor.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Maria veni chiar atunci din garaj, cu o cutie de carton în braţe. îi aruncă o privire greu de interpretat.

— Ce e? întrebă ea. Pari că te gândeşti la ceva.

Vincent deschise gura şi apoi o închise.

— Nu, deloc. Dar cred că ar trebui să ai o parolă mai bună pe telefon.

Nathalie se întorsese la centrul de conferinţe Epicura după ce luase banii de la tatăl ei

Putem să...?

vinerea trecută. Nu la ferma de cai unde stătuse în ultima vreme; Ines o dusese la Nova. La început, Nathalie fusese dezamăgită, fiindcă ajutase la renovarea fermei de cai şi la înfrumuseţarea ei. începuse să se simtă ca acasă acolo. însă centrul de conferinţe al Novei era un lux adevărat în comparaţie cu ferma de cai ponosită, aşa că nu se plângea. Simţea că e ca o recompensă să poată sta acolo. Şi cu cât se gândea mai mult, cu atât mai tare îşi dădea seama că poate exact asta era. La urma urmei, dovedise că era una de-a lor.

Seara, la întoarcere, după ce se spălase pe dinţi, găsi pe pat o bocceluţă de pânză. Deasupra era un bilet.

Schimbă-te şi vino în aulă

/bunica

Nathalie desfăcu bocceluţa. Era o rochie-sac, la fel ca aceea cu care o văzuse odată pe Ines îmbrăcată. Poate că era un fel de pijama? La urma urmei, era destul de târziu. Dar părea... mai frumoasă, cumva. îşi dădu jos pantalonii şi tricoul şi îmbrăcă rochia. Se simţea curată. Importantă. Ca şi cum era pe cale să se întâmple ceva măreţ.

Nu era sigură unde se află aula, aşa că îi luă câteva minute să se orienteze prin complex. Dar în cele din urmă ajunse într-o cameră mare şi albă.

Ines era în picioare în mijlocul sălii, lângă un morman de saltele şi pături. Aproximativ zece persoane stăteau în semicerc în spatele ei. Nathalie îi recunoscu pe unii, dar cei mai mulţi dintre ei erau noi. Nu-l zări pe niciunul dintre prietenii ei de la ferma de cai. Nimeni cu bandaj la mâini.

Putem să...?

— Bun-venit, Nathalie! exclamă Ines solemnă, fluturând din braţe. Azi e o zi specială. Eşti deja una de-a noastră şi a venit vremea să schimbi pielea. Aceasta este ziua în care vei ieşi din carapacea moartă a vechii tale vieţi irosite şi vei intra într-una nouă. O viaţă împlinită şi viu colorată. Când vei privi înapoi la această zi, o vei vedea ca pe ziua în care te-ai născut cu adevărat.

Nathalie habar nu avea ce să răspundă. Dar părea ceva important. Vedea stele verzi cu coada ochilor, aşa cum se întâmpla de obicei de câteva zile. Din cauza asta, bunica părea că sclipeşte.

— Mulţumesc, răspunse Nathalie cu voce joasă. Mi- ar plăcea să fiu viu colorată ca tine.

Ines zâmbi larg, o luă de mână şi o conduse spre grămada de saltele. Se aşezară.

— M-ai auzit citându-l de mai multe ori pe marele nostru lider John Wennhagen, continuă Ines. Totul este suferinţă, durerea purifică. Dar nu ţi-am explicat pe îndelete ce înseamnă asta. Prima parte este din budism. Atunci când spun că totul este suferinţă, budiştii se referă la faptul că suferim inutil, din cauza poftelor şi a dorinţelor noastre. Vrem să cumpărăm lucruri pe care nu ni le putem permite. Credem că mutarea într-o casă mai mare şi mai frumoasă ne va face fericiţi. Ceilalţi de pe Instagram au vieţi mai distractive decât noi. Fiecare vis nerealist, fiecare lucru pe care ni-l dorim şi de care nu avem nevoie creează suferinţă. Budiştii cred că, pentru a scăpa de suferinţă, trebuie să scăpăm de dorinţe. Are sens ce ţi-am spus până acum?

Nathalie încuviinţă. Ziceai că e una dintre prelegerile Novei. Parcă fusese la una dintre ele la un moment dat, nu? I se părea că trecuse o veşnicie de atunci.

— Aici facem acest lucru creând perspectivă, îi

Putem să-l?

explică bunica ei. Sau, aşa cum spune John, durerea purifică. Tu ştii deja pe pielea ta ce înseamnă asta. Dar care crezi că a fost cea mai dureroasă experienţă din viata ta?

t

Ce să aleagă? Cândva, ar fi putut spune că a fost prima dată când gărzile de corp ale lui taică-su au speriat un tip de care era interesată. Sau când şi-a rupt piciorul la skateboarding. Sau când şi-a dat seama ce însemna faptul că mama ei era moartă. Dar acum? Ridică din umeri.

— A fost când te-ai născut, continuă Ines. înainte de asta, în lumea ta durerea nu exista. Erai în siguranţă, la căldură, îngrijită, şi nu ştiai nimic altceva. Dar brusc, de nicăieri, ai trăit ore întregi în care ai fost înghesuită într-un canal strâmt, presată puternic din toate părţile, pentru a ieşi apoi într-o lume de lumină, frig şi mirosuri necunoscute, în care nu mai auzeai bătăile inimii mamei tale. Oribil. Şi nu aveai cu ce să

t

compari, nu aveai cum să găseşti un sens pentru experienţa ta. Nimic nu se poate compara cu acea primă durere. Aşa că noi recreăm acea amintire. Pentru a te ajuta să înţelegi cine eşti cu adevărat. Tu, Nathalie, te vei naşte din nou. Te rog să te dezbraci.

Maria stătea pe jos în sufragerie şi împacheta figurine din ceramică. Vincent nu prea ştia cum trecuse weekendul, de două zile umbla ametit de colo-

T *t*

colo, fără să facă nimic important. Era 10:30, duminică seara, iar amurgul dădea figurinelor din ceramică trăsături uşor magice. în razele aurii ale serii, nu mai păreau atât de nebuneşti. Vincent se uită la soţia sa. Avea un mic zâmbet pe buze şi obrajii uşor îmbujoraţi. Şi chiar părea să cânte încet, pentru ea.

— *Iubirea mea va arde, la fel de strălucitoare ca o stea în noapte, fredona ea încet.*

Putem să...?

Trebuia să întrebe pe cineva unde dispăruse soţia lui şi cine era femeia care stătea acolo, pe podea. Din păcate, asta nu mai era adevărat.

— Iubito, începu el. Trebuie să vorbim. Despre Kevin.

— Dar ce mă tot baţi la cap! ripostă Maria, închizând o cutie colorată cu gust, în nuanţe de roz şi verde- lime.

Se întoarse şi îl privi.

— Ce-ar fi să vorbim despre Mina aia, mai bine? Pare mult mai important.

— Te rog să termini, replică Vincent gesticulând. Aminteşte-ţi ce-a spus terapeutul. Totul e doar în capul tău. Şi dacă dai vina pe mine, nu se schimbă nimic. Vreau în continuare să vorbim despre Kevin.

— Da, măcar el nu e atât de dificil ca tine, mormăi Maria.

Îl zări pe Benjamin şi îşi întrerupse şirul gândurilor. Benjamin ţinea în mână un iPad despre care Vincent presupunea că arată ultimele cifre de la bursă şi era foarte încruntat. în mod evident, niciuna

dintre investiţiile sale nu atinsese performanţele la care se aşteptase.

— Tată, ai o secundă?

Maria strânse din buze şi începu să împacheteze ostentativ o nouă figurină din ceramică.

— Poate să mai aştepte puţin? întrebă Vincent. Maria şi cu mine vorbim despre Ke... despre compania ei.

Dar ceva din limbajul corporal al băiatului îl făcu să reacţioneze. Orice ar fi fost, nu părea că mai poate aştepta. Benjamin întoarse iPadul astfel încât Vincent să poată vedea ecranul. Nu arăta niciun fel de cotaţii bursiere, ci site-ul Epicura.

Vincent trase cu coada ochiului spre camera fiului său, ridicând din sprâncene şi apoi două degete, într-o întrebare fără cuvinte. Două

Putem să...?

minute. Avea nevoie de două minute. Benjamin aprobă scurt din cap şi dispăru în camera lui.

— Maria, reluă el. Indiferent ce se întâmplă, vreau să stii un lucru. Poti să te uiti la mine când vorbesc cu tine?

Maria îşi ridică privirea din cutie. Ochii ei erau plini de reproşuri şi furie, dar şi de lacrimi şi tristeţe.

— Vreau să fii fericită. îmi pare rău dacă pun prea multe întrebări. O fac fiindcă vreau să înţeleg. Dar singurul lucru care contează e să fii..., dacă nu fericită, atunci măcar bine. Nimic altceva nu mai contează. OK?

Maria îl privi lung. Apoi încuviinţă încet.

— Bine, încheie el. Acum trebuie să fiu tatăl unui copil de 21 de ani.

Intră în camera lui Benjamin şi închise uşa în urma lui. Benjamin se asezase la birou şi se holba la iPad.

— Care-i urgenţa? întrebă Vincent, aşezându-se pe pat, care de data asta era strâns.

Şi nu cu tehnica obişnuită de a întinde cuvertura peste tot ce ar putea fi pe pat, ci aranjat pe bune. Vincent era cât pe ce să întrebe dacă ar trebui să fie îngrijorat, când observă cât de palid era Benjamin.

— Nu ştiu, răspunse Benjamin, dând din cap spre ecran. E doar un... sentiment. Am de-a face cu numere şi statistici pe piaţa bursieră toată ziua. Evaluarea riscurilor şi a probabilităţilor şi luarea deciziilor de investiţii fără a dispune de toate informaţiile necesare. La început, am citit multe cărţi. Aşa cum spune David Tennant în *Doctor Who,* cărţile sunt cea mai bună armă din lume.

— Nu ştiam că te uiti la *Doctor Who.*

Benjamin se holbă la el.

— Sunt fiul tău. De ce naiba nu m-as uita? Iar

Putem David Sa...?

Tennant e cel mai bun actor pe care l-a avut serialul, ştii şi tu. Dar nu despre asta am vrut să vorbesc. Oare ce ziceam... Da. Deciziile mele de investiţii. De multe ori trebuie să mă bazez pe intuiţie. Am încredere că subconştientul meu captează tipare pe care nu apucă să le comunice conştientului şi atunci îmi dă doar un sentiment că ceva e corect sau nu.

Vincent zâmbi. Pe zi ce trecea, Benjamin semăna din ce în ce mai mult cu el. Nu că ar fi fost un lucru pe care şi-l dorea pentru fiul său. Departe de asta. însă, ca tată, nu putea să nu se simtă extrem de mândru de abilităţile analitice ale lui Benjamin.

— Exact aşa funcţionează, răspunse Vincent. îţi poţi antrena subconştientul să ia decizii complicate mai repede decât dacă ar trebui să gândeşti. Bineînţeles, lucrul ăsta presupune să te afli în mod regulat într-o situaţie similară şi să primeşti feedback imediat, pentru a afla dacă decizia pe care ai luat-o a fost corectă sau nu. Din păcate, există probabil atât de multe variabile necunoscute, mai ales pe piaţa bursieră, încât majoritatea tiparelor pe care crezi că le vezi sunt de fapt iluzii. Dar bănuiesc că nu m-ai chemat aici ca să vorbim despre investiţiile tale în acţiuni, nu?

Benjamin dădu din cap şi arătă spre ecranul cu site-ul Epicura.

— încerc să spun că nu mi se pare OK ce am găsit. Totul se potriveşte perfect, desigur. Ţi-ai dat seama că toate crimele se potriveau cu poziţiile dintr-un *Knight's tour* de pe o tablă de şah. Aceleaşi poziţii ne- au condus la cinci cuvinte şi un mesaj ascuns de la tatăl Novei. Care este un fost maestru de sah. Totul se potriveşte. Şi totuşi... instinctul meu nu m-ar lăsa să investesc în asta la bursă.

Putem să...?

Dar atunci nu ştiu..., începu Vincent, după care se opri.

îşi dădu seama ce spusese Benjamin. Simţi cum îngheaţă când realiză ce greşeală făcuse. Cinci crime. Cinci cuvinte. Concluzia lor nu fusese greşită. Doar că se oprise prea devreme din căutat. Nu trebuiau să fie cinci.

îi pusese să urmărească criminalul greşit.

Nu putea să respire. Presiunea era prea mare din toate părţile ca să se poată zbate. Nu-şi mai putea mişca mâinile şi picioarele, nici măcar nu mai ştia ce înseamnă sus şi jos. Ştia doar că era întuneric şi că oxigenul se terminase.

Ines o înfăşurase mai întâi în pături, ca pe o sarma. Până atunci, Nathalie mai mult chicotise, pentru că toată chestia i se părea cam prostească. Apoi bunica ei îi explicase că trebuie să se întindă pe trei saltele. Celelalte vor fi aşezate peste ea, astfel încât să fie prinsă între ele. Ca un hamburger uman, se gândise Nathalie. Sau un hotdog.

Tot ce trebuia să facă era să se rostogolească din saltele şi pături, simbolizând renaşterea ei. Nu prea înţelegea ce rost avea. Dar nu putu să opună rezistentă.

t

Ceea ce Ines omisese să-i spună era că, după ce Nathalie era prinsă între saltele, toţi ceilalţi din cameră se vor aşeza deasupra. Aşa că acum zece corpuri adulte începuseră s-o împingă în jos, în saltele.

Se întâmplase repede şi aproape că îi stoarseră aerul din ea. Toată oboseala şi ameţeala dispăruseră, în schimb întreaga ei fiinţă era plină de adrenalină. Umplutura saltelelor distribuia o parte din greutate, dar tot simţea că va fi strivită şi va muri. De-a binelea.

t *t*

îşi dădu seama că s-ar putea chiar sufoca acolo, între saltele. Nu avea suficient aer ca să ţipe şi, oricum, cine ar fi auzit-o? Nu-şi putea pierde cunoştinţa, indiferent de situatie.

t *t ′* *>*

Putem să...?

Măcar să fi putut să-şi elibereze mâinile şi să sape pentru a ieşi, dar păturile înfăşurate în jurul ei făceau imposibilă orice astfel de mişcare. Lumina dispăruse când saltelele fuseseră puse una peste alta, aşa că nu vedea nimic.

Îi era greu să îşi dea seama unde se termina corpul ei şi unde începeau păturile. Tot ce putea face era să-şi răsucească trupul înainte şi înapoi, sperând că era suficient ca să se mişte, milimetru cu milimetru. Cel puţin aşa credea ea, că îşi răsuceşte corpul, dar nu era sigură.

Ines spusese ceva despre faptul că va afla cine e acolo, între saltele. Dar chiar în momentul ăsta era doar un sentiment. Gândurile concrete dispăruseră în căldură şi întuneric. Sentimentul era panica. Dar şi... resemnarea.

Adrenalina nu mai era suficientă.

Avea mult prea puţină energie.

Şi nu avea aer.

Inspira acelaşi aer pe care îl expira. Când reuşea să inspire, plămânii îi erau presaţi din cauza greutăţii care o strângea. Era pe punctul de a adormi. Somnul încerca să o ia de acolo, să o facă să se relaxeze. Să renunţe. Şi poate că aşa ar fi fost în regulă. Fiindcă de cele mai multe ori renunţa, nu-i asa? Când venea vorba despre şcoală şi prieteni, nu era niciodată cea care lua iniţiativa. Doar se lăsa purtată de curent. De ce să lupte? Viaţa era oricum destul de grea. Aşa că poate că nu conta dacă renunţa şi acum. O astfel de persoană era ea?

Nu stia.

Dar nu i se părea în regulă.

Pentru că ea era..., era Nathalie. Nathalie, care locuia în Ostermalm împreună cu tatăl ei şi

Putem să-?

provenea dintr-o familie complet dezorganizată, dar care plănuia să devină ofiţer de poliţie când va creşte mare. Nathalie, care avea gărzi de corp în viaţa de zi cu zi şi care reuşise totuşi, pentru scurt timp, să aibă un iubit secret la scoală, fără să afle taică-su. Toate astea fuseseră înainte, dar... tot ea fusese. Mai presus de toate, era Nathalie care ştia că durerea purifică. Că treci prin ea. Sigur, uneori mai renunţa. Dar cine nu făcea asa?

Căuta contururile corpului ei, încercând să-şi dea seama unde începe şi unde se termină printre pături. Nu era uşor, gândurile îi zvâcneau înainte şi înapoi, dar refuza să cedeze. Şi, în cele din urmă, reuşi să identifice conturul. Erau picioarele ei, stomacul, sânii. Mâinile, braţele, spatele, gâtul, capul.

Acolo era Nathalie.

Care trebuia să iasă de acolo.

Nimic altceva nu mai conta. Nici ce credea taică- su, nici ce făcea bunica ei, nici prietenii de la şcoală, nimic nu mai conta.

Un singur lucru conta cu adevărat.

Ea era Nathalie şi trebuia să iasă de acolo.

Undeva găsi o putere pe care nu ştia că o are.

Ţipa de furie în întuneric. Păturile se umeziră pe buzele ei. Şi se răsuci. Simţi că se mişcă. Tipă şi se răsuci din nou. Se mută din loc. Trebuia să reuşească.

Trebuia să câştige.

De afară se auzea un sunet înfundat, ca nişte voci agitate care se certau între ele. Cel puţin exista un „afară”. Un exterior, un „afară” la care trebuia să ajungă.

O fărâmă de lumină în întuneric, chiar deasupra capului ei. Un gol în saltele. Asta

Putem să-l?

înseamna că intra aer. încercă să-şi umple plămânii, dar presiunea asupra corpului ei era prea mare. Dar tot încercă. Deschiderea era chiar acolo.

Prin deschizătură se auzi o voce, mai clară acum.

— Ti-ai ieşit din minţi, avem nevoie de ea! Ai uitat

de ce se află aici?

Nathalie mârâi printre dinţii încleştaţi şi se mai

răsuci o dată. Nasul şi jumătate din faţă îi ieşiră prin deschizătură. Se gândea să-i înjure. Dar era dincolo de astfel de gânduri raţionale. Era doar emoţie, doar furie. îşi folosi ultimele puteri pentru a izbucni într- un urlet primar care nu se mai termina.

Presiunea asupra corpului se atenuă.

Căzu pe podeaua rece de beton. Cineva se aşează lângă ea şi îi luă capul în poală. Cineva îi mângâie obrazul, îi oferi dragoste. îi arătă că totul e în regulă. Deschise uşor ochii şi o privi pe Nova.

— îmi pare rău, zise Nova cu blândeţe. Nu ştiam că Ines o să-ţi facă asa ceva. Dacă as fi ştiut, i-as fi

interzis. Nu vreau să te pun în pericol.

Nathalie respiră adânc, simţind cum oxigenul i se răspândeşte în plămâni şi în sânge. Ochii îi lăcrimau în lumina orbitoare a camerei. Era în viată. Nou-

născută, într-o lume pe care până atunci o luase doar ca pe ceva de la sine înţeles. Oh, era foarte, foarte vie. Ce naivă fusese înainte! Dar acum nu mai era cazul.

— E OK, răspunse ea tuşind.

Pentru că bunica avusese dreptate. în sfârşit ştia cine e. Era Nathalie. Nathalie care, în acest moment, era iubită şi ocrotită. Primită de cineva căruia îi păsa de ea, care de data asta n-o va părăsi.

Putem să-i?

Şi asta era *singurul* lucru care conta.

— Mi-aş dori să fi avut mai mult timp, dar din păcate s-a terminat, adăugă Nova. E timpul să ştii adevărul despre mama ta.

Lui Vincent îi venea să-şi dea palme. Legătura cu tatăl Novei fusese atât de bine ascunsă, încât, atunci când o găsiseră, fusese mulţumit de ea. Şi totuşi, în urmă cu exact două săptămâni, la sediul poliţiei, explicase indiciul corect. Fără să-l înţeleagă.

Ar fi vrut să dea vina pe faptul că se grăbeau, că erau în joc vieţile copiilor. Dar asta nu era o scuză. El era totuşi *The Maşter Mentalist.* N-avea voie să facă

t

astfel de greşeli. Dacă avea de gând să înceapă să fie uman, trebuia să-şi găsească alt moment.

Vincent se duse şi îşi luă agenda din birou.

În drum spre camera lui Benjamin, trecu pe lângă Maria, care se apucase să împacheteze săpunuri. Sufrageria căpătase un miros inconfundabil de lavandă.

Nu îşi ridică privirea când trecu pe lângă ea.

— Ai spus cinci crime, reluă când se întoarse. Şi cinci cuvinte.

— Da, citatul e complet prin ultima crimă, cea pe care ai împiedicat-o. *Totul este suferinţă, durerea purifică.* Există chiar şi un punct după.

Vincent răsfoi carneţelul până când găsi începutul *Knight's* towr-ului său. Pentru cei neiniţiaţi, probabil că părea cel mai ciudat model de broderie din lume. Numai că modelul ăla era o prestaţie matematică în sine.

Nu era de ajuns că *Knight's tour* fusese o provocare încă de la început. Acum, Vincent îşi dăduse seama că versiunea ucigaşului avea probabil şi ceea ce se numea „proprietăţi matematice magice”.

Matematica din ea era un plus de frumuseţe şi însemna că *Knight's tour-ul* ucigaşului era simetric. Calul se deplasa în aşa fel încât mutările din partea stângă a tablei de şah să se

perfecte în mutările din partea dreaptă, într-un model de regularitate şi armonie aproape perfect. Un astfel de model era extrem de complicat de creat. El găsise doar primii zece paşi.

Din punct de vedere psihologic, însemna că ucigaşul nu numai că îşi lăsa comportamentul să fie guvernat de reguli stricte, dar şi că aceste reguli trebuiau să fie guvernate şi de reguli proprii. Bănuia că
ucigaşul avea o nevoie atât de mare de
control, încât lua medicamente.

— Tată? Alo? Unde ai dispărut în capul tău? Vorbeam de cinci crime.

Vincent clipi frenetic pentru a reveni la realitate.

— Corect, răspunse el. Doar că n-au fost niciodată cinci crime. N-am aflat niciodată numărul exact. Eu am constatat că e loc pentru maximum opt crime, având în vedere înjumătăţirea perioadei dintre ele. Asta nu însemna neapărat că vor fi opt, ci doar că există un plafon. Am sperat să fie mai puţine, desigur. Wilma ar fi fost a cincea. Şi, din moment ce am găsit o propoziţie completă formată din cinci cuvinte, totul sugera că Wilma e ultima.

— Deci..., în cazul în care poate nu sunt doar cinci. Opt crime ar însemna şi opt poziţii pe hartă.

Vincent aprobă dând din cap.

— Opt poziţii pe hartă. Şi opt cuvinte în text.

Benjamin afişă pe calculator textul programului
Epicura, unde alinie propoziţiile într-o grilă de opt rânduri a câte opt cuvinte.

— Nu ne-am uitat niciodată peste ultimele trei, adăugă Vincent. Pentru că am crezut că s-a terminat.

— Şi în cazul ăsta, unde se duce piesa de joc după a cincea poziţie de pe tabla de şah?

Putem să-

întreabă Benjamin. După Wilma?

Vincent îşi drese glasul şi citi din caiet:

— După poziţia h5 şi cuvântul „purifică”, avem... g7. Alături de rândul de sus, lângă ultimul pătrat.

Benjamin însemnă cuvintele corespunzătoare din text.

— Apoi e8 şi apoi f6.

— La naiba! exclamă Benjamin, dându-se la o parte pentru ca Vincent să poată vedea ecranul.

în text erau îngroşate încă trei cuvinte.

îndrep- epicurian pentru o nouă lume este acelaşi tarul

ca în vremurile de de- doar o nelinişti

mult:

trecând aido unei co devine stea. Rapid

ma mete

pe nesim Viata linis- este viata care

ţite. tită

Evită precaut tot ce durerea. Nu

pro

voacă

dori nimic. O viată rara dorin este

ţe

Putem să,...? viață eliberată de orice sufe rință, care, As m îți permite sa savu rezi împli nirea, ating i

S
l

— *în ordinea pe care ai dat-o, iese o nouă stea, zise Benjamin. Totul este suferinţă,*

îț i

durerea purifică. O nouă stea.

o

Vincent simţi cum îl cuprinde o uşoară ameţeală şi se apucă de marginea patului cu ambele mâini.

Stia foarte bine cum se numeşte în latină „o nouă stea”. Şi bănuia că ştie şi Benjamin.

— Mesajul nu este de la John, murmură Vincent.

în plus, cu doar o săptămână în urmă, o auzise la televizor explicând că îşi trăieşte viaţa ca pe o cale hamiltoniană şi asa nu vizitează niciodată acelaşi punct de două ori. Şi ce era un *Knight's tour* dacă nu chiar un astfel de drum?

Bărbatul mai în vârstă cu care vorbise în arest îi explicase direct. Steaua noastră călăuzitoare, spusese el. Cineva care a trăit cu durerea fizică. Vincent nu ascultase. Acum era nevoit s-o spună cu voce tare, ca să se audă, ca să facă acele cuvinte adevărate. Dar trebui să se controleze ca să nu ţipe de-a dreptul când deschise gura.

— O nouă stea, zise el. Stella Nova.

Benjamin părea şi mai palid, dacă se putea.

— Nova a fost tot timpul.

A SAS EA SAPTAMANA

Putem să...?

Mi-a luat mai mult timp să îl găsesc pe Vincent pe una dintre băncile de lângă fântâna din Kungsträdgården. Fântâna avea un bazin puţin adânc, în care pluteau la suprafaţă flori căzute din copacii din jur, laolaltă cu ambalaje de îngheţată şi şerveţele aruncate. Oricât de mult încercau serviciile de salubritate ale oraşului să păstreze fântâna curată, era o bătălie pierdută. Bănuia că pe fundul apei era şi câte o seringă din loc în loc. Cu toate astea, Kungsträdgården era un loc frumos. Mai presus de toate, era umbră pe băncile de sub copaci.

Lemnul porţiunii de bancă de lângă Vincent era uşor mai închis la culoare decât restul băncilor şi mirosea uşor a antiseptic. Probabil că ştersese chiar înainte de sosirea ei. El, oricum, nu comentă nimic. Era îmbrăcat cu o cămaşă cu mânecă scurtă cu meduze pe ea şi pantaloni scurţi. Arăta ca un turist.

— Ţi-ai schimbat stilul? întrebă ea surprinsă şi se aşează. Aveam impresia că ziceai că nu eşti genul care umblă în pantaloni scurţi.

— Conducta aia prin care ne-am târât m-a făcut să- mi reconsider alegerile vestimentare. Simţeam că am nevoie de ceva mai... lejer. M-am săturat de lucruri strâmte pentru... o perioadă destul de lungă. Dar ce, nu-ţi place cămaşa? Poate că ai dreptate.

îndreptă degetul spre imprimeul cu meduze de pe piept.

— Poate că n-a fost una dintre cele mai bune idei ale mele. Ar trebui să-ţi urmez exemplul, să mă îmbrac în maiou.

— Categoric nu! Bărbaţii n-au voie să poarte maiouri în oraş. în plus, îţi stă bine cu puţin stil şi maniere.

Vincent o privi.

Putem să...?

— Ce noroc că ai adăugat ultima parte! Altfel ar fi trebuit să dezvălui că am curăţat băncuţa cu apă din rantana.

Mina rezistă impulsului de a se ridica în picioare. Trebuie să fi glumit. N-ar face niciodată aşa ceva. Nu? Efortul de a rămâne aşezată pe bancă o făcu să transpire la subraţ. Cel mai rău lucru pe care îl ştia. Abia când văzu că pubela de lângă banca alăturată era plină de şerveţele umede, începu să respire din nou normal.

— Şi despre ce voiai să vorbim? întrebă ea, încercând să pară nepăsătoare, dar eşuând total.

Colţurile gurii lui Vincent se zbăteau uşor. Oh, o să-i arate ea! Chestia aia cu apa din fântână necesita în mod absolut răzbunare. Va veni când o să se aştepte cel mai puţin.

— Ar fi trebuit poate să te sun aseară, răspunse el, devenind imediat serios. Dar era prea târziu. Şi probabil că oricum n-am fi putut face nimic atunci.

— Sincer, nu ştiu despre ce vorbeşti. Ai găsit iar un model Lego pe malul apei? De asta suntem aici, lângă fantana?

Vincent dădu din cap şi începu să scotocească prin geantă.

— Discursul Novei despre apă a fost o pistă falsă. A fost o idee pe care a plantat-o ca să vă facă să vă irosiţi energia pe piste greşite. E vina mea. Am făcut o greşeală teribilă.

Scoase o bucată de hârtie împăturită şi i-o întinse.

— Stii citatul ăla ascuns al tatălui Novei, cel din textul programului Epicura? Noi am presupus că el e criminalul, doar fiindcă el a scris textul.

— Şi?

Putem să...?

Am încheiat căutarea prea devreme. Mai era ceva. Apropo, nu cred că John a scris textul ăsta. A fost doar o altă pistă falsă. *Misdirection*, aşa cum se numeşte în limbajul magiei.

Mina despături hârtia. Era textul programului Epicura, cu cuvintele împărţite în 64 de căsuţe, iar opt cuvinte erau evidenţiate.

— Noi am citit doar primele cinci cuvinte din *Knight's tour,* îi explică el. Până la răpirea Wilmei. Dar ar trebui să fie opt cuvinte ca să fie complet.

— Da, ai spus că ucigaşul n-ar reuşi decât opt mutări, având în vedere intervalul tot mai scurt dintre ele, încuviinţă Mina.

Vincent arătă cu degetul ultimele trei cuvinte.

— O... nouă... stea.

Mina avu nevoie de o secundă. Apoi înţelese.

— Nova, zise ea, privindu-l fix pe Vincent.

— Nova, exact, îi confirmă el suspiciunile. Ea e creierul din spatele întregii afaceri.

Din cealaltă parte a fântânii se auzi un urlet de dezamăgire, când un părinte prinse în ultimul moment un copil care era pe punctul de a intra în apă.

— Nu doar Nova, adăugă Mina. A avut toată Epicura să o ajute.

Vincent aprobă.

— Probabil că nu toţi cei de acolo sunt implicaţi. Majoritatea celor care s-au alăturat probabil că n-au făcut nimic mai rău decât să-i doneze bani. Dar probabil că are un cerc restrâns. Aş zice că sunt persoanele pe care le-aţi avut în arest de la eliberarea Wilmei. Nu e de mirare că nu vorbesc. Sunt oameni care au fost alături de Nova încă de la început. Au încredere în ea, asa cum are şi ea încredere în ei să facă tot ce are ea nevoie.

Mina se făcu mică pe bancă. Cercul restrâns al Novei. Auzise asta de la persoane mult prea apropiate.

Putem să...?

ca mama mea. Ca Ines.

Dar Ines nu fusese cu ceilalţi la ferma de cai când o găsiseră pe Wilma. Exista o şansă să nu fi ştiut. Chiar dacă acea şansă era microscopică.

— Era cât pe ce s-o prindem, adăugă Mina. La grajduri. Probabil că în maşină era Nova, când noi credeam că e John. La naiba! Şi ce facem acum? Mergem la centrul de conferinţe Epicura şi-o săltăm?

— Nu cred că mai e acolo. Faza cu John Wennhagen a fost ca să ne inducă în eroare. Dar Nova trebuie să-şi fi dat seama că nu va dura mult până ne dăm seama că ea a fost. Până la urmă, ea a semnat mesajul. Dacă aş fi fost în locul ei, aş fi fugit de-acolo în grabă. Dar mai e ceva. Ştii că vorbeam că ucigaşul... că Nova, adică, a înjumătăţit intervalul dintre răpiri? Dacă n- am fi oprit-o, ar fi trecut două săptămâni între Wilma şi următoarea crimă, care ar fi fost a şasea. După aceea ar fi trecut doar o săptămână până la a şaptea, iar înainte a şaptea şi ultima, adică a opta, nu mai mult de o jumătate de săptămână. însă noi am apucat să-i oprim. Voi i-aţi prins pe membrii care ar fi putut s-o ajute cu copiii. De aceea cred că va trece direct la finală. A opta mutare pe tabla de şah. Şi conform propriilor reguli, se va întâmpla după numai o jumătate de săptămână.

Copilul de pe partea cealaltă a fântânii voia din nou să intre în apă şi, din nou, ţipă strident când fu oprit de părinţi. Mina simţea nevoia să strige la ei să lase copilul să înoate, ca să se poată gândi în linişte.

— Dar stai puţin, începu ea. Am salvat-o pe Wilma vineri. Azi e luni. Au trecut deja trei zile.

— Exact, încuviinţă Vincent, întorcându-se spre ea.

Nu-l mai văzuse niciodată atât de serios.

Putem să...?

Ultima mutare a Novei are loc în această după- amiază.

Panica îi cuprinse tot corpul.

— Nathalie! Trebuie s-o iau pe Nathalie!

îi tremurau mâinile atât de tare, încât aproape că nu-şi putu scoate telefonul din buzunar. Apoi formă numărul tatălui lui Nathalie. N-avea de ales.

— Bună, eu sunt, începu ea, întrerupându-l imediat ce răspunse. Trebuie să te duci la Epicura şi s-o iei de acolo pe Nathalie. Da, exact aşa. Şi trebuie s-o faci acum. îţi trimit imediat adresa. Aş putea să mă duc acolo cu girofarul, dar durează prea mult până ajung la garaj şi scot o maşină. Timp pe care nu-l avem. încalcă orice regulă de circulaţie! Sau ia un elicopter! Dar trebuie dusă într-un loc sigur.

închise înainte să apuce el să răspundă.

Niciodată nu îndrăznise să-i vorbească asa.

f

Niciodată, în anii în care trăiseră împreună, nu-i spusese ce să facă. Cu atât mai puţin să-i dea ordine. Probabil că vor exista consecinţe. Dar ce alegere avea?

Deschise GPS-ul şi îşi muşcă buza de jos în timp ce căuta emiţătorul din rucsacul lui Nathalie. Aplicaţia avea nevoie de mult timp pentru a găsi locaţia lui Nathalie. Mult prea mult timp. în cele din urmă, renunţă. *Transmitter inactive,* aşa îi apăru pe ecran. *Please check batteries.*

Vincent căută din nou în geantă. îşi scoase harta şi o desfăşură pe genunchi. Cu ajutorul unei rigle, trasase pe harta oraşului Stockholm cele opt etape ale *Knight's* fowr-ului Novei, cele care duceau la finalul mesajului ei.

— Uite aici, îi arătă el Minei. Cuvântul „stea” se află în pătratul ăsta de şah, f6. Este a opta şi ultima mutare. Pe hartă, se află în Ostermalm. Acolo sunt doar case, nu există parcuri sau cursuri de apă. Dar undeva pe aceste străzi va avea loc mutarea finală a Novei.

Putem să...?

Mina examină harta cu telefonul în mână, ca să-l poată vedea în permanenţă. Soarele începuse să urce pe cer, aşa că trebui să-şi ferească ochii cu mâna ca să vadă.

— în pătrat se află şi piaţa Ostermalm, remarcă ea. Sigur, nu e parc, dar e spaţiu mare şi deschis. Iar biserica de alături se încadrează în acelaşi pătrat. Simt că un cimitir s-ar potrivi perfect pentru Nova.

Vincent o privi cu coada ochiului. Era evident că făcea tot posibilul să fie calmă, iar el o admira pentru asta. Dar clipea puţin prea tare, puţin prea des. Iar mişcările ei deveniseră sacadate, în acel mod uşor

încordat care indica faptul că diafragma se contracta. Mina era pe punctul de a se rupe. îşi dorea cu disperare să o ajute, dar nu ştia cum.

— Nu sunt sigur că Nova vrea să fie aşa de vizibilă, într-o piaţă sau într-o biserică. Probabil ştie că suntem pe urmele ei. Dacă aş fi în locul ei, aş fi discret. Aproape toate celelalte case din pătrat sunt locuinţe particulare. Aşa că e posibil să fie acasă la unul dintre membrii Epicura. S-ar putea să fie nevoie să batem la usi. Dar mai este şi... asta.

în colţul superior al pătratului se afla o clădire puţin diferită de celelalte.

— Liceul Ostra Real, zise Mina, ducând degetul pe caseta de pe hartă. De fapt, acolo am făcut eu liceul.

— O perioadă fericită?

— Dacă vrei să ştii cu adevărat, pe atunci nu eram la fel de... sensibilă. Dar suficient pentru a fi ciudata clasei. Tin minte că odată, în clasa a lX-a, băieţii şi-au

bătut joc de mine şi mi-au pus pe tot dulapul şi mai ales pe încuietoare post-it-uri cu un cerc pe ele. N-am înţeles la început. Apoi cineva mi-a explicat că asta înseamnă că încuietoarea e „spartă”. Adică înţelegi în ce sens.

Vincent râse. Apoi observă cât de nefericită

Putem să-l
sărea? părea Mina.

— lartă-mă, se scuză el. A fost puţin neaşteptat.

— Probabil că doar au glumit. Altfel n-ar fi îndrăznit să facă aşa ceva. Dar după aceea n-am mai deschis dulapul decât cu mănuşi de plastic.

îl privi, aproape sfidător, cu lacrimile licărindu-i. Dar Vincent văzu şi lupta din privirea ei, refuzul de a se pleca. în faţa oricui. Cu siguranţă tocmai asta îi convinsese pe colegii ei de clasă să facă o glumă atât de grosolană. Poate că era ciudata clasei, dar nu te puteai pune cu ea. Pentru că ea era Mina. Mereu neprefăcută, cu văpăi în ochi şi cu mâinile cojite.

— Oricum, şcoala e închisă pe timpul verii, adăugă ea. Nu prea cred că Nova s-ar duce acolo. Va trebui s-o sunăm pe Julia, să vedem câţi oameni poate mobiliza
să bată la usi.
;

— Sper că cei care te-au chinuit n-au luat Bacul. Dar probabil că ai dreptate în privinţa şcolii. Singurele ocazii în care şcolile îşi deschid porţile vara sunt cele în care pot face un ban în plus, cum e la şcoala lui Aston. Acolo închiriază sălile pentru conferinţe, dacă elevii tot nu sunt...

Se opri şi se holbară unul la altul.

Mina avea încă telefonul în mână. Apăsă rapid pe numărul lui Christer şi puse telefonul pe speaker. Christer răspunse aproape imediat. Părea că gâfâie
uşor.
;

— Christer, esti în clădire? întrebă Mina.

— Stai puţin. Eu şi Bosse tocmai am... Stai... Bosse, lasă câinele doamnei în pace!

— Christer!

— îmi cer scuze, se auzi Christer, evident vorbind cu

Putem să-l

ajut cu ?

altceva. Probabil că a vrut doar să-l salute şi atât, el

chiar nu... zău aşa... nu e, doamnă, deloc căţea. Da, da, înţeleg...

— Christer! insistă Mina, pe un ton ridicat.

— Aici sunt. A trebuit doar să rezolv ceva. Despre ce e vorba?

— Poţi să afli dacă Ostra Real are rezervări pentru conferinţe săptămâna asta? întrebă Vincent. Dacă se poate, chiar în momentul ăsta?

— E şi Vincent acolo... Bună, bună! Nicio problemă, mă duc acum la sediu şi întâi umplu castronul lui Bosse şi mă interesez imediat după aceea.

— Asta e mai important, insistă Mina. Mai întâi Ostra Real, apoi Bosse.

Se lăsă liniştea. Vincent putea să jure că atât Christer, cât şi Bosse se uitau fix la ei prin telefon.

— îmi pare rău, Bosse, spuse Vincent. Stăpânul tău va trebui să-ţi dea nişte în apă în plus, mai târziu. Christer, n-am fi vorbit aşa dacă n-ar fi fost o urgenţă, stii asta.

— Rezolv, răspunse Christer. Vă sun cât pot de repede.

Mina închise telefonul şi porni din nou aplicaţia GPS. Transmiţătorul nu se oprise complet. Cercul în care căuta acum aplicaţia era mai mic, dar tot inexact. Singurul lucru pe care îl puteau vedea era că Nathalie nu părea să se mai afle la centrul de conferinţe de la ieşirea din oras. Exact cum bănuia Vincent.

— Crezi că Nova va executa singură actul final? întrebă ea. La urma urmei, i-am adunat pe cei care au fost probabil în spatele răpirilor anterioare, aşa că s-ar putea să nu mai aibă pe nimeni care s-o ajute.

Vincent privea fântâna. Turiştii din Kungstrădgârden mâncau îngheţată, îşi făceau

Putem să fie?

— uri, beau suc. Grupuri de adolescenţi stăteau pe jos, făcând ce fac adolescenţii când au vacantă de vară. În câţiva ani, Aston ar putea fi unul dintre ei. Dar Lilly, William, Dexter şi Ossian nu vor avea niciodată ocazia să trăiască asa ceva. Pentru ei, totul se terminase deja. Şi pentru ce motiv? Încă nu înţelegea ce urmărea Nova. Dar era sigur că nu terminase.

— Nu cred că a opta mutare de şah este doar o simplă răpire, răspunse el. E numele ei în joc aici. Va fi altceva. Ultima poziţie. Finalul partidei. Cred că va fi acolo în persoană.

Telefonul Minei sună, şi ea apăsă din nou pe difuzor.

— Nu înţeleg de ce n-ai sunat chiar tu acolo, se auzi vocea lui Christer în telefon. l-am găsit foarte repede. Au o singură închiriere săptămâna asta. Azi.

Pe ecran apăru o notificare în timp ce Christer vorbea. Se pare că transmiţătorul GPS începuse să funcţioneze din nou. Aplicaţia o localizase pe fiica Minei. Ridică telefonul ca să vadă şi Vincent harta de pe ecran. Nathalie se afla în centrul oraşului.

— Destul de ciudat, dar îi cunoaştem pe cei care-au închiriat, continuă Christer, în timp ce Mina făcea zoom pe hartă. Epicura organizează un curs de o zi acolo. Cu 80 de persoane. Acum trebuie să mă ocup de Bosse, indiferent de părerea voastră.

Christer închise, iar Vincent umbri telefonul cu mâna ca să vadă mai bine. Mina mări harta din aplicaţia de urmărire, astfel încât toate clădirile să fie clare. Şi nu era nicio îndoială. Nathalie se afla la Ostra Real.

Chiar dacă soarele începuse să urce mai sus

pe cer şi probabil că afară erau deja în jur de 27 de grade, lui Vincent începuse să-i fie frig. Se cuprinse cu braţele.

— Totul este suferinţă, durerea purifică, zise el.

Doamne Dumnezeule! îţi aminteşti cum a construit

; /

John buncărul ăla ca pe o capcană mortală? Şi chestia aia pe care mi-a spus-o Beata Ljung despre sectele distructive? Cred că Nova va urma cuvintele tatălui ei până la concluzia lor logică. Finala ei nu va fi doar *o* crimă. Sunt 80 de persoane. Şi Nathalie. Nova are de gând să-i ucidă pe toţi.

Vincent se simte mai neputincios ca niciodată. Vrea s-o ajute pe Mina, o parte din el *trebuie* s-o ajute. Dar nu ştie ce să facă. E complet inutil în acest moment. Mina se ridică de pe bancă în timp ce

telefonul tiuie strident, anunţând un SMS nou.

; [7] ;

— Tot Christer? întreabă el.

Mina se opreşte în mijlocul mişcării, pe jumătate în picioare. Se holbează la ecran.

Culoarea i-a dispărut cu totul de pe chip.

— Nova, răspunde ea, dându-i telefonul să citească.

Bună, Mina,
Abia aştept să ne întâlnim astăzi.
Dar mă tem că ai o mică problemă.
Poţi să-ţi salvezi ori mama. Ori fiica.
Dar n-o să ai timp să le salvezi pe amândouă.
Ce alegi? Mergi până la capăt?
Te aştept cu drag.
/Nova

— Ce mă fac? Nici măcar nu înţeleg ce vrea să spună. Cum adică să aleg şi „până la capăt”?

Vincent citeşte din nou mesajul. Ceva scârţâie acolo. Dar nu se poate gândi la asta acum.

Putem să...?

Las-o aşa. Vrea doar să câştige timp făcându-te să te simţi nesigură. E în avantajul ei să te facă să eziţi, aşa că n-o face! Du-te la Ostra Real şi ia-o pe Nathalie. Salvează-i pe toţi! Când vine vorba de Epicura şi de arestarea Novei, n-ai nevoie de mine, ci de colegii tăi poliţişti. Oameni care ştiu ce trebuie să facă. Eu doar ţi-aş sta în cale. Mai bine mă concentrez să înţeleg mesajul de la Nova. Ai dreptate că e ceva ascuns acolo. Nu e în firea ei să fie aşa simplă. Dar ai grijă. Va fi acolo. Şi nu ştim ce surprize a pregătit.

— încerc să dau din nou de tatăl lui Nathalie. El are resurse.

Vincent o aprobă dând din cap.

— Acum du-te!

— O să fie foarte interesant, spune Nova.

Nathalie nu-şi aminteşte să fi văzut vreodată ochii Novei arzând aşa. Se uită prin cameră. „Ilustru” e cuvântul care îi vine în minte, fără să ştie cu adevărat ce înseamnă.

— De ce suntem aici? întreabă ea. Şi nu cu ceilalţi?

Nu prea înţelege de ce au trebuit să se despartă. îşi doreşte foarte mult să fie alături de ceilalţi *şi* de Nova.

Să fie cu cei care o înţeleg cu adevărat.

— Ei pleacă într-o călătorie a lor, răspunde Nova, zâmbind. Voiam să merg cu ei, dar m-am răzgândit. Mi-am dat seama că încă nu sunt pregătită. Vor trebui să meargă înaintea mea.

— Da, dar de ce stăm în camera asta?

— Suntem aici pentru că i-am dat mamei tale o şansă să vină să te ia, înainte să... s-o iau de la capăt.

Cuvintele nu prea au sens, dar Nathalie începe să se obişnuiască. Aşa e Nova. Un pic misterioasă. Se uită la uşa de lemn ca şi cum ar

Putem să-l

salvăm?

putea s-o forţeze să se deschidă. Mama ei. încă nu reuşise să treacă peste faptul că mama ei e în viaţă. Acum o lună nici nu ştia că are bunică, iar ieri Nova îi spusese că are şi mamă. O mamă care aparent nu voise să dea niciun semn toată copilăria lui Nathalie. în ciuda faptului că era poliţistă.

Planurile ei erau spulberate.

Nathalie încearcă să se gândească la amintirile pe care crede că le are despre mama ei şi nici măcar nu ştie dacă sunt reale sau doar vise. Mirosul, vocea, râsul. Nu vrea să vină s-o ia. în momentul ăsta îşi urăşte mama mai mult decât orice. Şi la naiba cu taică-su, care nu i-a zis nimic despre mama ei.

Nova e singura care a avut cu adevărat grijă de ea şi care a văzut-o aşa cum e. Nova e singura care n-a minţit-o niciodată, spre deosebire de restul lumii. Dacă ar fi fost după Nathalie, ar fi rămas cu Nova pentru totdeauna. Nova e singura mamă de care are nevoie.

Mina se îndreaptă cu paşi repezi spre clădirea de cărămidă maro, care arată aproape ca un palat. Nu a mai fost acolo de mulţi ani. E o clădire pe care spera să nu fie nevoită s-o mai viziteze niciodată. Nu se zăreşte nimeni în curtea mare din fata Ostra Real.

Trage cu coada ochiului la telefon. Semnalul de la transmiţătorul GPS al lui Nathalie e încă puternic. Se află în clădirea şcolii. Minei nici nu-i pasă de fapt ce pune la cale Ines. Dar Nathalie... Trebuie să-şi găsească fiica.

Adam şi Peder sunt chiar în spatele ei, echipaţi până în dinţi. Barba lui Peder e încă uşor albastră. Când venise încoace, Mina sunase grupul de investigaţie, iar Adam şi Peder ajunseseră la liceu în acelaşi timp cu ea. Julia şi Ruben vor sosi şi ei imediat, dar Mina nu poate

Putem să-i...?

să-i aştepte. Iar tatăl lui Nathalie tot nu răspunde. Nu mai e timp.

N-o să ai timp să le salvezi pe amândouă.

— Poftim! spune Adam, aruncându-i o staţie radio. Ca să ţinem legătura.

Conştientă că bifează toate clişeele cinematografice din istoria lumii, aleargă prima pe scări, până la uşa mare, singură. Fără suficienţi colegi care să-i asigure spatele. Dar dacă Vincent are dreptate, cei mai mari duşmani ai Epicura în acest moment sunt ei înşişi.

Deschide uşa de lemn bej, iar cei doi colegi o urmează îndeaproape.

— Unde sunt? în ce sală? întreabă ea.

Dincolo de uşă sunt întâmpinaţi de o scară largă, din piatră neagră. Mult prea bine cunoscută. De prea multe ori a stat la baza scării, întrebându-se dacă nu
cumva ar trebui să se întoarcă şi să se ducă acasă. E
/
linişte şi e cald ca într-o saună. Peder îşi şterge sudoarea de pe frunte. Apoi se uită repede la panoul de la intrare, unde sunt indicaţii despre poziţia fiecărei săli.

— Au rezervat aula, răspunde el, arătând spre scări. E la etajul doi.

Mina verifică din nou aplicaţia.

— Dar nu şi Nathalie. E într-o sală de clasă.
/
Fără să aştepte să audă ce au de spus Peder şi Adam, urcă în fugă scările şi intră pe un coridor, cu ochii în telefon. Nathalie se află în sala din capăt. Uşile vechi din lemn ale sălilor de clasă par solide. N- o să poată intra decât dacă vor cei de dincolo de uşă. însă speră că Nova nu ştie că au ajuns deja. Aleargă mai repede.

Nova stă la fereastră. Se încruntă.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Nathalie.

Putem să...?

Credeam că de aici pot vedea intrarea. Dar camera e în unghi greşit. Ar fi fost bine să vedem câţi vin.

Nova se aşază din nou lângă Nathalie şi îi zâmbeşte călduros, mângâind-o pe păr.

— îmi pare rău că trebuie să aştepţi aşa. Ştiu că ai fi preferat să rămâi la fermă. Dar ştii ce spune epicurismul: Trăieşte astfel încât să nu faci valuri. Şi nu stăm mult aici.

Nathalie trebuie să mănânce ceva. Sau să bea ceva. îi este atât de foame, încât o doare stomacul. Limba i se lipeşte de cerul gurii. îi e greu să gândească atunci când îi e atât de foame. Dar privirea Novei este blândă şi Nathalie înţelege că totul e în regulă. Chiar dacă nu înţelege ce se întâmplă acum, ştie că poate avea încredere în Nova, că Nova are grijă de ea.

— Dacă te duci undeva, pot să vin cu tine, nu? întreabă Nathalie. Oricum, în afară de tine nu-i pasă nimănui de mine.

Nova zâmbeşte şi scoate o sticlă dintr-o geantă frigorifică.

— Tu te vei duce cu prietenii tăi de la Epicura peste câteva momente, răspunde ea, punând sticla şi un pahar pe masă. Karl, Monica, toţi cei pe care îi cunoşti. Şi Ines, bineînţeles. Vei fi din nou cu ei în curând.

Sticla pare să conţină ceai rece sau poate limonadă. în sfârsit, ceva de băut. Nathalie se întinde recunoscătoare spre sticlă, dar Nova îi dă mâna la o parte.

— O păstrăm pentru mai încolo.

Acum are din nou privirea aceea arzătoare.

— Doar dacă nu vine mama ta.

Lui Vincent nu-i iese din minte SMS-ul Novei. E ceva ciudat în alegerea cuvintelor. Bineînţeles că e intenţionat, ca să-i încurce, dar e mai bine să se gândească el la mesaj decât Mina. Situaţia

Putem să-l?

se-l-a? Ostra Real necesită toată atenţia ei. E fiica ei, până la urmă. Dacă ar fi vorba despre Aston, nu e foarte sigur că ar fi capabil să rămână la fel de concentrat ca Mina.

Dar SMS-ul... Dacă a învătat un lucru, e că Novei îi

place să lase indicii. Atât false, cât şi reale. Trebuie să înţeleagă ce fel de indiciu e acel mesaj.

N-o să ai timp să le salvezi pe amândouă, scrisese ea. Ce alegi? Mergi până la capăt?

La prima vedere, întrebarea Novei pare a fi despre alegerea Minei. Nathalie sau Ines. Dar din punct de vedere gramatical, nu asta întreabă de fapt Nova. „Ce alegi?” se referă de fapt la ceea ce urmează după întrebare, dacă Mina „merge până la capăt” sau nu. *Aceasta* este alegerea pe care Nova i-o dă Minei.

A merge până la capăt sau nu.

Două opţiuni.

Două persoane de salvat.

A merge până la capăt – a nu merge până la capăt.

Nathalie – Ines.

Se ridică numaidecât, când îşi dă seama ce înseamnă.

— Cât mai aşteptăm? întreabă Nathalie oftând.

Nova se uită la ceasul de la mână.

— Nu mult, răspunde ea. Trebuie să-şi fi dat deja seama despre ce e vorba, am făcut rezervarea pe numele Epicura. Unii dintre ei sunt cel mai probabil deja aici, în clădire. Aş bănui că mama ta caută camera chiar acum. Deci ori vine cineva în orice moment, ori nu vine deloc.

Ca de obicei, Nathalie nu înţelege totul. Dar nu se mai oboseşte să întrebe. Pe lângă faptul că îi e foame şi sete, începe să se plictisească. Să o aibă pe Nova pentru ea însăşi atât de mult

timp e ceva unic, şi ştie foarte bine. Aproape că pare un păcat să nu preţuieşti fiecare secundă. Dar adevărul e că ar dormi puţin. Poate că atunci stomacul n-ar mai ustura-o atât de tare. Ar putea măcar să bea puţin? Se întinde din nou după suc, dar Nova îi mută din nou mâna.

— Dar mi-e supersete, zice Nathalie şi se ridică. Atunci mă duc să iau nişte apă.

— Mi-e teamă că va trebui să rămâi aici, răspunde Nova, iar privirea ei o face pe Nathalie să se aşeze la loc.

Ochii Novei nu mai sunt calzi şi zâmbitori. Sunt

f

din oţel rece. Dragostea pe care Nathalie o simţise înainte a dispărut din senin.

Nathalie nu mai vrea să fie aici. Chiar nu vrea să fie aici. Dar nu ştie dacă are suficientă putere să se ridice din nou.

— Tu eşti garanţia mea, adaugă Nova. Dacă ceva nu merge bine. Şi-o să bei suc în cele din urmă, nu-ţi face griji.

Nathalie se răsuceşte neliniştită. Dintr-odată nu-i

f *)*

mai e sete. I se pare că aude pe cineva alergând dedesubt. Paşii se apropie, apoi se întorc şi dispar din nou.

— Cum adică, „garanţie”? Ce se întâmplă?

Nova nu răspunde. Doar zâmbeşte. însă zâmbetul nu se mai reflectă şi în ochi. Nathalie trage scaunul mai în spate departe de Nova.

Mina ajunge la capătul coridorului. Brusc, se simte foarte, foarte singură în frica ei. Vincent nu e cu ea, iar apelurile ei disperate către tatăl lui Nathalie au rămas fără răspuns. în cele din urmă, îi lasă un mesaj în căsuţa vocală. Trebuie să se concentreze. Acum trebuie să-şi salveze fiica.

Uşile nu se potrivesc cu locaţia punctului GPS din aplicaţie. Ce căcat nenorocit! Fiica ei nu se

Putem să-l?

află la etajul ăsta. Se întoarce în fugă spre scări, unde Adam pare să vorbească cu Julia pe speaker.

Minei îi curge sudoarea pe nas, dar nu are timp să-i dea atenţie. De ce au construit coridoare atât de lungi?

— De fapt, cât mai aveţi până aici? întreabă Adam la telefon, schimbând o privire cu Peder, care stă nerăbdător lângă el. E nevoie de voi aici, acum.

Trece pe lângă ei, urcă un alt rând de scări şi o ia pe coridor. Aleargă mai încet ca data trecută. Probabil că Nova e în aulă cu ceilalţi, dar nu e sigură.

în capăt se află sala A311. Vestita clasă cu pictura murală a lui Georg Pauli. Ajunge în dreptul ei, pune mâna pe uşa de lemn şi expiră uşor.

Verifică aplicaţia. E corect. A găsit locul corect.

Nathalie se află de cealaltă parte a uşii.

în curând îşi va vedea fiica. Fiica ei. care nu ştie

t *7* *}*

cine e ea. N-are voie să greşească acum.

Staţia de comunicare scoate un pârâit brusc. Mina se îndepărtează rapid de uşă, sperând că oricine sau orice s-ar afla de cealaltă parte nu a auzit nimic.

— Mina, tocmai am băgat un cap pe uşă, anunţă Adam în staţie. Se pare că sunt toţi aici. Cred că e toată Epicura. Şi chiar arată ca şi cum e doar o conferinţă.

Mina se încruntă. Toată Epicura. Atunci şi Ines trebuie să fie tot acolo. Ciudat că a fost atât de uşor de

f

găsit. Mina crezuse că va fi dificil, ţinând cont de SMS-ul Novei.

N-o să ai timp să le salvezi pe amândouă.

Ceva trebuie să fie în neregulă.

Simte asta în tot corpul. Dar n-are nici cea mai vagă idee ce ar putea fi.

— Ce fac acum? întreabă ea.

— Tocmai au făcut o pauză de cafea. Dar nu văd niciun termos, văd că toarnă în pahare un soi de băutură slabă sau suc. Ascetism pur.

O sudoare îngheţată se scurge pe spatele Minei. Fiorul de pe şira spinării o face să tresară. Ştie ce nu e în regulă.

Nova se plimbă încolo şi-ncoace prin încăpere. Nu e o Nova pe care Nathalie a mai văzut-o până acum. De obicei, o duce cu gândul la o căprioară. Dar acum e o lupoaică.

— încep să obosesc, spune Nova. Chiar sunt singura pregătită să joace acest joc până la capăt?

Se întoarce spre Nathalie, cu o privire întunecată, iar fata se dă înapoi.

— Mama ta m-a întrerupt, adaugă ea. Mai aveam trei. Patru cu Wilma. Abia după ce se termina urma să-mi găsesc tihna, după atâta durere. Dar n-am apucat decât jumătate. Aşa că acum trebuie s-o iau de la capăt. Sau nu acum, trebuie să mă ţin deoparte, evident, până când lumea o să obosească şi o să uite. Dar apoi...

Pe coridorul de afară se aud paşi repezi. Ceva pârâie dintr-odată, iar paşii dispar din nou.

— Şi toate astea din cauza mamei tale. Din cauza ei şi a lui Vincent Walder. Am încercat să-i pun piedică lui Vincent, dar n-a mers. De aceea ne aflăm aici. Dar acum am obosit. Suntem aici de o oră şi n-a venit nimeni. Considerăm că am terminat. O să mergi cu cei de la Epicura. Oricum spuneai că ţi-e sete.

Mina îşi apăsă buzele pe staţie, ca să poată şopti în ea. O parte din ea observă faptul că îşi ţine gura apăsată pe suprafaţa pe care o ţinuse Adam în mâna lui caldă. Simte cum i se face rău. Dar cei care se află de cealaltă parte a uşii nu au voie s-o audă.

— Trebuie să-i împiedici să bea, şopteşte ea în

Putem să-i?

staţie. Răstoarnă masa sau orice altceva. Vincent a spus că Nova are de gând să-i ucidă pe toţi. Acolo nu e suc. E otravă. Ajung şi eu cât de repede pot.

— La dracu'! exclamă Adam. Se întâmplă ceva. Intrăm.

Legătura se întrerupe. Mina lasă staţia pe podea şi verifică din nou aplicaţia. Orice s-ar întâmpla jos, în aulă, ea oricum e prea departe ca să-i poată ajuta chiar acum.

Nu se aude nicio mişcare în spatele uşii. Să sperăm că n-au auzit-o. Respiră adânc, deschide uşa clasei A311 şi intră la fiica ei.

Mergi până la capăt?

Vincent înţelege. Nathalie şi Ines se află în două locuri diferite. Asta vrea să spună mesajul.

Nova e o persoană care îşi cumpăneşte cuvintele pe un cântar de aur. Totul înseamnă ceva. Nu e o coincidenţă faptul că foloseşte cuvântul „capăt”.

Iar el ştie exact la ce capăt se referă ea.

închide ochii şi încearcă să rememoreze programul TV cu Tilde de Paula Eby. I se pare că a trecut o veşnicie de când a văzut emisiunea aia. N-o poate găsi imediat. Aparent nu i-a acordat suficientă importanţă când a stocat-o în memoria de lungă durată. Schimbă strategia şi începe, în schimb, să-şi imagineze că stă pe canapeaua de acasă, din sufragerie. Simte pe spate tapiţeria moale de catifea. Apoi combină acest sentiment cu amintirea sonoră a Măriei care rosteşte „ieftin”.

E suficient pentru a activa memoria vizuală a programului TV. E aproape la fel de clară, ca şi cum ar urmări din nou emisiunea.

Nova şi Ines stau pe canapeaua din studio. Vorbesc despre durere. Tilde întreabă cum reuşeşte Nova să nu fie înverşunată după accidentul care a lăsat-o cu o viaţă întreagă de durere.

— *Hamiltonian paths,* răspunde Nova. E un

Putem să-

2

concept matematic. Se referă la un mod de a te deplasa între punctele unei forme geometrice, în aşa fel încât să vizitezi fiecare punct o singură dată. încerc să-mi trăiesc viata în acelaşi mod.

/ f

Auzise cuvintele, dar nu-şi dăduse seama că Nova

r t

se referise la mai multe lucruri. Nu doar la faptul că nu voia să răscolească iar şi iar amintirile vechi. Spusese şi pur şi simplu textual că se deplasează pe o cale specifică, matematică.

Desface din nou harta pe bancă. Soarele se reflectă pe hârtie şi aproape îl orbeşte. A trasat deja primele opt puncte din *Knight's tour,* cele care duc la liceul Ostra Real. Cu fiecare nouă mutare a calului, există mai multe pătrate posibile pe tabla de joc, dar numai una e cea corectă. Şi asta e valabil pentru fiecare mutare. Nici nu e de mirare că se folosesc computere pentru astfel de lucruri.

îşi pune degetul pe poziţia a opta. Ostra Real. Cuvântul „stea". Până acum a găsit zece poziţii, dar cel mai bine e să fie sigur. Aplică regula lui Warnsdorff, mergând pe poziţia care oferă cel mai mic număr de noi poziţii posibile. Asta îl duce la pătratul e8, Institutul Regal de Tehnologie. încearcă să nu se lase afectat de adrenalina care-i ţâşneşte prin corp. N- ar face decât să-i afecteze gândirea raţională.

O să dureze ceva chestia asta! Fiecare nou pas pe care îl face pe hartă îl poate duce într-o fundătură, la prima, a cincea sau a zecea mutare. Atunci va trebui să se întoarcă şi s-o ia de la capăt. Iar Mina tocmai asta nu are: timp.

Mergi până la capăt?

Mai sunt 55 de pătrate rămase pe hartă, până la încheierea *Knight's tour*-ului Novei. Până când Nova nu se va mai mişca între puncte. Unul dintre acele pătrate e ultimul. Unul dintre ele reprezintă capătul. Trebuie doar să-l găsească.

Putem să...?

Sala de clasă arată exact asa cum şi-o amintește

t t t

Mina. Mesele şi scaunele albe par aproape fantomatice în lumina puternică a soarelui, care intră prin ferestre. Personajele din pictura murală stau în verdeaţă exact asa cum şi le amintește.

t t t

Clasa e goală.

La început, se gândeşte că Nathalie se ascunde pe undeva. Dar n-are unde să se ascundă acolo. Pe o bancă, mai încolo, e un obiect. E singurul indiciu care arată că a fost cineva acolo.

Un rucsac.

Mina n-a mai văzut rucsacul de doi ani, dar nu e nicio îndoială că e al lui Nathalie.

Aleargă spre bancă. Pe capacul rucsacului se află o foaie A4 împăturită. Când citeşte ce scrie acolo, nu mai respiră.

Bună din nou, Mina. Dispozitivul de urmărire din rucsac a fost o mişcare inteligentă din partea ta. Avea nevoie doar de baterii noi. Am ghicit că o vei alege pe fiica ta în locul mamei tale. Alegerea corectă. Exact asta a făcut şi tatăl meu. Din păcate, atunci nu a ajutat şi nu va ajuta nici de data asta. în timp ce citeşti aceste rânduri, mama ta bea otravă, un etaj mai jos. Iar tu eşti mult prea departe pentru a o putea ajuta pe Nathalie. Dar aşa ai fost
mulţi ani. Sah-mat. E a mea acum.

/ /

/Nova

Gâfâie, dar din cauza panicii nu reuşeşte să tragă aer în plămâni. Simte că mâinile şi picioarele nu mai sunt ale ei. Nathalie. O pâlpâire în câmpul vizual. Sala de clasă începe să se învârtă. Trebuie s-o salveze pe Nathalie.

Putem să...?

Dar nu se poate mişca din loc. încearcă să se sprijine de masă, dar pare că e la un kilometru distanţă. Trebuie să fie acolo pentru Natti. Şi ştie că a eşuat.

Focurile de artificii pe care le vede preiau controlul şi simte cum cade. O durere bruscă în brat. Trebuie că s-a lovit de unul dintre scaune în timpul căzăturii. Apoi aterizează pe podea, iar clasa A311 dispare împreună cu restul lumii.

Adam aude o mulţime de voci indignate în aulă. Orice ar fi pus la cale Nova, nu pare să decurgă fără durere. Julia şi Ruben încă n-au sosit, dar n-are timp să-i aştepte. Trebuie să acţioneze. îi face semn din cap lui Peder pentru a se asigura că a înţeles, apoi intră pe usă.

— Poliţia! strigă el către mulţimea dinăuntru. Opriţi- vă imediat, orice ati face. Nu mişcă nimeni!

Vede două lucruri concomitent. Primul: pare că membrii Epicura s-au luat la ceartă. Nu le pasă de el şi de Peder. Sau poate că nu-i observă în mijlocul ţipetelor şi haosului. O tânără stă în genunchi lângă masă, plângând isteric. Lângă ea, un bărbat zace pe podea, tremurând convulsiv. în aulă e un miros foarte înţepător. Ca de urină.

— Nu vrem să bem! ţipă un bărbat care stă într-un grup de şapte sau opt persoane.

Un tânăr, abia trecut de vârsta adolescenţei, face un pas înainte şi îl loveşte pe cel mai apropiat dintre ei peste genunchi cu o bâtă. Bărbatul ţipă şi cade peste câteva corpuri care zac deja pe jos. Răcneşte de durere şi îşi acoperă genunchii cu mâinile. Corpurile de sub el nu se mişcă.

— O să beţi, spune tânărul, fluturând bâta

Putem să ?

spre grup. Toată lumea bea. Durerea purifică.

De-a lungul unei mese, un şir de oameni stau în picioare, părând că oficiază o slujbă.

— Totul este suferinţă, durerea purifică, îi aude spunând, iar şi iar, în timp ce primesc pahare de plastic şi le dau mai departe altora.

Femeia care plângea se ridică şi încearcă să lovească paharele din mâinile celorlalţi, dar se clatină şi ei reuşesc să-i ducă un pahar la gură.

Al doilea lucru pe care-l vede Adam e pistolul, în mâna unei femei scunde, la vreo 60 de ani, îmbrăcată într-un pardesiu mov. Pistolul este îndreptat spre un grup care a refuzat să accepte paharele, dar acum îndreaptă pistolul spre el şi Peder. Până la urmă se pare că i-a observat.

— Voi sunteţi cei care nu trebuie să vă mişcaţi, spune ea.

Adam se opreşte cu mâna chiar deasupra armei de serviciu. Nu îndrăzneşte s-o scoată. Vede cu coada

t

ochiului că Peder se află în aceeaşi situatie.

t *t*

— Nova a spus că e posibil să veniţi. Deci da, pistolul e încărcat. Armele voastre! Puneţi-le pe podea! încet. Tu primul!

Arată cu capul spre Peder.

Adam observă că două dintre persoanele de lângă masă cad pe podea, zgâriindu-se cu degetele pe gât. Un bărbat care a refuzat să bea strigă numele unuia dintre ei şi încearcă să se îndrepte spre el, dar ceilalţi îl prind, îl ţin de braţe şi îi duc un pahar la gură.

Femeia mai în vârstă nu-şi ia ochii de la Adam şi

t *t*

Peder. Dă din nou din cap spre Peder, iar el îşi scoate arma cu trei degete, punând-o jos cu mişcări calme.

— E rândul tău, i se adresează femeia lui Adam.

Adam foloseşte aceeaşi prindere cu trei

Putem să-l?

să-l ajute ca

Peder. Femeia e calmă şi stăpână pe sine. Este puţin probabil să tragă accidental cu arma din cauza nervozităţii. Dar Adam nu vrea ca ea să-i interpreteze greşit vreo mişcare, aşa că aşază încet arma pe podea, lângă el.

Mirosul înţepător devine din ce în ce mai puternic, pe măsură ce tot mai mulţi oameni fac pipi pe ei când cad laţi pe podea, în smucituri spasmodice. Adam încearcă să respire pe gură. Femeia vorbise despre Nova. Dar n-o vede pe Nova nicăieri.

— Staţi acolo, la perete! le cere femeia, făcând semn cu ţeava armei. Ca să nu ne mai deranjaţi până terminăm.

Ridică glasul şi strigă la cineva aflat mai încolo, în aulă.

— Monica! Te ocupi tu de restul?

— Sigur, răspunde o femeie de lângă masa pentru pauza de cafea. O să mai dureze ceva, dar nu e nicio problemă. Karl?

Un bărbat înalt, blond, care pare foarte antrenat, se duce lângă femeie şi îi dă un baston telescopic, zâmbind larg.

— Ţineţi minte promisiunea Novei, le spune Monica epicurienilor din sală. Veţi fi în sfârşit eliberaţi de durere. în sfârşit vă primiţi recompensa. Iar în următoarea existenţă vom fi regi şi regine, ca recunoştinţă pentru ceea ce am îndurat aici. înţeleg dacă vă e frică. Dar frica e o iluzie. Veniţi să beti,

avem destul pentru toată lumea.

Unii membri trag cu coada ochiului la baston. La Karl. La pistolul îndreptat pentru moment spre Adam. Şi apoi se aliniază la masa cu pahare.

— Nu face asta, îi spune Peder femeii în pardesiu mov. Vă înşelaţi! Viata nu e doar suferinţă.

— Voi doi deranjaţi, răspunde femeia, fluturând uşor pistolul. Chestia asta e planificată

Putem să-l

să-l?

să mulţi ani. Dar acum a trebuit să grăbim totul, din cauza voastră. Nu este optim, dar merge şi-aşa.

— Dar nu-i puteţi ucide pe toţi, insistă Peder, făcând un pas înainte. E o nebunie totală.

Adam se uită fix la petele albastre din barba lui Peder. îi pâlpâie în colţul ochilor. De la atâta adrenalină, câmpul vizual se îngustează. Nu e bine. îşi strânge ochii tare, de câteva ori. Trebuie să fie alert, trebuie să fie pregătit pentru orice. Peder face încă un pas în faţă şi Adam se încordează.

— Nu omorâm pe nimeni, răspunde femeia scundă, făcând un pas înapoi în timp ce-şi ridică pistolul la înălţimea feţei lui Peder. Doar facem următorul pas. Toţi se află aici de bunăvoie. Doar că sunt puţin derutati în acest moment. Şi e de înţeles – e o decizie importantă.

Femeia dă din braţul liber.

— Totul este suferinţă, durerea purifică! strigă ea.

— Totul este suferinţă, durerea purifică! răsună răspunsul în încăpere.

Femeia zâmbeşte.

— Să nu faci greşeala să crezi că nu-l voi folosi, îl avertizează ea, dând din cap spre pistol. Fac orice se impune. Oricum, nu mai rămân în existenţa asta mai mult de un minut.

— Dar sunt atât de multe lucruri pe care le pierdeţi! insistă Peder.

Vocea lui sună acum uşor disperată. Adam înţelege, Peder vrea să-i salveze pe toţi. Peder cu barbă albastră care vrea binele tuturor. Dar aici nu va funcţiona. Adevărul e că e deja prea târziu. Pe podea se află deja sigur 20 de persoane. Adam ştie că n-o să uite niciodată această clipă. Când au fost forţaţi să privească cum Nova îi ucide pe toţi cei care au crezut în ea.

— O să-ţi arăt la ce mă refer, spune Peder.

Incredibil, dar chiar zâmbeşte, în mijlocul întregii
orori.

— Am un filmuleţ cu tripletele mele cântând pe o melodie de la preselecţia pentru Eurovision, adaugă el, zâmbind în continuare.

Face o mişcare cu mâna spre buzunarul de la spate.

— Melodia lui Anis Don Demina. Dacă le vezi, o să înţelegi c...

Femeia apasă pe trăgaci. în sala mare, împuşcătura răsună ca o stea care explodează.

Peder este smucit înapoi ca şi cum ar fi prins într- un elastic.

Trupul lui se izbeşte de perete.

Cineva ţipă puternic.

Posibil să fie chiar Adam.

Mina tresări. Ştia exact ce sunet o trezise. O împuşcătură. Se ridică în picioare, cu realitatea celor scrise de Nova pe bilet pătrunzându-i în conştiinţă. Ieşi în fugă din clasă, încă nesigură pe picioare, lovindu-se de câteva scaune în drum spre ieşire.

Un etaj mai jos, scrisese Nova. Mama ei era cu un etaj mai jos. în aulă. Era şi Natti acolo? Jocul Novei era confuz, iar Mina nu înţelegea totul.

Coridorul părea să se întindă la nesfârşit până să ajungă la scări. Alergă cu paşi mari. La jumătatea drumului simţi că e cât pe ce să cadă, dar reuşi să-şi recapete echilibrul prinzându-se de balustradă. Inima îi bătea cu putere în piept şi se forţă să facă ultimii paşi ceva mai încet.

în timp ce se apropia de aulă, prin uşa pe jumătate închisă auzi ţipete şi voci ridicate. împinse uşor uşa mai mult ca să poată trage cu ochiul şi să înţeleagă situaţia dinăuntru. Mirosea îngrozitor. De parcă ar fi fost cea mai mare ladă de nisip pentru pisici din lume. Adam stătea în picioare cu arma de serviciu scoasă, îndreptată

spre un grup de oameni cu mâinile în sus. Alte persoane erau întinse pe podea. Cei mai mulţi dintre ei, nemişcaţi. Unii păreau să aibă dureri şi se zvârcoleau. Dar orice ar fi făcut acolo, situaţia părea total ieşită de sub control. O femeie mai în vârstă, îmbrăcată într-un pardesiu mov, stătea în fund pe jos, cu braţele la spate. Cineva, Adam sau Peder, îi pusese cătuşe. Puţin mai departe o văzu pe Ines printre ceilalţi de pe podea.

Mina strigă, ca să nu fie împuşcată accidental de colegul ei.

— Adam! Sunt Mina! Intru!

îşi scoase încet arma de serviciu în timp ce aştepta OK-ul lui Adam. Când îl primi, deschise uşa larg şi se repezi înăuntm, până la Ines. Mama ei se străduia să- şi ţină ochii deschişi. Lângă ea se afla un pahar de carton gol.

— Ce ai făcut? Mamă! Unde e Nathalie?

Ines o privi şi ridică mâna cu greu. După o clipă de ezitare, Mina îi luă mâna. Sentimentul mâinii mamei sale în mâna ei era ciudat şi familiar în acelaşi timp. Cândva, mama ei o ţinea de mână. Acum, ea era cea care o ţinea pe mama ei. Părea firavă şi fragilă, de parcă risca să se frângă la cea mai mică strângere. Era furioasă pe mama ei. Cum să facă aşa ceva? Aveau atât de multe de discutat, atât de multe întrebări care necesitau răspunsuri. Dar una dintre ele era mai importantă decât toate celelalte. Mina o privi pe mama sa în ochi, implorând.

— Nathalie, mamă, unde e Nathalie?

— Am păcălit-o, Mina, răspunse Ines cu o voce răguşită. Chiar am reuşit. Am păcălit-o pe Nova. Iartă- mă! N-am înţeles... Până acum, la final. Nu ştiam ce face Nova, nu ştiam ce fac ceilalţi. Dar când mi-am dat seama, am făcut tot ce-am putut. Pentru tine. Pentru Nathalie. Avea de gând s-o omoare. Mi-am dat seama înainte să fie prea târziu. Aşa

Putem să-i–?

ea i-am spus Novei că va câştiga timp dacă o ia pe Nathalie cu ea. Că are nevoie de mai mult timp pentru a-şi duce la bun sfârşit opera. I-am zis că e prea importantă ca să dispară acum, cu noi. Ştiam că narcisismul ei va asculta...

— Unde a dus-o?

Ines tusi, iar Mina vedea cu cât chin rostea fiecare

cuvânt. Mina nu voia s-o părăsească. Dar gândul la Nathalie o făcuse deja să se ridice în picioare, Ines îi strânse mai tare mâna.

— Iartă-mă. Pentru tot. Iartă-mă.

Apoi Ines dădu drumul mâinii fiicei sale şi închise ochii.

Lui Vincent îi sună telefonul. Mina. Sincronizare perfectă.

— Ştiu ce-a vrut să spună Nova, începu el brusc.

Nathalie şi Ines sunt în locuri diferite.

— Ştiu, răspunse Mina cu voce tare în urechea lui. Mama a avut grijă să fie aşa, ca s-o ţină departe pe Nathalie. Dar nu cred că ne-a mai rămas mult timp. Şi

nu stiu unde e. La naiba, nu stiu unde e! S-au

întâmplat atât de multe aici, au băut otravă şi Ines... a... Doamne Dumnezeule, a...

Ceva nu era în regulă. Foarte! Vocea Minei venea şi se stingea, de parcă n-o putea stăpâni. îl auzi pe Adam strigând ceva în fundal, dar n-avea timp să întrebe ce s-a întâmplat. Mai întâi Nathalie. Apoi orice altceva. Aceasta era ordinea corectă, dacă voia să fie de vreun ajutor.

— Ştiu unde e, zise el, alergând peste drum, unde îşi parcase maşina. Nova a scris în SMS-ul pe care ţi l-a trimis că trebuie să mergi până la capăt ca s-o găseşti. Ţii minte? Aşa că eu am mers până la capăt. Mi-am dat seama cum continuă *Knight's tour*-ul ei. Mi-a luat ceva timp, dar acum sunt absolut sigur. Dacă are de gând

Putem să-
să.?
să păstreze modelul matematic simetric, există un singur pătrat pe tablă, scuze... pe hartă, la care se poate opri. în pătratul ăla sunt două insuliţe: Reimersholme şi Lângholmen. Dar simt că nu e Reimersholme. Ţinând cont de flerul Novei pentru dramatism, pun pariu că se află în închisoarea abandonată de pe Lângholmen, cea care acum e hotel şi pensiune.

Ajunse la maşină şi căută cheia în buzunar.

— Dar asta e în cealaltă parte a oraşului, exclamă Mina exasperată. O să-mi ia extrem de mult timp să ajung acolo. Iar Ines...

— Eu sunt deja pe drum, o asigură Vincent, găsind cheia şi descuind maşina.

— Vincent?

— Da, răspunse el urcând în maşină.

— Condu cât poţi de repede.

— Fiica mea şi Nova sunt în Lângholmen, trebuie să ajung acolo, anunţă Mina, îndepărtându-se de cadavrul lui Ines.

Vocea lui Adam se auzea înfundat în spatele ei. Spusese ceva, de mai multe ori, dar ea nu putea să asculte. Gândul la Nathalie era prea sonor în capul ei.

— Mina! strigă el din nou.

Tresări şi se întoarse.

— Mina, trebuie să stii ceva.

Sunetul sirenelor se auzea tot mai tare. Veneau întăriri. Mina se uită în jur. Adam părea să aibă situatia sub control. Nu era nevoie să rămână şi ea

acolo, să-şi aştepte colegii.

— Şi explică-mi ce treabă are fiica ta cu Nova, nici măcar nu ştiam că ai copii.

— N-am timp acum, trebuie s-o găsesc pe Nathalie, răspunse ea neliniştită şi se îndreptă spre uşă.

— *Mina!*

Adam îşi ţinea încă arma îndreptată ferm spre grupul de sectanţi, deşi aceştia nu păreau

Putem să-l
salvăm?

ceafă de puţin dornici să-l provoace. Adam dădu din cap spre podeaua de lângă uşă. Minei îi scăpase mai devreme. Dar acum văzu o pereche de pantofi ieşind din spatele câtorva scaune. Prima ei presupunere fu că era vorba despre un alt membru al sectei care băuse din otravă. Apoi recunoscu şosetele. Şosetele lui preferate cu Bart Simpson. Făcu câţiva paşi în direcţia aceea.

Nu voia.

Nu voia să vadă.

Nu voia să ştie.

/

Dar trebuia. Mai făcu câţiva paşi. Şi nu-şi putu opri un ţipăt. Un ţipăt primar, sfâşietor. în spatele scaunelor era Peder, întins pe spate. Cu o barbă albăstrie şi cu ochii larg deschişi. Un mic cerc roşu pe obrazul său era singurul lucm care dădea de înţeles că era ceva în neregulă. Cercul şi sângele împroşcat pe peretele din spatele lor, care acum curgea din gaura mare din ceafa lui Peder.

— Ea l-a împuşcat, zise Adam, făcând semn cu capul spre femeia mai în vârstă care stătea pe podea, încătuşată, fără să se uite la ea.

t T

Vorbea cu glas monoton. Ca şi cum ar fi rămas fără emoţii.

Era prea mult. Mina nu mai suporta şi alte morţi. Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, se întoarse şi fugi spre ieşire. Nu putea face nimic pentru Peder. Dar putea, *trebuia* s-o salveze pe Nathalie.

Vincent merse pe Soder Mălarstrand, în direcţia Lângholmen. Apa licărea în dreapta lui, dar n-avea timp să admire priveliştea. Pentru prima dată, se bucura că era o zi de luni toridă în mijlocul perioadei de concedii. Drumul era în mare parte pustiu. Făcea cum îi ceruse Mina şi conducea cât de repede avea curaj.

— Vincent, se auzi Christer în sistemul *hands-free* al

Putem să-i?

mașinii.

/

Vincent îl sunase imediat ce se urcase în mașină.

/

— Am toate detaliile acum, toate rezervările, atât la hotel, cât și la pensiune. Exact cum ai cerut. E destul de plin, fiind sezonul de vară.

Vincent coti și intră pe micul pod care ducea spre Långholmen, insula pe care se afla una dintre cele mai vechi clădiri de închisoare din Stockholm.

— Dar hotelul a făcut o rezervare ciudată aseară, continuă Christer. Camera 121. A zis că are nevoie de cameră doar trei ore. De aceea a reușit să prindă rezervare. Poți ghici despre cine e vorba.

— Nova, zise Vincent când intră în parcare. Mulțumesc.

t

Parcă rapid și o luă la fugă spre fosta închisoare care acum servea drept hotel.

Să se concentreze. Fără să se gândească la ce ar putea să găsească acolo. Să nu-și lase emoțiile să preia controlul. îi plăcea simetria numărului camerei, 121. începea așa cum se termina. Cu de două ori mai mult la mijloc. O curbă de distribuție normală.

Dar nimic din toate astea nu era normal. Nathalie era cam de aceeași vârstă cu Rebecka. Dacă nu ajungea la timp... Nu, așa ceva nu era posibil. Concentrare!

Se uită în sus la clădirea de piatră galbenă. Știa că închisoarea fusese finalizată în anul 1880. Construcția

j

ei durase șase ani. 18 plus 80 făcea 98. Minus șase ani dădea 92. închisoarea a început să fie dezafectată în 1972. 1972 minus 1880 era, de asemenea, 92.

Hm. Ciudat. Poate că exista o legătură matematică, dar nu reușea s-o găsească, și nu-i plăcea când coincidența era atât de simetrică

Putem
fără ?
să-şi dea seama de ce. Dar 92 plus 92 făcea 184. 18 4. 18 aprilie. Ziua
de naştere a lui David Tennant, dacă îşi amintea
corect. David Tennant, actorul preferat al lui Benjamin din serialul TV *Doctor Who.*

în timp ce Vincent deschidea uşa de la intrarea în
hotel, vizualiza alfabetul cu ochii mintii. Numără în
grupuri de câte trei şi constată că literele D O C T O R W H O se aflau pe locurile 4, 15, 3, 20, 15, 18, 23, 8 şi 15 din alfabet. Suma acestor numere era... 121.

Curba de distribuţie normală.

Camera în care Nova aştepta cu Nathalie.

Nu putea să întârzie.

La recepţie primi indicaţii ca să ajungă la camera de la etajul 2. Nu se ştie de ce, în spatele tejghelei mici de la recepţie se aflau trei persoane. Trei laturi ale unui triunghi. Sendvişurile cu pâine prăjită ale mamei. De ce nu erau de ajuns doi la recepţie?

Alergă la etajul al doilea, apoi de-a lungul şirului de celule din vechea închisoare, amintindu-şi că doi
ori trei fac şase. Un număr par, un număr bun.

Se opri în faţa celulei cu numărul 121 şi realiză că n-are niciun plan. Dar nu mai era timp. Apucă de clanţă, iar usa se deschise lin. Nu era încuiată.

Nova stătea la o masă, în camera mică, şi tocmai turna ceva dintr-o sticlă într-un păhărel.

— Bună, Vincent, zâmbi ea şi puse sticla jos. Tocmai începeam să-mi pierd nădejdea.

— Sorry, am fost prins în trafic, răspunse el, uitându- se repede în jur.

Nu era nimic ameninţător în încăpere, nimic care să ateste violenţa iminentă. Tot ce putea

Putem să-l?

vedea erau paharul şi sticla de pe masa din faţa Novei, care era îmbrăcată impecabil, într-un costum albastru elegant, cu pantaloni. O tânără care trebuie să fi fost Nathalie stătea pe patul de vizavi, îmbrăcată într-un tricou şi pantaloni albi. Nu părea constrânsă.

— Bună, Nathalie, i se adresă el. Numele meu e Vincent. Sunt prieten cu...

— Cu mama ta, încheie Nova în locul lui.

Nathalie se schimbă. îşi încrucisă braţele, îşi arcui

spatele şi îşi plecă privirea furioasă.

— Deci... ce se întâmplă acum? întrebă el.

— E foarte simplu. Libertatea mea în schimbul libertăţii lui Nathalie. Eu ţi-o dau, iar tu convingi poliţia să nu mă mai caute.

— De unde ştii că poliţia n-a înconjurat deja locul

ăsta?

Nova îl privi cu zâmbetul ei frumos.

— Te rog, Vincent, ştiu că sunt ocupaţi până peste cap la Ostra Real. O să dureze ceva până când vor putea ieşi de acolo. Şi mai ştiu că nu sunt la fel de inteligenţi ca noi doi. Nimeni în afară de tine nu ar fi dedus că mă aflu aici. Bănuiesc că ai dat buzna încoace imediat ce ţi-ai dat seama. Ceea ce înseamnă

că ai venit singur.

Vincent se aşează pe singurul scaun disponibil din cameră. Nova avea dreptate – ce rost avea să pretindă

că nu e asa?

— Nathalie, îmi pare rău pentru toate astea, zise el,

uitându-se la adolescentă. Niciunul dintre noi nu şi-a

dat seama ce pune la cale bunica ta.

— Nu-i da prea mult credit lui lnes în această privinţă, pufni Nova. în clipa în care am aflat că fiica lui lnes face parte din echipa de

investigaţie şi că ea, la rândul ei, are o fiică pe nume Nathalie, i-am cerut lui Ines să-şi găsească nepoata. Un atu în plus nu strică niciodată.

— Ce vrei să spui? întrebă Nathalie de pe pat. Bunica...

— Bunica ta a făcut ce i-am cerut eu să facă. Am ştiut încă de acum o lună că o să-mi fii de folos mai devreme sau mai târziu. Chiar crezi că a fost o coincidenţă că Ines era în vagonul ăla de metrou?

Nathalie se ghemui şi se făcu mică. Ca şi cum ar fi încercat să dispară.

— Deci libertatea ta în schimbul libertăţii lui Nathalie? întrebă Vincent. îţi dai seama că sun la poliţie imediat ce pleci de aici? Nu vor înceta niciodată să te urmărească.

— Cel mai bine pentru tine e să-i poţi convinge. O să le spun de unde s-o ia pe Nathalie doar când voi fi convinsă că sunt în siguranţă. Depinde de poliţie să decidă când sau dacă o vor mai vedea pe Nathalie.

— Ce te face să crezi că n-o voi lua pe Nathalie de aici şi nu te voi preda poliţiei? întrebă Vincent, ridicându-şi telefonul mobil. Nu prea văd cum ai putea să mă opreşti.

— Poate că eu nu. Dar de ce crezi că sunt singură? îţi pot promite că nu vei reuşi nici măcar să traversezi parcarea dacă încerci să pleci din hotel singur cu Nathalie.

Bineînţeles, era logic ca Nova să-şi fi luat măsuri de securitate suplimentare. în acelaşi timp, îşi tot punea mâna pe gât când vorbea. Atingerea fizică repetată era frecventă în caz de stres, deoarece încetinea eliberarea hormonului de stres. Oare mintea? La urma urmei, trebuie să fi fost o decizie rapidă să mute totul pe astăzi, iar faptul că nu era cu ceilalţi părea greu

Putem să...?

se crezut că ar fi făcut parte din planul iniţial. Chiar avusese timp să-şi organizeze propriul corp de gardă?

Vincent se uită pe fereastră. Trei bărbaţi în jachete albe se deplasau fără ţintă prin parcarea de afară. Jachetele păreau deplasate pe căldura asta. Puteau fi turişti; sau Nova spunea adevărul şi erau acoliţii ei. Habar n-avea pentru care dintre variante să se decidă.

Pe de altă parte, nu credea nici măcar o secundă că Nova o va lăsa pe Nathalie să plece. Avea mult prea multe vieţi pe conştiinţă ca să mai conteze una în plus. începuse să sape la mormântul lui Nathalie din clipa în care fata ajunsese la Epicura. Iar el era cel care îi spusese Minei că Nova e inofensivă; dacă n-ar fi fost el, Nathalie ar fi fost luată de acolo de tatăl ei cu mult timp în urmă. Era vina lui. El trebuia să îndrepte totul. Aruncă din nou o privire pe fereastră. Bărbaţii erau încă acolo.

Probabilitatea ca aceştia să fie cu Nova nu era mare, având în vedere presiunea timpului la care fusese supusă şi faptul că prezenta semne inconştiente, dar puternice, de stres. însă nu putea ignora varianta că e posibil să fi spus adevărul.

Estima că probabilitatea să fie bodyguarzii Novei era de 30 la sută; 70 la sută că nu erau. Dacă erau, ce şanse existau să-i învingă pe el şi pe Nathalie? Existau
mai multe căi de ieşire din hotel. Aveau sanse relativ

/ /

mari să scape într-o direcţie în care bărbaţii să nu-i vadă decât atunci când ar fi fost prea târziu. Probabilitatea să scape teferi dintr-o astfel de situaţie era cam de 20 la sută. 20 la sută din 30 însemna 6. Deci aveau 6 la sută şanse de scape cu bine dacă bărbaţii erau bodyguarzi. 70 la sută şanse, dacă nu erau bodyguarzi. Asta însemna că el şi Nathalie aveau 76 la sută şanse să scape teferi dacă o

Putem să-l

înving?

fi-l înfrigeau pe Nova şi fugeau, cu sau fără bodyguarzi.

Dar existau şi 24 la sută şanse să fie prinşi. Iar probabilitatea ca unul dintre ei sau amândoi să fie ucişi într-o astfel de situatie era cam de sută la sută.

/ *t*

Nu-şi putea asuma acest risc.

— OK, ai câştigat, anunţă el, punând telefonul jos. Dar tot nu înţeleg de ce ne aflăm aici. Dacă voiai s-o foloseşti pe Nathalie pentru şantaj, ar fi fost mai sigur s-o faci prin telefon, dintr-o locaţie necunoscută. Ai riscat foarte mult, venind aici singură.

— Nu, răspunse Nova, încruntându-se. E calea mea hamiltoniană. Se termină aici. Trebuie să fiu aici, pentru că aici are loc mutarea finală. Ai văzut cu ochii tăi. Trebuie să merg până la capăt. Următorul loc în care ajung va fi începutul unui drum cu totul nou, un drum despre care încă nu ştiu unde mă va duce. Dar mai întâi trebuie să-l închei pe acesta.

Se uită fix la Nova. El presupusese că ucigaşul e sclavul propriilor reguli matematice. Dar Nova era mai mult decât atât. Era nebună. Genială, dar nebună. Şi probabil că mai avea la dispoziţie doar câteva secunde până când va pleca de acolo cu Nathalie. Câteva secunde înainte de a o pierde pe fiica Minei pentru totdeauna. Trebuia s-o determine pe Nova să rămână până îi venea în minte un plan. Dar ce?

Ce

Ce

Ce

Ceva din ce spusese ea. Că trebuia să-şi urmeze calea până la capăt. Ultima mutare.

Asta era!

Găsise.

O ocazie să demonstreze că e mai inteligentă decât el. Nova era o adevărată narcisistă, n-ar fi putut să reziste unei asemenea ispite.

— Exact cum ai spus şi tu, ăsta e ultimul tău

Putem să-l
păstrăm?

pătrat, replică Vincent. Partida finală. Dar ultima ta mutare nu poate fi şantajul. E prea... neglijent, ca să fii tu.

Zâmbetul Novei păli.

— Şi dacă tot vorbim despre jocuri, continuă el, chiar nu înţeleg puzzle-urile pe care mi le-ai trimis. Le-ai trimis doar ca să-mi distragi atenţia de la anchetă, în cazul în care aş fi fost cooptat în ea? Admir nivelul de ambiţie de a-i trimite articolul de ziar lui Ruben încă de acum doi ani, cu un an înainte de a o răpi pe Lilly. Dar mă tem că puzzle-urile n-au avut efectul pe care-l aşteptai. Pentru că, până la urmă, iată-mă aici.

Era un joc al hazardului. Dar Nova era probabil mândră de planificarea ei minuţioasă. Faptul că i se spunea că a fost neglijentă sau că o parte din plan nu a funcţionat ar fi putut, cu puţin noroc, s-o provoace să fie de acord, din pură mândrie, cu ce urma el să sugereze.

— N-am trimis niciun puzzle sau articol, răspunse ea.

Zâmbetul dispăruse complet acum.

Nu se aşteptase la aşa ceva. Sigur, era posibil să-l mintă, dar nu credea. Era prea mândră de munca ei ca să facă asa ceva. Dar dacă nu fusese Nova, atunci

cine? Vincent se încruntă. Nu era timp pentru acest gând acum. Va trebui să păstreze asta pentru mai târziu.

îi zâmbi Novei şi ridică sticla de pe masă. Mina menţionase că aduseseră otravă la liceul Ostra Real. Lichidul din sticlă era probabil acelaşi lucru, rezervat pentru Nathalie.

Acum era momentul. O presase pe Nova mental, cât de departe putuse. Acum, totul depindea de reacţia ei, dacă va fi aşa cum sperase el şi va accepta provocarea.

— Ai jucat şah cu tine însăţi, zise el, şi ai ajuns la capăt. La propriu. Apropo, ai pictat o hartă incredibil de frumoasă a oraşului. Când am văzut că era chiar

simetrică... Ei bine, a fost ceva chiar special. Deci acum, că suntem aici, pe ultimul pătrat, să jucăm partida aşa cum ar trebui jucată. Ce importanţă are o partidă de şah, dacă nu e nimic în joc? Ce rost are să porneşti mâine pe un drum nou, dacă nu-l termini pe ăsta aşa cum trebuie? Nu cu şantaj improvizat.

Amândoi ştim că eşti prea bună pentru aşa ceva. Hai să jucăm pentru şah-mat. Presupun că mai ai pahare?

Nova se holbă la el. Apoi zâmbi din nou şi scoase două pahare şi altă sticlă din geanta Louis Vuitton.

— Fără otravă, sper?

— Suc de pere, răspunse Nova, dând din cap afirmativ.

Aşeză sticla lângă cea care era deja pe masă. Conţinutul arăta identic. Dar unul era letal. Celălalt avea gust de fructe. Nova îl privi în ochi.

— Dacă tu bei otrava şi câştig eu, o primesc pe Nathalie, propuse Vincent. Ultimul lucru pe care-l faci cât mai eşti în viaţă e să le spui bodyguarzilor tăi să nu se atingă de noi. Dar, în acelaşi timp, scapi în sfârşit de durerea cronică. Dacă câştigi tu, iar eu mor, o primeşti pe Nathalie şi îţi poţi continua planul. Pentru că ştiu că există patru pătrate în care n-ai apucat să ajungi. Patru copii pe care nu i-ai ucis. Deci tu câştigi, indiferent de cum o să se termine.

Nathalie făcu ochii mari.

— Ce copii? întrebă ea, uitându-se disperată la Nova. Despre ce vorbeşte?

Nova ocoli privirea lui Nathalie şi continuă să se uite la Vincent. Dacă în ochii lui Gustav văzuse o văpaie, ai Novei ardeau ca un vulcan.

— Nu înţeleg, insistă Nathalie cu panică în glas. Cum adică, otravă? Mă jucaţi pe mine, ca şi cum aş fi o piesă de şah? Nu am de gând să accept aşa ceva! Nova, spune ceva! Explică-i că a înţeles greşit, că tu nu vrei răul nimănui!

Nova nu răspunse.

— Cred că alternativa pe care Nova avea de gând să ţi-o ofere e să te joci singură, zise Vincent. Şi nu cu două sticle, ci cu una. Avea de gând să te otrăvească în momentul în care plecaţi de aici, Nathalie. Nu a fost niciun moment vorba să te folosească şi să te predea poliţiei. Voia să te omoare şi apoi să dispară. Cu ce facem noi acum, măcar ai 50 la sută sanse de supravieţuire. Dacă merge prost, atunci... Mai bine eu decât tu.

Vincent se uitase la Nova tot timpul cât vorbise. Dacă se întorcea cu fata la Nathalie, se temea că nu va

fi în stare să meargă până la capăt. Totul se întâmplase din vina lui; el nu văzuse la timp semnele de avertisment. Trebuia s-o facă pentru Nathalie. Care îi amintea de Mina. îşi dădu seama că ar face orice

pentru ea.

— îmi pare rău, Nathalie, adăugă el. Ştiu că nu e mult. Dar e tot ce pot face.

Desfăcu dopul sticlei cu otravă, turnă într-unul dintre pahare şi lovi cu putere marginea paharului, ca să se scurgă şi ultima picătură. Apoi puse sticla pe masă şi înşurubă dopul la loc. Nova nu-l slăbea din priviri. Vincent luă următoarea sticlă şi începu să toarne în celălalt pahar.

— Eşti sigur că ai luat sticla potrivită? întrebă Nova, zâmbind.

— Chiar sper, răspunse Vincent, zâmbind la rândul său. Altminteri înseamnă că tocmai am turnat din greşeală otravă în ambele pahare. Ar fi o prostie.

Zâmbetul Novei dispăru.

— Nathalie, Nova şi cu mine ne vom întoarce cu spatele şi vom număra până la zece. Tu schimbă paharele de câteva ori, ca să nu ştim care e care.

— Nu vreau, replică Nathalie cu o voce

Putem să-l
să-l?

— Nici eu, spuse Vincent. Dar o vom face oricum. Unu...

îi făcu semn Novei şi se întoarseră amândoi cu

t

spatele la masă. în timp ce număra cu voce tare până la zece, auzi zgomotul paharelor care erau mutate în spatele lui.

— ... şi zece.

/

Se întoarse în acelaşi timp cu Nova. Paharele erau în acelaşi loc ca şi înainte. Identice.

t *t*

— Bem în acelaşi timp, spuse el, luând unul dintre pahare.

Nova dă pe gât paharul în acelaşi timp cu Vincent. Se uită la mentálist. Băutura are gust de pere. Dar asta nu înseamnă nimic, otrava are acelaşi gust ca sucul.

Plescăie uşor în timp ce lichidul îşi croieşte drum spre stomac. Caută o stare de rău, o senzaţie de arsură sau gheare în gât. Nimic. Timpul se opreşte.

Nova îşi miroase paharul. în continuare nimic altceva decât pere.

Apoi studiază faţa lui Vincent.

Mentalistul s-a oprit cu mâna în aer. Pupilele i se dilată încet.

Mâna lui începe să se deplaseze în jos, după care cade fără vlagă pe masă. Paharul gol se ciocneşte şi îi cade din mână. Se rostogoleşte pe masă, lăsând o dâră îngustă de lichid.

Vincent se uită în continuare la ea, dar ochii lui sunt nefocalizati. E clar că ochii văd altceva decât ceea ce se află în cameră.

Apoi Vincent începe să se aplece într-o parte. Bustul se lasă tot mai jos, până când se prăbuşeşte de pe scaun şi ajunge pe podea. Capul i se loveşte de podeaua celulei cu un zgomot surd.

Nova mai aşteptă câteva secunde. Nathalie s-a ghemuit pe pat, ca o minge. Şi-a băgat

Putem să-l?

capul între genunchi şi se leagănă înainte şi înapoi. Poate că e mai bine asa. în felul ăsta nu trebuie să vadă.

t

Nova nu a crezut că va fi atât de uşor. Dar până nu dai cu capul de pragul de sus, nu-l vezi pe cel de jos. Iar Vincent fusese cu nasul pe sus.

Se ridică şi se îndreaptă spre mentalistul care zace întins pe podea. Ochii îi sunt pe jumătate închişi. Pieptul i se ridică şi coboară în respiraţii scurte şi superficiale. Durează câteva secunde. Apoi se opreşte complet.

Nova se ghemuieşte lângă trupul lui pe podea şi îi ia pulsul.

Nimic.

— Şah-mat, spune ea şi se ridică.

îşi scutură pantalonii şi îşi ia geanta, după care se întoarce spre Nathalie.

— Trebuie să mă asigur că Vincent chiar a venit singur, că nu ne aşteaptă nimeni jos. Aşa că nu te mişca de-aici! Altfel, vei bea acelaşi lucru ca Vincent.

Nova speră ca fetiţa să fie suficient de speriată încât să facă ce spune ea. Se pare că are efect, ţinând cont de cât de îngrozită o priveşte Nathalie.

Deschide uşa şi iese pe coridor.

A câştigat.

Nu-i vine să creadă, dar *chiar a câştigat* în sfârşit, e liberă să-şi continue planul. Nova, bineînţeles, trebuie să dispară, iar asta e tragic. Având în vedere tot ce a construit. S-a terminat cu Epicura. Dar poate oricând să redevină Jessica.

îşi pune mâna pe perete şi îşi trage sufletul. A fost o zi mai obositoare decât credea. Nathalie va fi utilă pentru a ţine poliţia departe până va ajunge în siguranţă. Apoi poate să... dispară şi Nathalie. După aceea va trebui să aştepte un an sau doi până când o va putea lua de la capăt. Au mai rămas patru.

Patru copii, până să fie răzbunat John.

Porneşte din nou, dar i se împleticesc picioarele şi se împiedică. Ce naiba! Trebuie să se poarte natural, în caz că o vede cineva.

Mintea ei se întoarce la cei patru. Poliţia n-a înţeles niciodată cine erau copiii sau de ce au murit. Aşa că nici data viitoare nu o vor putea opri. Are tot timpul din lume.

Simte dintr-odată că îi e greu să respire. O cuprinde ameţeala. Nu e doar epuizare.

îşi întoarce privirea spre uşa deschisă a camerei 121. Vincent zace încă fără viaţă pe podea.

Oh, nu!

Rememorează cu ochii mintii momentul în care turnase otrava. Mai întâi într-un pahar, apoi... Idiotul o făcuse pe bune. Glumise pe seama asta, dar era ceva serios. Existase o singură cale garantată de a o opri pe Nova, şi el o făcuse.

Se sacrificase pe el pentru Nathalie.

Turnase otravă în ambele pahare.

Nova se prăbuşeşte pe podea în timp ce i se umflă gâtul. Se zgârie pe gât şi cineva îi dă foc la plămâni. S- a înşelat. Nu mai vrea să scape de durere. Vrea să trăiască, merită toată durerea din lume. în timp ce o altă parte din ea salută ceea ce se întâmplă. Ea a fost întotdeauna cea care supravieţuieşte. Cu preţul morţii celor care contează. Tatăl ei a ales s-o salveze pe ea, în locul mamei. Singurul rezultat a fost că şi-a pierdut ambii părinţi. în timp ce ea a trăit mai departe.

Pentru prima dată, poate că i se pare corect.

Dar tot vrea să meargă mai departe.

Să continue să trăiască.

Cu vinovăţia. Cu durerea.

/

Se întinde pe coridor şi îl vede pe Vincent pe podea, în interiorul celulei. Stelele, poate stele noi, stelele ei, îi joacă în câmpul vizual, explicându-i că oxigenul a dispărut şi că inima e

Putem să...?

pe cale să cedeze. îşi
întinde mâna în direcţia lui Vincent. încearcă să
ajungă la el, dincolo de distanţa plină de stele. Vrea să-l întrebe dacă şi el a trăit în durere. Cum a făcut
fată situaţiei. Dacă se simte liber acum.

Dar nu mai are timp.

— Nathalie!

Mina striga cât putea de tare, în timp ce urca în fugă scările hotelului. Când ajunse la etajul al doilea, aproape că se împiedică de Nova, care zăcea pe coridor.

— Sunt aici! strigă o voce de fată.

Nathalie. Undeva în fata ei.

— Aşteaptă, vin!

Se aplecă peste Nova, căutând semne de viaţă. Nu mai putea suporta alte morţi. Nu după Peder, nu după Ines. Nu după Epicura. Totul fusese oribil de inutil.

Văzuse mai multe morţi în ultima oră decât ar fi vrut
să vadă în tot restul vieţii sale. Dacă exista vreo sansă
de a o salva pe Nova, va profita de ea, oricât de mult ar fi urât-o pentru tot ce făcuse. Dar Nova părea pierdută. Iar Nathalie era puţin mai încolo.

Julia şi Ruben erau chiar în spatele ei şi chemară o ambulanţă pentru Nova, dacă nu cumva era deja prea târziu. Mina se ridică şi fugi spre uşa deschisă, de unde venise vocea.

Chiar înainte să intre în cameră, văzu pe cineva întins pe podea şi nu se gândi decât că nu are voie să fie fiica ei.

Intră în fugă şi o luă prin surprindere pe Nathalie, care era ghemuită pe un pat.

— Tu?! exclamă Nathalie. Dar te cunosc.

Mina încuviinţă. Băuseră o cafea în parcul Kungsträdgården, în urmă cu doi ani, dar Mina

Putem să...?

nu spusese atunci cine era. Nu s-ar fi gândit că Nathalie îşi va aduce aminte de acea întâlnire.

— Deci tu eşti mama mea? Nu mai înţeleg nimic. Mina nu mai asculta. Pentru că văzuse cine zace pe

podea. Iar ea nu voia să accepte, refuza să accepte că era Vincent. Vincent al ei. Cel care îi era alături. Singurul care primise permisiunea să-i fie alături.

Iar acum stătea întins acolo, părând să nu-i pese cum o va afecta asta pe ea.

— Ce-ai făcut? murmură ea, uitându-se la mentalist. Vincent, ce-ai făcut?

Căzu în genunchi pe podea, căutând semne de viată în acelaşi mod în care o făcuse cu Nova. Şi, la fel

ca la Nova, nu găsi nimic.

— Am chemat o ambulanţă, anunţă Julia când intră în cameră. Dar sunt destul de sigură că Nova e moartă, asa că...

Tăcu în clipa când îl văzu pe Vincent.

— Oh, la naiba! Mina...

— Dar atunci, tu esti mama mea? întrebă Nathalie

din nou.

Mina nu putu răspunde. Tocmai îşi primise fiica înapoi. Ar fi trebuit să fie foarte fericită. Dar când se ridică de pe podea, când se ridică de lângă Vincent, când se ridică să-şi trăiască restul zilei şi ziua de după, şi luna, şi anul de după, şi restul vieţii ei fără el, fără

Vincent, simţi că în lume nu există nimic altceva în

afară de tristete.

Christer se uita cu dezgust la pătratele albe şi negre de pe ecranul computerului. îşi pierduse orice interes pentru şah. Jessica, fata lui John Wennhagen, cunoscută şi sub numele de Nova, stricase totul

Putem să...?

definitiv. Un om bolnav. Din cauza ei, Mina îşi pierduse mama. Dar datorită lui Vincent, cel puţin îşi recăpătase fiica. Christer nu mai aflase nimic după ce plecaseră ieri cu Nathalie din Lângholmen direct la spital. Spera că e bine. Ciudat, cu câteva zile în urmă nici măcar nu stia că Mina are o familie.

Aruncă din nou o privire la tabla de şah de pe ecran. Avea de gând să termine partida pe care o juca deja de o săptămână. Pe urmă, gata, nu-i mai trebuia.

Stia că umilinţa era iminentă. Orice mutare ar fi făcut, partida se încheia. Voia să amâne inevitabilul cât mai mult posibil. Dar n-avea decât s-o facă şi gata.

Christer selectă partida din listă şi o deschise cu un click. Piesele fură aşezate pe tablă în poziţiile pe care le lăsase. Se uită la configuraţie, încercând să înţeleagă dacă avusese un plan şi, dacă da, care era acesta.

Cu siguranţă nu părea un plan.

Nu avea nicio sansă.

Făcu apatic câteva mutări, pentru a scurta suferinţa. Totuşi, nu mai rămăseseră multe piese pe tablă. Aparent, jocul mersese mai bine decât de obicei, înainte de a-l pune pe pauză. Mută calul pe care-l mai avea. Şi deodată auzi vocea lui Vincent în capul lui, turuind tot ce le spusese în ultimele săptămâni.

— Cal.
— Hippo.
— HORSE.
— Pursânge arab.
— *My Little Pony.*
— *The Psychology ofthe Pawn.*
— *Knighfs tour.*
— Turagapadabandha.

La naiba cu şahul, pur şi simplu! Calculatorul îşi făcu mutarea, iar Christer îşi mută şi el încă o

Putem
să
dată?

calul. Dintr-odată, programul scoase un sunet pe care nu-l mai auzise până atunci. Pe ecran apăru scris WINNER: WHITE.

El jucase cu albele. Ce naiba? Şi câştigase! După atâtea luni!

Christer procesă informaţia timp de câteva secunde. Apoi închise programul, găsi fişierul pentru programul de şah în calculator şi îl trase în coşul de gunoi. Făcu click pe „Golire coş de gunoi” şi auzi sunetul satisfăcător de foşnet când programul fu şters pentru totdeauna.

— Bei o cafea înainte să pleci?

Ruben încerca să înţeleagă dacă întrebarea era preambulul unui scandal sau dacă Ellinor avea privirea aceea pe care o avea când voia să „vorbească lucruri serioase”.

Ellinor nu fusese încântată când aflase că Astrid participase săptămâna trecută la o şedinţă în care se discutase despre copiii ucişi. Al naibii Vincent! Deşi probabil că n-ar mai trebui să gândească aşa despre mentalist. Mai ales după ce se întâmplase în Långholmen.

De data asta însă, Ruben chiar nu-şi dădea seama

unde putuse să greşească. Nici Ellinor nu părea supărată. în acelaşi timp, era o maestră a obiectivităţii nimicitoare. O ceaşcă de cafea putea însemna o conversaţie politicoasă care se încheia cu decizia că nu-i mai dădea voie s-o vadă pe Astrid.

Se uită cu coada ochiului la fiica sa. Era îmbrăcată
tot în costumul alb de arte marţiale. Din câte auzise,

era greu s-o convingă să poarte altceva prin casă.

— Da, mulţumesc, răspunse el precaut. Dacă nu deranjez.

Putem să...?

Haide, Ruben, se băgă Astrid luându-l de mână. Putem să mai bem o cafea. Vreau să-i arăt mamei *chocke hold*-ul meu.

— încă o cafea? întrebă Ellinor, ridicând o sprânceană.

— E posibil să fi mâncat o îngheţată după antrenament, răspunse el, dregându-şi glasul. Sau două.

încercase să-şi ţină moralul ridicat când o luase pe Astrid de la antrenamente şi să nu se gândească prea mult la Peder în acel moment. Sau la Anette şi la triplete. Sau la sacrificiul lui Vincent pentru fiica Minei. Trecuseră doar două zile de când se întâmplase totul. Nici măcar nu începuse să gestioneze toate astea. Dar nu voia ca Astrid să fie nevoită să întâlnească un tată trist în rarele ocazii în care se vedeau. Probabil sperase că Astrid va fi o mică terapie pentru el. Totuşi, nu prea reuşise să ţină gândurile la distanţă. Era prea mult. Aşa că mascase totul cumpărând îngheţată. Şi păruse că a funcţionat.

O urmă pe Ellinor în bucătărie. Astrid se aşezase deja la masă şi începuse să deseneze cu creioanele

colorate. Era clar că moştenise talentul maică-

sii.

;

Ellinor îi puse o cană în faţă.

— Vrei nişte suc? o întrebă pe Astrid, care se ridicase şi acum încerca să aplice o mişcare de arte marţiale pe mama sa.

— Da, sensei! răspunse fata, dându-i drumul mamei sale şi făcând o plecăciune.

Ellinor râse. Era un sunet pe care nu-l mai auzise de peste zece ani. Abia când îl auzi realiză cât de mult îi lipsise.

— N-am mai spus până acum, începu Ellinor, turnându-i cafea în cană, dar îţi mulţumesc pentru tot ce faci pentru Astrid. Am crezut că la început o să fie poate mai reţinută cu tine, pentru că nu te cunoaşte, dar s-a dovedit că e exact invers. Nu prea înţeleg cum ai reuşit. Dar

Putem să-l?

mă bucur că ai făcut-o.

Ruben râse uşor stânjenit. Abia îndrăznea să se uite la Ellinor. Chiar şi după un an de discuţii cu Amanda, era încă stânjenitor să vorbească despre anumite lucruri. Sorbi din cafea. Era tare. Asa cum îşi amintea

că îi place ei.

— îmi place pur şi simplu compania lui Astrid, răspunse el. Ne plac aceleaşi lucruri.

Ellinor îl privi lung. Apoi încuviinţă.

— Oi fi fost tu un iubit inutil, replică ea încet, aruncând o privire spre fiica ei, care era ocupată să amestece sucul într-o carafă imensă. Dar esti un tată bun. Vreau să stii asta.

Ruben dădu din cap. îi era teamă că vocea lui va suna ciudat dacă va răspunde.

— Am ceva pentru tine, adăugă Ellinor, întinzându-i un album foto gros. Astrid, de la naştere şi până acum. M-am gândit că ai vrea să ştii ce a făcut în ultimii zece ani.

El încuviinţă din nou. Dacă nu putuse să răspundă înainte, cu siguranţă nu putea nici acum. Ochii îi lăcrimau şi simţea un nod în gât. Se gândi din nou la Peder. Dar apoi în gândurile lui apăru pe neaşteptate Sara. îşi amintea ce voce caldă avea de fiecare dată când vorbea despre copiii ei. Acum înţelegea de ce.

Pentru că şi el simţea aceeaşi căldură interioară de

fiecare dată când o privea pe Astrid. Putea paria că Sara e o mamă bună, la fel ca Ellinor. Iar soţul Sarei, un idiot cu acte în regulă.

Astrid se aşează lângă el cu un pahar de suc. Apoi dădu pe gât tot paharul şi râgâi zgomotos.

— Astrid! o apostrofă Ellinor râzând.

— Ruben, nu poţi să iei cina cu noi? întrebă fata. Sau, de fapt, „tată” am vrut să spun. Te rog?

Ruben aruncă o privire precaută către Ellinor. Tot nu îndrăznea să spună nimic.

în sala de şedinţe era o linişte de mormânt.

Nimeni nu ştia ce să spună. Şi niciunul dintre ei nu se putea uita la scaunul gol al lui Peder. Cu excepţia lui Bosse, care privea scaunul cu o expresie nefericită şi apoi îşi puse capul mohorât în poala lui Christer. Scaunul gol părea un elefant. în cele din urmă, Ruben se ridică, se îndreptă spre scaun şi îl aruncă într-un colt. Toată lumea tresări. Dar Mina înţelese că nu era un act de furie, ci doar de frustrare. Şi ei îi venea să sparga ceva.

Totul era oribil de nedrept!

Şi nimic din ceea ce făcuseră nu schimbase ceva. Bosse protestă puţin, dar Christer îl linişti. Mina se uită la harta Stockholmului de pe perete. Cea pe care Vincent o împărţise mai întâi în pătrate de şah şi pe care apoi trasase un drum. Un drum care nu ducea decât la moarte. Mult prea multă moarte.

Julia se apropie de tabla pe care o folosiseră pentru a înţelege cazul. Totul era încă acolo. Imagini, cuvinte, săgeţi, fotografii.

— Am pierdut un coleg, începu ea încet. Un prieten şi unul dintre cei mai buni oameni pe care i-a întâlnit cineva din această sală. Şi ne vom face timp pentru a-l plânge. Pentru că-l vom plânge mult timp. Dar acum trebuie să facem mai întâi ce ar fi vrut Peder să facem. Trebuie să ne asigurăm că nu ne-a scăpat nimic. Că ştim, fără nicio umbră de îndoială, că s-a terminat. Juliei i se frânse vocea şi trebui să-şi dreagă glasul. Mina avea gâtul înfundat de lacrimi, lacrimi care nu veniseră încă. După ce o văzuse pe Nathalie şi se asigurase că era în siguranţă, Mina îşi permisese să se bucure pentru o clipă că fiica ei era în siguranţă. Dar fusese doar o clipă de răgaz.

Acum, durerea o lovea cu atâta forţă, încât nu stia

cum să o gestioneze. Sau cum ar fi putut ei, ca grup, să meargă mai departe. Peder fusese liantul care îi ţinea împreună. Cu voioşia, bunătatea şi băutura sa energizantă. Ar fi dat orice să vadă din nou un filmuleţ cu tripletele.

Şi pe urmă mai era şi Vincent.

Doamne, Vincent! încă nu-l iertase.

Se uită la mentalistul care stătea lângă ea. îşi pusese cârjele pe jos.

— Dar mai întâi, poate ne povesteşte Vincent de ce l- a crezut Mina mort, zise Julia brusc.

Vincent păru extrem de stânjenit. Foarte bine, aşa-i trebuia!

— Păi, ştiu cum să opresc puţin fluxul de sânge în braţ, explică el. E un truc pe care-l fac în spectacolele mele, ca să pară că n-am puls. Aşa am păcălit-o pe Nova să creadă că am băut otrava. Speram s-o lase în pace pe Nathalie dacă mă crede mort. însă e destul de periculos, nu recomand.

— Puţin, zici tu, interveni Adam. Dar tot nu aveai puls când a ajuns Mina acolo. Cine eşti tu cu adevărat, Lazăre?

Vincent păru şi mai stânjenit. Aruncă o privire spre Mina, dar, când văzu ce faţă face, se uită repede în altă parte.

— Am auzit gălăgie şi m-am gândit că poate s-a întors Nova, zise el. Mi-a fost puţin greu să gândesc limpede, pentru că mă durea foarte tare piciorul. Aşa că am oprit din nou pulsul sau fluxul sanguin. Pentru orice eventualitate.

— Idiotul naibii! mormăi Mina. Meriţi un picior rupt. Apropo, cine-a mai auzit să îţi rupi un picior când cazi de pe scaun?

Fusese atât de îngrozită când îl găsise acolo! Şi chiar mai speriată când îl văzuse deschizând pe neaşteptate ochii şi-l auzise vorbindu-i. De atunci abia dacă mai schimbase o vorbă cu el. Moartea aparentă a lui Vincent, panica legată de ce se va întâmpla cu Nathalie şi moartea lui Peder ajunseseră toate în acelaşi cos de emoţii

Putem să-l?

seo-leşitoare. Tot ce-şi dorea era

să se târască în siguranţa propriului apartament, să se întindă în poziţie fetală şi să închidă tot ce o sfâşia pe dinăuntru.

— îmi pare rău, se scuză el pe un ton scăzut. Am făcut-o pentru Nathalie. Apropo, i-ai prins pe cei trei bărbaţi din parcare? Erau cu Nova?

Mina simţi o mână pe braţul ei şi se uită în ochii albaştri ai lui Vincent. Şi stia că îl va ierta. Măcar era

în viată. La fel şi Nathalie.

— Cei în jachete albe? întrebă ea. Erau turişti japonezi.

— încă nu înţeleg de ce a făcut Nova toate astea, interveni Christer. Care a fost motivul? Şi de ce naiba

s-a prefăcut că ne ajută? Şi-a asumat un risc uriaş, cooperând cu poliţia.

înghiţi în sec, ca şi cum s-ar fi luptat cu lacrimile.

— îmi permiteţi? spuse Vincent, uitându-se întrebător la Julia.

Ea dădu din cap afirmativ, iar el se apropie şi se duse la tablă, iar ea se aşează.

— Am vorbit cu unii dintre membrii supravieţuitori ai sectei, explică Vincent. Sunt mult mai vorbăreţi acum, că a murit Nova. Explicaţia pe care am primit-o e jalnică, dar măcar conţine o parte dintre răspunsuri. După cum ştiţi, Nova a fost implicată într-un eveniment extrem de traumatizant în copilărie. A fost grav rănită într-un accident de maşină, iar tatăl ei a murit aproape sigur în acea noapte, deşi ea a vrut să ne facă să credem contrariul. După accidentul de pe urma căruia s-a ales cu răni grave, a ajuns la bunicul ei, Baltzar Wennhagen, care a crescut-o cu învăţături despre epicurism. Dar cred că ştia destul de multe de la tatăl ei, care o crescuse până

Putem să-l...?

auzi. Aceste lucruri s-au amestecat şi au creat o versiune distorsionată a epicurismului, în care durerea fizică cu care trăia în mod constant a devenit punctul central. Nova trebuia să dea un sens durerii ei, iar această căutare i-a facilitat atragerea altor oameni aflaţi în suferinţă, oameni care căutau şi ei un sens. Ceva care ar fi putut face suferinţa puţin mai uşor de suportat. Şi nu uitaţi că durerea Novei a fost şi fizică, şi psihică. O combinaţie care s-a dovedit a fi fatal de distructivă, pentru că raţiunea şi logica au fost înlocuite de fanatism şi disperare.

Tonul şi vocabularul lui Vincent făceau să fie mai uşor de înţeles toată oribilitatea. Când vorbea ca şi cum ar fi fost o prelegere, era puţin mai uşor să găseşti o perspectivă exterioară, o abordare lipsită de emoţie.

Mina observă cu câtă atentie se uita la fiecare dintre ei în timp ce vorbea şi îşi dădu seama că, probabil, intenţionat îi îndepărta emoţional de evenimente. Mentalistul făcea tot ce putea, în singurul mod în care putea, pentru ca durerea să fie, măcar temporar, puţin mai uşor de suportat.

— Tot nu înţeleg de ce s-a băgat în anchetă, insistă Christer. N-avea nimic de câştigat, nu-i aşa?

— Probabil că îi dădea un sentiment de control, atât pentru a afla mai multe despre ceea ce ştiam noi, cât şi pentru a conduce, într-o oarecare măsură, ancheta într-o direcţie greşită. Dar, mai presus de toate, aici a fost vorba despre una dintre cele mai puternice trăsături de caracter ale Novei: narcisismul. Nu

e neobişnuit ca agresorii cu personalitate narcisistă să încerce să interfereze cu investigaţiile poliţiei despre ei înşişi. Nu e deloc unică din punctul ăsta de vedere.

— Toată lumea din Epicura ştia ce le făceau copiilor? întrebă Julia.

— Nu, din câte am înţeles, nu ştiau, răspunse Vincent, încrucisându-şi braţele. De obicei, nu toti membrii unei secte sunt la fel de informaţi despre tot ce se întâmplă. E ca straturile unei cepe. Cu cât intri mai adânc, cu atât ai acces la mai multe informaţii.

Exact aşa cum funcţionează scientologia. Dar acolo cumperi cursuri pentru a ajunge treptat la un nivel mai ridicat de cunoaştere. La Epicura, era vorba să te dovedeşti demn de Nova. Adică să porţi cu tine suficientă durere.

— Ines stia? întrebă Mina.

Ştia că se expune punând întrebarea asta, pentru că toată lumea de la masă cunoştea deja legătura ei cu Ines şi Nathalie. Aştepta doar primul comentariu.

— Nu, din câte spun membrii cu care am vorbit eu.

Mina dădu din cap, dar nu era convinsă. Nu ştia cine fusese de fapt mama ei şi nici ce rol jucase. Dar chiar înainte de a muri, Ines spusese cu gura ei că n-a ştiut ce face Nova. Mina se agăţase de acele cuvinte; voia să le creadă cu orice preţ.

— Nova îi considera pe copii drept calea spre o viaţă nouă, fără durere, continuă Vincent. Copiii au fost dintotdeauna simbolul suprem al inocenţei şi au fost deseori văzuţi drept călăuzitori în contexte religioase. Cercul restrâns din Epicura credea că-i eliberează pe copii de durere, permiţându-le să renască, puri, noi.

Ca să deschidă calea spre o nouă eră, versiunea

Epicura a regatului milenar.

— Ce jegos de ieftin, bombăni Ruben.

— Nu ştiu dacă e mai ciudat decât faptul că milioane de oameni cred că Fiul lui Dumnezeu a murit şi apoi a reînviat a treia zi, interveni Adam. Fiecare religie, fiecare comunitate are miturile sale.

— Nova a fost un lider puternic, remarcă Vincent. Convingător. Şi a oferit exact ceea ce îşi doreau adepţii ei mai mult decât orice: uşurarea durerii.

— Dar de ce tocmai aceşti copii? întrebă Julia gânditoare. E unul dintre lucrurile pe care încă nu le înţeleg.

— Nici mie nu mi-e clar, răspunse Vincent. Oamenii cu care am vorbit nu stiu nimic. Nova le-a dat
informaţiile de care aveau nevoie, iar ei doar au
ascultat ordinele. E posibil ca victimele să fi fost
selectate aleatoriu. Poate în funcţie de cât de uşor ar fi
de răpit. Asta e cel mai probabil scenariu. Dacă Nova i-a ales pe baza altor criterii, nu le-a spus şi altora.

Tăcu şi se uită la ei. Mina îi urmări privirea. Adam, pentru prima dată în tricou în loc de cămaşă. Ruben, care devenea un nor de furtună ori de câte ori erau menţionaţi copiii. Christer, care îl scărpina pe cap pe Bosse cu o faţă posomorâtă. Iar Julia, cu încruntarea care era acolo de când se întorsese din concediul de maternitate. în cele din urmă, întâlni ochii albaştri ai
lui Vincent. Părea obosit. Foarte, foarte obosit.

— Totuşi, nu uitati un lucru, continuă el. Dacă Nova
n-ar fi fost oprită, ar fi fost afectate şi alte familii. Nu terminase, ştim asta. Aproape sigur aţi salvat vieţile a încă trei copii, în afară de

Putem
Vă-mă?

Vrînma. Nu vom şti niciodată cine ar fi fost ei. Dar sunt acolo undeva, iar vieţile lor nu mai sunt în pericol.

Nimeni nu răspunse. Cuvintele lui Vincent ar fi trebuit să fie încurajatoare, dar era greu să găseşti bucurie în ele în acest moment.

Ruben se ridică şi aduse scaunul lui Peder din colţ. îl ridică în picioare, îl duse înapoi la locul lui şi îl băgă cu grijă sub masă. Apoi ieşi din încăpere. Dar Mina apucase deja să vadă că buza de jos îi tremura necontrolat.

Când usa se trânti în urma lui, tăcerea deveni asurzitoare. Singurul lucru care vorbea era scaunul gol al lui Peder.

Stăteau în sufrageria lui Anette. Sora ei ieşise cu tripletele, ca să-i lase singuri. Ruben ştia că nu poţi să slăbeşti 20 de kilograme în doar câteva zile, dar Anette părea să fi slăbit. Pielea îi era cenuşie, iar ochii păreau fixaţi pe ceva îndepărtat, ceva ce niciunul dintre ei nu vedea.

De fapt, Ruben se împotrivise să vină aici. Se gândise că erau probabil ultimele persoane din lume pe care ar fi vrut Anette să le vadă chiar acum. Ei, care nu-i putuseră salva soţul. Dar Anette fusese surprinzător de calmă când apăruseră la uşă. Sau poate mai degrabă resemnată.

— Ştiu că nu va ajuta, zise Julia încet, punându-şi mâna pe braţul lui Anette. Dar vreau să ştii că ne gândim la tine tot timpul. Şi ne gândim la Peder. La
ce om minunat a fost. Şi ce tată extraordinar.

/

— Ai dreptate, răspunse Anette, trăgându-şi braţul. Nu ajută. încă mă gândesc în fiecare zi că o să mă trezesc. Că va intra pe uşă cu barba lui albastră şi va spune că totul a fost doar o neînţelegere.

Lacrimile îi curgeau pe obraji fără să facă vreun efort pentru a le şterge. Ruben se întreba oare câte lacrimi încap într-un om matur. Prea multe, probabil. Anette părea că plânge

Putem să în-?

ne-

t f

T f

înceţat de luni.

Observă că Mina stătea şi se legăna pe marginea canapelei, cu mişcări scurte şi sacadate, privind cu ochi îngroziţi resturile şi lucrurile dezordonate pe care tripletele le lăsaseră pe toate suprafeţele disponibile, inclusiv pe canapea. Peste tot în sufragerie erau păpuşi, creioane colorate, piese de Lego Duplo şi iPaduri cu huse colorate, alături de sendvişuri pe jumătate mâncate şi bomboane călcate în picioare.

Ruben era pe punctul de a-i spune ceva, dar îşi dădu seama că Mina, la fel ca el, avea acum o fiică. Cândva trebuie să fi arătat asa chiar şi în casa Minei, oricât de neverosimil ar fi părut. în plus, aşa cum obişnuia să spună psiholoaga Amanda, nu gândurile noastre ne definesc, ci acţiunile. Iar Mina rămăsese pe canapea. Indiferent de cât de greu îi era probabil. Se simţi brusc mândru de colega sa.

Apoi Ruben se gândi din nou la triplete, la cum dansau în filmuleţul de pe telefonul lui Peder, iar imaginea îl lovi atât de tare în piept, încât simţi că nu mai poate respira.

— Fetiţele ştiu că..., începu el, după care amuţi.

Era prea greu.

— Nu, răspunse Anette, clătinând din cap. Nu le-am spus nimic încă. Ele cred că e plecat câteva zile. Dar ştiu că trebuie s-o fac. Pur şi simplu nu ştiu cum... cum să le spui unor copii mici că tatăl lor a murit? Cum? Voi stiti cum?

Ruben clătină din cap şi înghiţi din nou în sec. Nu-şi putea imagina ceva mai înfiorător.

— Pot să fiu acolo când o să le spui, îi propuse Christer cu blândeţe. Aproape întotdeauna eu sunt cel care trebuie să anunţe rudele. întreab-o pe Julia. Ştiu că nu sunt conversaţii uşoare. Dar am experienţă. îţi

voi fi alături, Anette. Dacă vrei şi tu. O vom face

Putem să-l...?

înţeună.

— Mulţumesc, răspunse Anette, zâmbind printre lacrimi.

— Oricum, e bine că sora ta poate să mai rămână aici, interveni Julia. Şi să ştii că poliţia îţi oferă tot ajutorul pe care-l vrei în ceea ce priveşte consilierea şi un psiholog.

— Mulţumesc, dar... dar nu vreau să mai am de-a face cu poliţia în acest moment. Ce profesie nenorocită! De ce s-a băgat el în aşa ceva, cu trei copii mici acasă?

Anette plângea în hohote.

— Deşi ştiu de ce, continuă ea. întotdeauna a spus că tocmai pentru că are copii mici trebuie să fie poliţist. Ca să contribuie la modelarea lumii în care vor creste.

— Şi a făcut-o, adăugă Adam. A fost un poliţist bun.

— Cel mai bun, completă Mina, pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Să nu mă înţelegi greşit acum, zise Anette, întorcându-se spre Adam. Dar de ce l-au împuşcat pe Peder? Şi pe tine nu? De ce nu l-ai putut proteja?

— A crezut că Peder o să scoată o armă ascunsă. A reacţionat din instinct.

— Şi asta a făcut? A scos o armă?

— Nu. Era telefonul mobil. A vrut doar să-i arate un filmulet. Ca s-o înveselească.

Anette tăcu. Apoi dădu din cap, în semn că a înţeles.

— Cel mai drăguţ, zise ea.

Adam stătea la birou şi se uita la anunţuri imobiliare. Mama lui avea dreptate. Nu mai putea trăi ca un burlac. Trebuia să-şi facă rost de un apartament mai bun şi pe urmă să găsească şi pe cineva cu care să- 1 împartă. Nimeni nu l-ar lua în serios dacă ar vedea cum trăieşte acum.

Putem să...? 2

Poate că ar trebui să meargă şi la un curs de gătit. Nu poţi să oferi spaghete şi sos de carne la o întâlnire. Sau, mă rog, de putut, poţi. Problema e ce faci după aia. Repertoriul lui culinar era oarecum limitat. Munca avusese întotdeauna prioritate în faţa altor posibile interese. Dar era timpul să schimbe situaţia.

Anunţurile de pe Hemnet îi treceau prin faţa ochilor. Un apartament cu două camere în centrul oraşului, poate. Nu, cu trei. Ar da mai bine. Deşi şi-ar putea permite să plătească de unul singur?

Se lăsă pe spate în scaun şi oftă. Poate că nu de-aici trebuia să înceapă. Poate că ar trebui mai bine să descarce aplicaţia Tinder? Sau să se înscrie la cursul ăla de gătit?

O văzu cu ochii minţii pe mama lui, alergând patru copii care râd cu gura până la urechi. Imaginea asta îl făcu să zâmbească şi îl încălzi pe dinăuntru. Ar fi atât de fericită! Deşi poate nu patru copii. Va trebui să se mulţumească doar cu trei.

Cineva bătu la uşă şi Julia băgă capul înăuntru.

— Bună! o salută el.

— Bună! Am vrut doar să spun... Ai făcut treabă bună. Şi bun-venit în grup! Nu e întotdeauna aşa agitaţie pe aici, ca să ştii.

— Chiar sper că nu, răspunse el râzând.

Telefonul mobil începu să bâzâie pe masă. Număr necunoscut. De obicei nu răspundea la numere necunoscute.

— N-ai de gând să răspunzi? întrebă Julia.

El ridică din umeri, apăsă simbolul verde şi răspunse. Apoi îşi trase răsuflarea.

— Vin.

închis e.

— S-a întâmplat ceva?

— Da. Mama.

Putem să...?

Adam ieşi în grabă din birou. Julia strigă ceva după el, când ajunse pe hol, dar nu o auzi.

Christer regreta că nu îşi alesese o cămaşă mai drăguţă. Ce fusese în capul lui de se îmbrăcase cu cămaşa asta de viscoză în dungi maro şi bej? Ar fi preferat să-şi pună şi vesta tricotată, dar n-ar fi mers pe căldura asta şi, în plus, poate că nici nu era atât de interesantă. în acelaşi timp, aproape că i se părea un păcat să fie preocupat de ceva atât de superficial precum înfăţişarea.

El şi Anette au vorbit joi cu tripletele. Fetiţele erau speciale, au înţeles, dar în acelaşi timp n-au înţeles nimic. Dar erau şi foarte mici. Erau doar nişte cuvinte

pentru ele. Au fost triste, şi Anette şi el au fost trişti,
dar tot erau doar vorbe. Nu astăzi şi nici mâine, dar în

curând vor realiza ce s-a întâmplat şi atunci le va lovi cu adevărat. Când, zi după zi, tata tot nu va veni acasă. Atunci va fi serios de muncă pentru Anette.

Şi viata continua. Viata. La naiba!

Christer luă batista şi îşi şterse sudoarea de pe frunte, în timp ce Bosse zări un alt golden retriever puţin mai departe şi începu să schelălăie fericit.

— Nu, Bosse, rămâi aici, zise el, trăgând de lesă.

Avea din ce în ce mai mult sentimentul că totul era o mare greşeală. Şi de ce adusese câinele cu el? Când Lasse sugerase să se întâlnească în parcul Vasa, Christer se gândise automat că ar fi perfect pentru Bosse. Dar una era să-l tii în lesă în fata restaurantului

Ulla Winbladh şi alta era să-l ţii lângă tine când te vedeai cu cineva. Poate că Lasse e alergic la câini.

Putem să.La? naiba!

îşi sterse din nou fruntea cu batista.

Puţin mai departe, în parc, văzu cafeneaua unde urmau să se întâlnească. Plănuise să vină mai devreme, ca să fie acolo când va sosi Lasse şi să arate

ca un poliţist monden cu toate responsabilităţile lumii pe umeri. Poate luând notiţe despre un caz sau citind un ziar cu un espresso dublu în faţă. Voia să arate ca personajul său favorit, Harry Bosch. însă chiar în acest moment nu ştia dacă el şi Harry Bosch trăiau pe aceeaşi planetă.

Sentimentul acela se mută din stomac şi îi coborî

în picioare. Se opri. Se uită la cafenea. Nu, chestia asta nu mergea. Trebuia să se ducă acasă. De îndată.

Tocmai se pregătea să se întoarcă, când auzi un râs cristalin în spatele lui. Vocea devenise mai gravă faţă de cum fusese în tinerete. Dar la fel ca odinioară îi încălzea tot corpul.

— Faci cu mine trucul cu câinele? întrebă Lasse, râzând din nou când Christer se întoarse.

Lasse se aşează în genunchi şi îl lăsă pe Bosse să-l salute.

— Salut, frumosule, da, buuuună, frumosule, cine e cel mai frumos băiat?

Lasse îi ciufuli blana lui Bosse, care dădea din coadă zglobiu, cu o cantitate deloc neglijabilă de bale curgându-i din bot.

— Trucul cu câinele? se bâlbâi Christer. Nu, eu, ei bine..., adică... n-a fost...

Ce-o fi crezând despre el? Christer se simţea de-a dreptul jalnic. Se simţea ca şi cum Lasse l-ar fi prins cu pantalonii în vine. Bine, asta era o metaforă extrem de nepotrivită. Luat prin surprindere. Asta era formularea pe care o căuta. Se simţea luat prin surprindere.

Lasse se ridică în picioare.

— Pentru că în cazul ăsta trebuie să spun că a fost cel mai slab truc pe care l-am văzut, răspunse el, zâmbind. Un bărbat de 60 de ani, supraponderal, cu un câine puricos.

Christer îşi aminti zâmbetul acela de când erau tineri. întotdeauna îi plăcuse. încercă şi el un zâmbet. Probabil că părea cam forţat.

— De fapt, sunt supărat pe tine, adăugă Lasse. Avem o grămadă de lucruri de lămurit. Dar trebuie să spun că voi doi arătaţi absolut minunat. Deci bem cafeaua aia?

Mina se strecură cu grijă în salonul de spital. Bănuia că nu fusese un simplu noroc faptul că fiica ei primise o rezervă în care era singură. Dar în acest caz Mina n-avea nimic împotrivă dacă tatăl lui Nathalie îşi exercitase puterea.

Fiica ei dormea liniştită. Nu avea răni vizibile, însă medicii doriseră s-o ţină sub observaţie. Mina îşi înăbuşi un impuls de a se apropia şi de a-i mângâia părul. Trecuse atât de mult timp de când n-o mai atinsese! îi era teamă că nu mai ştie cum se face asa ceva. Cum îşi atinge o mamă copilul.

Luă cu grijă un scaun, îl puse lângă pat şi se aşeză. Aproape, ca să-i poată privi chipul când doarme. Chiar dacă Mina o urmărise de la distantă în toti aceşti ani, era un sentiment ciudat să studieze fiecare detaliu de aproape. Atât de familiar, dar atât de străin! Când o părăsise, fiica ei era o fetiţă de cinci ani, vioaie şi drăguţă. Unele dintre trăsăturile şi gesturile care existau atunci dispăruseră, şterse de ani. Dar altele rămăseseră. Uşoara zvâcnire a buzei superioare când dormea. Genele negre şi lungi, care se

Putem să-l?

se-n-neau ca un evantai pe obrazul ei.

Mina nu se mai sătura s-o privească. Dar se temea foarte tare la gândul la călătoria care le aştepta. Erau atât de multe bagaje de despachetat! Atât de multă vinovăţie înfăşurată în scuze şi motive idioate care nu mai aveau la fel de mult sens ca odinioară.

Pleoapele lui Nathalie fluturară. Apoi deschise încet-încet ochii. Mina simţi pentru o clipă că vrea să evadeze. Să fugă din cameră, să plece de acolo fără să fie nevoită să răspundă la întrebările despre care ştia că vor veni acum.

— Tu..., zise Nathalie cu o voce încordată, în timp ce înota încet spre suprafaţa conştiinţei.

Privirea ei se limpezea pe măsură ce se trezea. Mâna Minei fusese aproape de cea a lui Nathalie, chiar lângă, dar fără s-o atingă. Nathalie îşi trase mâna şi îşi feri ochii. Acum se uita ostentativ spre fereastră.

— Ce cauţi aici? întrebă ea cu răceală.

— Am vrut să mă asigur că eşti OK, răspunse Mina. Vocea îi tremura uşor.

— Sunt OK. Acum poţi să pleci.

Mina nu spuse nimic şi nici nu se mişcă.

— Ştiu că am multe explicaţii de dat, spuse ea în cele din urmă. Şi că trebuie să-mi cer iertare. Dar sper că măcar vrei să mă asculţi.

— Eu şi tata ne-am descurcat bine fără tine. N-am

nevoie de tine.

Vocea lui Nathalie era sfidătoare şi rece, dar o

fisură sugera că sentimentele clocoteau chiar aproape de suprafaţă.

— Ştiu că v-a fost bine. Că ţi-a fost bine. Sper... Sper doar că poate, în vreun fel, vom găsi o cale şi pentru noi două, de acum încolo.

— Am zis să iesi afară! se răsti Nathalie, care nu-şi

Putem să...?

mai putea menţine faţada de gheaţă şi izbucni într-un plâns cu suspine. De ce nu mă asculţi!? Du-te!

Mina se ridică. în spatele ei, auzi pe cineva intrând în cameră. Când se întoarse, văzu că tatăl lui Nathalie era acolo.

— Va dura o vreme, zise el surprinzător de blând. E ceva nou pentru ea. Dar am început să-mi dau seama că tăierea oricărui contact cu tine e posibil să nu fi fost cea mai bună soluţie. Dacă n-o făceam, poate că nu s-ar mai fi întâmplat toate astea. Treci pe la noi la cină, după ce o externează. Să ne continuăm acolo discuţiile.

— Nu vreau să vină la nicio cină nenorocită! răcni Nathalie din pat.

Mina îşi înăbuşi plânsul. Tatăl lui Nathalie îi puse o mână pe umăr. Atât de ciudat de familiar şi, în acelaşi timp, străin!

— Se rezolvă. Vorbim mai târziu. Dar deocamdată cred că ar fi mai bine să pleci. Şi... îmi pare rău că n- am răspuns când m-ai sunat să merg s-o iau pe Nathalie. Am avut o... situatie de criză... la serviciu.

— Da, am văzut pe prima pagină a ziarelor, răspunse Mina, dând din cap.

El lăsă capul în jos, incapabil s-o privească în ochi.

— Slujba mea... Ei bine, Nathalie e prioritatea mea, întotdeauna a fost, vreau să ştii asta. Dar slujba mea nenorocită...

Mina doar îl aprobă dând din cap. Voia să iasă pe coridor înainte să vină lacrimile. Nu voia s-o vadă plângând. Ea nu avea dreptul să plângă. Iar el nu avea niciun motiv să se simtă ruşinat în fata ei. Ea fusese

i *t*

cea care avusese alte priorităţi toată viaţa. Făcuse alte alegeri.

Când ieşi pe uşă, se întoarse. Nathalie îl cuprinsese pe tatăl ei pe după gât şi îl îmbrăţişa strâns.

Putem să-l?

După ce Mina făcu câţiva paşi pe coridor, veniră şi lacrimile.

— Torkel! Ce s-a întâmplat? Cum se simte?

Julia intră într-un suflet în micul cabinet de la spitalul pentru copii Astrid Lindgren, unde fusese trimisă când ajunsese la recepţie. Torkel se ridică de pe un scaun de la peretele din fundul încăperii şi se îndreptă spre ea. O îmbrăţişă strâns, atât de strâns, încât abia dacă mai putea să respire. Se eliberă şi îl văzu pe Harry pe masa de consultaţii. O femeie în halat alb stătea aplecată deasupra lui.

— Harry?

Julia se repezi la masă.

Ochii mari şi albaştri ai lui Harry se îndreptară spre ai ei, iar băieţelul gânguri fericit când o văzu. De uşurare, aproape că i se înmuiară picioarele.

— Da, acest domnişor a reuşit să provoace o mică dramă acasă, explică doctorul, zâmbind liniştitor. A băgat în gură ceva ce nu trebuia, dar tatăl său, aici de faţă, a avut prezenţă de spirit şi ambulanţa a ajuns rapid la faţa locului. Singurul lucru în neregulă e că tatăl lui era să facă un atac de cord.

Doctorul îl luă pe Harry în braţe şi i-l întinse Juliei. Ea îl strânse cu putere la piept. Apoi îl privi pe Torkel în ochi.

— Mulţumesc.

t

Torkel doar dădu din cap şi ea văzu că avea lacrimi în ochi. Era prima dată când îl vedea plângând. Nici măcar când se născuse Harry nu plânsese. Atunci se ridicase în picioare şi sărise de bucurie ca un iepure Duracell hiperactiv.

— Putem să-l luăm acasă? întrebă Julia.

Doctorul încuviinţă.

Torkel îşi strânse lucrurile şi ieşi împreună cu Julia.

Când o cuprinse pe după mijloc, îl simţi că tremură.

— Conduc eu, dacă stai cu Harry în spate, zise

Putem să...?

să-ţi fermitate, în timp ce se îndreptau spre maşină.

— în regulă, răspunse Torkel, fără să protesteze.

După ce îl prinseră cu centura de siguranţă pe
Harry, care gângurea în continuare vesel, Julia se duse la volan, iar Torkel se aşeză pe bancheta din spate. Când era pe punctul de a porni maşina, simţi mâna lui pe umăr.

— Stai puţin. Vreau să-ţi spun ceva.

Julia se uită în ochii lui Torkel, prin oglinda retrovizoare. El înghiţi greu.

— Am fost un mare jegos!

— Torkel..., începu ea, dar el o întrerupse.

— Nu, lasă-mă să-ţi zic. Niciodată n-am fost atât de speriat ca azi. Am crezut că o să moară, Julia. Chiar
am crezut că o să moară. Şi abia atunci mi-am dat
;
seama prin ce treci tu la serviciu. Părinţii ăia...

Vocea i se stinse.

— Nu-mi pot imagina cum de mai trăiesc părinţii ăia după pierderea unui copil. Iar tu te duci la muncă în fiecare zi ca să-i ajuţi să găsească răspunsuri. Şi ca să previi situaţii în care să fie nevoiţi şi alţi părinţi să treacă prin aşa ceva. în timp ce eu stau acasă şi mă plâng ca un pămpălău. îmi pare rău. Mi-e foarte ruşine! Şi îţi promit că de acum încolo sunt *Mister Mom.* Nu vei mai auzi nici „pâs” din partea mea.

îşi trase degetele peste buze ca pe un fermoar, apoi
răsuci şi aruncă o cheie invizibilă.

/

Julia se întoarse. îl privi drept în ochi.

— Ai dreptate. Ai fost un jegos. Dar eşti jegosul *meu.* Şi eşti cel mai bun tată pe care şi l-ar fi putut dori Harry. Doar că ai avut ghinion să gândeşti aşa, pentru o vreme... Deci

Putem să...?

propunerea mea e să uităm toate astea şi s-o luăm de la capăt. Şi ştii ceva? Am trei săptămâni libere pe care m-am gândit să le folosesc ca să te eliberez. Ştiu că abia m-am întors, dar după cazul ăsta nici măcar tata n-o să comenteze că vreau să-mi iau liber. Aşa că mâine te poţi duce la serviciu. Sau să joci golf. Sau orice altceva doreşti. Mă ocup eu de Harry.

— Ştii că urăsc golful, răspunse Torkel râzând. Iar serviciul se descurcă foarte bine şi fără mine. Doar că încercam eu să mă conving că sunt indispensabil. însă îmi surâde ideea de timp liber. Eu zic că ne putem ocupa amândoi de el săptămânile astea. O noapte tu, o noapte eu? Un scutec eu, un scutec tu? Acasă amândoi? Apoi preiau eu totul, când te întorci la secţie. Ce zici, rămâne asa?

t 1 t

Julia zâmbi şi porni motorul.

îl privi din nou în ochi prin oglinda retrovizoare.

— Asa rămâne.

Mina făcea o plimbare prin parcul Râlambshov pentru a-şi aduna gândurile. Fostul ei soţ avea dreptate, bineînţeles. Trebuia să-i acorde timp lui Nathalie. Din fericire, acum avea destul. Gândurile îi zburară la Vincent. Ea avea doar un copil, însă el avea trei. Şi lui îi fusese greu cu ei? Probabil că da. Probabil că asta făcea parte din conceptul de a fi un părinte prezent.

Vincent.

Spre deosebire de data trecută, ea şi Vincent nu-şi luaseră rămas-bun după întâlnirea de la sediul poliţiei. Nici măcar nu-şi spuseseră un „la revedere”. Doar un vag „ne vedem”. Problema era că nu precizaseră când se vor vedea. Sigur, se vor vedea la înmormântarea lui Peder, dar asta nu se punea. Trebuia să se asigure cel

Putem să ţin?

să ţin? că nu va mai dura încă 20 de luni până atunci. La urma urmei, îşi rupsese piciorul pentru Nathalie. Pe lângă faptul că îi salvase viaţa.

Poate că era o scuză suficientă.

Luă telefonul, pe jumătate hotărâtă să-l sune. Simbolul unei aplicaţii cu o flacără albă pe fond roşu o făcu să se oprească. Tinder.

Şi o miră că făcuse asta. Chiar o *făcuse,* aşa cum fac alţi oameni. Urmase regulile lor. întâlnise o persoană într-un mod normal. Fusese la o întâlnire normală. Se comportase destul de normal. Râsese când trebuie. Dacă cineva se îndoia că Mina poate fi ca toţi ceilalţi, ea îi dovedise contrariul.

Şi nu voia să se mai afle în situatia de a o face din

;)

nou.

îşi ţinu degetul apăsat pe aplicaţie până când o şterse. Apoi îşi reluă plimbarea pe malul apei.

Ultimele două dăţi când se plimbase acolo, fusese

cu Vincent. O dată în cursul iernii şi o dată în urmă

/

cu câteva săptămâni. Parcul părea puţin mai neinteresant atunci când nu era el acolo. Sigur i-ar fi putut spune ceva despre efectul psihologic al podurilor înalte de deasupra parcului sau i-ar fi explicat relaţia matematică dintre pontoane şi amplasarea pistelor de biciclete.

îşi trecu mâna prin păr. De data asta rezistase tentaţiei de a-l tăia după ce ieşise din buncăr. Era suficientă o invaliditate de război: piciorul lui Vincent.

Vincent, pe care pentru o clipă scurtă, dar care păruse eternă îl crezuse mort. încă nu-l iertase. O să-şi ia revanşa într-un mare fel, pentru asta şi pentru gluma pe care o făcuse despre apă în parcul Kungsträdgården. Când o

Putem să...?

să se aştepte cel mai puţin. Mina trebuia să înceapă să scrie o listă.

îşi băgă mâna în buzunar şi simţi o bucată de plastic. La naiba! Uitase să i-o dea. Scoase bucata de plastic şi se uită la ea. Cu ajutorul Mildei, laminase două dintre firele de iarbă găsite de Vincent în parcul Fatbur. Unul verde-deschis, celălalt, verde-închis, aşezate unul lângă altul şi închise în vid într-un mic pătrat de plastic. Ca o piesă de Lego.

Ideea era ca acesta să fie un cadou. O amintire a ceea ce trăiseră. Dar poate că era mai bine că uitase să i-l dea. Probabil că era prea morbid. Uneori, îi era greu să evalueze astfel de lucruri. în acelaşi timp, firele de iarbă erau mai mult decât o simplă amintire a unei crime.

Erau ea.

Şi erau Vincent.

Erau tot ceea ce avea nevoie atât de o parte luminoasă, cât şi de una întunecată pentru a exista. Una lângă alta, firele acelea de iarbă erau poate chiar ea şi Vincent împreună.

Băgă pătratul de plastic înapoi în buzunar şi îşi îndreptă ochelarii de soare. Parcul era plin de oameni, dar nimănui nu părea să-i pese de ea. Ceea ce era un noroc, pentru că era foarte posibil ca ea tocmai să fi roşit.

Vincent înainta ţopăind în cârje pe aleea din crângul Tanto. îşi amintea de o altă zi călduroasă în care fusese acolo. Cu Mina. Cu mult prea mult timp în urmă. Decisese că era timpul s-o facă din nou, înainte de sfârşitul verii. Dacă voia şi ea, fireşte.

Bănuia că încă era puţin pe minus în ochii ei.

Dar nu conta. Avea timp să îndrepte lucrurile.

Nu spusese nimănui cât de aproape fusese să ia paharul greşit, atunci, în camera de hotel, cu Nova. Şiretlicul cu sticlele fusese intenţionat,

Putem să-?

pentru a planta în mintea Novei ideea că ar fi putut turna otravă în amândouă. Chiar dacă ea nu crezuse că va face asta, ideea era în continuare acolo şi ajutase ca totul să pară credibil atunci când se prefăcuse că a murit.

Când izbise sticla de otravă de marginea paharului, o făcuse cu intenţia de a executa ceea ce în limbajul vrăjitorilor se numea un „semn cu capul”, un semn invizibil pentru cel ce nu-l căuta, dar care avea să-l ajute să ştie care e paharul bun. Era o tehnică veche, folosită, printre altele, de câte un medium trişor atunci când organiza şedinţe de spiritism pentru mai multe persoane în acelaşi timp. O rutină clasică era ca fiecare participant la şedinţa de spiritism să scrie o întrebare personală pe o bucată mică de hârtie. Bucăţile de hârtie erau mai întâi verificate, ca să fie

identice între ele, pentru a garanta anonimatul celor care scriseseră întrebările. Dar când asistentul sau asistenta mediumului aduna întrebările, făcea cu unghia un mic „semn cu capul” invizibil pe marginea hârtiei. Pipăind poziţia semnului, mediumul putea astfel să ştie care întrebare aparţinea cui şi să pretindă că spiritele îl ghidează către persoana potrivită.

însă pe pahar nu fusese niciun semn. Ar fi trebuit să lovească mai tare. Apoi, după ce Nathalie mutase paharele de colo-colo, Vincent nu mai ştiuse care dintre ele era cel cu otravă.

în cele din urmă, îşi asumase un risc.

Şi ieşise bine. Mai puţin piciorul, evident.

După ultima întâlnire cu echipa de investigaţie, atât lui, cât şi Minei li se oferise terapie, ţinând cont de cele prin câte trecuseră, dar amândoi refuzaseră.

Singura persoană cu care trebuia să vorbească în cadrul poliţiei era Mina.

N-avea de gând să facă aceeaşi greşeală ca data trecută şi să n-o caute. Acum, în

Putem să-o?

Retrospectivă, i se părea că fusese o prostie inutilă. Ce-o fi fost în mintea lui? Să se retragă în felul în care o făcuse. Maria trebuia pur şi simplu să înţeleagă că, mai nou, avea şi prieteni. Iar dacă nu va înţelege, vor trebui să mai programeze nişte şedinţe de terapie de cuplu. Pentru că Mina trăia în el, în adâncul lui. Asta era, pur şi simplu. Avea nevoie de ea pentru a fi întreg. Uneori, Mina era singura persoană cu adevărat reală pentru el. N-ar fi îndrăznit niciodată să folosească vorbe atât de mari în faţa cuiva. Nu voia să pară complet nebun.

De fapt, ar putea s-o sune şi să-i propună o plimbare chiar acum. De ce nu? Vara nu va ţine la infinit. Chiar o va face! O va suna. Numai că trebuia să dea un telefon mai întâi.

îşi băgă *airpod*-urile în urechi, ca să poată vorbi la telefon în timp ce mergea cu cârjele, şi căută un număr pe telefon.

— Bună, eu sunt, zise el când Umberto de la ShowLife Productions răspunse la celălalt capăt.

— Bună, Vincent! strigă Umberto vesel. Nu mai ştiu nimic de tine de ceva vreme. Eşti entuziasmat că pleci mâine la Fort Boyard?

Ce noroc că nu-l sunase pe FaceTime, ca Umberto
să vadă în ce fel zâmbeşte.

/

— Exact de-asta am sunat, răspunse el, încercând să pară îngrijorat. Mă tem că am veşti proaste. M-am lovit la picior. Voi fi în cârje o săptămână sau ceva de genul ăsta. Aşa că din păcate nu mai pot participa la *Prizonierii de la Fort*

Se lăsă tăcerea la celălalt capăt.

— Dar, Vincent, n-ai primit ultimele veşti despre..., ah, nu contează. Ai un noroc nebun, ştiai asta? Nu contează că nu poţi merge pe picioare. Echipa de producţie a decis să intri în celula cu gândaci. Ştii tu, coridorul ăla îngust, plin de chestii cu opt picioare şi alte chestii

Putem să-l?

finişt-o. Oricum nu-ţi trebuie picioarele. Trebuie doar să te târăşti şi să-ţi lasi braţele să facă treaba. Asta apropo de *flow.*

Vincent îşi trase răsuflarea. Definiţia lui Umberto pentru „noroc nebun” trebuia în mod clar revizuită. Ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă era exact ceea ce descria Umberto. N-ar face niciodată, niciodată aşa ceva. Se întreba dacă echipa de producţie l-ar lăsa în pace în cazul în care şi-ar rupe ambele picioare. Sau le-ar amputa. Părea o măsură rezonabilă în comparaţie cu alternativa.

— Apropo, tocmai vorbeam cu asistentul de filmare, continuă Umberto. S-a bucurat mult când a auzit că şi tu eşti în emisiune. O cheamă Anna. Şi se pare că vă cunoaşteţi. S-ar putea să ştii cine e şi, OK, chestia asta e o nebunie, dar se zvoneşte că are un tatuaj cu tine pe spate. Ea se va ocupa de tine.

Vincent închise ochii şi se sprijini de cârje. Se văzu în haine de antrenament mulate, încurajat cu voioşie de un prezentator cu adrenalina dată peste cap, în timp ce Anna, hărţuitoarea lui, striga la el să trăiască clipa.

Mina ar muri de râs.

Fredrik Walthersson parcă pe drumul cu pietriş din faţa căsuţei de vară din Djuro. El şi Josefin ajunseseră ultimii, judecând după numărul de maşini de pe drum. Traversară peluza şi se îndreptară spre casa maronie. Grădina bogată era plină de flori, iar între doi meri era întins un hamac. Nu putea fi o zi de vară suedeză mai frumoasă. Dar lui Fredrik îi era greu să se bucure de ea. Trecuseră câteva zile de când poliţia luase legătura cu ei ca să le spună cine îl răpise pe Ossian şi că autoarea crimelor se sinucisese.

Apoi el şi Josefin aşteptaseră telefonul.

Putem să.

Şi acum erau aici.

Mauro Meyer le ieşi în întâmpinare şi dădu mâna cu ei.

— Toată lumea e deja aici, îi anunţă el cu voce joasă. Intraţi, ca să începem.

îl conduse în casă. Flolul era plin de pantofi, iar Fredrik se descăltă automat. Era amuzant cum anumite rutine erau fixate, indiferent de circumstanţe.

Când intrară în sufragerie, avu nevoie de câteva secunde până îi recunoscu pe ceilalţi. Toţi îmbătrâniseră foarte mult. Iar vârsta îi afectase foarte diferit. Unii, ca Mauro, înfloriseră. îi stătea bine la cei 40 de ani ai lui. în timp ce alţii, ca Lovis Carlsson, păreau să-şi poarte vârsta ca pe un memento al morţii iminente.

Fredrik îi salută cu o mişcare din cap pe Jens şi Janina Josefsson, care stăteau tăcuţi pe canapea. Flugo şi Karin erau şi ei acolo, alături de Ffenry şi Tobias. La fel ca în cazul lui Jens şi al Janinei, copiii lor erau încă în viaţă. Era o diferenţă distinctă în partea de încăpere în care stăteau ei, în comparaţie cu partea în care stăteau el şi Josefin şi unde se aflau şi Mauro şi Lovis.

Fredrik şi Josefin se aşezară la masă. Mauro pusese pe masă cafea şi chifle, dar păreau neatinse.

— De fapt, cred că mai bine serveam alcool pur, comentă Mauro când văzu cu ce privire se uită Fredrik la masă. Dar nu era bine nici asa, sunteti cu maşina.

îşi drese glasul şi continuă.

— Ar fi bine să începem. Suntem cu toţii aici, mai puţin iubita noastră Vendela. După cum ştiţi, ea a ales să se sinucidă în primăvară şi toată lumea a presupus că l-a luat şi pe Dexter

Putem să...?

ceea, din moment ce au dispărut în acelaşi timp. Dar în urmă cu câteva zile, pe Flashback a apărut un topic, în care se spunea că fiul lui Thomas Jonsmark a fost găsit într-un parc din Stockholm. Aşa că trebuie să presupunem că şi asta a fost tot opera Novei... adică a Jessicăi.

Jens şi Janina se uitară unul la celălalt.

Josefin culegea perlele de zahăr de pe una dintre chifle. Fredrik bănuia că nici măcar nu stia că face asta.

— Thomas ştie ceva? întrebă Henry.

Henry, care avea, împreună cu Tobias, un fiu pe nume Alfons. Fredrik nu-l cunoscuse niciodată pe Alfons şi nici n-avea niciun chef s-o facă. Căci, spre
deosebire de Ossian, Alfons era încă în viată. Lui
1
>
Fredrik îi era ruşine de acest gând, dar ar fi făcut schimb cu ei fără să clipească. O viaţă pentru o viaţă. La fel cum făcuse şi Jessica. Sau Nova, aşa cum începuse să-şi spună după aceea.

— Nu, nu cred că Thomas ştie, zise Mauro. Nu i-am spus nici lui Jenny, iar lucrurile au început să se
înrăutăţească atunci când a încercat să-mi însceneze
>
crimele. Dar n-am spus nimic atunci şi nu spun nimic nici acum. Nici Cecilia nu ştie. într-un fel, poate că s- ar fi făcut dreptate, dacă aş fi fost condamnat.

— Nu gândi aşa, interveni Josefin, punându-şi mâna pe braţul lui Mauro. Asta a fost cu mult timp în urmă. Şi a fost un accident. N-aveam nicio idee despre ce urma să se întâmple. Eram copii. Eram nişte copii bătuţi în cap, bârfitori şi proşti.

— N-a fost un accident, replică Mauro cu amărăciune. Aşa am minţit noi. John n-a făcut niciodată nimic. Era nevinovat. Dar am inventat poveşti despre el şi ceilalţi. Nici măcar nu-mi

Putem să-

...?

aminteşc de ce. Prea mult zel? Răzbunare pentru ceva ce a spus şi nu ne-a plăcut? Pentru că am auzit că ar fi ciudaţi? A fost decisiv că părinţii noştri ne-au crezut minciunile. Şi toată chestia a scăpat de sub control. Catastrofal. N-am... n-am vrut niciodată... Niciunul dintre noi n-a crezut că părinţii noştri vor...

Tacu.

Nimeni altcineva nu spuse nimic.

Vinovăţia atârna greu în încăpere.

— Nici eu nu i-am spus niciodată lui J or gen, zise în cele din urmă Lovis, cu o voce răguşită. Este la Hali pentru uciderea lui William şi poate să putrezească acolo pe veci, ticălosul, chiar dacă n-a făcut-o el.

Se lăsă tăcerea în cameră. Cei mai mulţi se uitau în

i

jos, în podea.

Cândva, ar fi putut să treacă prin foc unul pentru celălalt. Dar apoi intervenise viaţa. Unii dintre ei deveniseră sau continuaseră să fie cupluri. Unii făcuseră o carieră fantastică. Alţii duceau o viată

t *t*

liniştită. Lovis era singura pentru care lucrurile merseseră foarte prost. Şi Vendela, bineînţeles. Săraca Vendela. Dar care dintre ei ar fi bănuit că se va sfârsi

t

atât de tragic pentru ea?

Juraseră să nu mai ţină legătura unul cu celălalt. Nici măcar când Josefin îi arătase lui Fredrik, vara trecută, articolul despre o fată pe nume Lilly Meyer care fusese găsită moartă, nu-l contactase pe Mauro.

— Ceea ce s-a întâmplat e oribil într-un mod care nu poate fi descris, începu Mauro. Dar s-a terminat. Jessica e moartă. Aşa că vreau să văd dacă promisiunea pe care ne-am făcut-o unul altuia mai ţine. Că niciunul dintre noi nu va spune nimic. Ori s- a răzgândit cineva? A fost cineva dornic să vorbească despre trecut cu

Putem să-l...?

poliţia sau cu presa?

Toţi cei din încăpere dădură vehement din cap.

— Bun, continuă Mauro. Atunci asa rămâne. Cei care

aveţi contact unii cu alţii, fiţi cu băgare de seamă! Folosiţi WhatsApp şi nu vă daţi numele real! Dar aşa cum am spus şi atunci, e mai bine să nu ne auzim deloc. Chestia asta e a noastră, trebuie s-o purtăm împreună. în tăcere. lar cei care mai aveţi încă părinţi în viaţă, să nu le spuneţi nimic. Vinovăţia e destul de grea şi pentru noi. Nu trebuie să poarte şi ei povara asta. Dacă n-am fi minţit, nu s-ar fi întâmplat niciodată. Cel puţin aşa văd eu lucrurile. Să nu dezgropăm morminte.

Ceilalţi dădură din cap, în semn că sunt de acord. Apoi se ridicară şi plecară fără să-şi ia rămas-bun.

Era seară. Majoritatea membrilor familiei începuseră să se pregătească de culcare, însă Vincent era prea agitat pentru asta. Se iscase din senin o furtună de vară, iar vântul trăgea de copacii din faţa casei. Trunchiurile copacilor scârţâiau şi frunzele foşneau de parcă ar fi vrut să se smulgă. Vincent stătea în birou şi se uita la pagina de ziar pe care o citise deja de atâtea ori.

MAGIE SE LASĂ CU TRAGEDIE!
La o fermă din apropierea localităţii Kvibille, un număr de iluzionism făcut în joacă s-a transformat brusc în realitate mortală.

Vincent pierduse numărul dăţilor în care se uitase la acest titlu.

Dar, de când scosese articolul din bibliotecă săptămâna trecută, nu mai putuse să-l pună la loc. îl citise iar şi iar, încercând să-şi amintească întâlnirea

Putem să...?

să reporterul curios. Dar totul devenea doar mai neclar. Cât de mult trecuse de atunci! Şi nu-şi amintea

chiar... tot.

îşi amintea de un poliţist prietenos şi de o femeie băgăcioasă, dar îi era imposibil să-şi dea seama care

dintre amintiri erau reale şi care erau fantezii,

fabricate în creierul unui copil, din imagini din seriale TV, cărţi şi realitate. Adevărul era, bineînţeles, pe undeva pe la mijloc. Ştia că extrem de puţine dintre amintirile sale, dacă nu cumva niciuna, se petrecuseră exact aşa cum şi le amintea. Iar ochii trişti de copil de şapte ani care se uitau la el din pagina de ziar erau o amintire pe care făcuse tot posibilul să o filtreze.

Dar cele trei puzzle-uri de pe biroul său vorbeau de la sine. Cineva ţinuse să-i aducă aminte ce se întâmplase când era mic. Şi, oricine ar fi fost, nu era Jane, şi nici Nova. Crezuse că ea îi trimitea enigmele. Fie ca o modalitate de a-l deruta, de a-i distrage atentia de la anchetă. Fie, având în vedere trăsăturile

ei narcisiste, pentru că acestea puteau conţine indicii importante. Nu era neobişnuit ca persoanele cu o stimă de sine ridicată să dorească să-şi împărtăşească percepţia despre propria strălucire cu cei pe care îi considerau suficient de inteligenţi pentru a înţelege.

Dar nu fusese niciuna dintre cele două variante. Nu Nova îi trimisese puzzle-urile. Şi nici articolul din ziar lui Ruben.

Cineva juca un joc urât cu el şi nu avea nicio idee cine era.

— Ce faci? întrebă Maria din uşă. Ti s-a terminat de

mult discul în sufragerie. Comfort Module, ce nume de trupă mai e şi ăsta?

Putem să...?

îl privi îngrijorată.

— Nu te simţi bine?

t

Vincent nu răspunse. Chiar nu ştia. Din reflex, îşi puse mâinile peste articolul de ziar de pe birou. Era un gest copilăresc, desigur, dar n-ar fi suportat întrebările pe care le-ar fi ridicat. Maria văzu ziarul, aşa cum de fapt îşi şi imaginase, şi trase cu coada ochiului la Vincent, dar alese să nu comenteze.

— Pari foarte bolnav, continuă ea. Hai, te ajut să te urci în pat. Mâine te duci la Fort Boyard, aşa că trebuie să te odihneşti. Stai să-ţi aranjez un pic aici şi după aia mergem la culcare.

Adună cele trei puzzle-uri lipite pe birou, punându-le unul peste altul. Din fericire, nu păru să observe mesajele lor ciudate.

— Unde vrei să pun astea? întrebă ea fluturând pachetul de hârtie sub lampa de la birou.

El se frecă la ochi. Poate că Maria avea dreptate. N- ar trebui să stea aici, singur cu gândurile lui. Aprecie atenţia spontană din partea ei. îşi dădu seama că îi lipsise.

Dintr-odată i se păru că vede litere vii defilând pe birou. Dansau în lumina lămpii, deveneau neclare şi apoi din nou clare. Oare avea vedenii după ce se frecase prea tare la ochi? Nu, literele erau extrem de reale. O bubuitură surdă în faţa casei îi spuse că vântul tocmai rupsese o creangă dintr-un copac.

— Stai, zise el şi luă puzzle-urile de la Maria.

Ea ridică din umeri.

— Măcar am încercat. Urcă repede, te rog. Nu pari bine deloc.

Ea plecă, iar Vincent se uită cu atenţie la grămadă.

Găurile.

Cele trei puzzle-uri lipite cu bandă adezivă aveau, fiecare în parte, găuri mult prea mari şi neregulate între piesele Tetris ca să însemne ceva. Dar când puzzle-urile erau aşezate unele

Putem să-?

peste altele, formau un model. Găurile se aflau aproximativ în acelaşi loc în fiecare puzzle, dar aveau forme diferite. Când erau suprapuse, găurile creau contururi noi şi mai delimitate.

Litere.

Găurile formau litere.

Dădu articolul de ziar la o parte şi ţinu puzzle-urile sub lampă, exact cum făcuse Maria. Lumina care ajungea pe birou prin găuri forma un cuvânt clar.

VINOVAT

Umbra începu să bolborosească în el şi ochii i se umplură de lacrimi. Trebui să clipească puternic ca să vadă.

Nu era corect. La urma urmei, făcuse tot ce putuse. De ce nu putea fi liber? Clipi din nou, iar privirea i se opri pe poza din articolul de ziar. Poza băiatului care fusese el.

Lacrimile înceţoşară fotografia şi deodată văzu acolo două linii conturate mai vizibil decât celelalte.

Se sterse la ochi cu dosul mâinilor şi se uită din nou.

Cineva desenase pe fotografie cu un stilou cu cerneală. Chiar el, când era mic, obişnuia să facă asa ceva când n-avea altceva mai bun de făcut. Dar şi ca adult lua adesea un creion şi urmărea contururile oamenilor sau ale obiectelor din ziare, în timp ce se gândea. La final obişnuia să pună acolo şi o mustaţă.

Nu se gândise la mâzgălitură înainte de a citi articolul, pe de o parte fiindcă era greu de văzut, deoarece cerneala se decolorase, pe de altă parte pentru că liniile urmau doar marginea dreaptă a cutiei pentru numărul de iluzionism,

Putem să ?

care se afla în fundalul imaginii.

Cutia în care mama...

îşi întrerupse gândul şi se concentră din nou asupra fotografiei. Umbra din interiorul lui crescu în mărime şi intensitate.

Mâzgăleala de pe imagine era compusă din trei rânduri. O linie urma marginea superioară a cutiei şi se unea cu o linie care o lua în jos, de-a lungul părţii laterale a cutiei. A treia linie se afla între cele două.

înţelese brusc la ce se uită.

Era un A. A, ca în alfa. Ca în „început”.

Scoase felicitarea care sosise cu cel de-al treilea puzzle şi citi.

Nu poţi da vina decât pe tine însuţi. Ai fi putut alege o altă cale. Dar nu ai făcut-o. Aşadar, am ajuns la omega ta.

Vincent crezuse că, dacă descoperă ce anume e începutul, va înţelege mai uşor ce voia să spună creatorul puzzle-ului. Ce anume urma să se termine. Şi acum găsise. Creatorul de puzzle-uri îi marcase începutul încă de când Ruben primise articolul, cu doi ani în urmă, dar Vincent nu se uitase. începutul

fusese când avea sase ani şi murise mama sa. Când

devenise Vincent Walder, cel care înşiră numere pare şi creează tipare complicate pentru a evita să simtă ceva. Când umbra se mutase în el.

Aceasta era alfa lui.

Crezuse că mersese mai departe în viaţă, însă mesajul din puzzle-uri era clar. Nu i se permitea să lase nimic în urmă. Totul începuse acolo, la ferma din Kvibille. Şi acum îl ajunsese din urmă.

Aşadar, am ajuns la omega ta.

începutul sfârşitului tău.

Vântul urla în jurul casei, bătea în geamuri ca şi cum ar fi încercat să intre. Vincent era tras la

Putem să-?

răspundere. La mai bine de 40 de ani de la moartea mamei sale, îşi va primi în sfârşit pedeapsa. Nu ştia de la cine. Sau când va veni. Ştia doar că e pe drum. Umbra care trăia în el răcnea atât de asurzitor, încât îşi puse mâinile la urechi.

FERMA HIPICA SORUNDA 1996

Jessica visase. Nu era foarte clar ce, dar fusese un vis frumos. Era cu copiii mari. Fapt care o făcuse să-şi dea seama că era un vis. Altfel ea nu era niciodată cu ei, decât de la distanţă. Ei o considerau prea mică. Şi prea ciudată. înţelegea că e prea mică, deşi nu era chiar atât de mică pe lângă ei, dar nu şi partea cu ciudăţenia. Nu era nimic ciudat la familia ei. Mai

t

mult decât faptul că era formată din multe persoane şi că ea nu înţelesese niciodată cu adevărat cum se leagă toate astea. Pe mama şi pe tata îi ştia, erau mama şi tata. Toţi ceilalţi erau pur şi simplu... familia.

Se răsuci în pat şi îşi îngropă faţa în pernă. Voia să se întoarcă la visul ei. Unde n-o necăjea nimeni. Unde putea să meargă la şcoală în Osmo fără să se şuşotească pe la spatele ei. Copiii mari erau doar invidioşi, stia ea. Tata nu-i mai lăsa să vină la fermă.

/ r t

Spusese că trebuie să se maturizeze şi să înveţe bunele maniere mai întâi. Nu erau bineveniţi să viziteze caii

t

până când nu încetau să mai vorbească urât despre
alţii.

)

Nu-l auzea prea des pe tatăl ei spunând astfel de lucruri. El era întotdeauna atât de

Putem să-l?

amabil! Mai amabil decât oricine altcineva din univers. Mama ei era şi ea amabilă, desigur, dar uneori era şi severă. Tata era special. Uneori, când încerca să descrie cât de mult îl iubea, nu-i ajungeau cuvintele. Tata obişnuia să spună că o iubeşte până la lună şi înapoi. Dar luna era prea aproape. Ea îl iubea atât de mult, încât nu putea fi descris prin nimic din ceea ce putea fi văzut.

Simţi un miros ciudat. Dădu cuvertura la o parte şi păşi pe podea. Era desculţă, pentru că era vară, dar noaptea asta era mai caldă decât de obicei. I se păru că aude voci. Voci revoltate. Voci de adulţi. Dar nu era sigură dacă e vis sau realitate.

Deschise usa şi iesi în linişte din cameră. Mirosul era tot mai puternic. De la el o usturau nările şi tuşea puternic. Se strecură cu grijă pe scări, acoperindu-şi gura cu mâna. Evită cu grijă treptele despre care ştia că scârţâie. Mama nu s-ar bucura dacă ar vedea că e trează.

Când ajunse la parter, văzu imediat focul. Mirosul era atât de puternic, încât îi dădură lacrimile. Ardea tot holul, iar usa era întredeschisă. Fusese cineva acolo?

Prin uşă văzu grajdul. Veneau flăcări şi de acolo, şi se auzea slab nechezatul cailor.

Fără să stea pe gânduri, se repezi direct prin foc şi ieşi pe uşa din faţă. Flăcările se întinseră spre ea, dar nu reuşiră s-o cuprindă. Cu inima bătând cu putere, traversă curtea în fugă spre grajduri.

Pe măsură ce se apropia, o auzea pe Stjărna — ţipând. Stjărna era calul ei de călărie preferat. Un mic ponei alb, cu pete gri şi cu bot roz. O iubea pe Stjărna. Aproape mai mult decât

şi iubea tatăl. Fusese de faţă când se născuse Stjărna. îi văzuse primii paşi greşiţi. O hrănise cu biberonul. Şi tata spusese că era primul ei cal.

Stjărna ţipa mai tare, ca şi cum ar fi încercat să le facă pe surorile ei stele din cer să o ajute. Strigătele celorlalţi cai se amestecau cu ale ei. Dar usa era

închisă. Nu puteau ieşi. Flăcările erau acum înalte de câţiva metri şi se înălţau pe peretele grajdului spre cerul nopţii.

Uşa grajdului era închisă cu zăvorul. Cu lacrimi pe obraji, Jessica încercă să ridice zăvorul. Ţipetele îngrozite ale poneiului deveneau tot mai puternice, dar zăvorul era prea înalt şi prea greu, iar ea nu-l putea clinti.

Simţea dogoarea focului apropiindu-se de ea într- un ritm furios. Dar nu-i păsa. îi păsa doar de Stjărna. Răcni spre cer de neputinţă şi frică, rugându-se cum nu se mai rugase niciodată, dar zăvorul nu se mişcă nici măcar un milimetru.

Apoi simţi cum cineva o smulge de lângă uşă.

— Nu, nu, nu! ţipă ea, dând cu sălbăticie din braţe pentru a se elibera, dar cel care o ţinea era prea puternic.

— Ssst... ssst... e prea târziu, nu-i mai poti salva.

Vocea tatei în urechea ei, braţele lui puternice în jurul ei. Ea plângea, ţipa şi se zbatea la pieptul lui, dar el nu făcea decât să o strângă şi mai tare. Apoi îşi ridică privirea. Căldura focului din spatele ei îi atinse spinarea.

— Mama? întrebă ea, uitându-se abia acum înapoi la clădirea principală.

Nu mai era un foc mic în hol, ci întreaga casă era cuprinsă de flăcări, iar focul vuia în noaptea de vară.

— E prea târziu, răspunse tata. M-am trezit prea târziu. Dar noi doi încă mai putem pleca de

Putem să...?

îşi apăsă faţa pe părul ei. Apoi o ridică în braţe şi o luă la fugă prin curte. Ea îşi pierduse orice putere, orice posibilitate de a se smuci. Totul dispăruse. Braţele tatei erau tot ce avea.

— Sigur a fost un accident, zise el. N-au vrut să facă asta. Benzina a fost doar ca să ne amenințe. Dar erau atât de furioşi! Au spus că le-au povestit copiii că... Nu înţeleg. Oricum, trebuie să fi fost un accident...

Văzu pe faţa lui că nu credea ce spune.

O aşează cu grijă în maşină, pe scaunul din dreapta, dar nu o prinse cu centura de siguranţă, ci doar închise repede portiera, alergă, se urcă la volan şi porni maşina.

în întunericul de la marginea drumului erau siluete umane. Din cauza flăcărilor, chipurile lor păreau fantomatice. Era greu de spus câţi erau. Se retrăseseră în umbră şi stăteau nemişcaţi când trecură pe lângă ei.

Maşina se hurduca pe drumul cu pietriş, iar farurile luminară câteva secunde chipurile siluetelor. Jessica îi văzu pe toţi în lumina focului, clar ca ziua în amiaza mare. Stăteau cu gurile căscate şi se holbau fascinaţi la infernul pe care îl creaseră. îi recunoscu. îi mai văzuse când îşi luau şi îşi lăsau copiii la lecţiile de echitatie.

Şi brusc înţelese totul. înţelese că adulţii fuseseră cei care aprinseseră focul care se înălţa pe cer prin geamul din spate al maşinii. Auzise şoaptele de la şcoală, bârfele care circulau despre familia ei. Şi ştia că de fapt copiii provocaseră incendiul, cu vorbele lor răutăcioase şi cu minciunile lor. Le stia chiar şi numele. Fredrik. Lovis. Josefin. Mauro. Vendela.

Putem să...?

Henry. Karin. Tobias. Hugo. Jens. Janina.

„Jur”, îşi spuse în sinea ei.

Se gândi la Stjărna care ardea în grajd.

Şi se gândi la mama ei.

Simţea că arde şi în ea însăsi.

— Jur ca într-o zi să vă iau ce aveţi cel mai de preţ, rosti ea printre dinţii încleştaţi.

Apoi privi din nou în faţă. Gândul îi adusese pacea. Va fi bine.

Avea un scop.

Mergeau prin întuneric ca printr-un tunel, doar cu o pată mică luminată în faţa lor. Dar nu-i era frică. Era cu tata. Va fi bine.

El conducea repede, mai repede ca oricând. Coborî geamul de pe partea ei, scoase capul în bătaia vântului şi închise ochii. Era un vânt călduţ care îi mângâia faţa. încă mai auzea focul din spatele lor. în curând vor ajunge la pod. Iubea podul şi apa care curgea sălbatic sub el. Uneori, tata oprea maşina în mijlocul podului, doar ca s-o lase să se uite.

îi plăcea libertatea apei care făcea ce voia, care se mişca unde putea, care sărea, care trăia. Ea era exact ca focul, deşi invers. Apa dădea viaţă. Spera ca şi de data asta tata să oprească pe pod. Ca să poată schimba ţipătul lui Stjărna cu vuietul apei. Dar tata nu încetini. în schimb, conduse şi mai repede. Până când nu mai erau pe pod, ci zburau liber prin aer. Apoi vuietul apei îi umplu urechile. Dar la ce folos? încă mai auzea ţipetele Stjărnei.

Şi stia că nu va înceta s-o audă niciodată, niciodată.

— „Stea”, în limba suedeză.

Mulţumiri

Am mai subliniat asta şi se impune a fi

Putem să-l?

subliniat din nou: un autor nu scrie o carte singur. Nici măcar doi autori nu pot, de fapt. Avem datoria să ne exprimăm recunoştinţa faţă de un număr mare de persoane care ne-au ajutat să ţinem această carte pe drumul cel bun.

Pentru început, e vorba despre toţi cei care ne-au ajutat cu conţinutul:

Kelda Stagg, medic legist la Poliţia Regiunii Stockholm, care ne-a explicat (cu detalii aproape nerezonabile) ce se întâmplă cu un corp după moarte – de exemplu, dacă a fost îngropat în peluză – sau cum se deschide corect. Graţie cunoştinţelor sale de microbiologie, Kelda Stagg a corectat, de asemenea, cele mai grave greşeli ale noastre cu privire la bacteriile care pot circula de la cai la om, un domeniu mult mai complex decât ne-am fi putut imagina.

(Kelda Stagg este şi unul dintre cele trei creiere din spatele contului de Instagram @liketefterdoden, urmăriti-l dacă sunteti la fel de fascinaţi de aceste

t *t* *t*

lucruri ca şi noi!)

Am primit, de asemenea, un ajutor nepreţuit din partea unor specialişti în munca de negociere a poliţiei, care au examinat minuţios noul nostru personaj, Adam, şi s-au asigurat că se comportă credibil în situaţii presante şi că poliţiştii noştri se comportă corespunzător în cazul raziilor. Desigur, Adam are lipsurile lui, dar suntem plini de admiraţie pentru negociatorii din viaţa reală şi pentru competenţa lor. Ei au cerut să rămână anonimi din cauza profesiei lor. Dacă aţi şti ce „mers pe sârmă” execută aceşti oameni în rutina zilnică!

Magnus Svensson, inspector criminalist la închisoarea Hali, a răspuns cu multă răbdare la mai multe e-mailuri decât se aştepta probabil să primească, privitoare la practicile de vizitare de la

Putem să...?

Hali... Poate părea un lucru mărunt, dar ştiţi ce se spune despre detalii. Ele fac diferenţa.

Eline Dinnetz, cu creierul ei matematic, mai mare decât al nostru la un loc, ne-a sprijinit când a fost vorba despre calcularea numărului de permutări ale anagramelor şi alte lucruri care pentru ea sunt evidente, dar care nouă ne-au creat dureri de cap când am încercat să le facem singuri.

Apoi am dori să va mulţumim tuturor celor care, în mod altruist, aţi răspuns la e-mailuri şi apeluri telefonice criptice despre picturi murale, camere de hotel şi orice altceva aveam nevoie să stim sau ne-ati inspirat cu alte informaţii.

Ca de obicei, a trebuit să ne luăm libertăţi şi să ne depărtăm de realitate, atât în ceea ce priveşte detaliile activităţii poliţiei (de exemplu, casele de amanet nu primesc liste cu bijuterii furate, din câte ştim noi), cât şi în general (nici grădiniţa Backen şi nici centrul de cursuri Epicura nu există cu adevărat). Sperăm ca povestea să fie mai bună tocmai din acest motiv.

Cu toate astea, a fost nevoie de mai multe persoane decât cele enumerate mai sus pentru a face din continut o carte adevărată. Fără oamenii de mai jos, *Cult* ar fi rămas doar un document word foarte lung.

Pentru început, avem echipa neobosită de la Editura Forum, cu un număr mare de persoane implicate. I-am promis pe ce avem mai sfânt editorului nostru, Ebba Ostberg, că această carte nu va fi mai groasă decât precedenta. Am minţit. Iartă-ne! Până în acest moment, redactorul nostru, Kerstin Odeen, a verificat dacă cele peste un milion de litere şi virgule sunt la locul lor şi dacă sutele noastre de

Putem să...?

afirmaţii cu privire la orice sunt corecte. Vă mulţumim mult, vă îmbrăţişăm şi, încă o dată, iertati-

ne.

Un plus de aplauze pentru strălucitul nostru designer Marceli Bandicksson, care prin coperţile lui dovedeşte că ne-a înţeles perfect minţile ciudate şi

care a creat cele mai frumoase cărţi de când există

tiparul.

Joakim Hansson, Anna Frankl, Signe Lundgren şi ceilalţi de la Nordin Agency, precum şi Lili Assefa şi Paulina Bânge şi colegii lor de la Assefa Kommunikation desfăşoară o activitate internaţională

fantastică, ce continuă să ne lase fără cuvinte. Dacă vă aflaţi pe o insulă japoneză inaccesibilă sau în munţii nepalezi şi găsiţi într-o pensiune o carte despre Vincent şi Mina, tradusă într-o limbă locală, asta se datorează acestor supervedete.

Dar cele mai mari mulţumiri vă sunt adresate

vouă, dragi cititori, pentru că aţi ales să faceţi această călătorie alături de noi şi alături de Vincent şi Mina. O poveste este creată de fapt doar atunci când cineva ia parte la ea. Asa că vă mulţumesc că le-ati dat viată lui

Vincent şi Minei. Sperăm că aţi devenit prieteni suficient de buni încât să doriţi să vă alăturaţi lor şi

data viitoare.

Mulpimirile personale ale Camillei: Fără oamenii apropiaţi din viaţa mea privată nu aş fi putut scrie niciuna dintre cărţile mele. Sprijinul, încurajarea şi dragostea lor mă poartă prin pagină după pagină. Cele mai multe mulţumiri se îndreaptă către soţul meu, Simon, şi către

Putem să-ii?

copiii mei, Wille, Meja, Charlie şi Polly. Aş dori să le mulţumesc, de asemenea, celor care mă ajută în viaţa de zi cu zi şi în munca mea: Mathilda Norman, Natasa Maric şi Johan Hultman. Şi tuturor prietenilor mei... Ce m-aş face fără voi? Nu numesc pe nimeni, n-am uitat pe nimeni, dar sper că ştiţi ce însemnaţi pentru mine.

Mulpimirile personale ale lui Henrik: A scrie o carte pe timpul unei pandemii este ceva special. *Cult* a apărut într-o perioadă în care eu şi familia mea ne-am văzut mai mult decât am fi crezut că e posibil. Prin urmare, aş dori să acord medalii de vitejie Lindei, lui Sebastian, lui Nemo şi lui Milo pentru faptul că niciunul dintre ei nu m-a asasinat încă în somn. Mulţumesc, de asemenea, tuturor prietenilor care au continuat să vină cu încurajări şi sprijin. în cele din urmă, o mulţumire specială mentalistului şi prietenului Anthony Heads, pentru discuţiile lungi despre whisky bun şi băuturi rele.

00 -"J **O** en X». U> \>

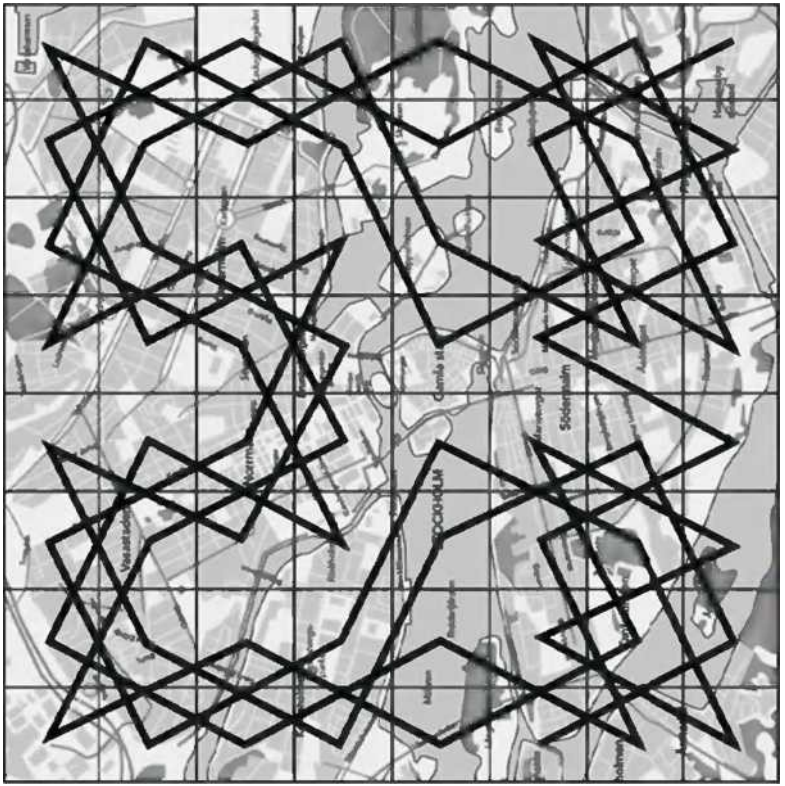

o O

m LU

n u

0 CD

3

oo r> *în* *'ff* *ro* esi